

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

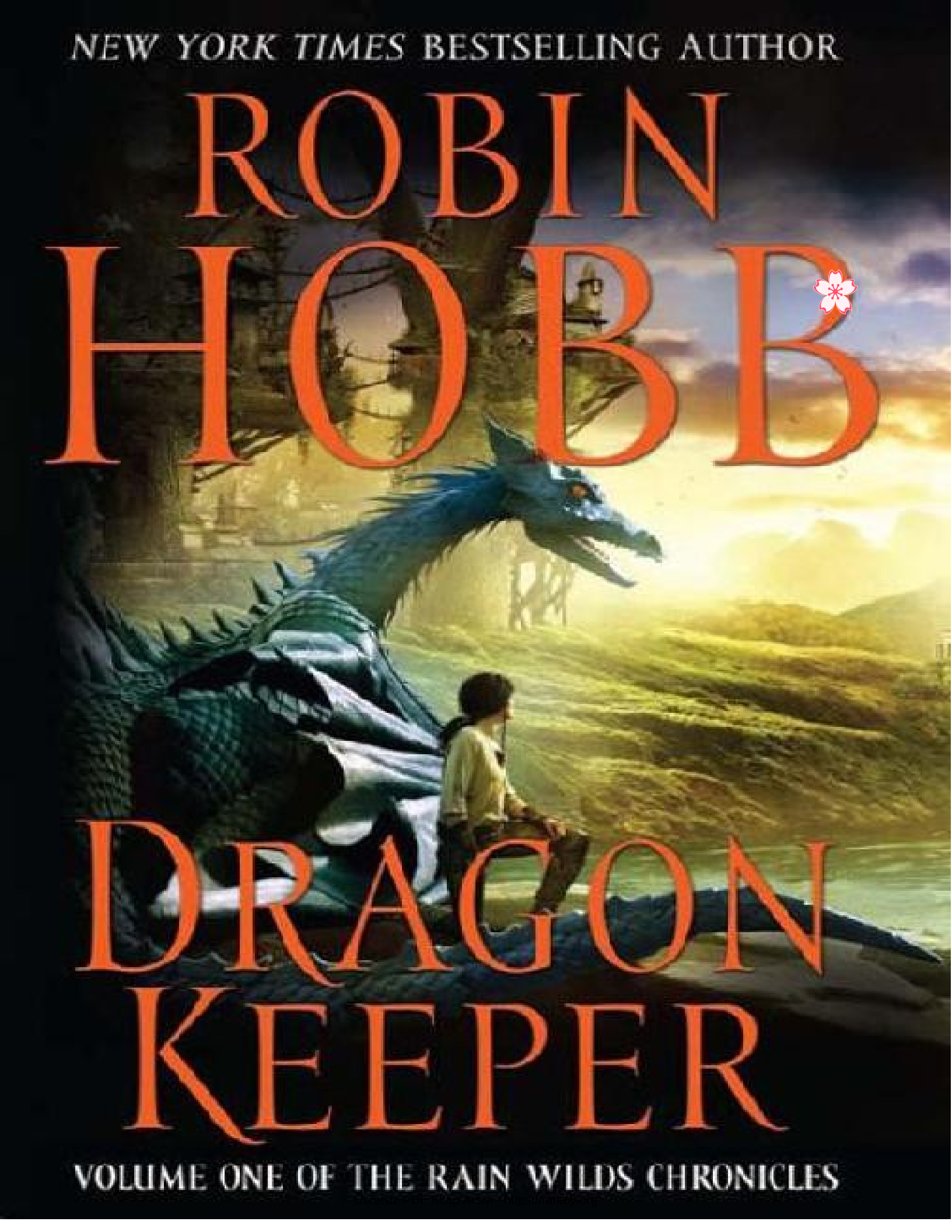
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBIN HOBB

DRAGON KEEPER

VOLUME ONE OF THE RAIN WILDS CHRONICLES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ROBIN HOBB

Ñ HarperCollins e-kitap.s

ADANMA

*Spot ve Smokey, Brownie-butt ve Rainbow, Rag-bag
ve Sinbad'ın anısına.
Hepsi de güzel güvercinlerdi.*

İÇİN

Adanma

ÖNSÖZ: Yılanların Sonu

BÖLÜM BİR: Nehir Adamı BÖLÜM İKİ:

Kapak

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Avantajlı Bir Teklif DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM: Yeminler

BÖLÜM BEŞ: Şantaj ve Yalanlar BÖLÜM

ALTI: Thymara'nın Kararı

YEDİNCİ BÖLÜM: Sözler ve Tehditler SEKİZİNCİ

BÖLÜM: Röportajlar

BÖLÜM DOKUZ: Yolculu BÖLÜM

ON: Cassarick

BÖLÜM ON BİR: Karşılaşmalar

ON İKİNCİ BÖLÜM: Ejderhaların

Arasında ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Şüpheler

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Ölçekler

BÖLÜM ON BEŞ: Akıntılar

ON ALTINCI BÖLÜM: Topluluk ON .

YEDİNCİ BÖLÜM: Kararlar

KARAKTERLER YAĞMUR ORMANI GÜNLÜKLERİ

Saban Ayının 2. Günü Telif Hakkı

PROLOG

YILANLARIN

SONU

O kadar yol kat etmişlerdi ki, şimdi buradaydı ve yıllarca süren yolculuk zihninde silinmeye başlamış, yerini şimdiki çaresiz ihtiyaçlara bırakmıştı. Sisarqua çenesini açtı ve boynunu eğdi. Deniz yılanının düşüncelerini toplaması zordu. Yıllardır sudan tamamen çıkmamıştı. Diğerlerinin Adası'nda yumurtadan çıktığından beri vücudunun altında kuru toprak hissetmemişti. Diğerlerinin Adası'nın sıcak, kuru kumu ve ılık sularından çok uzaktaydı. Soğuk nehrin yanındaki bu yoğun ormanlık araziye kış yaklaşıyordu. Kıvrılmış vücudunun altındaki çamurlu kıyı sert ve aşındırıcıydı. Hava çok soğuktu ve solungaçları çok çabuk kuruyordu. Bunun için yapabileceği tek şey daha hızlı çalışmaktı. Çenelerini devasa çukura daldırdı ve ağzını gümüş çizgili kil ve nehir suyu ile doldurdu. Büyük kafasını geriye attı ve suyu yuttu. Su kumlu, soğuk ve garip bir şekilde lezzetliydi. Bir yudum daha, bir yudum daha. Ve yine.

Tanecikli çorbadan kaç yudum içtiğini saymayı bırakmıştı ki, sonunda eski refleksi tetiklendi. Boğazındaki kasları çalıştırarak zehir keselerinin şiştiğini hissetti. Etli yelesi, zehirli, titrek bir yaka gibi boğazının etrafında dikildi. Tüm vücudu titreyerek çenesini genişçe açtı, zorladı, öğürdü ve sonunda başardı. Sıvıyı tutmak için çenesini sıkıca kapattı ve sadece ince, güçlü bir kil, safra ve zehirle karışık tükürük akıntısı olarak dışarı çıkmasına izin verdi. Zorlukla başını çevirdi ve kuyruğunu vücuduna daha yakın bir şekilde kıvırdı. Dışarı çıkan sıvı, kalın ve ağır, gümüş rengi bir iplik gibiydi. Islak kıvrımları üzerine katmanlar halinde yerleştirirken başı sallanıyordu.

Yakınında ağır adımlar duydu ve sonra yürüyen ejderhanın gölgesi üzerinden geçti. Tintaglia durdu ve ona seslendi. "Aferin. Aferin, çok iyi. Başlangıç için güzel, düzgün bir tabaka, boşluk yok. Çok iyi."

Sisarqua, onu öven mavi ve gümüş renkli kraliçeye bakacak gözü yoktu. Kışın geri kalan aylarında onu koruyacak kabuğu oluşturmak tüm dikkatini almıştı. Yorgunluktan doğan bir çaresizlikle buna odaklandı. Uykusu vardı. Uyumak istiyordu, ama şimdi uyursa bir daha hiçbir şekilde uyanamayacağını biliyordu. *Bitir, diye düşündü. Bitir, sonra dinlenebilirim.*

Nehir kıyısında, etrafında diğer yılanlar da aynı işi yapmaya çalışıyordu, bazıları başarılı, bazıları başarısız. Aralarında insanlar da çalışıyordu. Bazıları nehirden su kovaları taşıyordu. Diğerleri yakındaki kıyıdan gümüş rengi kil parçaları çıkarıp el arabalarına yüklüyordu. Gençler el arabalarını aceleyle inşa edilmiş bir kütük çit içine sürüyordu. Su ve kil devasa bir çukura dökülüyordu; diğer işçiler kürek ve küreklerle kil topaklarını kırıp su ve kili gevşek bir lapa haline getiriyordu. Sisarqua'nın kabuğunu yapmak için kullandığı ana malzeme bu lapa idi. Daha az önemli malzemeler de aynı derecede gerekliydi. Vücudu, onu ölümün eşiğine getiren toksinleri ekledi. Tükürüğü, kılıfının korunması için anılarını katkıda bulundu. Sadece yılan olduğu zamanki anıları değil, kılıfını örerken etrafında dolanan tüm soyunun anıları da ona aktarıldı.

Kayıp olanlar, yılanların kılıflarını yaparken onlara göz kulak olan ejderhalardan alması gereken anılardı. En az yirmi ejderhanın orada olduğunu, onları cesaretlendirdiğini, anı kumunu ve kili çiğneyip kendi tükürdükleri tükürük ve tarihlerini bu sürece kattıklarını hatırlayacak kadar anısı vardı. Ama yoklardı ve o, bu eksikliğin kendisine nasıl etki edeceğini merak edecek kadar yorgundu.

Kutusunun boynuna ulaştığında büyük bir yorgunluk onu sardı. Kutuyu, sonunda kafasını içeri çekip arkasında kapatabileceği şekilde yapması gerekiyordu. Önceki nesillerde, yılanlara bakan ejderhaların bazen onların kutularını kapatmalarına yardım ettiklerini yavaş yavaş hatırladı. Ancak Sisarqua bu yardımı beklememenin daha iyi olacağını biliyordu. Sadece 129 yılan, geleneksel koza yapma alanlarına doğru umutsuz bir nehir yukarı göçüne başlamak için Yılan Nehri'nin ağzında toplanmıştı.

Liderleri Maulkin, dişilerin sayısının çok az olmasından, üçte birinden az olmasından, ciddi şekilde endişeliydi. Her koza yapma yılında yüzlerce yılan olmalı ve en az erkekler kadar dişi olmalıydı. Denizde çok uzun süre beklemişler ve türlerini geri kazanma umuduyla bu kadar uzağa gelmişlerdi. Sayılarının çok az ve geç kaldıklarını duymak zordu.

Nehir yolculuğunun zorlukları, sayılarını daha da azaltmıştı. Sisarqua, koza plajına kaç tanesinin ulaştığını bilmiyordu. Yaklaşık doksan tane olduğunu düşünüyordu, ama daha da kötü haber, hayatta kalanların yirmiden azının dişi olmasıydı. Etrafında, yorgun yılanlar ölmeye devam ediyordu. Bunu düşünürken, Tintaglia'nın bir insan işçiye konuştuğunu duydu. "O öldü. Çekiçlerinizi getirin ve kabuğunu kırın. Onu hafıza kilinin çukurlarına geri koyun. Diğerleri onun atalarının anılarını yaşatsın." Göremiyordu, ama Tintaglia'nın bitmemiş kozasından ölü yılanı sürüklediğini duyuyordu. Ejderha onun cesedini yiyip bitirirken, onun eti ve kanının kokusunu aldı. Açlık ve yorgunluk onu sardı. Tintaglia'nın yemeğini paylaşabilmeyi diledi, ama artık yemek için çok geç olduğunu biliyordu. Kil bağırsaklarında birikmişti ve işlenmesi gerekiyordu.

Ve Tintaglia'nın da yiyeceğe ihtiyacı vardı. Onları bu süreçte yönlendirecek tek hayatta kalan ejderhaydı. Sisarqua, Tintaglia'nın gücünü nereden aldığını bilmiyordu. Ejderha, onlarca yıllık değişimden sonra hiç bilmedikleri nehirde onları yönlendirmek için günlerdir dinlenmeden uçuyordu. Fazla gücü kalmış olamazdı. Tintaglia onlara cesaret vermekten başka bir şey yapamazdı. Tek bir ejderha, bu kadar çok deniz yılanının ihtiyaçlarıyla karşı karşıya kaldığında ne yapabilirdi?

Bir rüyanın incecik hatırası gibi, atalarının anısı bir anlığına zihninde belirdi. *Yanlış*, diye düşündü. *Hiçbiri doğru değil; hiçbirisi olması gerektiği gibi değil.* Burası nehirdi, ama bir zamanlar nehrin kenarlarını çevreleyen geniş çayırlar ve meşe ormanları neredeydi? Nehri çevreleyen topraklar artık bataklık ve sazlık ormanlarla kaplıydı, sağlam bir toprak parçası bile neredeyse yoktu. İnsanlar yılanlar gelmeden önce bu sahilin kıyılarını taşlarla güçlendirmemiş olsalardı, yılanlar burayı çamur haline getirmiş olurlardı. Atalarının yılan anıları ona, Elderling şehrinin yakınında geniş, güneşli çayırlar ve zengin kil kıyıları olduğunu söylüyordu. Ejderhalar kil parçalarını pençeleriyle koparıp kil ve suyu karıştırarak çamur haline getirmeli, ejderhalar yılanların

. Ve tüm bunlar parlak yaz güneşinin altında, günün en sıcak saatlerinde gerçekleşiyor olmalıydı.

Yorgunluktan titreyerek, anısı hafızasından silindi. O sadece tek bir yılanı, vücudu dönüşüm geçirirken kışın soğğundan onu koruyacak kabuğunu örmek için mücadele ediyordu. Tek bir yılan, soğuk ve yorgun, sonsuz bir gezintinin ardından nihayet eve dönmüştü. Aklı son birkaç aya geri döndü.

Yolculuğunun son etabı, nehir akıntısı ve kayalık sığılıklarla bitmek bilmeyen bir savaş gibi görünmüştü. Maulkin'in karmaşık yapısına yeni gelmişti ve bu onu hayrete düşürmüştü. Genellikle bir yılan sürüsü yirmi ila kırk yılanı barındırırdı. Ancak Maulkin bulabildiği tüm yılanları toplayıp kuzeye doğru yönlendirmişti. Bu, yol boyunca yiyecek bulmayı çok daha zor hale getirmişti, ancak o bunu gerekli görmüştü. Hiç bu kadar çok yılanın tek bir sürü halinde seyahat ettiğini görmemişti. Bazıları, doğruyu söylemek gerekirse, hayvanlardan farksız hale gelmişti, diğerleri ise kafa karışıklığı ve korkudan yarı deliye dönmüştü. Unutkanlık, çok sayıda yılanın zihnini kaplamıştı. Yine de, parlak altın sahte gözleri olan peygamber yılanı uzun bir sıra halinde takip ederken, eski göç yolunu neredeyse hatırlamıştı. Etrafında, ruhlar ve zeka, savaş halindeki yılanlarda birleşmişti. Bu zorlu yolculuk doğru gelmişti, çok uzun zamandır hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Yine de, şüpheye düştüğü anlar olmuştu. Nehirle ilgili atalarının anıları, aradıkları su yolunun sabit ve derin akıp balıklarla dolu olduğunu söylüyordu. Eski rüyaları ona, aç ejderhalar için av hayvanlarıyla dolu açık ormanlarla çevrili tepeler ve çayırlardan bahsediyordu. Bu nehir, bir geminin geçebileceği derin bir kanala sahipti, ancak sarmaşıklar ve çalılarla kaplı yüksek ormanların içinden iç kesimlere doğru dolambaçlı bir yol izliyordu. Bu, eski kozlanma alanlarına giden yol olamazdı. Ancak Maulkin, burasının o yer olduğunu ısrarla savunuyordu.

Şüpheleri o kadar güçlüydü ki, neredeyse geri dönüyordu. Neredeyse bu buz gibi süt rengi nehirden kaçıp güneydeki daha sıcak okyanus sularına geri dönüyordu. Ancak geride kaldığında veya yoldan sapmaya başladığında, diğer yılanlar peşine düştü ve onu tekrar karmaşaya sürükledi. Onları takip etmek zorundaydı.

Ancak Maulkin'in vizyonlarından şüphe duysa da, Tintaglia'nın otoritesini hiç sorgulamamıştı. Mavi ve gümüş renkli ejderha, Maulkin'i liderleri olarak tanımış ve onun karmaşık yolunu yönlendiren garip gemiye yardım etmişti.

Ejderha, yılanların karmaşasını kuzeye, sonra da bu nehre doğru sürerken, onları cesaretlendirmek için borazan sesiyle uçarak geçmişti. İki ayaklıların şehri Trehaug'a kadar yüzmek kolay olmuştu. Yorgun ama aşırı zorluk çekmeden, önlerinde giden gemiyi takip etmişlerdi. Ancak o şehri geçtikten sonra nehir değişmişti. Rehber gemisi, önündeki sığılığı geçemeyerek orada durmuştu. Trehaug'u geçtikten sonra nehir genişledi, yayıldı ve kollara ayrıldı.

Geniş çakıl ve kum şeritleri nehri istila etti, sarkan sarmaşıklar ve uzanan kökler kenarlarını tıkadı. Takip ettikleri nehir sık ve dolambaçlı hale geldi, bazı yerlerde kayalarla dolu, sonraki bölümlerde ise sazlıklarla kaplıydı. Sisarqua yine geri dönmek istedi, ama diğer yılanlar gibi, kendini ejderhanın zorbalığına ve baskısına boyun eğdi. Nehir yukarı doğru ilerlediler. Yüzden fazla yılanla birlikte, insanlar daha derine inmek için inşa ettikleri yetersiz tahta merdivenlerden geçmek için çırpındılar ve debelendiler. su için onların ilerlemesi için son, öldürme

sığ sular.

Yolculuklarının bu bölümünde çoğu ölmüştü. Denizdeki yumuşak tuzlu suda çabucak iyileşecek küçük yaralar, nehrin sert akıntısında iltihaplı yaralara dönüşmüştü. Denizde geçirdikleri uzun sürgünden sonra, büyük yılanların çoğu hem zihnen hem de ruhen zayıf düşmüştü. Çok şey ters gitmişti. Yumurtadan çıkalı çok uzun yıllar geçmişti. Bu yolculuğu onlarca yıl önce, sağlıklı genç yılanlar olarak yapmalıydılar ve vücutları yağla kaplı, yazın sıcaklığında nehirden yukarı göç etmeliydiler. Bunun yerine, kışın yağmurları ve sefaleti içinde geldiler, zayıf, hırpalanmış ve midye kabuklarıyla kaplıydılar, ama en önemlisi, daha önce hiçbir yılanın hiç olmadığı kadar yaşlıydılar.

Onları gözetken tek ejderha, kendi kozasından çıkalı bir yıl bile olmamıştı. Tintaglia, kış güneşi bulutların arasından çıkıp ona dokunduğunda gümüş rengi parıldayarak üstlerinden uçtu. "Çok uzak değil!" diye bağırmaya devam etti. "Merdiveni geçince sular tekrar derinleşecek ve tekrar özgürce yüzebileceksiniz. Devam edin."

Bazıları bu yolculuk için çok hırpalanmış, çok yorgun ve çok zayıftı. Büyük turuncu bir yılan, kendini daha fazla sürükleyemeyerek, suyla çevrili duvarın üzerine uzanmış halde öldü. Sisarqua, onun büyük kama şeklindeki başı aniden suya daldığında yanındaydı. Sabırsızlıkla onun hareket etmesini bekledi. Sonra dikenli sarmaşıklarından oluşan yelesi aniden seğirdi ve son bir toksin salınımı yaptı. Bunlar zayıf ve güçsüzdü,

vücudunun son refleks savunmasıydı, ancak etrafındaki tüm yılanlara onun öldüğünü açıkça belli ediyordu. Sudaki kokusu ve tadı onu ziyafete çağırırdı.

Sisarqua tereddüt etmedi. Onun bedenini parçalayan ilk kişi oldu, ağzını onun etiyle doldurdu, yuttu ve diğer yılanlar fırsatı fark etmeden bir parça daha kopardı. Ani beslenme, onun anılarının akını kadar başını döndürdü. Onun türünün geleneği böyleydi, ölümlerin bedenlerini israf etmemek, onlardan hem besin hem de bilgi almak. Her ejderhanın içinde tüm soyunun anıları olduğu gibi, her yılan da kendinden önce yaşamış olanların anılarını saklardı. Ya da saklaması gerekiyordu. Sisarqua ve onunla birlikte sefil bir şekilde debelenen diğer tüm yılanlar, çok uzun süre yılan formunda kalmışlardı. Anılar solmuş ve onlarla birlikte zeka da kaybolmuştu. Hatta şimdi göçü tamamlayıp ejderhalara dönüşmek için çabalayanların bazıları bile, olması gerekenlerin vahşi gölgelerine dönüşmüştü. Ne tür ejderhalar olacaklardı?

Başını hızla uzatıp, yelelerini kabartarak turuncu yılanın etinden bir parça daha koparmak için hamle yaptı. Beyninde, bol balık avladığı günlerin ve mücevher gibi parıldayan gökyüzünün altında onunla birlikte şarkı söylediği gecelerin anıları dönüyordu. Bu anı çok eskiye aitti. Plenty'den Lack'e yükselip yıldızlarla bezeli gökyüzünü övmek için seslerini yükselten bir yılanın üzerinden on yıllar geçtiğini tahmin ediyordu.

O zamanlar diğerleri onu etrafına sıkışmış, birbirlerine tehditkar bir şekilde tıslayarak ve yelelerini dikleştirerek ziyafeti paylaşmak için çabalamışlardı. Son bir parça eti kopardı ve turuncu yılanı durduran kütüğün üzerine yuvarlandı. Sıcak eti bir bütün olarak yuttu ve boğazını hoş bir şekilde genişlediğini hissetti. *Gökyüzü*, diye düşündü ve bunun üzerine turuncu yılanın loş ejderha anılarının kısa bir kıpırdanmasını hissetti. Gökyüzü, deniz gibi açık ve geniş. Yakında yine o gökyüzünde yelken açacaktı. Tintaglia çok uzak olmadığını söylemişti.

Ancak mesafe, kanatlı bir ejderha tarafından bir şekilde ölçülürken, sığ bir nehirde debelenen hırpalanmış bir yılan tarafından bambaşka bir şekilde ölçülür. O öğleden sonra kil kıyıları görmediler. Gece, bir darbe gibi aniden çöktü, kısa gün başlamadan bitmişti. Sisarqua, sığ nehrin kaçmasına izin vermediği soğuk havaya bir gece daha dayandı. Akan su, solungaçlarını ıslak tutmaya zar zor yetiyordu; sırtındaki deri, onu kavuran kuru soğuktan çatlayacakmış gibi hissediyordu. Sabahın geç saatlerinde, geniş nehre inen güneş

nehir üzerine indiğinde, göçü asla tamamlayamayacak daha fazla yılan ortaya çıktı. Yine, sürünün geri kalanı onu uzaklaştırmadan önce cesetlerden birinden beslenebilecek kadar şanslıydı. Yine, Tintaglia başının üzerinde daireler çizerek, Cassarick'e ve dönüşümün ardından uzun ve huzurlu bir dinlenmeye çok uzak olmadığını vaat ediyordu.

Gün soğuk geçmişti ve sırtındaki deri, suda geçirdiği uzun gece boyunca kurumuştu. Pullarının altındaki derisinin çatladığını hissedebiliyordu ve nehir derinleşip dalıp solungaçlarını ıslatmasına izin verdiğinde, süt rengi nehir suyu çatlamış derisini yakıyordu. Asitli suyun onu yediğini hissediyordu. Yakında kozaya sarılabileceği kumsala ulaşmazsa, hayatta kalamayacaktı.

Öğleden sonra hem korkunç derecede kısa hem de acı verici derecede uzundu. Yüzebileceği daha derin yerlerde, su çatlamış derisini yakıyordu. Ama bu, nehir yatağının dibindeki yapışkan kayalarda tutunmak için mücadele ederken, bir yılan gibi karnı üzerinde sürünerek ilerlediği yerlere tercih edilebilirdi. Etrafında, diğer dev deniz yılanları kıvrılıp bükülerek nehrin yukarısına doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Vardığında farkında değildi. Güneş, nehrin önündeki uzun ağaçların arkasında batmaya başlamıştı. Elderling olmayan yaratıklar meşaleler yakmış ve çamurlu nehir kıyısına büyük bir daire şeklinde dizmişlerdi. Onlara baktı. İnsanlar. Sıradan iki ayaklılar, avdan biraz daha fazlası. Tintaglia'ya hizmet etmek için koşturuyorlardı, bir zamanlar Elderlinglerin yaptığı gibi. Bu garip bir şekilde aşağılayıcıydı; ejderhalar bu kadar alçalmış mıydı, insanlarla arkadaşlık etmek zorunda kalacak kadar?

Sisarqua yeleli başını yüksekte kaldırarak gece havasını içine çekti. Bu doğru değildi. Hiç doğru değildi. Bunun kozlanma yeri olduğuna dair kalbinde hiçbir kesinliğe varamıyordu. Yine de kıyıda kendisinden önce gelen bazı yılanları görebiliyordu. Birkaç tanesi gümüş çizgili kilden ve kendi tükürüklerinden ördükleri kozlara çoktan girmişti. Diğerleri ise yorgun bir şekilde görevi tamamlamak için hâlâ mücadele ediyordu.

Görevi tamamlamak. Evet. Akli tekrar şimdiki zamana döndü. Bu anılar için artık zaman yoktu. Son bir hamle ile, kalan son kil ve safrayı da çıkardı ve kılıfının kalın dudak kısmını tamamladı. Ama artık içi boştu; yanlış hesap yapmıştı. Kılıfını kapatacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Çamuru almaya çalışırsa, yaptığı kıvrımlı kozayı kırardı ve acı bir kesinlikle biliyordu ki

tekrar örmek için gücü olmayacağını acı bir şekilde biliyordu. Çok yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı, ama yine de burada ölecek ve bir daha asla dirilemeyecekti.

Panik ve öfke dalgası onu sardı. Bir anlık çatışmada, kozadan kurtulmaya ve tamamen hareketsiz kalmaya karar verdi. Anıların seliyle desteklenen hareketsizlik galip geldi. Atalarının anılarına sahip olmanın erdemiydi bu; bazen eski bilgelik, şimdiki korkulardan üstün gelirdi. Hareketsizlik içinde zihni berraklaştı. Yararlanabileceği anıları vardı, böyle bir hatadan kurtulan yılanların anıları ve kurtulamayanların ölürkenki anıları. Başarısız olan yılanların cesetleri, hayatta kalanlar tarafından yutulmuştu. Böylece, ölümcül hataların anıları bile hayatta kalanların ihtiyaçlarına hizmet etmek için yaşıyordu.

Üç yol gördü. Kutusunun içinde kalıp bir ejderha çağırarak kutuyu kapatmasına yardım etmesini istemek. Ama bunun ona bir faydası olmazdı. Tintaglia zaten çok güçsüzdü. Kutudan kurtulup ejderhadan yiyecek getirmesini istemek, böylece yemek yiyip güçlenerek yeni bir kutu örmek. Bu da imkansız bir çözümdü. Panik yine başını gösterdi. Bu kez kendi iradesiyle onu bir kenara itti. Burada ölecekti. Çok uzağa gelmişti ve çok fazla tehlikeyle mücadele etmişti, şimdi ölümün onu almasına izin veremezdi. Hayır. Yaşayacaktı, baharda bir ejderha olarak ortaya çıkacak ve göklerin hakimiyetini geri alacaktı. Tekrar uçacaktı. Bir şekilde.

Nasıl?

Kraliçe olarak yükselmek için yaşayacaktı. Bir kraliçe ejderhaya ait olanı talep edecekti. Zor zamanlarda ilk hayatta kalma hakkı. Nefesini toplayıp bir isim haykırdı. "Tintaglia!"

Solungaçları çok kurumuştı, boğazı kaba kilden iplik haline gelen çamurdan neredeyse yok olmuştu. Yardım çağrısı, talebi, zar zor bir fısıltıydı. Ve kabuğundan kurtulacak gücü bile kalmamıştı, hatırlanamayacak kadar zayıflamıştı. Ölecekti.

"Başın dertte mi, güzelim? Acını hissediyorum. Yardımcı olabilir miyim?"

Sıkı kılıfın içinde başını çeviremiyordu. Ama gözlerini çevirip ona seslenen kişiyi görebiliyordu. Bir Elderling. Çok küçük ve çok gençti, ama zihninin zihnine dokunduğunda, onu başka biriyle karıştırmak imkansızdı. Şekli hala bir insana benziyor olsa da, o sıradan bir insan değildi.

Solungaçları çok kurumuştı. Yılanlar bir süre su yüzüne çıkabilir, hatta şarkı bile söyleyebilirdi, ama soğuk ve kuru havaya bu kadar uzun süre maruz kalmak, onu Lack'ta hayatta kalma yeteneğinin sınırlarına itiyordu. Zorlukla nefes aldı. Evet. Koku oradaydı ve Tintaglia'nın ona iz bıraktığını hiç şüphe duymadan biliyordu. Onun cazibesiyle doluydu. Yavaşça gözlerini kapattı ve tekrar açtı. Hâlâ onu net olarak göremiyordu. Çok hızlı kuruyordu. "Yapamıyorum," dedi. Söyleyebildiği tek kelimeler bunlardı.

Onun üzüntüyle şiştiğini hissetti. Bir an sonra, küçük sesi alarm verdi. "Tintaglia! Bu kızın başı dertte! İşini bitiremiyor. Ne yapmalıyız?"

Ejderhanın sesi, koza alanının öbür ucundan ona geri yankılandı. "Kil çamuru, çok ıslak! Dökün. Tereddüt etmeyin. Kafasını onunla örtün ve kabuğunun açık ucuna sürün. Onu kapatın, ama ilk katmanın çok ıslak olduğundan emin olun." Ejderha, konuşurken bile Sisarqua'nın yanına koştu. "Bir dişi! Güçlü ol, küçük kardeşim. Kraliçe olacak çok azı var. Sen de onlardan biri olmalısın."

İşçiler koşarak gelmişlerdi, kimileri el arabası çekiyor, kimileri gümüş rengi gri kil dolu kovalar taşıyordu. Kız başını olabildiğince içeri çekmiş ve gözlerini kapatmıştı. Kasasının dışında duran genç Elderling emirlerini haykırarak işçilere, "Şimdi! Tintaglia'yı beklemeyin! Şimdi, cildi ve gözleri çok hızlı kuruyor. Dökün. Evet, öyle! Daha fazla! Başka bir kova! El arabasını tekrar doldurun. Acele edin, adamlar!"

Madde üzerine dökülerek onu sıırılsıklam etti ve kapattı. Kendi dokuduğu kasanın bölümlerinde bulunan toksinler şimdi ona etki etmeye başlamıştı. Uykuya dalmadığını hissetti. Ancak bu bir dinlenmeydi. Kutsanmış, kutsanmış bir dinlenme.

Tintaglia'nın yanında durduğunu hissetti. Aniden, sıcak, kusmuklu çamurun ağırlığını hissetti ve ejderhanın onun için kutusunu kapattığını minnetle anladı. Bir an için, anılarla dolu toksinler cildini yakmaya başladı. Sadece Tintaglia'nın ejderha anıları değil, Tintaglia'nın kısa süre önce yediği ejderhanın bilgisi de onun kutusunu zenginleştirmişti. Tintaglia'nın telaşlı işçilere talimat verdiğini duydu. "Kabuğu buradan ince. Ve buradan da. Kil getirin ve katmanlar halinde sürün. Sonra kabuğunu yaprak ve dallarla destekleyin. Işıktan ve soğuktan iyi koruyun. Geç kozaya girerler. Yaz gelene kadar güneşi hissetmemeleri gerekir, yoksa bahar geldiğinde tam olarak gelişemeyeceklerinden korkuyorum. Buradaki işiniz bittiğinde

bitince, bahçenin doğu ucuna gelin. Orada bir tane daha mücadele ediyor."

Yaşlı'nın sesi Sisarqua'nın zayıflayan bilincine ulaştı. "Zamanında kapatabildik mi? Yumurtadan çıkabilecek mi?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Tintaglia ciddiyetle. "Yıl geç oldu, yılanlar yaşlı ve yorgun, yarısı açlıktan ölmek üzere. İlk dalgadan bazıları çoktan öldü. Diğerleri hala nehirde sürükleniyor ya da merdiveni geçmeye çalışıyor. Birçoğu kıyıya ulaşmadan ölecek. Bu en iyisi; cesetleri diğerlerini besleyecek ve hayatta kalma şanslarını artıracak. Ama kozalarında ölenlerden elde edilecek çok az bir fayda var, sadece israf ve hayal kırıklığı."

Karanlık Sisarqua'yı sarıyordu. Kemiklerine kadar üşüdüğünü mü, yoksa rahatça ısındığını mı bilemiyordu. Daha da derine battı, ama genç Elderling'in tedirgin edici sessizliğini hâlâ hissediyordu. Sonunda konuşmaya başladığında, sözleri dudaklarından çok zihninden geliyordu. "Rain Wild halkı ölenlerin sandıklarını istiyor. Bu malzemeye 'büyücü ağacı' diyorlar ve birçok değerli kullanım alanı var..."

"HAYIR!" Ejderhanın kesin reddi Sisarqua'yı bir anlığına kendine getirdi. Ancak bitkin vücudu bunu uzun süre sürdüremezdi ve hemen tekrar batmaya başladı. Tintaglia'nın sözleri onu rüyaların ötesine kadar takip etti. "Hayır, küçük kardeşim! Ejderhalara ait olan her şey sadece ejderhalara aittir. Bahar geldiğinde, bu kasaların bazıları çatlayacak. Ortaya çıkan ejderhalar, çatlamayanların kasalarını ve bedenlerini yiyip bitirecek. Bizim geleneğimiz budur ve bilğimiz bu şekilde korunur. Ölenler, yaşayanlara güç verir."

Sisarqua, hangisi olacağını merak etmek için sadece bir anlık zamanı vardı. Sonra karanlık onu sardı.

Umut Ayının 17. Günü

*En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun hükümdarlığının 7. yılı **Detozi'den, Kuşların Koruyucusu Trehaug'dan** Bağımsız Tüccarlar Birliği'ne **Bingtown'dan, Kuşların Koruyucusu Ereke'e***

Ek olarak, Rain Wild Konseyi'nin, ejderha Tintaglia için yılanların bakımında bize oluşan ek ve beklenmedik masrafların adil ve hakkaniyetli bir şekilde ödenmesi için yaptığı resmi itiraz mektubunu bulacaksınız.

Konsej'den hızlı bir cevap rica edilmektedir.

Erek,

Bahar aylarında meydana gelen ani sel felaketi bizi çok kötü vurdu. Bazı ejderha kafesleri büyük hasar gördü, bazıları ise tamamen kayboldu. Nehirde küçük bir mavna alabora oldu ve eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, Bingtown sürüsünü yenilemek için size gönderdiğim genç güvercinler de içindeydi. Hepsi kayboldu. Kuşlarımın daha fazla yumurta yapmasına izin vereceğim ve yavrular uçmaya başlar başlamaz size göndereceğim. Trehaug artık Trehaug gibi değil, her yerde dövmeli yüzler var! Efendim, bağımsızlığımıza göre tarihleme yapmamam gerektiğini söyledi, ama ona karşı geliyorum. Söylentiler gerçeğe dönüşecek, eminim!

Detozi

BİRİNCİ BÖLÜM

NEHİR ADAMI

Bahar olması gerekiyordu. Bahar için çok soğuktu. Güverte evinin içinde değil de güvertede uyumak için çok soğuktu. Dün gece, içkinin etkisiyle ve yağmur ormanlarının tepesindeki açıklıktan uzaktaki yıldızların parıldadığı gökyüzüne bakarken, bu iyi bir fikir gibi gelmişti. Gece o kadar soğuk görünmüyordu, böcekler ağaç tepelerinde cıvıldıyor, gece kuşları birbirlerine sesleniyor, yarasalar nehir üzerinde açık havada ciyaklayarak uçuyordu. Mavna güvertesinde uzanıp etrafındaki geniş dünyayı seyrederek nehri, Yağmur Ormanları'nı ve dünyadaki yerini tadını çıkarmak için güzel bir gece gibi görünüyordu. Tarman onu nazikçe sallamıştı ve her şey yolundaydı.

Demir grisi şafakta, cildine ve giysilerine çiğ damlaları yerleşmiş, vücudunun her eklemi sertleşmiş halde, bu durum otuz yaşına yaklaşmış bir nehir adamından çok on iki yaşındaki bir çocuğun yapacağı aptalca bir şaka gibi görünüyordu. Yavaşça oturdu ve soğuk şafak havasında buharlaşan uzun bir nefes verdi. Ardından, dün gece içtiği romun etkisini hissederek içten bir geçirme yaptı. Sonra, kendi kendine homurdanarak ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Sabah olmuştu. Evet. Korkuluğa doğru yürüdü ve günü düşünürken yan tarafa işedi. Başının çok yukarısında, orman örtüsünün ağaç tepelerinde, gündüz kuşları uyanmış ve birbirlerine sesleniyorlardı. Ama nehrin kenarındaki ağaçların altında, şafak ve gün ışığı çok zayıftı. Işık, binlerce yeni yaprak tarafından süzülerek ona ulaşmadan önce sıcaklığını yitiriyordu. Güneş yükseldikçe, açık nehre parlayacak ve ağaçların altından ve yaprakların arasından ışık huzmeleri gönderecekti. Ama henüz değil. Saatler sonra.

Leftrin gerindi, omuzlarını çevirdi. Gömleği cildine rahatsız edici bir şekilde yapışmıştı. Eh, rahatsız olmayı hak etmişti. Eğer mürettebatından biri

güvertede uyuyacak kadar aptal olsaydı, onlara da öyle derdi. Ama kimse uyumamıştı. On bir adamının hepsi, güverte evinin arka duvarını çevreleyen dar, katlı ranzalarda uyuyordu. Kendisine ait daha geniş ranza boştu. Aptallar.

Uyanmak için çok erkendi. Mutfaktaki ocak hala sönmüştü; çay için kaynayan su yoktu, ızgarada kızaran kekler yoktu. Yine de o, uyanık bir şekilde, ağaçların altına yürüyüşe çıkmak istiyordu. Bu garip bir dürtüydü, bilinçli bir nedeni yoktu, ama yine de bunun bir tür kaşıntı olduğunu fark etti. Bunun, önceki gece gördüğü hatırlamadığı rüyalarından geldiğini biliyordu. Onlara ulaşmaya çalıştı, ama parçalanmış yırtıklar zihninde örümcek ağı ipliklerine dönüştü ve sonra kayboldu. Yine de, onların kalıcı ilhamını takip edecekti. Bu dürtülere kulak verdiğinde hiç zarar görmemişti ve onları birkaç kez görmezden geldiğinde neredeyse kaçınılmaz olarak pişman olmuştu.

Güverte evine girdi, uyuyan mürettebatını geçip küçük mutfığı geçerek kamarasına doğru ilerledi. Güverte ayakkabılarını kara botlarıyla değiştirdi. Yağlı boğa derisinden yapılmış diz botları neredeyse yıpranmıştı; Rain Wild Nehri'nin asitli suları ayakkabalara, giysilere, tahtaya ve cilde hiç iyi gelmiyordu. Ama botları bir iki sefer daha karaya çıkmaya dayanacaktı ve sonuç olarak cildi de dayanacaktı. Ceketini kancadan alıp omuzlarına attı ve mürettebatın yanından geçerek kıç tarafına doğru yürüdü. Dümencinin ranzasının ayağına tekme attı. Swarge'ın başı birden yukarı kalktı ve adam ona bulanık gözlerle baktı.

"Karaya çıkacağım, biraz bacaklarımı uzatacağım. Kahvaltıya kadar dönerim herhalde."

"Tamam," dedi Swarge, kabul edilebilir tek cevap ve Swarge'ın konuşma becerilerinin neredeyse tümüydü. Leftrin onaylayarak homurdandı ve güverte evinden çıktı.

Önceki akşam, mavnanın burnunu bataklık bir kıyıya dayamış ve oradaki büyük, eğik bir ağaca bağlamışlardı. Leftrin, mavnanın küt burunlu pruvasından çamurla kaplı sazlıkların üzerine atladı. Mavnanın boyalı gözleri, ağaçların altındaki karanlığa bakıyordu. On gün önce, ılık rüzgar ve şiddetli yağmurlar Rain Wild Nehri'ni kabartmış, sular normal kıyılarını aşarak alçak kıyılara taşmıştı. Son iki günde sular çekilmişti, ancak nehir kıyısındaki bitki örtüsü, çamurla dolu sel sularının altında kaldığı birkaç günün ardından hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. Sazlıklar pislikle kaplıydı ve çimlerin çoğu çamur yükünün altında ezilmişti.

. Alçak kıyıda izole su birikintileri vardı. Leftrin ilerlerken ayakları suya batıyor ve izlerini doldurmak için su sızıyordu.

Nereye gittiğini veya neden gittiğini bilmiyordu. Nehrin kıyısından uzaklaşarak, asmalarla kaplı ağaçların gölgesine doğru ilerlerken, kendini içgüdülerine bıraktı. Orada, son selin izleri daha da belirgindi. Ağaç gövdelerinin arasına sürüklenmiş odun parçaları sıkışmıştı. Çamurlu yapraklar ve yırtık asma ağları ağaçlara ve çalılara dolanmıştı. Taze nehir çamuru, derin yosunları ve alçak bitkileri kaplamıştı. Yağmur Ormanları'nın çatısını oluşturan dev ağaçların devasa gövdeleri çoğu selden etkilenmezdi, ancak gölgelerinde büyüyen çalılar öyle değildi. Bazı yerlerde akıntı, çalılıkların arasından bir yol açmıştı; diğer yerlerde ise selin bıraktığı çamur ve çamur, yaprakları o kadar ağırlaştırmıştı ki, çalılar çamurlu tümsekler halinde eğilmişti.

Leftrin, nehir akıntısının çalılıklardan açtığı yollardan geçebildiği yerlerde ilerledi. Çamur çok yumuşadığında, kirli çalılıklardan geçmeye çalıştı. Kısa sürede sıırıslı ve pis oldu. Kenara ittiği bir dal geri sıçradı, alına çarptı ve yüzüne çamur sıçrattı. Acı veren çamuru derisinden aceleyle sildi. Birçok nehir adamı gibi, kolları ve yüzü Rain Wild Nehri'nin asitli sularına maruz kalmaktan sertleşmişti. Bu, yüzüne deri gibi, yıpranmış bir görünüm vermiş, gri gözleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu. İçten içe, Rain Wild'daki çoğu kardeşinin muzdarip olduğu büyüme ve pullanmanın kendisinde bu kadar az olmasının sebebinin bu olduğuna inanıyordu. Kendini güzel ya da yakışıklı bir adam olarak görmüyordu. Bu düşünce onu hüznle gülümsetmişti. Düşüncesini kafasından ve yüzünden uzak bir daldan uzaklaştırdı ve daha derine ilerlemeye zorladı.

Bir an durdu. Tam olarak belirleyemediği bir duyusal ipucu, havadaki bir koku ya da bilinçli olarak algılamadığı bir görüntü, ona yaklaştığını söylüyordu. Hareketsizce durdu ve etrafını yavaşça taradı. Gözleri onu geçti, sonra aniden bakışlarını geri çevirdiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu. Oradaydı. Çamurla kaplı bitkiler onu örtmüştü ve nehrin şiddetli seli onu çamurla kaplamıştı, ama tek bir gri çizgi görünüyordu. Bir büyücü ağacı kütüğü.

Çok büyük değildi, duyduğu kadar büyük değildi. Çapı belki boyunun üçte ikisi kadardı ve o da uzun boylu bir adam değildi.

Ama yeterince büyüktü, diye düşündü. Onu çok zengin edecek kadar büyük. Omzunun üzerinden geriye baktı, ama nehri ve demirlemiş mavnasını görmesini engelleyen çalılıklar, onu meraklı gözlerden de koruyacaktı. Mürettebatından kimsenin onu takip edecek kadar meraklı olacağını sanmıyordu. O ayrıldığında hepsi uyuyordu ve şüphesiz hâlâ yataktaydılar. Gizli hazine sadece ona aitti.

Bitkileri ayırarak ilerledi ve kütüğe dokunabildi. Kütük kurumuştı. Dokunmadan önce bile bunu biliyordu. Çocukken, Taçlı Horoz odasına inmişti. Tintaglia yumurtadan çıkmadan önce kütüğü görmüştü ve kütüğün içinde uyandırdığı ürpertici hissi hatırlıyordu. Bu kütükteki ejderha ölmüştü ve asla yumurtadan çıkamayacaktı. Kütüğün kozanın bulunduğu sahilde yatarken mi öldüğü, yoksa selde devrilip öldüğü mü, onun için pek önemli değildi. İçindeki ejderha ölmüştü, büyücü ağacı kurtarılabilirdi ve onun yerini bilen tek kişi oydu. Ve büyük şansına, onu en iyi şekilde kullanmayı bilen birkaç kişiden biriydi.

Khuprus ailesi, büyücü ağacından çalışarak büyük servetinin bir kısmını kazandığı günlerde, "ağaç"ın gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyordu ya da itiraf etmiyordu, annesinin kardeşleri büyücü ağacı işçileriydi. O henüz bir çocuktü, amcalarının demir gibi sert malzemeyi yavaşça kesen testerelerinin bulunduğu alçak binada dolaşıp duruyordu. Babası, onunla birlikte mavna üzerinde çalışmaya başlayacak kadar büyüdüğüne karar verdiğinde dokuz yaşındaydı. Hak ettiği mesleği olan mavna işçiliğini seçti ve mesleğini güverteden başlayarak öğrendi. Ve sonra, yirmi iki yaşına bastığında babası öldü ve mavna ona kaldı. Hayatının çoğunu nehir adamı olarak geçirdi. Ama annesinin tarafından, sihirli odun işçiliğinin aletlerine ve bunları kullanma bilgisine sahipti.

Kütüğün etrafında bir tur attı. İş zordu. Sel suları kütüğü iki ağaç arasına sıkıştırmıştı. Bir ucu çamura saplanmıştı, diğer ucu ise yukarı doğru eğimli bir şekilde orman ve sel enkazı ile kaplıydı. Onu temizleyip iyice bakmayı düşündü, ama sonra olduğu gibi bırakmaya karar verdi. Hızlıca mavna geri döndü, dolaptan bir halat alırken gizlice hareket etti ve bulduğunu sabitlemek için aceleyle geri döndü. Kirli bir işti, ama işini bitirdiğinde, nehir tekrar yükselirse bile hazinesinin yerinde kalacağından emin oldu.

Mavna'ya geri dönerken, botunun içindeki kalın keçe çorapların nemlendiğini fark etti. Ayağı acımaya başladı. Adımlarını hızlandırdı ve kendi kendine küfretti. Bir sonraki durakta yeni botlar alması gerekecekti. Parroton, Rain Wild Nehri'ndeki en küçük ve en yeni yerleşim yerlerinden biriydi. Orada her şey pahalıydı ve Chalced'den ithal edilen boğa derisi botları bulmak zor olacaktı. Satacak bir çift botu olanın insafına kalacaktı. Bir an sonra, ekşi bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. On yıllık mavna işinden daha değerli bir kütük bulmuştu ve yeni bir çift bot için ne kadar ödemesi gerektiğini düşünerek kendi kendine tartışıyordu. Kütük kesilip dikkatlice satıldığında, bir daha para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Aklı lojistikle meşguldü. Er ya da geç, sırrını kime açacağına karar vermesi gerekecekti. Testereyi kullanacak başka birine ve ağır tahtaları kütükten mavnaya taşımak için yardıma ihtiyacı olacaktı. Kuzenleri mi? Muhtemelen. Kan, Rain Wild Nehri'nin çamurlu sularından bile daha kalındı.

Onlar bu kadar gizli kalabilir miydi? Öyle olduğunu düşünüyordu. Dikkatli olmaları gerekiyordu. Taze kesilmiş büyücü ağacını kimse karıştıramazdı; gümüş rengi bir parlaklığı ve kendine özgü bir kokusu vardı. Rain Wild Tüccarları onu ilk keşfettiklerinde, sadece nehrin asitli suyuna dayanıklılığı nedeniyle değer vermişlerdi. Kendi gemisi *Tarman*, büyücü ağacından yapılmış ilk gemilerden biriydi ve gövdesi büyücü ağacı tahtalarıyla kaplıydı. Rain Wild'daki gemiciler, bu ağacın sahip olduğu sihirli özelliklerden habersizdi. Keşfettikleri gömülü şehirden çıkardıkları, iyi yaşlanmış kereste gibi görünen bu malzemeyi kullanıyorlardı.

Ancak nehirde değil, kıyıların tuzlu sularında da seyredebilme kapasitesine sahip büyük ve karmaşık gemiler inşa ettiklerinde, bu malzemenin tüm gücünü keşfettiler. Gemilerin baş tarafındaki figürler, gemiler inşa edildikten nesiller sonra canlanmaya başladığında herkesi şaşkına çevirdi. Konuşan ve hareket eden figürler herkes için bir mucizeydi. Canlı gemilerin sayısı fazla değildi ve kıskançlıkla korunan mallardı. Hiçbiri Tüccarlar Birliği dışına satılmazdı. Sadece Bingtown Tüccarları canlı gemi satın alabilirdi ve sadece canlı gemiler Rain Wild Nehri'nde güvenle seyahat edebilirdi. Sıradan gemilerin gövdeleri nehrin asitli sularına çabucak yenik düşerdi. Rain Wilds'ın gizli şehirlerini ve sakinlerini korumak için daha iyi bir yol olabilir miydi?

Sonra çok daha yakın bir zamanda, büyücü ağacının ne olduğu tam olarak keşfedildi. Crowned Rooster odasındaki devasa kütükler ağaç değildi; eski bir volkanik patlama sırasında onları korumak için şehrin sığınağına sürüklenmiş ejderhaların koruyucu kozalarıydı. Kimse bunun gerçek anlamını konuşmak istemiyordu. Ejderha Tintaglia kozasından canlı olarak çıkmıştı. Gemiler için kereste olarak kesilen diğer "kütüklerin" kaçında canlı ejderhalar vardı? Kimse bundan bahsetmiyordu. Hayat gemileri bile, eskiden ejderha olabilecekleri konusunda isteyerek konuşmuyordu. Bu konuda ejderha Tintaglia bile sessiz kalmıştı. Yine de Leftin, bulduğu kütüğün varlığı öğrenilirse el konulacağından şüpheleniyordu. Bunun Trehaug veya Bingtown'da herkesin malumu haline gelmesine izin veremezdi ve ejderha bunu duyarsa Tanrı onu korusun. Bu yüzden, keşfini gizli tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Bir zamanlar en yüksek teklifi verene satabileceği bir hazineyi şimdi sessizce ve gizlice elden çıkarmak zorunda kalması onu çok rahatsız ediyordu. Ama bunun için pazar vardı. İyi pazarlar. Bingtown gibi rekabetin yoğun olduğu bir yerde, kaynağı hakkında fazla meraklanmadan sessizce mal satın almaya istekli tüccarlar, Jamaillia'nın Satrap'ının gözüne girmek için yasadışı mallarla takas yapmaya hazır tüccarlar her zaman vardı.

Ancak asıl para, en iyi teklifler, Chalcedean tüccarlarından gelecekti. Bingtown ve Chalced arasındaki tedirgin barış henüz çok yeniydi. Küçük anlaşmalar imzalanmıştı, ancak sınırlar, ticaret, gümrük vergileri ve geçiş hakları ile ilgili önemli kararlar hala müzakere ediliyordu. Chalced hükümdarının sağlığının kötü olduğu söyleniyordu. Chalcedeli elçiler, Rain Wild Nehri'nden geçiş için yer ayırtmaya çalışmışlardı. Geri çevrilmişlerdi, ancak herkes onların görevinin ne olduğunu biliyordu: ejderha parçaları satın almak istiyorlardı — iksir için ejderha kanı, gençlik için ejderha eti, hançer için ejderha dişi, hafif ve esnek zırh için ejderha pulları, erkeklik gücü için ejderha penisi. Ejderha parçalarının tıbbi ve büyülü güçleri hakkındaki tüm eski efsaneler Chalced soylularının kulağına ulaşmış gibiydi. Ve her soylu, yavaş yavaş onu tüketen zayıflatıcı hastalığa karşı bir panzehir sağlayarak dükünün gözüne girmeye bir öncekinden daha hevesli görünüyordu. Tintaglia'nın Rain Wilders'ın sahip olduğu son büyücü ağacından yumurtadan çıktığını bilmenin hiçbir yolu yoktu; kesilip Chalced'e gönderilecek

. Leftrin de çoğu tüccar gibi, Chalced Dükü ne kadar çabuk mezara girerse, ticaret ve insanlık için o kadar iyi olacağına inanıyordu. Ama o da, o zamana kadar hastalıklı yaşlı savaş çığırtkanından kâr elde etmekten yana olan pragmatik görüşü paylaşıyordu.

Leftrin bu yolu seçerse, tek yapması gereken, ağır kütüğü Chalced'e sağlam bir şekilde ulaştırmanın bir yolunu bulmaktı. İçindeki yarı oluşmuş ejderhanın kalıntıları orada muhteşem bir fiyata satılacaktı. Sadece kozayı Chalced'e ulaştırmak gerekiyordu. Hızlıca söylediğinde, sanki onu sıkıştığı yerden çıkarmak ve mavnasının üzerine yüklemek için vinç ve palanga gerekemeyecekmiş gibi, neredeyse basit bir iş gibi geliyordu. Böyle bir yükü gizli tutmak ve Rain Wild Nehri'nin ağzından kuzeye, Chalced'e gizli bir nakliye ayarlamak da cabası. Nehir mavnasının böyle bir yolculuğu yapması imkansızdı. Ama bunu ayarlayabilirse ve kuzeye giderken ya da eve dönerken soyulmaz ya da öldürülmezse, bu maceradan çok zengin bir adam olarak çıkabilirdi.

Daha hızlı topallayarak ilerledi. Çizmesinin içindeki acı yanmaya dönüşmüştü. Birkaç su toplama ile yaşayabilirdi; ama açık bir yara hızla iltihaplanıp onu haftalarca topallatırdı.

Çalılıklardan çıkıp nehir kenarındaki nispeten açık alana vardığında, mutfak sobasının dumanını kokladı ve mürettebatının seslerini duydu. Pişen gözleme ve demlenen kahvenin kokusunu alabiliyordu. Kimse kaptanının sabah yürüyüşünde ne yaptığını merak etmeden gemiye binip yola çıkma zamanı gelmişti. Düşünceli birisi onun için pruvadan bir ip merdiven atmıştı. Muhtemelen Swarge'dı. Dümenci her zaman mürettebatın diğer üyelerinden iki adım önde düşünürdü. Puvada, sessiz ve iri Eider, sabah piposunu içerek korkuluğa tünemişti. Kaptanına başıyla selam verdi ve selam olarak bir duman halkası üfledi. Leftrin'in nerede olduğunu veya neden gittiğini merak ediyorsa, bunu hiç belli etmedi.

Leftrin, sihirli odun kütüğünü servete dönüştürmenin en iyi yolunu düşünürken, çamurlu ayağını merdivenin ilk basamağına koydu. Tarman'ın parlak siyah gözleri onunla buluştu ve Leftrin donakaldı. Aklında radikal bir düşünce doğdu. *Sakla. Sakla ve kendin ve gemin için kullan.* Merdivende durduğu uzun birkaç dakika boyunca, olasılıklar zihninde şafak ışığına açan çiçekler gibi açıldı.

Mavnasının yan tarafına hafifçe vurdu. "Yapabilirim, ihtiyar. Yapabilirim." Sonra güverteye tırmandı, sızan botunu çıkardı ve onu nehrin sularına attı.

Balık Ayının 15. Günü

*En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun
hükümdarlığının 7. yılı*

Tüccarların Bağımsız İttifakının 1. Yılı
Trehau'dan, Kuşların Bekçisi Detozi
Bingtown'dan, Kuşların Bekçisi Erek

Mühürlü parşömende, Trehaug'daki Yağmur Vahşi Tüccarlar Konseyi'nden Bingtown Tüccarlar Konseyi'ne çok önemli bir mesaj bulunmaktadır. Rain Wild ejderhalarının kasalarından çıkması vesilesiyle, dilediğiniz temsilcileri göndermeye davetlisiniz. En yüce ve kraliçe ejderha Tintaglia'nın talimatıyla, kasalar kırk beş gün sonra, Yeşillendirme Ayının 15. gününde güneş ışığına maruz bırakılacaktır. Rain Wild Tüccarlar Konseyi, ejderhalarımızın ortaya çıkması vesilesiyle katılımınızı memnuniyetle beklemektedir.

Erek!

Yuva kutularınızı temizleyin ve kümesinizin duvarlarını taze kireç badana ile boyayın. Sizden aldığım son iki kuş bitlenmişti ve bitleri kümeslerimden birine bulaştırdı.

Detozi

İKİNCİ BÖLÜM

YUMURTALARIN

KIRILMASI

Şans, Thymara'yı doğru zamanda doğru yere getirdi. Yılanların sahilinin kenarındaki bir ağacın en alçak dalına tutunurken, bu hayatında başına gelen en büyük şans olduğunu düşündü. Genelde babasıyla Trehaug'un alt katlarına inmezdi, Cassarick'e gitmek ise hiç aklının ucundan bile geçmezdi. Oysa şimdi, Tintaglia'nın ejderha kozalarının açılmasını emrettiği gün, buradaydı. Babasına baktı, o da ona gülümsedi. Hayır. Bu şans değildi, aniden anladı. Babası, onun burada ne kadar eğleneceğini biliyordu ve gezilerini buna göre planlamıştı. On bir yaşındaki tüm özgüveniyle babasına gülümsedi ve sonra bakışlarını aşağıdaki manzaraya çevirdi. Babasının uyarıcı sesi, devasa ağacın gövdesine daha yakın, kalın bir dalda kuş gibi tünemiş olduğu yerden ona ulaştı.

"Thymara. Dikkatli ol. Onlar yeni yumurtadan çıktılar. Ve açlar. Oraya düşersen, seni başka bir et parçası sanabilirler."

Sıska kız, siyah pençelerini kabuğa daha derine geçirdi. Babasının sadece yarı şaka yaptığını biliyordu. "Merak etme, baba. Ben bu ağaçlar için yaratıldım. Düşmem." Başka hiçbir deneyimli ağaç adamın güvenmeyeceği sarkık bir dalda uzanmıştı. Ama dalın onu tutacağını biliyordu. Karnını, dalda onunla birlikte oturan ince kahverengi ağaç kertenkelelerinden biriymiş gibi dala bastırdı. Ve onlar gibi, tüm vücuduyla dallara tutunmuş, parmakları ve ayak parmakları kabuğun geniş çatlaklarına gömülmüş, uylukları dalı sarmalamıştı. Parlak siyah saçları, ensesinde düğümlenmiş bir düzine sıkı örgüyle toplanmıştı. Başı ayaklarından çok daha aşağıdaydı. Yanağı, ağacın pürüzlü kabuğuna sıkıca bastırılmış, bakışları altında gelişen dramayı yutarcasına izliyordu.

Thymara'nın ağacı, Yağmur Ormanı'nı oluşturan sayısız ağaçtan biriydi. Günlerce, her yöne doğru, orman geniş gri Yağmur Nehri'nin her iki yakasına yayılmıştı. Cassarick'e yakın ve nehrin birkaç gün yukarısında, çit ağaçları hakimdi. Geniş, yatay dalları ev yapımı için mükemmeldi. Olgun picket ağaçları dallarından aşağıya, çok aşağıdaki toprağa kökler salardı, böylece her ağaç kök yapısının etrafında kendi "picket çitini" oluşturur ve çamurlu toprağa sağlam bir şekilde tutunurdu. Cassarick'i çevreleyen orman, Trehaug'un etrafındakinden çok daha yoğundu. Picket ağaçlarının yatay dalları, Thymara'nın alışık olduğundan çok daha sağlamdı. Bu dallar, ağaçlara tırmanmayı ve ağaçtan ağaca atlamayı neredeyse gülünç derecede kolaylaştırıyordu. Bugün, aşağıdaki manzarayı engelsiz bir şekilde görebilmek için, destek olmayan bir dalın ucuna çıkmıştı.

Önünde, çamurlu arazinin diğer tarafında, hareketli suyun panoraması düz ve süt renginde uzanıyordu. Nehrin karşı tarafındaki uzak, yoğun ormanı sisli bir şekilde görebiliyordu. Yaz, orada milyonlarca yeşil tonunu uyandırmıştı. Nehrin akıntısının sesi, opak sularının altında çalkalanan çakılların sesi, hayatının sürekli müziğiydi. Kıyıya daha yakın, Thymara'nın nehrin bulunduğu tarafında, sular sığırdı ve ortaya çıkan çakıl ve kil şeritleri, akıntının ağacının altındaki düz kil kıyılara ulaşmasını engelliyordu. Geçen kış, nehir kıyısının bu bölümü aceleyle ahşap bölmelerle güçlendirilmişti; kışın sel baskınları onlara pek iyi davranmamıştı, ama kütüklerin çoğu hala duruyordu.

Birkaç dönümlük alana yayılan çıplak nehir kıyısı, sürüklenen kütükler gibi yılan kabuklarıyla doluydu. Bir zamanlar bu bölge, sert otlar ve dikenli çalılarla kaplıydı, ancak geçen kış gelen deniz yılanları dalgasıyla hepsi yok olmuştu. O göçü görmemişti, ama hakkında hikâyeler duymuştu. Yağmur Ormanları'nın ağaç şehirlerinde yaşayan hiç kimse bu hikâyeden kaçamamıştı. Yüzden fazla dev yılanın oluşturduğu bir sürü, bir yaşam gemisi eşliğinde ve muhteşem mavi-gümüş bir ejderhanın önderliğinde Rain Wild Nehri'nden yukarı doğru gelmişti. Genç Elderling Selden Vestrit, yılanları karşılamak ve atalarının evine hoş geldiniz demek için oradaydı. Yılanların kabuklarını oluşturmalarına yardım etmek için gelen Rain Wilders'ın sıralarını denetlemişti. O kışın çoğunu Cassarick'te geçirmiş, uyuyan yılanları kontrol etmiş, kılıfların yaprak ve çamurla iyi bir şekilde örtülerek

Soğuktan, yağmurdan ve hatta güneş ışığından korunmalarını sağladı. Ve bugün, duyduğuna göre, yumurtaların çatlamasını görmek için yine buradaydı.

Çok görmek istemesine rağmen onu göremedi. Muhtemelen yumurtaların çatlama alanının ortasında, Rain Wild Konseyi üyeleri ve diğer önemli şahsiyetler için kurulan yükseltilmiş platformda bulunuyordu. Orası kalabalıktı, cüppeli Tüccarlar platformun etrafını sarmış, halk ise göçmen kuşlar gibi ağaçlara tünemiş durumdaydı. Babasının onu buraya, yumurtaların çatlamasının en uzak köşesine getirmesine sevindi. Burada daha az vaka olabileceği gibi, görüşünü engelleyecek daha az insan da vardı. Yine de, podyuma yeterince yakın olup müziği ve konuşmaları duyabilmek, gerçek bir Elderling görebilmek güzel olurdu.

Selden Vestrit'i düşünmek bile kalbini gururla dolduruyordu. O da tıpkı kendisi gibi Bingtown kökenli, tüccar soyundan geliyordu, ama ejderha Tintaglia ona dokunmuş ve o da bir Elderling'e dönüşmeye başlamıştı, yaşayan ilk Elderling. Şimdi iki Elderling daha vardı, Selden'in kız kardeşi Malta ve Rain Wilds'tan Reyn Khuprus. Thymara iç geçirdi. Her şey bir masal gibiydi, gerçek olmuştu. Deniz yılanları, ejderhalar ve Elderlingler Lanetli Kıyılara geri dönmüştü. Ve o, hayatı boyunca, kimsenin hatırlamadığı ilk ejderha yumurtalarının çatlamasını görecekti. Bu öğleden sonra, genç ejderhalar yumurtalarından çıkıp uçmaya başlayacaktı.

Thymara'nın görebildiği kadarıyla nehir kıyısını kaplayan donuk gri kutuların her biri bir yılan barındırıyordu. Onları kış ve bahar boyunca kaplayan yaprak, dal ve malç tabakaları temizlenmişti. Bazı kabuklar nehir mavnaları kadar uzundu. Diğerleri ise kütük parçaları kadar küçüktü. Bazıları şişkin ve gümüşü bir parlaklıkta parlıyordu. Ancak diğerleri çökmüş veya içe doğru çökmüştü. Donuk gri renkteydiler ve Thymara'nın hassas burnuna ölü sürünge kokusu geliyordu. Bu kabukların içine giren yılanlar asla genç ejderhalar olarak ortaya çıkmayacaktı.

Rain Wild Tüccarları, Tintaglia'ya söz verdikleri gibi, Selden'in gözetiminde koza içindeki yılanlara en iyi şekilde bakmışlardı. İnce görünen kasaların üzerine ek kil tabakaları sürülmüş, ardından üzerlerine koruyucu olarak yapraklar ve dallar yığılmıştı. Tintaglia, kasaların sadece kış fırtınalarından değil, erken ilkbahar güneşinden de korunması gerektiğini emretmişti. Ejderhalar yılın sonlarında koza içine girmişti. Işık ve sıcaklık onları yumurtadan çıkmaya teşvik edecekti, bu yüzden o...

yaz ortasına kadar örtülü kalmalarını, böylece ejderhaların gelişmesi için daha fazla zaman kazanılmasını istedi. Yağmur Vahşi Koruyucuları ve dövmeli eski Jamaillian köleleri, şimdi özgür olanlar, ellerinden geleni yapmışlardı. Bu, Yağmur Vahşi Tüccarları'nın ejderha Tintaglia ile yaptıkları anlaşmanın bir parçasıydı. O, Chalcedeans'ın saldırılarına karşı Rain Wild Nehri'nin ağzını korumayı kabul etmişti; karşılığında, Tüccarlar ejderhaların eski koza alanlarına ulaşmalarına yardım etmeyi ve koza içinde olgunlaşırken onlara bakmayı vaat etmişti. Her iki taraf da anlaşmaya sadık kalmıştı. Bugün, Bingtown ve Rain Wilds ile ittifak kuran yeni nesil ejderhaların ilk uçuşuyla bu anlaşmanın meyveleri görülecekti.

Kış, ejderha kozalarına pek iyi davranmamıştı. Şiddetli rüzgarlar ve sağanak yağmurlar kozalara zarar vermişti. Daha da kötüsü, fırtınayla kabaran nehir kozaların bulunduğu bölgeyi süpürmüş, birçok kozayı diğerlerine sürükleyerek zarar vermiş veya koruyucu kili aşındırmıştı. Selin dinmesinden sonra yapılan sayımda, kozaların tam 20 tanesinin sürüklendiği ortaya çıktı. Yetmiş dokuz koza içindeki ejderhalardan sadece elli dokuzu kalmıştı ve bazıları o kadar hasar görmüştü ki, içindekilerin hayatta kalıp kalmadıkları şüpheliydi. Sel, Yağmur Ormanları'nda yaşamın bilinen bir tehlikesiydi, ama yine de Thymara'yı üzdü. Kayıp kozalar ve içindeki yarı oluşmuş ejderhalara ne olmuştu acaba? Nehir tarafından yutulmuşlar mıydı? Tuzlu denize kadar sürüklenmişler miydi?

Nehir, bu ormanlık dünyayı yönetiyordu. Geniş ve gri olan nehrin akıntısı ve derinliği çılgınca değişiyordu. Nehri sınırlayan gerçek bir kıyı yoktu. Nehir istediği yere akıyordu ve Thymara'nın dünyasında "kuru toprak" anlamlı bir kelime değildi. Bugün orman zemini olan yer, yarın bataklık veya çamurlu bir alan olabilirdi. Sadece büyük ağaçlar nehrin değişken akıntısından etkilenmiyor gibi görünüyordu, ama bu da kesin değildi. Yağmur Vahşileri sadece en büyük ve en sağlam ağaçlara evlerini inşa ederlerdi; evleri ve yürüyüş yolları, orman ağaçlarının orta dallarını ve gövdelerini sağlam çelenkler gibi süslerdi. Sallanan köprüleri ağaçtan ağaca uzanırdı ve yere yakın, gövdelerin ve dalların en kalın olduğu yerlerde, sağlam yapılar en önemli pazarları barındırır ve en zengin ailelere yaşam alanı sağlardı. Ağaçların tepesine çıktıkça, yapılar daha küçük ve hafif hale geliyordu. Halat ve sarmaşık köprüler mahalleleri birbirine bağlıyordu ve merdivenler dev ağaçların ana gövdelerinden yukarı doğru kıvrılıyordu. Yukarı çıktıkça köprüler ve yürüyüş yolları daha dayanıksız hale geliyordu. Tüm Rain Wilders, yerleşim yerinde hareket edebilmek için bir dereceye kadar dallarda hareket etme becerisine sahip olmak zorundaydı. Ancak çok azı Thymara'nın becerisine sahipti.

Thymara, tehlikeli yuvası hakkında hiçbir endişe duymuyordu. Zihni meşguldü ve gümüş grisi gözleri, altında açığa çıkan harikalarla doluydu.

Güneş o kadar yükselmişti ki, eğik ışınları ormanın uzun dallarının üzerinden geçerek sahili kaplayan yılan kozalarına ulaşıyordu. Yaz için çok sıcak bir gün değildi, ama güneşin ısıyla bazı kutular buharlaşmaya ve duman çıkarmaya başlamıştı. Thymara dikkatini hemen altındaki büyük kasaya verdi. Yükselen buhar ona ulaştı ve yanında sürünge kokusu da getirdi. Burun deliklerini daralttı ve hayranlıkla baktı. Altında, kütüğün büyücü ağacı sertliğini kaybediyordu.

Thymara, büyücü ağacını iyi tanıyordu; yıllardır halkı bu ağacı olağanüstü sağlam bir kereste olarak kullanıyordu. Sertliği, diğer insanların "sert ağaç" olarak adlandırdıklarının çok ötesindeydi. Bu ağacı işlemek, bir baltayı veya testereyi bir sabah içinde köreltebilirdi. Ama şimdi, aşağıdaki ejderha sandığının gümüş grisi "ağacı" yumuşuyor, buharlaşıyor, kabarcıklar oluşturuyor ve içindeki hareketsiz şeklin etrafında çökerek ona uyum sağlıyordu.

O izlerken, şekil seğirdi ve sonra canlı bir şekilde kıvrıldı. Sihirli odun bir zar gibi yırtıldı. Sıvılaşmış koza, kütüğün içindeki iskelet yaratık tarafından emiliyordu. Thymara izlerken, ejderhanın zayıf eti şişti ve rengi değişti. Kasanın büyüklüğü ve Tintaglia hakkında duyduklarına göre, beklediğinden daha küçüktü. Kötü koku ve nem bulutu yükseldi ve sonra keskin burunlu bir ejderha kafası sarkık kütükten dışarı çıktı.

Dışarıda!

Ejderhaların dili zihnine dokunduğunda Thymara bir baş dönmesi hissetti. Kalbi, yukarı doğru uçan bir kuş gibi sıçradı. Ejderhaları duyabiliyordu! Tintaglia ortaya çıktığından beri, bazı insanların ejderhaların söylediklerini "duyabildiği", diğerlerinin ise sadece kükreme, tıslama ve uğursuz bir tıkırtı duyabildiği anlaşılmıştı. Tintaglia Trehaug'da ilk kez ortaya çıkıp kalabalığa seslendiğinde, bazıları onun sözlerini hemen duymuştu. Diğerleri ise onun düşüncelerinden hiçbir şey anlamamıştı. Bir ejderha onunla konuşmaya tenezzül ederse, onu duyabileceğini bilmek Thymara'yı tarif edilemez bir heyecanla doldurdu. Dalın üzerinde daha da aşağıya indi.

"Thymara!" diye uyardı babası.

"Dikkat ediyorum!" diye cevapladı, babasına bakmadan.

Aşağıda, genç ejderha geniş kırmızı ağzını açmış, onu bağlayan çürümüş odun liflerini parçalıyordu. *Onu*. Thymara bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Yeni yumurtadan çıkmış bir şey için dişleri kesinlikle etkileyiciydi. Sonra yaratık, ıslak büyücü ağacından bir parça kopardı, başını geriye attı ve gözle görülür şekilde yuttu. "Büyücü ağacını yiyor!" diye babasına bağırdı.

"Bunu yaptıklarını duymuştum," diye cevapladı babası. "Selden the Elderling, Tintaglia'nın ortaya çıkışına tanık olduğunda, kozasının derisine eridiğini söylemişti. Sanırım ondan güç alıyorlar."

Thymara cevap vermedi. Babası açıkça haklıydı. Bir ejderhayı tutan bir kabın şimdi bir ejderhanın karnına sığması imkansız görünüyordu, ama altındaki ejderha hepsini yemeye kararlı gibiydi. Thymara, kabı yiyerek dışarı çıkmaya çalışırken, lifli parçaları koparıp bütün olarak yutarak, kendini hapseden kabı kırmaya devam etti. Thymara sempatiyle yüzünü buruşturdu. Yeni doğmuş bir şeyin bu kadar aç olması trajik görünüyordu. Neyse ki yiyecek bir şeyi vardı.

İzleyen kalabalığın toplu bir nefes alması Thymara'yı uyardı. Tam zamanında ağaç dalını daha sıkı kavradı. Onu geçen hava akımı onu neredeyse koparıp dalını çılgınca salladı. Bir saniye sonra, Tintaglia yere inerken ağacını titreten büyük bir gümbürtü duyuldu.

Kraliçe ejderha, güneş ışığının ona vurma açısına göre mavi, gümüş ve tekrar mavi renkteydi. Yumurtadan çıkan genç ejderhaların üç katı büyüklüğündeydi. Kanatlarını katlamasını izlemek, bir geminin yelkenlerini indirdiğini izlemek gibiydi. Kanatlarını vücuduna düzgünce yerleştirdi, sonra bir kuşun kanatları gibi vücuduna sıkıca yapışacak şekilde katladı, böylece pullu tüyleri derisinin bir parçası gibi göründü. Çenesinde asılı duran geyiği bıraktı. "Yiyin," diye emretti genç ejderhalara. Onları izlemek için durmadı, nehre doğru ilerledi. Büyük başını eğdi ve süt rengi suyu içti. Doyduktan sonra başını kaldırdı ve kanatlarını kısmen açtı. Güçlü arka ayakları gerildi; yüksekçe sıçradı ve geniş kanatlarını iki kez çırparak yere çakılmadan havada tuttu kendini. Kanatlarını şiddetle çırparak nehir kıyısından yavaşça yükseldi ve nehrin yukarısına uçarak avlanmaya devam etti.

"Oh." Babasının derin sesi acıma ile doluydu. "Ne yazık."

Thymara'nın altındaki ejderha hâlâ çantadan yapışkan büyücü ağacı şeritlerini koparıp yiyordu. Gri bir şerit ejderhanın ağzına yapışmıştı

küçük pençeleriyle onu kazımaya çalışıyordu. Thymara'ya, yanakları ve saçları yulaf lapası bulaşmış bir bebek gibi görünüyordu. Ejderha, beklediğinden daha küçüktü ve daha az gelişmişti, ama kesinlikle büyüüp vaatlerini yerine getirecekti. Thymara şaşkınlıkla babasına baktı ve sonra onun bakışını takip etti.

O, ağacının hemen altındaki yavruya odaklanmışken, diğer ejderhalar da kabuklarından çıkmışlardı. Düşen geyik ve taze kanının kokusu onları çağırıyordu. Biri donuk sarı, diğeri çamur yeşili iki ejderha, sendeleyerek ve sallanarak leşin üzerine doğru ilerledi. Yemeğe o kadar odaklanmışlardı ki, leş için kavga etmediler. Thymara, kavganın son lokmayı kapmak için zamanı geldiğinde başlayacağını tahmin ediyordu. Şu anda ikisi de geyiğin üzerinde çömelmiş, ön ayaklarını leşin üzerine dayamış, deri ve et parçalarını koparıp başlarını geriye atarak sıcak eti yutuyorlardı. Biri yumuşak karnını parçalamıştı; sarı ejderhanın çenelerinden bağırsaklar sarkıyordu ve boğazında kırmızı ve kahverengi çizgiler oluşmuştu. Bu vahşi bir manzaraydı, ama herhangi bir yırtıcı hayvanın beslenmesi kadar vahşi değildi.

Thymara babasına tekrar baktı ve bu sefer onun bakışlarının gerçek odağını yakaladı. Hızla küçülen leşin üzerine eğilmiş beslenen ejderhalar görüşünü engelliyordu. Babasının izlediği genç ejderha dik duramıyordu. Karnının üzerinde yuvarlanıp sürünüyordu. Arka ayakları tamamlanmamış kütükler gibiydi. Kafası ince boynunda sallanıyordu. Aniden titreyerek dikleşti ve sendeledi. Rengi bile yanlış görünüyordu; kil ile aynı soluk gri renkteydi, ama derisi o kadar inceydi ki, karnındaki beyaz bağırsakların derisine baskı yaptığını görebiliyordu. Açıkça bitmemişti, hayatta kalmak için çok erken yumurtadan çıkmıştı. Yine de, onu çağıran ete doğru sürünmeye devam etti. O izlerken, arka bacaklarından biri ile çok güçlü bir itme yaptı ve yanına düştü. Aptalca ya da belki de kendini tutmak için, zayıf kanatlarını açtı. Bir kanadının üzerine düştü, kanat yanlış yöne büküldü ve sonra duyulabilir bir sesle kırıldı. Yaratığın çıkardığı çığlık, Thymara'nın zihninde patlayan parlak acı kadar yüksek değildi. Thymara çılgınca ırkıldı ve neredeyse tutunamadı. Ağaç dalına sıkıca tutunarak, gözlerini sıkıca kapatarak, acıdan kaynaklanan mide bulantısıyla mücadele etti.

Yavaş yavaş anladı; Tintaglia'nın korktuğu şey buydu. Ejderha, kozaları ışıktan korumak istemişti, böylece gelişmekte olan ejderhalara normal bir uyku dönemi yaşatmayı ummuştu. Ancak

yazın gelmesini beklemiş olsalar da, yine de çok erken ortaya çıkmışlardı ya da belki de kozaya girdiklerinde çok yıpranmış ve zayıf düşmüşlerdi. Deformitelerinin nedeni ne olursa olsun, her şey yanlıştı, tamamen yanlıştı. Bu yaratıklar kendi vücutlarını zar zor hareket ettirebiliyorlardı. Genç ejderhanın fiziksel acısıyla karışık kafa karışıklığını hissetti. Zorlukla zihnini ejderhanın şaşkınlığından kurtardı.

Gözlerini açtığında, yeni bir dehşet onu dondu. Babası ağaçtan ayrılmıştı. Yerde, yumurtadan çıkan kabukların arasında yolunu bulmaya çalışarak, yere düşen yaratığa doğru ilerliyordu. Onun bakış açısından, yaratığın öldüğünü anladı. Bir an sonra, onun öldüğünü görmekten çok, onun öldüğünü hissettiğini fark etti. Ancak babası bunu bilmiyordu. Yüzü, yaratık için hem endişe hem de kaygıyla doluydu. Onu tanıyordu. Elinden gelse ona yardım ederdi. O böyleydi.

Onun öldüğünü hisseden tek kişi Thymara değildi. İki genç ejderha, geyiği çiğnenmiş, ıslak çamurun üzerinde kan ve pislik lekesine dönüştürmüştü. Şimdi başlarını kaldırıp düşen ejderhaya doğru döndüler. Yeni yumurtadan çıkmış, kuyruğu doğal olmayan bir şekilde kısa olan kırmızı bir ejderha da sendeleyerek ona doğru ilerliyordu. Sarı ejderha düşük bir tıslama çıkardı ve hızını artırdı. Yeşil ejderha ağzını genişçe açtı ve ne kükreme ne de tıslama olan bir ses çıkardı. Zayıf tükürük damlaları sesle birlikte uçtu ve ayaklarının dibindeki çamura düştü. Hedefi babasıydı. Yaratığın, yanan zehir bulutu salacak kadar olgunlaşmamış olmasına şükredin. Thymara, yetişkin ejderhaların bunu yapabildiğini biliyordu. Tintaglia'nın Bingtown savaşında Chalcedeans'a karşı ejderha nefesini kullandığını duymuştu. Ejderha zehiri eti ve kemiği eritirdi.

Ama yeşil ejderha, nefesiyle babasını yakacak güce sahip olmasa da, saldırgan davranışıyla kısa kuyruklu kırmızı ejderhanın dikkatini babasına çekmişti. Sarı ve yeşil ejderhalar tereddüt etmeden ölü yavru ejderhanın üzerine çullandılar ve onun cesedi üzerinde birbirlerine tehditkar homurtular çıkarmaya başladılar. Kırmızı ejderha takip etmeye başladı.

Kız, babasının yavranın öldüğünü ve ona yardım edemeyeceğini anlayacağını düşünmüştü. Genç ejderhaların oluşturduğu tehlikeden mantıklı bir şekilde geri çekileceğini ummuştu. Babası, ona yüzlerce, binlerce kez avcı hayvanlara karşı dikkatli olmasını öğütlemişti. "Eğer etin varsa ve bir ağaç kedisi onu istiyorsa, eti bırak ve geri çekil. Et bulabilirsin. Ama başka bir hayat bulamazsın." Bu yüzden,

kırmızı ejderha ona doğru sendeleyerek yaklaşırken, kısa kuyruğu arkasında dik bir şekilde uzanmışken, mantıklı bir şekilde geri çekilecekti.

Ama o kırmızıya bakmıyordu. Gözleri sadece yere düşen yavru ejderhada idi ve diğer iki ejderha ona yaklaşırken bağırdı: "Hayır! Onu bırakın, ona bir şans verin! Bir şans verin!" Sanki leş kuşlarını avından uzaklaştırır gibi kollarını salladı ve ona doğru koşmaya başladı. *Ne yapacaksın?* diye sormak istedi. Yavrulardan ikisi de ondan daha büyüktü. Henüz ateş püskürmeyi bilmiyorlardı, ama dişlerini ve pençelerini kullanmayı çoktan öğrenmişlerdi.

"Baba! Hayır! O öldü, çoktan öldü! Baba, koş, oradan çık!" Onu duydu. Onun sözleriyle durdu ve hatta ona baktı.

"Baba, o öldü, ona yardım edemezsin. Oradan çık. Soluna! Baba, soluna, kırmızı olan! Oradan uzaklaş!"

Sarı ve yeşil olanlar çoktan ölü arkadaşlarıyla meşguldü. Geyiğe gösterdikleri aynı çılgınlıkla onun üzerine atıldılar. Daha önceki ziyafetle güçlenen, en iyi parçaları için birbirleriyle kavga etmeye daha meyilli görünüyorlardı. Thymara, birbirlerini meşgul ettikleri dışında onlara hiç ilgi duymuyordu. Onun ilgisini çeken kırmızı olan, babasına doğru dengesiz ama hızlı bir şekilde yaklaşan kediye. Kedi de tehlikeyi fark etmişti. Thymara'nın korktuğu şeyi yaptı, ağaç kedilerinde sıkça işe yarayan bir numara. Gömleğini açıp genişçe açarak vücudunun etrafına sardı. "Bir şey seni tehdit ederse büyük görün," diye sık sık söylemişti babası. "Tanılamayacağı bir şekil al, o zaman temkinli davranır. Daha büyük görün, bazen geri çekilir. Ama asla arkanı dönme. Gözünü ondan ayırma, büyük görün ve yavaşça geri çekil. Çoğu kedi kovalamayı sever. Asla onlara bu zevki verme."

Ama bu bir kedi değildi. Bir ejderhaydı. Çenesi genişçe açılmıştı ve dişleri beyaz ve keskindi. En güçlü duygusu açlığıydı. Babası görsel olarak büyümüş olmasına rağmen, ejderha hiç korku göstermedi. Bunun yerine, ona karşı neşeli bir ilgi duyduğunu duydu, hayır, *hissetti*. *Et. Büyük et. Yemek!* Açlık onu parçaladı ve geri çekilen adamın peşinden sendeleyerek koştu.

"Et değil!" Thymara ona doğru bağırdı. "Yiyecek değil. Yiyecek değil! Koş, baba, dön ve koş! Koş!"

İki mucize aynı anda gerçekleşti. İlki, genç ejderhanın onu duymasıydı. Kör burunlu kafası ona doğru döndü, şaşkın bir şekilde. Ona bakmak için döndüğünde dengesini kaybetti ve aptalca küçük bir daire çizerek sendeledi. O zaman daha önce fark etmediği şeyi gördü. Deforme olmuştu.

Arka bacaklarından biri diğerinden çok daha küçüktü. *Yiyecek değil mi?* Sözlerinin acıklı yankısı kulaklarında çınladı. *Et değil mi? Et yok mu?* Genç kırmızı ejderha için kalbi parçalandı. Et yoktu. Sadece açlık vardı. Onunla bir olduğu o anda, onun açlığını ve hayal kırıklığını hissetti.

Ama ikinci mucize onu o birleşmeden kopardı. Babası onu dinlemişti. Kollarını indirdi, arkasını döndü ve ağaçlara doğru kaçmaya başladı. Onu, özlemle pençelerini uzatan küçük mavi bir ejderhanın önünden kaçarken gördü. Sonra babası ağaç gövdesine ulaştı ve yılların tecrübesiyle, yerde koştuğu kadar hızlı bir şekilde ağaca tırmandı. Birkaç saniye içinde ejderhaların ulaşamayacağı bir yere ulaştı. İyi ki de öyle oldu, çünkü küçük mavi ejderha umutla peşinden koşmuştu. Şimdi ağacın dibinde durmuş, babasının tırmandığı yeri koklayarak homurdanıyordu. Ağaç gövdesini deneme amaçlı ısırды, sonra başını sallayarak geri çekildi. *Et değil!* diye karar verdi ve giderek daha fazla genç ejderhanın sihirli odunlardan çıktığı kuluçka alanından zikzaklar çizerek uzaklaştı. Thymara mavinin gitmesini izlemedi. Çoktan dalının tepesine sürünmüştü. Bir dizinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı ve daldan ağacın gövdesine koştu. Babası yukarı çıkarken onunla karşılaştı. Kolunu yakaladı ve yüzünü omzuna gömdü. Babasının terinden korku kokuyordu.

"Baba, ne düşünüyordun?" diye sordu ve sesindeki öfkeyi duyunca şok oldu. Bir an sonra, öfkelenmeye hakkı olduğunu anladı. "Ben bunu yapsaydım, bana çok kızardın! Neden oraya indin, ne yapabileceğini sandın?"

"Daha yükseğe!" diye nefes nefese söyledi babası ve kızı, onu takip ederek daha yüksek bir dala çıktı. Dal kalın ve neredeyse yataydı. İki yan yana oturdular. Babası hala korkudan ya da yorgunluktan, belki de her ikisinden, nefes nefeseydi. Kız, çantasından su tulmasını çıkardı ve babasına uzattı. Babası minnetle aldı ve derin bir yudum aldı.

"Seni öldürebilirlerdi."

Ağzını torbanın ağzından çekip kapağını kapattı ve ona geri verdi. "Onlar daha bebek. Sakar bebekler. Kaçabilirdim. Kaçtım da."

"Onlar bebek değil! Koza içine girdiklerinde bebek değillerdi ve şimdi tam birer ejderhalar. Tintaglia yumurtadan çıktıktan birkaç saat sonra uçabiliyordu. Uçup avını öldürebiliyordu." Konuşurken, yaprakların arasından geçen mavi ve gümüş rengi bir parıltıyı işaret etti. Ejderha dalışa geçtiğinde parıltı aniden düştü.

ejderha dalış yaparken aniden düştü. Ejderha alçalmayı durdurduğunda, çılgınca çırpınan kanatlarının rüzgarı hem ağaca hem de Yağmur Vahşileri'ne çarptı. Pençelerinden bir geyik leşi düştü ve çamurlu yere çarptı. Ejderha hiç durmadan kanatlarını çırparak avına geri döndü. Ciyaklayan ejderha yavruları hemen ona doğru koştu. Yemeğın üzerine atladılar, et parçalarını koparıp yuttular.

"O sen olabilirdin," dedi Thymara babasına. "şu anda beceriksiz bebekler gibi görünüyorlar. Ama onlar avcılar. Bizim kadar zeki avcılar. Ve bizden daha büyükler ve öldürmede daha iyiler." Yavru ejderhaların büyüğü hızla kayboluyordu. Onlara duyduğu hayranlık, korku ve nefret arasında bir duyguya dönüşüyordu. O yaratık babasını öldürebilirdi.

"Hepsi değıl," dedi babası üzülererek. "Aşağıya bak, Thymara. Ne gördüğünü söyle."

Bu yüksek noktadan, yumurtadan çıkan ejderhaları daha geniş bir açıdan görebiliyordu. Sihirli odun kütüklerinin dörtte birinden hiç ejderha çıkmayacağını tahmin etti. Yumurtadan çıkan ejderhalar, başarısız olanları kokluyorlardı. O izlerken, genç bir kırmızı ejderha, donuk bir kütüğe tısladı. Bir an sonra, kütük duman çıkarmaya başladı ve ince sis tüyleri yükseldi. Kırmızı ejderha dişlerini büyücü ağacına geçirdi ve uzun bir şerit kopardı. Bu, Thymara'yı şaşırttı. Büyücü ağacı sert ve ince taneliydi. Gemiler bu ağaçtan yapılırdı. Ama şimdi ağaç çürümüş gibi görünüyordu ve genç ejderhalar onu uzun lifli şeritler halinde koparıp açgözlülikle yiyorlardı. "Kendi türlerini öldürüyorlar," dedi, babasının onun bunu görmesini istediğini düşündü.

"Sanmıyorum. Bence o kütüklerin içinde ejderhalar, kabuklarından kurtulamadan öldüler. Diğeri ejderhalar bunu biliyor. Muhtemelen kokusunu alıyorlar. Salyalarında bulunan bir madde, kütükleri yumuşatıp yenilebilir hale getiren bir reaksiyon başlatıyor. Muhtemelen bu reaksiyon, yavrular yumurtadan çıkarken kütüklerin parçalanmasına da neden oluyor. Ya da belki güneş ışığıdır. Hayır, ben ondan bahsetmiyordum."

Tekrar baktı. Genç ejderhalar kil sahilde sendeleyerek dolaşıyordu. Bazıları su kenarına kadar cesaretle yaklaşmıştı. Diğeri başarısız ejderhaların çökmüş bedenlerinin etrafında toplanmış, onları parçalayıp yiyorlardı. Tintaglia'nın getirdiğı geyik ve ölü yavrudan geriye neredeyse hiç kan lekesi kalmamıştı. Thymara, kısa ön ayakları kumda koklayan bir ejderhayı izledi.

"O çok kötü şekillenmiş." Babasına baktı. "Neden bu kadar çoğu kötü şekillenmiş?"

"Belki..." diye başladı babası, ama daha sözünü bitiremeden Rogon yüksek bir daldan atlayarak onlara katıldı. Babasının ara sıra av arkadaşı olan adam somurtuyordu.

"Jerup! Yaralanmamışsın! Ne yapıyordun? Seni aşağıda gördüm ve o şeyin sana saldırdığını gördüm. Bulunduğum yerden, gövdeye tırmanıp tırmanmadığını göremedim! Aşağıda ne yapmaya çalışıyordun?" Babası yarı gülümseyerek aşağıya baktı, ama belki biraz da kızgındı. "Saldırıya uğrayan kişiye yardım edebileceğimi düşündüm. Onun zaten öldüğünü fark etmedim."

Rogon küçümseyerek başını salladı. "Öyle olmasa bile, bir anlamı olmazdı. Herhangi bir aptal bile onların yaşamaya uygun olmadığını görebilir. Şunlara bak. Gün bitmeden yarısı ölmüş olacak, sanırım. Yaşlılar'ın oğlu böyle bir şeyin olabileceğinden endişelendiğine dair söylentiler duymuştum. Az önce kürsünün yanındaydım; kimse nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Selden Vestrit gözle görülür şekilde yıkılmış durumda. Sadece izliyor, tek kelime etmiyor. Şu anda müzik çalmıyor, emin olabilirsiniz. Ve o önemli kişilerin yarısı, ellerinde konuşma metinlerinin yazılı olduğu parşömenleri tutuyor, ama okumayacaklar. Hiç bu kadar önemli insanın bu kadar az konuştuğunu görmemiştim. Bugün büyük gün olacaktı, ejderhalar gökyüzüne yükselecekti, Tintaglia ile anlaşmamız yerine getirilecekti. Ama bunun yerine bu fiyasko var."

"Ne oldu, bilen var mı?" Babası isteksizce sordu.

Arkadaşı geniş omuzlarını silkti. "Kozalarda yeterince zaman geçirmemişler ve ejderha tükürüğü yetmemiş. Bacakları zayıf, sırtları eğri... Şuradakine bak. Kafasını bile kaldıramıyor. Diğerleri onu bir an önce öldürüp yerse, onun için daha iyi olur."

"Onlar onu öldürmez." Thymara'nın babası kesin bir şekilde konuştu. Babasının bunu nasıl bildiğini merak etti. "Ejderhalar, çiftleşme savaşları dışında kendi türlerini öldürmezler. Bir ejderha öldüğünde, diğerleri onu yer. Ama yemek için birbirlerini öldürmezler."

Rogon, babasının yanındaki ağaç dalına oturmuştu. Çıplak, nasırlı ayaklarını tembelce sallıyordu. "Hiç kimseye fayda sağlamayan bir sorun yoktur. Ben de bunun için gelmişim. O geyiği ne kadar çabuk yediklerini gördün mü?" Burnunu çekti. "Belli ki kendi başlarına avlanamıyorlar. Tintaglia gibi bir ejderha bile hepsini besleyecek kadar avlanamaz

onları besleyemez. Bu yüzden burada bizim için bir fırsat görüyorum, eski dostum. Bu gün bitmeden, Konsey'in bu canavarları besleyecek birinin olması gerektiği kafasına dank edecek. Aç bir ejderha sürüsünün şehrin eteklerinde başıboş dolaşmasına izin veremezler, özellikle de kazı ekipleri sürekli oraya buraya gidip gelirken. İşte burada devreye giriyoruz. Yağmur Vahşi Konseyi'ne ejderhaları beslemek için bizi avcı olarak işe almaları için yaklaşırsak, işimiz bitmez. Talebi karşılayamayız ama yapabildiğimiz sürece maaşımız iyi olur. Büyük ejderha bize avlanmada yardım etse bile, ejderhalar için avlayacak hayvanlar çabucak biter. Ama bir süreliğine iyi para kazanabiliriz." Başını salladı ve sırttı. "Et bittiğinde ne olacağını düşünmek istemiyorum. Eğer birbirlerine saldırıp akrabalarını yemezlerse, en yakın avları biz olacağız. Bu ejderhalar kötü bir anlaşmaydı."

Thymara konuştu. "Ama Tintaglia ile bir anlaşma yaptık. Ve bir tüccarın sözü senettir. Tintaglia, Chalcedealıları kıyılarımızdan uzak tutarsa, onlara bakmaya yardım edeceğimizi söyledik. Ve o da bunu yaptı."

Rogon onu görmezden geldi. Rogon onu her zaman görmezden gelirdi. Diğerleri kadar kötü davranmazdı ama ona hiç bakmaz, sözlerine cevap vermezdi. O buna alışmıştı. Kişisel bir şey değildi. Adamlardan gözlerini ayırdı, pençelerini ağacın kabuğunda temizlerken fark etti ve durdu. Onlara tekrar baktı. Babasının tırnakları siyahtı. Rogon'unkiler de öyle. Bazen babasının ellerinde ve ayaklarında siyah tırnaklarla doğmuş olması ve kendisinin bir kertenkele gibi pençelerle doğmuş olması ona çok küçük bir fark gibi geliyordu. Hayat ya da ölüm kararını belirleyecek kadar küçük bir fark.

"Kızım doğru söylüyor," dedi babası. "Konseyimiz anlaşmayı kabul etti; anlaşmaya uymaktan başka seçenekleri yok. Ejderhalara yardım etme sözlerinin yumurtaların çatlamasıyla sona ereceğini sanmışlardı. Ama belli ki öyle olmayacak."

Thymara kıvrınma dürtüsüne direndi. Da'nın yoldaşlarına onun varlığını kabul ettirmesinden nefret ediyordu. Onların onu görmezden gelmelerine izin verdiği zamanlar daha iyiydi. Çünkü o zaman o da onları görmezden gelebiliyordu. Yüzünü başka yöne çevirip, o kadar çok ejderhayı beslemek için yeterli et avlamanın zorluğunu ve şehirdeki üssün dibinde yeni yumurtadan çıkan ejderhaları görmezden gelmenin imkansızlığını tartışan adamların konuşmalarını dinlememeye çalıştı. Cassarick'in bataklık arazisinin altında harabeler vardı. Yağmur Vahşileri

Elderling hazinelerini çıkarmak isterse, bu genç ejderhaları beslemenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaklardı.

Thymara esnedi. Rain Wild Tüccarları ve ejderhaların politikası, onunla ve hayatıyla hiçbir ilgisi yoktu. Babası ona bu tür şeylere önem vermesi gerektiğini söylemişti, ama asla söz sahibi olamayacağı durumlarla ilgilenmeye kendini zorlamak zordu. Onun hayatı bu tür şeylerden uzaktı. Geleceğini düşündüğünde, güvenilebileceği tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Ejderhalara baktı ve aniden midesinin bulandığını hissetti. Babası haklıydı. Rogon da haklıydı. Aşağıda, genç ejderhalar ölüyordu. Arkadaşları onları öldürmüyordu, ama yere yığılanları tereddüt etmeden çemberin içine alıp son nefeslerini vermeleri için sabırsızlıkla bekliyorlardı. Çok fazlaydılar, diye düşündü, çok fazla ejderha Rain Wilds'ın zorlu koşullarına dayanamayacak şekilde doğmuştu. Ne yanlış gitmişti? Rogon haklı mıydı?

Tintaglia bir kez daha alçaktan uçarak geldi. Bir başka leş yukarıdan düşerek, onun yaklaşmasıyla etrafında toplanmış genç ejderhaları kıl payı ıskaladı. Thymara, Tintaglia'nın attığı hayvanı tanımadı. Hayvan, gördüğü tüm geyiklerden daha büyüktü ve yuvarlak bir vücudu ve kaba tüyleri vardı. Ejderhaların kalabalığı onu görüş alanından gizlemeden önce, kalın bir bacağı ve çatlak bir toynak gördü. Onun bir geyik olduğunu düşünmedi; gerçi çok fazla geyik görmemişti. Rain Wilds ormanlarının zeminini kaplayan bataklık çimenler geyikler için elverişli değildi. Geniş nehir vadisinin kenarındaki tepelere ulaşmak için günlerce yol kat etmek gerekiyordu. Sadece bir aptal evinden o kadar uzağa avlanmaya giderdi. Bu tür avcılar yol boyunca yiyecek tüketir ve dönüşte avladıkları hayvanları yerlerdi. Çoğu zaman yolculuktan sağ kurtulan et yarı çürümüş olurdu ya da o kadar az kalırdı ki avcı evine yakın bir yerde bir düzine kuş ya da iyi yağlı bir yer kertenkelesi avlasa daha iyi olurdu. Düşen yaratığın parlak siyah bir derisi, omuzlarında büyük bir et çıkıntısı ve geniş, kavisli boynuzları vardı. Rogon, bunun ne olduğunu merak etti ve sonra ejderhaların zihninden gelen kısa bir ses ona cevap verdi. *Yemek!*

Rogon'un sesindeki yükselen öfke, istemeden dikkatini erkeklerin konuşmasına geri çekti. "Tek söylediğim, Jerup, bu yaratıklar bir yıl içinde ayağa kalkıp uçmayı ve kendileri avlanmayı öğrenmezlerse, ya ölecekler ya da halk için tehdit haline gelecekler. Anlaşma olsun ya da olmasın,

onlardan sorumlu olamayız. Kendi kendine beslenemeyen hiçbir yaratık yaşamayı hak etmez."

"Tintaglia ile yaptığımız anlaşma bu değildi, Rogon. O yaratıkların yaşayıp yaşamayacağına karar verme hakkını takas etmedik. Tintaglia'nın nehir ağzını Chalcedean gemilerinden koruması karşılığında onları koruyacağımızı söyledik. Bana kalırsa, anlaşmamızın şartlarını yerine getirip o gençlere büyüme ve hayatta kalma şansı vermek akıllıca olur."

"Bir şans." Rogon dudaklarını sıktı. "Sen her zaman şeylere şans vermek konusunda fazla titizsin, Jerup. Bir gün bu senin sonun olacak. Bugün neredeyse oluyordu! O yaratık sana yaşamak için 'şans' vermeyi düşündü mü? Hayır. Ve on bir yıl önce 'şans' verdiğin son şeyin sana ne tür bir talih getirdiğinden bahsetmeye bile gerek yok."

"Hayır. Konuşmayacağız," dedi babası aniden, hiç de hoş olmayan bir sesle.

Thymara omuzlarını çöktürdü, kendini daha küçük hale getirebilmeyi ya da ağaç kertenkeleleri gibi aniden ağaç kabuğunun rengini alabilmeyi diledi. Rogon onu kastediyordu. Ve onu duymasını istediği için yüksek ve net bir sesle konuşuyordu. Ona konuşmaya çalışmamalıydı ve babası da onu onu fark etmesini zorlamamalıydı. Kamuflej her zaman savaşmaktan daha iyiydi.

Onun hakkında sert sözler sarf etmesine rağmen, Rogon'un babasının arkadaşı olduğunu biliyordu. Birlikte büyümüşler, avcılık ve kol adamlığı becerilerini birlikte öğrenmişler, hayatlarının büyük bir bölümünde arkadaş ve yoldaş olmuşlardı. Onları avda birlikte görmüştü, sanki aynı elin iki parmağı gibi hareket ederek, takip ettikleri ava yaklaşıyorlardı. Birlikte güldüklerini ve sigara içtiklerini görmüştü. Rogon bileğini yaralayıp bir sezon boyunca avlanamayınca, babası iki aile için avlanmıştı. O da babasına yardım etmişti, ancak topladıkları yiyecekleri götürmek için onunla hiç gitmemişti. Rogon'un, asla doğmaması gereken birinden yardım kabul ettiğini yüzüne vurmanın bir anlamı yoktu.

Rogon'un babasının güvenliğini kontrol etmek için ağaçtan bu kadar çabuk inmesinin sebebi onların arkadaşlığıydı. Bu dostluk, Rogon'un hayatını tehlikeye attığı için babasına kızmasına neden olmuştu. Ve nihayetinde, Rogon'un onun var olmamasını dilemesinin sebebi de buydu. O, babasının arkadaşıydı ve onun varlığının babasının hayatına yaptıklarını görmekten nefret ediyordu. O, Rogon için bir yük, beslemesi gereken bir ağızdı ve hiçbir zaman bir varlık olacağına dair umudu yoktu.

“Kararımdan pişman değilim, Rogon. Ve bu konuda hiç şüpheye düşme. Bu benim kararımdı, Thymara'nın değil. Yani birini suçlamak istiyorsan, onu suçla, onu değil. Beni görmezden gel ve dışla, onu değil! Ebeyi takip eden bendim. Aşağı inip çocuğumu alıp eve getiren bendim. Çünkü ona baktım ve doğduğu andan itibaren bir şansı hak ettiğini anladım. Tırnakları ya da omurgasında bir sıra pul olup olmadığı umurumda değildi. Ayaklarının uzunluğu umurumda değildi. Bir şansı hak ettiğini biliyordum. Ve haklıydım, değil mi? Ona bak. Beni ağaçların tepesine ya da dalların arasında takip edecek yaşa geldiğinden beri, değerini kanıtladı. Eve yediğinden fazlasını getiriyor Rogon. Avcı veya toplayıcıların insanlar için değeri bu değil mi? Ona baktığında seni rahatsız eden ne? Aptalca kuralları çiğneyip çocuğumu alıp yemelerine izin vermediğim için mi? Yoksa ona baktığında o kuralların yanlış olduğunu görüp kaç tane bebeğin Rain Wilders gibi büyüyebileceğini düşündüğün için mi?

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum," dedi Rogon aniden. O kadar ani ayağa kalktı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. Babasının söylediği bir şey onu çok rahatsız etmişti. Rogon, en iyi uzuv adamlarından biriydi. Hiçbir şey onu sarsmazdı. Aniden bir soğukluk onu sardı. Rogon'un iki oğlu vardı. Biri on yedi, diğeri on iki yaşındaydı. Thymara, iki çocuk arasında karısının hiç hamile kalıp kalmadığını merak etti. Ya da düşük yapmış mıydı? Ya da ebe, ağlayan bir ya da iki bebeği evinden alıp Yağmur Vahası'nın karanlık gecesine götürmüş müydü?

Bakışlarını aşağıdaki nehir kıyısına çevirdi ve orada tuttu. Babasının sert sözleriyle ömür boyu süren bir dostluğu bitirmiş olabileceğini düşündü. *Düşünme, diye* kendini uyardı ve ejderhalara baktı. Öncekinden daha az sayıda vardı ve yumurtadan çıkmamış kütüklerden neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bazıları buna hayal kırıklığı duyacaktı. Büyücü ağacı çok değerli bir maddedir ve ejderhalar ortaya çıktığında, kalan kütük kabuklarının geri kazanılabileceği yönünde spekülasyonlar vardı. Ejderhaların ortaya çıkmasını izlemek için toplananlar arasında, bu muhteşem olayı görmekten çok kâr elde etmeyi umut edenler de vardı. Thymara kalan ejderhaları saymaya çalıştı. Başlangıçta yetmiş dokuz wizardwood kütüğü olduğunu biliyordu. Kaç tanesi canlı ejderhalara dönüşmüştü? Ama yaratıklar etrafta dolanmaya devam ediyordu ve Tintaglia **b i r** kez daha geçip

yeni öldürdüğü bir erkek geyik attığında, sayma çabalarını boşa çıkaran bir kaos çıktı. Babasının yanındaki dalda çömeldiğini hissetti. O konuşmadan önce konuştu. "En az otuz beş tane var," dedi, sanki Rogon'a söylediklerini hiç duymamış gibi.

"Otuz iki. Renk gruplarına göre sayıp sonra toplarsan daha kolay olur."

"Ah."

Kısa bir sessizlikten sonra babası tekrar konuştu. Sesi daha derin ve ciddiye.

"Ona söylediğimde ciddiydim, Thymara. Bu benim kararımdı. Ve hiç pişman olmadım."

Kız sessiz kaldı. Buna ne diyebilirdi ki? Teşekkür mü? Bu biraz soğuk kaçırdı. Bir çocuk, hayatta olduğu için ebeveynine teşekkür etmek zorunda mıydı? Babasına, onu ortaya çıkarmadığı için teşekkür etmek zorunda mıydı? Kız boynunun arkasını kaşıdı, kaşıntıyı yatıştırmak için pulların çizgisini tırnaklarıyla kazıdı ve sonra beceriksizce konuyu değiştirdi. "Sence kaç tanesi hayatta kalacak?"

"Bilmiyorum. Sanırım çoğu, Tintaglia'nın onlara ne kadar yemek getireceğine ve büyük ejderhaya verdiğimiz sözü ne kadar tutacağımıza bağlı. Şuraya bak."

En güçlü genç ejderhalar çoktan düşmüş etin etrafında toplanmıştı. Zayıf kardeşlerini kasten mahrum bırakmıyorlardı; sadece avın etrafında toplanabileceklerin sayısı sınırlıydı ve ilk gelenler yerlerini bırakmıyordu. Ama babasının işaret ettiği şey bu değildi. Yumurtadan çıkan ejderhaların bulunduğu alanın kenarında, sepetler taşıyan bir grup adam yaklaşıyordu. Çoğunun yüzleri dövmele. Rain Wilds'a yeni göç etmiş, burada yeni bir hayat kurmaya çalışan eski köleler. Kız izlerken, öndeki adam hızla ileri atıldı, sepetini yere attı ve aceleyle geri çekildi. Gümüş rengi balıklar sepetten dökülerek birbirlerine çarparak nehir kıyısının donuk grisi üzerine yayıldı. İkinci adam da yükünü kaygan yığına ekledi, ardından üçüncü adam.

Sıkışmış ejderhalar bunu fark etti. Yavaşça dönüp bakakaldılar ve sonra tek bir iradeyle hareket etmişçesine, beslenen ejderhaların topluluğundan ayrılıp yiyeceğe doğru koştular, kama şeklindeki başlarını yılan gibi boyunlarına uzatmışlardı. Dördüncü adam başını kaldırıp bağırdı ve yükünü düşürdü. Yuvarlanan sepet balıklarla doluydu. Adam hiç tereddüt etmedi; dönüp kaçmaya başladı. Arkasındaki üç adam da yüklerini

yüklerini olduğu yere bırakıp kaçtılar. Kaçan adamlar ağaçların sırasına ulaşmadan ejderhalar balıklara saldırdı. Her ejderha bir balık kapıp başını geriye atarak yutarken, Thymara'ya kuşları hatırlattı. İlk ejderha sırasının arkasında diğerleri geliyordu. Bu ejderha sırası sendeliyor ve tökezliyordu. Bunlar topal, sakat, kör ve Thymara'nın düşündüğü kadarıyla aptal ejderhalardı. Gelirken tiz bir kükremeyele sendeleyerek ilerlediler. Soluk mavi renkli bir ejderha aniden yan yattı ve öylece yatakaldı, sanki hala yemeğe doğru ilerliyormuş gibi ayaklarını tekmeliyordu. Şimdilik diğerleri onu görmezden geliyordu. Thymara, yakında diğerlerinin yemeği olacağını biliyordu.

"Balık seviyorlar galiba," dedi, başka bir şey söylememek için.

"Muhtemelen her türlü eti severler. Ama bak. Çoktan bitti. Sabahın avıydı ve birkaç kalp atışında bitti. Böyle bir iştahla nasıl başa çıkabiliriz? Tintaglia ile anlaşma yaptığımızda, yavruların da onun gibi, yumurtadan çıktıktan birkaç gün sonra bağımsız avcılar olacaklarını düşünmüştük. Ama yanılmıyorsam, bunların hiçbirisi henüz kanatlarını kullanamıyor."

Genç ejderhalar kili yalıyor ve kokluyorlardı. Yeşil olanlardan biri başını kaldırdı ve uzun bir çığlık attı, ama Thymara bunun bir şikayet mi yoksa tehdit mi olduğunu anlayamadı. Başını indirdi ve mavi ejderhanın ayaklarını tekmelemeyi bıraktığını fark etti. Yeşil ejderha ona doğru sendeledi. Diğerleri, onun ani ilgisini fark edince, o yöne doğru aceleyle ilerlemeye başladı. Yeşil ejderha sallanarak koşmaya başladı. Thymara onlardan gözlerini ayırdı. Mavi ejderhayı yemelerini görmek istemiyordu.

"Onları besleyemezsek, zayıf olanlar açlıktan ölecektir. Bir süre sonra, besleyebileceğimiz kadar az ejderha kalacaktır." Rain Wild Tüccarlarının çoğunun felsefesinin temelini oluşturan kaçınılmaz gerçeği dile getirerek, sakın ve olgun bir şekilde konuşmaya çalıştı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu babası. Sesi soğuktu. Onu azarlıyor muydu? "Yoksa başka et bulabileceklerini mi düşünüyorsun?"

KAN, BAKIR KIRMIZI ve sıcak. İsteddiği şey buydu. Uzun dilini dışarı çıkardı ve yüzünü yaladı, sadece temizlemek için değil, orada kalmış olabilecek yiyecek kırıntılarını toplamak için. Geyik eti mükemmeldi, sertleşmemiş ve sıcacıktı. Çenesi geyiğin karnına kapandığında, iç organları hoş bir koku yaymıştı. Lezzetli, narin... ama çok azdı. En azından midesi öyle söylüyordu. Neredeyse bir

eyrek geyik yemişti. Ve yumurtadan çıktığında ememediği tüm kozayı da yutmuştu. Doymuş olmasa da en azından rahat hissetmesi gerekirdi. Bunun böyle olduğunu biliyordu, tıpkı bir ejderha olmakla ilgili diğer birçok şeyi bildiği gibi. Sonuçta, nesiller boyu biriken anılar emrindeydi. Türünün geleneklerini öğrenmek için sadece zihnini geçmişe götürmesi yeterliydi.

Ve bir isim bulmak için, aniden hatırladı. Bir isim.  Diyarın Lordlarından birine yakışan, uygun bir isim. Açlığını bir an için aklından uzaklaştırdı. nce bir isim, sonra güzelce tımarlanmak. Ve sonra, kanatlarını düzelttikten sonra avlanmak. Kimseyle paylaşmayacağı bir av ve bir ldrme! Bu düşünce zihninden geçti. Katlanmış kanatlarını sırtından kaldırdı ve nazikçe salladı. Bu hareket, kanın sert zarlarından daha hızlı akmasını sağladı. Kanatlarının yarattığı rüzgar onu neredeyse ayaklarından yere düşürecekti. Onu alay etmek isteyenlere, o ani yana adımın kasıtlı olduğunu göstermek için meydan okurcasına bir ses çıkardı. Artık dengesini bulmuştu. Bu hayatta rengi neydi? Boynunu esnetti ve kendini incelemek için döndü. Mavi. Mavi mi? Bir ejderha için en yaygın renk mi? Bir anlık hayal kırıklığı yaşadı ama sonra bunu bir kenara itti. Mavi. Gökyüzü gibi mavi, uçuş sırasında kendini gizlemek için daha iyi. Tintaglia gibi mavi. Mavi, alakėnll olunacak bir şey değildi. Mavi... maviydi... Mavi... Hayır. *Mavi*. "Sintara!" Adını tıslayarak havaya denedi. Sintara. Yazın berrak mavi sabah gklerinin Sintara'sı. Başını kaldırdı, nefes aldı ve sonra başını geriye attı. "Sintara!" diye bağırdı, bu yazın yumurtadan çıkan ilk ejderha olarak kendine isim koymanın gururunu yaşıyordu.

Ses iyi çıkmadı. Belki de yeterince derin nefes almamıştı. Başını tekrar geriye attı, ciğerlerine hava çekti. "Sintara!" diye tekrar bağırdı ve bunu yaparken arka ayakları üzerinde yükseldi, sonra yukarı sıçradı ve kanatlarını gerdi.

Bir ejderha, tüm ejderha soyunun anılarını içinde taşır. Bu anılar her zaman zihninin ön planda değildir, ancak ihtiyaç duyulduğunda, bazen bilgi ararken kasıtlı olarak, bazen de ihtiyaç duyulduğunda fark edilmeden ortaya çıkarlar. Belki de bu yüzden sonra olanlar o kadar korkunçtu. Yerden dengesiz bir şekilde kalktı; arka bacaklarından biri diğerinden daha güçlüydü. Bu yeterince kötüydü. Ama kanatlarıyla bunu düzeltmeye çalıştığında, sadece bir tanesi açıldı. Diğeri kendi üzerine yapışmış, karışmış ve gszdz ve kendini tutamayan ejderha, çamurlu nehir kıyısına düştü

ve şaşkın bir şekilde yan yatarak kaldı. Fiziksel darbe onu zayıflatmıştı, ama hafızasının ulaşabildiği kadarıyla, soyundaki hiçbir ejderhaya böyle bir şeyin hiç olmamış olması onu daha da şaşırtmıştı. İlk başta bu deneyimi sindiremedi; ne olacağını ona söyleyecek bir rehberi yoktu. Daha güçlü kanadıyla itti, ama sadece sırt üstü dönmeyi başardı, bu da bir ejderha için en rahatsız pozisyondu. Birkaç saniye içinde, nefes almak için daha fazla çaba sarf etmesinin rahatsızlığını hissetti. Ayrıca, bu pozisyonda son derece savunmasız olduğunu panik içinde fark etti. Uzun boğazı ve ince pullu karnı açıkta kalmıştı. Ayağa kalkması gerekiyordu.

Deneme amaçlı arka ayaklarını tekmeledi, ama hiçbir şey hissetmedi. Küçük ön ayakları havada boşuna çırpınıyordu. Katlanmış kanadı kısmen altında sıkışmıştı. Kanadını kullanarak kendini döndürmeye çalıştı, ama kasları ona cevap vermedi. Sonunda, onu karnının üzerine iten, çırpınan kuyruğuydu. Arka ayaklarını altına almak için çırpındı ve sonra dikleşmek için hamle yaptı. Vücudunun yarısı yapışkan çamurla kaplıydı. Öfke, arkadaşlarının onu bu kadar üzücü bir durumda gördüğü için duyduğu utançla savaşıyordu. Etrafına öfkeyle bakarken, yapışan çamuru temizlemek için derisini titretti.

Sadece iki ejderha ona bakmıştı. Ayakları yere basınca onlara tehditkar bir şekilde baktı, ama onlar ona ilgilerini kaybedip yerde uzanan başka bir ejderhaya yöneldiler. O ejderha hareket etmiyordu. İkisi kısa bir süre onu merakla izledikten sonra, öldüğünden emin olunca başlarını ziyafete eğdiler. Sintara onlara doğru iki adım attı, sonra şaşkınlıkla durdu. İçgüdüleri ona git ve beslen dedi. Orada et vardı, onu daha güçlü kılacak et ve o ette anılar vardı. Onu yerse, bedenine güç ve başka bir ejderha soyunun paha biçilmez deneyimlerini kazanacaktı. Kendisi de o et olmaya çok yaklaşmış olduğu için vazgeçirilemezdi. Beslenip güçlenmek için daha da fazla nedeni vardı.

Güçlülerin zayıfları yemesi bir haktı. Ama o hangisiydi?

Düzensiz kaslı bacaklarıyla bir adım sendeledi ve sonra durdu. Kanatlarını açmaya çalıştı. Sadece sağlam olanı açıldı. Diğerinin seğirdiğini hissetti. Uzun boynunu çevirerek kanadını daha iyi bir pozisyona getirmeye çalıştı. Bakakaldı. O kanat, o cılız şey miydi? Kışın ölen bir hayvanın kemiklerine örtülmüş tüysüz geyik derisi gibi görünüyordu.

bir ejderha kanadı değildi. Asla onun ağırlığını taşıyamaz, onu uçurabilirdi. Burnuyla ona dokundu, onun vücudunun bir parçası olduğuna inanamıyordu. Sıcak nefesi, zayıf ve işe yaramaz şeye değdi. Yanlışlığa dehşetle burnunu geri çekti. Akıllı, bunu anlamaya çalışırken dönüyordu. O Sintara'ydı, bir ejderha, bir ejderha kraliçesi, gökyüzüne hükmetmek için doğmuştu. Bu deformite onun bir parçası olamazdı. Anılarını karıştırdı, geriye doğru gitti, böyle bir felaketle başa çıkmak zorunda kalmış bir atası hakkında bir düşünce, bir anı bulmaya çalıştı. Hiçbiri yoktu.

Yine iki yiyciye baktı. Ölen zayıf yaratıktan geriye pek bir şey kalmamıştı. Kırmızı renkteki kaburgalar, ıslak bir iç organ yığını ve kuyruğunun bir parçası. Zayıf olan, güçlü olanı beslemek için ölmüştü. Beslenen ejderhalardan biri onu fark etti. Kanlı kırmızı burnunu kaldırarak dişlerini gösterdi ve kızıl boynunu geriye doğru eğdi. "Ranculos!" diye kendini tanıttı ve adıyla onu tehdit etti. Gümüş rengi gözleri ona kıvılcımlar saçıyor gibiydi.

Geri çekilmeliydi. Sakat ve zayıftı. Ama ona dişlerini gösterme şekli, içinde bir şeyi uyandırdı. Ona meydan okuma hakkı yoktu. Hiç yoktu. "Sintara!" diye tısladı ona. "Sintara!"

Ona ve leşin kalıntılarına doğru bir adım attı, ama bir rüzgâr esti ve sırtına çarptı. Savunmak için başını eğerek döndü, ama geri dönen Tintaglia'ydı, yeni avıyla yüklüydü. Düşürdüğü dişi geyik neredeyse Sintara'nın ayaklarının dibine düştü. Çok taze bir avdı, gözleri hala berrak ve kahverengiydi, sırtındaki derin yaralardan kan akıyordu. Sintara, Ranculos'u ve onun koruduğu acınası kalıntıları unuttu. Düşen dişi geyiğe doğru atıldı.

Bir kez daha dengesiz gücünü unutmuştu. Kötü bir şekilde yere düştü, ama bu sefer düşmeden önce çömelerek kendini tuttu. Bir hamle ile ön ayaklarını avın üzerine yaydı. "Sintara!" diye tısladı. Ölü geyiğin üzerine eğildi ve ona meydan okuyacak herkese uyarıcı bir kükreme attı. Ses tiz ve cırtlak çıktı. Bir başka aşağılama. Önemli değildi. Et ona aitti, başka kimseye değil. Başını eğdi ve dişi geyiği parçaladı, yumuşak karnını öfkeyle yırttı. Kan, et ve bağırsaklar çenesini doldurdu, onu rahatlattı. Cesedi sıkıca kavradı ve sanki onu tekrar öldürmek istercesine parçaladı. Et parçaları kopunca başını geriye attı ve ağzındakileri yuttu. Et ve kan. Başını eğdi ve bir parça daha kopardı. Beslendi. Yaşayacaktı.

Yeşeren Ayın 1. Günü

*En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun
Hükümdarlığının 7. Yılı*

*Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 1. Yılı
Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown'dan Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug'a*

Detozi,

Şu anda taşıyacakları mesaj olmasa bile, en az yirmi beş kuşumu serbest bırakın. Trehaug'a giden mesaj trafiği, ejderha yumurtalarının çatlamasına katılmak isteyen tüccarların mesajlarıyla o kadar yoğunlu ki, kuşlarımın sayısı çok azaldı.

Erek

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVANTAJLI BİR TEKLİF

Alise. Bir misafiriniz var.

Alise yavaşça gözlerini kaldırdı. Karakalem çizimleri masasındaki kalın kağıdın üzerinde duruyordu. "Şimdi mi?" diye sordu isteksizce.

Annesi içini çekti. "Evet. Şimdi. Bütün gün sana beklememizi söylediğim 'şimdi' gibi. Hest Finbok'un geleceğini biliyordun. Geçen hafta aynı saatte geldiğinden beri biliyordun. Alise, onun ilgisi sana ve ailemize şeref veriyor. Onu her zaman nezaketle karşılamalısın. Ama ne zaman gelse, seni saklandığın yerden çıkarmak için gelmek zorunda kalıyorum. Bir genç adam seni ziyarete geldiğinde, ona saygılı davranmanın nezaket gereği olduğunu unutma."

Alise kömürünü yere bıraktı. Annesi, Alise'nin lekelenmiş parmaklarını Seviaan dantelli zarif bir mendille silerken yüzünü buruşturdu. Bu küçük bir intikam hareketiydi. Mendil, Hest'in hediyesiydi. "Onun benim tek taliplim olduğunu ve dolayısıyla evlenmek için tek şansım olduğunu hepimizin hatırlaması gerektiğini söylememe gerek yok." Sözleri annesinin duyamayacağı kadar yumuşaktı. Bir iç çekerek ekledi, "Geliyorum anne. Ve nazik davranacağım."

Annesi bir an sessiz kaldı. "Bu çok akıllıca," dedi sonunda, soğuk ama yine de nazik bir sesle. "Sonunda somurtmayı bıraktığına sevindim."

Alise, annesinin gerçekten inandığı bir şeyi mi söylediğini, yoksa ona bir davranış kuralı dayatmaya mı çalıştığını anlayamadı. Bir an için gözlerini kapattı. Bugün, kuzeyde, Yağmur Ormanları'nın derinliklerinde, ejderhalar yuvalarından çıkıyorlardı. Eh, diye düşündü, bugün Tintaglia'nın yaprakların ve döküntülerin

süpürülmesi için belirlediği gündü, böylece güneş ışığı onlara dokunup uyanmalarına neden olacaktı. Belki de şu anda, soluk odasındaki düzenli küçük masasında, yırtık pırtık parşömenleri ve zayıf notları ve eskizleriyle çevrili otururken, ejderhalar kozalarından çıkmak için yırtıp parçalıyorlardı.

Bir an için tüm sahneyi hayal edebildi: yaz güneşinin ısıttığı yemyeşil nehir kıyısı, gün ışığına çıkan ejderhaların neşeyle böğürdüğü. Yağmur Vahası Tüccarları muhtemelen her türlü şenlikle ejderhaların yumurtadan çıkmasını kutluyorlardı. Egzotik çiçeklerle süslenmiş bir kürsü hayal etti. Yumurtadan çıkan ejderhalara hoş geldin konuşmaları, şarkılar ve ziyafetler olacaktı. Hiç şüphesiz her ejderha kürsünün önünde geçit töreni yapacak, neşeyle tanıtılacak ve sonra parlak kanatlarını açarak gökyüzüne yükselecekti. Bunlar, Sa'nın kaç yıldır yumurtadan çıkan ilk ejderhalar olacaktı. Ejderhalar dünyaya geri dönmüştü... ve o, Bingtown'da hapsolmuş, uysal bir hayata mahkum ve onu şaşırtan ve sinirlendiren bir kur yapma sürecine maruz kalmıştı.

Hayal kırıklığı aniden onu boğdu. Yılanların kendilerini kapattığını ilk duyduğundan beri, ejderhaların yumurtadan çıkmasını görmek için bu yolculuğu yapmayı hayal etmişti. Alise babasından yalvarmıştı ve babası tek başına seyahat etmesinin uygun olmayabileceğini söyleyince, Alise'nin küçük kardeşinin karısını övüp rüşvet vererek onu ikna etmiş ve Alise'nin küçük kardeşinin ona eşlik etmesini sağlamıştı. Gerekli yol parasını biriktirmek için gizlice çeyiz sandığındaki eşyaları satmış ve ailesine, aylık harçlığından biriktirdiğini söylemişti. Yolculuk için aldığı değerli bilet hâlâ makyaj aynasının köşesinde duruyordu. Haftalarca her gün onu görmüştü, krem rengi kağıda yazılmış, bir memurun örümcek gibi el yazısıyla iki gidiş-dönüş biletin tam ücretini ödediğini belirten sert bir dikdörtgen. O kağıt parçası, kendine verdiği bir sözü temsil ediyordu. Okuduklarını göreceği, tarihin akışını değiştirecek bir olaya tanık olacağı anlamına geliyordu. Olayları çizip, gördüklerini yıllarca süren akademik araştırmalarıyla birleştirerek otoriter bir şekilde yazacaktı. O zaman herkes onun bilgisini ve yeteneğini kabul etmek zorunda kalacak ve bu konuda kendi kendini yetiştirmiş olsa da, ejderhalara ve onların Elderling arkadaşlarına takıntılı eksantrik bir yaşlı hizmetçi olmaktan çok daha fazlası olduğunu kabul edecekti. O bir akademisyendi.

Bingtown'daki sefil hayatından kurtardığı, kendisine ait bir şeyi olacaktı. Savaş başlamadan önce bile, ailesinin serveti dibe vurmuştu. Bingtown'un modası geçmiş kenar mahallesinde mütevazı bir malikanede sade bir hayat sürüyorlardı. Evlerini çevreleyen büyük bir park yoktu, sadece kız kardeşlerinin baktığı mütevazı bir gül bahçesi vardı. Babası, zengin aileler arasındaki ticareti kolaylaştırarak geçimini sağlıyordu. Savaş çıkıp ticaret durgunlaşınca, aracılardan kazancı da azaldı. O, Bingtown Tüccarları'nın sosyal merdiveninin en alt basamaklarında yer alan sıradan, sağlam bir aileden gelen sıradan, sağlam bir kız olduğunu biliyordu. Hiç kimse onu "iyi bir parti" olarak görmemişti. Annesi, onun sosyeteye girişini on sekiz yaşına kadar ertelemesi, geleceğinin parlak olacağına dair umutlarını daha da azaltmıştı. Nedenini anlıyordu: Ailesi, ablasının düğününü ayarlamak ve finanse etmekle meşguldü. Başka bir kızı daha evlendirmek için ayıracak paraları yoktu. Üç yıl önce nihayet tüccar topluluğuna tanıtıldığında, genç kızların oluşturduğu kelebek sürüsünden onu kapmak için koşan tek bir erkek bile olmamıştı. O zamandan beri Bingtown'un üç nesil genç kızı evlenme çağına girmişti ve her geçen yıl, onun evlenme ve nişanlanma şansı azalıyordu.

Chalced ile savaş, tüm umutlarını tamamen yok etmişti. Ateş, duman ve çığlıklarla dolu o geceleri hatırlamaktan kaçınıyordu. Chalced gemileri limanı istila etmiş, depoları ve pazar meydanının yarısını yakıp kül etmişti. "Bir adam hayal edebiliyorsa, satılık bulabilir" diye bilinen efsanevi ve muhteşem ticaret kenti Bingtown, kokuşmuş harabeler ve ıslak küllerle kaplı bir şehre dönüşmüştü. Ejderha Tintaglia yardımlarına gelmeseydi, Alise ve tüm ailesi şu anda Chalced'de dövmeli köleler olarak yaşıyor olacaktı. Ancak işgalciler geri püskürtülmüş ve Tüccarlar, Korsan Adaları ile geçici bir ittifak kurmuştu. Anavatanları Jamaillia, Chalced'in bir müttefik değil, yağmacı bir hırsızlar ulusu olduğunu anlamıştı. Bugün, Bingtown Limanı işgalcilerden arınmıştı, şehir yeniden inşa edilmeye başlamıştı ve hayat yavaş yavaş normale dönüyordu. Ailesinin evinin yanmaktan kurtulduğu ve çoğunlukla kök bitkileri yetiştirdikleri birkaç çiftliklerinin artık çok talep gören gıda ürünleri ürettiği için minnettar olması gerektiğini biliyordu.

Ama gerçek şu ki, minnettar değildi. Oh, yarısı yanmış bir kulübede yaşamak ya da hendekte uyumak istediği için değil. Hayır. Ama birkaç korkutucu, heyecan verici hafta boyunca, rolünden kaçabileceğini düşünmüştü.

Bingtown'un alt tabakasına mensup bir ailenin üçüncü kızı. Tintaglia, Traders' Concourse'un yanmış kalıntılarının önüne indiği ve tüccarlarla pazarlık yaptığı gece, tüccarların yılanlara ve yumurtadan çıkan genç ejderhalara yardım etme sözü karşılığında şehrin korunmasını teklif ettiğinde, Alise'nin kalbi yerinden çıkmıştı. O da oradaydı. Omuzlarına şalını sıkıca sararak karanlıkta titreyerek durmuş ve ejderhanın sözlerini dinlemişti. Büyük yaratığın parıldayan derisini, dönen gözlerini görmüştü ve evet, Tintaglia'nın sesinin ve cazibesinin büyüüne kapılmıştı. Seve seve kapılmıştı. Ejderhayı ve onun temsil ettiği her şeyi seviyordu. Alise, hayatının geri kalanını ejderhaların ve Elderlinglerin tarihini yazarak geçirmekten daha yüce bir görev düşünemiyordu. Onların tarihi hakkında bildiklerini, dünyaya muhteşem dönüşlerini kaydettiği yazılarla birleştirecekti. O gece, o anda, Alise aniden dünyada bir yeri ve bir görevi olduğunu fark etti. Alevlerin ve çatışmaların hüküm sürdüğü o dönemde her şey mümkün görünüyordu, hatta bir gün ejderha Tintaglia'nın ona bakıp doğrudan onunla konuşacağı ve belki de kendini bu işe adanmış için ona teşekkür edeceği bile.

Bingtown'un yeniden toparlanmaya ve yeni bir normal yaşam bulmaya çalıştığı takip eden haftalarda bile, Alise hayatının ufkunun genişlediğine inanmaya devam etti. Dövmeli olanlar, özgür bırakılan köleler, Üç Gemi halkı ve Tüccarlarla kaynaşmaya başladı ve hep birlikte Bingtown'un ekonomisini ve fiziksel yapısını yeniden inşa etmek için birleşti. İnsanlar, kadınlar bile, alıştıkları güvenli ortamlarını terk edip yeniden inşa etmek için ellerinden geleni yapmaya başladılar. Savaşın korkunç, yıkıcı bir şey olduğunu ve ondan nefret etmesi gerektiğini biliyordu, ama savaş, hayatında başına gelen tek heyecan verici şeydi.

Hayallerinin boşa çıkacağını bilmeliydi. Evler ve işyerleri yeniden inşa edilirken, savaş ve korsanlığa rağmen ticaret yeni bir şekil alırken, herkes her şeyin eskisi gibi olması için çaresizce çabalıyordu. Alise hariç herkes. Kendisi için olası bir gelecek görmüş olan Alise, onu geri almaya çalışan boğucu kaderinden kaçmak için çılgınca mücadele etmişti.

Hest Finbok hayatına girmeye başladığında bile, Alise hayaline odaklanmaya devam etmişti. Ailesinin duvar çiçeği kızının sonunda bir talipli bulması, hem de bu kadar nadir bir talipli, annesinin coşkusuna ve babasının sessiz gururuna rağmen, Alise'nin planından vazgeçmesine engel olmamıştı. Annesi sevinçten havaya uçuşsun, babası gururla gülsün. Hest'in ona olan ilgisinin

sonuçsuz kalacağını biliyordu ve bu yüzden pek aldırış etmemişti. Artık böyle aptalca, kız çocukça hayallere umut bağlamayı bırakmıştı.

Tüccarların Yaz Balosu artık sadece iki gün sonraydı. Bu, yeniden inşa edilen Tüccar Salonu'nda düzenlenecek ilk etkinlik olacaktı. Bingtown'un tamamı bu olayla çalkalanıyordu. Dövmeliler ve Üç Gemi halkından temsilciler ve konuklar, Bingtown Tüccarları ile birlikte şehirlerinin yeniden canlanmasını kutlayacaktı. Devam eden savaşa rağmen, Bingtown'un genel halkının bu geleneksel etkinliğe ilk kez davet edildiği bu kutlama, Bingtown'un şimdiye kadar yaşadığı en büyük kutlama olacaktı. Alise bu konuyu pek düşünmemişti, çünkü törene katılmayı beklemiyordu. Rain Wilds'a gitmek için bileti vardı. Diğer uygun yaştaki kadınlar dans pistinde yelpazelerini sallayıp neşeyle dönüp dururken, o Cassarick'te yeni nesil ejderhaların kozalarından çıkmasını izliyor olacaktı.

Ama iki hafta önce Hest Finbok, babasından onu baloya götürmek için izin istemişti. Babası izin vermişti. "Ve izin verdikten sonra, kızım, bunu geri alamam! Bingtown'un en uygun bekarlarından birinin kolunda Yaz Balosuna gitmek yerine, Rain Wild Nehri'ne gidip büyük kertenkelelerin yumurtadan çıkmasını izlemek isteyeceğini nasıl düşünebilirdim?" Kızının hayallerini paramparça ettiği gün gururla gülümsemişti, kızının kalbinde ne olduğunu çok iyi bildiğinden emindi. Annesi, babasının böyle bir konuda ona danışacağını hiç tahmin etmediğini söylemişti. Kızının iyiliğini düşünen anne babasına güvenmiyor muydu?

Hayal kırıklığı ve üzüntüyle boğulmasaydı, Alise babasına ve annesine bir cevap verebilirdi. Bunun yerine, arkasını dönüp odadan kaçtı. Sonraki günler boyunca kaçırıldığı fırsatın yasını tuttu. Annesinin deyimiyle, somurtarak. Bu, annesini terzileri çağırmaktan ve Bingtown'da kalan tüm gül rengi ipek ve pembe kurdeleleri satın almaktan alıkoymadı. Elbisesi için hiçbir masraftan kaçınılmayacaktı. Alise'nin hayali daha başlangıçta ölmüş olmasının ne önemi vardı ki, onlar da işe yaramaz ve eksantrik ikinci kızlarını nihayet evlendirme hayallerini gerçekleştirecekti? Savaş ve kısıtlı bütçelerin olduğu bu dönemde bile, ondan kurtulmak ve aynı zamanda önemli bir ticari ittifak kazanmak umuduyla çılgınca para harcayacaklardı. Alise hayal kırıklığından hastalanmıştı. Annesi buna somurtmak diyordu. Artık bitti mi?

Evet.

Bir an için şaşırdı. Sonra içini çekti ve farkında bile olmadığı bir şeyi bıraktığını hissetti. Ruhu, sıradan beklentilere, bir tüccarın kızı olarak sessiz, kısıtlı bir hayatı kabul etmeye geri dönüyordu.

Bitti, geçti, sona erdi. Unut gitsin. Olmayacaktı zaten. Kısa bir dalgınlık anında gözlerini pencereye çevirmişti. Şimdi tam çiçek açmış küçük gül bahçesine boş boş bakıyordu. Hayatının her yazında olduğu gibi, diye düşündü donuk bir şekilde. Hiçbir şey gerçekten değişmemişti. Boğazındaki düğümü zorlayarak sözleri ağzından çıkardı. "Somurtmuyorum anne."

"Sevindim. İkimiz için de." Annesi boğazını temizledi. "O iyi bir adam, Alise. Bu kadar iyi bir parti olmasa bile, yine de onun için aynı şeyi söyledim."

"Senin için beklediğinden daha iyi. Benim hak ettiğimden daha iyi."

Üç kalp atışı kadar bir sessizlik oldu. Sonra annesi sertçe, "Onu bekletme, Alise," dedi. Odadan çıkarken uzun eteği sert ahşap zemine hafifçe sürtündü.

Alise, annesinin ona karşı çıkmadığını fark etti. Alise bunun farkındaydı, ailesi bunun farkındaydı, kardeşleri bunun farkındaydı. Şimdiye kadar kimse bunu yüksek sesle söylememişti. Hest Finbok onun için fazla iyiydi. Bingtown'un önde gelen ailelerinden birinin zengin varisi, Kincarron Tüccarlarının sıradan ortanca kızıyla evlenmek istemesinin hiçbir mantığı yoktu. Alise, annesinin sözlerini yalanlamamış olmasından garip bir şekilde özgürleşmiş hissetti. Ve bu sözleri kin duymadan söylediği için gurur duyuyordu. Parmaklarını temizleyerek kömürü küçük gümüş kutusuna geri koyarken *biraz üzüldüğünü* düşündü. Annesinin, onun böyle iyi bir erkeği hak ettiğini söylemeye bile çalışmamış olması onu biraz üzdü. Yalan olsa bile, en çirkin kızına nezaketen bunu söylemesi gerekirdi.

Alise, Hest'e olan ilgisizliğini annesine açıklamak için bir yol düşünmeye çalışmıştı. Ama annesine "Artık çok geç. Kızlık hayallerim öldü ve şu anki hayatımı daha çok seviyorum" derse, annesi dehşete düşecekti. Ama bu gerçektir. Her genç kadın gibi, o da bir zamanlar güller, gizli öpücükler ve çeyizinin büyüklüğüne aldırmayacak romantik bir talipli hayal etmişti. Bu hayaller gözyaşları ve aşağılanma içinde yavaş yavaş ölmüştü. Onları yeniden canlandırmak gibi bir arzusu yoktu.

Topluma girişinden bir yıl geçmişti ve ortada hiçbir talipli görünmüyordu. Alise kaderine boyun eğmiş ve bekar teyze rolüne hazırlanmaya başlamıştı. Arp çalıyor, mükemmel danteller örüyor, puding yapmada çok ustaydı ve hatta kendine uygun, tuhaf bir hobi bile seçmişti. Tintaglia hayallerini alt üst etmeden çok önce, ejderha efsaneleri öğrenmeye başlamış ve Elderlingler hakkında da derinlemesine bilgi sahibi olmuştu. Bingtown'da bu konulardan bahseden bir parşömen varsa, Alise onu okumak, satın almak veya kopyalamak için yeterince uzun süre ödünç almak için bir yol bulmuştu. Artık kasabadaki herkesten daha kapsamlı bir bilgi hazinesine sahip olduğuna inanıyordu ve bu bilgilerin çoğunu kendi eliyle özenle kopyalamıştı.

Bu zor kazanılmış bilginin yanı sıra, büyük bir çeyiz bile hafifletemeyeceği bir eksantriklikle ün salmıştı. Daha az varlıklı bir tüccar ailesinin ortanca kızı olarak, bu affedilemez bir kusurdu. Ama o umursamıyordu. Bir hevesle başladığı çalışmaları, hayal gücünü ele geçirmişti. Ejderhalar hakkındaki bilgisi artık eksantrik bir hobi değildi; o bir akademisyendi, kendi kendini yetiştirmiş bir tarihçiydi, ejderhalar ve bu büyük canavarlarla birlikte yaşadığı söylenen eski Elderlingler hakkında bulabildiği her bilgi parçasını topluyor, düzenliyor ve karşılaştırıyordu. Onlar hakkında çok az şey biliniyordu, ancak tarihleri Rain Wilds'ın eski yeraltı şehirlerinde ve dolayısıyla Bingtown'un tarihinde dokunmuştu. En eski parşömenler, o şehirlerden kalma antik eserlerdi ve kimsenin okuyamadığı veya konuşamadığı bir dilde yazılmıştı. Daha yeni parşömenlerin ve yazıtların çoğu, gelişigüzel çeviri denemelerinden ibaretti ve en kötüleriyse sadece vahşi spekülasyonlardı. Resimli olanlar genellikle lekeli veya yırtık pırtık durumdaydı ya da mürekkep ve parşömen haşaratların yemi olmuştu. Orada aslen ne yazdığını tahmin etmek gerekiyordu. Ancak Alise, çalışmalarıyla tahmin etmekten öteye geçebilmeye başlamıştı ve hayatta kalan parşömenleri dikkatlice karşılaştırarak tam bir kelime listesi oluşturmuştu. Zamanla, eski yazıtların tüm sırlarını ortaya çıkarabileceğinden emindi. Ve zamanın, yaşlı bir hizmetçinin bolca sahip olduğu tek şey olduğunu biliyordu. Çalışmak ve düşünmek için zaman, tüm bu merak uyandıran gizemleri çözmek için zaman.

Keşke Hest Finbok hayatına girmeseydi! Bingtown standartlarına göre bile çok varlıklı bir tüccar ailesinin oğlu olan ve kendisinden beş yaş büyük olan Hest, bir rüyanın cevabıydı. Ne yazık ki bu rüya Alise'nin değil, annesinin rüyasıydı. Hest, Alise'ye ilk kez dans etmeyi teklif ettiğinde annesi sevinçten bayılmak üzereydi. Aynı akşam Hest, Alise ile dört kez daha dans ettiğinde annesi heyecanını zorlukla gizleyebildi.

evine dönerken arabada başka hiçbir şeyden bahsedememişti. "O çok yakışıklı ve her zaman çok şık giyinir. Hest sana dans etmeyi teklif ettiğinde Tüccar Meldar'ın yüzündeki ifadeyi gördün mü? Yıllardır karısı kızlarını ona zorla evlendirmeye çalışıyor; bir ayda yedi kez Hest'i evine yemeğe davet ettiğini duydum! Zavallı adam. Meldar kızlarının pire gibi gergin olduğunu herkes bilir. Dördünün birden aynı masada oturduğunu hayal edebiliyor musun? Hepsi, anneleri dahil, kediler gibi gergin. Sanırım oraya sadece küçük oğlu için gidiyor. Adı neydi? Sedric mi? O ve Hest yıllardır arkadaşlar. Hest, Sedric'e evinde bir iş teklif ettiğinde Meldar tüccarı çok kırılmış. Ama adamın başka ne seçeneği var ki? Savaş Meldar ailesinin servetinin çoğunu yok etti. Kardeşi kalanları miras alacak ve ya kızlarını iyi bir evlilik yapabilmek için yüksek çeyizle evlendirecekler ya da hepsini evde tutup besleyecekler! Sedric'in harçlık bile alacağını sanmıyorum.

"Anne, lütfen! Sophie Meldar'ın arkadaşım olduğunu biliyorsun. Sedric de bana her zaman nazık davrandı. Çok iyi bir genç adam ve kendi geleceği var."

Annesi onun sözlerini neredeyse duymamıştı. "Ah, Alise, birlikte çok yakışıyordunuz. Hest Finbok senin için mükemmel boyda ve senin soluk mavi elbisenle onun kraliyet mavisini uyumu... Sanki ikiniz bir tabloda çıkmış gibiydiniz. Dans ederken seninle konuştu mu?"

"Sadece birkaç kelime. Çok çekici bir adam," diye itiraf etmişti Alise annesine. "Gerçekten çok çekici."

Öyleydi. Çekici. Zeki. Sıradan bir erkeğin arzulanacağı her şeye sahip. Ve zengin. O gece Alise, Hest'in ondan ne istediğini anlayamamıştı. Dans ederken ona söyleyecek tek bir kelime bile bulamamıştı. Hest ona zamanını nasıl geçirdiğini sorduğunda, okumayı sevdiğini söylemişti. "Bir genç hanım için alışılmadık bir uğraş! Ne tür kitaplar okursun?" diye ısrar etmişti. O anda, bu soruyu sorduğu için ondan nefret etmişti ama doğruyu söylemişti.

"Ejderhalar hakkında okudum. Ve Elderlingler. Beni büyülediler. Artık Tintaglia bizimle ittifak kurdu ve yeni bir ejderha nesli yakında gökyüzümüzü süsleyecek, biri onları iyi tanımalı.

Bunun benim kaderim olduğuna inanıyorum." İşte. Bu, ona ne kadar umutsuz bir dans partneri olduğunu ele verecekti.

"Öyle mi?" diye sordu ona, oldukça ciddi bir şekilde. Eli, sırtının alt kısmına bastırarak onu neredeyse zarif bir dönüşe yönlendirdi.

"Evet, istiyorum," diye cevaplamıştı, onun küçük sohbetini etkili bir şekilde sonlandırarak. Yine de, açıklanamaz bir şekilde, ona bir kez daha dans etmeyi teklif etti ve o akşamın son dansını ustaca yönlendirirken ona sessizce gülümsedi. Müziğin son notaları sönüp giderken, belki bir an fazla uzun süre elini tuttu ve sonra parmaklarını bıraktı. Ondaki uzaklaşan ve annesinin heyecandan nefes nefese, pembe yanaklarıyla beklediği masaya geri dönen oydu.

Eve dönerken arabada, annesinin böbürlenmesini şaşkınlıkla dinledi. Ertesi gün, dans ettiği için teşekkür eden bir notla birlikte çiçekler geldiğinde, onunla alay ettiğini düşündü. Ve şimdi, üç ay sonra, onun kasıtlı ve dikkatlice planladığı kur yapma çabalarının ardından, hala bir cevap verememişti. Binghamton'un en gözde bekarlarından biri olan Hest Finbok, onda ne bulmuştu?

Alise, kasten oyalanmakta olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Somurtarak eskizlerini ve notlarını topladı. Üç ayrı parşömenden elde ettiği bilgilerle, bir Elderling'in gerçekte neye benzediğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bu öğleden sonra işine geri dönemeyeceğini biliyordu. İçini çekerek aynaya gitti, yüzünde veya ellerinde karakalem lekesi kalmadığından emin olmak için. Hayır. Her şey yolundaydı. Bir anlığına kendi gözlerine baktı. Gri gözler. Ne keskin siyah, ne sakin mavi, ne de yeşim yeşili. Granit gibi gri, kısa kirpikli, kısa ve düz bir burun ve geniş, dolgun dudaklı bir ağız. Sıradan yüz hatlarını, her yerine serpilmiş çiller olmasaydı tolere edebilirdi. Çiller, bazı kızlarda olduğu gibi burnuna nazıkçe serpilmiş değildi. Hayır. Yüzünün her yerinde ve kollarında da benekli yumurta gibi eşit olarak dağılmıştı. Limon suyu onları solmazdı ve güneşin en ufak bir dokunuşu bile onları koyulaştırırdı. Onları gizlemek için yüzüne pudra sürmeyi düşündü ama vazgeçti. O, kendisiydi ve boya ve pudra sürerek ne erkeği ne de kendini kandıracaktı. Kırmızı saçlarını yukarı doğru taradı, yüzünden sarkan birkaç tutamı geri itti ve odasından çıkıp merdivenlerden inmeden önce yakasının dantellerini düzeltmek için bir dakika harcadı.

Hest sabah odasında onu bekliyordu. Annesi, bu yıl güllerin ne kadar güzel olduğunu anlatarak onunla sohbet ediyordu. Yanındaki alçak masanın üzerinde, soluk mavi porselen bir çaydanlık ve fincanların bulunduğu gümüş bir tepsi duruyordu. Çaydanlıktan yükselen buhar, havayı nane çayı kokusuyla dolduruyordu. Alise burnunu hafifçe kırıstırdı; nane çayını hiç sevmezdi. Sonra yüzünü hoş bir gülümsemeyle kontrol etti, çenesini kaldırdı ve zarif bir "Günaydın, Hest! Geldiğine çok sevindim" diyerek odaya girdi.

O yaklaşırken ayağa kalktı, büyük bir kedinin uyuşuk zarafetiyle hareket etti. Ona çevirdiği gözleri yeşildi, modaya aykırı bir şekilde yüzünden geriye çekip ensesine basit bir deri bağla bağladığı düzgün siyah saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Saçlarının parlaklığı ona bir karganın katlanmış kanatlarını hatırlattı. Bugün koyu mavi ceket giymişti, ama boynundaki sade fular gözlerinin yeşilini yansıtıyordu. Rüzgârla yıpranmış yüzünde beyaz dişleriyle gülümsedi ve ona eğildiğinde, o an kalbinin bir sıçradığını hissetti. Adam çok yakışıklıydı, tek kelimeyle yakışıklı. Bir sonraki anda, kendini gerçeğe döndürdü. O, ona ilgi duyacak kadar yakışıklı bir adam değildi.

O sandalyeye oturur oturmaz, adam da kendi yerine oturdu. Annesi, ikisinin de aldırış etmediği bir mazeret mırıldandı. Onları, mümkün olduğunca sık birbirlerinin şirketinde bırakmak, onun alışkanlığıydı. Alise kendi kendine gülümsedi. Annesi, onun yokluğunda Hest ile söylediklerini ve yaptıklarını hayal ederken, onların sessiz ve oldukça sıkıcı sohbetlerinin gerçekliğinden çok daha ilginç şeyler hayal ettiğinden emindi. "Çay ister misiniz?" diye sordu kıbarca ve o reddettiğinde kendi fincanını doldurdu. Nane çayı. Annesi Alise'nin nane çayını sevmediğini bildiği halde neden nane çayı seçmişti? Adam fincanını içmek için kaldırdığında, Alise anladı. Hest bir öpücük çalmaya karar verirse, ağzı ve nefesi ferah olsun diye.

Alise istemeden şüpheyle küçük bir burun kıvırdı. Adam elini tutmaya bile çalışmamıştı. Onun kur yapma çabaları romantizmden tamamen yoksundu.

Hest aniden fincanını tabağına koydu ve küçük bir tıkırtı duyuldu. Alise, Hest'in gözlerine meydan okurcasına baktığında irkildi. "Seni eğlendiren bir şey mi var? Ben miyim?"

"Hayır! Hayır, tabii ki değil. Yani, tabii ki, istediğin zaman komiksin, ama sana gülmüyordum. Tabii ki hayır." Bir

Çayından bir yudum aldı.

"Tabii ki hayır," diye tekrarladı, ama ses tonu onun sözlerine inanmadığını gösteriyordu. Sesi zengin ve derindi, o kadar derindi ki, yumuşak konuştuğunda bazen onu anlamak zor oluyordu. Ama şu anda yumuşak konuşmuyordu. "Çünkü sen hiç gülmedin, ya da bana gerçekten gülümsemedin. Oh, gülümsemen gerektiğini bildiğinde ağzını kıvırıyorsun, ama bu gerçek değil. Değil mi, Alise?"

Bunu hiç tahmin etmemişti. Bu bir kavga mıydı? Neredeyse hiç gerçek bir konuşma yapmamışlardı, nasıl kavga edebilirdiler ki? Ve bu adama karşı hiçbir ilgisi olmadığı halde, onun kendisinden hoşlanmaması neden kalbini bu kadar hızlı attırıyordu? Kızarıyordu; yanaklarında sıcaklığı hissedebiliyordu. Ne aptalca. On altı yaşındaki bir kız için normal ve uygun olan bir şey, yirmi bir yaşındaki bir kadın için hiç uygun değildi. Sakinleşmek için açıkça konuşmaya çalıştı ama sözleri ağzından çıkmıyordu. "Size her zaman kibar davranmaya çalıştım... Aslında ben herkese kibar davranırım. Ben her şakana gülüp sırıtan, kıkırdayan bir kız değilim." Aniden diline hakim oldu ve kendini zorlayarak üstünlük sağlamaya çalıştı. "Efendim, size karşı davranışlarımdan şikayet etmek için hiçbir hakkınız olduğunu düşünmüyorum."

"Bunu sevinmek için hiçbir neden yok," diye yanıtladı rahat bir şekilde. Sandalyesine yaslanarak içini çekti. "Alise, sana bir itirafta bulunmalıyım. Dedikoduları dinliyorum. Daha doğrusu, adamım Sedric'in Bingtown'da dolaşan her dedikoduyu ve skandalı duymakta ustalıkla yetenekli olduğunu söylemeliyim. Ondan, evlilik teklifimden memnun olmadığını ve benimle Yaz Balosu'na katılma fikrinden hoşnut olmadığını duydum. Sedric'in duyduğuna göre, Rain Wilds'ta deniz yılanı yumurtalarının ejderhalara dönüşmesini izlemeyi tercih edersin."

"Yılanlar ejderha yumurtalarından çıkar," diye düzeltti kendini durduramadan. "Yılanlar, bazılarının 'koza' dediği bir tür kılıf örерler ve ilkbaharda yeni ejderhalar bu kılıflardan tam olarak oluşmuş olarak çıkarlar." Akli çılgınca çalışıyordu. Başka planlarını kimden öğrenmişti? Ah, evet. Kardeşinin karısı. Bilet parasının boşa gittiği için ona acımişti ve Alise, baloya gitmek yerine seyahate çıkmak istediğini düşüncesizce söylemişti. O aptal kadın neden böyle bir şeyi tekrarlamıştı? Alise neden böyle düşüncesizce ağzından kaçırmıştı?

Hest koltuğunda öne doğru eğildi. "Ve bunu görmek için benim kolumda yaz balosuna gitmeyi tercih mi edersin?"

Bu çok açık bir soruydu ve aniden en açık cevabı hak ediyor gibi göründü. Kaderini kabullendiğini sanıyordu, ama şimdi son bir pişmanlık kıvılcımı isyan olarak alevlendi. "Evet. Evet, isterim. Nehirde yukarı doğru giden bir yaşam gemisi için bilet aldığımda niyetim buydu. Ama sen ve Yaz Balosu olmasaydı, şu anda orada olurdum, onları çizip notlar alırdım, ilk sözlerini dinler ve Tintaglia'nın onları dünyaya ve gökyüzüne uğurlamasını izlerdim. Ejderhaların dünyamıza geri dönmesine tanık olurdum."

Bir süre sessiz kaldı, onu çok dikkatle izledi. Kızın yüzünün kızardığını hissetti. Eh, o sormuştu. Cevabı istemiyorsa, sormamalıydı. Parmaklarını bir an için birleştirip onlara baktı. Kız, onun ayağa kalkıp, aşağılanmış bir şekilde kapıdan çıkıp gideceğini bekliyordu. Bu alaycı kur yapma oyununun sona ermesi büyük bir rahatlama olacaktı, diye düşündü. Öyleyse neden boğazı sıkışıyor ve gözleri yaşlarla doluyordu? Son sorusunu sorarken bakışlarını ellerinden ayırmadı. "Son birkaç haftadır bana karşı olan soğukluğunun, benimle evlenmek istemediğinden değil, seyahate çıkamadığın için hayal kırıklığına uğradığından kaynaklandığını umabilir miyim?"

Soru o kadar beklenmedikti ki, cevap veremedi. Adam, doğrudan ve sorgulayan bir bakışla ona bakmaya devam etti. Kirpikleri uzundu, kaşları mükemmel şekilliydi. "Ee?" diye tekrar sordu ve kızın düşünceleri aniden sorusuna geri döndü. Gözlerini kaçırdı. "Gidemediğim için çok üzüldüm," diye başladı boğuk bir sesle. Sonra sözünü düzeltti: "Şu anda orada olamadığım için çok üzgünüm. Bu hayatımda bir kez olacak bir şey değil, bir daha asla olmayacak bir şey! Oh, başka fırsatlar olabilir, başka fırsatlar olmasını yürekten diliyorum. Ama bunun gibi, nesiller boyu ortadan kaybolduktan sonra ejderhaların ilk yumurtadan çıkışı gibi bir şey asla olmayacak!" Aniden, iğrenç nane çayını fincan tabağına gürültüyle bıraktı. Sandalyesinden kalkıp pencereye gitti ve annesinin çok sevdiği güllere baktı. Onları görmedi.

"Başkalı orada olacak. Bunu biliyorum. Ve gördüklerini ilk elden çizip yazacaklar. Bilgileri, kimsenin anlamadığı bir dilde yazılmış, küflü dana derisinden yapılmış, solmuş harflerle dolu parçalardan gelmeyecek. Orada olanları inceleyecekler ve bilgileriyle tanınacaklar. Saygı ve şöhret onlara gidecek. Ve tüm çalışmalarım, yıllarca süren bulmaca çözme çabalarım boşa gidecek. Kimse beni bir ejderha uzmanı olarak görmeyecek. En iyi ihtimalle, beni annemin teyzesi Jorinda gibi, aynı boyda ve renkte istiridye kabukları toplayan, eski, yıpranmış parşömenlerin üzerinde mırıldanan, yaş

kadın olarak hatırlayacaklar, tıpkı annemin teyzesi Jorinda gibi, aynı boyda ve renkte deniz kabuklarını kutulara toplayan.

Ailesiyle ilgili böyle bir şeyi açığa vurduğu için dehşete kapıldı ve dilini tuttu. Sonra dişlerini sıkıca kapattı. Onun ne düşündüğü neye yarardı ki? Er ya da geç, onun uygun bir gelin olmadığını anlayıp ondan vazgeçeceğinden emindi. Onunla, kendini kanıtlamak ve kardeşinin sadakasıyla yaşayan yaşlı bir kızan teyze olmaktan kurtulmak için tek şansını kaybetmesine yetecek kadar oyalanacaktı. Pencerenin dışında, dünya herkes için umut dolu bir yazın tadını çıkarıyordu. Onun için ise bu, fırsatların kaybedildiği bir mevsimdi.

Arkasından Hest'in derin bir nefes aldığını duydu. Sonra derin bir nefes aldı ve konuştu. "Ben... şey, özür dilerim. Ejderhalara ilgin olduğunu biliyordum. İlk dans ettiğimiz gece sen kendin söylemiştin. Ve ben bunu ciddiye aldım, Alise, gerçekten. Sadece bunun senin için ne kadar önemli olduğunu, bu yaratıkları gerçekten incelemek istediğini fark etmemiştim. Korkarım ki bunu senin bir tuhaflığın, belki de benim için boş zamanlarını doldurmak için başladığın eğlenceli bir hobi olarak görmüştüm.

Şaşkınlık ve dehşet arasında kalmış bir şekilde dinledi. Çalışmalarının bir eğlenceden daha fazlası olduğunu kabul eden birini istemişti, ama şimdi o bunu kabul ettiğinde, bu konuda ne kadar ciddi olduğunu bilmesi onu küçük düşürmüştü. Birdenbire, bu meşru bir çalışma değil, aptalca, hayır, neredeyse delice bir takıntı gibi geldi. Kendini istiridye kabuklarına takmak daha mı iyiydi? Ejderhalarla ne ilgisi vardı ki, kaderinin ona verdiği hayatla uğraşmamak için bir bahane olmaktan başka ne anlamları vardı ki? Önce yüzü kızardı, sonra bayılacak gibi oldu. Kimse onu ejderha uzmanı olarak görebilir miydi? Ona ne kadar aptalca görünmüş olmalıydı.

Ona dönmedi, cevap vermedi. Onun tekrar iç çektiğini duydu. "Senin, hayatına bir anlam ve amaç katacak birini bekleyen boş bir amatör olmadığını bilmeliydim. Alise, özür dilerim. Bu konuda sana kötü davrandım. Niyetim iyiydi, en azından öyle sanıyordum. Şimdi anlıyorum ki, sadece kendi amaçlarıma hizmet ediyordum ve seni hayatımda en uygun olduğunu düşündüğüm yere yerleştirmeye çalışıyordum. Ben de kendi ailemden aynı muameleyi gördüm, bu yüzden birinin hayallerinin ayaklar altına alınmasının ne demek olduğunu iyi bilirim."

Sesinde o kadar çok duygu vardı ki, kız utanç duydu. "Lütfen," dedi küçük bir sesle. "Lütfen, kendini rahatsız etme. Boş bir hayal, çok büyüttüğüm bir örümcek ağıydı. Ben iyiyim."

Onu duymamış gibi görünüyordu. "Bugün buraya, belki seni hakkımda daha iyi düşünmeni sağlayabilirim diye bir hediyeyle geldim. Ama şimdi, bunu gerçek hayallerinin alay konusu olarak göreceğinden korkuyorum. Yine de, kaybettiğin şeylerin küçük bir telafisi olarak kabul etmeni diliyorum."

Bir hediye. Ondan istediği son şey bir hediye idi. Daha önce de ona hediyeler getirmişti: pahalı dantelli mendil, küçük bir cam şişede kaliteli parfüm, pazardan aldığı süslü şekerlemeler ve inci boncuklardan yapılmış bir bilezik. Savaş zamanında alınmış oldukları için daha da değerli olan hediyeler. Genç bir kız için uygun hediyeler, bekârlığa adım atmak üzere olan bir kadını alay ediyor gibi görünen hediyeler. Dilini buldu ve doğru şeyleri söylemek için hareket ettirdi. "Bana karşı çok nazıksın." Keşke onun bu sözleri tüm kalbiyle söylediğini anlayabilseydi.

"Lütfen geri gel ve otur. Sana vereyim. Tatlıdan çok acı bulursun diye korkuyorum."

Alise pencereden döndü. Parlak güne bakarak odaya baktığında, oda karanlık ve itici göründü. Gözleri alışana kadar, Hest kasvetli odada sadece koyu bir silüet gibiydi. Onun yanına oturmak istemiyordu, yüzünden gerçek duygularını okumasını göze alamazdı. Sesini kontrol edebiliyordu, ama gözlerinden gerçeği saklamak daha zordu. Derin bir nefes aldı. Ağlamamıştı, tek bir gözyaşı bile dökmemişti. Bununla gurur duyabilirdi. Ve sandalyedeki adam, kaderin ona sunduğu tek yol olabilir. Ona inanmıyordu, inanamazdı.

Ama şimdilik, toplumun kuralları ona inanmış gibi davranmasını emrediyordu. Onun önünde kendini daha fazla aptal durumuna düşürmeyecekti. Şu anda ona ne yaparsa ya da ne söylerse, yıllar sonra, yanında gerçek ve uygun bir eş varken, onu tanışmadan önceki aptalca kur yapma hikâyesine gülerek anlatacağı komik bir anı olacağı düşüncesine odaklandı. Yüzüne sakın bir ifade takındı; henüz hoş bir şekilde gülümsemeyi başaramayacağını biliyordu ve ölçülü adımlarla sandalyesine geri döndü. Oturdu ve soğuyan çayını eline aldı. "Çayınızı tazelememi istemediğinizden emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim," diye cevapladı sertçe. Canavar. Onun kibar sohbetlerle sığınmasına izin vermeyecekti. Ona karşı hissettiği öfkeyi gizlemek için kendi fincanından bir yudum aldı.

Koltuğunda dönerek, arkasından deri bir çanta çıkardı. "Rain Wilds'da bir bağlantım var. Orada sık sık sefer yapan bir yaşam gemisi kaptanı. Cassarick'teki kazıları biliyorsun. Orada gömülü şehri ilk bulduklarında oldukça heyecanlanmışlardı. Trehaug gibi olacağını düşünmüşlerdi, kilometrelerce uzunlukta tüneller kazılacak ve odalardan odalara hazineler bulunacaktı. Ancak Elderling şehirlerini gömen felaket Cassarick'i çok daha sert vurmuştu. Odalar sadece kum veya çamurla dolmakla kalmamış, tamamen çökmüştü. Şu ana kadar neredeyse hiçbir şey sağlam bulunamadı. Ancak birkaç parça eşya bulundu."

Çantayı açtı. Kısa tanıtımı, tüm dikkatini çantaya çekmişti. Trehaug, Rain Wilds'ın en büyük şehriydi ve bataklık arazisinin yüksek ağaçlarının arasında kurulmuştu. Ancak Rain Wild Tüccarları, şehrin altında eski bir Elderling şehrinin bulmuş ve yağmalamıştı. Yılanların koza yaptığı plajın yakınındaki Cassarick'te de benzer höyük oluşumları, benzer bir gömülü hazine şehri vaat ediyor gibiydi. Keşfin duyurulmasından bu yana pek bir haber alınmamıştı, ama bu beklenmedik veya olağandışı bir durum değildi. Yağmur Vahası Tüccarları az konuşan insanlardı ve sırlarını Bingtown'daki akrabalarından bile saklardı. Hest'in haberi üzerine kalbi sıkıştı. Onların bir kütüphane veya en azından bir parşömen ve sanat eserleri hazinesi keşfedeceklerini hayal etmişti. Rüyalarında, ejderhaların yumurtadan çıkmasından sonra orada kalmış ve şöyle dediğini hayal etmişti: "Trehaug'da bulabildiğim her şeyi inceledim. Hepsini çeviremem ama bazı kelimeleri anlayabiliyorum. Bana altı ay verin, belki size bir şeyler bulabilirim." Onlar onun bilgisine hayran kalacak ve ona minnettar olacaktı. Rain Wild Tüccarları onun değerini fark ederdi; çevrilmiş bir parşömen, sadece bilgi açısından değil, ticari değer açısından da deşifre edilmemiş bir parşömenin yüzlerce katı değerindeydi. Rain Wilds'ta kalır ve orada değer görürdü. Geceleri karanlık odasında bunu yüzlerce kez hayal etmişti. Bir yaz öğleden sonra, burada salonda, hayali bir çocuğun kendini şımartan hayal gücü haline dönüştü. Her şeyin, kibir ve örümcek ağlarından oluşan bir rüya olduğunu düşündü.

"Ne kadar üzücü," diye uygun bir sesle söylemeyi başardı. "İkinci bir gömülü şehir hakkında ilk söylentiler çıktığında, ne kadar büyük umutlar olduğunu biliyordum."

Koyu renkli başını çantanın tokalarına eğerek başını salladı. Kız, parmaklarının metal tokayı geçip sonunda çıkardığını izledi. "Bir odada parşömenler ve benzeri şeyler bulmuşlar. Odanın alt kısmı çamurla dolmuş; gömülü olan parşömenleri kurtarmak için çaba sarf ettiklerini duydum, ama nehir suyu asidik olabilir. Ancak, orada uzun bir dolap vardı ve üst raflardaki altı parşömen camın arkasında, muhtemelen boynuzdan yapılmış ve sıkıca kapatılmış tüplerin içindeydi. Mükemmel şekilde korunmamışlardı, ama hayatta kalmışlardı. İkisi gemi planları gibi görünüyor. Birinde birçok bitki resmi var. Diğer ikisi muhtemelen bina planları. Ve sonuncusu burada. Senin için."

Konuşmadı. Adam çantadan kalın bir boynuz silindir çıkardı ve kız, bu kadar büyük ve parlak siyah boynuzu hangi hayvanın verdiğini merak etti. Adam silindiri çevirerek tahta tıpa çıkardı ve içindekileri çıkardı. Çıkardığı parşömen soluk kahverengiydi, cılalı siyah bir çubuğun etrafına sarılmış kalın, ince bir parşömen rulosuydu. Kenarları biraz yıpranmış görünüyordu, ama su hasarı, böcek saldırısı veya küf izi yoktu. Adam parşömeni kadına uzattı. Kadın ellerini kaldırdı ve sonra tekrar kucağına bıraktı. Konuşurken sesi titriyordu. "Bu... bu neyle ilgili?"

"Kimse tam olarak bilmiyor. Ama siyah saçlı, altın gözlü bir Elderling kadının resimleri var. Ve benzer renkte bir ejderha."

"O bir kraliçeydi," dedi Alise nefes nefese. "Adını nasıl çevireceğimi bilmiyorum. Ama incelediğim dört parşömende koyu saçlı ve altın gözlü taçlı bir kadın resmi var. Birinde ise siyah bir ejderha tarafından bir sepet içinde taşınırken gösteriliyor. Ejderha onu sepetin içinde uçuruyor."

"Olağanüstü," diye mırıldandı Hest. Hareketsizce oturmuş, parşömeni ona uzatmıştı. Alise, ellerinin birbirini sıkıca kavradığını fark etti. Bir an sonra Hest, "Bakmak istemiyor musun?" diye sordu.

Alise düzensiz bir nefes aldı. "Böyle bir parşömenin değerini biliyorum; bunun için ne kadar para ödediğini biliyorum." Yutkundu. "Bu kadar pahalı bir hediye kabul edemem. Bu... yani..."

"Bu uygun olmaz. Nişanlanmadıkça." Sesi çok kalınlaşmıştı. Bu bir rica mıydı, yoksa alay mı?

"Neden bana kur yapıyorsun, anlamıyorum!" diye birdenbire patladı. "Ben güzel değilim. Ailem zengin ya da güçlü değil. Çeyizim de çok az. Genç de değilim. Yirmili yaşlarımı geçtim! Sen ise her şeye sahipsin, yakışıklısın

yakışıklısın, zenginsin, zekisin, çekicisin... Neden bunu yapıyorsun? Neden bana kur yapıyorsun?"

O, kadından biraz geri çekilmişti, ama telaşlı görünmüyordu. Aksine, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bunu komik mi buluyorsun? Bu bir tür şaka mı, bahis mi, belki?" diye sordu kız çılgınca.

Bu sözler üzerine, gülümseme yüzünden kayboldu. Elinde hala parşömenle, aniden ayağa kalktı. "Alise, bu... hakaretin ötesinde! Bana böyle bir şey ile suçlayabilmen! Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum!" diye cevapladı kız. Kalbi boğazında atıyordu. "Neden ilk kez dans etmemi istedin, bilmiyorum. Neden bana kur yapıyorsun, bilmiyorum. Sonunda benim uygun olmadığımı fark edip benden uzaklaşacağından ve bunun hayal kırıklığı ve aşağılanma ile sonuçlanacağından korkuyorum. Asla evlenemeyeceğime alışmıştım. Hayatım için yeni bir amaç bulmuştum. Ve şimdi, bekarlığa razı olmayı ve kardeşimin evinin arka odalarında solmuş bir yaşlı hizmetçi olmaktan başka bir şey olma fırsatını kaybedeceğimden korkuyorum."

Hest yavaşça koltuğuna geri çöktü. Değerli parşömeni sanki unutmuş gibi, ya da en azından ne kadar değerli bir nesne olduğunu unutmuş gibi, elinde gevşekçe tutuyordu. Alise ona bakmamaya çalıştı. Hest konuşmaya başladığında, sözleri yavaşça çıktı. "Yine, Alise, bana sana haksızlık ettiğimi gösteriyorsun. Gerçekten, sen sıradan bir kadın değilsin." Durdu ve Alise'ye sanki bir asır geçmişti gibi geldi. "Şu anda sana yalan söyleyebilirim. Tatlı sözlerle sana iltifat edebilir ve sana aşıkmiş gibi davranabilirim. Ama artık anlıyorum ki, böyle bir oyuna çabucak farkına varır ve bunu denediğim için beni daha da hor görürsün." Uzun bir süre dudaklarını sıkıca kapattıktan sonra tekrar konuştu.

"Alise, genç olmadığını söylüyorsun. Ben de değilim. Senden beş yaş büyüğüm. Senin açıkça söylediğin gibi, zenginim. Savaş, Bingtown'daki tüm tüccarların servetini olduğu gibi bizim servetimizi de büyük ölçüde etkiledi. Ancak, ticaretimiz sahip olduğumuz varlıklar kadar çeşitlilik gösterdiğinden, diğerlerine göre daha az zarar gördük. Bu savaşı atlatacağımıza ve yeni Bingtown'da güçlü bir aile olarak ortaya çıkacağımıza inanıyorum. Babam öldüğünde, ailemin tüccarı ben olacağım. Hoş bir görünüşle kutsanmışım, ya da bazen lanetlenmişim diye düşünüyorum. Kendimi çekici bir tavırla eğitmişim, çünkü balın sirkeye göre pazarlığı daha çok tatlandırıldığını biliyoruz.

sosyal ve neşeli bir adam gibi görünüyorum, çünkü bu, yapmam gereken işe en uygun olanı. Ancak, size başka bir Hest olduğunu söylersem şaşırmayacağınızı düşünüyorum. Bu Hest, sizin gibi, kendi ilgi alanlarının peşinden gitmek için huzur içinde bırakılmaktan hoşlanan, özel ve çekingen biridir.

"Size açıkça söyleyeceğim, birkaç yıldır ailem evlenmem için ısrar ediyor. Gençliğimi eğitim ve seyahatlerle geçirdim, babamın ticaret ortaklarını daha iyi anlayabilmek için. Balolar, festivaller ve hatta" — tepsiyi ve fincanları işaret etti — "nazik çay partileri beni sıkıyor. Yine de, aileme göre, çocuklarımın benim izimden gitmesi için bir kadınla evlenmem ve ona kur yapmam gerekiyor. Sosyal görevlerimizi yerine getirecek, gerektiğinde cömertçe misafir ağırlayacak ve Bingtown toplumunda rahatça hareket edebilecek bir eşe ihtiyacım var. Kısacası, tüccar aileden gelen bir kadınla evlenmeliyim. Kendi evimde sakın bir hayat sürmeyi ve zaafılarımı kabul eden bir kadının iddiasız arkadaşlığını sevdiğimi itiraf ediyorum. Bu yüzden, ailem bana ya evlenmem ya da kuzenimi varisim olarak yetiştirmem gerektiğini ciddiyetle söylediğinde, ilk başta iç geçirdim. Sonra sakın, mantıklı ve kendi eğlenceleri için benden bağımsız olabilecek bir kadın aramaya başladım. Sürekli ilgime ihtiyaç duymadan evimi idare edebilecek birine ihtiyacım vardı. İşlerim nedeniyle seyahat etmek zorunda kaldığımda, bir akşam ya da hatta aylarca yalnız kalsa bile kendini ihmal edilmiş hissetmeyecek bir kadın. Seni bana, ejderhalara ve Elderlinglere olan ilgini duyan bir arkadaşım tavsiye etti. Sanırım, onun evine gidip babasının kütüphanesinden parşömenleri ödünç almak için oldukça cesurca davranmışsın. Arkadaşım, dürüstlüğünden ve bilginden çok etkilenmiş.

Onun sözleri onu dondu. Aniden onu ona kimin tavsiye ettiğini anladı. Sedric Meldar, Sophie'nin kardeşi. Parşömenleri ödünç aldığı gün, babasının çalışma odasında bulmasına yardım eden oydu. Sedric'e karşı her zaman dostça hisler beslemişti; hatta küçük bir kızken ona aşık bile olmuştu. Yine de, arkadaşına onu gelin olarak düşünmesini tavsiye ettiğini düşünmek onu şok etti. Sophie'nin kafasının karıştığından habersiz, Hest hikâyesine devam etti.

"Ben durumumdan şikayet ederken, bana, kendi hayatı ve ilgi alanları olan bir kadından daha iyi bir gelin bulamayacağımı söyledi. Ve ben de seni buldum. Gerçekten de, kendi hayatın ve ilgi alanların var, o kadar ki, bir kocanın senin hayatına sığabileceğini merak etmeye başladım." Aniden karanlık bakışlarını ona çevirdi. O derin gözlerinde bir eğlence kıvılcımı mı parladı?

"Bu romantik bir evlilik teklifi değil, Alise. Senin benden çok daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum. Ama açıkçası, daha iyisini bulabileceğini sanmıyorum. Ben zengin bir adamım. Zeki ve terbiyeli biriyim ve kendimi nazik biri olarak görüyorum. Ben işimle, sen akademik çalışmalarınla, birbirimize yeterince uyum sağlayacağımızı düşünüyorum. Hatta, evlendikten sonra, ikimiz de ailelerimizin dırdırlarından kurtulduğumuz için çok rahatlayacağımızı düşünüyorum. Ee, bugün bana bir cevap verebilir misin, Alise? Benimle evlenir misin?"

O durakladı. Kadın, onun çirkin teklifine cevap verecek nefes bile bulamadı. Adam, kadının tereddüt ettiğini düşündü. Başka bir kadına en ağır hakaret olarak algılanabilecek sözleri tekrarlardı, ama kadın için bu sadece ikisinin konumlarının kabulüydü. "Daha iyi bir teklif alacağını sanmıyorum. Ben zenginim. Hizmetçiler tüm ağır işleri yapacak. İstediğin kadar hizmetçi ve uşak tutabilirsin. Sekreter ve aşçı tutarak akşam yemeklerimizi ve eğlencelerimizi planlayabilirsin. Dışarıdan görünüşümüzü korumak için ihtiyacın olan tüm personeli alabilirsin. Çalışmak için zamanın olacak, ayrıca ihtiyacın olan parşömenleri ve kitapları alabilmen için yeterli gelirine sahip olacaksın. Eğer eğitiminiz için seyahat etmeniz gerekirse, bunu yapabilmeniz için size uygun bir refakatçi sağlayacağım. Ejderhaların yumurtadan çıkmasını görme fırsatını kaçırdığınız için içtenlikle üzgünüm. Teklifimi kabul ederseniz, Rain Wild Nehri'ne seyahat etmenize ve bu yaratıkları kendiniz incelemek için ihtiyacınız olan kadar zaman ayırmanıza izin vereceğime söz veriyorum. Hadi ama. Bundan daha iyi bir teklif bulamazsınız!"

Alise yavaşça konuştu. "Daha basit bir hayat umuduyla beni satın almak istiyorsun. Beni, parşömenler ve eğitim için zamanla satın almak istiyorsun."

"Biraz kaba bir şekilde ifade ettin, ama..."

"Kabul ediyorum," dedi hızlıca. Elini ona uzattı, belki onu dudaklarına götürüp öpeceğini düşündü. Belki onu kucaklayacağını düşündü. Ama o, gülümseyerek elini aldı, sanki iki erkek anlaşıma yapıyormuş gibi sıkıca sıktı ve sonra avucunu açtı. Değerli parşömeni içine koydu. Ağırdı, belki üzerine sürülmüş yağla korunmuştu. İçindeki sırların kokusu onu cezbetmek için yükseldi. Aceleyle diğer elini kaldırıp değerli şeyi avucuna aldı. Hest, derin ve memnuniyet dolu sesiyle konuşuyordu.

"İzninizle, yaz balosunda evliliğimizi ilan edeceğim. Tabii ki, önce babanızdan izin isteyeceğim.

"Yalvarmak zorunda kalacağını sanmıyorum," diye mırıldandı kız. Parşömeni sanki ilk çocuğuymuş gibi göğsüne sıkıca bastırdı ve neye razı olduğunu merak etti.

Hest'in botlarının topukları, Kincarrons'ların mütevazı malikanesinin girişinden inerken her taş basamağa keskin bir sesle çarpıyordu. Sedric, pony arabasının yüksek kırmızı tekerleğine yaslanmış durduğu yerden doğruldu. Kahverengi saçlarını gözlerinden geriye attı ve uzun boylu arkadaşı yaklaşırken gülümsedi. Hest'in yüzündeki geniş gülümseme iyi haberler vaat ediyordu. Sedric, "Ee, ne var?" diye selam verince, küçük at başını kaldırdı ve yumuşak bir şekilde kişnedi.

"İkiniz de sabırsız mısınız?" diye sordu Hest yaklaşırken dostça. "Şey, düşündüğümüzden biraz geç kaldınız," diye kabul etti Sedric koltuğa tırmanıp dizginleri eline alırken kabul etti. "İşler yolunda gitmiyor olabilir diye düşündüm. Son zamanlarda işaretler pek umut verici değildi."

Uzun bacaklı Hest, daracık aracın yolcu tarafına kolayca bindi ve iç çekerek oturdu. "Bu aleti hiç sevmiyorum. Koltuğun üst kısmı belimin hemen üstüne çarpıyor ve tekerlekler yoldaki her tümseği hissediyor. Babam arabayı tekrar kullanmama izin verdiğinde çok mutlu olacağım."

Sedric ata seslendi ve koşum takımına yaslandı. "Bu pek yakında olmayacak sanırım. Yollar bu kadar kötüken, bu çok daha mantıklı bir ulaşım aracı. Sokaklardaki engelleri aşarak yolumuza devam edebiliriz. Gold Drive'ın yarısı bu hafta yeniden inşa çalışmaları nedeniyle istiflenmiş keresteyle tıkanmış durumda. Yeni binalar inşa edilmeden önce Bingtown'da yıkılması ve taşınması gereken çok yer var. Grand Market'teki dükkanların yarısı hala yanmış enkaz halinde."

"Ve yaz, yanmış binaların kokusunu daha da kötüleştiriyor. Biliyorum. Dün orada açık bir çayevi bulmaya çalıştım, ama koku beni oradan uzaklaştırdı. Pony arabasının daha mantıklı olduğunu biliyorum. Tıpkı Alise Kincarron ile evlenmenin mantıklı bir şey olması gibi. İkisini de sevmek zorunda değilim, sadece katlanmak zorundayım. Sana söylüyorum Sedric, sadece birkaç aydır mantıklı davranıyorum ve şimdiden bundan bıkmış durumdayım." Hest inleyerek sırık gibi vücudunu alçak sırtlı koltuğa yasladı, sonra tiksintiyle bir haykırıyla doğruldu ve sırtını ovuşturdu. "Bu, şimdiye kadar icat edilmiş en rahatsız ulaşım aracı.

Neden Kincarrons malikanelerini kasabanın merkezinden bu kadar uzağa inşa ettiler ki?"

"Muhtemelen Satrap tarafından kendilerine verilen ilk arazi bu olduğu içindir. Bu, onlar için tek bir avantajı vardı. Haydutlar ve yağmacılar bu kadar uzağa gelmek istemiyorlardı."

"Çirkin bir evi sağlam tutmak, böyle terk edilmiş bir yerde yaşamak için küçük bir tazminat. Daha iyi bir semte taşınmayı hiç düşünmediler mi?"

"Maddi imkânları olduğunu sanmıyorum."

"Kötü planlama gibi görünüyor. Birkaç kızı daha az evlendirseydiler, oğulları için daha iyi bir mülkleri olurdu."

Sedric, arkadaşının şikayetini duymazdan geldi. Kahverengi ellerinde dizginleri hafifçe tutarak, atı yıkanmış yolun kenarından geçirdi. "Ee, detayları senden zorla mı alacağım? Kur yapma işleri nasıl gitti? Hanımefendi, senin gibi mükemmel bir damadı neden reddetti, tahmin edebiliyor musun?"

"Tahmin ettiğin gibi. Bunu itiraf etmek beni şok ediyor, ama Bingtown'daki dedikoduları ve tuhaflıkları öğrenme eğilimin yine işe yaradı. Alise, benimle baloya gitmektense Rain Wild Nehri'nde seyahat edip ejderhaların yumurtadan çıkmasını izlemeyi tercih ediyor. Ejderhalara olan ilgisinin biraz takıntı olduğunu kendisi itiraf etti; görünüşe göre yaşlı bir kız olarak kalmaya razı olmuş ve yalnız günlerini doldurmak için kasıtlı olarak tuhaf bir uğraş seçmiş. Sonra ben, onun bekarlık hayallerini paramparça etmekle kalmadım, baloya benimle gelmesi için acımasızca yalvararak ejderhaların yumurtadan çıkmasını izleme şansını da mahvettim. Yani ben bir canavarım. Doğal olarak, bu beni mahvediyor."

Sedric, her zamanki gibi umursamaz arkadaşına bir bakış attı. Hest ciddi görünüyordu. "Demek onu senden zorla öğrenmem gerekecek, öyle mi? Bir şey kurtarabildin mi? Baloya seninle birlikte gelecek mi?"

"Oh, o daha iyisini yapacak." Hest rahatça gerindi, sonra dönüp Sedric'e mükemmel gülümsemesinin tüm güzelliğini gösterdi. Yeşil gözleri komplo kuran bir neşeyle parladı. "Hediye önerin mükemmel işe yaradı. Tek bir bakışta teklifimi kabul etti. Onun da dediği gibi, babasından izin almak sadece formalite olacak. Beni tebrik et dostum. Evleneceğim." Son cümleyi söylerken sesi düzleşti, tonu aniden sözleriyle uyumsuz hale geldi.

Sedric bir an için alt dudağını ısırarak kendi hayal kırıklığını bastırdı. Sessizce, "Tebrikler. İkinize de mutluluklar dilerim," dedi.

Hest ona kaşlarını çattı. "Onun ne yapacağını bilmiyorum ama ben mutlu olmaya niyetliyim. Çünkü hayatımın hiçbir yönünün değişmesini istemiyorum. Ve eğer akıllıysa, o da mutlu olmayı seçecektir. Daha iyi bir teklif almayacaktır. Oh, bana öyle azarlayıcı bakma, Sedric. Ailemi mutlu etmenin en iyi yolunun benden fazla bir şey beklemeyen bir kadın bulmak olduğunu söyleyen sendin. Hatta Alise Kincarron'un bu şartı mükemmel bir şekilde karşıladığını bile söylemiştin. Onunla tanıştım, sana katıldım ve şimdi o benim olacak. Zamanla evime şeref verecek, bana adımı ve servetimi devredecek şişman bir bebek verecek ve babamın benim yerime kuzenimi varis olarak seçmemesini garanti edecek. Hepsi çok pratik ve akıllıca, ve en azından benim için rahatsızlık vermeyecek.

"Ama yine de üzücü," dedi Sedric sessizce.

"Neden üzücü? Hepimiz istediğimizi alacağız."

"Tam olarak değil," diye mırıldandı Sedric. "Ve dürüstçe değil." İçini çekti. "Alise daha iyisini hak ediyor. O iyi bir insan. Nazik bir insan."

"Sen, dostum, duygusallığa çok meyillisiniz. Ve dürüstlük çok abartılıyor. Eğer Bingtown'a genel olarak dürüstlüğü dayatsak, tüm tüccarlar bir hafta içinde fakirleşir."

Sedric buna cevap veremedi. Bir an sonra Hest savunmacı bir tavırla sordu, "Eğer bunu yapmamı istemiyorsan, neden bu fikri kafama soktun?"

Sedric omuzlarını hafifçe silktilti. Hest'in alaycı önerisini ciddiye alacağını gerçekten beklemiyordu. Hest'in bunu yapması, ona duyduğu hayranlığı biraz azalttı. "Eski bir deyiş vardır. Mutlu olmak istiyorsan çirkin bir kadınla evlen ve minnettar bir eşle yaşa." Sonra rahatsız bir şekilde itiraf etti: "Sana bu öneriyi yaparken içkiliydim ve kendi durumumdan biraz mutsuzdum. Alise kötü bir insan değil. Ve kesinlikle çirkin de değil. Sadece, şey, güzel değil. Bingtown standartlarına göre değil. Ama nazik biridir. Biz küçükken kız kardeşlerimi ziyarete gelirdi. Çoğu kız bana sanki bir hastalığım varmış gibi davranırken o bana nazik davranırdı."

"Ah, evet. Senin o sivilceli dönemini unutmuşum," dedi Hest neşeyle alay ederek. "Muhtemelen sivilcelerinin kalacağını ve onun çillerine uyacağını düşünmüştür." Yeşil gözleri yaramazca parladı.

Sedric gülümsemeyi zor tuttu. "Benim 'lekelerim' geçici bir şey değildi, sanki ömür boyu sürececek gibiydi! Bu yüzden onun nezaketi, kart oyunlarında bana eşlik etmesi ya da öğle yemeğinde masada yanımda oturması benim için çok önemliydi. O zamanlar o benim arkadaşımdı. Şimdi onu iyi tanıdığımdan değil, tanıyorum ama sadece iyi ve zeki olduğunu biliyorum, güzel bir yüzü ya da serveti olmasa da." Sedric mutsuz bir şekilde başını salladı ve sonra gözlerinden dağınık saçlarını geri itti. "Ona asla kötülük dilemem. Senin için iyi ve iddiasız bir eş olacağını söylediğimde, ona gerçekten evlenme teklif edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Tabii ki düşündün!" Hest, suçlamasında acımasızdı. "Onunla flört ettiğim süre boyunca çoğu zaman yanımdaydın. Ve tüm planın gerçekleşmesinde önemli bir rol oynadın! Onu sen seçtin, hatta bana onu bana yakınlaştıracak hediye bile sen söyledin. Ve şunu bil ki, bu konuda tamamen haklıydın! O parşömeni çıkarmadan önce her şeyin bittiğini düşünmüştüm. O parşömen, durumu tamamen tersine çevirdi."

"Rica ederim," diye cevapladı Sedric ekşi bir sesle. Hest'in planındaki rolünü düşünmemeye çalıştı; şimdi kendini kirlenmiş hissediyordu. Alise onun arkadaşıydı. Onun adını sarhoş ağzından çıkardığı gece ne düşünmüştü? Bunun suçlu cevabını biliyordu. Kendini ve Hest Finbok'un yanında hayatın ne kadar güzel olduğunu düşünmüştü. O hayatı nasıl koruyup, aynı zamanda arkadaşının kendisi için beslediği hırsları nasıl ilerletebileceğini düşünmüştü.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve en kötü çukurları atlatmak için atı yönlendirerek kendini meşgul etti. Bingtown, yanmış ve tahrip edilmiş binaların yeniden inşasına odaklanmış, mevcut yolların bakımını ihmal etmişti. Onlara tekrar sıra geldiğinde, bir sezon boyunca süren onarım çalışmaları gerekecekti. Sedric başını salladı. Son zamanlarda sanki tüm şehir eriyip gidiyormuş gibi hissediyordu; Bingtown Tüccarı'nın oğlu olmaktan gurur duyduğu her şey artık kırılmış, lekelenmiş ya da değişmişti.

Chalcedean saldırılarının ardından, Bingtown'un çeşitli grupları eski hesaplarını görmek için birbirlerine düşmüştü. Bunlar nihayet çözüldüğünde, yeniden inşa çalışmaları yavaş ve isteksiz görünüyordu. Artık durum daha iyiydi, çünkü Tüccarlar Konseyi nihayet otoritesini yeniden kazanmış ve kanunları uygulamaya koymuştu. İnsanlar artık yeniden inşa etmenin güvenli olduğunu düşünüyordu ve sınırlı ticaretin yeniden başlamasıyla bazıları bunu yapmak için gerekli kaynaklara sahipti. Ancak yeni binalar eskilerinden daha az karakterli görünüyordu, çünkü aceleyle inşa edilmişlerdi ve çoğu neredeyse birbirinin aynısıydı.

Sedric, Konsey'in yeniden inşa sürecinde bu kadar çok tüccar olmayan kişinin iktidarı ve kararları paylaşmasına izin verme kararını hala onaylamıyordu. Eski köleler, balıkçılar ve yeni gelenler artık tüccarlarla karışmıştı. Her şey çok hızlı değişiyordu. Bingtown asla eskisi gibi olamazdı. Dün gece, bu durumu babasına anlatıp yakındığında, babası onun görüşüne hiç anlayış göstermedi.

"Aptal olma, Sedric. Bu konularda çok dramatik davranıyorsun. Bingtown devam edecek. Ama eskisi gibi asla olmayacak, çünkü Bingtown hiçbir zaman 'eskisi gibi' olmadı. Bingtown değişimle gelişir. Bingtown değişimdir. Ve değişebilenlerimiz, kasabamız değişirken onunla birlikte gelişecek. Biraz değişiklik kimseye zarar vermez. Değişiklik olan her yerde, zeki bir adam kâr edebilir. Zekanı buna yöneltmelisin. Bu değişimi ailenin yararına nasıl kullanabilirsin?" Sonra babası kısa saplı piposunu ağzından çıkardı, oğluna doğrulttu ve sordu: "Biraz kişisel değişim sana iyi gelebilir mi diye düşündün mü? Hest'in sekreteri ve sağ kolu olarak yaptığın bu iş, senin için iyi bir bağlantı. Onun ticaret ortaklarının çoğuyla tanışacaksın. Bu bağlantıları nasıl kullanabileceğini düşünmelisin. Arkadaşının gölgesinde bir hayat sürerek tüm hayatını geçiremezsin, arkadaşlığınız ne kadar derin olursa olsun, hayatın ne kadar keyifli olursa olsun. Benim senin için kazandığım tüm fırsatları çöpe attığına göre, elindekilerin en iyisini yapmalısın."

Sedric bu anıyı hatırlayarak iç geçirdi. Babası her konuşmayı, oğlunun başarısızlıklarına getirirdi.

"O içten içe çekilen iç çekişler benim için mi, dostum?" Hest hoşgörölü bir kahkaha attı. "Seddy, sen her zaman benim hakkımda en kötüsünü düşünürsün, değil mi? Zavallı kadının aldatıldığını, tatlı sözler ve benim çekici gülümsememle başının döndüğünü düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyle değil mi?" Sedric sertçe sordu. Alise'yi arkadaşına önerdiği için zaten yeterince kötü hissediyordu. Hest'in pişmanlığını alaycı bir şekilde dile getirmesi onu daha da incitti.

"Hiç de değil. Kendini boş yere suçluyorsun. Her şey yolunda, dostum!" Hest, Sedric'in omzuna dostça vurdu ve elini orada bırakarak ona eğildi ve fısıldadı: "O, bu anlaşmayı tamamen anlıyor. Oh, ilk başta değil. Başlangıçta, beni neredeyse soğukkanlılığımı yitirecek kadar incitti, çünkü bana, çok açık bir şekilde, kur yapmamın bir şaka mı yoksa bir bahsin sonucu mu olduğunu sordu! Bu beni biraz sarsmıştı,

. Sonra senin, onun aptal bir kadın değil, zeki bir kadın olduğunu söylediğini hatırladım. Korkutucu yaratıklar, değil mi?

"Bu yüzden stratejimi aceleyle yeniden gözden geçirdim. Tüm kartlarımı masaya koyarak savaşın gidişatını değiştirdim. Ona, mantık evliliği yapmak istediğimi itiraf ettim ve hatta hayatımda en az sorun çıkaracak kadın olarak onu özel olarak seçtiğimi bile söyledim. Oh, bana öyle kötü bakma! Tabii ki, bunu çok daha nazik bir şekilde söyledim! Ama ona aşk ve sevgi sözleri söylemedim. Bunun yerine, ev işlerini yapması için bir hizmetçi tutması ve kendi tuhaf hobisini sürdürmesi için bir bütçe teklif ettim."

"Ve o bunu kabul etti mi? Bu şartlarla evlilik teklifini kabul etti mi?"

Hest tekrar güldü. "Ah, Sedric, hepimiz idealist romantikler değiliz. Kadın kendisine sunulan iyi bir teklifi hemen kabul etti. İyi tüccarlar gibi el sıkıştık ve konu kapandı. Ya da daha doğrusu, bu konunun başlangıcı diyebilirim. O benimle evlenecek, ben ondan bir varis sahibi olacağım ve babam, ölmeden önce aile cüppesinin ve oy hakkının layık bir varise geçmesinin ne kadar önemli olduğunu bana vaaz etmekten vazgeçecek. Kuzenimi varisi yapmakla tehdit etti, sırf çok verimli olduğu için. İki oğlu ve bir kızı var, üstelik Chet benden bir yaş küçük. Adamın hiç ölçü yok. Alise'den bir oğlum olduğunda, karısını bu kadar cömertçe ekip biçtiği için pişman olacağı düşüncesi beni mantıksız bir şekilde memnun ediyor. Chet, ailemin serveti olmadan hepsini geçindirmek için bir yol bulması gerektiğini fark edene kadar bekle! Elini kaldırdı, kendi dizine vurdu ve kendinden çok memnun bir şekilde geriye yaslandı. Bir an sonra tekrar doğruldu ve arkadaşını dürttü.

"Hadi, bir şey söyle Sedric! İkimiz de bunu istemiyor muyduk? Hayatımız devam edecek. Seyahat etmek, eğlenmek, arkadaşlarımızla çıkmak için özgürüz, hiçbir şey değişmeyecek. Benim dünyamda her şey yolunda."

Sedric bir süre sessiz kaldı. Hest kollarını göğsünde kavuşturdu ve memnuniyetle güldü. Arabasının tekerlekleri çukurlu bir kavşaktan geçerken Sedric sessizce sordu: "Peki ya ondan bir oğlun olacak?"

Hest omuzlarını silkti. "Mumları üfleyeceğim ve hedefime erkekçe ulaşacağım." Acımasızca güldü. "Bazen karanlık, bir erkeğin en iyi arkadaşıdır

arkadaşıdır, Sedric. Karanlıkta, onun herhangi biri olduğunu hayal edebilirim. Hatta sen bile!" Sedric'in dehşete kapılmış ifadesine gürültüyle güldü.

Sedric cevap verebildiğinde, sesi alçalmıştı. "Alise daha iyisini hak ediyor. Herkes hak ediyor."

Hest kırılmış gibi yaptı. "Benden daha iyisi mi? Öyle biri yok dostum, sen de çok iyi biliyorsun. Benden daha iyisi yok." Kahkahası yaz gününde yankılandı.

Büyüyen Ayın 2. Günü

*En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun
Hükümdarlığının 7. Yılı*

*Tüccarların Bağımsız İttifakı'nın 1. Yılı
Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Erek,
Kuşların Bekçisi, Bingtown*

Erek,

Bu, bu talebin bir kopyasını taşıyan dördüncü kuşum. Lütfen en kısa sürede teslim aldığınızı onaylayan bir kuş gönderin. Kuşlarım size ulaşmadan şahinler tarafından yakalandığından korkuyorum. Ekteki mühürlü kutuda Bingtown Tüccarlar Konseyi için bir mesaj bulunmaktadır. Bu, Rain Wild Tüccarlar Konseyi'nin genç ejderhalarla en iyi şekilde nasıl başa çıkılacağına dair tavsiye talebinin dördüncü kopyasıdır. Sanırım bu mektupta avcıların işe alınması için ek fon talebi de var. Umarım kuşlarımın sizde güvende olduğunu ve bu konuda sadece konseyinizin yanıtının geciktiğini bildirirsiniz.

Detozi

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM YEMİN

"Sadece bir kez daha tozunu al," diye yalvardı annesi.

Alise başını salladı. "Yüzümde düğün pastası için kullandığımızdan daha fazla un var. Bu elbise çok dar ve ağır, şimdiden terlemeye başladım. Hest benim çillerim olduğunu bilir, anne. Eminim misafirlerin yüzümdeki pudra tabakasındaki çatlakları görmektense çillerimi görmeyi tercih eder.

"Onu güneşten uzak tutmaya çalıştım. Şapka ve duvak takmasını söyledim." Annesi bu sözleri mırıldanırken ondan yüzünü çevirdi, ama Alise onun bu sözleri duymasını istediğini biliyordu. Aniden, annesinin yumuşak sesli yorumlarını ve azarlamalarını özleyeceğini fark etti.

Eski evinde özleyeceği bir şey var mıydı?

Küçük yatak odasına göz gezdirdi. Hayır, özlemeyecekti. Büyük teyzesine ait olan yatak, yıpranmış perdeler ya da eskimiş halı bile. Babasının evinden ayrılmaya, yeni bir hayata başlamaya hazırdı. Hest ile birlikte.

Onu düşününce kalbi hızla çarptı. Kendine başını salladı. Düğün gecesini düşünmenin sırası değildi. Şu anda töreni atlatmaya odaklanmalıydı. Babasıyla Hest'e vereceği sözleri dikkatlice hazırlamışlardı. Aylarca yemin listelerini paylaşmış, değişiklikler üzerinde anlaşmış ve kelimeleri tartışmışlardı. Bingtown'da evlilik sözleşmesi, diğer sözleşmeler kadar dikkatle incelenirdi. Bugün, Tüccarlar Salonu'nda, ailelerin ve misafirlerin huzurunda, evlilik sözleşmesinin şartları yüksek sesle okunacak ve ardından ikisi de son belgeyi imzalayacaktı. Herkes, Hest ile arasındaki anlaşmaya şahit olacaktı.

Hest'in ailesinin talepleri çok net ve bazıları babasını kızdırmıştı. Ama sonunda babası, bunları kabul etmesini tavsiye etmişti. Bugün, tanıkların huzurunda anlaşmayı resmileştirecekti.

Ve iş bittikten sonra, yeni evli çiftler gibi kutlama yaparlardı.

Ve bu gece anlaşmalarını tamamlayacaklardı.

İçinde beklenti ve korku birbiriyle çatışıyordu. Evli arkadaşlarından bazıları, bekaretini kaybetmenin acısını ona anlatmıştı. Diğerleri ise komplo kurar gibi gülümsemiş, yakışıklı eşini kıskandıklarını fısıldamış ve ona parfümler, losyonlar ve dantelli, kurdeleli gecelikler hediye etmişti. Hest'in ne kadar yakışıklı olduğu, ne kadar iyi dans ettiği ve ata bindiğinde ne kadar yakışıklı görüldüğü hakkında pek çok yorum yapılmıştı. Daha çekingen olmayan bir arkadaşı, "Bir eyerde yetenekli olmak, bazen başka bir eyerde de yetenekli olmayı gösterir!" diyerek kıkırdamıştı. Bu yüzden, flört dönemlerinde gizli öpücükler ya da fısıltıyla söylenen sevgi sözleri olmasa da, ilk baş başa geçirecekleri gecenin onun çekingenliğini kırıp, ona karşı gizlediği tutkuyu ortaya çıkaracağını umut etmeye cesaret etti.

Dantelli küçük bir yelpazeyi açtı ve yüzünü serinletmek için salladı. Yelpazenin parfümlü dantellerinden hafif bir esinti ile hafif bir koku yayıldı. Son bir kez makyaj aynasına baktı. Gözleri parlıyordu, yanakları pembeydi. *Aptal bir küçük kız gibi aşık olmuştu*, diye düşündü ve kendi görüntüsüne affedici bir gülümseme attı. Hest'in cazibesine hangi kadın karşı koyabilirdi ki? Yakışıklı, esprili, zeki ve hoş bir konuşmacıydı. Ona verdiği küçük hediyeler düşünceli ve yerindeydi. Onun akademisyen olma hayalini kabul etmekle kalmamış, düğün hediyeleriyle de eğitiminde onu destekleyeceğini göstermişti. Gümüş uçlu iki mükemmel kalem ve beş farklı renkte mürekkep. Eski el yazmalarının solmuş harflerini büyütme için camdan yapılmış bir büyüteç. Yılan ve ejderhalarla işlenmiş bir şal. Ejderha pullarını taklit etmek için renkli cam parçalarından yapılmış küpeler. Her hediye onun ilgi alanlarına göre seçilmişti. Hest'in hediyeleri, onun utangaçlığından söyleyemediği şeyleri ifade ediyordu. Buna karşılık, o da doğru ve resmi davranmaya devam etti, ancak sessiz tavırlarına rağmen, kalbinde ona karşı sıcaklık büyümeye başlamıştı. Her gün uyguladığı kısıtlamalar, geceleri hayallerini daha da alevlendiriyordu.

En çirkin kız bile, bir erkeğin onun iç güzelliğine aşık olmasını gizlice hayal eder. Adam, evliliklerinin bir anlaşma olduğunu açıkça söylemişti. Ama bunun böyle olması şart mıydı, diye merak ediyordu. Kendini ona adarsa

kendini adarsa, bu evliliği ikisi için daha anlamlı hale getiremez miydi? Nişanlarının açıklanmasından bu yana yavaşça geçen aylarda, Hest'i daha da iyi tanımaya başlamıştı. Onunla konuşurken ağzının şeklini öğrendi, çay fincanını kaldırırken zarif ellerini inceledi, ceketinin dikişlerini gerginleştiren geniş omuzlarına hayran oldu. Neden diye sormayı bıraktı, aşkın onu bulabileceğine inanmamayı bıraktı ve aşkının coşkısına kendini kaptırdı.

Savaş Bingtown'u mahvetmişti ve ailesi parayı savurmak için parası olsa bile, satın alınamayacak birçok şey vardı. Tüm bunlara rağmen, bu gün ona hala bir masaldan çıkmış gibi geliyordu. Elbisesinin büyükannesinin gelinliklerinden yapıldığı umurunda değildi; bu, elbiseyi daha da anlamlı kılıyordu. Tüccarlar Meydanı'nı süsleyen çiçekler seralardan veya Yağmur Ormanları'ndan değil, ailesi ve arkadaşlarının bahçelerinden gelmişti. İki kuzeni, babaları keman çalarken şarkı söyleyecekti. Her şey basit, samimi ve çok gerçek olacaktı.

Geçtiğimiz haftalarda, düğün gecelerini yüzlerce kez hayal etmişti. Onu cesur, sonra çocuksu utangaç, nazik ve tereddütlü, ya da belki de çapkın, müstehcen, hatta ona karşı talepkar olarak hayal etmişti. Her olasılık onu arzu ile ısıtmış ve uykusunu kaçırmıştı. Eh, artık öğrenmesine sadece birkaç saat kalmıştı. Aynada kendine bir bakış attı. Yüzündeki gülümseme onu şaşırttı. Başını eğdi ve kendi yansımasını inceledi. Alise Kincarron, düğün gününde gülümsüyordu... Kim bunu hayal edebilirdi ki?

"Alise?" Babası kapıda duruyordu. Şaşkınlıkla ona döndü ve babasının yumuşak, hüzünlü gülümsemesi karşısında kalbinin garip bir şekilde sızladığını hissetti. "Hayatım, aşağı inme zamanı. Arabamız bizi bekliyor."

SWARGE küçük mutfakta dik duruyordu. Kaptanının işaretiyle oturdu. Büyük, pürüzlü elleri masanın kenarına hafifçe dayandı. Leftrin iç çekerek karşısına oturdu. Uzun bir gün olmuştu; hayır, uzun bir üç ay olmuştu.

Projenin gerektirdiği gizlilik, işi üç katına çıkarmıştı. Leftrin kütüğü taşımaya cesaret edememişti; onu nehirden daha iyi bir yere çekip çalışmak için çekmek mümkün değildi. Geçen herhangi bir gemi, onun ne olduğunu anlayabilirdi.

ne yaptığını fark ederdi. Bu yüzden kütüğü kullanışlı uzunluklarda ve parçalara ayırma işi, nehir kıyısındaki çamur ve çalılar arasında yapılmak zorundaydı.

Bu gece iş bitmişti. Sihirli ağaç kütüğü gitmişti; kalan küçük parçalar Tarman'ın ambarlarına istiflenmişti. Dışarıda güvertede, mürettebatın geri kalanı kutlama yapıyordu. Ve yaptıkları komployu düşünerek, Leftrin hepsinin Tarman'a yeni bir bağlılık yemini etmesinin en iyisi olacağına karar verdi. Diğerleri geminin belgelerini imzaladı. Sadece Swarge kaldı. Yarın, Tarman'ı yeniden denize indirecek ve Trehaug'a dönerek, kendilerine çok iyi hizmet etmiş, özenle seçilmiş ve gizli kalmış marangozları bırakacaklardı. Sonra da nehirdeki normal seferlerine geri döneceklerdi. Ama şimdilik, bu devasa projenin tamamlanmasını kutluyorlardı. Her şey bitmişti ve Leftrin pişmanlık duymadığını fark etti.

Masanın ortasında bir şişe rom ve birkaç küçük bardak duruyordu. İkisi bir parşömeni sabitliyordu. Yanında bir şişe mürekkep ve bir tüy kalem duruyordu. Bir imza daha ve Tarman güvende olacaktı. Leftrin, karşısındaki nehir adamını incelerken kendi kendine başını salladı. Kurumuş çamur ve katran izleri, dümencinin pürüzlü gömleğine yapışmıştı. Kalın tırnakları gümüş rengi talaşla doluydu ve muhtemelen daha önce yüzünü kaşındığı için çenesinde bir çizgi kir vardı.

Leftrin kendi kendine gülümsedi. Muhtemelen o da çapa adamı kadar kir pas içindeydi. Uzun ve zor bir günün ardından, ikisi de alışık olmadıkları bir işin başından kalkmışlardı. İş artık bitmek üzereydi ve Swarge kendini fazlasıyla kanıtlamıştı. Leftrin'in küçük komplosuna katılmaya istekli olmuştu ve şikayet etmeden üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı. Bu, Leftrin'in bu adamda sevdiği özelliklerden biriydi. Bunu ona söylemenin zamanı gelmişti. "Şikâyet etmiyorsun. Sızlanmıyorsun ve bir şey ters gittiğinde suç aramıyorsun. Hemen işe koyulup durumu düzeltmek için elinden geleni yapıyorsun. Sadık ve sağduyulu birisin. Bu yüzden seni gemide tutmak istiyorum."

Swarge küçük bardaklara bir göz attı ve Leftrin mesajı aldı. Şişenin mantarını açtı ve ikisine de küçük miktarlarda doldurdu. "Yemeden ve içmeden önce ellerini yıkasana. O şey zehirli olabilir," diye tavsiye etti dümencisine. Swarge başını salladı ve ellerini gömleğinin önüyle dikkatlice sildi. Sonra ikisi de içtikten sonra Swarge cevap verdi.

"Sonsuza kadar. Diğerlerinden bununla ilgili olduğunu duydum. Benden sözleşme imzalamamı ve Tarman'da sonsuza kadar kalmamı istiyorsun. Ölene kadar."

"Doğru," diye onayladı Leftrin. "Umarım maaşlarının da artacağını söylemişlerdir. Yeni gövde tasarımıyla, eskisi kadar büyük bir mürettebata ihtiyacımız olmayacak. Ama maaş bütçesini aynı tutacağım ve gemideki her denizci eşit pay alacak. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Swarge başını salladı ama gözlerine bakmadı. "Hayatımın geri kalanı çok uzun, Kaptan."

Leftrin yüksek sesle güldü. "Sa'nın kanı, Swarge, Tarman'la on yıldır birlikte çalışıyorsun. Rain Wild'lı bir adam için bu, sonsuzluğun yarısı demektir. Öyleyse neden kalıcı olarak sözleşme imzalamıyorsun? İkimize de yararı var. Tarman denizde olduğu sürece iyi bir dümenciye sahip olacağım. Ve sen de biliyorsun ki, kimse senin çalışmak için çok yaşlı olduğuna karar verip seni bir kuruş bile vermeden karaya çıkarmaz. Bunu imzalarsan, benim kadar varislerim de bağlanmış olur. Bana söz ver, kağıdı benimle birlikte imzala, ben de sana, yaşadığın sürece Tarman ve benim sana bakacağımıza söz veririm. Swarge, bu tekmeden başka neyin var?"

Swarge soruyu kendi sorusuyla yanıtladı. "Neden sonsuza kadar olmak zorunda, Kaptan? Ne değişti de şimdi ya sonsuza kadar seninle denize açılacağıma ya da gemiden ayrılacağıma söz vermem gerekiyor?"

Leftrin küçük bir iç çekişini gizledi. Swarge iyi bir adamdı ve dümeninde harikaydı. Nehrin akışını çok az kişinin yapabileceği kadar iyi okuyabiliyordu. Tarman onun ellerinde kendini rahat hissediyordu. Geminin son zamanlarda geçirdiği tüm değişikliklerden sonra, Leftrin yeni bir dümenciye alışmak istemiyordu. Swarge'ın bakışlarını doğrudan karşıladı. "Büyücü ağacını aldığımızı ve onunla ne yaptığımızı kimseye söylememem gerektiğini biliyorsun. Bu sır olarak kalmalı. Bir sırrı saklamanın en iyi yolu, onu bilen herkesin bundan faydalanmasını sağlamak ve sırrı bilenleri tek bir yerde tutmaktır."

"Başlamadan önce, kalbim ve ruhumla benim olmadığını düşündüğüm tüm adamları bıraktım. Şimdi burada özenle seçilmiş, mükemmel bir ekip var ve hepsini tutmak istiyorum. Bu güven meselesi, Swarge. Seni tutmamın sebebi, gençken tekne yapımında deneyimin olduğunu bilmemdi. Tarman'ın yapmamızı istediği şeyi yapmamıza yardım edeceğini ve bunu gizli tutacağını biliyordum. Şimdi iş bitti ve senin onun dümencisi olarak kalmanı istiyorum. Kalıcı olarak. Eğer yeni bir adam alırsam, bu gemide bir gariplik olduğunu hemen anlayacaktır, hatta bir canlı gemi için bile. Ve onun

böyle büyük bir sırrı emanet edebileceğimi bilemeyeceğim. Ağzı bozuk biri olabilir ya da sessiz kalması için benden para koparmaya çalışabilir. O zaman da istemediğim önlemleri almak zorunda kalırım. Bunun yerine, mümkün olduğu kadar seni gemide tutmak istiyorum. Hayatının geri kalanı boyunca, eğer kabul edersen."

"Ya kabul etmezsem?"

Leftrin bir an sessiz kaldı. Böyle bir şey beklemiyordu. Dikkatli bir seçim yaptığını sanıyordu. Swarge'ın tereddüt edecek kişi olacağını hiç tahmin etmemişti. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Neden kabul etmesin? Seni engelleyen ne?"

Swarge sandalyesinde bir o yana bir bu yana kaydı. Şişeye bir bakıp tekrar başka yere baktı. Leftrin bekledi. Adam konuşkan biri değildi. Leftrin ikisine de birer yudum rom daha doldurdu ve neredeyse sabırla bekledi.

"Bir kadın var," dedi Swarge sonunda. Ve orada durdu. Masaya, kaptanına ve sonra tekrar masaya baktı.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Leftrin sonunda. "Ona evlenme teklif etmeyi düşünüyorum."

Leftrin'in kalbi sıkıştı. İyi bir mürettebat üyesini karısı ve evi yüzünden kaybetmek ilk kez olmayacaktı.

Yakın zamanda onarılan ve yenilenen Traders' Concourse hala yeni kereste ve yağlı ahşap kokuyordu. Tören için oturma bankları odanın kenarlarına kaldırılmıştı ve geniş bir açık alan kalmıştı. Öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri süzülüyordu; soluk ışık kareleri cilalı zemine düşüyor ve birbirlerine verdikleri sözleri dinlemek için toplananların üzerine parçalara ayrılıyordu. Konukların çoğu, ailelerinin renklerinde resmi Tüccar cüppeleri giymişti. Orada birkaç Üç Gemi insanı vardı, muhtemelen Hest'in ailesinin ticaret ortaklarıydı, hatta uzun sarı ipek bir elbise giymiş dövme bir kadın bile vardı.

Hest henüz gelmemişti.

Alise bunun önemli olmadığını söyledi kendine. Gelecekti. Bütün bunları ayarlayan oydu; şimdi vazgeçmezdi. Elbisesinin bu kadar dar olmaması ve bu kadar sıcak bir öğleden sonra olmaması için içtenlikle diledi. "Çok solgun görünüyorsun," diye fısıldadı babası. "İyi misin?"

Annesi yüzüne serpiştirdiği beyaz pudrayı düşündü ve gülümsemek zorunda kaldı. "İyiym baba. Sadece biraz gerginim. Biraz yürüyelim mi?"

Elini babasının koluna hafifçe dayayarak odada yavaşça dolaştılar. Konuklar tek tek onu selamlayıp iyi dileklerini iletiler. Bazıları şimdiden punçtan yararlanmaya başlamıştı. Diğerleri ise utanmadan evlilik sözleşmelerinin şartlarını inceliyorlardı. İki parça kağıttan oluşan sözleşme, uzun bir masanın ortasına tutturulmuştu. Gümüş şamdanlarda beyaz mumlar yanıyordu; ince yazılmış kelimeleri okumak isteyenler için ışığa ihtiyaç vardı. Hest ve Alise için eşleşen siyah tüy kalemler ve kırmızı mürekkep hokkası hazırda.

Bu, Bingtown'a özgü bir gelenektir. Evlilik sözleşmesi, çok daha kısa olan kutsama duası öncesinde, her iki aile tarafından incelenir, yüksek sesle okunur ve imzalanırdı. Alise'e bu mantıklı geliyordu. Onlar bir tüccar ulusuydular; elbette evlilikleri de diğer tüm pazarlıklar gibi dikkatle müzakere edilecekti.

Dışarıda bir arabanın tekerleklerinin sesini duyana kadar ne kadar endişeli olduğunu fark etmemişti. "O olmalı," diye babasına gergin bir şekilde fısıldadı.

"O olsa iyi olur," diye cevapladı babası uğursuz bir sesle. "Finboklar kadar zengin olmayabiliriz, ama Kincarrons da en az onlar kadar tüccardır. Bizimle dalga geçilmez. Ne de hakaret edilmez."

İlk kez, babasının Hest'in onu terk edip sözlerini yerine getirmeyeceğinden ne kadar korktuğunu anladı. Babasının gözlerinin derinliklerine baktı ve korkusuyla karışık öfkeyi gördü. Aşağılanacağından, kimsenin istemediği kızını eve geri götürmek zorunda kalacağından korkuyordu. Gözlerini babasından ayırdı ve günün parlaklığı biraz kayboldu. Kendi babası bile Hest'in ona gerçekten aşık olduğuna ve onunla evlenmek isteyeceğine inanamıyordu.

Sıkı dikilmiş elbisesinin izin verdiği kadar derin bir nefes aldı. Omurgasını ve kararlılığını sertleştirdi. Başarısız kızı olarak babasının evine geri dönmeyecekti. Asla. Ne olursa olsun.

Sonra Concourse'un kapısı ardına kadar açıldı ve Hest'in adamları, ailelerinin soyundan gelen resmi cüppeler giymiş olarak içeri akın etti. Arkadaşları ve iş ortaklarından oluşan, gürültücü ve kahrkahr bir kalabalık merdivenlerden aşağıya doğru akın etti. Hest, onların ortasında taşınarak aşağıya indirildi. Onu ilk gördüğü anda kalbi hızla çarpmaya başladı. Koyu renkli saçları çocuksu bir şekilde dağınıktı ve yanakları kızarmıştı.

Onlar onu aceleyle sürüklerken, o iyi huylu bir şekilde gülümsüyordu. Geniş omuzları, koyu yeşil Jamaillian ipekinden dikilmiş dar ceketiyle daha da belirginleşmişti. Gözlerinden daha yeşil olmayan zümrüt bir iğneyle tutturulmuş beyaz bir boyun bağı takmıştı.

Gözleri Alise'yi bulduğunda, yüzü aniden dondu. Gülümsemesi kayboldu. Alise, onunla göz göze gelerek, fikrini değiştirmesini istedi. Ancak Hest, Alise'ye ciddiyetle bakarak, sanki kendine bir şeyi onaylar gibi yavaşça başını salladı. İçeri girdiğinde, onu selamlamak için onlarca kişi öne çıkmıştı. Hest, bir geminin dalgaları yararak ilerlemesi gibi, kaba davranmadan, ama gecikmek veya dikkatini dağıtmak istemeden, kalabalığın arasından geçti. Alise ve babasına ulaştığında, ikisine de resmi bir şekilde selam verdi. Alise, şaşkınlıkla aceleyle reverans yaptı. Alise ayağa kalkarken, Hest elini ona uzattı. Ama gülümsediği kişi babasıydı ve "Artık bu benim, değil mi?" dedi.

Alise elini onun eline koydu.

"Önce imzalanacak bir sözleşme var sanırım," dedi babası, ama sesi neşeliydi. Bu tek hareketle Hest'in endişesi yerini iyi niyete bırakmıştı. Babası, kızının bu kadar yakışıklı ve zengin bir adam tarafından bu kadar kendinden emin bir şekilde talep edilmesini görmekten gururla gülümsüyordu.

"İşte bu!" diye bağırdı Hest. "Ve hemen imzalamayı öneriyorum. Uzun formalitelerle uğraşacak sabrım yok. Hanımefendi beni yeterince bekletti!"

Alise, onun sözleri üzerine heyecanlandı, toplanan konuklar arasında onaylayan mırıldanmalar ve küçük kahkahalar yayıldı. Her zamanki gibi çekici ve karizmatik olan Hest, onu Concourse'dan bekleyen sözleşmelerin yanına koşturdu.

Gelenek gereği, uzun masanın karşı taraflarına geçtiler. Sedric Meldar, Hest'in mürekkep hokkasını tutmak için öne çıktı. Alise'nin ablası Rose, ona eşlik etme şerefini talep etmişti. Hest ve Alise, uzun masanın boyunca birlikte ilerleyerek, evlilik sözleşmelerindeki maddeleri sırayla yüksek sesle okudular. Her madde üzerinde anlaşmaya varıldığında, ikisi de sözleşmeyi imzaladı. Masanın sonunda, çift nihayet birlikte ayağa kalkarak ebeveynlerinin kutsamasını aldı. Her sözleşme parşömeni özenle zımparalanıp kurutulur, ardından sarılır ve Concourse arşivlerinde saklanırdı. Çeyiz şartları veya çocukların mirası konusu nadiren tartışmaya açılırdı, ancak yazılı kayıtlar genellikle bu tür anlaşmazlıkları önlemek için kullanılırdı.

Bu yazılı sözlerde romantizmden eser yoktu. Alise, Hest'in bir varis bırakmadan zamansız bir şekilde vefat etmesi durumunda, tüm miras haklarından kuzeninin lehine vazgeçeceğini yüksek sesle okudu. Hest ise, dul eşine ailesinin arazisinde özel bir konut verileceğini belirten maddeyi okuyup imzalayarak buna karşılık verdi. Alise'nin mirasçı bırakmadan ölmesi durumunda, onun tek çeyneği olan küçük bağ, kız kardeşine kalacaktı.

Bingtown'daki tüm evlilik sözleşmelerinde standart taahhütler vardı. Evlendikten sonra, her ikisi de evin mali kararlarında söz sahibi olacaktı. Her birinin kişisel harçlığı kararlaştırıldı ve servetlerinin artması veya azalması durumunda bu harçlıkların artırılması veya azaltılması için hükümler konuldu. Her ikisi de birbirine sadık kalmayı kabul etti ve her ikisi de henüz çocuk sahibi olmadığını beyan etti. Alise, ilk doğan çocuğun cinsiyeti ne olursa olsun tam mirasçı olarak tanınacağı eski anlaşma biçimini talep etmişti. Hest'in buna hiç itiraz etmemesi onu çok mutlu etmişti ve gelecekte kararlaştırılacak bir tarihte ejderhalar üzerine çalışmalarını sürdürmek için Rain Wilds'a seyahat etmesine izin verilmesi konusunda ısrar ettiği maddeyi yüksek sesle okuduğunda, Hest adını gösterişli bir şekilde imzaladı. Sevinç gözyaşlarını gözlerinden silerek, pudralı yüzüne damlamamaları için çabaladı. Böyle bir erkeği hak etmek için ne yapmıştı? Onun cömertliğine layık olacağına yemin etti.

Sözleşmenin hükümleri kesin ve belirsiz değildi ve hiçbir evliliğin mükemmel olmadığını kabul ediyordu. Sonsuz şartlar sıralanmıştı. Her ayrıntı düşünülmüştü; hiçbir şey çok özel olduğu için bahsedilmeyecek kadar önemsiz değildi. Hest, evlilik dışı bir çocuk sahibi olursa, bu çocuk hiçbir mirasa hak kazanamayacaktı ve Alise, isterse evlilik sözleşmesini derhal feshedebilir ve Hest'in mevcut mal varlığının yüzde 15'ini talep edebilirdi. Alise'nin sadakatsizliği tespit edilirse, Hest onu evinden kovmakla kalmayacak, aynı zamanda sadakatsizlik tarihinden sonra doğan tüm çocukların babalık hakkını da reddedebilecekti; bu çocuklar Alise'nin babasının mali sorumluluğuna geçecekti.

Bu böyle devam etti. Anlaşmayı karşılıklı olarak feshedebilme hükümleri ve sözleşmeyi geçersiz kılan ihlallere ilişkin şartlar vardı. Her bir madde yüksek sesle okunmalı ve her ikisi tarafından resmi olarak imzalanmalıydı. Bu işlemin saatler sürmesi olağandı. Ancak Hest bunu hiç umursamıyordu. Okuduğu her cümlede, törenin bu kısmını bir an önce bitirmek için açıkça sabırsızlanarak okuma hızını artırıyordu. Alise

oyuna kapıldı ve sözlerini onun hızına uydurdu. Bazı konuklar ilk başta rahatsız olmuş gibi göründü. Sonra Alise'nin pembe yanaklarını ve Hest'in yüzünde ara sıra beliren sinsi gülümsemeyi fark edince, onlar da gülümsemeye başladı.

Oldukça kısa bir sürede masanın sonuna geldiler. Alise, ailesinin son şartını mırıldanırken nefes nefese kalmıştı. Son şartı, standart olanı, yüksek sesle okudu. "Kendimi, bedenimi, sevgimi, kalbimi ve sadakatimi sadece sana ait tutacağım." Bunu tekrar ederken, birbirlerine zaten söz verdikleri için bu sözler ona gereksiz geldi. İmzaladılar. Kalemler hizmetçilere geri verildi. Sonunda bu sıkıcı formaliteden kurtulmuş olarak, ellerini birleştirdiler ve masanın artık aralarında durmadığı yere adım attılar. Birlikte bekleyen ebeveynlerine döndüler. Hest'in elleri Alise'nin ellerinin soğukluğuna karşılık çok sıcaktı; onu daha sıkı tutarsa inciteceğinden korkar gibi parmaklarını nazikçe tuttu. Alise ellerini onun ellerinin üzerine kapattı; artık tüm tereddütlerinin gittiğini ona belli etti. O artık ona aitti ve mutluluğunu onun ellerine teslim etmişti.

Önce anneleri, sonra babaları çifti kutsamaya katıldı. Hest'in ailesi, Alise'nin ailesinden çok daha uzun bir kutsama yaptı, Sa'dan refah, çok çocuk, mutlu bir yuva, ikisi için de sağlıklı ve uzun bir ömür, sağlıklı ve görevine bağlı çocuklar diledi... Liste uzayıp gitti. Alise gülümsemesinin sabitlendiğini hissetti.

Kutsamalar nihayet bittiğinde, birbirlerine döndüler. Öpücük. Bu onların ilk öpücüğü olacaktı ve aniden, onun bu an için sakladığını takdir etti. Gelinliği izin verdiği kadar derin bir nefes aldı ve yüzünü ona doğru çevirdi. O, ona baktı. Yeşil gözleri okunamazdı. O ona doğru eğildiğinde, gözlerini kapattı ve dudaklarını gevşetti. Bu anın kontrolünü ona bırakacaktı. Ağzı dudaklarının üzerindeyken nefesini hissetti. Sonra onu öptü, dudakları dudaklarına hafifçe değdi. Sanki bir sinek kuşunun kanadı dudaklarına dokunmuş gibiydi.

Küçük bir titreme geçti ve o ondan uzaklaşırken nefesini tuttu. Kalbi güm güm atıyordu. *Benimle dalga geçiyor,* diye düşündü ve yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı. Gözlerine bakmıyordu, ama yüzünde de sinsi bir gülümseme belirdi. Zalim adam. Kendisine, onun kadar istekli olduğunu itiraf ettirecekti. *Gece gelsin,* diye düşündü ve kocasının yakışıklı yüzüne yan bakış attı.

"Ee, anlat bana onu," diye cesaretini topladı Leftrin, sessizlik uzadığında.

Swarge iç geçirdi, sonra ona baktı ve gülümsedi. Yüzü bir anda değişti. Yıllar silinip gitti ve mavi gözlerinin arkasındaki mavimsi ışıltılar neredeyse nazik görünüyordu. "Adı Bellin. O, şey, benden hoşlanıyor. Flüt çalabiliyor. Birkaç yıl önce Trehaug'daki bir tavernada tanıştık. Biliyorsun, Jona'nın yeri."

"Biliyorum. Nehir halkı orada ticaret yapar." Kafasını eğdi ve dümencisine baktı, aklına gelen soruyu sormaya çekiniyordu. Jona'nın yerinde tanıştığı kadınların çoğu fahişeydi. Bazıları yeterince hoştu, ama çoğu işinde iyiydi ve tek bir erkek için bu işi bırakacak gibi görünmüyordu. Swarge'ın bu konuda aptal olup olmadığını ve aldatıldığını merak etti. Neredeyse ona evleri için para biriktirmesini söylediğini soracaktı. Leftrin bu numarayı saf denizcilere birden fazla kez yapıldığını görmüştü.

Ama Swarge'a bir şey sormadan, dümenci kaptanının şüphelerini gözlerinden okumuş olmalıydı. "Bellin nehir halkından. Diğer mürettebatla birlikte içeride içki içip sıcak bir şeyler yiyorlar. Trehaug ile Cassarick arasında gidip gelen *Sacha adlı* küçük mavnada çalışıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Kıççı. Bu da bizim için zor olan kısım. Ben limandayken o dışarıda, o limandayken ben dışarıdayım."

"Onunla evlenmek bunu değiştirmez," diye işaret etti Leftrin.

Swarge masaya baktı. "Bellin ve ben son kez aynı limanda bulunduğumuzda, *Sacha'nın* kaptanı bana bir iş teklif etti. Eğer gemiyi değiştirmek istersem, *Sacha'da* dümenci olarak beni işe alacağını söyledi."

Bir an sonra Leftrin yumruklarını açtı ve kontrollü bir sesle konuştu. "Ve sen evet mi dedin? Bana gidebileceğini bile söylemeden mi?"

Swarge parmaklarıyla masanın kenarına vurdu ve sonra, izin beklemeden ikisine de rom doldurdu. "Hiçbir şey söylemedim," dedi içkisini bir dikişte içtikten sonra. "Senin de dediğin gibi, Kaptan, on yıldan fazla süredir Tarman'la birlikteyim. Ve Tarman bir can gemisi. Aile değiliz, biliyorum, ama yine de aramızda bir bağ var. Onun suda hissettirdiği duyguyu seviyorum. Dikkat etmem gereken bir şey görmeden önce hissettiğim o küçük titremeyi seviyorum. *Sacha* iyi bir mavna, ama o sadece nehirde itip kakılacak bir tahta parçası. Tarman'ı onun için terk etmek zor olurdu. Ama..."

"Ama bir kadın için yapardın," dedi Leftrin ağır bir sesle.

"Evlenmek istiyoruz. Mümkünse ocuklarımız olsun. Sen kendin söyledin, Kaptan. On yıl, Rain Wild'lı bir adam için sonsuzluğun yarısıdır. Ben de Bellin de geleşmiyoruz. Eğer bunu yapacaksak, yakında yapmalıyız."

Leftrin sessiz kaldı, seçeneklerini tartıyordu. Swarge'ı bırakamazdı. Şimdi olmazdı. Tarman'ın yeni bir dümenciye alışması, yaşam gemisinde bir süreliğine işleri yeterince garip hale getirecekti. Başka bir mürettebat yesiye ihtiyacı var mıydı? Güverteyi idare etmek ve direği kullanmak için Hennesey, sıska küçük Skelly, Big Eider ve kendisi vardı. Dümeni Swarge'ın almasını umuyordu. Başka bir mürettebat yesi olması fena olmazdı. Hatta Tarman'ın ivmesini daha inandırıcı hale getirebilirdi. Evet, kararını verdi. Bu oyun işe yarayabilirdi. Yüzüne yayılan gülümsemeyi bastırdı. Mali durumunu hesapladı ve kararını verdi.

"O iyi mi?" diye Swarge'a sordu ve adamın yüzündeki kırıgın ifadeyi görünce açıklığa kavuşturdu: "Direki olarak. zerine düşeni yapıyor mu? İşler zorlaşırsa Tarman büyüklüğünde bir mavnada görevlerini yerine getirebilir mi?"

Swarge bir anlığına ona baktı. Gözlerinde umut parladı. Kaptanından saklamak istercesine aceleyle masaya baktı. "İyi bir kız. Zayıf, narin bir kız değil. Güçlü ve kaslı bir kadın. Nehri iyi bilir, işini iyi yapar." Kafasını kaşıdı. "Tarman çok daha büyük bir gemi, üstelik canlı bir gemi."

"Yani sence o bu işi yapamaz mı?" Leftrin onu kışkırttı.

"Tabii ki yapar." Swarge tereddüt etti, sonra neredeyse öfkeyle sordu, "Tarman'ın mürettebatına katılabileceğini mi söylüyorsun? Tarman'da birlikte olabileceğimizi mi?"

"*Sacha*'da onunla birlikte olmak ister miydin?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman ona sor. O da imzalamayı kabul edene kadar sana belgeleri imzalamayı istemeyeceğim. Ama anlaşıma aynı. Ömür boyu geçerli."

"Onunla daha tanışmadın bile."

"Seni tanıyorum Swarge. Bir mr boyu ona katlanabileceğini düşünüyorsan, ben de katlanabilirim. Ona sor."

Swarge kalemi ve kağıdı aldı. "Gerek yok," dedi kalemi kağıda batırırken. "O hep bir yaşam gemisinde hizmet etmek istemişti. Hangi denizci istemez ki?" Ve düzgün ve okunaklı bir el yazısıyla hayatını Tarman'a teslim etti.

Tüccarlar Salonu'ndaki düğün töreninde birden fazla konuk, kızın yanaklarının pembeliğine dikkat çekti. Konuklar, düğün yemeği için çiftin yeni evine kadar onları takip ettiğinde, kız bal keki tadını alamadı ve etrafındaki konuşmaları takip edemedi. Akşam yemeği bitmek bilmiyordu ve akıllı bir sohbet edebilecek kadar uzun süre kendisine söylenenleri hatırlayamıyordu. Uzun masanın diğer ucundaki Hest'i izliyordu. Uzun parmaklı elleri şarap kadehini kavıyordu, dilini dudaklarını nemlendirmek için hareket ettiriyordu, saçları alına yumuşak bir şekilde düşüyordu. Akşam yemeği hiç bitmeyecek mi, bu insanlar hiç gitmeyecek mi?

Geleneklere göre, Hest ve adamları yeni çalışma odasına brendi içmeye çekildiklerinde, Sophie konuklarına resmi bir veda etti ve yeni ev odasına çekildi. Sophie ve annesi, ağır elbisesini ve eteklerini çıkarmaya yardım etmek için ona eşlik etti. Sophie ile gerçekten yakın oldukları günler birkaç yıl önceydi, ama Sedric Hest'in adamı olarak görev yaptığı için, kız kardeşinin ona hizmet etmesi uygun görünüyordu. Annesi, Alise'nin babasına veda etmek için onu bırakıp, Alise'nin babasına veda etmek için ayrılan konuklara veda etmek için ayrıldı. Sophie, Alise'nin tül ve kurdeleli geceliğinin üzerine bağlanan dantelli şalını bağlamak için ona yardım ederek oyalanıyordu. Sonra Alise oturduğunda, kızıl saçlarını çözüp omuzlarına dökülmesi için taramasına yardım etti.

"Komik miyim?" diye sordu eski arkadaşına. "Ben çok sıradan bir kıyım. Bu gecelik benim için çok mu süslü?"

"Gelin gibi görünüyorsun," diye cevapladı Sophie. Gözlerinde bir hüzn vardı. Alise anladı. Bugün, Alise'nin düğünüyle, kızlıklarının son kalıntılarını geride bırakıyorlardı. Artık ikisi de evli kadınlardı. Alise, beklentisine rağmen, geride bıraktığı hayat için kısa bir an pişmanlık duydu. *Bir daha asla kıy olmayacak*, diye düşündü. Bir daha asla babasının evinde kıy olarak bir gece geçiremeyecekti. Ve bunu aniden bir rahatlama olarak fark etti.

"Hiç endişeli misin?" Sophie, özenle çerçevelenmiş makyaj aynasında gözleri birbirine değdiğinde sordu.

"Ben iyiyim," diye cevapladı ve gülümsemesini kontrol etmeye çalıştı. "Üçünüz bir evde yaşamak garip olacak mı?"

"Sedric'i mi kastediyorsun? Tabii ki hayır! O her zaman benim arkadaşımı ve onunla Hest'in bu kadar iyi anlaştığını görmek beni çok mutlu ediyor. Hest'in çevresindeki diğer Tüccarları pek tanımıyorum. Yeni hayatıma başlarken eski bir arkadaşımın yanımda olması beni çok mutlu edecek."

Sophie aynada onun bakışlarıyla karşılaştı; şaşırmış görünüyordu. Sonra başını arkadaşına doğru eğdi ve "Sen her zaman her şeyin iyi yanını gören biri oldun! Bence kardeşim de senin gibi sadık bir dostu olduğu için çok mutlu olacak! Seni daha güzel yapamam ki. Tüm bunlardan çok mutlu görünüyorsun. Gerçekten öyle misin?"

"Gerçekten öyleyim," diye arkadaşını temin etti.

"O zaman sana en iyi dileklerimle veda ediyorum. İyi geceler, Alise!"

"İyi geceler, Sophie."

Yalnız başına aynanın önünde oturuyordu. Fırçasını eline aldı ve kızıl saçlarını tekrar taradı. Dantelli sabahlığında duran kadını neredeyse tanıyamıyordu. Annesi o sabah pudrasını ustaca sürmüştü; yüzündeki çilleri değil, göğsündeki ve kollarındaki çiller de hafıflemişti. Küçük bir kızken, hayallerle dolu olduğu günlerde hayal bile edemediği bir hayata adım atmak üzereydi. Aşağıda müzisyenler konuklara iyi geceler dilemek için son şarkıyı çalıyordu. Yatak odasının penceresi açıktı. Konuklar tek tek ayrılırken, arabaların tekerlek seslerini duyuyordu. Hest'in son konuk ayrılana kadar aşağıda kalması gerektiğini bildiği için sabırlı olmaya çalıştı. Sonunda kapının son kez kapandığını duydu ve açık pencereden Hest'in babasına iyi geceler dileyen anne ve babasının seslerini tanıdı. Son kalanlar onlar olacaktı, bundan emindi. Parfümünü tazeledi. İki araba ayrıldı. Kokulu mumların yarısını üfleyerek odayı kararttı. Evin alt katında her şey sessizdi. Kokulu çiçeklerle dolu zarif vazolarla süslenmiş mum ışığındaki yatak odasında, kocasının gelmesini bekledi. Kalbi küt küt atarken, merdivenlerdeki botlarının sesini duymak için kulaklarını dikti.

Ve bekledi. Gece derinleşti. Ve soğudu. Yumuşak bir kuzu yünü şal giydi ve şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu. Akşam böcekleri cıvıltılarını kesti. Yalnız bir gece kuşu ötüştü ama cevap alamadı. Yavaş yavaş, bekleyişten gerginliğe, gerginlikten endişeye ve sonunda şaşkınlığa dönüştü. Odayı ısıtan şömine ateşi sönmüştü. O da şömineye bir odun daha attı, süslü gümüş şamdanlardaki mumları üfleyerek söndürdü ve diğerlerini yeniden yaktı. Bacaklarını altına kıvrarak şöminenin yanındaki minderli koltuğa oturdu ve damadının gelip ona sahip olmasını bekledi.

Gözyaşları akmaya başlayınca, onları durduramadı. Gözyaşları dinince, pudralı yüzündeki hasarı onaramadı. Bu yüzden yüzünü yıkadı.

Tüm sahtekarlığından arınmış, aynada benekli yüzüne baktı ve kendine ne zaman bu kadar aptal olduğunu sordu. Hest başından beri şartlarını açıkça belirtmişti. Aşk hakkında aptalca bir masal uydurup, anlaşmalarının soğuk demir parmaklıklarına örten oyunda kendisiydi. Onu suçlayamazdı. Sadece kendini suçlayabilirdi.

Sadece giysilerini çıkarıp yatağa gitmeliydi.

Bunun yerine, tekrar ateşin başına oturdu ve alevlerin odunu yiyip bitirip sönmesini izledi.

Gece yarısını çoktan geçmiş, sabahın ilk saatlerinde, son mumlar da sönmek üzereyken, sarhoş kocası içeri girdi. Saçları dağınıktı, adımları sendeliyordu ve yakası çoktan açılmıştı. Onu sönmek üzere olan ateşin başında beklerken görünce şaşırılmış gibiydi. Gözleri onu baştan aşağı süzdü ve aniden, bakire beyazı ve özenle işlenmiş geceliğiyle onu görmesinden utandı. Ağzı seğirdi ve bir an için dişleri parladı. Sonra kadından başka yere bakarak, peltek bir sesle, "Hadi, işimize bakalım," dedi.

Ona yaklaşmadı. Odayı geçerken giysilerini gevşeterek yatağa doğru yürüdü. Ceketini ve ardından gömleğini kalın halının üzerine attıktan sonra, kalan dört mumun yanında durdu. Belinden eğildi ve tek bir sert nefesle mumları söndürdü, odayı karanlığa gömdü. Nefesinden alkol kokusu geliyordu.

Adam yatağa oturduğunda yatağın ağırlığı altında çökme sesi duydu. Bir gümbürtü duydu, ardından botlarını çıkarıp yere attığında bir gümbürtü daha duydu. Kumaşın hışırtısı, pantolonunun da botların peşinden gittiğini haber verdi. Adam yatağa uzandığında yatak iç çekerek ses çıkardı. Kız, korkuyla karışık şokun etkisiyle olduğu yerde donakalmıştı. Tüm cinsel beklentileri, tüm aptalca romantik hayalleri yok olmuştu. Adamın nefesini dinledi. Bir süre sonra adam konuştu ve sesinde ekşi bir eğlence tonu vardı. "Sen de yatakta olsaydın bu ikimiz için çok daha kolay olurdu."

Neden yaptığını merak ederken, bir şekilde sandalyesinden kalkıp ona doğru yürüdü. Bu kaçınılmaz görünüyordu. Bu konulardaki deneyimsizliğinin beklentilerini bu kadar yükseltip yükseltmediğini merak etti. Şöminenin sıcaklığından uzaklaşırken, soğuk odayı geçmek için soğuk bir nehirde yüzüyormuş gibi hissetti. Yatağın kenarına ulaştı. Adam ona tek kelime etmemişti; oda o kadar karanlıktı ki, onun yaklaşmasını göremezdi. Garip bir şekilde, yatağın kenarına oturdu. Bir

bir süre geçtikten sonra, Hest ağır bir sesle, "Bir şey başarmak istiyorsak, onu çıkarmalı ve yatağa uzanmalısın," dedi.

Geceliğinin önü, bir düzine ipeksi kurdeleden yapılmış minik fiyonklarla bağlanmıştı. Her birini çözdükçe, içinde korkunç bir hayal kırıklığı uyandı. Ne kadar aptalca davranmıştı, onun parmaklarının her bir kurdeleyi diğerinden ayırırken nasıl hissedeceğini düşünerek kendini kandırmıştı. Bu giysiyi giyerken ne kadar aptalca bir beklenti içinde olduğunu düşündü; sadece birkaç saat önce, bu abartılı giysi ona kadınsı ve baştan çıkarıcı gelmişti. Şimdi ise aptalca bir kostüm seçtiğini ve asla yerine getiremeyeceği bir rol oynamaya çalıştığını hissetti. Hest bunu anlamıştı. Onun gibi bir kadının bu ipeksi kumaşlara ve kadınsı kurdelelere hakkı yoktu. Bu onun için romantizm değildi, şehvet bile değildi. Bu onun göreviydi. Daha fazlası değil. Ayakta dururken içini çekerek geceliği vücudundan yere düşürdü. Yorganı açtı ve yatağın kendi tarafına uzandı. Hest'in ona doğru döndüğünü hissetti.

"Ee," dedi, nefesinin kokusu yüzünü okşadı. "Ee." İçini çekti. Bir an sonra derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

"Sanırım," diye cevapladı kadın.

Yatakta yer değiştirerek ona yaklaştı. O da ona dönerek yüzünü ona çevirdi, sonra donakaldı, aniden onun dokunuşundan korkmaya başladı. Korkusuna rağmen, aynı zamanda bir sıcaklık hissetmesi onu utandırdı. Korku ve arzu iç içe geçmişti. Bu durum, Chalcedean akıncıları tarafından tecavüze uğramanın tehlikeleri hakkında durmadan konuşan iki arkadaşını iğrenç bir şekilde hatırlattı. Alise, onların bu olasılıktan korktukları kadar tahrik olduklarını çok iyi anlamıştı. O zamanlar, şehvet ve şiddetle dolu nefes nefese fanteziler kurdukları için onları aptal bulmuştu.

Ama şimdi, Hest'in eli kalçasına konduğunda, istemeden küçük bir inilti çıkardı. Hiçbir erkek daha önce çıplak tenine dokunmamıştı. Bu düşünce teninde bir titreme yarattı. Sonra, dokunuşu sertleşince, parmakları tenini kavrayıp onu kendine çekince, korkuyla düşük bir çığlık attı. İlk seferinde acıyabileceğini duymuştu, ama onun acımasız olacağından hiç korkmamıştı. Şimdi korkuyordu.

Hest, sanki birden hoşuna giden bir şey olmuş gibi, aniden küçük bir nefes verdi. "O kadar da farklı değil," diye mırıldandı, ya da belki de "O kadar da zor değil" demişti. Bunları düşünmeye zamanı bile olmadı, çünkü birdenbire nefesini kesen bir hareketle onu sırt üstü yatırdı ve vücudunu onun üzerine kaydırıldı. Dizleri bacaklarını ayırdı ve bacaklarını

bacaklarını açtı. "Gerçekten hazırsın," dedi ve ona hiç görmediği şeyi soktu.

Kadın onu içine almayı başardı. Çarşafları sıktı; onu kucaklayamadı. Beklediği acı, korktuğu kadar şiddetli değildi, ama fısıltılarla duyduğu ve safça beklediği zevk hiç gelmedi. Adamın zevk aldığından bile emin değildi. Adam onu hızlıca bitirene kadar sürdü, sonra hemen vücudunu ondan ayırdı. Onun sarkan penisi, bacağına sıcaklık ve ıslaklık yaydı. Kendini kirlenmiş hissetti. Adam yatağın kendi tarafına geri düştüğünde, şimdi uykuya dalacak mı, yoksa dinlenip sonra belki daha rahat bir şekilde tekrar bu konuya dönecek mi diye merak etti.

İkisini de yapmadı. Nefesini toparlamak için yeterince uzun süre yatıp kaldı, sonra yataktan yuvarlandı ve sonunda kendisi için hazırlanmış yumuşak, sıcak bornozu buldu. Onu giydiğini daha çok duydu, sonra koridordaki kapaklı mumlardan kısa bir ışık parladı. Sonra kapı arkasından kapandı ve düğün gecesi sona erdi.

Bir süre yatakta öylece kaldı. Bir titreme geçti. Titreme, titremeye dönüştü. Ağlamadı. Kusmak istedi. Bunun yerine, yatağın onun tarafındaki çarşafla bacağı ve kasıklarını ovuşturdu, sonra temiz bir yere yuvarlandı. Ciğerlerine hava çekip tekrar dışarı vermeye çalıştı. Kasten nefesini yavaşlattı. Her nefes alışını üç saniye tutarak saydı ve sonra aynı hızda nefes verdi.

"Sakinim," dedi yüksek sesle. "Yaralanmadım. Bir şey yok. Evlilik sözleşmesinin şartlarına uydum." Bir an sonra, yüksek sesle ekledi, "O da öyle."

Yataktan kalktı. Ateşe atmak için bir odun daha vardı. Odunu kömürlerin üzerine koydu ve düşünürken yanmasını izledi. Şafak sökene kadar kalan saatlerde, yaptığı anlaşmanın aptallığını düşündü. Gözyaşlarını döktü. Bir süre hayal kırıklığı ve aşağılanma duygularıyla boğuldu ve aptalca seçiminden pişman oldu. Kısa bir süre, Hest'in evinden çıkıp eve dönmeyi düşündü.

"Eve" nereye? Babasının evine mi? Sorulara, skandallara ve annesinin onu üzen her ayrıntıyı öğrenmek istemesine mi? Babasının yüzünü hayal etti. Pazara giderse fısıltılar duyulacaktı.

Alışverişe giderse, bir fincan çay içmek için durursa, yan masada fısıltılar olurdu. Hayır. Gidecek bir evi yoktu.

Güneş doğmadan, kızca hayallerini ve ıstırabını bir kenara bıraktı. Hiçbiri onu kaderinden kurtaramazdı. Bunun yerine, olmaya çalıştığı pratik yaşlı hizmetçiyi zihninin ön plana çıkardı. Hiçbir şefkatli bakire başına gelenleri kaldıramazdı. En iyisi onu bir kenara bırakmaktı. Ama kendini işine adanmış bir bekar kadın kaderini kabullenip, bunun avantajlarını tartmaya başlayabilirdi.

Güneş gökyüzünü öptüğünde, ayağa kalktı ve bir hizmetçi çağırdı. Aslında kendi hizmetçisiydi; burnunun yanında bir zamanlar köle olduğunu gösteren küçük bir kedi dövmesi olan güzel bir kız. Kız ona sıcak çay ve gözlerini yıkaması için bitki çayı getirdi. Sonra, Alise'nin isteği üzerine, Alise'nin seçtiği sıcak kahvaltıyı güzel bir emaye tepside getirdi. Alise yemek yerken, kız Alise'nin seçmesi için bir dizi güzel yeni elbise hazırladı.

O öğleden sonra, Alise, kendileri onuruna düzenlenen bir dizi resepsiyon çayından ilkinde, beyaz dantelli, soluk yeşil renkli, mütevazı bir elbise giyerek katıldı. Elbisenin sadeliği, ne kadar pahalı olduğunu gizliyordu. Annesi'nin bazı arkadaşları, evliliğin ona yakıştığını fısıldayınca, neşeyle gülümsedi ve yüzü kızardı. En büyük mutluluğu, şık giyimli, ama gözleri çökmüş ve solgun Hest'in ortaya çıkmasıydı.

Toplantıya geç kalmış ve açıkça onu arıyor gibi görünüyordu. Hest'in bakışları ona takıldığında, kız gülümsedi ve elini salladı. Hest, kızın ne kadar iyi görüldüğüne ve önceki geceki "durumu" için fısıldayarak özür dilemesine hiç aldırış etmemesine şaşırılmış gibiydi. Kız sadece başını salladı ve tüm dikkatini ev sahibesine ve onları onurlandırmak için toplanan konuklara verdi. Çekici ve hatta esprili olmaya çalıştı.

Bunun o kadar da zor olmadığını keşfetmek garipti. Her karar gibi, bir kez kararını verdikten sonra, dünya birdenbire daha basit göründü. Şafak vakti gökyüzünü pembeye boyarken, kararını kesinleştirdi: Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını titizlikle yerine getirecekti. Ve Hest'in de aynısını yapmasını sağlayacaktı.

Ertesi gün, yatak odasının yanındaki zarif dikiş odasını kişisel kütüphanesine dönüştüren marangozları çağırdı. Beyaz ve yaldızlı küçük masayı, çok sayıda çekmecesine ve bölmesi olan ağır koyu renkli ahşap bir masayla değiştirdi. Ve takip eden haftalarda, kitapçılar ve antika satıcıları, kitapları halka sunmadan önce

en yeni ürünlerini ona gösterip incelemesini istemeye başladılar. Altı ay geçmeden, küçük kütüphanesinin rafları ve parşömenlikleri kitaplarla doldu. Kendini satmışsa, en azından yüksek bir fiyat istemiş olduğunu düşündü.

Yağmur Ayının 17. Günü

En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun hükümdarlığının 8. yılı

Tüccarların Bağımsız İttifakının 2. Yılı
Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Ereğ,
Kuşların Bekçisi, Bingtown

Ekteki parşömen kutusunda iki soru bulunmaktadır. İlki, genel olarak yayınlanacak olup, Yağmur Ormanı'ndan birkaç aydır kayıp olan Tintaglia adlı ejderhayı gören denizci veya çiftçi olup olmadığını soran bir sorudur. İkincisi ise Bingtown Tüccarlar Konseyi'ne gönderilen, genç ejderhalara bakan ve onları avlayanlara ödeme yapmak için fonların ödenmesi gerektiğini hatırlatan bir mesajdır. Hızlı bir cevap beklenmektedir.

Ereğ,

Kaybınız için en derin taziyelerimi sunarım. Fari ile evlenmeyi ne kadar heyecanla beklediğinizi biliyorum. Onun zamansız ölümünü duymak beni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar üzdü. Hepimiz için zor zamanlar.

Detozi

Yeşeren Ayın 10. günü

En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun hükümdarlığının 8. yılı

Tüccarların Bağımsız İttifakının 2. Yılı
Ereğ, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Mühürlü parşömen, Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden Trehaug ve Cassarick'teki Rain Wild Konseyleri'ne gönderilen bir mesajdır ve genç ejderhaların bakımı için gönderilen fonların tam bir hesabının talep edilmektedir. Bu hesap yapılmadan Cassarick Konseyi'ne daha fazla fon toplanmayacak veya aktarılmayacaktır.

Detozi,

Geçen ay burada yumurtadan çıkardığım genç güvercinlerin neredeyse yarısında ayak kıvrılması sorunu var. Sizin sürünüzde böyle bir şey gördünüz mü veya bir çare duydunuz mu? Sorunun kaynağının besin yetersizliği olduğundan korkuyorum, ancak bu lanet Konsey, kuşların sağlığı için çok önemli olan çeşitli tahıllar ve kuru bezelye satın almam için yeterli fon vermiyor. Yolları yeniden inşa etmek ve limandaki enkazları kaldırmak için bizi vergilerle boğuyorlar, ama kuşlarım için düzgün yem talebime kulak tıkıyorlar!

Erek

Balık Ayının 23. Günü

En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun

Hükümdarlığının 9. Yılı

Tüccarların Bağımsız İttifakının 3. Yılı

Trehaug'dan, Kuşların Bekçisi Detozi

Bingtown'dan, Kuşların Bekçisi Erek

Mühürlü parşömende, Trehaug ve Cassarick'teki Yağmur Vahşi Konseyleri tarafından bu ay harcanan fonların hesabı ve Bingtown Tüccarlar Konseyi'nin masraf payına ait fatura bulunmaktadır. Ayrı bir kuşla, tüm giden gemilerin taşınmasını istediğimiz, ejderha Tintaglia hakkında önemli haberler için sunulan ödülün metnini alacaksınız.

Erek,

Kuzenim Sethin, oğlu Reyall için çırak arıyor. Reyall, on dört yaşında sorumlu bir delikanlı ve haberci kuşların bakımı ve beslenmesi konusunda deneyimli. Onu size tereddüt etmeden tavsiye ederim. Her ne kadar sizin bunu önemsemeyeceğinizi bilsem de, sizi temin ederim ki üzerinde sadece hafif izler vardır ve kümeslerinizi ziyaret edenlerin dikkatini çekmeden veya meraklarını uyandırmadan görevlerini yerine getirebilir. Çırak pozisyonunuz varsa, masrafları bize ait olmak üzere onu size memnuniyetle göndeririz.

Bingtown sürüsünün kanını tazelemek için genç kuşların bir sonraki sevkiyatı. Cassarick'te kendi sürülerini kurmaya karar verdiklerinde oraya alınacağını umuyordu, ancak Cassarick Konseyi bunun yerine iki Tattooed'ı işe aldı. Rain Wilds eskisi gibi değil! Bu konuyla ilgili olarak sadece bana adreslenmiş ayrı bir kuşla cevap gönderin lütfen.

Detozi

Değişim Ayının 17. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 4. yılı
***Bingtown Kuş Bekçisi Erek'ten Trehaug Kuş
Bekçisi Detozi'ye***

Mühürlü bir parşömen kutusu içinde, Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden Cassarick ve Trehaug'daki Rain Wild Tüccarlar Konseylerine gönderilen bir tehlike uyarısı. Bingtown'da sahte ticaret belgeleri ve Rain Wild Nehri'nde seyahat etmek için sahte lisanslar üreten bir sahtecilik çetesi ortaya çıkarılmıştır. Yeni ticaret ortaklıkları kurarken, özellikle Lanetli Kıyılar'dan gelen yabancılarla, dikkatli olunması tavsiye edilir. Belgeleri dikkatle inceleyin.

Detozi,

Yeğeniniz ve çırağım Reyall hakkında küçük bir endişem var. Geçtiğimiz bir yıl boyunca, her bakımdan kuşlara kendini adanmış, istikrarlı, güvenilir ve vicdanlı bir şekilde çalıştı. Ancak son zamanlarda, işine zarar verecek şekilde zamanının çoğunu kumar ve alemlerle geçiren birkaç gençle arkadaşlık kurdu. Tüccar, Üç Gemi ve Dövmeli gençlerin şehrimizde bir araya gelmesi, sağlam bir iş ahlakı oluşturmak için her zaman yararlı değildir. Ona sert bir uyarıda bulundum, ancak ailesinden de benzer bir ceza almasının daha etkili olacağını düşünüyorum. Eğer işine geri dönmezse, çiraklık belgesini vermeden onu eve göndermek zorunda kalacağım.

Üzülerek, Erek

Umut Ayının 14. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 5. yılı
Detozi, Kuşların Bekçisi, Trehaug Erek,
Kuşların Bekçisi, Bingtown

Tüccar Goshen'den Derren Sawyer, Üç Gemi Kasabası'na, teslimatı geciken sert ağaç sevkiyatı ile ilgili mühürlü bir mektup.

Erek,

Reyall'e ve sana, onun harçlığının geciktiği için özür dilerim. Onun mali durumuna yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Fırtınalar çok şiddetliydi, nehirdeki sevkiyatları geciktirdi ve insanlara ve kuşlara büyük sıkıntı verdi. Kitta'yı bana geri getirmeden önce iyice dinlenmesini sağla. Reyall'in parası, Hardy Bingtown limanına varır varmaz ulaşacaktır. Tekrar teşekkür ederiz.

Detozi

BÖLÜM BEŞ

ŞANTAJE VE YALANLAR

Leftrin güvertede durmuş, Chalcedean gemisinin yaklaşmasını izliyordu. Küçük tekne, şişman tüccar, kürekçüler ve bir yığın tahıl çuvalının ağırlığıyla suya gömülmüştü. Onların geldiği uzun, üç direkli gemi, onun mavnasını gölgede bırakıyordu. Bu, ona yaklaşmayı reddetmesinin nedenlerinden biriydi. Chalcedalılar onunla ticaret yapmak istiyorlarsa, gelsinler de, gemiye binmeden önce onları tepeden görebilsin. Hiçbirinin silah taşıdığı görünmüyordu.

"Bize teslimata başlamadan önce yüklerini kontrol etmeyecek misin?" diye sordu Swarge. Kaslı dümenci, uzun kürek kolunu yavaşça çekti.

Leftrin, korkuluğa yaslanarak başını salladı. "Eğer altınımı istiyorlarsa, teslim etmeyi kendileri yapsınlar." Leftrin, Chalcedeans'lara karşı hiçbir sevgi beslemiyordu ve onlara güvenmiyordu. Dürüst bir adama her türlü ihanetin yapılabileceği güvertelerine adımını atmazdı. Swarge, dümen küreğini yavaşça sallayarak, nehrin yayılan akıntısına karşı mavna'yı zahmetsizce yerinde tuttu. Etraflarını saran Rain Wild Nehri'nin soluk suları, sığ koyun tuzlu sularına karışıyordu. Leftrin, Tarman'ı en fazla buraya kadar getirirdi ve genellikle buradan daha uzağa gitmezdi. Babası ve dedesi gibi, geçimini Rain Wilder yerleşim yerleri arasında nehirde ticaret yaparak sağlıyordu. Açık denizler ve yabancı kıyılar ona göre değildi. Hayır. Yılda sadece birkaç kez nehrin ağzına giderdi, genellikle güvenilir bir aracı onunla iletişime geçtiğinde. O zaman da sadece Rain Wild sakinlerinin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu gıda maddelerini takas etmek için giderdi. Nehrin ağzında kiminle iş yaptığı konusunda çok seçici olamazdı, ama Leftrin tetikteydi. Bilge bir tüccar, bir anlaşma yapmakla bir arkadaş edinmek arasındaki farkı bilirdi.

bir anlaşma yapmakla arkadaş olmak arasındaki farkı bilirdi. Bir Chalcedean ile iş yaparken, sadece iş vardı, asla dostluk yoktu ve onlarla takas yapan tüccarın arkasında gözleri olması en iyisiydi. Teknik olarak, iki ülke şu anda barış içindeydi, ama Chalced ile barış asla uzun sürmezdi.

Bu yüzden Leftrin, gözlerini kısarak ve ağzını şüpheyle bükerek onların gelişini izledi. Kürek çeken adamlar sıradan denizciler gibi görünüyordu ve tahıl çuvaları da tahıl çuvalından başka bir şey değildi. Yine de, küçük tekne mavnasının yanına yanaşıp bir halat attığında, en genç mürettebat üyesi Skelly'nin halatı yakalayıp bağlamasına izin verdi. Kendisi korkuluktaki durup teknedeki adamları izledi. Big Eider yanına yaklaşmış durdu, sessizce siyah sakalını kaşıyarak teknenin yaklaşmasını izledi. "Denizcileri izle," dedi Leftrin yumuşak bir sesle. "Ben tüccarı gözleyeceğim."

Eider başını salladı.

Tarman'ın yanlarına merdiven kelepçeleri yapılmıştı. Chalcedean tüccarı merdivenleri kolaylıkla tırmandı ve Leftrin adam hakkındaki tahminini revize etti; biraz iri yapılı olsa da fiziksel olarak yeterince güçlü görünüyordu. Kırmızı kenarları ve astarı olan ağır bir fok derisi pelerin giymişti. Gümüş süslemeli geniş bir deri kemer, yün tunikasını sabitliyordu. Deniz rüzgarı adamın pelerinini dalgalandırdı ama tüccar bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Leftrin, *onun bir tüccar kadar denizci olduğunu* düşündü. Tüccar gemiye çıkar çıkmaz Leftrin'e ciddi bir şekilde başını salladı ve Leftrin de ona kısa bir selam verdi. Tüccar geminin kenarına eğildi ve kürekçilerine Chalcedeanca birkaç emir verdi, sonra Leftrin'e döndü.

"Selamlar, Kaptan. Mürettebatıma buğday ve arpa numunelerini gemiye getirmelerini söyleyeceğim. Mallarımın kalitesinin beğenimize uğrayacağına eminim."

"Bunu göreceğiz, tüccar." Leftrin, gülümseyerek, nazik ama kararlı bir şekilde konuştu.

Adam çıplak güvertesine göz gezdirdi. "Ticaret malların nerede? Onları incelemem için hazırlamış olacağını sanıyordum."

"Madeni paralar incelemeye gerek yok. Zamanı gelince, tartı aletini kamarama yerleştirmiş olacağım. Madeni paralar yerine ağırlığa göre ödeme yapıyorum."

"Buna itirazım yok. Krallar ve darphaneleri gelip geçer, ama altın altındır, gümüş gümüş. Yine de," adam sesini alçaltarak devam etti, "Rain Wild Nehri'nin ağzına gelen biri altın ve gümüş beklemez. Senden Rain Wild malları satın alma fırsatı bulmayı ummuştum."

"Rain Wild malları arıyorsanız, Bingtown'a gitmeniz gerekecek. Onları alabileceğiniz tek yer orası, herkes bilir." Leftrin, Chalcedean'ın omzunun üzerinden, adamlarından birinin güverteye çıktığını izledi. Eider adamlarla karşılaşmaya hazırды, ama çuvalını almayı teklif etmedi. Bellin yakınında duruyordu, ağır sopası elinde hazırды. İstemedenden de olsa, Eider'den daha korkutucu görünüyordu.

Yabancı kürekçi, omzuna asılı ağır bir tahıl çuvalını sürükleyerek geldi. Korkuluktan iki adım attı, çuvalını Leftrin'in güvertesine bıraktı ve sonra geri dönüp bir tane daha almaya gitti. Çuval iyi görünüyordu, sıkı dokunmuş kenevirden yapılmıştı, tuz veya nem izi yoktu. Ama bu, içindeki tahılın iyi olduğu veya tüm çuvalların aynı kalitede olacağı anlamına gelmezdi. Leftrin yüzünü ifadesiz tuttu.

Chalcedean tüccar yarım adım daha yaklaştı. "Evet, insanlar öyle diyor ve çoğu insan da öyle duyuyor. Ama birkaç kişi, sessizce yapılan ve her iki tarafın da büyük yararına olan başka mallar ve başka pazarlıklar olduğunu duyuyor. Aracımız, sizin hem kurnaz bir kaptan hem de bilgili bir tüccar olarak tanındığınızı ve şimdiye kadar görülen en verimli mavnanın sahibi olduğunuzu söyledi. Aradığım türden özel mallara sahip biri varsa, o kişinin siz olabileceğinizi söyledi. Ya da kiminle konuşmam gerektiğini bildiğinizi söyledi."

"Öyle mi?" Leftrin, kürekçi güverteye bir çanta daha bırakırken dostça sordu. Çanta, ilki kadar sıkı dokunmuş ve iyi korunmuş görünüyordu. Hennesey'e başıyla selam verdi ve ikinci kaptan güverte kapısını açtı. Geminin sarı kedisi Grigsby güverteye çıktı.

"Söyledi," dedi tüccar cesur ama sakın bir sesle.

Tüccarın omzunun üzerinden Leftrin kediye izledi. Küstah küçük piç, pençelerini *Tarman'ın* güvertesine sapladı, gerindi ve sonra pençelerini kendine doğru çekerek tahtada küçük çizikler bıraktı. Kaptana doğru yürüdü, görevine başlamadan önce güvertede rahatça dolaştı. Tanıdığı olmayan çuvallara gitti, onları rahatça kokladı ve sonra kafasını birine çarptı, onu kendi malı olarak işaretledi. Sonra mutfak kapısına doğru ilerledi. Leftrin dudaklarını büzdü ve onaylayarak hafifçe başını salladı. Çuvallarda en ufak bir kemirgen kokusu olsaydı, kedi daha fazla ilgi gösterirdi. Demek bu tahıl tüccarı temiz bir gemiden gelmişti. Dikkat çekici.

"Özel mallar," dedi adam sessizce. "Sana erişim iznin olduğunu bildiğini söyledi."

Leftrin başını keskin bir hareketle çevirerek tüccarın yoğun gri bakışlarıyla karşılaştı.

Kaşları çatıldı. Adam onun bakışını yanlış yorumladı.

"Her türden. En küçüğünden bile. Bir parça deri." Sesini daha da alçaltarak devam etti. "Bir parça koza ağacı."

"Eğer takas etmek istediğin buysa, yanlış adama geldin," dedi Leftrin açıkça. Tüccardan uzaklaşıp güverteyi geçerek tahıl çuvallarına doğru yürüdü. Dizlerinin üzerine çöktü ve kemerindeki bıçağı çekti. Çuvalın ağzını dikmiş olan ipi kesti ve çuvalı açtı, sonra elini tahılların içine daldırıp avucunda taneleri yuvarladı. Tahıl iyiydi, temiz ve saman ve saman çöpü yoktu. Tahılı çuvalın içine geri döktü ve çuvalın derinliklerinden bir avuç aldı. Işığa çıkardığında, ilk avuç kadar güzeldi. Serbest eliyle biraz buğday aldı ve ağzına attı. Çiğnedi.

"Güneşte kurutulmuş, bozulmasın diye, ama tadı ve besin değeri kaybolmayacak kadar," dedi tüccar.

Leftrin aniden başını salladı. Elindekileri çuvala geri döktü, ellerini silkeledi ve dikkatini bir sonraki çuvala çevirdi. Düğümü kesti, çuvalın bağlarını çözdü ve örnekleme işlemine devam etti. İşini bitirdiğinde, topuklarının üzerine oturdu, ağzındaki arpayı yuttu ve kabul etti: "Kalitesi iyi. Geri kalan sevkیات da bu çuvallardaki numunelerle aynı kalitede olursa, memnun bir alıcı olurum. Çuval başına fiyatı belirledikten sonra, yükleme işlemine başlayabilirsiniz. Herhangi bir çuvalı reddetme hakkımı saklı tutuyorum ve her çuvalı güverteye indirilir indirilmez kontrol edeceğim."

Tüccar, yavaşça başını sallayarak kabul ettiğini belirtti. "Şartlarınız kabul edilebilir. Şimdi, çuval başına fiyatı belirlemek ve belki diğer işlemleri görüşmek için odanıza geçelim mi?"

"Ya da burada pazarlık yapabiliriz," dedi Leftrin sakın bir sesle.

"Müsaade ederseniz, odanız daha mahrem olur," diye cevapladı tüccar.

"Nasıl istersen." Leftrin bir veya iki kez yasak malların ticaretini yapmıştı. Şu anda ticaretini yapmak istediği böyle bir malı yoktu, ama adamın suçlayıcı bir teklifte bulunmasına izin verdi. Muhtemelen kırılgan bir tepki ve tüccarın teklifinin Rain Wild yetkililerine bildirilebileceği ve böylece ticaret izninin iptal edilebileceği yönünde bir ima, tahılın fiyatını düşürecekti. Leftrin bu tür taktiklerin üstünde biriydi. Adam sonuçta bir Chalcedean'dı. Onlara adalet borcu yoktu. Kapıyı işaret ederek

Küçük kamarasına doğru işaret etti, bu iyi giyimli tüccarın küçük odasına dehşetle bakacağından emindi.

"Biz konuşurken, işçilerim tahılı mavnanıza taşıyacak."

"Fiyatı belirlemeden mi?" Leftrin şaşırdı. Bu ona çok fazla avantaj sağlıyordu. Pazarlığı, yükün çoğu gemisine yüklenene kadar ertelerse ve sonra tüccarın taleplerini kabul etmezse, Chalcedean mürettebatına tüm mavnanın yükünü tekrar boşaltmak zorunda kalacaktı.

"İkimizin de adil bulacağı bir fiyat üzerinde anlaşacağımızdan eminim," dedi adam sessizce.

Öyle olsun, diye düşündü Leftrin. Pazarlıkta avantajdan asla vazgeçme. Omzunun üzerinden ikinci kaptana seslendi: "Hennesey! Sen ve Grigsby, tahıl çuvallarını getirirken göz kulak olun. Her birini sayın. Hafif, su lekeli veya fare kemirmiş olanları kontrol etmekten çekinmeyin. Yük tamamlandığında kapımı çalın."

Kabine girip oturduklarında, Leftrin ranzasına, tüccar ise odadaki tek sandalyeye ve küçük masaya oturdu. Adam hiç soğukkanlılığını kaybetmedi. Mütevazı odaya bir göz attı, sonra yine resmi bir şekilde başını salladı ve şöyle dedi: "Adımı bilmenizi isterim. Ben Arich soyundan Sinad. Ailemin erkekleri, Bingtown kurulduğundan beri tüccarlık yapmaktadır. Ülkelerimizi birbirine düşman eden ve ticaretimizi ve kârımızı kısıtlayan savaşları hiç desteklemedik. Şimdi düşmanlıklar yatıştı, biz de Rain Wild Nehri'ndeki tüccarlarla doğrudan temasa geçmek için acele ediyoruz. İki taraf için de çok kârlı olacağını umduğumuz bir ticaret geleneği kurmak istiyoruz. Aslında, saygın tüccarlardan oluşan küçük bir çevrede münhasır ticaret yapabilmek bizi çok mutlu eder."

Tüm Chalcedeanlara karşı çekincelerine rağmen, adamın doğrudanlığı Leftrin'i olumlu etkiledi. Ticaret görüşmeleri için odasında sakladığı rom şişesini ve iki küçük bardağı çıkardı. Kadehler eski, ağır ve çok koyu maviydi. Romu dökerken, her kadehin kenarında gümüş yıldızlar birden parladı. Bu görüntü tüccar üzerinde istenen etkiyi yarattı. Hayretle küçük bir çığlık attı ve açgözlülükle öne eğildi. Davet edilmeden kadehini aldı ve kabinin küçük penceresine doğru kaldırdı. Leftrin, o pahalı eşyayı hayranlıkla incelerken konuşmaya başladı.

“Ben Leftrin, *Tarman* nehir mavnasının kaptanı ve sahibiyim. Jamaillia'dan ayrılmadan önce ailemin ne iş yaptığını bilmiyorum ve bunun pek önemi de yok sanırım. Şu anda bu mavna ile ticaret yapıyorum. Dürüst ve temiz malı olan bir adamsan, pazarlık yapabiliriz ve bir dahaki görüşmemizde pazarlık yapmaya daha da meyilli olacağım. Ama kimseyle özel ticaret yapmam. Parayı veren en iyi pazarlığı yapan adamdır. Öyleyse işimize bakalım. Buğdayın çuvalı ne kadar, arpanın çuvalı ne kadar?”

Chalcedean bardağını masaya geri koydu. İçmemiştı. "Ne teklif ediyorsun? Bu tür mallar için," dedi ve ön parmağının tırnağıyla önündeki bardağı hafifçe vurdu. "Sana çok iyi bir takas yapmaya hazırım."

"Bu sefer sadece para veriyorum. Gümüş ve altın sikkeler, basım değerinden değil, ağırlık değerinden. Başka bir şey yok." Bardaklar Elderling yapıymıydı. Bu türden birkaç hazinesi vardı. Isı yayıyor gibi görünen bir kadın şalı. Kapağı açıldığında çan sesi ve parlak bir ışık yayan sağlam bir kutu. Başka eşyalar da vardı, çoğu yıllar önce büyükbabasının büyükannesi için aldığı şeylerdi. Hepsini ranzasının altındaki gizli bir bölmede saklıyordu. Görünüşte mütevazı kamarasında, bir Chalcedean tüccara rom servis etmek için bir servet değerindeki bardakları kullanmak onu mutlu ediyordu.

Sinad Arich küçük sandalyeye yaslandı. Sandalye, ağırlığını taşıırken gıcırdadı. Geniş omuzlarını kaldırdı ve sonra düşürdü. "Para iyidir, tahıl için. Herhangi bir darphaneden basılmış para işime yarar. Parayla, bir adam istediği her türlü malı alıp satabilir. Örneğin, bu yolculukta tahıl. Ama son yolculuğumda, kendi paramla Bingtown'a gittim. Orada paramla bilgi satın aldım."

Leftrin'de soğuk bir belirsizlik yükseldi. Adam tehditkar bir hareket yapmamıştı, ama daha önce "verimli mavna" hakkında yaptığı yorum şimdi uğursuz bir anlam kazanmıştı. Leftrin sandalyesine yaslanmaya ve gülümsemeye devam etti. Ama gülümseme solgun gözlerine ulaşmadı. "Tahıl için bir fiyat belirleyelim ve işimizi bitirelim. Gelgit dönmeden nehre geri dönmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye Sinad da aynı fikirde olduğunu belirtti.

Leftrin bardağından bir yudum aldı. Rom sıcak bir şekilde boğazından geçti, ama bardak parmaklarına alışılmadık bir şekilde soğuk geldi. "Gelgitin dönüşüne kadar denize açılmak istediğinizi kastediyorsunuz herhalde."

Sinad, kendi bardağından centilmençe bir yudum aldı. "Oh, hayır. Ne demek istediğimi çok dikkatli seçerim, özellikle de benim için yabancı bir dilde konuşurken. Gelgitin dönmesine kadar tahılım ve kişisel eşyalarımın mavnalarına yüklenmiş olmasını umuyorum. Tahılımın ve hizmetlerinin bedelini belirlemiş olacağımızı ve sonra beni nehirden yukarı götüreceğinizi umuyorum."

"Yapamam. Bu konudaki kurallarımızı ve yasalarımızı bilmeniz gerekir. Siz sadece bir yabancı değilsiniz, bir Chalcedeans'sınız. Rain Wilds'ı ziyaret etmek için Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden izin almanız gerekir. Bizimle ticaret yapmak için Rain Wild Konseyi'nden uygun lisanslara sahip olmanız gerekir. Uygun seyahat belgeleri olmadan nehirde bile seyahat edemezsiniz."

"Aptal değilim, elbette var. Mor mürekkeple damgalanmış, mühürlenmiş ve imzalanmış. Ayrıca birkaç Bingtown Tüccarından, en dürüst ve onurlu bir tüccar olduğumu onaylayan tavsiye mektupları da var. Chalcedalı olsam bile."

Leftrin'in sırtından bir damla ter damlamaya başlamıştı. Eğer adam iddia ettiği belgelere gerçekten sahipse, o zaman ya bir mucize yaratıcı ya da çok usta bir şantajcıydı. Leftrin, hayatında bir Chalcedean'ın Rain Wilds'ı yasal olarak ziyaret ettiğini hatırlamıyordu. Onlar yağmacı, savaşçı ve bazen casus olarak gelmişlerdi, ama yasal tüccar olarak değil. Bir Chalcedean'ın yasal bir tüccar olmayı bile bilmediğinden şüpheleniyordu. Hayır. Bu adam bela ve tehlike demektir. Ve kasten Leftrin ve *Tarman'a* yaklaşmayı seçmişti. Hiç iyiye işaret değildi.

Sinad bardağını dikkatlice küçük masanın üzerine koydu. Yarıları doluydu. Bardağa gülümsedi ve sonra kayıtsız bir şekilde, "Bu geminiz beni büyüledi. Örneğin, eskiden onu hareket ettirmek için bir düzine kürekçi gerektiği ilginç. Şimdi ise, kendiniz dahil sadece altı kişiyle seyre diyorsunuz. Bu büyüklükte bir mavna için bunu şaşırtıcı buluyorum. Dümencinin nehir ağzında bu kadar kolaylıkla yerini koruyabilmesi de neredeyse aynı derecede şaşırtıcı." Bardakları tekrar kaldırdı ve sanki küçük yıldızları hayranlıkla seyre diyormuş gibi ışığa tuttu.

"Mavna daha verimli olsun diye gövdeyi yeniden tasarladım." İlk damla terin ardından ikinci damla da sırtından aşağıya doğru akmaya başladı. Kim konuşmuştu? Tabii ki Genrod. Birkaç yıl önce, bu adamın Trehaug'dan Bingtown'a taşındığını duymuştu. O zaman Leftrin, Tarman'daki işi için ödediği paranın adamın taşınmasını finanse ettiğini düşünmüştü. Genrod, inanılmaz bir zanaatkar, ahşap işçiliğinde usta,

hatta sihirli ahşap işçiliğinde ustaydı ve dört yıl önce Leftrin, hem becerisi hem de sessizliği için ona çok iyi, gerçekten çok iyi bir ücret ödemişti. Çabalarının sonuçları Leftrin'in en çılgın hayallerini bile aşmıştı ve şimdi, kalbi sıkışarak, Genrod'un "en büyük eserinin gizli kalması ve sonsuza kadar su altında kalması" gerektiğini defalarca hayıfladığını hatırladı. Leftrin'in güvenini sarsan şey para değil, Genrod'un övünme ihtiyacıydı. O sıksa zavallıyı bir daha görürse, onu bağlayıp bir düğüm atacaktı.

Chalcedean onu yakından izliyordu. "Bunu fark eden tek kişi ben değilim herhalde? Sanırım birçok tüccar arkadaşın yeni keşfettiğin verimliliğini kıskanıyordur ve şüphesiz yeni gövde tasarımının sırrını öğrenmek için sana ısrar etmişlerdir. Çünkü senin kadar eski bir gemiyi, duyduğuma göre muhteşem ejderha ağacından yapılmış en eski ticaret gemilerinden birini modifiye ettiysen, onlar da kendi gemilerine aynısını yapmak isteyeceklerdir."

Leftrin, yüzünün solmadığını umdu. Aniden, *tüm* bu bilgilerin kaynağının Genrod olmadığına şüphe duydu. Oymacı, Tarman'da çalıştığını övünmüş olabilir, ama Genrod tam bir tüccardı. Tarman'ın en eski yaşam gemisi olduğunu açıkça söylemezdi. Bu tüccarın birden fazla dedikodu kaynağı vardı. Ondan bir isim koparmaya çalıştı. "Tüccarlar birbirlerinin sırlarını saygıyla karşılar" dedi sadece.

"Öyle mi? O zaman benim tanıdığım hiçbir tüccara benzemiyorlar. Tanıdığım tüm tüccarlar, meslektaşlarının sahip olduğu her türlü avantajı öğrenmeye heveslidir. Bazen bu tür sırlar için altın bile teklif edilir. Altınla istenen şey satın alınamadığında ise, şiddet olayları yaşandığını duydum."

"Ne altın ne de şiddet, benden istediğin şeyi satın alamaz."

Sinad başını salladı. "Beni yanlış anladın. Altın mı şiddet mi olduğu konusuna girmeyeceğim, ama şunu söyleyeyim, takas çoktan yapıldı ve seninle ve geminle ilgili bilmem gereken her şeyi biliyorum. Açık konuşalım. Chalced'in Yüksek Dükü genç bir adam değil. Her geçen yıl, hatta her geçen hafta, yeni bir rahatsızlık onu rahatsız ediyor. Chalced'in en deneyimli ve saygın şifacıları onu tedavi etmeye çalıştı. Birçoğu başarısızlıklarından dolayı öldü. Bu yüzden, belki de şimdi bu kadar çoğunun, sağlığının düzelmesi ve uzun bir ömür sürmesi için tek umudun ejderha parçalarından yapılan ilaçlarda olduğunu söylemesinin nedeni, çıkarlarıdır. Gerekli malzemeleri bulamadıkları için ona çok üzgünler. Gerekli malzemeler temin edilir edilmez, gençliğini, güzelliğini ve canlılığını geri kazandıracak iksiri hazırlayacaklarına söz veriyorlar.

ve canlılığını geri kazandıracak iksiri hazırlayacaklarına söz veriyorlar." Tüccar içini çekti. Bakışlarını kabinin küçük penceresine çevirdi ve uzağa daldı. "Ve böylece, öfkesi ve hayal kırıklığı şifacılarının üzerine çöküyor ve yerine Chalced'in tüccar ailelerinin üzerine çöküyor. Neden, diye soruyor, onun ihtiyacı olan şeyi temin edemiyorlar? Onlar hain mi? Onun ölümünü mü istiyorlar? İlk başta, çabalarımız için bize altın teklif etti. Altın yetmediğinde ise her zaman etkili olan paraya başvurdu: kan." Bakışları Leftrin'e döndü. "Söylediklerimi anlıyor musun? Chalcedelileri ne kadar hor görürsen gör, onların da ailelerini sevdiklerini anlıyor musun? Yaşlı ebeveynlerini ve küçük oğullarını sevdiklerini? Anla dostum, ailemi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Chalcedalı'nın gözlerinde çaresizlik ve soğuk acımasızlık birbiriyle yarışıyordu. Bu tehlikeli bir adamdı. Leftrin'in gemisine eli boş gelmişti, ama Rain Wild Tüccarı artık onun silahsız gelmediğini anlamıştı. Leftrin boğazını temizledi ve "Şimdi tahıl için makul bir fiyat belirleyelim, sonra ticaretimiz bitmiş olur." dedi.

Sinad ona gülümsedi. "Tahılının fiyatı, ticaret ortağım, nehirde yolumun ödenmesi ve arkadaşlarına benim hakkımda iyi konuşman. İhtiyacım olanı temin edemezsen, bunu yapabilecek kişilere seni tanıştıracığımı göreceksin.

Karşılığında sana tahıl ve sırların hakkında sessizliğimi vereceğim. Bundan daha iyi bir ticaret olabilir mi?"

KAHVALTI çok lezzetli ve mükemmel hazırlanmıştı. Üç kişi için hazırlanmış cömert bir kahvaltının kalıntıları hala beyaz örtülü masada duruyordu. Servis tabakları, yiyecekleri servis sıcaklığında tutmak için boşuna bir çabayla örtülmüştü. Alise masada tek başına oturuyordu. Yemeği çoktan hızlı ve özenle kaldırmıştı. Çaydanlığı kaldırdı, kendine bir fincan çay daha doldurdu ve bekledi.

Ağının kenarında çömelmiş, sineğin tuzağına düşmesini bekleyen bir örümcek gibi hissediyordu. Yemeklerini asla uzatmazdı. Hest bunu biliyordu. Evdeyken masaya bu kadar geç gelmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyordu. Yeterince uzun süre burada oturursa, Hest gelip yemek yer ve sonunda onunla yüzleşme fırsatı bulur diye umuyordu.

Bu günlerde onu kasten kaçınıyordu, sadece masada değil, yalnız kalabilecekleri her yerde. Bu konuda fazla üzülmüyordu. Yalnız başına yemek yiyebildiği için yeterince mutluydu

ve geceleri yatakta onu rahatsız etmemesine daha da seviniyordu. Ne yazık ki, dün gece durum böyle olmamıştı. Hest sabahın erken saatlerinde odasına girmiş, kapıyı sertçe kapatarak onu derin uykusundan uyandırmıştı. Güçlü tütün ve pahalı şarap kokuyordu. Bornozunu çıkarmış, yatağın ayak ucuna atmış ve sonra yanına tırmanmıştı. Karanlık odada, onu sadece daha koyu bir gölge olarak görebiliyordu.

"Buraya gel," dedi, sanki bir köpeğe emir veriyormuş gibi. O, olduğu yerde, yatağın kenarında kaldı.

"Ben derin uykudaydım," diye itiraz etti.

"Artık uyanıksın ve ikimiz de buradayız, o halde babamın kalbini sevindirecek güzel, tombul bir bebek yapalım, ne dersin?" Sesi acıydı. "Tek bir tane yeter, sevgili Alise. Bana yardımcı ol. Uzun sürmez, sonra uyuyabilirsin. Sabah uyanır, gününü paralarımı parşömen satıcılarına vererek geçirirsin."

Her şey yoluna girmişti. Babasını görmeye gitmiş ve yine varis olmadığı için azarlanmıştı. Ve dün Alise bir değil, iki tane oldukça pahalı eski parşömen satın almıştı. İkisi de Baharat Adaları'ndan gelmişti. Alise ikisinde de tek kelime bile okuyamıyordu, ama resimlere bakılırsa Elderlingleri tasvir ettikleri anlaşıyordu. Bu ona mantıklı geliyordu; eğer Elderlingler eski zamanlarda Lanetli Kıyıları'ı işgal etmişlerse, ticaret ortakları da olmalıydı ve bu ticaret ortakları da ilişkilerini yazılı olarak kaydetmiş olabilirdi. Son zamanlarda, bu tür eski kayıtları bulmaya çalışıyordu. Baharat Adaları parşömenleri, ilk gerçek bulgusu olmuştu. Fiyatları onu bile şaşırtmıştı. Ama onlara sahip olmak zorundaydı ve bu yüzden ödemişti.

Ve bu gece, çocuksuz olmaları ve araştırma kütüphanesini genişletmeye cesaret ettiği için tekrar ödeyecekti. En son edindiği eserleri incelemek için bu kadar geç saatlere kadar uyanık kalsaydı, onu kolayca kabul edebilirdi. Ama yorgundu ve onun evliliklerinin bu kısmına davranışlarından birdenbire çok bıkmıştı.

Daha önce hiç söylemediği bir şey söyledi. "Hayır. Belki yarın gece."

Ona baktı. Karanlıkta, bakışlarının öfkesini hissetti. "Bu senin kararın değil," dedi sertçe.

"Senin tek başına kararın da değil," diye karşılık verdi ve yataktan kalkmaya başladı.

"Bu gece olacak," dedi. Hiç uyarmadan yatağın üzerinden atladı, kolundan yakaladı ve geri çekti. Uzun boyuyla onu yere bastırdı.

Kısa bir süre direndi ama adam parmaklarını kızın kollarının üstüne geçirip onu bastırınca, kızın kaçamayacağı hemen anlaşıldı. "Bırak beni!" diye fısıldayarak bağırdı.

"Birazdan," diye cevapladı adam sertçe. Bir dakika sonra, "Mücadele etmezsen canını acıtmam."

Yalan söylüyordu. Kız boyun eğdikten sonra bile, başını bir yana çevirip gözlerini duvara dikmişken, adam kollarını sıkıca tuttu ve ona sertçe saldırdı. Acıdı. Acı ve aşağılanma, adamın görevini yerine getirmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Kız ağlamadı. Adam ondan uzaklaşıp yatağın kenarına oturduğunda, kızın gözleri kuru ve sessizdi.

Adam bir süre sessiz karanlıkta oturdu, sonra ayağa kalktığını hissetti ve bornozunu giyerken kumaşın hışırtısını duydu. "Şanslıysak, ikimiz de bunu bir daha yaşamayacağız," dedi kuru bir sesle. O gece boyunca aklından çıkmayan şey, adamın hiç bu kadar samimi konuşmadığını duymamış olmasıydı. Adam yatağından ve odasından çıkmıştı.

Uyuyamayan kız, gecenin geri kalanını onu ve sahte evliliklerini düşünerek geçirdi. Adam ona nadiren bu kadar sert davranmıştı. Hest ile seks genellikle formalite icabı ve verimliydi. Adam odasına girer, niyetini söyler, onunla birleşir ve giderdi. Dört yıllık birlikteliklerinde adam hiç onun yatağında yatmamıştı. Onu hiç tutkuyla öpmemiş, vücudunun hiçbir yerine ilgiyle dokunmamıştı.

Onu memnun etmek için aşağılayıcı çabalar göstermişti. Kendine parfüm sürmüş, çeşitli gecelikler alıp atmıştı. Hatta bir akşam geç saatlerde çalışma odasına gidip onu kucaklamaya çalışarak romantizm yaratmaya bile çalışmıştı. Adam onu itmemişti. Koltuğundan kalkmış, şu anda çok meşgul olduğunu söylemiş, onu odanın kapısına kadar geçirmiş ve dışarıya çıkarmıştı. Ağlayarak odasına kaçmıştı.

O ayın sonlarında, o kadının yatağına geldiğinde, kadın yine kendini utandırmıştı. Adamın üzerine çıktığında ona sarılmış ve onu öpmek için çaba sarf etmişti. Adam yüzünü ondan uzak tutmuştu. Yine de, aç bedeni, adamın dokunuşlarından alabileceği her türlü zevki almaya çalışmıştı. Adam kadının isteğine karşılık vermemişti. İşini bitirdiğinde, kadının onu tutmaya çalışmasını görmezden gelerek

onu tutmaya çalışmasını görmezden geldi. "Alise. Lütfen. Bundan sonra ikimizi de utandırma," dedi sessizce ve kapıyı kapatıp çıktı.

şimdi bile, onu baştan çıkarmaya çalışırken başarısız olduğunu hatırlayınca yüzü kızardı. Kayıtsızlık yeterince kötüydü; ama dün gece, onu istediği zaman zorlayabileceğini kanıtladığında, çirkin gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştı. Hest değişiyordu. Son bir yıldır ona karşı daha da sert davranmaya başlamıştı. Artık onu sadece özel hayatlarında değil, herkesin içinde de küçük iğneleyici sözlerle aşağılamaya başlamıştı. Her kadının kocasından bekleyebileceği küçük nezaketler hayatından kayboluyordu. Başlangıçta, toplum içinde ona zen göstermeye, birlikte yürürken kolunu uzatmaya, arabasına bindirmeye zen gösterirdi. Bu küçük nezaketler artık yok olmuştu. Ama dün gece, bunların yerini ilk kez zulüm almıştı.

Onun ona yaptıklarının değeri, değerli Baharat Adaları parşmenlerinin bile değeri kadar değildi. Bu maskaralığı sona erdirmenin zamanı gelmişti. Onun sadakatsizliğinin kanıtı elindeydi. Bu kanıtı kullanarak evlilik sözleşmesini geçersiz kılmanın zamanı gelmişti.

İpuçları küçük ama açıktı. İlki, yanlışlıkla onun yerine masasına bırakılan bir faturaydı. Çok pahalı bir losyonun faturasıydı ve o, bunu hiç almadığını biliyordu. Satıcıya sorduğunda, Hest'in el yazısıyla imzalanmış teslimat makbuzunu gösterdi. Faturayı dedi, ama belgeleri sakladı. Benzer şekilde, Hest'in evlerinden yarım gün uzaklıkta, çoğunlukla Three Ships göçmenlerinin yerleştiği küçük çiftliklerin bulunduğu bir bölgede bir kulübenin kirasını ödediğini keşfetti. Son ipucu ise dün gece fark ettiği bir şeydi; Hest, daha önce hiç görmediği bir yüzük takıyordu; dün gece onu acımasızca kolundan tutarken yüzüğün keskinliğini hissetmişti. Hest mücevherleri severdi ve sık sık yüzük takardı. Ama zevki ağır işlenmiş gmşt; bu yüzük ise altındandı ve içine küçük bir taş yerleştirilmişti. Hest'in kendine asla böyle bir şey almayacağından emindi.

Artık her şeyi anlamıştı. Ailesini memnun etmek için onunla evlenmişti, böylece oğullarının uygun bir tüccar karısı olduğunu dünyaya gsterebileceklerdi. Finboklar,  Gemi'den bir kızı ailelerine asla kabul etmezdi, çocuğunu mirasçı olarak tanımaları ise söz konusu bile olamazdı. Losyonun, metresine hediye olduğunu emindi. şimdi taktığı yüzük, ona olan bağlılığının simgesiydi. O sadakatsizdi. Sözünü bozmuştu ve o da onun bozduğu yemini, kendisinden kurtulmak için kullanacaktı.

Fakir kalacaktı. Elbette ailesinden bir tazminat alacaktı, ama onun çatısı altında yaşadığı gibi bununla geçinebileceğini sanmıyordu. Çeyiz olarak aldığı küçük araziye çekilmek zorunda kalacaktı. Sade bir hayat sürmesi gerekecekti. Elbette işi olacaktı ve...

Kapı açıldı. Sedric içeri girdi, bir şeye gülerek Hest'e omzunun üzerinden bir şeyler söylüyordu. Dönüp onu gördü ve gülümsedi. "Alise, günaydın!"

"Günaydın, Sedric." Sözler, refleks olarak ağzından çıktı.

Sonra, Hest onu kahvaltı masasında bulduğu için sinirli bir şekilde ona bakarken, kendini şöyle söylerken duydu: "Bana sadakatsiz davrandın. Bu, evlilik sözleşmemizi geçersiz kılar. Beni sessizce bırakabilirsin ya da bunu Tüccarlar Konseyi'ne götürüp kanıtlarımı sunabilirim."

Sedric oturmak üzereydi. Aniden sandalyesine çöktü ve beyaz yüzüyle dehşet içinde ona baktı. Onun bunu görmesine neden olduğu için aniden utandı. "Kalmak zorunda değilsin, Sedric. Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm." Resmi sözler seçti, ama titrek sesi sözlerini mahvetti.

"Neyin tarafı?" diye sordu Hest. Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Alise, bu saçmalığı ilk kez duyuyorum ve akıllıysan, son kez duyacaksın! Yemeğini bitirmişsin. Gidip beni rahat bırak!"

"Dün gece beni rahat bıraktın mı?" diye sordu acı bir sesle, sert sözleri ağzından zorla çıkararak. "Her şeyi biliyorum, Hest. Her şeyi birleştirdim. Pahalı palat losyonu. Three Ships semtindeki küçük kulübe. Parmağındaki yüzük. Her şey birbirine uyuyor." Nefes aldı. "Three Ships'te bir metresi var, değil mi?"

Sedric, nefes almaya çalışır gibi küçük bir şok sesi çıkardı. Ama Hest hiç etkilenmedi. "Ne yüzüğü?" diye sordu. "Alise, bunların hepsi saçmalık! Bu çılgın suçlamalarla ikimizi de aşağılıyorsun."

Elleri çıplaktı. Önemli değildi. "Dün gece taktığın yüzük. Üzerindeki küçük taş beni çizdi. İstersen izini gösterebilirim."

"Daha az isteyeceğim bir şey düşünemiyorum!" diye karşılık verdi. Masadaki bir sandalyeye kendini attı ve tabakların üzerindeki örtüleri kaldırmaya başladı. Bir kaşık dolusu yumurta aldı, onlara öfkeyle baktı ve sonra tekrar tabağa geri attı. Sandalyeye yaslandı ve ona baktı. "İyi olduğundan emin misin

İyi misin?" Neredeyse onun için endişelenmiş gibi ses çıkardı. "Bir dizi tuhaf ayrıntıyı alıp çok aşağılayıcı bir sonuca varmışsın. Dün gece gördüğün yüzük Sedric'e ait. Nasıl benim olduğunu düşünebilirsin? Onu hanın masasında bırakmıştı. Kaybolmasın diye elimde takmıştım. Ve bu sabah ona geri verdim. Memnun oldun mu? İstersen ona sor." Başka bir tabağın kapağını kaldırarak mırıldandı, "Ne aptallık. Hem de kahvaltıdan önce." Birkaç küçük sosis şişledi ve tabağına attı. Sedric kıpırdamamış, konuşmamıştı. "Sedric!" Hest aniden ona bağırdı.

Sedric irkildi, Hest'e bakakaldı, sonra aceleyle Alise'ye döndü. "Evet. Yüzüğü ben aldım. Hest de bana geri verdi. Evet." Çok mutsuz görünüyordu.

Hest aniden rahatladı. Kaygısızca, hizmetçi çağırmak için zili çaldı. Hizmetçi kapıya geldiğinde, masayı işaret etti. "Sıcak yemek getir. Bu iğrenç. Ve taze çay yap. Sedric, çay ister misin?"

Sedric ona bakakaldığında, Hest sinirlenerek burnunu çekti. "Sedric de çay içecek." Hizmetçi kapıyı kapatır kapatmaz, Hest sekreterine seslendi. "Lütfen losyonu ve sözde 'aşk kulübemi' ona açıkla, Sedric."

Sedric hasta görünüyordu. "Palat losyonu bir hediye idi."

"Annem için," diye araya girdi Hest. "Ve kulübe Sedric'in kullandığı bir yer, benim değil. Biraz mahremiyet istediğini söyledi, ben de kabul ettim. Bana yaptığı hizmetlerin yanında, bu onun için küçük bir iyilik gibi geldi. Orada misafir ağırlamak isterse ve kimi davet ederse, bu beni ilgilendirmez. Seni de ilgilendirmez, Alise. O bir erkek ve erkeklerin ihtiyaçları vardır." Sosisin bir parçasını ısırdı, çiğnedi ve yuttu. "Açıkçası, tüm bu olanlara çok şaşırdım. Sen benim karımsın. Benim kağıtlarımı karıştırıp, iğrenç bir sırı ortaya çıkarmak için araştırdığını düşünmek... Bu çok üzücü. Seni rahatsız eden ne, kadın, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Titrediğini fark etti. Her şey bu kadar kolay açıklanabilir miydi? O kadar yanılıyor olabilir miydi? "Sen de bir erkeksin." Titrek bir sesle işaret etti. "İhtiyaçların var. Ama beni nadiren ziyaret ediyorsun. Beni görmezden geliyorsun."

"Ben meşgul bir adamım, Alise. Senin cinsel arzularından çok daha derin endişelerim var. Sedric'in önünde bunu konuşmak zorunda mıyız? Benim duygularımı düşünmüyorsan, en azından onun duygularını düşünemez misin?"

"Başka biri var, biliyorum!" Sözler titrek bir çığlık gibi ağzından çıktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye Hest aniden tiksintiyle karşılık verdi. "Ama öğreneceksin. Sedric. Alise seni bizim küçük kavgamızın bir parçası yaptı, ben de seni kullanacağım. Otur ve gerçeği söyle." Hest aniden ona döndü. "Sedric'e inanacaksın, değil mi? Kendi kocanı yalancı bir zina yapan adam olarak görsen bile."

Sedric'in gözlerine baktı. Adam solgun görünüyordu. Ağzı yarı açık, nefes alıp veriyordu. Onun önünde böyle konuşmaya ne hakla cesaret etmişti? Şimdi onun hakkında ne düşünecekti? O her zaman onun arkadaşı olmuştu. En azından bunu kurtarabilir miydi? "Bana hiç yalan söylemedi," dedi. "Ona inanacağım."

"Alise, ben..."

"Şimdi sessiz ol Sedric, soruyu duyana kadar." Hest ön kollarını masanın üzerine koydu ve düşünceli bir şekilde onlara yaslandı. Sesi, sanki bir sözleşmenin şartlarını belirliyormuş gibi ölçülüydü. "Karım sorusuna doğru ve eksiksiz cevap ver. Çalışma günlerimin neredeyse her saatinde ve bazen gece geç saatlere kadar benimlesin. Benim alışkanlıklarımı en iyi bilen kişi sensin. Alise'ye bak ve ona doğruyu söyle: Hayatımda başka bir kadın var mı?"

"Ben... yani, hayır. Hayır."

"Bingtown'da ya da ticaret seyahatlerimizde hiç bir kadına ilgi gösterdi mi?"

Sedric'in sesi biraz daha güçlendi. "Hayır. Asla."

"İşte. Gördün mü?" Hest öne eğilip bir dilim meyveli ekmek aldı. "Senin iğrenç suçlamalarının hiçbir temeli yok."

"Sedric?" Neredeyse yalvarırcasına sordu. O kadar emindi ki. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Sedric düzensiz bir nefes aldı. "Hest'in hayatında başka kadın yok, Alise. Hiç yok."

Utançla ellerine baktı ve dün gece Hest'in parmağında gördüğü yüzüğün şimdi Sedric'in parmağında olduğunu fark etti. Utanç onu yakıp kavurdu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Hest, ona söylediğini sandı. "Üzgün müsün? Beni Sedric'in önünde aşağıladın, küçük düşürdün ve tek söyleyebildiğin 'üzgünüm' mü? Bence bana bundan çok daha fazlasını borçlusun, Alise."

Ayağa kalkmıştı, ama dengesiz hissediyordu. Aniden odadan çıkıp, bir şekilde hayatını ele geçirmiş olan bu korkunç adamdan uzaklaşmak istedi. Şu anda tek istediği odasının sessizliği

ve başka bir dünya ve zamana ait eski parşömenlerde kendini kaybetmekti. "Başka ne söyleyebilirim, bilmiyorum."

"Eh, bu kadar ağır bir hakaretten sonra söyleyecek pek bir şey yok. Özür diledin, ama bu durumu düzeltmeye yetmez."

"Özür dilerim," dedi tekrar, ona teslim olarak. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim."

"O zaman ikimiz de özür dileriz. Artık bu konu kapanmış olsun. Bir daha bana böyle bir şey söyleme. Bu sana yakışmaz. Böyle konuşmak ikimize de yakışmaz."

"Söz veriyorum." Masadan kalkarken sandalyesini neredeyse devirecekti ve kapiya doğru koştu.

"Sözünü tutmanı istiyorum!" Hest arkasından seslendi.

"Söz veriyorum," diye tekrarladı kız ve odadan kaçır gibi çıktı.

GECE ÇÖKÜYORDU. Yazın bile günler kısa geliyordu. Yağmur ormanlarının yüksek ağaçları geniş düz vadiyi kaplıyor ve sadece nehrin gri şeridine yer veriyordu. Gün ışığı, güneş nehri çevreleyen ağaçların kasvetli duvarları arasındaki dar su ve kara şeridine vuracak kadar yükseldiğinde damlıyordu. Güneş batmaya başladığında akşam yavaşça çökmeye başladı. Parlak gün ışığı kısa sürüyordu ve alacakaranlık hayatlarını domine ediyordu. Kutudan çıktığı yazdan bu yana dört yıl geçmişti. Dört yıl boyunca umutları suya düşmüş, kötü yemekler yemiş ve ihmal edilmişti. Dört yaz boyunca çok fazla gölgede kalmış, dört kış boyunca yağmurlu ve gri günler geçirmişti. Dört yıl boyunca yemek yemek ve uyumaktan başka bir hayatı olmamıştı, her gün çok fazla saat uyuyordu. Sintara, çok uyuduğunu hissetmek yerine, her zaman belirsiz bir yorgunluk hissediyordu. Bataklik ve karanlık, ejderhaların değil, semenderlerin yaşam alanıydı. *Ejderhalar, güçlü güneş ışığı, kuru kum ve uzun, sıcak günlerin yaratıklarıydı.* Ve uçmak. Uçmayı ne kadar da çok istiyordu. Çamurdan, kalabalıktan ve kasvetli nehir kıyısından uzaklara uçmak.

Boynunu uzatıp kanadının arkasında kurumuş bir çamur parçasını burnuyla kokladı. Onu ovuşturdu, sonra cılız kanadını gerdi ve rahatsızlığı gidermek için birkaç kez vücuduna vurdu. Çoğu, toz bulutu halinde yanlarından aşağıya süzüldü. Bu, küçük bir rahatlama sağladı. Sıcak, durgun bir su birikintisinde yıkanmak, güçlü güneş ışığı altında kuruyup, sonra da pulları parlayana kadar sert kumda yuvarlanıp kaşınmak istiyordu.

kumda yuvarlanıp kaşınmak, pulları parlayana kadar. Bunların hiçbirisi şu anki hayatında yoktu. Sadece atalarının rüyaları ona bunları anlatıyordu.

Onu rahatsız eden tek ejderha anısı bu değildi. Birçok rüyası vardı. Uçma, avlanma, çiftleşme rüyaları. Ejderhaların susuzluğunu hiçbir suyla gidiremeyeceği, sıvı gümüşten bir kuyunun bulunduğu bir şehir anıları. Sıcak, taze öldürülmüş etleri tıknırcasına yediği birçok anı. Uçarken çiftleşme, yumurtaları için kumlu bir plajda yuva oyma anıları. Çok, çok fazla sinir bozucu anı. Yine de, tüm bunlara rağmen, anıların tam olmadığını biliyordu. Bilgi eksikliklerinin farkında olması, ama bu eksikliklerin tam olarak ne olduğunu kendisi için yeniden oluşturmaması delirticiydi. Sahip olduğu ejderha anılarının, fiziksel bedeninin eksikliklerini ona bu kadar net göstermesi ek bir zulümdü.

Anılar, ona reddedilmiş bir mirastı. Bu, onun türünün geleneğiydi. Hayatlarının yılan aşamasında, atalarından kalma yılan anılarına erişimlerini koruyorlardı. Göç rotaları, sıcak akıntılar ve balık göçleri tek bilgi kaynağı değildi; toplanma yerleri, şarkılar ve yılanlar olarak toplumlarının yapısı hakkında da bilgi sahibiydiler. Bir yılan kozaya girdiğinde, bu anılar yavaş yavaş silinir ve ejderha kozadan çıktığında, yılan olarak geçirdiği hayatı sadece bulanık bir anı olarak kalır. Bu anıların yerini, ejderhaların miras aldığı bilgi hazinesi alır. Yıldızların yardımıyla uçmak, her mevsimde en iyi avlanma yerlerini bulmak, çiftleşme düellolarında geleneksel olarak yapılan mücadeleler ve yumurtlamak için en uygun plajlar bu anılardan bazılarıdır. Ancak her ejderha, daha uzak ama kişisel olan, ejderhaların belirli atalarına ait anıları da sahiplenebilirdi. Bu anılar sadece yılanların değişen bedenlerinden değil, yılanların kozalarını şekillendirmelerine yardım eden ejderhaların tükürüğünden de geliyordu. Bu nesil yılanlar kozalarına girdiğinde, bu tükürük çok azdı. Belki de şimdi hepsinin eksikliği buydu. Belki de bu yüzden bazıları sığır kadar aptaldı.

Güneş görünmeyen ufka ulaşmış olmalıydı. Nehrin üzerindeki dar gökyüzü şeridinde yıldızlar görünmeye başlamıştı. Gece şeridine baktı ve bunun, kesik ve kısıtlı varoluşuna iyi bir metafor olduğunu düşündü. Arkasında uzanan devasa ormanla çevrili nehir kenarındaki bu çamurlu kumsal, bu hayata geldiğinden beri bildiği tek varoluştı. Ejderhalar ormana çekilemezdi. Çit ağaçları

onları kıyıya, isimlerinin anlamı kadar etkili bir şekilde. Devasa ağaçlar doğa tarafından iyi aralıklı olarak yerleştirilmiş olsa da, ek kökleri ve her türlü alı, sarmaşık ve bitki, aralarındaki bataklık alanlarda büyümüştü. Çok daha küçük olan insanlar bile yağmur ormanının zemininde kolayca yürüyemiyordu. alılıkların arasından açılan yollar kısa sürede çamurla kaplı patikalara dönüştü ve sonunda bataklık gibi çamurlu parmaklara dönüştü. Hayır. Bir ejderhanın bu ormandan çıkmasının tek yolu yukarıya doğruydu. Yine işe yaramaz kanatlarını ırpı ve sonra sırtına katladı. Sonra başını yıldızlara bakmaktan kaldırdı ve etrafına baktı. Diğerleri ağaçların altında birbirine sokulmuştu. Onlardan nefret ediyordu. Cılız ve şekilsiz, hastalıklı, kavgacı, zayıf ve değersiz yaratıklardı.

Tıpkı kendisi gibi.

Çamurun içinde zorlukla ilerleyerek onlara katıldı. Açtı, ama artık bunu neredeyse hissetmiyordu. Yumurtadan çıktığı günden beri sürekli açtı. Bugün yedi balık, taze olmasa da büyük balıklar ve bir kuş yemişti. Kuş sert ve kuruydu. Bazen sıcak, kanı akıtan etin hayalini kurardı. Artık bu sadece bir hayaldi. Avcılar nadiren yakınlarda büyük av hayvanları bulabiliyorlardı; bataklık geyiği veya nehir domuzu bulduklarında, bu hayvanları ejderhalara götürmeden önce parçalara ayırmak zorundaydılar. Ve ejderhalar nadiren hayvanların en iyi kısımlarını alırlardı. Kemikler, bağırsaklar, deri, sert incikler ve boynuzlu kafalar, ama nadiren nehir domuzunun sırtındaki kambur veya bataklık geyiğinin etli arka bacağı. Bu kısımlar insanların sofralarına giderdi. Ejderhalara ise şehir kapısında dilenen sokak köpekleri gibi artıkları ve sakatat kalırdı.

Bataklık zemin, her adımımda ayaklarını emiyordu ve kuyruğu sürekli çamurla kaplı gibiydi. Buradaki toprak, ejderhalar kadar acı çekmişti; sertleşip iyileşmek için hiç şansı olmamıştı. Açıklığın kenarındaki tüm ağaçlar, ejderhaların burada yaşadığının izlerini taşıyordu. Ağaçların alt gövdeleri yaralı ve izikti. Ejderhalar derilerindeki haşaratları kaşıyarak bazı ağaçların kabuklarını aşındırmış, diğerlerinin kökleri pençeli ayakların trafiği nedeniyle açığa çıkmıştı. İnsanların, gövdeleri kule büyüklüğünde olan ağaçların bile bu muameleden sonunda öleceğinden endişelendiklerini duymuştu. Peki böyle bir ağaç devrildiğinde ne olacaktı? İnsanlar, etkilenen ağaçların tepesinden evlerini akıllıca taşımışlardı. Ama

ağaçlardan biri devrilirse, komşu ağaçların dallarını parçalayacağından emin olamazlardı. Bu konuda insanlar sincaplardan bile daha aptaldı.

Sadece yaz aylarında çamurlu plaj, yürümeyi daha az yorucu hale getirecek kadar sertleşirdi. Kışın, daha küçük ejderhalar yürümek için ayaklarını yeterince yükseğe kaldıramıyordu. En azından çabalamışlardı. Çoğu geçen kış ölmüştü. Bunu pişmanlıkla düşündü. Zayıf olanların her birinin öleceğini tahmin etmişti ve iki kez de hızlı davranarak karnını onların etiyle, zihnini de anılarıyla doldurmuştu. Ama artık hepsi gitmişti ve kaza ya da hastalık olmazsa, eşleri yazın hayatta kalacak gibi görünüyordu.

Toplanmış ejderhaların yanına yaklaştı. Bu doğru değildi. Yılanlar da böyle uyurdu, okyanusun akıntıları onları ayırıp dağıtmamasın diye dalgaların altında birbirine dolanıp düğümlenerek. Yılan anılarının çoğu artık uygun olduğu gibi bulanıklaşmıştı. Bu yaşamında onlara ihtiyacı yoktu. O yaşamında Sisarqua'ydı. Ama artık o değildi. Artık Sintara'ydı, bir ejderhaydı ve ejderhalar avları gibi birbirine sokulup uyumazdı.

Tabii sakat, işe yaramaz, zayıf, hareket eden etten biraz daha iyi olanlar hariç. Uyuyan yaratıklara yaklaştı ve aralarına girdi. Fente'nin kuyruğuna bastı ve küçük yeşil yaratık ona saldırdı. Ona saldırdı ama derisini çizemedi. Fente acımasızdı ama aptal değildi. Sintara'yı ilk kez ısırduğunda, bir daha hiçbir şeyi ısırmayacağını biliyordu. "Benim yerimde duruyorsun," diye uyardı Sintara ve Fente kuyruğunu yanına yapıştırdı.

"Sen sakarsın. Ya da kör," diye karşılık verdi Fente, ama Sintara'nın duymaması için sessizce. Sintara, öfkesiyle Fente'yi Ranculos'un üzerine itti. Kırmızı renkli Ranculos çoktan uykuya dalmıştı. Gümüş rengi gözlerini açmadan Fente'yi tekmeledi ve yerine geri uzandı.

"Ne yapıyordun?" İkinci en büyük mavi erkek olan Sestican, ona yaslanırken sordu. Orası onun yeri. Her zaman onunla somurtkan Mercor'un arasında uyurdu. Bu dostluk ya da herhangi bir ittifak anlamına gelmezdi. Orayı seçmişti çünkü onlar en büyük iki erkekti ve aralarında korunmak uyumak için en akıllıca yeri.

Onun sorusu onu rahatsız etmedi. O, akıllı bir sohbet yapabileceğini düşündüğü birkaç kişiden biriydi. "Gökyüzüne bakıyordum."

"Hayal kuruyorsun," diye tahmin etti.

"Nefret ediyorum," diye düzeltti kız.

"Hayal kurmak ve nefret etmek bizim için aynı şey, bu hayatta."

"Eğer bu son hayatımızsa, tüm anılarım benimle birlikte ölecekse, neden bu kadar kasvetli olmak zorunda?"

"Eğer bu gereksiz konuşmaya devam edip uykumu bozarsan, son hayatının beklediğinden çok daha çabuk sona ermesini sağlayabilirim." Bu sözler Kalo'dan geldi. Mavi-siyah pulları onu karanlıkta neredeyse görünmez kılıyordu. Sintara, boğazındaki küçük zehir keselerinin ona duyduğu nefretle şiştiğini hissetti, ama sessizliğini korudu. O, aralarındaki en büyüğüydü. Ve en kötüsü. Ona zarar verecek kadar zehir üretebilseydi, sonuçları ne olursa olsun muhtemelen ona tükürürdü. Ama iyi beslendiği günlerde bile, keseleri büyük bir balığı sersemletmeye yetecek kadar zehir üretebiliyordu. Kalo'ya tükürürse, onu dişleriyle öldürüp yedi. Yararsız. Güçsüz bir ejderhanın yararsız öfkesi. Kuyruğunu etrafına doladı ve kısa kanatlarını sırtına katladı. Gözlerini kapattı.

Artık sadece on beş kişi kalmıştı. Aklını geçmişe götürdü. Yüzden fazla yılan nehrin ağzında toplanmış ve nehirden yukarı göç etmişti. Kaç tanesi gerçekten koza yapmıştı? Seksenin altında. Başlangıçta kaç tanesinin ortaya çıktığını, ilk gün kaç tanesinin hayatta kaldığını bilmiyordu. Artık bunun bir önemi yoktu. Hastalık bazılarını almıştı, birkaçı da ani selin kurbanı olmuştu. Hastalık, ona en çok korku veren şeydi. Benzer bir şeyi hatırlamıyordu ve akıllı konuşabilen diğerleri de bu durum karşısında şaşkına dönmüştü. Her şey, geceleri tüm ejderhaları rahatsız eden kuru, havlayan bir öksürükle başlamıştı. Öksürük devam etti ve yayıldı, neredeyse tüm ejderhalar çeşitli derecelerde bu hastalıktan muzdarip oldu.

Sonra küçük ejderhalardan biri, boğuk bir sesle ciyaklayarak hepsini uyandırdı. Kısa bacakları ve kanatları sadece kütük gibi olan küçük turuncu bir ejderhaydı. Eğer bir adı varsa, Sintara şimdi hatırlayamıyordu. Mukusla yapışmış gözlerini pençelemek için uğraşıyordu. Kesik ön bacakları gözlerine ulaşamıyordu. Her çığlık attığında, kalın balgam damlaları saçıyordu. Tüm ejderhalar tiksinti ile ondan uzaklaşmıştı. Sabah ortasına kadar öldü ve birkaç dakika sonra ondan geriye nemli toprağa bulaşmış kan lekeleri ve karnı şişmiş birkaç ejderha kaldı. O sırada diğer ikisi de nefes nefese kalmış, ağızlarından ve burun deliklerinden balgam akıtıyordu.

Hava kuruyunca rahatsızlık sona erdi. Hepsi bir dereceye kadar bundan muzdarip olmuştu. Sintara, sürekli ıslak nehir kıyısı ve yaşamak zorunda oldukları çamurlu ortamın, yoğun nüfusla birleşerek bu hastalığa neden olduğunu düşünüyordu. Aralarından uçabilen biri olsaydı, oradan ayrılırdı ve böylece hastalığın yayılmasını engelleyebilirdi.

Aslında bir ejderha gitmişti. Gresok, en büyük kırmızı ejderhaydı, fiziksel olarak en sağlıklı olanlardan biriydi ama zihinsel olarak en sönük olanlardan biriydi. Bir öğleden sonra, daha iyi bir yer, rüyalarında gördüğü bir şehir bulmak için ayrıldığını açıkladı. Sonra uzaklaştı, çalılıkların arasında ilerleyerek, sesleri duyulmayana kadar uzaklaştı. Onu bırakmışlardı. Neden olmasın? Ne istediğini biliyor gibiydi ve insan avcılar avladıklarını paylaştıklarında geri kalanlar için biraz daha fazla yiyecek olacaktı.

Ancak yarım gün geçmeden onun son nefesini hissettiler. Onlara değil, sadece kendine öfkesini haykırıyordu. İnsanlar ona saldırmıştı. Bu çok açıktı. Onun öldüğünü hissettiklerinde, diğer iki ejderha, Kalo ve Ranculos, onun izini sürmek için koştular. Onu kurtarmak ya da intikamını almak için değil, sadece onun cesedini hak ettikleri yiyecek olarak almak için gittiler. O gece nehir kıyısına döndüler. İki de yaptıklarından bahsetmedi, ama Sintara şüpheleniyordu. İki de insan kanı ve Gresok'un eti kokuyordu. Sintara, onların düşen Gresok'u parçalayan insanlara rastladıklarını ve ziyafete katıldıklarını düşündü. Bunda yanlış bir şey görmüyordu. Bir ejderhaya saldırmaya cesaret eden herhangi bir insan, ölmeyi hak etmişti. Ölmüşken, onu yemesi dışında ne işe yarardı ki? Bir insanı solucanlara yem olarak bırakmanın neden daha kabul edilebilir olduğunu anlamıyordu.

Tüm ejderhalar, bu tür karşılaşmaların tüm izlerini örtbas etmenin daha iyi olacağını çok iyi biliyorlardı. İnsanlar düşüncelerini gizlemekte çok kötüydüler. Ejderhalar, bazılarının kendilerine karşı hissettiği öfke ve kinlerin farkındaydı. Mantıksız olsa da, ölülerinin ejderhalar tarafından yenmesinden balıklar tarafından yenilmesini tercih ediyor gibiydiler. Sadece birkaç gün önce, bir grup insan ölen bir akrabalarının cesedini nehre atmıştı. O suya girmiş ve ağırlıklarla doldurulmuş kanvas torbayı akıntının sürüklediği yere kadar takip etmiş, torba suya batana kadar beklemişti. Torbayı sudan çıkarmış ve insanların göremeyeceği bir yere sürüklemişti. Torbayı kanvasla birlikte yemişti. Geri döndüğünde

insanların ne kadar üzüldüğünü fark edince, cesedi yediğini inkar ederek onların duygularını incitmemek istemişti. Onlar ona inanmamıştı.

Onların tepkisi ona hiç mantıklı gelmemişti. Ceset dibe batmış olsaydı, balıklar ve solucanlar onu parçalayıp yok ederdi. Ama o cesedi yediği için, kadının küçük hafızası onun içinde korunmuştu. Doğru, anıların çoğu ona pek bir anlam ifade etmiyordu ve kadın sadece elli mevsim kadar kısa bir süre yaşamıştı. Yine de, ondan bir parça hayatta kalacaktı. İnsanlar, kadının cesedinin başka bir nesil emici balıkların besini olmaktan öteye gitmemesini mi tercih ediyorlardı? İnsanlar çok aptaldı.

Ejderha anıları arasında Elderlingler hakkında dağınık birkaç anı vardı. Keşke daha net olsalardı; bulanık suda görülen balıklar gibi zihninde kayıp gidiyorlardı. Bu anıların tadı, bu tür varlıklara karşı hoşgörü, hatta sevgi bile uyandırıyordu. Onlar yararlı ve saygılı yaratıklardı, ejderhaları tımarlamaya ve selamlamaya, onlara ev sahipliği yapmak için şehirler kurmaya hazırdılar; ejderhaların zekasını kabul ediyorlardı. Elderlingler gibi sofistike yaratıklar nasıl insanlarla akraba olabilirdi?

Ejderhalara bakmakla görevli olan yumuşak gövdeli, deniz suyu dolu küçük torbalar, şimdi basit görevleri hakkında sürekli konuşup şikayet ediyorlardı. Görevlerini o kadar kötü yapıyorlar ki, o ve arkadaşları sefalet içinde yaşıyorlardı. Kimseyi kandıramıyorlardı. Ejderhalara bakmaktan hiç zevk almıyorlardı. Tüysüz ağaç maymunlarının tek düşündüğü Cassarick'i yağmalamaktı. Eski Elderling şehrinin kalıntıları, neredeyse yumurtlama alanlarının altında gömülüydü. Trehaug'daki gömülü şehri yağmaladıkları gibi, burayı da yağmalayacaklardı. Sadece süs eşyalarını söküp, anlamadıkları nesneleri alıp götürmekle kalmamış, Elderlinglerin o eski felaketten hemen önce şehrin şüpheli güvenliğine sürükledikleri ejderhaların hepsini bir tanesi hariç öldürmüşlerdi. Bunu düşündükçe öfkesi yeniden alevlendi.

Hatta şu anda bile, "büyücü ağacından" yapılan bazı "canlı gemiler" hala varlığını sürdürüyor ve insanlara geminin gövdesine bürünmüş ejderha ruhları olarak hizmet ediyordu. Hatta şu anda bile, insanlar yaptıkları korkunç katliamın bahanesi olarak cehaletlerini öne sürüyorlardı. Sintara, yıllarca yumurtadan çıkmak için bekleyen ejderhaların, yarısı oluşmuş halde yumurtalarından soğuk taş zemine düşürüldüklerini düşündüğünde, öfkeyle doldu. Zehirli

boğazında dolup sertleştiğini hissetti ve öfke onu sardı. İnsanlar yaptıkları için ölmeyi hak ediyorlardı, her biri.

Yanında Mercor konuştu. Boyutu ve görünürdeki fiziksel gücüne rağmen, nadiren konuşur veya kendini gösterirdi. Korkunç bir üzüntü onu bitkin düşürmüştü, tüm hırsını ve azmini tüketmişti. Konuştuğunda, diğerleri ne yapıyorlarsa yapmayı bırakıp onu dinlerdi. Sintara diğerlerinin ne hissettiğini bilemezdi, ama ona çekildiğini ve onun büyük üzüntüsü yüzünden suçluluk duyduğunu hissetmesi onu rahatsız ediyordu. Sesi, hafızasını gıcıklıyordu, sanki konuştuğunda harika şeyleri hatırlaması gerekirken hatırlayamıyormuş gibi. Bu gece, derin ve gür sesiyle sadece şunu söyledi: "Sintara. Bırak gitsin. Öfken, doğru bir hedefe yönelmedikçe faydasız."

Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi konuşuyordu. "Sen benim öfkemi bilmiyorsun," diye tısladı ona.

"Öyle mi?" Uyudukları çamurlu çukurda sefil bir şekilde kıpırdadı. "Öfkeni koklayabiliyorum ve zehirle dolduğunu biliyorum."

"*Uyumak* istiyorum!" diye gürledi Kalo. Sözleri öfkeden keskinleşmişti, ama Mercor'a doğrudan karşı çıkmaya cesaret edemiyordu.

Sıkışık ejderha grubunun kenarında, küçük ve aptal ejderhalardan biri, muhtemelen kendini zar zor sürükleyebilen yeşil ejderha, uykusunda ciyakladı. "Kelsingra! Kelsingra! Orada, uzakta!"

Kalo uzun boynunu kaldırıp yeşil ejderhanın yönüne doğru kükredi: "Sessiz ol! Uyumak istiyorum!"

"Sen zaten uyuyorsun," diye cevapladı Mercor, büyük mavinin öfkesine aldırış etmeden. "O kadar derin uyuyorsun ki artık rüya bile görmüyorsun." Başını kaldırdı. Kalo'dan daha büyük değildi, ama yine de bu bir meydan okumaydı. "Kelsingra!" diye bağırdı aniden geceye.

Bütün ejderhalar kıpırdadı. "Kelsingra!" diye tekrar bağırdı ve Sintara'nın keskin kulakları, akşam uykusundan uyandırılan insanların uzaklardan gelen flüt seslerini duydu. "Kelsingra!"

Mercor, eski şehrin adını uzak yıldızlara doğru haykırdı. "Kelsingra, seni hatırlıyorum! Hepimiz hatırlıyoruz, hatırlamamak isteyenler bile! Kelsingra, Yaşlıların yurdu, gümüş suların kaynağı ve yaz sıcağında kavrulan geniş taş meydanların şehri. Şehrin yukarısındaki tepeler av hayvanlarıyla doluydu. Hâlâ seni hayal edenleri alay etme. Kelsingra!"

"Kelsingra'ya gitmek istiyorum. Kanatlarımı açıp tekrar uçmak istiyorum." Gece karanlığından bir ses yükseldi.

"Kanatlar. Uç! Uç!" Sözler boğuk ve belirsizdi, ama onları söyleyen aptal ejderhanın özlemi, sözlere duygu katıyordu.

"Kelsingra," diye inledi başka biri.

Sintara başını eğdi, göğsüne yaklaştırdı. Onlar için utanıyordu, kendisi için utanıyordu. Sanki kesime götürülmek üzere olan sığırlar gibi sesler çıkarıyorlardı. "O zaman gidin oraya," diye mırıldandı tiksintiyle. "Gidin oraya."

"Keşke gidebilsek." Mercor bu sözleri içten bir özlemle söyledi. "Ama yol çok uzun, bizi taşıyacak kanatlarımız olsa bile. Ve yol belirsiz. Yılanlar olarak evimizin yolunu zar zor bulabiliyoruz. Kelsingra'nın eskiden bulunduğu yer ile aramızda uzanan topraklar şimdi ne kadar yabancı olmalı?"

"Eskiden," diye tekrarladı Kalo. "Eskiden çok şey vardı, ama artık yok. Bunları konuşmanın ya da düşünmenin bir anlamı yok. Uyumak istiyorum."

"Yararsız olabilir, ama yine de konuşuyoruz. Ve bazılarımız hala hayalini kuruyor. Tıpkı bazılarımızın hala uçmayı, kendi etimizi avlamayı ve eşimiz için savaşmayı hayal ettiği gibi. Bazılarımız hala yaşamayı hayal ediyor. Sen uyumak istemiyorsun, Kalo. Ölmek istiyorsun."

Kalo okla vurulmuş gibi titredi. Sintara, büyük ejderhanın sertleştiğini hissetti, zehir keselerinin aniden şiştiğini hissetti. Birkaç dakika önce, iki büyük erkeğin arasında dinlenmenin güvenli bir yer olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise Sestican ve Mercor arasında sıkışıp kalmış, tehlikenin tam ortasında olduğunu fark etti. Kalo başını yüksekte kaldırdı ve Mercor'a öfkeyle baktı. Şimdi asit püskürterse, Mercor bundan kaçamazdı. Ve o da püskürtenin altında kalırdı. Omuzlarını gereksizce kamburlaştırdı.

Ama Kalo zehir püskürtmek yerine konuştu. "Benimle konuşma, Mercor. Benim ne düşündüğümü ya da hissettiğimi bilmiyorsun."

"Öyle mi? Ben seni, senin hatırladığından daha iyi tanıyorum, Kalo." Mercor aniden başını geriye attı ve bağırdı. "Hepinizi tanıyorum! Hepinizi! Ve ne olduğunuz için yas tutuyorum çünkü ne olduğunuzu hatırlıyorum ve ne olmanız gerektiğini biliyorum!"

"Sessizlik! Uyumaya çalışıyoruz!" Bu, öfkeli bir ejderhanın kükremesi değil, hayal kırıklığına uğramış bir insanın çılgılığıydı. Kalo başını sesin geldiği yöne çevirdi ve öfkeyle kükredi. Sestican, Ranculos ve

Mercor aniden ona eşlik etti. Bu gürültü kesildiğinde, sürünün kenarındaki birkaç zayıf ejderha da onları taklit etti.

"Sessiz olun!" Kalo insan yerleşimlerine doğru haykırdı. "Ejderhalar konuşmak istediklerinde konuşurlar! Siz bizi kontrol edemezsiniz!"

"Ah, ama kontrol ediyorlar," dedi Mercor sessizce. Sözlerinin yumuşaklığı tüm dikkatleri üzerine çekti.

Kalo başını keskin bir hareketle çevirdi. "Sen belki insanların kontrolündesin. Ben değilim."

"O zaman onlar sana yemek verdiğinde yemiyorsun? Onların bizi topladığı bu yerde kalmıyorsun? Bizim için planladıkları geleceği, burada kalmamızı, onlara bağımlı olarak yavaş yavaş ölene ve onlara rahatsızlık vermeyi bırakana kadar kalmamızı kabul etmiyorsun?"

Sintara, istemeden de olsa onun sözlerini dikkatle dinlediğini fark etti. Sözleri hem korkutucu hem de meydan okurcaydı. Sesi kesildiğinde, akşamın sessizliği geri geldi. Nehrin çamurlu kıyıya vuran sesini, uzaklardan gelen insanların ve ağaçlara konan kuşların seslerini ve ejderhaların nefes alıp verme seslerini dinledi. "O zaman ne yapmalıyız?" diye sorduğunu duydu.

Tüm kafalar ona döndü. Mercor dışında kimseye bakmadı. Gece, pullarının renklerini çalmıştı ama parıldayan siyah gözlerini görebiliyordu. "Gitmeliyiz," dedi sessizce. "Buradan ayrılıp Kelsingra'ya giden yolu bulmalıyız. Ya da burasından daha iyi bir yere."

"Nasıl?" diye sordu Sestican aniden. "Bizi çevreleyen ağaçları devirelim mi? İnsanlar ağaçların gövdelerinin arasından geçip bataklıkta yol bulabilirler. Ama fark etmedin mi, biz insanlardan biraz daha büyüğüz. Gresok, istediği yere değil, ağaçların geçmesine izin verdiği yere doğru sendeleyerek gitti. O yoldan kaçış yok, sadece bataklık, karanlık ve açlık var. Bizim beslenmemiz yetersiz olsa da, en azından insanlar her gün bize yiyecek bir şeyler getiriyor. Buradan gidersek açlıktan ölürüz."

"Açlıktan ölmemize hiç gerek yok. İnsanları yemeliyiz," sürünün kenarından biri önerdi.

"Aklın başında değilse sus," diye karşılık verdi Sestican. "İnsanları yersek, onlar öldükten sonra yine burada mahsur kalırız, yiyeceğimiz olmaz."

"Onlar bizim gitmemizi istiyor." Kalo aniden konuştu ve herkesi şaşırttı. "Kim?" diye sordu Mercor.

“İnsanlar. Yağmur Ormanı Konseyi bir adam gönderdi. Besleyicilerden biri onunla konuşmamı istedi. Konsey adamına benim en büyük ejderha ve dolayısıyla lider olduğumu söyledi. O da benimle konuştu. Tintaglia'nın ne zaman döneceğini veya döneceğini bile bilip bilmediğimi sordu. Bilmediğimi söyledim. Sonra, nehirden bir ceset yiyen biri olduğu ve başka birinin gömülü şehre giden tünellere bir işçiyi kovaladığı için çok kızgın olduklarını söyledi. Ve bizi besleyecek yiyeceklerinin tükendiğini söyledi. Avcılarının kilometrelerce çevrede tüm büyük hayvanları avladığını ve balıkların da yılın sonuna geldiğini söyledi. Konsey'in Tintaglia'yı çağırmanızı ve Konsey'in bu sorunu çözmek için geri dönmesini istediğini iletmemizi istediğini söyledi.

Karanlıkta, birkaç ejderha bu aptallığa küçümseyerek homurdandı.

Mercor küçümseyerek konuştu. "Tintaglia'yı çağırın. Sanki bize cevap verecek de. Kalo, neden daha önce bundan bahsetmedin?"

"Bize zaten hepimizin bildiği şeyleri söylediler. Neden tekrar etelim ki? Bildiklerini kabul etmeyenler onlar. Tintaglia geri gelmeyecek," dedi Kalo acı bir şekilde. "Geri gelmek için bir nedeni yok. Bir eş buldu. Artık birlikte istedikleri yere uçup avlanabilirler. On, yirmi yıl sonra, zamanı geldiğinde yumurtalarını bırakacak ve yumurtalar çatladığında yeni bir yılan nesli büyüyecek. Artık bize ihtiyacı yok. Bizi hayatta tuttu çünkü biz onun son çareydik. Ve artık öyle değiliz. Tintaglia, biz yumurtadan çıktığımızda bir eşi olsaydı, bizi hor görürdü. O da bizim kadar iyi biliyor ki, biz yaşamaya layık değiliz."

“Ama biz yaşıyoruz!” Mercor, Kalo'nun öfke dolu sözlerine öfkeyle müdahale etti. “Ve biz ejderhalarız. Köle değiliz, evcil hayvan değiliz. İnsanların kesip satıp en yüksek teklifi verene satacağı sığır da değiliz.”

Sestican boynundaki küçük dikenleri dikleştirdi. "Kim böyle bir şeyi düşünmeye cüret eder!"

"Oh, sakatlar gibi aptal da olmayalım," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Mercor. "Bizimle konuştuğumuzda bizi anlayamayan pek çok insan var. Bazıları bizi hayvanlardan biraz daha iyi, sağlıklı hayvanlar olarak görüyor. Onların sözlerini duydum; bizim etimizi, pullarımızı, dişlerimizi, vücudumuzun herhangi bir parçasını iksir ve iksir için satın almak isteyenler var. O zavallı aptal Gresok'a ne oldu sence? Kalo ve Ranculos biliyor, Kalo bilmiyormuş gibi davranmayı tercih etse de.

İnsanlar onu öldürdüler, onu av hayvanı olarak kesip ödöl olarak alacağını düşündüler. Onun ölümünü hissedebileceğimizi bilmiyorlardı. Kaç kişi vardı, Kalo? Gresok'u yedikten sonra bile sana iyi bir yemek olacak kadar insan var mıydı?

"Üç kişi vardı." Ranculos konuştu. "Üçünü yakaladık, biri kaçtı."

"Rain Wilders'lardı mı?" diye sordu Mercor.

Ranculos küçümseyerek burnundan hava üfledi. "Onlara sormadım. Bir ejderhayı öldürmekle suçluydular ve bunun bedelini ödediklerini gördüm."

"Bilmediğimiz için yazık. Bilseydik, Rain Wilders'a ne kadar güvenilebileceğimizi daha iyi anlardık. Çünkü, bunu söylemek beni çok üzse de, onların yardımına ihtiyacımız olacak."

"Onların yardımı mı? Onların yardımı neredeyse hiç değersiz. Bize yarı çürümüş yiyecekler ya da avladıklarının artıkları getiriyorlar. Ve hiçbirisi yeterli değil. İnsanlar bize neyle yardım edebilir ki?"

Mercor'un cevabı aldatıcı bir şekilde sakindi. "Kelsingra'ya gitmemize yardım edebilirler."

Ejderhalar hep bir ağızdan cevap verdi.

"Kelsingra artık var bile olmayabilir."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz. Anılarımız oraya ulaşmak için pek işe yaramıyor. Buraya, koza yapma alanına yardım almadan gelemeydik. Her şey değişmiş."

"İnsanlar neden Kelsingra'ya gitmemize yardım etsin ki?"

"Kelsingra! Kelsingra! Kelsingra!" diye mırıldandı, yığının kenarında duran ahlaksız ejderha.

"O aptalı susturun!" diye kükredi Kalo ve biri bunu yapınca ani bir acı çığılığı duyuldu. "İnsanlar neden Kelsingra'ya gitmemize yardım etsin ki?" diye tekrarladı.

"Çünkü onlara bunun kendi fikirleri olduğunu düşündüreceğiz. Çünkü bizi oraya götürmek istemelerini sağlayacağız."

"Nasıl? Neden?"

Artık tamamen karanlık olmuştu. Sintara'nın keskin gözleri bile Mercor'un yüzünü göremezdi, ama sesinden eğlendiği belliydi. "Onları açgözlü yapacağız. Elderling hazinesini bulmak umuduyla burayı ne kadar hevesle kazdıklarını gördün. Onlara Kelsingra'nın Cassarick'in üç katı büyüklüğünde olduğunu ve Elderling hazinesinin orada olduğunu söyleyeceğiz."

"Elderling hazinesi mi?" diye sordu Kalo.

"Onlara *yalan* söyledik," diye sabırla açıkladı Mercor. "Bizi oraya götürmek istemelerini sağlamak için. Bizi ortadan kaldırmak istediklerini biliyoruz. Onlara bırakırsak, bizi yavaş yavaş açlıktan öldürecekler ya da hastalık bizi öldürene kadar kendi pisliğimizde yaşamaya terk edecekler. Bu şekilde, onlara bizden kurtulma ve aynı zamanda kazanç sağlama şansı sunuyoruz. Bizi zenginliğe götürdüğümüzü düşünecekleri için bize yardım etmeye istekli olacaklar."

"Ama yolu bilmiyoruz," diye bağırdı Kalo sinirli bir şekilde. "Eğer yağmalayacak bir Elderling şehri bilselerdi, şimdiye kadar çoktan yağmalamış olurlardı. Yani onlar da Kelsingra'nın yerini bilmiyorlar." Sesini alçaltarak hüznle ekledi: "Her şey değişti, Mercor. Kelsingra, Trehaug ve Cassarick gibi çamur ve ağaçların altında gömülü olabilir. Oraya geri dönsek bile, bunun bize ne faydası olur ki?"

"Kelsingra, Trehaug veya Cassarick'ten çok daha yüksek bir rakımda bulunuyordu. Şehrin arkasındaki dağ uçurumlarından manzarayı hatırlamıyor musun? Belki de bu şehirleri gömen çamur Kelsingra'yı kaplamamıştır. Ya da çamur akıntısının yukarısında kalmıştır. Her şey mümkün. Elderlinglerin orada hayatta kalmış olması bile düşünülebilir. Ejderhalar değil, hayır, çünkü ejderhalardan herhangi biri hayatta olsaydı, şimdiye kadar seslerini duymuş olurduk. Ama şehir hala orada olabilir, verimli tarım arazileri ve antiloplar ve diğer sürü hayvanlarıyla dolu ovalar da. Her şey orada olabilir, sadece bizim geri dönmemizi bekliyor olabilir."

"Ya da hiçbir şey kalmamış olabilir," diye cevapladı Kalo ekşi bir sesle.

"Burada hiçbir şey yok, kaybedecek neyimiz var ki?" diye sordu Mercor soğukkanlılıkla.

"Neden insanların yardımına ihtiyacımız var ki?" Sintara sessizliğe sordu. "Kelsingra'ya gitmek istiyorsak, neden gitmiyoruz?"

"Kabul etmek ne kadar utanç verici olsa da, onların yardımına ihtiyacımız var. Bazılarımız bu çamurlu arazide zar zor yürüyebiliyor. Hiçbirimiz kendimizi besleyecek kadar avlanamıyoruz. Biz ejderhalarız ve toprakta ve gökyüzünde özgür olmak için yaratıldık. Sağlıklı bedenlerimiz ve kanatlarımız olmadan avlanamayız. Balık sürüsü bol olduğunda kendimiz avlayabiliriz. Ama bizim için avlanacak ve bedeni veya zihni zayıf olanlara yardım edecek insanlara ihtiyacımız var."

"Neden zayıfları geride bırakmıyoruz?" diye sordu Kalo.

Mercor böyle bir fikre tiksinti ile burnunu çektirdi. "İnsanların onları kesip parçalarını satmasına izin mi vereceğiz? Ejderha karaciğerinin kurutulup insana yedirildiğinde inanılmaz iyileştirici güçleri olduğunu keşfetmelerine izin mi vereceğiz? Kanımızda bulunan iksiri keşfetmelerine izin mi vereceğiz? Pençelerimizden ne kadar harika keskin aletler yapabileceklerini keşfetmelerine izin mi vereceğiz? Evet,

kanımızdaki iksiri keşfetmelerine izin mi vereceğiz? Pençelerimizden ne kadar keskin aletler yapabileceklerini keşfetmelerine izin mi vereceğiz? Efsanelerin gerçeklik payı olduğunu keşfetmelerine izin mi vereceğiz? Ve sonra, çok kısa bir sürede, peşimize düşecekler. Hayır, Kalo. Hiçbir ejderha, ne kadar zayıf olursa olsun, insan için av değildir. Ve biz, ırkımızdan herhangi birini bu kadar kolayca feda edemeyecek kadar azız. Onları et olarak ya da geri kalanlarımız için bir anı kaynağı olarak terk edemeyiz. Bu konuda birleşmeliyiz. Bu yüzden gittiğimizde, tüm ejderhaları yanımızda götürmeliyiz. Ve insanlardan, kendimize yetebilecek bir yere ulaşana kadar bize et sağlamak için bize eşlik etmelerini talep etmeliyiz.

"Peki o yer neresi olabilir?" diye sordu Sestican ekşi bir sesle.

"Kelsingra. En iyi ihtimalle. En kötü ihtimalle, ejderhalar için daha uygun, avlanmanın daha iyi olduğu bir yer."

"Yolu bilmiyoruz."

"Burada olmadığını biliyoruz," diye cevapladı Mercor sakın bir şekilde. "Kelsingra'nın nehir boyunca ve Cassarick'in yukarısında olduğunu biliyoruz. Öyleyse nehirden yukarı doğru gitmeye başlayalım."

"Nehir yer değiştirmiş ve değişmiş. Bir zamanlar av hayvanlarıyla zengin ovaların arasında dar ve hızlı akarken, şimdi geniş ve ağaçlarla çalılıklarla kaplı bir bataklıkta kıvrılarak akıyor. İnsanlar, hafif olmalarına rağmen, bu bölgede hala kolayca hareket edemiyorlar. Ve buradan dağlara kadar olan topraklara ne olduğu kim bilir? Bir zamanlar bu nehre akan onlarca nehir ve dere vardı. Hala varlar mı? Onlar da yer değiştirmişler mi? Umut yok. Bu insanlar burada yaşadıkları süre boyunca nehrin yukarısını hiç keşfetmemişler. Onlar da bizim kadar kuru, açık bir arazi bulmak istiyorlar. İnsanlar o yöne doğru seyahat *edebilselerdi*, nehri çoktan yukarı doğru yürümüş olurlardı ve Kelsingra hala var olsaydı, şimdiye kadar keşfetmiş olurlardı. Elimizdeki az miktardaki güvenliği ve yiyeceği bırakıp, sonunda sağlam bir kara parçası ve Kelsingra'yı bulma umuduyla bataklık arazide yolculuk yapmamızı istiyorsun. Bu aptalca bir hayal, Mercor. Hepimiz bir serap yolunda öleceğiz.

"Yani, Kalo, burada ölmeyi mi tercih edersin?"

"Neden olmasın?" diye büyük ejderha alaycı bir şekilde sordu.

"Çünkü ben, şahsen, sığır gibi ölmektense özgür bir yaratık olarak ölmeyi tercih ederim. Tekrar avlanma, pullarımda sıcak kumun hissini tekrar hissetme şansını istiyorum. Kelsingra'nın gümüş kuyularından doya doya içmek istiyorum. Ölmek zorundaysam, şu anda dönüştüğümüz zavallı şeylerden ziyade bir ejderha olarak ölmeyi tercih ederim."

"Ben de uyumak istiyorum!" diye bağırdı Kalo.

"O zaman uyu," diye cevapladı Mercor sessizce. "Ölüm için iyi bir alıştırma olur."

Son sözleri tüm konuşmayı bitirmiş gibiydi. Ejderhalar yer değiştirdi, yerleşti ve tekrar yer değiştirdi. Sintara, her birinin artık var olmayan rahat bir yer aradığını düşündü. Soğuk, nemli toprak rahatsız edici değildi; Mercor'un sözleri, ejderhaların durumlarına karşı oluşturdıkları az da olsa kabullenmeyi yok etmişti. Öfke ve inatçı dayanıklılık artık daha çok korkaklık ve teslimiyet gibi görünüyordu.

Sintara, kabuğundan çıktığından beri hayatındaki her şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Mercor'un teklifi, zihnini olasılıklarla doldurdu. Diğerlerini uyandırmak istemeden, dikkatlice zayıf kanatlarını açtı ve boynunu uzatarak onları temizlemeye başladı. Büyümüşler miydi acaba? Her gece karanlığı bekleyip bu anlamsız ritüeli yerine getiriyordu. Her gece, kanatlarının uzadığını ve uzamaya devam edeceğini kendine inandırıyordu. Gülünç şeylerdi, olması gereken boyutlarının üçte biri bile değildi. Kanatlarını çırpıp, onu yerden kaldırmak bir yana, hafif bir esinti bile yaratmıyordu. Dikkatlice, sessizce kanatlarını vücuduna katladı.

Kanatlar bir ejderha yapar, diye düşündü. Kanatları olmadan başarılı bir şekilde avlanamazdı ve asla çiftleşmeyi umut edemezdi. Öfke aniden içinde kabardı. Sadece birkaç hafta önce, küçük bir güneş ışığı altında uzanmış uyurken, Dorteon ona binmeye çalıştığında kabaca uyandırılmıştı. Öfkeyle kükreyerek uyanmıştı. O turuncu renkli, kısa bacaklı ve ince kuyruklu bir ejderhaydı. Onunla çiftleşmeye kalkışması bile yeterince aşağılayıcıydı. Aptal ve acınası bir yaratıktı. Onun çamurlu bacaklarının sırtına binmiş, umutla ona doğru eğilmiş halde uyanmak, uçarken çiftleşen ejderhalara dair tüm anılarıyla iğrenç bir tezat oluşturunuyordu.

Genellikle erkekler, dişi istekli olduğunu gösterdiğinde onun için savaşırdı. En güçlü erkek rakiplerini yenip dişinin yanına uçtuğunda, genellikle dişiye ele geçirmek için son bir mücadeleye girmek zorundaydı. Ejderha kraliçeleri zayıf erkeklerle çiftleşmezdi. Erkek ejderhalar da uysal dişileri eş olarak kabul etmezdi. Neden soyunu, yavruları ejderhaların gerçek ateşinden yoksun olabilecek sığır gibi bir dişinin soyuyla karıştırırsın ki? Bu yüzden, aptal ve deforme bir yaratığın üzerine çıkıp onu becermesi, dayanılmaz bir hakaretti. Ona dönerek, cüce kanatlarıyla ona boşuna ısırmaya ve tokat atmaya başladı. İlk başta bu onu caydırmaktan çok daha fazla öfkelenirdi. Çamurlu boynu ve

küçük gözleri ateşli bir şehvetle parıltıyordu. Onu kendine çekmeye çalıştı, ama kadının çaresizce kuyruğunu savurmasıyla ayakları yerden kesildi ve her zaman olduğu gibi çamura düştü. Çirkin haliyle, kolayca ayağa kalkamadı ve kız, sırtından ve kalçalarından onun çamurlu pençe izlerini yıkamak için nehre doğru koşarak uzaklaştı. Nehrin asitli sularının, kendisinden de bu aşağılanmayı yıkayabilmesini diledi.

Uyumaya çalıştı ama uyku gelmedi. Bunun yerine, zihninde anılar parıltıdı ve onu hüznle doldurdu — kaçışın, çiftleşmenin, atalarının yumurtalarını bıraktığı ve sonra sıcak kumda güneşlendiği uzak kumsalların anıları. Hüznü korkunç bir özlem yerini aldı. "Kelsingra," diye fısıldadı kendi kendine ve şaşkınlıkla, o yerin anıları zihnini doldurdu. Orayı nehir kenarındaki bir şehir olarak tanımlamak, ona haksızlık olurdu. Orası, taş ve kirişlerle olduğu kadar zihin ve kalple de inşa edilmiş bir yerdi. Tüm şehir, Elderlingler ve ejderhaların dostane bir şekilde yaşadığını yansıtacak şekilde düzenlenmişti. Sokaklar geniş, kamu binalarının kapıları genişti ve duvarlar ile çeşmelerin etrafındaki sanat eserleri, ejderhalar ve Elderlinglerin dostluğunu kutluyordu.

Ve başka bir şey daha vardı, yavaşça hatırladı. Orada bir kuyu vardı, şehri çevreleyen nehirden daha derin bir kuyu. Kuyunun derinliklerine atılan bir kova, sıradan suyun ötesine, en olağanüstü maddeden oluşan daha derin bir nehre battı. Bu maddeden çok az bir miktar bile Elderlingler için tehlikeli derecede sarhoş edici ve insanlar için ölümcül olabilirdi. Ama ejderhalar bu sudan içebilirdi. Gözlerini kapattı ve diğer ejderhaların eski anıları zihninin ön plana çıkmasına izin verdi. Yeşil ve altın rengi bir elbise giymiş bir Elderling kadını, kuyunun vinçindeki kolu çevirdi ve parlak gümüş rengi bir içecek dolu bir kova çıkardı. Kova cilalı bir tekneye boşaltıldı ve bir tane daha, sonra bir tane daha getirildi, ta ki cilalı taşan yapılmış tekne gümüşle dolana kadar. Sintara rüyasında bu sudan içti, gümüş damarlarında akarken kalbini şarkılarla, zihnini şiirlerle doldurdu. Kendini heyecan verici anıların akıntısına bıraktı, şimdiki hayatının gerçekliğini geride bıraktı.

Bu diğer hatırladığı hayatta, o kendini süsleyen bir ejderha kraliçesiydi, gümüş damlaları damlayan ağzı, tüy gibi pullarının üzerine ince bir parlaklık yayıyordu. Yeşil ve altın renkli cüppeli kadın, ona gümüş rengi sıvıyı içmesine izin vermekten büyük keyif alıyordu. Birlikte kuyudan çıktılar ve şehrin parlak güneş ışığıyla aydınlanan sokaklarında dolaştılar. Fıskiyelerin sıçradığı ve oynadığı lüks meydanlardan geçtiler

, çeşmelerin sıçrayıp oynadığı ve parlak cüppeli şehir sakinlerinin ona selam ve reveranslarla karşıladığı yerlerden geçtiler. Pazar, ozanların şarkıları ve tüccarlarla müşterilerin pazarlık sesleriyle doluydu. Etin pişirme kokusu, baharat çuvalları, nadir parfümler ve keskin otlar burnunu doldurdu. O ve arkadaşı nehrin kenarına vardıklarında, eski dostların paylaştığı sevgi dolu vedalaştılar. Sonra kraliçe ejderha parlak kırmızı kanatlarını açtı ve esnedi. Güçlü arka ayakları üzerinde çömeldi ve sonra hiç çaba harcamadan havaya sıçradı. Kanatlarını üç, dört, beş kez ırpıtı ve nehirden esen rüzgar onu yakaladı ve havaya fırlattı. Sıcak yaz havasının akıntısını yakaladı ve onun üzerinde süzöldü.

Kızıl kraliçe, dönen altın gözlerinin üzerinde şeffaf kapakçıkları kırıştırdı. Rüzgâr ona çarptı, ama o rüzgâra karşı yön değiştirip daha da yükseğe çıkınca, rüzgârın darbesi okşamaya dönuştü. Sıcak yaz güneşi sırtını öptü ve geniş dünya onun altında uzanıyordu. Altında uzanan altın rengi topraklar, her iki yanında meşe ağaçlarıyla kaplı tepelerle çevrili geniş bir nehir vadisiydi. Tepelerin ardından daha dik kayalıklar ve en sonunda sarp dağlar görünüyordu. Nehir boyunca uzanan düz arazilerde, ekili tahıl tarlaları, inek ve koyunların otladığı meralarla iç içe geçmişti. Nehrin bir tarafını düzgün siyah taşlardan yapılmış güzel bir yol çevreliyordu ve bu yoldan, daha kırsal bölgelere uzanan yan yollar ve patikalar ayrılıyordu. İnsan yerleşimlerinin ötesinde, dağların eteklerinde ve dağlara doğru uzanan dar vadilerde av hayvanları boldu.

Tepelerin üzerindeki yükselen hava akımlarında, diğer ejderhalar uçuyordu, parlak derileri yaz güneşinde mücevherler gibi parıldıyordu. Biri, kalçalarında ve omuzlarında altın benekleri olan soluk yeşil bir ejderha, ona seslendi. En son eşini tanıdığında içini bir heyecan kapladı. Selamına cevap verdi ve onun kendisine doğru döndüğünü gördü. O dönüşünü tamamlar tamamlamaz, ona tiz bir sesle alay etti ve yüksekliğe çıkmak için kanatlarını güçlüce ırpıtı. O da ona meydan okurcasına derin bir çığlık attı ve peşinden gitti.

Yağmur. Soğuk karla karışık yağmur, çakıl taşları gibi şiddetle sırtına çarptı. Sintara'nın gözleri birden açıldı, rüyası ve rüyanın getirdiğı huzur bir anda yok oldu. Bir sonraki anda, soğuk su yanlarından ve sırtından akıyordu. Karanlıkta etrafındaki ejderhalar hareketlendi ve isteksizce birbirlerine yaklaştı. Keder ve öfke içinde boğuşuyordu. "Kelsingra," diye yüksek sesle kendine söz verdi. "Kelsingra."

Karanlıkta, diğer ejderhaların sesleri onun sesini yankıladı.

Yeşil Ay'ın 17. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 5. Yılı
Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Mühürlü parşömen kutusunda, Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden Trehaug ve Cassarick'teki Rain Wild Tüccarlar Konseylerine gönderilmiş bir mektup bulunuyor. Mektupta, Elderling Selden'in Tintaglia'nın yerini bulmak ve onu geri dönüp genç ejderhaların bakımına yeniden başlamaya ikna etmek için bir yolculuğa çıkmasının öneriliyor.

Detozi,

Yeğeniniz Reyall adına kaleme aldım bu mektubu, Üç Gemi kızı Karlin'in gerçekten iyi karakterli, çalışkan, ailesine saygılı ve okuma yazma bilen bir kız olduğunu size temin etmek için. O, böyle bir bağ kurmak için henüz çok genç olsa da, çırağımın onunla nişanlanmasına izin vermeye hazırım, tabii ki çırağım bana, kalfalık statüsüne ulaşana kadar evlenmeyeceklerine dair söz verirse. Karlin'in karakteri hakkında bu referansı vermekten memnuniyet duyarım ve onun, tüccar ailede doğup büyümüş herhangi bir kız kadar ona iyi bir eş olacağına yürekten inanıyorum. Elbette bu önemsiz bir karar değil, ancak onun beş sağlıklı çocuklu bir aileden geldiğini ve iki kız kardeşinin de evlenip sağlıklı çocukları olduğunu belirtmek isterim. Bu zamanlarda, bir delikanlı Karlin'den daha kötüsünü bulamaz.

Erek

ALTINCI BÖLÜM

THYMARA'NIN KARARI

Annesinin günlük toplantıdan döndüklerinde onları gülümseyerek karşılaması alışılmadık bir durumdu. Daha da alışılmadık olanı, onlarla konuşmak için adeta coşkuyla dolmuş olmasıydı. Thymara ve babası sepetleriyle kapıdan içeri girer girmez annesi konuşmaya başladı. Gözleri umutla parlıyordu. "Thymara için bir teklif aldık."

Bir an için, genç kadın ve babası olduğu yerde donakaldılar. Thymara kelimelerin anlamını zar zor kavrayabildi. Teklif mi? Onun için mi? On altı yaşında, Rain Wild'daki çoğu kızın nişanlandığı yaşı çoktan geçmişti. Dünyanın bazı yerlerinde hâlâ çocuk sayılacağını biliyordu. Diğer yerlerde ise evlenme çağına geldiği düşünülürdü. Ama Rain Wilds'ta insanlar diğer insanlar kadar uzun yaşamıyordu. Bir ailenin soyunun devam etmesi için çocuklarının küçük yaşta nişanlısı olması, doğurgan yaşa gelir gelmez evlenmesi ve bir yıl içinde çocuk sahibi olması gerektiğini biliyorlardı. Bir kız fakir bir aileden gelse bile, görünüşü fena değilse, on yaşında nişanlısı olurdu. Çirkin kızların bile on iki yaşında evlenme umudu vardı.

Tabii Thymara gibi, hayatta kalması bile beklenmeyen, evlenip çocuk sahibi olması hiç düşünülmeyen kızlar hariç. Bazıları tarafından görünmez, diğerleri tarafından zar zor tahammül edilen kızlar. Yine de annesi, gözleri parlayarak, ona bir teklif geldiğini söylüyordu. Bu çok garipti. Çocuk sahibi olması yasak olan birine evlilik teklifi mi? Hiç mantıklı değildi. Kim böyle bir teklifte bulunurdu ve annesi bunu neden düşünürdü?

"Thymara'ya evlilik teklifi mi? Kimden?" Babasının sesi inanamama ile doluydu. Thymara, annesinin yüzünü incelerken kalbinde kötü bir his uyandı. Annesi ince bir gülümsemeyle

sepetlerin yanında çömelip akşam yemeği için hangi yiyecekleri seçeceğine karar vermeye başladı. Topladıkları yiyeceklere seslendi. "Thymara için bir teklif aldık dedim, Jerup. *Evlilik* teklifi değil."

"Ne tür bir teklif peki? Kimden?" diye sordu babası. Sözlerinde öfke dolu bir fırtına kopmak üzereydi.

Annesi soğukkanlılığını korudu. İşinden başını kaldırmadı. "Yararlı bir iş ve bizim yaşlılığımızda bizden ayrı bir hayat teklifi. Kimden geldiğine gelince, doğrudan Yağmur Vahası Tüccarları Konseyi'nden geldi. Yani küçümsenecek bir şey değil, Jerup. Thymara için harika bir fırsat."

Babası bakışlarını Thymara'ya çevirdi ve onun konuşmasını bekledi. Küçük ailelerinde, annesinin "yaşlılık günleri" hakkında sürekli endişelendiği bir sır değildi. Açıkça, Thymara'nın bakım sorumluluğundan kurtulurlarsa, yaşlılık günleri için daha fazla para biriktirebileceklerine inanıyordu. Thymara bunun doğru olup olmadığından emin değildi; her gün babasının yanında çalışıyordu. Babasının eve getirdiği ürünlerin çoğunu, kimsenin tırmanmaya cesaret edemediği en yüksek dalların en uçlarından, güneşli yerlerden o toplamıştı. Babasının sepetleri her gün daha hafif olduğunda annesi bunu bir rahatlama olarak görecekti miydi? Ve o giderse, vücutları yaşlanıp zayıfladıkça günlük işleri kim yapacak?

Thymara bunların hiçbirini söylemedi. "Ne tür 'yararlı işler' teklif ettiler?" diye sordu sessizce. Thymara sesini suçlayıcı yapmamaya çalıştı. Annesinin vereceği cevaptan korkuyordu. Trehaug'da her türlü "yararlı iş" vardı. Her zaman, gömülü Elderling şehrinde en tehlikeli kazı işleri vardı. Bu, sırt kırıcı bir işti, kürek ve el arabası ile çalışmak, çoğu zaman neredeyse karanlıkta ve her zaman eski gömülü şehrin bir kapısı veya duvarının aniden çöküp çamur seli yaratma ihtimaliyle. Genellikle bu iş için erkekler seçilirdi çünkü onlar daha güçlüydü. Onun gibi "üretken olmayan" kızlara genellikle en yüksek ve en hafif dalları geçen köprülerin bakımını yapma görevi verilir. Son zamanlarda, Rain Wild Nehri'nin her iki yakasındaki geniş alana yayılmış yerleşim yerlerini birbirine bağlayan yaya köprü ağının büyük ölçüde genişletileceği konuşuluyordu ve zincir ve tahtadan yapılmış bir köprünün ne kadar uzağa uzatılabileceği konusunda çok tartışma vardı. Thymara, kalbinin batmasıyla, bunu keşfedecek ekibin bir parçası olacağını düşündü. Evet. Muhtemelen öyleydi. Mahalledeki herkes onun tırmanma becerisini biliyordu. Ve böyle bir iş, evinden ayrılıp

yakın bir yerde yaşamayı gerektirecekti. Bu onu ailesinden uzaklaştıracak ve belki de hayatının hızlı bir şekilde sona ermesine neden olacaktı. Annesi bunu hoş karşılayabilirdi.

Annesi hikayesine başlarken sesinde sahte bir neşe vardı. "Bugün, bagaj pazarında çok güzel işlemeli bir cüppe giymiş ve Rain Wild Konseyi'nden bir parşömen taşıyan bir tüccar vardı. Trehaug ve tüm Rain Wild sakinlerine hizmet etmek üzere özel bir görev üstlenecek, güçlü, eşsiz ve çocuksuz gençler aradığını söyledi. Ücretin çok iyi olacağını, göreve başlamadan önce hemen avans verileceğini ve görev bittiğinde, Trehaug'a döndüklerinde emeklerinin karşılığını fazlasıyla alacaklarını söyledi. Çok kişinin seçilmek isteyeceğini, ancak adayların olağanüstü dayanıklı ve sert olması gerektiğini söyledi."

Thymara sabırsızlığını bastırdı. Annesi hiçbir şeyi açıkça söylemezdi. Bir hikâyeyi veya haberi dolambaçlı yollardan anlatırdı. Ona soru sormak, onu yine başka bir konuya saptırmaktan başka işe yaramazdı. Thymara dişlerini sıkıp dilini tuttu.

Babası onun sabrına sahip değildi. "Yani bu bir evlilik teklifi değil, iş teklifi. Thymara'nın zaten işi var. Bana toplama işinde yardım ediyor. Neden senin deyimle, bizden uzak, 'kendi hayatı'nı istesin ki? Biz de gençleşmiyoruz ve onu yanımda istediğim bir zaman varsa, senin de dediğin gibi, 'yaşlılık yıllarımızda'dır. Başka kim bize bakacak? Yağmur Vahası Konseyi mi?"

Annesi dudaklarını sıkıca kapattı ve kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. "Peki, tamam," dedi acı bir sesle. "Daha fazla bir şey söylemeyeceğim. O adamı dinlemekle, ya da Thymara'nın hayatında biraz macera yaşamak isteyebileceğini düşünmekle aptallık ettim." Öfkeyle titreyerek, onlara ekşi bir bakış attı ve sessizlik ve öfke yaydı.

Evlerinin ana odası küçüktü, ama annesi dokuma minderlerin üzerine yemekleri koyarken onları görmezden geliyor gibi yaptı. Thymara ve babası da sessiz kaldılar. Daha fazla bilgi istemek, annesinin onlardan bilgi saklamaktan duyduğu zevki daha da artıracaktı. İlgisizmiş gibi davranmak, daha çabuk sonuç verecekti. Babası lavaboyu doldurdu, kullandı, kirli suyu pencereden dışarı attı ve sonra onun için tekrar doldurdu. Lavaboyu ona uzatarak, "Yarın hasat yapmak yerine, yeni bitkiler getirmek için bir keşif gezisine çıkalım mı? Erken kalkalım mı?" dedi.

"Sanırım en akıllıca olanı bu," diye cevapladı Thymara temkinli bir şekilde.

Annesi, onların basit bir sohbeti varmış gibi görünmesine dayanamadı. Ezdiği kura fıstıklarına seslendi. "Sanırım kızım hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ejderhalarla çalışmaktan çok heyecanlanacağını sanmışım. Küçükken onlara çok ilgi duyuyordu."

Babası, annesinin konuşmaya devam etmesi için Thymara'ya sessiz olmasını işaret etti. Thymara sessiz kalamadı. "Ejderhalar mı? Yumurtadan çıktıklarını gördüğüm ejderhalar mı? Onlarla mı çalışacağım?"

Annesi küçük, memnun bir şekilde burnunu çekti. "Görünüşe göre hayır. Baban, burada kalıp, biz yaşlanıp ölene kadar bizimle yaşamanın ve sonra hayatının geri kalanını yalnız geçirmenin daha iyi olacağını düşünüyor." Ezilmiş kura fındıklarının yemek matının üzerine koydu ve yanına bir tabak weddle sapı koydu. O gün erken saatlerde topluluk fırınında yassı ekmek pişirmişti. Altı adet yassı ekmek vardı, her birine ikişer tane düşüyordu. Bol ya da özenle hazırlanmış bir yemek değildi, ama babasının dediği gibi "karnını doyuracaktı". Birkaç saniye önce çok acıkmış olan Thymara, şimdi yemeğe bakmak bile istemiyordu.

Ama babası haklıydı. Thymara, annesinin öfkesini beslemiş, sorusuyla onu yatıştırmamış ve şimdi kadın soğuk ve haklı bir öfkeyle yanıyordu. Yemek sırasında sanki her şey yolundaymış ve kendisi kocasının isteklerine boyun eğen itaatkar bir eşmiş gibi gülümsedi ve havadan sudan konuştu. Thymara, annesinin attığı yemi yutamayıp teklifi iki kez daha sordu, ama annesi her seferinde Thymara'nın evini ve ailesini terk etmek istemeyeceğini ve böyle aptalca bir konu hakkında daha fazla konuşmayacağını söyledi.

Thymara'nın yapabileceği tek şey, kaynayan merakıyla içten içe kızmak oldu.

Yemek biter bitmez Jerup, işleri olduğunu söyleyerek evden çıktı. Thymara, annesinin kin dolu bakışlarından kaçınarak yemek artıkları topladı. Mümkün olduğunca çabuk evden ve komşuların evlerini birbirine bağlayan küçük yollardan uzaklaştı. Kanopinin daha yükseklerine tırmandı. Düşünmesi gerekiyordu ve bunu en iyi yalnızken yapabilirdi. Ejderhalar. Ejderhaların ona yapılan teklifle ne ilgisi olabilirdi ki?

Thymara hayatında iki kez ejderha görmüştü. İlki beş yıl önce, Thymara neredeyse on bir yaşındayken olmuştu. Babası onu gövdeden aşağıya, Kolye Köprüleri'nden geçip sonra aşağıya, aşağıya, yere kadar indirmişti. Nehir kıyısındaki kuluçka yerine giden yol

çok sayıda ayak tarafından çamurla kaplanmıştı. Bu, Thymara'nın Cassarick'e ilk ziyaretiydi.

Onların ortaya çıkışını izlediği anı hala aklından çıkmıyordu. Kanatları zayıftı ve kemikleri üzerinde derileri gergindi. Tintaglia gelip onları beslemek için taze et getirmişti. Babası, zavallı şekilsiz yaratıklara acımıştı. Yeni yumurtadan çıkan bir ejderhadan kaçışını hatırlayınca, ağzında hüznü bir gülümseme belirdi.

Yumurtadan çıktıktan sonraki ilk günlerde, herkes hayatta kalan ejderhaların büyüyeceğini ve gelişeceğini ummuştu. Babası bir süre ejderhaları beslemek için avcı olarak çalışmıştı. Ancak yoğun ormanlarla kaplı Rain Wilds, bu kadar büyük ve açgözlü etoburları uzun süre besleyemedi. Avcıların tüm çabalarına rağmen, avlanabilecek hayvan sayısı sınırlıydı. Konsey, avcılarının ücretlerini ödemekte giderek cimri davranmaya başladı. Babası kısa süre sonra bu işi bırakıp Trehaug'daki evlerine döndü. Hasta ejderhaların hızla öldüğünü anlatan hüznü bir hikaye anlattı. Hayatta kalanlar büyüdü, ama daha sağlıklı veya daha bağımsız değillerdi. "Bazen Tintaglia gelip et getiriyor, ama bir ejderha bu kadarını besleyemez. Ve o zavallı yaratıklara duyduğu utanç her halinden belli oluyor. Korkarım ki hepimiz için sonu kötü olacak."

Yeryüzüne bağlı ejderhalar için durum daha da kötüleşmişti. Tintaglia, tüm olasılıklara rağmen bir eş bulmuştu. Herkes Tintaglia'nın dünyadaki son gerçek ejderha olduğuna inanıyordu. Bunun böyle olmadığını öğrenmek şok ediciydi ve buzdan dirilen kara ejderhanın hikayesi neredeyse inanılmazdı.

Uzak Altı Dükaliğin prenslerinden biri, kendi nedenleriyle, ona önemi olmayan nedenlerle, ejderhayı buzlu mezarından çıkarmıştı. Kara ejderha ölmemişti; uzun ve buzlu uykusundan uyanmış ve Tintaglia'yı eş olarak seçmişti. Avlanmak, beslenmek ve çiftleşmek için birlikte uçup gitmişlerdi. Hikaye ne kadar çılgınca olsa da, bir şey kesindi: O zamandan beri, kraliçe ejderha Yağmur Ormanları'na sadece ara sıra geri dönüyordu. Bazı Yağmur Vahası sakinleri, iki büyük ejderhanın uzaktan uçtuğunu gördüklerini bildirdiler. Bazıları, artık insanlara arkadaşlık veya yardım için ihtiyacı olmadığı için onlardan ayrıldığını, açgözlü genç ejderhaları onların bakımına terk etmekle kalmayıp, Yağmur Vahası Nehri'nin suları üzerinde koruyucu gölgesini de çekmiş olduğunu acı bir şekilde söylediler.

Tintaglia anlařmanın kendi tarafına dűřen yűkűmlűlűklerini yerine getirmemiř olsa da, Yaęmur Vahřileri genç ejderhalara bakmaya devam etmekten bařka çareleri yoktu. Birçok kiřinin da belirttięi gibi, řehrin eteklerinde yařayan bir ejderha sűrűsűnden daha kűtű olan tek řey, řehrin eteklerinde yařayan a ve űfkeli bir ejderha sűrűsűydű. Kozlařma alanı Trehaug'un oldukça yukarısında olmasına raęmen, neredeyse gűműlű Cassarick řehrinin űzerindeydi. Trehaug'un altındaki eski Elderling řehrinin en eriřilebilir kısımları, uzun zaman űnce Elderling hazineleri için kazılmıřtı. Cassarick de aynı potansiyeli sunuyor gibi gűrűnűyordu, ancak genç ejderhalar insanlara eriřim izni verecek bir ruh halinde tutulursa.

Thymara, genç ejderhalardan kaçının hayatta kaldığını merak ediyordu. Koza içine giren tűm yılanlar ejderha olarak ortaya çıkmamıştı. Babası Cassarick'e son seyahatinde Thymara da onunla birlikte gitmişti. Bu, iki yıldan biraz daha uzun bir sűre űnceydi. Hatırladığı kadarıyla, o zaman hayatta kalan on sekiz yaratık vardı. Hastalık, taze yiyecek eksikliği ve aralarında çıkan kavgalar, onlara ağır bir darbe vurmuştu. Thymara, yaklaşmaya cesaret edemedi ağaçlardan izlemişti. Kirli, hantal yaratıklar, yeni ortaya çıkan ejderhaların ışıltılı yeniliğini hatırladığında trajik, neredeyse műstehcen gűrűnűyordu. Bűyűk, şekilsiz, çamurla kaplı, nehrin kenarındaki çamurlu bir alanda yaşayan yaratıklardı. Kokuyorlardı. Kendi dışkılarının içinde dolaşıyor, eski yemeklerin artıklarıyla uğraşıyorlardı. Ejderhaların hiçbiri uçma yeteneği kazanamamıştı. Bazıları çok sınırlı bir şekilde kendi yiyeceklerini avlayabiliyordu. abaları nehre girip gű eden balıkları kapmakla sınırlıydı. Bastırılmış bir çatışma hissi, sűrűngen kokusundan daha yoğun bir şekilde yűkseldi. Kemikli, huysuz yaratıklara bakmaya dayanamayıp onlardan uzaklaştı.

Thymara, anılarını silip tırmanmaya odaklanmak için başını salladı. Pençelerini kazıdı ve evinin çatısını űrten dallara tırmandı. Burası Trehaug'un en yűksek yerlerinden biriydi. Buradan, aęaç tepelerinin oluşturduğu şehrin çoğunu gűrebiliyordu.

Dizlerini çenesinin altına çekip, gece karanlıęının řehri ve ormanı yutmasını izlerken dűřűncelere daldı. Bu yeri çok seviyordu. Biraz űne eęilip kendini doęru açıyla konumlandırırsa, kesiřen dalların arasından kűűk bir pencere açılıyor ve gece gűkyűzűnű ve onu dolduran sayısız yıldıız gűrebiliyordu. Bűyle bir manzara olduęunu bařka kimsenin bilmedięini dűřűnűyordu. Bu manzara sadece ona aitti.

Kısa bir süre huzur içinde kaldı. Sonra dalın hafif titremesinden, tehlikeli yerinden ona katılmak için birinin geldiğini anladı. Babası değildi. Hayır. Bu kişi babasından daha hızlı hareket ediyordu. Ona bakmak için dönmedi, ama onu görmüş gibi konuştu. "Merhaba, Tats. Bu gece buraya ne getirdi seni?"

Omuzlarını silktiğini hissetti. Dalın üzerinde ayakta duruyordu. Şimdi dört ayak üstüne çökerek dar dalda sürünerek ona katıldı. Ona ulaştığında oturdu, ama ince bacaklarını altındaki dalın etrafına doladı. "Sadece ziyaret etmek istedim," dedi dövmeli çocuk sessizce. Sonunda başını çevirip ona baktı.

Tats, yorum yapmadan onun bakışlarını karşıladı. Son zamanlarda gözlerinin, bazı Yağmur Vahşileri'nde görülen soluk mavi parıltıyı aldığını biliyordu. O, bu konuda hiç yorum yapmamıştı, siyah pençeleri hakkında da. Ama o da, burnunun yanındaki yüzünü kaplayan dövmeler hakkında hiç soru sormamıştı. Burnuna en yakın olanı küçük bir at sembolüydü. Sol yanağının büyük bir kısmını kaplayan ise bir örümcek ağıydı. Bunlar onun köle olarak doğduğunu gösteriyordu. O, onun hikâyesinin tüm ayrıntılarını biliyordu. Altı yıl önce, yılanların geri dönüşüyle birlikte, Rain Wild Konseyi, Bingtown'daki dövmelilere oraya göç etmeleri için davetiye göndermişti. Yakın zamanda özgürlüklerine kavuşan kölelerin çoğunun başka bir geleceği yoktu. Bazıları suçluydu, bazıları borçludur, ama köleliğin dövmeleri hepsini neredeyse eşit bir konuma getirmişti. Konsey, onları Rain Wild Nehri'ne doğru yolculuğa çıkmaya, yerleşip evlenmeye ve yeni bir hayata başlamaya davet etmişti. Karşılığında, Dövmeliler nehrin sığılıklarını temizlemek ve yılanların göçünü tamamlamasını sağlayan su merdivenlerini inşa etmek için emeklerini sunmuşlardı. Dövmelilerin çoğu, Yağmur Ormanı'nın değerli vatandaşları olmuştu. Borçlular genellikle yetenekli zanaatkarlar veya ustalar olup, yeteneklerini Yağmur Ormanı'na getirmişlerdi.

Ne yazık ki, bazıları hırsız, katil ve yankesiciydi. Ve bazıları bu becerilerini Rain Wilds'a da getirmişti. Yeni bir hayat kurma şansına rağmen, bildikleri şeye geri dönmüşlerdi. Tats'ın annesi de onlardan biriydi. Thymara, onun bir hırsız olduğunu duymuştu, ama bir hırsızlık olayı ters gidip cinayete dönüşene kadar bundan fazlasını bilmiyordu. Tats'ın annesi kaçmıştı; kimse nereye gittiğini bilmiyordu, en azından o zamanlar on yaşında olan Tats bilmiyordu. Kendi başına kalmış olan Tats, diğer Dövmeliler tarafından büyütülmüştü. Thymara, Tats'ın her yerde ve hiçbir yerde yaşamış, bulabildiği yiyecekleri toplayarak hayatta kalmış olduğu izlenimini edinmişti.

Ona, eski giysiler giymiş ve bir iki kuruş kazanmak için yapabileceği her türlü basit işi yaparken teklif edildi. O ve babası, Trehaug'un merkezindeki beş ana ağacın dev gövdelerine en yakın yerde düzenlenen büyük pazar günlerinden birinde onunla tanışmışlardı. O gün satmak için kuşları vardı ve o, en küçüğünü verirlerse istedikleri her şeyi yapacağını söylemişti. Aylardır et yememişti. Babası her zamanki gibi çok iyi kalpliydi. Çocuğu, genellikle kendisinin yaptığı ve çok daha iyi yaptığı bir iş olan mallarını satmaya gönderdi, çünkü onun sesi daha yüksek ve daha melodikti. Yine de Tats, kendine bir yemek kazanmak için istekli, hatta hevesliydi. O günden beri, iki yıl boyunca onu sık sık görmüşlerdi. Babası ona iş bulabildiğinde, Tats her zaman minnettar olurdu. O, yerin üzerinde doğmuş insanların asla cesaret edemediği yüksek ağaçların arasında bile becerikli biriydi. Thymara, onun arkadaşlığını sık sık hoş karşılardı. Çok az arkadaşı vardı. Küçükken onunla arkadaşlık eden çocuklar çoktan büyümüş, evlenmiş ve ebeveyn ve eş olarak yeni hayatlarına başlamışlardı. Thymara, garip bir şekilde uzayan ergenlik döneminde geride kalmıştı. Kendisi gibi bekar bir arkadaş bulmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Neden böyle olduğunu merak ediyordu.

Şimdiye kadar evlenmemiş ya da en azından flört etmemiş olacaktı.

Düşünceleri dalmıştı. Sessizliğinin uzadığını, o sorduğunda fark etti: "Bu gece yalnız kalmak mı istedin? Seni rahatsız etmek istemem."

"Hayır, rahatsız etmiyorsun Tats. Sadece kendime biraz zaman ayırıp düşünüyordum."

"Ne hakkında?" Adam dalda daha sağlam bir şekilde oturdu.

"Geleceğim için seçeneklerimi değerlendiriyorum. Çok fazla seçenek yok ama." Gülmeye çalıştı.

"Yok mu? Neden?"

Ona baktı, alay mı ediyor diye merak etti. "Şey, on altı yaşındayım ve hala ailemle yaşıyorum. Kimse bana evlenme teklif etmedi ve kimse de etmeyecek. Yani ya hayatımın sonuna kadar ailemle yaşayacağım ya da kendi başıma bir hayat kuracağım. Avcılık ve toplayıcılık hakkında biraz bilgim var. Ama bu iki konuda bildiğim tek şey, tek becerim bunlar olduğunda tek başıma yaşamaya çalışırsam, sefil bir hayat süreceğim. Yağmur Ormanları'nda, hayatta kalmak için en az iki kişinin birlikte çalışması ve çok çalışması gerekiyor. Ve ben her zaman tek başıma olacağım."

Tats, onun sözleri karşısında şaşırmış ve biraz rahatsız olmuş görünüyordu. Boğazını temizledi. "Neden her zaman kendi başının çaresine bakman gerektiğini düşünüyorsun?" Daha sessiz bir sesle ekledi, "Ailenle yaşamaktan sanki çok kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun. Benim bir annem ya da babam olmasını çok isterdim." Kısa bir kahkaha attı. "İkisini birden sahip olmayı hayal bile edemiyorum."

"Ailemle yaşamak korkunç değil," diye itiraf etti. "Ama bazen annemin benim etrafında olmamamı istediğini biliyorum. Babam bana her zaman iyi davranır; istediğim zaman kalabileceğimi söyler. Sanırım beni eve geri getirdiğinde, hayatımın geri kalanında ayak altında olacağımı biliyordu."

Tats kaşlarını çatı. Şaşkın bakışları, yanağındaki örümcek ağını garip bir şekilde hareket ettirdi. "Seni eve mi getirdi? Nereye gitmiştin?"

Bu kez Thymara'nın kendini garip hissetme sırası gelmişti. Herkesin onun ne olduğunu ve hikâyesini bildiğini sanmıştı. Herhangi bir Rain Wilder ona bakarak bunu anlayabilirdi. Ama Tats Rain Wilds'da doğmamıştı ve onun gibi olanlar Rain Wilders'ın yabancılara bahsettiği türden insanlar değildi. Bazıları onunla hiç konuşmaz ya da doğrudan bakmazdı, bu yüzden onun varlığı yabancılarla yapılan sıradan sohbetlerin konusu değildi. Tats'ın bunu bilmemesi, çoğu insanın onu hala bir yabancı olarak gördüğü anlamına geliyordu. O gerçekten bilmiyordu. Bu düşüncenin yeniliği onu incitti. Garip bir gülümsemeyle dişlerini sıktı ve elini ona uzattı. "Bir şey fark ettin mi?"

O yaklaşıp eline baktı. "Pençelerinden biri kırılmış mı?"

Gülmekten boğuldu ve aniden onun hakkında daha önce hiç fark etmediği bir şeyi anladı. Ona dostça davranıyordu çünkü gerçekten bilmiyordu.

"Tats, fark etmen gereken şey, *benim* tırnaklarımın tırnak değil pençe *olduğu*. Kurbağa ya da kertenkele pençesi gibi." Pençelerini dala batırdı ve geri çekti, dört çizgi halinde yırtık kabuk bıraktı. "Pençeler beni ben yapan şey."

"Rain Wild'da pençeleri olan birçok insan gördüm."

Ona baktı. Sonra dedi ki, "Hayır, görmedin. Siyah tırnaklı birçok insan gördün. Hatta kalın siyah tırnaklılar da. Ama pençeler görmedin. Çünkü bir bebek tırnak yerine pençelerle doğduğunda, anne babası ve ebe ne yapmaları gerektiğini bilir. Ve yaparlar."

Dalın üzerinde ona daha yakın bir yere oturdu. "Ne yaparlar?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kadın onun yoğun bakışlarından kaçarak, geceyi örten dallara baktı. "Ondan kurtulmak. İnsanların gitmediği bir yere koymak. Ve orada bırakmak."

"Ölsün mü?" Şok olmuştu.

"Evet, ölmesi için. Ya da bir ağaç kedisi ya da büyük bir yılan tarafından yenmesi için." Ona bir kez daha baktı ve onun dehşet dolu bakışlarına karşılık veremedi. Bakışları suçlayıcıydı ve ona nankörlük yapmış gibi hissettirdi, sanki deforme olmuş çocuklara olanları anlatarak sadakatsizlik etmiş gibi. "Bazen bebeği boğazlayarak ya da boğarak uzun süre acı çekmemesi için öldürürler. Sonra da nehre atarlar. Sanırım ebeye bağlı. Benim ebem beni yolun kenarına attı; yolun kenarındaki çatalı bir dalın arasına sıkıştırdı ve kanaması normalden fazla olan annemin yanına koştu." Boğazını temizledi. Tats ağzı hafifçe açık bir şekilde ona bakıyordu. İlk kez, alt dişlerinden birinin diğerine göre biraz eğri olduğunu fark etti. Kendini dinleyen adamdan gözlerini kaçırdı.

"Ebe, babamın onu takip ettiğini bilmiyordu. Bizim ilk çocuğumuz değildik, ama canlı doğan ilk çocuğumuzdu. Babam, beni bırakmaya dayanmadığını, benim bir şansı hak ettiğimi düşündüğünü söylüyor. Bu yüzden ebeyi takip etti ve beni eve geri getirdi, birçok insanın onun yanlış yaptığını söyleyeceğini bildiği halde."

"Yanlış mı? Neden?"

Ona bakarak, onunla dalga geçip geçmediğini merak etti. Gözleri solgundu, günün saatine göre mavi ya da gri renkteydi. Ama hiç parlamıyorlardı. Onunkiler gibi değil. Ona samimi bir şekilde bakıyordu. Ciddi bakışları onu neredeyse çileden çıkaracaktı. "Tats, bunları nasıl bilmezsin? Rain Wilds'da kaç yıldır yaşıyorsun, altı yıl mı? Rain Wilds'da birçok çocuk, vahşi doğanın etkisiyle doğar. Ve büyüdükçe daha da farklılaşırlar. Bu yüzden insanlar bir sınır çizmek zorunda kaldılar. Çünkü doğduğunda çok farklıysan, pulların ve pençelerin varsa, büyüdüğünde ne olacağını kim bilebilir? Ve benim gibi olanlar evlenip çocuk sahibi olursa, o çocuklar doğduklarında insanlardan daha da uzaklaşır ve büyüdüklerinde kim bilir ne olurlar."

Tats derin bir nefes aldı ve başını sallayarak nefesini verdi. "Thymara, sanki insan olmadığını düşünüyormuş gibi konuşuyorsun."

"Şey," dedi ve sonra durdu. Bir süre, zihninde kelimeleri kovaladı. *Belki de değilim.* Buna inanıyor muydu? Tabii ki hayır. Şey,

belki de değil. İnsan değilse neydi o zaman? Ama insan olsaydı, nasıl pençeleri olabilirdi?

Tats, o sözcükleri bulamadan tekrar konuştu. "Bana Rain Wilds'daki çoğu insandan daha garip gelmiyorsun. Burada senden çok daha fazla pul ve saçakları olan insanlar gördüm. Şimdi beni rahatsız etmiyor ama. Ben küçükken, buraya ilk geldiğimde, sizler oldukça korkutucu bir gruptunuz. Artık değil. Şimdi sizler sadece, şey, işaretlenmiş insanlarsınız. Tattooed'ların işaretlendiği gibi."

"Sizi sahipleriniz damgaladı. Köle olduğunuzu göstermek için."

O, onun sözlerini yalanlayan bir gülümsemeyle beyaz dişlerini gösterdi. "Hayır. Beni, insanların benim sahibi olduklarına inanmaları için damgaladılar."

"Biliyorum, biliyorum," dedi kız çabucak. Bu, eski kölelerin çoğunun ısrarla vurguladığı bir farktı. Bunun onlar için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu, ama belli ki önemliydi. Ona istediği gibi açıklamasına izin vermeye hazırdı. "Ama benim demek istediğim, bunu sana birisi yaptı. Ondan önce sen de herkes gibiydin. Ama ben, ben böyle doğdum." Elini ters çevirip avucuna doğru kıvrılan siyah pençelerine baktı. "Her zaman farklıydım. Evlenmeye uygun değildim." Sesini alçaltıp ondan uzaklaşarak ekledi, "Yaşamaya bile uygun değildim."

O, onun sözlerine cevap vermedi. Bunun yerine sessizce, "Annen az önce dışarı çıktı ve buraya, bize baktı. Hâlâ aşağıda, bana bakıyor." dedi. Birazcık yerinden kıpırdadı, tüylü başını eğdi ve sanki bu onu görünmez yapacaktırmış gibi omuzlarını dar göğsüne doğru eğdi. "Benden hoşlanmıyor, değil mi?"

Thymara omuz silkti. "Şu anda, gerçekten sevmediği kişi benim. Daha önce bir aile anlaşmazlığı yaşadık. Babam ve ben toplama işinden eve döndük ve annem birinin benim için bir teklifte bulunduğunu söyledi. Evlilik teklifi değil, iş teklifi. Babam benim zaten bir işim olduğunu söyledi ve annem sinirlendi, teklifin ne olduğunu bile söylemedi." Dalın üzerine uzandı ve içini çekti. Rain Wild gecesı etraflarını kaplıyordu. Küçük asma evlerde lambalar yakılıyordu. Gördüğü kadarıyla, Trehaug'un üst kısımlarından saçılan kıvılcımlar, dallar ve yapraklar arasında parıldıyordu. Karnının üstüne döndü ve aşağıya baktı; orada, ağaçlardan yapılmış şehrin daha zengin bölgelerinde ışıklar daha yoğun ve parlaktı. Lambacılar iş başındaydı, ormanı kaplayan köprüleri, ormana asılmış parlak kolyeler gibi aydınlatıyorlardı. Neredeyse her akşam

daha fazla ışık vardı. Altı yıl önce, Trehaug ve Cassarick'in nüfusunu artıran bir Dövmeliler akını olmuştu. O zamandan beri giderek daha fazla yabancı gelmişti. Nehrin aşağısındaki küçük ticaret köylerinin de büyüdüğünü duymuştu.

Aşağıda ışıklarla süslenmiş orman çok güzeldi. Ve orası ona aitti, ama asla onun olamayacaktı. Dişlerini sıktı ve dişlerinin arasından konuştu. "Çok sinir bozucu. Zaten çok az seçeneğim var, bir de annem birini benden esirgiyor." Kendi dalını paylaştığı sıksa çocuğa baktı.

Tats'ın yüzünü her zaman şaşırtıcı bir şekilde değiştiren sırtışı aniden ortaya çıktı. "Teklifini biliyorum. Sanırım."

"Neyin?"

"Teklifin ne olduğunu biliyorum. Çünkü ben de duydum. Bu gece buraya gelmemin nedenlerinden biri de, sana ve babana bu konuda ne düşündüğünüzü sormaktı. Çünkü sen ejderhaları benden daha iyi tanıyorsun."

O kadar ani bir hareketle oturdu ki Tats nefesini tuttu. Ama Thymara düşme tehlikesi olmadığını biliyordu. "Teklif neydi?" diye sordu.

Yüzü heyecanla aydınlandı. "Şey, her pazar yerinde ilanlar asan bir adam vardı. Bir tanesini çiviledi ve bana okudu. Ona göre, Yağmur Vahası Konseyi işçi arıyormuş, genç, sağlıklı işçiler, 'bağlılığı az' olanlar. Ailesi olmayanlar demek, dedi." Tats heyecanlı anlatımında aniden durakladı. "O zaman bu senin teklifin olamaz, değil mi? Çünkü senin ailen var."

"Söyle hadi," diye sertçe sordu Thymara.

"Şey, özetle şöyle. Cassarick'te ejderhalar çok sorun çıkarmaya başladı. İnsanları korkutup, yaramazlık yaptılar ve Konsey onları başka bir yere taşımaya karar verdi. Bu yüzden onları Cassarick'ten uzaklaştırmak için insanlar arıyorlar. Onları güdüp, yiyecek bulmak gibi işleri yapacak insanlara ihtiyaçları var. Ve onları yeniden yerleştirmek, geri dönmelerini engellemek için."

"Ejderha bakıcıları," dedi Thymara yumuşak bir sesle. Tats'tan gözlerini ayırdı ve bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Ejderhaları gördüğü kadarıyla, kolay yönetilebilen yaratıklar değillerdi. "Bence bu tehlikeli bir iş olur. Bu yüzden yetim ya da ailesi olmayan insanlar arıyorlar. Böylece ejderha seni yerse kimse şikayet etmez."

Tats ona şüpheyle baktı. "Ciddi misin?" "Şey..."

"Thymara!" Annesinin keskin sesi geceyi yırttı. "Geç oluyor. İçeri gir."

Thymara irkildi. Annesi nadiren onun adını herkesin önünde söylerdi, hele ki onu çağırmak için hiç. "Neden?" diye seslendi annesine. Belki babası eve gelmişti ve onu istiyordu. Annesi onu eve çağırdığını hiç hatırlamıyordu.

"Çünkü geç oldu. Ve ben öyle dedim. İçeri gir."

Tats'ın gözleri büyüdü. Fısıltıyla konuştu. "Benden hoşlanmadığını biliyordum. Seni belaya sokmadan gitsem iyi olur."

"Tats, seninle bir ilgisi yok. Eminim. Gitmene gerek yok. Muhtemelen bana bir iş vermiştir." Aslında, annesinin neden aniden onu eve çağırdığını bilmiyordu. Küçük evlerinin dalların üzerinde sallanarak durduğu yere inmesi gerektiğini biliyordu. Ama gitmek istemiyordu. Babası evde yokken, küçük odalar rahatsız edici derecede küçük, annesinin hoşnutsuzluğuyla doluydu. Aniden, annesine karşı her zamanki itaatkar tavrından çok farklı bir inatçılık onu sardı. Gidecekti, ama hemen değil. Ne de olsa annesi ne yapabilirdi ki? Thymara ve Tats'ın şu anda tünediği ince dallara asla çıkmazdı. Annesi, Trehaug'un bu bölgesindeki ağaç yollarına bile burun kıvırıyordu. Ağaçların tepesinde yer alan bu küçük evlerin bulunduğu bölgeye "Cricket Cages" (Kriket Kafesleri) deniyordu ve halkın dallardan dallara geçmesi için hafif köprüler ve ince tramvay hatları kullanılıyordu. Annesi, Trehaug'un bu yoksul bölgesinde yaşamaktan nefret ediyordu, ama sallanan evler ucuzdu. Ağaçların tepesinde neredeyse her şey daha ucuzdu.

"İçeri girmeyecek misin?" diye sordu Tats sessizce. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Henüz değil." "Az önce ne düşünüyordun?"

Omuzlarını silkti. "Her şeyin ne kadar değiştiğini." Dalın üzerinden Trehaug'un parıldayan ışıklarına baktı. Işıkları, yağmur ormanlarının devasa gövdeleri ve geniş dalları tarafından dağınık ve kırık bir şekilde yansıyor. "Ailem her zaman fakir değildi. Ben doğmadan önce, annemle babam evlendiğinde, orada yaşıyorlardı. Çok aşağıda. Babam, Rain Wild Tüccarlarının üçüncü oğluydu. Ailesi, eski gömülü şehirde bir hakka sahipti ve oldukça varlıklıydılar. Ama sonra dedem öldü. Babamın iki ağabeyi vardı. En büyüğü hakkı miras aldı, ikinci oğul ise en iyi şekilde nasıl

bunu idare ediyordu. Ama üç aileyi geçindirmek için yeterli geliri yoktu ve babam kendi yoluna gitmek zorunda kaldı. Bazen bunun annemi daha ben doğmadan önce bile acımasızlaştırdığını düşünüyorum. Sanırım güzel eşyalarla dolu rahat bir hayat sürmeyi ve iyi evlilikler yapacak yakışıklı çocukları olmasını umuyordu.

Yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Küçük bir ayrıntı, herkesin hayatı farklı olabilirdi. Bence babam en büyük oğul olsaydı ve mirası o alsaydı, maymun kuyruğum ve ağaç sıçanı gibi sesim olsa bile şimdiye kadar biri benimle evlenmek isterdi."

Tats'ın ağzından bir kahkaha patladı ve onu ürküttü. Bir an sonra o da kahkahaya katıldı.

"Şu anki hayatından daha çok o hayatı ister miydin?" Sorusu samimi görünüyordu.

Onun aptallığına burun kıvrıdı. "Şey, daha gençken ve şu anki kadar fakir olmadığımız zamanlar daha çok seviyordum."

"Fakir mi?"

"Bilirsin. Geçim sıkıntısı içinde. Trehaug'un en yüksek kesimlerinde, dalların ince ve yolların dar olduğu bir yerde yaşıyorduk; hep burada yaşamadık."

"Bana fakir gibi gelmiyorsunuz," diye itiraz etti Tats.

"Şey. Daha zengin olduğumuz zamanlar da oldu. O kesin." Thymara'nın zihni çocukluğuna geri döndü. O zamanlar yeterince iyi yaşıyorlardı. "Babam o zamanlar avcıydı, hem de oldukça iyi bir avcı. Bir süre o işi yaptı. Bir süre ejderhalar için avlanarak et sağladı, ta ki Konsey makul ücretleri kesene kadar. O zaman çiftçilik yapmaya karar verdi."

"Çiftçi mi? Nerede? Yağmur Ormanları'nda ekim yapabileceğiniz toprak yok ki." "Tüm gıda bitkileri toprakta yetişmez. Babam hep öyle derdi. Yiyecek olarak topladığımız bitkilerin çoğu aslında ağaçların tepesinde, gövdelerin kıvrımlarındaki toprak ceplerinde, hava kökleriyle ya da ağaçlarda parazit olarak yetişiyor." Bu fikir onu her zaman yormasına rağmen, Tats'a açıklamaya çalıştı. Yağmur Ormanı'nın dallarında, ağaç tepelerinde ve patikalarda dolaşıp gördüğü eti alıp ağaçların sunduğu her şeyi toplayarak geçinmek yerine, babası ağaçların tepesinde bir bölümünü ekmeye başladı. Bu eski bir fikirdi, ama kimse ormanın uzun süre boyunca öngörülebilir bir verim vermesini sağlayamamıştı. Ama ara sıra, babası gibi biri bunu başardığını düşünürdü. Çeşitli yenilebilir bitkileri bir araya getirmiş ve onları Sa'nın ektiği yerler yerine kendi seçtiği yerlerde yetiştirmeye ikna etmeye çalışmıştı.

Babası bunu deneyen ilk kişi değildi. Ondan önce başkaları da başarısız olmuştu. O, sadece öncekilerden daha azimli ve kararlıydı. Bazıları bu kararlılığın iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Annesi bir keresinde ona, bunun sadece ailelerinin aynı deneyi yapıp başarısız olan ve kısa sürede avcılık ve toplayıcılığa geri dönen diğer ailelerden daha uzun süre yoksulluk içinde yaşadıkları anlamına geldiğini söylemişti. "Bahçecilik" zamanlarının büyük bir kısmını alıyordu ve toplayıcılıktan daha az kazanç sağlıyordu, ama babası bir gün bunun karşılığını alacağına inandığı için bu işten vazgeçmedi.

"Baban için bunun doğru olabileceğini anlayabiliyorum," dedi Tats sessizce.

"Annem, babamın hayali için her şeyini feda ettiğini söylerdi. Belki de doğrudur. Bilmiyorum. Ben küçükken, babam sürekli toplayıcılık yapardı ve dört odalı bir evde yaşardık. Ev, bir ağaç gövdesine o kadar yakındı ki, fırtınalı havalarda bile neredeyse sallanmazdı."

O evler Yağmur Ormanı'nın en iyi evleriydi. Gövdeye ne kadar yakın yaşarsan, her şey o kadar sağlam olur ve rüzgâr ve yağmur o kadar az olur. Gövde pazarları daha yakındı ve gövdelerden aşağı inersen tavernalar ve oyun evleri vardı. Gövdeye yakın yerlerde güneş ışığı daha az olduğu da doğruydı, ama Thymara her zaman güneş ışığını ve rüzgârı hissetmek isterse tırmanabileceğini düşünmüştü. İlk evlerinin yakınındaki ağaçların üzerinde uzanan köprüler ve yürüyüş yolları sağlam bir şekilde inşa edilmişti, koruyucu duvarları sıkı bir şekilde örölmüş ve mükemmel bir şekilde bakımlıydı. Güneş ışığını bulmak için tırmanmak zorunda kalırsa, bazen aşağı inip ayaklarının altında sağlam toprağı hissedebilirdi. Yere inmek onu hiç heyecanlandırmazdı, ama annesi bundan çok hoşlanırdı.

"Neden yeri sevmiyordun? Bana göre yaşamak için en doğal yer gibi görünüyor. Yeri özlüyorum. Koşabilmeyi, yürüyebilmeyi ve düşmekten korkmamayı özlüyorum."

Thymara başını salladı. "Yere güvenebileceğimi sanmıyorum. Burada, Yağmur Ormanları'nda, yere yakınsan, nehre de yakınsın demektir. Er ya da geç nehir her zaman yükselir. Bazen o kadar ani olur ki, hiçbir uyarı olmaz. Yere inşa ettiğimiz hiçbir şeyin uzun ömürlü olmayacağını biliriz. Bir keresinde nehir o kadar yükseldi ki eski şehri sular altında bıraktı. Korkunçtu. Birçok işçi mahsur kaldı ve boğuldu." Geniş ve acımasız nehir Thymara'yı korkutuyordu. Nehrin mevsimsel olarak yükselip taştığını ve bazen ani sel baskınları olduğunu biliyordu. Su en iyi durumda hafif asidikti; depremlerden sonra bazen ölümcöl gri-beyaz bir renge bürünüyordu.

ve o renge bindiğinde, içine düşen bir adamın ölümü anlamına gelebilir ve tekneleri olanlar, nehir normal rengine dönene kadar tekneleri sudan çıkarmayı bilirlerdi. Yerde olduğu her an, nehrin aniden yükselip onu yutacağından korkuyordu. Sadece nehrin ve çevresindeki bataklıkların üzerinde, sağlam ağaçların tepesindeyken kendini güvende hissediyordu. Bu aptalca bir korkuydu, çocukça bir korku, ama Rain Wilders'ın çoğunun paylaştığı bir korkuydu.

Tats omuz silkerek kızın korkularını önemsemedi. Onu komşularından ve yukarıdaki gökyüzünü ve aşağıdaki toprağı görmesini engelleyen yapraklı dallara bakarak etrafına göz gezdirdi. "Bana hiç fakir görünmedin," dedi sessizce. "Burada yaşarken hayatının oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Benim için o kadar da kötü değil. Annem için daha zor. O daha lüks bir hayata alışmıştı, partiler, güzel elbiseler ve pahalı eşyalar. Ama eskiden yaşadığımız yeri özlediğim başka şeyler de var. Belki de o yaşıyordım. Ama o zamanlar, orada, çok daha fazla arkadaşım vardı. Küçükken, sanırım kimse tırnaklara ya da pençelere pek aldırış etmezdi. Hepimiz katlar arasındaki merdiven sahanlıklarında oynardık. Babam okul masraflarımı karşılardı; kitaplarımı alırdı, oysa diğer çocukların çoğu haftalık ücret ödeyerek kitapları ödünç alırdı. İnsanlar babamın beni çok şımarttığını düşünüyordu ve annem boşa giden paraya çok kızılıyordu. Ve sık sık gezmeye giderdik. Bir keresinde, Jamaillia'dan gelen aktörlerin sahnelediği bir oyuna gitmek için çok uzaklara seyahat ettiğimizi hatırlıyorum. Oyunun konusunu anlamamıştım ama kostümler çok güzeldi. Bir keresinde büyük bir eğlenceye, müzik ve tiyatroya gittik, hokkabazlar ve şarkıcılar vardı! Çok sevmiştim. Sahne, birkaç ağacın arasındaki bir açıklıkta asılıydı, onu destekleyen bir platform ve sağlamlık için çapraz iplerle ve ağlarla bağlanmış koltuklar vardı. Trehaug'un ne kadar büyük bir şehir olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. Yapraklar ve dallar altımızdaki zeminin çoğunu gizliyordu, ama nehrin bir kısmı görünüyordu ve başımın üstünde, gölgeliklerin arasındaki delikten, kocaman bir siyah gökyüzü ve her türden yıldızları görebiliyordum. Ama çevremizdeki ağaçlarda binlerce evin ışıkları da parılıyordu ve fenerlerle aydınlatılmış yürüyüş yolları bana ağaçlardan ağaçlara uzanan mücevherli kolyeler gibi geldi. Thymara gözlerini kapattı ve yüzünü yukarı çevirerek o manzarayı hatırladı.

"O zamanlar, ayda bir kez, ailece Grassara'nın Baharat Pazarı'na akşam yemeğine giderdik ve ana yemek olarak et yerdik. Bütün bir parça et bana, bir parça anneme, bir parça da babama. O zamanlar bile annem mutsuzdu. Ama

sanırım o hep öyleydi ve hep öyle olacak. Ne kadar çok şeyimiz olursa olsun, o hep daha fazlasını istiyor."

"Bana gayet normal geldi," dedi Tats sessizce. Gözlerini açtığında, farkına bile varmadan ona yaklaşmış olduğunu görünce şaşırdı. Dallarda hareket etme konusunda giderek daha iyi oluyordu. Ona iltifat etmeden önce, "Peki, ne zaman her şey değişti?" diye sordu.

"Babam bitki yetiştirmeye daha fazla zaman ayırmaya başladığında her şey değişti. Sanki her yıl biraz daha yükseğe ve uzağa taşınmak zorunda kalıyorduk." Tats'a baktı. Tats, bir bacağına diğerinin üzerine atmış, bir ayak bileği diğer bacağına dolanmış şekilde oturuyordu. Biraz rahatsız görünüyordu ama güvenliydi. Onun yüzüne bakması, onu utandırdı. Onun pullarını mı izliyordu? Dudaklarını çevreleyen minik pulları mı, çene hattını takip eden saçakları mı? Yüzünü ondan çevirip ağaçlara doğru konuştu. "Cricket Cages'e gelmeden önce yaşadığımız son yer Bird Nests'ti. Orası eskiden Trehaug'un en fakir bölgesiydi. Ama sonra Tattooed'lar geldi, ardından diğer yeni gelenler ve biz oradan kovulduk."

Kuş Yuvaları'ndaki evler, asma ve çıta ile örülmüş küçük odalardan oluşuyordu ve birkaç kat aşağı inen havadar dar geçitler, geniş yürüyüş yollarına ve dallı patikalara çıkıyordu. "Kuş Yuvaları'nda sadece birkaç yıl yaşadık, sonra bir sürü sanatçı ve zanaatkar taşınmaya başladı. Çoğu Dövmelilerdi, Rain Wilds'a yeni gelmişlerdi ve daha ucuz kiralar ve komşularının gürültü, partiler ve garip yaşam tarzlarından şikayet etmeyecekleri mahalleler arıyorlardı." Thymara kendi kendine gülümsedi. Annesi oradan nefret ettiği kadar, o Kuş Yuvaları'nda yaşamayı çok sevmişti. Sanatçılar her dalda eserlerini sergiliyordu. Şehrin en yoksul bölgesi güzellikle zenginleşti. Her kavşakta rüzgâr çanları asılıydı, yolların kenarındaki güvenlik duvarları renkli iplikler ve boncuklardan yapılmış duvar halılarıydı ve dayanıksız evleri destekleyen ağaç dallarının pürüzlü kabuklarına yüzler boyanmıştı. Ailesinin odaları bile renklerle parlıyordu, çünkü babası yetiştirdiği az miktardaki mahsulü genellikle takasla satabiliyordu. Diana, ilham verici bir dokumacı olarak ün kazanmadan çok önce, Thymara, becerikli parmaklarıyla yaptığı bir süveter ve atkı giyiyordu ve giysilerini sakladığı oyma sandık da Raffles'ın kendi yapıymıydı. Bu eşyaları değerli oldukları için değil, cesur ve yeni oldukları için seviyordu. Ancak daha sonra annesi, bu eşyaları hepsini şaşırtacak fiyatlara satabildi, ama bu, Thymara'yı kaybettiklerinin acısını dindiremedi.

Her zaman olduğu gibi, ya da babasının dediği gibi, zengin sanatseverler Bird Nests'e sık sık gelmeye başladı. Sanatçıların eserlerini satın almakla yetinmeyen sanatseverler, onların yaşam tarzlarını da satın almaya başladı. Kısa sürede, Rain Wild Trader'ın zengin ailelerinin oğulları ve kızları aralarında yaşamaya başladı, sanatçı gibi davranıyorlardı ama Bird Nests'e gürültü, trafik ve kötü bir ün dışında hiçbir şey katmıyorlardı. Aileleri, babasının ödeyebileceğinden çok daha yüksek kiralar ödeyebiliyordu. Aralarında tatil evleri olan zenginler, daha güvenli yürüyüş yolları ve daha geniş yan yollar talep ettiler ve buna göre vergilendirildiler. Dükkanlar ve kafeler komşu ağaçlara taşındı. Kendini kanıtlamış sanatçılar çok sevindi. Zengin ve tanınır hale geliyorlardı. "Ama yüksek kiralar bizi oradan çıkmaya zorladı. Artık vergileri ödeyemiyorduk, kafelerde yemek yemeyi bırakın. Babamın takas yoluyla aldığı tüm sanat eserlerini satmak, alabildiğimiz parayı almak ve tekrar taşınmak zorunda kaldık." Başını uzatıp yukarı baktı. Küçük kulübelerde birkaç sarı ışık yanıp sönüyordu. "Sanırım bir dahaki sefere kovulduğumuzda Tops'a yerleşeceğiz. Orada her gün güneş var, ama odaların neredeyse sürekli rüzgarda sallandığını duydum."

"O kadar sallanmayı sevmezdim," diye Tats da aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Hayır, ama Cricket Cages'i seviyorum. Yağmur suyu bol olduğu için kendimiz taşımak veya su taşıyıcılardan satın almak zorunda kalmıyoruz. Annem buraya ilk taşındığımızda bize banyo hamakları ördü. Yazın su doğal olarak ılık olduğu için çok güzel oluyor. Kenarlarında yosun büyür, küçük kurbağalar, kelebekler ve güneşlenen kertenkeleler bize misafir olur. Güneş ışığına uzanan çiçekleri bulmak için tırmanmak da çok uzak değil. Onları topladığımda annem onları aşağıya indirip, Tepeler'de neredeyse hiç görülmeyen çiçekleri pazarda satar.

Sanki adı anılmış gibi, annesinin keskin ve öfkeli sesi akşamın huzurunu bozdu. "Thymara! Hemen içeri gel. Hemen!"

Thymara ayaklarının üzerine düştü. Annesinin sesinde sıradan bir sinirlilikten öte bir şey vardı. Thymara'nın dişlerini gıcırdatacak kadar korku ve tehlike dolu bir ses tonu.

"Bana bir dakika izin ver," dedi Tats ve ağaç dalından kurtulmaya başladı.

"Thymara!"

"Gitmem gerek!" diye bağırdı. İki hızlı adımla babasına doğru yürüdü. Ellerini babasının omuzlarına dayayıp hafifçe üzerinden atlادığında Tats'ın nefesini duydu, hala sallanan dalın üzerine indi ve sonra dalın üzerinde koşarak gövdeye ulaştı. Babasının bir zamanlar ona söylediğı bir söz aklına geldi. *"Sen ağaçların için yaratıldın, Thymara. Bundan asla utanma!"* Yine de ilk kez garip bir gurur duyuyordu. Çevikliği Tats'ı şaşırtmıştı. Omuzları dokunduğunda sıcaktı.

"Yarın görüşebilir miyiz?" diye seslendi.

"Muhtemelen!" diye cevapladı. "İşlerim bittiğinde."

Güvenlik halatını ve pençelerini takıp hızla inmek için ayak çentiklerini görmezden gelerek gövdeden hızla indi. Ailesinin evini destekleyen iki uzanmış dala ulaştığında, dalın üzerinde koşarak ilerledi ve sonra aşağı sallanarak yatak odasının penceresinden içeri girdi. Yatağı olan, yapraklarla doldurulmuş kalın yastığın üzerine indi; yastık odanın zemini tamamen kaplıyordu. Bir an sonra ana odadaydı. "Ben geldim," diye nefes nefese duyurdu.

Annesi küçük odanın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" diye öfkeyle sordu. "Baban teklif hakkında konuşmamı yasakladıktan sonra intikamını böyle mi alacaksın? Bütün ailemizi utandırmak mı istiyorsun? İnsanlar bizim hakkımızda ne düşünecek? Bana ne diyecekler? Hepimizi Trehaug'dan kovduklarında mutlu olacak mısın? Senin yüzünden zaten sınırdan yaşamak zorunda kalmamız yetmez mi? Bu yüzden bizi tamamen rezil etmenin normal olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tops'un yay çiçeğı dediğı bir çiçek vardı. Çok güzel ve kokulu bir çiçektir, ama sapına en ufak bir dokunuşta, saldırganı delik deşik eden minik dikenler fırlıyordu. Annesinin soruları, diken fırtınası gibi onu acıtıyordu, her biri ona vuruyor ve tepki verme şansı vermiyordu. Annesi nefes almak için durakladığında, göğsü inip kalkıyordu ve yanakları pembeye dönmüştü.

"Ben yanlış bir şey yapmadım! Kendimi ya da ailemi utandıracak hiçbir şey yapmadım!" Thymara o kadar şok olmuştu ki, sözcükleri ağzından çıkaramıyordu.

Sözleri annesinin gözlerinde daha fazla öfke uyandırdı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ne! Orada oturup bana yalan mı söyleyeceksin? Utanmaz! Utanmaz! Seni gördüm, Thymara! Herkes gördü, orada herkesin gözü önünde, o adamla çok samimi bir şekilde oturuyordun. Bunun sana yasak olduğunu biliyorsun!"

Nasıl onu çağırmasına izin verdin, nasıl onunla baş başa kalmasına izin verdin?"

Thymara'nın zihni, annesinin sözlerini anlamaya çalışıyordu. Sonra, "Tats mı? Tats'ı mı kastediyorsun? O bazen babam için pazarda çalışıyor. Onu görmüşsün, tanıyorsun!"

"Elbette! Yüzüne suçlu gibi dövme yaptırmış, herkes onu hırsız ve katilin oğlu olarak tanıyor! Senin gibi birinin bir erkeğin evine gelmesine izin vermen yetmezmiş gibi, bir de en aşağılık adamı seçip onunla oynayıyorsun!"

"Anne! Ben... O sadece babama bazen bagaj pazarında yardım eden bir çocuk! Sadece bir arkadaş. Hepsi bu. Asla... Kimsenin bana kur yapamayacağını biliyorum. Kim ister ki? Adil değilsin. Ve aptalsın. Bana bak. Tats'ın bana kur yapmaya geldiğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Neden olmasın? Başka kim ister ki onu? Muhtemelen daha iyisini bulamayacağını düşünüyor, bu yüzden bulabildiğinle, bulabildiğin kadar zevk alacaksın! Hamile kalırsan komşularımız bize ne yapar biliyor musun? Konsey hepimiz için ne karar verir biliyor musun? Oh, en başından beri babana bu hale geleceğini söylemeye çalıştım. Ama hayır, o benim dediklerimi hiç dinlemez! Ne hale gelebilir ki, ona sordum, nasıl bir hayatı olabilir ki? O da dedi ki, 'Hayır, hayır, ben ona bakarım, ona yük olmaz, bize utanç getirmez.' Peki, şimdi nerede o? Senin için aldığım teklifi dinlemeden reddetti ve sonra da beni burada seninle baş başa bırakıp gitti, sen ise sokaklarda kendini gösteriyorsun!"

"Anne, ben yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir şey. Oturduk ve konuştuk. Hepsi bu. Tats bana kur yapmıyordu. Konuştuk ve senin de söylediğin gibi, herkesin gözü önündeydik. Tats bana kur yapmıyordu, beni öyle görmüyor. Kimse beni öyle düşünmez." Thymara'nın sesi alçak ve kontrollü başlamıştı, ama son sözlerinde boğazı o kadar sıkışmıştı ki, yüksek sesle fısıldayarak zar zor kelimeleri çıkarabiliyordu. Onun için nadir görülen ve acı veren gözyaşları gözlerinin köşelerinden süzülerek pullu göz kapaklarını yakıyordu. Öfkeyle gözyaşlarını sildi. Aniden, onu doğuran ve o günden beri nefret eden kadınla aynı odada kalmaya dayanamadı. "Dışarıda oturacağım. Yalnız."

"Gözümün önünden ayrılma" diye sertçe cevapladı annesi.

Thymara ona cevap verme tenezzülünde bile bulunmadı.

Ama ona karşı da gelmedi. Evlerinin ana dayanağı olan dalın üzerine tırmandı ve ucuna doğru yürüdü. Bunun annesini tatmin edeceğini biliyordu. Dal hiçbir yere çıkmıyordu ve annesi gerçekten yalnız olduğundan emin olmak istiyorsa, pencereden dışarı bakması yeterliydi. Thymara her zamankinden daha uzağa gitti ve sonra oturdu, iki bacağı da dalın aynı tarafındaydı. Ayaklarını salladı ve aşağıya baktı, kendine cesaret verdi. Gözlerini bir yöne odakladığında, altında parıldayan parlak ışıkları fark etti. Her ışık, aydınlatılmış bir pencereydi. Bazıları fenerler kadar parlaktı; diğerleri ise aşağıdaki ormanın derinliklerinde uzak yıldızlar gibiydi.

Gözlerini başka bir yöne odakladığında, altındaki ormanı örten karanlık çubuklar ve çizgiler görürdü. Düşen bir vücut, uzak orman zeminine doğru dümdüz düşmezdi. Hayır. Vücudu çarparak sekip, tüm kararlılığına rağmen, düşerken çarptığı her dala, ne kadar kısa süreli de olsa, tutunup yapışırdı. Orada ani bir düşüş ve anlık bir ölüm yoktu.

Bunu on bir yaşındayken öğrenmişti. Garipti. O günü parçalar halinde hatırlıyordu. Her şey, gövde pazarında bir karşılaşmayla başlamıştı. Şimdi hatırladığı kadarıyla, annesine pazarda satması için Top'tan çiçek getirdiği ve ona eşlik ettiği son gündü. Gövde pazarları satış için en iyi yerlerdi. Ağaçların gövdelerine yakın olan platformlar genişti ve genellikle diğer ağaçlardan asılı köprülerin kesiştiği noktada bulunuyordu. Trafik yoğunluğunda ve tabii ki aşağıya doğru inildikçe geçen müşteriler daha zengin oluyordu. Topladığı çiçekler koyu mor ve parlak pembeydi, kafası kadar büyüktü ve kokuları her yeri sarmıştı. Yaprakları kalın ve mumsu, parlak sarı stamenleri ve çanak yaprakları dışarıya doğru uzanıyordu. Çiçekler iyi fiyata satılıyordu ve annesi gümüş paraları cebine atarken ona iki kez gülümsemişti.

Thymara, annesinin ticaret matının yanında çömelmişken, mavi bir tüccar cüppesinin altında bir çift terlikli ayağın uzun süredir hareketsiz bir şekilde önünde durduğunu fark etti. Başını kaldırıp yaşlı bir adamın yüzüne baktı. Adam ona kaşlarını çatı ve bir adım geri attı, ama sert ve azarlayıcı sözleri annesine yönelikti. "Neden böyle bir kızı besliyorsun? Şu haline bak, tırnaklarına, kulaklarına... Asla çocuk doğuramaz! Onu terk edip başka birini bulmalıydın. Bugün karnımızı doyuruyor ama yarın için hiçbir umut vermiyor. O işe yaramaz bir hayat, hepimizin sırtında bir yük."

"Onun yaşaması babasının vasiyetiydi ve o da vasiyetine uymuş," dedi annesi kısaca. Yaşlı adamın azarlaması karşısında utançla gözlerini indirdi. Tesadüfen, bakışları Thymara'nınkilerle buluştu. Thymara, annesinin onu bu kadar zayıf bir şekilde savunmasına üzülerək ona bakıyordu. Belki de bakışları, annesinin buruşuk kalbinden bir damla acıma kopardı. "O çok çalışıyor," dedi yaşlı adama. "Bazen babasıyla birlikte birkaç gün toplama işine gider ve döndüğünde babası kadar çok şey getirir."

"O zaman her gün toplama işine çıkmalı," diye cevapladı yaşlı adam sertçe. "Böylece harcadığı kaynakları kendi emeğiyle telafi edebilir. Yağmur Ormanları'nda her şey değerlidir. Bunu unuttun mu?"

"Ve bir çocuğun hayatı her şeyden daha değerlidir," dedi babası, yaşlı adamın arkasına yaklaşarak. Günün ticaretinin sonunda onları karşılamak için aşağı inmişti. Az önce ağaç tepelerinden inmişti; tırmanırken giysileri ağaç kabuğu ve yapraklarla lekelenmişti. Thymara taşınmak için çok büyüktü, ama babası onu kucaklayıp pazar yerinden uzaklaşırken yanında götürdü. Diğer omzundaki taşıma sepeti yarısı doluydu. Annesi, satılmamış mallarını içindeki hasır matı aceleyle sararak, onlara yetişmek için yürüyüş yolunda aceleyle ilerliyordu.

"Aptal, ikiyüzlü yaşlı adam!" diye homurdandı babası. "Ve ne yapıyormuş ki, yediğinin karşılığını hak ediyor? Onun Thymara hakkında böyle konuşmasına nasıl izin verdin?"

"O bir tüccardı, Jerup." Annesi neredeyse korkarak arkasına baktı. "Onu ya da ailesini gücendirmek iyi olmaz."

"Ah, bir *tüccar*!" Babasının sesi sahte bir hayranlıkla doluydu. "Konum, zenginlik ve ayrıcalıkla doğmuş bir adam. Buradaki yerini, en büyük çocukların yaptığı gibi kazandı; doğru kadının karnında ilk büyüyen akıllı çocuktu. Öyle mi?"

Annesi onlara yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. Babası iri bir adam değildi ama çoğu toplayıcı gibi sinirli ve güçlüydü. Onu taşıyarak bile köprüleri geçip ağaçların büyük gövdelerini çevreleyen dolambaçlı merdivenleri kolaylıkla tırmanıyordu. Sadece pazar çantasıyla yükü olan annesi, babasının öfkeli adımlarına zar zor yetişebiliyordu.

"Onun pençelerini gördü, Jerup, kara ve kurbağa gibi kıvrımlı. Henüz on bir yaşında, ama şimdiden otuz yaşında bir kadın gibi pullu. Ayak parmaklarının arasındaki zarları gördü. Onun doğuştan işaretli olduğunu anladı ve onu elinde tutmuş olman onu rahatsız etti. Tek kişi o değil, Jerup.

sadece yaşı ve kibri, gerçeği yüksek sesle söylemesine izin verdi."

"Gerçekten kibirli," dedi babası sertçe ve sonra tekrar hızını artırarak annesini geride bıraktı.

O uzun zaman önce, Thymara küçük verandada tek başına gününü bitirmiş, çenesini çevreleyen tomurcuklanan sakalları parmaklarıyla okşuyordu. Dizlerini göğsüne çekmişti. Ara sıra, her bir parmağının ucunda bulunan kalın siyah pençelere bakarak, perdeli ayak parmaklarını esnetiyordu. Evin içinde her şey sessizdi, annesinin en şiddetli öfkesinin sessizliği. Babası, eve getirdikleriyle geç saatlere kadar takas yapmak için evden kaçmıştı. Kelimelerle tartışılabilirdi, ama annesinin sessizliği her şeyi reddediyordu. Sessizlik, yaşlı adamın sözlerinin zihninde yankılanması için bolca yer bırakıyordu. Etrafında, yağmur ormanlarının gölgeleri hışırdayarak hayatla doluydu.

Yapraklar rüzgarda sallanıyordu. Yanardöner böcekler ağaç kabuklarında sürünüyor ya da dallardan yapraklara uçuyordu. Narin renkli kertenkeleler ve mücevher rengi kurbağalar güneşleniyor, sürünüyor ya da sadece hareketsizce oturuyor, hayatla doluydu. Orman evinin tüm canlı güzelliği onu çevreliyordu. Thymara, kıvrımlı ayak tırnaklarının ötesinde, dünyasını kaplayan bataklığın gölgeli uzaklığına baktı. Yeri göremiyordu. Altlarında, daha kalın ve daha güvenli dallarda, zenginlerin sağlam evleri kümelenmiş, yaklaşan geceye sarı pencere ışıklarını sunuyordu. Bu da bir tür canlı güzellikti.

Başka bir yerde, evlerin yere inşa edildiği ve parlak, sıcak güneş ışığının toprağa dokunduğu bir şehirde yaşamayı hayal etmeye çalışmıştı. Toprağın sert ve kuru olduğu, insanların toprağı ekip biçtiği ve salları ya da teknelerle değil, atlarla seyahat ettiği bir yer. Belki Bingtown gibi, insanların tekerlekli arabaları çekmek için dev hayvanlar beslediği ve hiçbir hanımefendinin hayatının çoğunu ağaçta geçirmek bir yana, ağaca tırmanmayı bile düşünmediği bir yer. Thymara o efsanevi şehri düşündü ve oraya kaçmayı hayal etti, ama bu düşünceyle birlikte gelen gülümsemesi kadar çabuk kayboldu. Rain Wilders, Bingtown'u nadiren ziyaret ederdi. Vahşi doğanın izlerini üzerinde çok belirgin taşımayanlar bile, görünüşlerinin dikkat çekeceğini bilirdi. Thymara oraya gitse, her zaman pelerin ve peçe takmak zorunda kalırdı. Öyle olsa bile, insanlar ona bakıp örtüsünün altında nasıl göründüğünü merak ederdi. Hayır. Bu, hayal edebileceği bir hayat değildi. Hayal gücü ne kadar güçlü olursa olsun, Thymara kendine güzel ya da sıradan bir yüz ve vücut hayal edemiyordu. İçini çekmişti.

Sonra, sanki çok fazla öne eğilmiş gibi geldi. O ilk anı tuhaf bir coşkuyla hatırladı. Rüzgârın esintisine karşı kollarını ve bacaklarını açmış, neredeyse uçtuğunu hatırlamıştı. Ama sonra ilk dal yüzüne acı bir şekilde çarptı, ardından daha kalın bir dal karnına çarptı. Nefes almak için kıvrıldı, ama tutunduğu daldan kaydı ve sırt üstü bir alt dalın üzerine düştü. Dal sırtının alt kısmına çarptı ve ciğerlerinde hava olsaydı çığlık atardı. Dal kırıldı ve sonra yukarı fırlayarak onu havaya savurdu.

İçgüdüğü hayatını kurtardı. Bir sonraki düşüşü, daha ince dalların arasından oldu. Onları geçerken el ve ayaklarıyla tutundu ve dallar onunla birlikte sarkarak, tutunan ellerinin sıkıca kavraması için zaman kazandırdı. Orada, akılsızca ama hayatta, nefes nefese, sonra hırıltıyla soluyarak ve sonunda umutsuzca ağlayarak tutundu. Daha iyi bir tutunma yeri aramak için çok korkmuştu, gözlerini açıp yardım aramak ya da ağzını açıp bağırarak için çok korkmuştu.

Bir ömür sonra, babası onu buldu. Ona ulaşmak için bir ip bağladı ve sonunda ona dokunabildiğinde, kızının vücudunu kendine bağladı ve sonra kızının bırakmadığı ince dalları özenle kesti. Artık hiçbir işe yaramadıkları halde, kız o dal parçalarına sıkıca tutunmaya devam etti ve o gece uykuya dalana kadar onları bırakmadı.

Şafak vakti babası onu uyandırdı ve günün toplama işine onu da yanına aldı. O gün ve ondan sonraki her gün, kız hep babasının yanındaydı. Şimdi bunu düşünürken, içinden ürpertici bir soru yükseldi. Babası bunu, onun intihar etmeye çalıştığını düşündüğü için mi yapmıştı? Yoksa annesinin onu ittiğini düşündüğü için mi?

Annesi onu itmiş miydi?

Düşmeden önceki anı hatırlamaya çalıştı. Arkadan bir dokunuş mu onu itmişti? Yoksa sadece kendi çaresizliği mi onu aşağı çekmişti? Karar veremedi. Gözlerini kırptı ve gerçeği hatırlamaya çalışmayı bıraktı. Gerçek önemli değildi. Yıllar önce başına gelen bir şeydi. Unut gitsin.

Tünediği dalın sallandığını hissetti ve babasının ona katılmak için dışarı çıktığını kokusundan anladı. Ona bakmadan konuştu. "Bana teklifle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama şubeye uğradım ve Gedder ile Cindy sana ne karar verdiğini sordular. Annen, sen bize bile bahsetmeden Cindy'ye övündüğünü tahmin etmiştim.

söze bile girmeden övüneceğini tahmin etmiştim. Teklif çok kötü, Thymara. Sana göre değil ve annenin seni bu iş için düşünmüş olmasına bile kızgıyım. Pis ve zor olmasının ötesinde, geri dönüşü olmayan bir tehlike barındırıyor." Babası somurtuyordu ve öfkesi arttıkça sözleri hızlanıyordu. "Eminim söylentileri duymuşsundur. Yağmur Vahşi Konseyi, ejderhaları beslemek için kaynak harcamaktan uzun zamandır bıkmış durumda. Tintaglia anlaşılanın kendi payına düşen kısmını uzun zaman önce yerine getirmedi, ama biz hala avcılarını tutmak için vergi ödüyoruz, hatta daha kötüsü, ejderhaları beslemek için koyun ve sığır getiriyoruz. Bunun sonu da görünmüyor, çünkü herkes ejderhaların uzun ömürlü olduğunu duymuştur ve bu ejderhaların asla kendi kendilerini besleyemeyeceği herkes için açıktır. Khuprus ve Vestrit Tüccarları'ndan Selden oradayken, Tintaglia ve yeni eşinin eninde sonunda gelip bu sorunu çözmeye yardım edeceklerini söyleyerek Konsey'i sakinleştirdi. Ayrıca, ejderhaları ihmal ederlerse veya onlara kasten zulmederlerse Tintaglia'nın kesinlikle öfkeleneceğini söyleyerek onları biraz sindirdi. Ancak Selden, Bingtown'a çağrıldı. Yaşlılar Reyn ve Malta Khuprus ejderhalar adına konuştu, ama genç Selden kadar ikna edici değillerdi. Tüm şehir, yakınlarında aç ejderhalarla yaşamaktan bıkmıştı ve onları kim suçlayabilirdi ki?

"Ancak Konsey ilk kez bu durumla başa çıkmak için öneriler duydu. Kapalı bir oturumdu, ama hiçbir kapı söylentilerin dışarı sızmasını engelleyemez. Konseyin öfkeli bir üyesi, ejderhaların geleceği olmadığını ve onları acı çekmekten kurtarmanın daha insancıl olacağını söyledi. Tüccar Polsk sözünü bitirir bitirmez, Tüccar Lorek ayağa kalkarak onu kınadı ve onun sadece ejderhaların cesetlerini kurtarıp satmak istediğini söyledi. Chalced Dükü'nün canlı ya da turşu, bir ejderha için çok büyük meblağlar, ejderhanın herhangi bir parçası için ise daha az meblağlar teklif ettiği söylentileri dolaşıyordu. Polsk'un son zamanlarda işlerinin kötü gittiği ve bu tür tekliflere kapılabileceği iyi biliniyordu. Bir ejderhanın sürüden uzaklaştırılıp ganimet olarak öldürüldüğü söylentileri var. Kesin olarak bilinen tek şey, bir ejderhanın gece ortadan kaybolduğu. Yağmur Vahası Konseyi'nin bir üyesi bunun Chalcedean casusları tarafından yapıldığını iddia ediyor; diğerleri kendi arkadaşlarından şüpheleniyor, ancak çoğu, zavallı yaratığın uzaklaşıp öldüğünü düşünüyor. Polsk, ejderhaların durumunun o kadar kötü olduğunu, onları öldürmenin merhamet olacağını tekrarladı.

"Tüccar Lorek, Tintaglia'nın Trehaug'a da aynı türden 'merhamet' göstermeyeceğinden korkup korkmadığını sordu. Bunun üzerine başka bir Konsey üyesi

zengin soyluların ve hatta şehirlerin ejderhaları satın almak istediğini belirtti. Değerli yaratıkları öldürmektense bu daha iyi ve mantıklı bir çözüm olduğunu söyledi. Ejderha satın alabilecek en muhtemel kişilere, mevcut ejderhaların renkleri ve cinsiyetleri ile birlikte bir duyuru gönderilmesini ve en yüksek teklifi verenlere istedikleri ejderhaların verilmesi önerildi.

“Dujiaa, Konsey'e Dövmelilerle ilgili konularda danışmanlık yapan kadın, buna öfkeyle karşı çıkarak ayağa kalktı. O, ejderhaları duyabilenlerden biridir ve bu nedenle, ejderhalar gibi düşünebilen ve konuşabilen yaratıkların açık artırmada satılacak hayvanlar olmadığını söyleyerek sert bir şekilde konuştu. Ejderhaların hayvanlardan başka bir şey olmadığını savunan diğer birkaç Tüccar, onun konuyu çok ciddiye aldığını, sadece bazı insanlarla iletişim kurabilen yaratıkların insanlarla eşit muamele görmemesi gerektiğini söyledi. Ve sonra, elbette, tartışma kızıştı. Bazıları, bu durumun yabancı dil konuşanların tam insan olmadığı anlamına gelip gelmediğini sordu. Başka biri, bunun Chalcedeans'ı açıkladığını söyledi. En azından bu, gerginliği kırdı ve insanlar ejderha sorununa olası çözümleri tartışmaya başladı.

Thymara dikkatle dinledi. Babası onunla Rain Wild'ın siyasetini pek tartışmazdı. Ejderhalarla ilgili sorunlar hakkında dağınık söylentiler duymuştu, ama şimdiye kadar ayrıntılara pek dikkat etmemişti. "O zaman ejderhaları neden görmezden gelmiyoruz? Eğer yok oluyorsa, sorun yakında kendiliğinden çözülür."

"Korkarım ki o kadar çabuk olmaz. Hayatta kalanlar çok dayanıklı ve bazıları her geçen gün daha vahşi ve öngörülemez hale geldiklerini söylüyor."

"Bence onları suçlayamayız," dedi Thymara sessizce. Uzun zaman önce yeni yumurtadan çıkan ejderhaların vaat ettiği parlak geleceği hatırladı ve onların başına gelenlere başını salladı.

"Onları suçlayalım ya da suçlamayalım, bu durum böyle devam edemez. Cassarick'teki kazıcılar, ejderhalar ortalıkta dolaşırken orada çalışmayı reddettiler. Onlar bir tehlike. İnsanlara saygıları yok. Ejderhaların işçileri kazı alanına kadar takip edip, engelleri ve destekleri yıkmasıyla ilgili sorunlar yaşandı. Bir işçi kovalandı. Bazıları ejderhanın onu yemek istediğini, bazıları onun ejderhayı kışkırttığını, bazıları ise ejderhanın taşıdığı yiyeceği istediğini söylüyor.

Hepsi aynı şeye geliyor. Ejderhalar, Cassarick'e taşınarak kazıları geliştirmek isteyen insanlar için hem tehlike hem de baş belası. Ve bir dizi ölümle sonuçlanan olaylar yaşandı. Yakın zamanda bir cenazede, bir aile büyükannelerinin cesedini nehre bırakıyordu. Bağlı cesedi nehre bıraktılar ve çelenkleri ve çiçekleri nehre atarken, mavi bir ejderha sudan çıktı, cesedi kapıp ormana kaçtı. Aile peşinden koştu ama yetişemedi. Hiçbir ejderha olanları kabul etmiyor ama aile, büyükannelerinin cesedinin bir ejderha tarafından yendiğinden neredeyse emin. Ve tabii ki endişe, ejderhaların önce ölümlerimizle açlıklarını gidermeye başlayıp, kısa sürede yaşayanları da yemeye başlayabilecekleri.

Thymara şok içinde sessizce oturdu. Sonunda sessizce, "Sanırım ejderhalar benim düşündüğüm gibi değiller. Onların hayvanlardan farksız olduğunu bilmek hayal kırıklığı yaratıyor," dedi.

Babası başını salladı. "Duyduklarımız doğruysa, en aşağılık hayvanlardan bile kötüler, canım. Ejderhalar konuşabilir ve mantık yürütebilir. Onların bu tür şeylere alçalması affedilemez. Tabii deli ya da aptal değillerse."

Thymara isteksizce yumurtadan çıktıkları anılarını hatırladı. "Kozalarından çıktıklarında sağlıklı görünmüyorlardı. Belki de zihinleri de bedenleri kadar bozuktur."

"Belki." Babası iç geçirdi. "Gerçeklik efsanelere genellikle acımasızdır. Ya da belki de uzak geçmişte ejderhalar zeki ve asil yaratıklardı. Ya da belki de Elderlinglerin bize bıraktığı resimlere bakıp onları gerçekte olduklarından farklı hayal etmeye karar verdik. Yine de sana katılıyorum. Onları bu kadar aşağılık yaratıklar olarak görmek beni de en az senin kadar hayal kırıklığına uğrattı."

Bir süre sonra kız sordu: "Ama bunların benimle ne ilgisi var?" "Şey, Gedder ve Sindy sadece özetini biliyorlardı, ama uzun tartışmalardan sonra Konsey bariz bir karara vardı. Ejderhalar Cassarick'ten uzaklaştırılmalı. Selden the Elderling nehrin yukarısında, ejderhalar ve Elderlinglerin bir zamanlar yan yana yaşadığı, av hayvanlarının bol olduğu, zarif sarayların ve bahçelerin bulunduğu bir yerden bahsetti... Şey... Bana bu, Trehaug ve Cassarick'in yer üstünde olduğu zamanlarda var olmuş olabilecek bir yerin hikayesi gibi geldi. Birkaç yıl önce, burayı aramak için bir keşif gezisi önerdi. O zaman kimse bu teklife ilgi göstermedi. Kim bilir, belki de şimdi hepsi batmış ve bataklıkta gömülüdür? Ama Konsey öyle olmadığına inanmayı tercih etti; genç ejderhaların burayı belli belirsiz hatırladıkları anlaşılıyor.

kendileri, ve bazıları bunu özlemle anlatmışlardır. Hatta buranın Elderlinglerin başkenti olduğu ve hazinelerinin burada bulunduğu söylentileri bile vardır. Tabii ki bu, oldukça ilgi çekmiştir. Konsey, ejderhaların buradan ayrılıp oraya gitmelerini istemektedir. Ejderhalar gitmeyi kabul etmişlerdir, ancak kendilerine avlanacak ve yolculuklarında yardımcı olacak insanlar eşlik ederse. Bu yüzden, Konsey, bilgeliğiyle, feda edilebilir gördüğü insanları aramaya başladı. Ve size sunulan "teklif" budur: Ejderhaların bakıcısı olup, onları nehrin yukarısına, muhtemelen artık var olmayan ve Rain Wilder'ların hiç görmediği bir yere götürmek. Bu, nankör, tehlikeli ve boşuna bir görev olacak. Herkes bilir ki, nehrin yukarısında ve aşağısında, büyük ağaçların altındaki alan günlerce süren sonsuz bataklık, çamur ve çukurlarla kaplıdır. Orada büyük bir şehir olsaydı, keşifçilerimiz çoktan bulurlardı. Bizi arayışa iten şeyin, açgözlülüğümüzün yarattığı bir zenginlik hayali mi, yoksa ejderhaları sığınaklarına göndermek bahanesiyle sürgüne göndermek mi, bilmiyorum."

Babası konuşurken giderek öfkeleniyordu. Heyecanlandığında yaptığı gibi piposundan o kadar çok nefes çekmişti ki Thymara tatlı tütün dumanının içinde oturuyormuş gibi hissetti. Sonunda sessizleştğinde, başını çevirip ona baktı. Gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu. Kendi gözlerinin de güçlü bir mavi renkte parladığını biliyordu, bu da onun deformitesinin bir başka işaretiydi. Bakışlarını babasından ayırmadan sessizce konuştu: "Sanırım gitmek istiyorum, baba."

"Saçmalama, çocuğum! Böyle bir yerin hâlâ var olduğunu sanmıyorum. Elimizdeki haritaların ötesine, aç ejderhalar, kiralık avcılar ve hazine avcılarının eşliğinde tehlikeli bir nehir yolculuğuna çıkmak... Böyle bir maceranın sonu iyi olamaz. Neden gitmek istiyorsun? Annenin söyledikleri yüzünden mi? O senin hakkında ne derse desin, ben her zaman..."

"Biliyorum, baba." Onun yükselen söz fırtınasını keserek konuştu. Konuşurken başını çevirip yaprakların arasından Trehaug'un ışıklarını seyretti. Orası, onun bildiği tek ev, tek dünyaydı. "Senin evinde her zaman hoş karşılanacağımı biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Sevmelisin. Beni birkaç saatlikken hayatımı kurtardığın için beni her zaman sevmiş olmalısın. Bunu biliyorum. Ama annem başka bir açıdan da haklı olabilir. Belki de artık dışarı çıkıp kendi hayatımı bulmamın zamanı gelmiştir. Aptal değilim, baba. Bunun kötü sonuçlanabileceğini biliyorum. Ama aynı zamanda hayatta kalmayı başaran biri olduğumu da biliyorum. Eğer keşif gezisi başarısız olacak gibi görünürse, geri döneceğim."

sana geri dönüp hayatımı her zamanki gibi burada yaşamaya devam edeceğim. Ama en azından hayatımda bir kez de olsa bir macera yaşamış olacağım.” Boğazını temizleyip hafif bir sesle ekledi: “Ve ejderhaları taşıma görevi başarılı olursa, en azından onlara bir yer bulabilirsek ya da büyük bir başarı elde edip bu efsanevi şehri gerçekten yeniden keşfedebilirsek, bunun bizim için ne anlama gelebileceğini bir düşün. Tüm Yağmur Vahşileri için.”

Babası sonunda konuştu. "Kendini kanıtlamak zorunda değilsin, Thymara. Senin değerini biliyorum. Bundan hiç şüphe etmedim. Kendini bana, annene ya da başka kimseye kanıtlamak zorunda değilsin."

Gülümsedi ve tekrar omzunun üzerinden babasına baktı. "Belki kendim hariç kimseye kanıtlamak zorunda değilsin, baba." Derin bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde konuştu. "Yarın gövde boyunca aşağıya, Konsey Salonu'na gidiyorum. Tekliflerini kabul edeceğim."

Babasının cevap vermesi uzun sürdü. Konuştuğunda sesi her zamankinden daha derindi ve gülümsemesi neredeyse hastalıklı görünüyordu.

"O zaman ben de seninle geleceğim. Seni uğurlamak için, canım."

Umut Ayının 20. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Detozi, Kuşların Koruyucusu, Trehaug Erek,
Kuşların Koruyucusu, Bingtown

Mühürlü parşömen kutusunda, Tüccar Mojoin'den Tüccar Pelz'e bir mesaj var. Gizli. Mühürleri bozulmadan teslim edin.

Erek,

Goldendown ile bize gönderdiğiniz iki kafes Jamaillian kral güvercini güvenli bir şekilde ulaştı ve yeni kümeslerine yerleşti. Yetişkin kuşların boyutu etkileyici ve umarım taşıma kapasiteleri ve dayanıklılıkları da boyutlarına uygun olur. Bu yeni damızlık hayvanları paylaştığınız için teşekkür ederiz. Reyall'ın beklentilerinizi karşılamaya devam etmesini ve ailesini gururlandırmasını umuyorum. Babası yakında onu, nişanlısı olan Üç Gemi'nin ailesiyle tanıştırmak ve uyumun uygun olup olmadığını görmek için çağıracak. Lütfen ona bundan bahsetmeyin. Babası, aile ziyaretinden haberi olmadan işiyle ilgili konuşmak istiyor. Krallara tekrar teşekkür ederim.

Detozi

YEDİNCİ BÖLÜM SÖZLER

VE TEHDİTLER

"Çünkü gitmek istiyorum." Her kelimeyi net ve kesin bir şekilde söyledi. "Çünkü beş yıl önce bana gidebileceğimi söz verdin. Sözü, aslında bu parşömeni bana verdiğin gün vermiştin." Alise, büyük masasının üzerine eğilerek, parşömenin sergilendiği ve korunduğu, ipekle kaplı cam kapaklı gül ağacından kutuyu hafifçe vurdu. Kutuyu mümkün olduğunca eline almamaya özen gösteriyordu. Parşömeni kopyalamak için yaptığı gerekli çalışma bile ona çok zor gelmişti. Gerektiğinde, bu değerli eserin özenle hazırladığı kopyasına başvuruyordu.

"Seyahatimden daha yeni döndüm, canım. Birkaç gün düşünmeme izin veremez misin? Dürüst olmak gerekirse, sana böyle bir gezi sözü verdiğimi unutmuştum. Yağmur Ormanları!" Sesi hayretle doluydu.

Hest'in sözleri tam olarak doğru değildi. Dün öğleden sonra Chalced'e yaptığı son ticaret seferinden dönmüştü. Ancak Alise, evlilikleri boyunca Hest'in Bingtown'a dönüşünün, her gün evlerine dönüşüyle aynı olmadığına alışmıştı. Ona sık sık söylediği gibi, gümrük limanında halletmesi gereken birçok iş vardı, son seferinde temin ettiği malları haber vermek için hemen temasa geçmesi gereken tüccarlar vardı ve genellikle bu malların satışı limana varır varmaz birkaç saat içinde gerçekleşiyordu. Bu tür işlemler, Bingtown'da ticaretin yolunu açan şarap, kaliteli akşam yemeği ve geç saatlere kadar süren sohbetleri gerektiriyordu. Dün, seyahat çantalarının eve getirilmesiyle onun şehre döndüğünü fark etmişti, ancak öğle ve akşam yemeği geçmesine rağmen ondan hiçbir haber alınca, onu beklemeyi bırakmıştı. Dün, evliliklerinin beşinci yıldönümüydü. Onun da bu günü kendisi kadar özlemle hatırlayıp hatırlamadığını merak etti

pişmanlıkla hatırlayıp hatırlamadığını merak etti ve sonra Hest'in yıldönümlerini hatırlayabileceği fikrine yüksek sesle güldü. O gece, her zamanki geç saatte kendi yatağına gitti ve kocası onun odasına gelmediği sürece aynı odayı paylaşmadıkları için, kocasının eve döndüğünden haberi yoktu. Kahvaltıda, evin sahibinin döndüğünün tek kanıtı, büfenin üzerinde en sevdiği sarımsaklı sosislerin ve ağır gümüş tepside en sevdiği kahvenin yanında duran büyük çaydanlıktı. Hest'ten ise hiçbir iz yoktu.

Sabah ortasında, sekreteri Sedric çalışma odasına uğrayarak, önemli davetler olup olmadığını ve efendisinin yokluğunda başka önemli mektuplar gelip gelmediğini sormuştu. Sedric resmi bir şekilde konuşmuştu, ama konuşurken gülümsemişti ve bir an sonra iyi huylu ve çekici tavırları, Alise'nin de aynı nezaketi göstermesini sağlamıştı. Hest'e ne kadar kızgın olsa da, öfkesini sekreterinden çıkarmayacaktı. Sedric çoğu insanda böyle bir etki yaratırdı. Hest'ten sadece birkaç yaş küçük ve Alise'den birkaç yaş büyüktü, ama Alise onu bir çocuk olarak görmekten kendini alamıyordu. Bunun nedeni sadece çocukluktan beri onu tanınması ve kız kardeşi Sophie'nin yakın arkadaşı olması değildi. Her ikisinden de büyük olmasına rağmen, Alise ona hep küçükmüş gibi davranmıştı, çünkü ona öyle gelmişti. Onda, başka erkeklerde hiç görmediği bir nezaket vardı. Her zaman gününün bir kısmını ayırıp, onların kızca endişelerini dinlemeye hazırdı. Kendinden büyük bir erkek çocuğun bu ilgisi, Alise'i gururlandırıyordu.

O, hala en sevdiği çocuktı. Yemeklerdeki sohbetlerine gösterdiği ilgi ve dikkat, Hest'in düşüncelerine duyduğu neredeyse küçümsemeyi hafifletiyordu. Sedric'in tavırları kadar görünüşü de her zaman çekiciydi. Parlak kahverengi buklelerden oluşan saçları, doğal bir mükemmellikle daima dağınıktı. Gözleri her zaman parlaktı, Hest'in son ticaret ortağının tercih ettiği kumarhane veya tiyatroya efendisine eşlik ederek geçirdiği uzun gecelerin izlerini asla göstermezdi. Ne kadar kısa sürede haber verilirse verilsin, Sedric her zaman duruma uygun giyinip tımarlanmış bir şekilde ortaya çıkar, ancak yine de bu onun için hiç zor değilmiş gibi görünen rahat tavırlarını korurdu.

Alise, Hest'in neden Sedric'i sürekli yanında tuttuğunu uzun zamandır merak etmiyordu. Her türlü sosyal ortamda, bu adam bir kazançtı. Kendisi de tüccar soyundan gelen Sedric, Bingtown toplumunda rahatça hareket ediyor ve Hest'in ticaret ortaklarıyla görüşürken keskin zekâsını kullanıyordu. Hest, Sedric'e sekreterlik görevini teklif ettiğinde dedikodular yayılmıştı;

ailesinin ne kadar fakirleşmiş olursa olsun, onun sosyal konumunun altında bir iş olduğu açıktı. Sedric'in teklifi kabul ettiğinde Alise biraz şaşırmişti. Ancak o zamandan bu yana herkes onun mütevazı bir hizmetkardan çok daha fazlası olduğunu anlamıştı. Hest'in mükemmel bir sekreteri olduğunu kanıtlamış ve Hest'in her yıl yapmak zorunda olduğu uzun deniz yolculuklarında kesinlikle cana yakın ve eğlenceli bir yol arkadaşı olduğunu göstermişti. Hest'e giyim ve bakım konusunda tavsiyelerde bulunur ve yardımcı olurdu. Hest'in bazen ani tavırları birini kırdığında veya yeni gelişen bir iş ilişkisini soğuttuğunda, Sedric incelikli tavırları ve çekiciliğiyle durumu düzeltmeyi başardı.

Hest evdeyken, Sedric'in masadaki cana yakın varlığı Alise'nin çok hoşuna giderdi. Akşam yemeklerinden kart oyunlarına, uzun öğleden sonra çaylarına kadar tüm sosyal etkinliklerde mükemmeldi. Alise konuşmaktan çok dinlemeyi seven biriydi, Sedric ise şakaları, son seyahatlerindeki talihsizliklere dair alaycı yorumları ve Hest'i nazikçe takılmalarıyla yemekleri neşelendirirdi. Bazen Alise, kocasını tanıyor olmasının tek nedeninin Sedric olduğunu düşünürdü.

Onu gerçekten tanıyor muydu? Hest'in ona uzak bir gülümsemeyle baktığını gördü, bu konuyu onunla erteleyebileceğinden emindi. İkisi de, yeterince oyalanabilirse, Sedric'in yine ticaret seyahatlerinden birine çıkacağını ve kendisinin bir kez daha evde yalnız kalacağını biliyordu. Cesaretini topladı ve ona cevap verdi: "Belki unuttun, ama bir gün Rain Wilds'ı ziyaret edip ejderhaları kendi gözlerimle göreceğime söz vermiştin. Ben sözünü unutmadım."

"O arzunu da aştın mı?" diye sordu ona nazikçe.

Bu iğneli sözlere irkildi ve her zamanki gibi, sözlerinin onu ne kadar incittiğinin farkında olup olmadığını merak etti. "Artık istemiyor muyum?" diye sordu sessizce, sesi donuklaşmıştı.

Adam odaya geri döndü. Onu aramak için odaya girmemişti. Sessizce içeri girmiş, raflardan bir kitap seçmiş ve aynı şekilde gizlice çıkmaya çalışmıştı. Çok sessiz yürüyebiliyordu. Kız başını kaldırmıyorsa, adamın orada olduğunu asla fark edemezdi. Kızın sözleri, adam kapıdan çıkarken onu durdurmuştu. Şimdi kapıyı arkasında sıkıca kapattı. Seçtiği kitap hâlâ elindeydi. Kız, kitabın pahalı olduğunu ve yeni bir ciltleme tarzında olduğunu fark etti. Adam, kızın sorusunu düşünürken kitabı nazikçe çevirdi.

"Eh, canım, zaman değişti, biliyorsun. Evlendiğimiz yıl ejderhalar oldukça moda idi, ama o beş yıl önceydi. Tintaglia

henüz ortaya çıkmıştı ve Bingtown, tabiri caizse küllerinden yeniden doğuyordu. Ejderhalar, Elderlingler, yeni hazine şehirleri ve Jamaillia'dan bağımsızlığımız hakkında konuşuluyordu. Heyecan verici bir karışımdı, değil mi? Tüm kadınlar Elderling kozmetik ürünleri kullanıyor, her kumaş pullu desenliydi! Ejderhaların hayal gücünü ateşlemesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bingtown'da zorlu bir dönemde büyüdün. Gerçeklikten kaçmak istiyordun ve Elderlingler ve ejderhaların hikayelerinden daha iyi bir fantezi olamazdı. Yeni Tüccarlar ve köle işçileri, tüm geleneklerimizi alt üst ederek ticareti mahvetmişti. Ailenin serveti azalıyordu. Sonra savaş çıktı. Tintaglia ortaya çıkıp yardımımıza gelmeseydi, sanırım şimdi hepimiz Chalcedean dili konuşuyor olurduk. Sonra bizi, yılanlarının nehirde yukarı çıkmasına yardım etmemiz ve yeni ejderhalar yumurtadan çıktığında onlara bakmamız için bir anlaşmaya bağladı. Eh, ejderhaların gerçekliğinin, hayal ettiğin fantezilerden çok farklı olduğunu kesinlikle keşfettik.

Küçümseyerek burnunu çekti. Kitabını koltuğunun altına sıkıştırarak odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve pencereden aşağıdaki bahçelere baktı. "Aptallık ettik," dedi sessizce. "Bir ejderhayla pazarlık yapabileceğimizi düşünmek! Eh, o bizden üstün geldi, değil mi? Şu anda Chalced ile gerçek barışa hiç olmadığı kadar yakınız, ticaret yeniden canlanıyor, Bingtown yenileniyor ve Tintaglia kendine bir eş buldu ve artık neredeyse hiç uğramıyor. Herkes için daha iyi bir hayat ve zaman olmalı! Ama Yağmur Vahşileri hâlâ onun yaramaz çocuklarıyla ve onların yarattığı masraflarla uğraşıyor. Sürekli yemek yiyorlar, toprağı çamurla kirletiyorlar, her yeri pisletiyorlar ve yeraltı kalıntılarını keşfetme çabalarını engelliyorlar. Avlanamayan, kendilerine bakamayan zavallı sakatlar. Tüm tüccarlar, onları beslemek için avcılara para ödemek zorunda. Karşılığında hiçbir şey almadan! Kimse bu anlaşmaya bir son madde eklemeyi düşünmemiş. Duyduğuma göre, bu durum asla değişmeyecek. O zavallı yaratıklar asla kendilerine bakamayacaklar ve kim bilir ne kadar yaşayacaklar? Beş yıldır büyümelerini ve bağımsız olmalarını bekledik. Ama olmadılar. Onları öldürmek merhamet olur.

"Ve karlı da olur," dedi Alise soğuk bir sesle. İçinde sessizliğin büyüdüğünü hissetti. Bazen bu ona hızla büyüyen bir sarmaşık hatırlatıyordu; sessizlik onu kaplıyor ve örtüyordu ve bir gün Hest'in yaratabileceği sessizlikte boğulacağından şüpheleniyordu. Bu boğucu sessizliği kırmak için çaba sarf etti, ama başardı. "Herkes, Chalced Dükü'nün gerçek bir ejderhanın tek bir puluna bile ne kadar para vereceğini duymuştur. Bütün bir cesede ne kadar vereceğini bir düşün."

tüm bir ceset için ne kadar para verirdi?" Hest'in durakladığı anda keskin bir söz söylediğinde, sert bir tahtaya bıçak saplamaya çalışmak gibiydi. Hiç batmamış gibi görünüyordu ve neredeyse hiç iz bırakmadı.

Şimdi sanki irkilmiş gibi ona döndü. "Duygularını incittim mi, canım? İsteyerek yapmadım. O yaratıklara ne kadar düşkün olduğumu unutmuşum." Ona silahsızlandırıcı bir gülümsemeyle baktı. "Belki bugün fazla tüccarlık yaptım. Seyahatten yeni döndüğüm için bunu bilmeliydin. Son iki aydır herkesle tek konuştuğum şey buydu. Karlılık, sıkı sözleşmeler ve iyi pazarlıklar. Korkarım ki kafamın içi bunlarla dolu."

"Elbette," dedi kadın, masasına bakarak. Ve *elbette*, diye düşündü kendi kendine, öfkesi yavaş yavaş kaybolurken. Öfke tamamen yok olmamıştı, sadece hayatını saran belirsizlik bataklığına gömülmüştü. O, bir anda öfkesini haksız bulmasına neden olacak şekilde atlatabiliyorken, o öfkesine nasıl tutunabilirdi? O sadece meşguldü, hepsi bu. Ticaret görüşmeleri, sözleşmeler ve sosyal ayrıntılarla meşgul, yoğun bir adamdı. O, ikisi için de bu işleri üstlenmişti, böylece o, tercih ettiği gibi sakin bir sosyal yaşam sür edebilirdi. Onun hayatına mükemmel bir şekilde uyum sağlamasını bekleyemezdi. Birden fazla kez, en ufak bir anlaşmazlıkta bile sözlerini her zaman en kötü şekilde yorumladığını nazikçe belirtmişti. Birden fazla kez, onu koruduğu için bazen ona kızdığını duyduğunda şaşkınlığını dile getirmişti.

Kadının içindeki küçük, çocukça bir parça ayaklarını yere vurup dişlerini sıktı. *O da senin soruna kaçamak cevap verdi. Bir cevap al. Hayır. Sadece gideceğini söyle. Buna hakkın var. Sadece bunu söyle.*

Hest çoktan kapıya doğru yönelmişti. Tütün kutusu önünde durdu, kutusunu açtı ve somurarak baktı. Görünüşe göre hizmetçiler onun dönüşünden beri kutuyu doldurmamışlardı.

"Rain Wilds'a yolculuğumu planladım. Bu ayın sonunda yola çıkacağım." Sözler ağzından fırladı. Hepsi yalandı. Henüz kesin bir planı yoktu, sadece hayal kurmuştu.

Adam ona dönüp baktı, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye ısrar etti. "Rain Wilds'a gitmek için iyi bir zaman, öyle duydum."

"Yalnız mı?" diye sordu, skandal bir ses tonuyla. Bir an sonra, sinirli bir şekilde, "Benim de kendi sorumluluklarım var, canım. Onları bozamam."

imkansız. Ayın sonunda seninle gelemem."

"O kısmı pek düşünmemiştim," diye itiraf etti. *Hiç düşünmemişti.* "Yolculuk için uygun bir arkadaş bulabilirim." Bundan hiç emin değildi. Böyle birine ihtiyaç duyabileceği hiç aklına gelmemişti. Bir şekilde, evlilikle birlikte refakatçiye ihtiyaç duymayacağını düşünmüştü. "Sana olan sadakatimi sorguladığını düşünemiyorum," dedi. "Sen ticaret seyahatlerindeyken bana refakatçi tutmuyorsun. Ben seyahat ederken neden refakatçi tutulsun ki?"

"Belki de 'sadakati' sorgulamak konusunu kapatmalıyız," dedi keskin bir sesle. "Ya da bunu, uygun bir görünüm sergilemek açısından tartışmalıyız. Sonuçta, birinin ufak 'kanıtlar' toplayıp, aslında olmayan bir suçu görmek için çok az şey yeter."

Kadın ondan başka yere baktı. Adam, kadının kendisine yönelttiği asılsız suçlamaları hatırlatmak için nadiren fırsat kaçırmıyordu. Kadın, o aşağılayıcı günün acı hatırasını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ve kendisine eşlik edecek yeterince saygın bir hanımefendi bulmak için kafa yordu. "Sedric'in kız kardeşi Sophie'ye sorabilirim. Ama hamile ve sağlığı hassas, ziyaretlere çıkamayacak durumda, seyahate çıkması ise söz konusu bile değil."

"Ah. Anlıyorum, kocan bu konuda benden çok daha şanslı. Peki ya sağlığın, Alise?"

"Sağlığım mükemmel," diye cevapladı Alise keskin bir şekilde.

Hest hayal kırıklığıyla başını salladı. Boğazını temizledi ve alaycı bir şekilde sordu: "Öyleyse, son çabalarımızın boşa gittiğini varsayabilir miyim?"

"Hamile değilim," dedi kadın açıkça. "Eğer hamile olsaydım, sana ilk vereceğim haber bu olurdu, emin ol." Ona nasıl hamile olabileceğini düşündüğünü sormaya cesaret edemedi. Adam üç aydır uzaktaydı ve ondan önceki iki ay boyunca evine tam iki kez gelmişti. Onun performanslarının seyrekliği ve kısalığı artık hayal kırıklığından çok rahatlama kaynağıydı. Onu, planlanmış bir görevi yerine getiren bir adamın düzenliliği ve tüm coşkusuyla ziyaret ediyordu. Bazen onun çabalarını bir deftere kaydettiğini merak ediyordu. Sosyal takviminde bir maddeyi işaretlediğini hayal ediyordu. *Gebe bırakma girişimi. Sonuçlar hala belirsiz.* Düğünlerinden önce ona duyduğu kısa ve kız çocuğu gibi aşkını hatırlamak onu şimdi küçük düşürüyordu.

Evliliklerinde ne aşkın ne de şehvetin yeri olmadığını anladığından beri geçen aylarda ve yıllarda, bilgi arayışında kendine hiçbir şeyden mahrum bırakmamıştı. Bunun dengesi olarak, Hest evlilik haklarını kullanmak için odasına geldiğinde onu asla reddetmemişti. Onun kendisine karşı romantik ilgisinin olmaması yüzünden hiç ağlamamış, fikrini değiştirmesi için onu baştan çıkarmaya çalışmamıştı. Onun cinsel ilgisini çekmek için sadece iki başarısız ve utanç verici girişimde bulunmuştu. Bu aşağılayıcı anıları üzerinde durmaya izin vermiyordu. Bu girişimleri, o iki geceyi sonsuza kadar hafızasına kazımış alaycı bir zulme neden olmuştu. Hayır. Boyun eğmek, onun çabalarını neredeyse görmezden gelmek daha iyiydi, çünkü o zaman ona yaptığı hizmetler kısa ve yüzeysel kalıyordu.

Onu her ziyaretinden sonra, başarısız olduğunu bildirene kadar beklerdi. Evlendikleri beş yıl boyunca sadece iki kez hamile olduğunu söylemişti. Her seferinde Hest bu haberi büyük bir heyecanla karşılamış, ancak birkaç ay sonra düşük yaptığında ona hayal kırıklığını ve kızgınlığını dile getirmişti.

Bu yüzden Hest, karısının umutlarını acımasızca yıkmasına sadece küçük bir iç çekişle karşılık verdi. "O zaman tekrar denemeliyiz."

Kadın, kocasının az önce verdiği silahı sessizce inceledi ve sonra soğuk bir şekilde kullandı. "Belki Yağmur Ormanları'ndan döndüğümde. Hamileyken böyle bir yolculuğa çıkmak doğum için tehlike yaratabilir. Bu yüzden, bir sonraki denemeyi ben dönene kadar beklemeliyiz."

Hedefinin titrediğini gördü. Sesi daha güçlüydü, öfkeyle karışık bir sesle sordu: "Bir oğul ve varis sahibi olmak, senin bu saçma sapan yolculuğundan daha önemli değil mi sence?"

"Senin böyle düşündüğünden emin değilim, sevgili Hest. Eğer bu senin için çok önemli olsaydı, bu konuda daha sık çaba gösterirdin. Belki de kendi seyahatlerinden ve gece geç saatlere kadar süren randevularından vazgeçerdin."

Ellerini sıktı ve ondan uzaklaşarak pencereden dışarıya bakmaya başladı. "Sadece duygularını incitmek istemiyorum. İyi yetiştirilmiş kadınların bir erkeğin ihtiyaçlarını isteyerek kabul etmediklerini biliyorum."

"Sevgili kocam, benim 'iyi yetiştirilmiş' olmadığımı mı ima ediyorsun? Çünkü sana katılıyorum. Tanıdığım bazı kadınlar, özel hayatımızın ayrıntılarını onlarla paylaşıyordım, beni kesinlikle 'iyi yetiştirilmemiş' bulurlardı." Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Daha önce hiç bu kadar açık sözlü bir şekilde onunla konuşmaya cesaret edememişti.

konusmaya cesaret edememişti. Onun çabalarını eleştirebilecek hiçbir şey söylememişti.

Bu sözler onu ona döndürdü. Arkasında gün ışığı, yüzünü karanlığa gömdü. "Sen bunu yapmazsın" dedi. Yalvarma mı? Tehdit mi?

Kumar zamanı. Aniden, ya şimdi her şeyi riske atmalı ya da sonsuza kadar yenilgiyi kabul etmeliydi. Ona gülümsedi ve sesini sakın bir şekilde konuşma tonunda tuttu. "Eğer her zamanki arkadaşlarımdan uzakta olsaydım, bunu yapmamak daha kolay olurdu. Mesela, ejderhaları gözlemlemek için Yağmur Ormanları'na bir yolculuğa çıksaydım."

Evlilikleri boyunca birkaç kez böyle düelloya girmişlerdi, ama çok az. Kazandığı zamanlar ise daha da azdı. Bir keresinde, satın aldığı çok pahalı bir parşömen yüzünden olmuştu. Parşömeni iade edip satıcıya kocasının parasının yetmediğini söyleyeceğini teklif etmişti. O zaman da, şimdi olduğu gibi, onun durakladığını, hesapladığını ve sonra ona ve seçeneklerine ilişkin fikrini değiştirdiğini görmüştü. Onu düşünürken başını eğdi ve o an, onun yüzünü daha net görebilmeyi diledi. Şu anda ne kadar kararsız olduğunu biliyor muydu? Cesur blöfünün arkasında saklanan çekingen kadını görebiliyor muydu?

"Evlilik sözleşmemizde, bir varis sahibi olmak için çabalarımı işbirliği yapacağın açıkça belirtiliyor."

Onu dezavantajlı durumda gördüğünü mü düşünüyordu? Hafızasının onunki kadar iyi olmadığını mı düşünüyordu? Aptal adam! Öfke onu cesurlaştırdı. "Öyle mi yazıyor? Senin bu kelimelerle söylediğini hatırlamıyorum, ama istersen resmi belgeye bakabilirim. Belge Sorumlusu ile görüşürken, ejderhaları incelemek için Rain Wilds'a seyahate çıkmama izin vereceğine dair şartı da araştırabilirim. O maddeyi çok net hatırlıyorum."

Adam sertleşti. Kız çok ileri gitmişti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Hest'in öfkeli bir yapısı vardı. Öfkesini cansız nesnelere ve hayvanlara yönelttiğini görmüştü. Ama bu, kendisinin güvende olacağı anlamına gelmezdi. Şüphesiz onu da o iki gruba dahil ediyordu. Yüzü kızardı ve dişlerini gösterdi. Sanki kuduz bir köpekmiş gibi hareketsizce durdu. Belki de bu hareketsizlik onun kendini biraz kontrol etmesine yardımcı oldu. Konuştuğunda sesi alçak ve gergindi. "O zaman Rain Wilds'a gitmelisin."

Sonra odadan çıktı ve kapıyı o kadar sert kapattı ki, masasındaki çiçek vazosundaki su sıçradı. Alise titreyerek ve

nefesini tuttu. Bir an için kazandığını düşündü. Sonra umursamadığına karar verdi. Hizmetçisini çağırmak için zil ipini çekerken, zihni çoktan neyi toplayacağıyla meşguldü.

"BU GÖMLEĞİ MAHVETTİN."

Hest, yatak odasının köşesindeki masadan başını kaldırdı. Kalemı hala elindeydi, kesintiye sinirlenerek kaşlarını çatmıştı. "Mahvolduysa, mahvolmuştur. Bunu duymak istemiyorum. At gitsin." Kalemını tekrar mürekkebe batırdı ve yazdığı şeyi öfkeyle karaladı. Kötü bir ruh hali içindeydi. En iyisi sessiz kalıp onun için eşyalarını yerleştirmekti.

Sedric içinden iç geçirdi. Hest'e hizmet etmeye devam etmekten daha iyi bir gelecek hayal edemediği günler olmuştu. Ama bugün gibi, bu adamı bir dakika daha tahammül edebilecek miyim diye düşündüğü günler de vardı. Mavi ipek kolun üzerinde dikkatsizce bırakılmış yanık izlerine bir an daha baktı. Gömleğin nasıl mahvolduğunu çok iyi biliyordu. Bir pipo, dikkatsizce bir arabanın kapısına çarpılmış ve Hest kolunu geri çekmeden önce sıçrayan kıvılcımlar koluna yapışarak yakmıştı. Tırnağıyla kumaşı kaşıyınca, küçük yanık izleri minik deliklere dönüştü. Hayır. Kurtarmanın imkânı yoktu. Ne yazık.

O güneşli günü ve ipek kumaşı satın aldıkları Chalcedean pazarını çok iyi hatırlıyordu. Hest ile Chalced'e yaptığı ilk ticaret gezisiydi. Yurtdışına ticaret için gitmek onun için heyecan verici bir deneyim olmuştu. Arkadaşı ve şimdi patronu olan Hest'in yabancı pazarın gürültüsü ve karmaşası içinde kendinden emin ve yetkin bir şekilde hareket etmesini görmek, Hest'in gözündeki statüsünü daha da yükseltmişti. O zamanlar, iki Bingtown tüccarının Chalcedo başkentindeki bir pazara girmesi hala tehlikeli bir girişimdi. Savaş herkesin hafızasında hala tazeydi, barış ise güvenilemeyecek kadar yeniydi. Yeni bir pazar ele geçirmek isteyen her tüccar için, Bingtown'un işgalini püskürtmesinden hala öfkeli ve dikkatsiz bir yabancıyla hesaplaşmak isteyen iki Chalcedian askeri vardı. Pazarın kenarlarında dilenmek için toplanan dul kadınlar, onlara düzenli olarak tükürür ve küfürler yağdırırdı. Yetimler, para dilenmekle onlara küçük taşlar atmak arasında gidip gelirlerdi.

Bir an için her şeyi hatırladı: sıcak güneş, dar ve dolambaçlı sokaklar, tozlu çıplak bacaklarıyla kısa tunikleri içinde aceleyle koşan köle çocuklar, kalın...

Açık pazarda sert kokulu otların dumanı yayılıyordu ve kadınlar, dantel, ipek ve kurdelelerle örtünmüş, sanki insan değil de kumaş yığınlarını taşıyan küçük gemiler gibi hareket ediyorlardı. En güzeli de, yanında Hest'in yanında yürüdüğünü hatırladı, ağzında bir gülümseme, gözleri her egzotik manzarayı açgözlülükle izliyordu. En çok beğendiği malları bulmak için yarışıyormuş gibi bir pazar tezgahından diğerine koşuşturuyordu. Chalcedean dilindeki beceriksizliği, alışveriş sürecini yavaşlatmasına izin vermiyordu. Bir satıcı başını sallarsa veya omuzlarını silerse, Hest daha yüksek sesle konuşur ve daha geniş hareketler yapardı, ta ki kendini anlaşılır hale getirene kadar. Mavi ipek kumaşı dikkatsizce saçtığı birkaç bozuk paraya satın aldı ve sonra aceleyle uzaklaştı, Sedric'i işlemi bitirip onu yakalamak için aceleyle peşinden koşarken, omzunda mavi kumaş rulosu zıplıyordu. O günün ilerleyen saatlerinde, kaldıkları hanın yakınındaki bir terzinin dükkânına gittiler ve Hest, ipekten ikisi için üçer gömlek diktirmesini istedi. Gömlekler ertesi sabah hazırды ve onları bekliyordu. "Chalced'i sevmemek elde değil!" diye Sedric'e haykırmıştı gömlekleri alırken. "Bingtown'da üç katı para öder ve bir hafta beklerdim." Gömleklerin her biri tam da bedenine olmuştu.

Ve şimdi, iki yıl sonra, Hest'in mavi ipek gömleklerinin sonuncusu dikkatsizce dökülen küllerle mahvolmuştu. Birlikte yaptıkları ilk yolculuğun son hatırası da yok olmuştu. Bu Hest'e çok yakışan bir davranıştı. O tamamen tutkuyla doluydu, duygusallığı yoktu. Sedric'in üç mavi ipek gömleği de hala sağlamdı, ama onları bir daha giyeceğini sanmıyordu. Sedric gömleği son kez katlayıp isteksizce atılacaklar yığına attı ve küçük bir iç çekişte bulundu.

"Bana söyleyeceğin bir şey varsa söyle. Burada, kötü bir Jamaillian oyunundaki aşk acısı çeken bir kız gibi iç çekerek dolanma." Her ne hesap yapıyorsa, işler ters gitmişti; Hest sayfaları kendinden uzaklaştırdı ve birkaç tanesi yere düştü. "Bana Alise'yi çok hatırlatıyorsun, onun suçlayıcı bakışları ve gizli iç çekişleri. O kadın dayanılmaz. Ona her şeyi verdim, her şeyi! Ama tek yaptığı somurtmak ya da aniden daha fazlasını istediğini söylemek."

"Sen ona kötü davrandığında somurtuyor." Sedric, bu sözleri söyleyeceğini fark etmeden ağzından çıkmıştı. Hest'in sert bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin köşelerindeki çizgiler ve ince dudaklarının düz bir şekilde onaylamayan hali, bir kavga olacağını haber veriyordu. Özür dilemek veya açıklama yapmak için çok geçti. Hest bir kez o bakışı attığında kavga kaçınılmazdı. Hest buz gibi keskin mantığıyla karşılık verip onun fikrini paramparça etmeden, fırsat varken fikrini tam olarak söylemesi daha iyiydi. "Alise'e söz verdin

Ejderhaları görmeye gidebilir. Evlilik yemininizde vardı. Yüksek sesle söyledin ve sonra imzaladın. Ben de oradaydım, Hest. Hatırlıyorsun ve bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorsun. Bu kızca bir heves değil; bu onun hayatının ilgi alanı. Bu yaratıkları incelemek ve onlar hakkında bilgi edinmek, onun için tek zevk kaynağı, Hest. Bunu ondan esirgemek yanlış. Ona haksızlık ediyorsun. Ona verdiği sözü hatırlamıyormuş gibi davranman onursuzca. Onursuzca ve sana yakışmıyor."

Nefes almak için durakladı. Bu onun hatasıydı.

"Onursuz mu?" Hest'in sesi soğuk ve inanmazcaydı. "Onursuz mu?" diye tekrarladı ve Sedric nefesinin hızlandığını hissetti.

Sonra Hest güldü, sesi Sedric'in üzerine soğuk su dökülmüş gibi geldi. "Sen çok safsın. Hayır, hayır, öyle değil. Sen saf değilsin, 'adil' kavramına çocukça takıntılısın. Ona 'adil' diyorsun. Peki ya bana 'adil' ne olacak? Alise ve ben bir anlaşma yaptık. O benimle evlenecek ve bana bir varis doğuracaktı, karşılığında ben de ona servetimi ve evimi bırakıp takıntılı çalışmalarına devam etmesine izin verecektim. Sen benim mali durumumu biliyorsun, Sedric. Nadir el yazmaları ve parşömenleri bulmak için kendini hiçbir şeyden mahrum bıraktı mı? Sanmıyorum. Ama bana söz verilen çocuk nerede? Annemin dırdırlarını ve babamın azarlayıcı bakışlarını sona erdirecek varis nerede?"

"Bir kadın vücudunu hamile kalmaya zorlayamaz," diye cesaretle fısıldadı Sedric. Korkak olduğu için, "ya da tek başına çocuk sahibi olamaz" diye eklemeyi. Hest'e bunu söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama o sözleri söylemese de, Hest duymuş gibi görünüyordu. "Belki kendini hamile kalmaya zorlayamaz, ama herkes bilir ki bir kadının hamile kalmayı engellemenin yolları vardır. Ya da hoşuna gitmeyen bir çocuğu ortadan kaldırmanın."

"Alise'in bunu yapacağını sanmıyorum," dedi Sedric sessizce. "Bana çok yalnız görünüyor. Bence hayatına bir çocuk almaktan mutluluk duyacaktır. Üstelik sana bir varis vermek için elinden geleni yapacağına dair yemin etti. Sözünden dönmez. Alise'i tanıyorum."

"Öyle mi?" Hest bu sözleri adeta tükürdü. "O zaman daha önce konuşmamızı duysaydın ne kadar şaşırırdın! Rain Wilds'a gidip dönene kadar eşlik görevlerini yerine getirmeyi reddetti. Hamileyken seyahat etmek istemediğine dair saçma sapan şeyler söyledi. Sonra hamile kalamadığı için tüm suçu bana attı! Ve benim başarısızlıklarım olarak gördüğü şeyleri herkesin önünde ifşa ederek beni utandırmakla tehdit etti!"

Masasından fildişi kalemlik aldı ve masaya sertçe vurdu. Sedric süslemenin kırıldığını duydu ve sessizce irkildi. Hest'in öfkesi artık doruğa çıkmıştı ve ertesi gün pahalı kalemligi kıldığını hatırladığında yine sinirlenecekti. Hest öfkeyle içini çekti. "Bunu kabul edemem. Babam bana o kırmızı ineği ve buzağıyı nasıl alacağımı anlatmak için bir kez daha nutuk atarsa, bir kez daha öneride bulunursa, ben..." Utancından söz edemedi. Hest'in babasıyla çatışmaları son zamanlarda daha sık hale gelmişti ve her çatışma onu günlerce kötü bir ruh haline sokuyordu.

"Bu benim tanıdığım Alise'e benzemiyor," dedi Sedric, konuyu başka yöne çekmeye çalışarak. Bunu yaparken tehlikeli bir alana girdiğinin farkındaydı. Hest, kendini haklı çıkarmak için bir hikayeyi abartma veya çarpıtma konusunda çok yetenekliydi, ama nadiren yalan söylerdi. Alise'in onu tehdit ettiğini söylüyorsa, öyleydi. Ancak bu, Sedric'in onun hakkında bildiği her şeyle çelişiyordu. Onun tanıdığı Alise nazik ve çekingen biriydi; ancak zaman zaman çok inatçı olabildiğini de biliyordu. İnatçılığı, kocasını sözünü tutması için tehdit etmeye kadar varabilir miydi? Emin değildi. Hest, yüzündeki tereddütleri okudu. Sedric'e başını salladı.

"Onu, kimse sana arkadaşlık etmezken sana arkadaşlık eden melek gibi bir kız çocuğu olarak görmeye devam ediyorsun. Belki bir zamanlar öyleydi, ama ben bundan şüpheliyim. Sanırım sadece kendisi gibi arkadaşsız ve garip birine karşı nazik davranıyordu. Bir tür uyumsuzların ittifakı. Ya da istersen ruh ikizi diyebilirsin. Ama artık öyle değil dostum, eski anıların seni etkilemesine izin vermemelisin. O, bizim ilişkimizden elinden geldiğince ve kendine en az zarar verecek şekilde yararlanmaya çalışıyor."

Sedric sessiz kaldı. *Arkadaşsız ve garip. Uyumsuzlar.* Bu kelimeler keskin küçük taşlar gibi içinde yankılandı. Evet, o da öyle olmuştu.

Her zamanki gibi, Hest doğruyu söylemişti. Ama bunu küçük, acı verici ama inkar edilemez gerçeklerle süsleme konusunda ustaydı. Bir anı, istemeden aklına geldi. Chalced'de sıcak bir yaz günüydü. O ve Hest, bir tüccarın evinde öğleden sonra dinlenmeye davet edilmişti. Eğlence, dairesel bir çukura hapsedilmiş bir yaban domuzundan ibaretti. Konuklara, domuzu vurmak için dart ve üfleme boruları verilmişti. Diğerleri, tuzağa düşmüş hayvanı çıldırtmaktan büyük zevk alıyor, dartları en hassas yerlerine saplamak için yarışıyorlardı. Eğlencenin doruk noktası, hayvanı öldürmek için üç büyük köpek salınmasıyla yaşandı. Sedric, bankından kalkıp uzaklaşmaya çalıştı. Hest, dikkat çekmeden bileğini tuttu ve ona fısıldadı: "Kal. Yoksa ikimiz de zayıf ve kaba olarak görülürüz."

Ve kalmıştı. Her ne kadar bundan nefret etse de.

Hest'in şimdi ona küçük hakaretlerle sataşması, domuzu işkence etmeye yardım ettiğini hatırlattı. Hest'in yüzünde o zaman da şimdi olduğu gibi aynı duygusuz ama hesapçı bir ifade vardı. Küçük, keskin sözlerle en hassas yerlere saldırıyordu. Heykel gibi ağzı düz bir çizgiye dönüşmüştü, yeşil gözleri kısılmış ve soğuktu, onu izlerken kedimsi bir ifade vardı.

"Arkadaşsız değildim," dedi sessizce. "Çünkü Alise benim arkadaşımdı. Kız kardeşlerimi ziyarete gelirdi, ama her zaman benimle konuşmak için zaman ayırırdı. En sevdiğimiz kitapları paylaşır, kart oynar ve bahçede yürürdük." O zamanki halini düşündü, okulundaki çoğu genç erkek tarafından dışlanan, babası için bir şaşkınlık kaynağı, kız kardeşlerinin alay konusu olan biri. "Başka kimsem yoktu," dedi yumuşak bir sesle, sonra bu sözlerin kendisi hakkında ne kadar çok şey ifşa ettiği için kendinden nefret etti. "Birbirimize yardım ediyorduk."

Ama fısıldadığı bu sözler arkadaşının kalbini yumuşatmış gibiydi. "Eminim öyledir," dedi Hest nazikçe. "O zamanlar küçük bir kız olan o, 'büyük bir adamın' ilgisinden gurur duymuştur. Belki sana aşık bile olmuştur." Sedric'e gülümsedi ve sessizce, "Onu nasıl suçlayabilirim? Kim suçlayabilir ki?" dedi.

Sedric ona bakakaldı, sessizce nefes alıyordu. Hest de bakışlarını ondan ayırmadı. Gözleri artık gölgeli ağaçların altındaki yosunların derin yeşili rengindeydi. Sedric ondan uzaklaştı, kalbi göğsünde sıkışmıştı. Lanet olsun ona. Ona bu gücü ne vermişti? Hest onu nasıl bu kadar incitebilir ve bir saniye sonra kalbini eritebilirdi?

Hala Hest'in mavi gömleğini tutan ellerine baktı. "Hiç farklı olmasını diledin mi?" diye sordu sessizce. "Aldatmacalardan ve hilelerden çok yoruldum. Bu oyunu oynamaktan çok yoruldum."

"Ne numarası?" diye sordu Hest.

Sedric ona şaşkınlıkla baktı. Hest, bakışlarını soğuk bir şekilde karşıladı. "Senin servetin olsaydı," diye cesaretini topladı Sedric. "Başka bir yere giderdim, bizi tanıyan herkesten uzaklara. Ve yeni bir hayat başlardım. Kendi kurallarımla. Özür dilemeden."

Hest kahkahayı boğdu. "Ve çok kısa sürede servet kalmaz. Sedric, bunu sana daha önce de söylemiştim. Paraya sahip olmakla gerçek servete sahip olmak arasında çok büyük bir fark vardır. Benim ailem servete sahiptir. Servet nesiller boyu sürer. Servetin kökleri çok geniş ve derindir, dalları ise şehri sarar. Parayı alıp kaçabilirsin

ama para bittiğinde fakir kalırsın. Ve önündeki tek şey, gelecek nesillere servet bırakabilmek için uzun yıllar boyunca çok çalışmak olur.

"Ve bu, benim kesinlikle yapmak istemediğim bir şey. Hayatımı seviyorum, Sedric. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Çok seviyorum. Bu yüzden Alise'in bunu bozmak istemesi hoşuma gitmiyor. Senin de bunun onun için kabul edilebilir bir davranış olduğunu düşünmen daha da hoşuma gitmiyor. Ben düşersem, sana ne olur sence?"

Sedric, Alise'nin tarafını tutmak için son cesaretini toplarken, utanmış gibi ayaklarına bakıyordu. "Rain Wilds'a gitmesi gerekiyor, Hest. Ona bunu ver, bence bu hayatının geri kalanı için yeterli olacaktır. Dünyayı görmek, bir şeyler yapmak, eski parşömenlerde okumak yerine kendi gözleriyle görmek için tek bir şans. Hepsi bu. Onu Rain Wilds'a gitmesine izin ver. Ona bunu borçlusun. Ben de ona borçluyum, çünkü onu seninle evlenmesine aracı oldum! Ona bu küçük, basit şeyi ver. Ne zararı olabilir ki?"

Hest burnunu çekti ve Sedric gözlerini ona kaldırdığında, yüzü alaycı bir ifadeyle donmuş, gözleri yeşil buz gibi bakıyordu. Sedric kendi sözlerini tekrar düşündü ve hatasını anladı. Hest, kimseye bir şey borçlu olduğunu duymaktan hiç hoşlanmazdı. Hest masasından kalkıp odada bir tur attı. "Ne zararı olabilir ki?" diye Sedric'in sesini taklit ederek sordu. "Ne zararı olabilir ki? Sadece cüzdanım. Ve itibarım! Gururum da, ama sanırım bu senin için önemli değil. Karımı, bir kayanın altında saklanan bir Elderling'i bulmak ya da zavallı sakat ejderhaları kurtarmak gibi çılgın bir görev için, tek başına Rain Wilds'a gitmesine izin mi vereyim? Gününün her boş saatini böyle bir aptallığa adanması yeterince kötü değil mi? Onun takıntısını herkesin önünde sergilemesine izin mi vereyim?"

Sedric sesini makul tuttu. "Bu bir takıntı değil, Hest. Onun akademik ilgisi..."

"Bilimsel ilgi mi! O bir kadın, Sedric! Üstelik pek de iyi eğitilmiş bir kadın değil! Aldığı eğitime bak, kız kardeşleriyle aynı mürebbiyeye! Ucuz bir mürebbiye, muhtemelen onlara okumayı, aritmetik yapmayı ve eşarplara küçük çiçekler işlemekten başka bir şey öğretememiştir. Bana sorarsan, başını belaya sokmaya yetecek kadar eğitim! Kendini "bilim insanı" olarak görmesine ve bir gemi bileti alıp kendi başına yola çıkabileceğini düşünmesine yetecek kadar.

Ve eminim ki, böyle anlamsız bir seyahatin kocasına ne kadar mal olacağını düşünmek için bir an bile durmamıştır!

"Bunu rahatlıkla karşılayabilirsin, Hest! Daha geçen gün Braddock'un karısının elbiselere ve arkadaşları için düzenlediği küçük partilere ne kadar para harcadığını ve evlerini sürekli yenilediğini anlatıyordu. Alise sana bunların hiçbirine mal olmuyor; akademik çalışmaları için gerekli malzemeler dışında son derece sade bir hayat sürüyor. Gerçekten, Hest, onca yıl bekledikten sonra ona bu kaçamağı borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Bırak da yolculuğuna çıksın. Rain Wild Nehri'nde birçok bağlantın var. Senin bir sözünle *Goldendown* ya da başka bir yaşam gemisinde bedava bilet alabilir. Ve onun ne kadar eksantrik olursa olsun, ona misafirperverlik göstermeyi sevecek yarım düzine Rain Wild Tüccarı tanıyorum. Bunu sana iyilik yapmak için yaparlar ve..."

"Daha sonra geri ödemem gereken bir iyilik. Ve bunu az önce sen kendin söyledin. 'Ne kadar tuhaf görünürse görünsün!' Benim için harika bir referans oldu. Şimdiden duyabiliyorum. 'Evet, Hest Finbok'un deli karısı bize misafir olarak geldi. Bütün zamanını harabelerde dolaşıp ejderhalarla sohbet ederek geçirdi. Ne hoş bir kadın. Beyninin içi böceklerle dolu bir ağaç gibi.'"

Hest sesleri ve tavırları taklit etmekte ustaydı. Sedric ona kızgın olsa da, arkadaşı birdenbire Rain Wild'ın bataklık aksanıyla konuşan dedikoducu yaşlı bir kadın haline gelince gülümsemeyi zor tuttu. Dilini tuttu ve ona azarlayarak başını salladı.

Hest kararlı bir sesle konuştu. "Ne dediği ya da ne ayarladığı umurumda değil. O gidemez. Kesinlikle yalnız gidemez."

Sedric sesini buldu. "O zaman onu yalnız gönderme. Bunu bir fırsat olarak gör! Onunla birlikte Rain Wilds'a git. Orada ticaret anlaşmalarını yenile; en son ziyaretinden bu yana altı yıl geçmiş olmalı..."

"Ve çok iyi nedenler var. Sedric, o nehrin kokusunu hayal bile edemezsin. Ya da o ormanın sonsuz karanlığını. Kağıt ve çubuklardan yapılmış evlerde yaşayan, kertenkele ve böcek yiyen insanlar. Ve bunların yarısı Rain Wilds'ın etkisi altında, onlara bakmak bile beni ürpertiyor. Elimde değil. Hayır. Rain Wild tüccarlarıyla yüz yüze gelmek, oradaki bağlantılarımı güçlendirmek yerine zarar verecektir."

Sedric bir an dudaklarını sıktı, sonra bir süredir aklının bir köşesinde duran bir konuyu açmaya cesaret etti. "Begasti Cored'in Chalced'e son ziyaretimizde bize söylediğini hatırlıyor musun? Bir tüccarın

Chalced Dükü'ne bir ejderhanın en küçük parçasını bile sağlayabilirse, ömür boyu zengin bir adam olabileceğini söylemişti."

"Begasti Cored. Nefesi berbat olan kel tüccar mı?"

"Kafası kel, korkunç nefes kokan, son derece zengin tüccar," diye düzeltti Sedric gülümseyerek. "Servetini büyük miktarda mal ticareti yaparak değil, bize söylediği gibi, çok nadir bulunan bir şeyi doğru zamanda doğru kişiye teslim ederek kazanmış olan."

Hest şehit gibi içini çekti. "Sedric, bu hikayeler bir buçuk yıldır dolaşıyor. Herkes Chalced Dükü'nün yaşlandığını ve belki de ölmek üzere olduğunu biliyor. Ölümünden kurtulmak için her türlü şarlatanlığı deniyor."

"Ve bunu yapacak parası da var. Hest, Alise ile Rain Wilds'a gidersen, ejderhalara ve onlara bakanlara yaklaşmak için mükemmel bir bahanen olur. Alise'in onlarla bağlantıları var; biliyorum, onun için mektuplarını gönderdim ve düzinelerce mektubu ona getirdim. Eğer giderse, Cassarick'e ulaşacağını ve doğrudan ejderhaların yaşadığı yere gideceğini biliyorsun. O, o canavarlara kimsenin yaklaşamayacağı kadar yaklaşıp." Sesinin alçaldığını fark etti. "Birkaç pul. Bir şişe kan. Bir diş. Kim bilir ne getirebilirsin? Bildiğimiz tek şey, elde ettiğin her şeyin küçük bir servet değil, çok büyük bir servet değerinde olacağı." Sedric katladığı giysileri elinden düşürdü. Hest'in yatağına çöktü ve sessizce dedi: "O kadar parayla bir adam her yere gidebilir. İsteddiği gibi yaşayabilir ve kimse ona laf edemez. Yeterli para bunu sağlar. Ne yaparsan yap, saygı görürsün." Odanın duvarlarından görünmez bir mesafeye bakarak hayal kurdu.

Hest'in sesi onu geri gerçekliğe döndürdü. "Söylediğim tek kelimeyi dinliyor musun? Yaşadığım yeri ve şu anki hayatımı seviyorum. Kimse beni azarlamıyor. Neden burada sahip olduğum rahat hayatı riske atayım? Aptallık! Ejderha parçaları ticareti yapmak istemiyorum. Bu, azarlanabileceğim bir şey."

"Daha az para için çok daha tuhaf eşyalar kaçırdık!" Boğazında sözler düğümlendi. O paranın kendisi için, ikisi için ne anlama gelebileceğini düşünemedi. Bingtown'dan uzaklarda satın alabilecekleri hayatı. Hest bu olasılığı ya düşünemedi ya da düşünmek istemedi.

Hest, Sedric'in sözlerinden etkilenmedi. "Az önce saygınlıktan bahsettin. Ben artık saygın biriyim! İnsanlar karımı

Rain Wilds'a tek başına seyahat ettiğini görürlerse? Onun gerçekte ne aradığını ne düşünürler? İnsanların başlarını sallayıp bize acıyarak baktıklarını, onun henüz çocuk doğurmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da Rain Wilds'a tek başına giderse, dedikodular ne der o zaman?"

"Sa'nın hatırı için, Hest! Bingtown'da çocuk sahibi olamayan ilk kadın o değil! Buraya neden Lanetli Kıyılar diyorlar sence? Burada bir ailenin adını yaşatmak bile zor, gelişmek ne kelime. Kimse senin hala çocuksuz olmanı umursamıyor, sana acımdan başka! Kasabaya bir bak. Yalnız değilsin! Tek başına seyahat etmesine gelince, sana çözümü az önce gösterdim: onu kendin götür. Ya da, onu kendin götürmeye vaktin yoksa, ona bir arkadaş bul. Bu çok kolay!"

"Peki, öyleyse!" Hest, sözleri neredeyse tükürdü. Bir anda, Sedric'i şakalarıyla kazanmaya çalışırken, öfke kıvılcımları saçmaya başladı. "Onu bırakacağım. Rain Wilds'a kaçmasına izin vereceğim, ejderhalar ve Elderlingler hakkında konuşarak zavallı ruhunu tatmin etmesine izin vereceğim. Cüzdanımdan sanki dibi yokmuş gibi para dökmesine izin vereceğim. Ve haklısın, sevgili Sedric. Onun için uygun bir arkadaş bulmakta hiç zorlanmayacağım. Bu gece bana onun ne kadar harika bir arkadaş olduğunu yeterince anlattın! Öyleyse, onunla Rain Wilds'a yapacağın seyahatin tadını çıkar. Belli ki benim gibi onursuz, bencil bir adamın sekreteri olmaktan sıkıldın. O halde Alise'e hizmet et. Onun sekreteri ol. Onun için notlar al, çantalarını taşı. Düşmüş ejderha pullarını bulmak için çamurda kokla. Böylece bir ay boyunca ikinizi görmek zorunda kalmayacağım! Benim de düşünmem gereken bir yolculuğum var. Ve bu yolculuğu benimle paylaşacak hoş arkadaşlar bulmam gerekiyor gibi görünüyor. Sanki mesele tamamen hallolmuş gibi, Hest odaya geçti ve yazı masasının önündeki sandalyeye geri oturdu. Kalemmini aldı ve Sedric yokmuş gibi önündeki sayfaları incelemeye başladı.

Sedric bir an için konuşamadı. Sonra, "Hest, bunu ciddi olarak söylemiş olamazsın!" diye soluk soluğa konuştu.

Ama diğer adam onu duymazdan geldi ve Sedric aniden onun ciddi olduğunu anladı.

Büyüyen Ay'ın 17. günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Bingtown'dan Kuşların Koruyucusu Ereğ'ten
Trehaug'dan Kuşların Koruyucusu Detozi'ye

Bingtown Tüccarlar Konseyi'nden Trehaug ve Cassarick'teki Yağmurlu Vahşi Tüccarlar Konseylerine. Genç ejderhaların sağlığı ve refahı ile stok veya ticaret malı olarak pazarlanabilirlikleri hakkında son zamanlarda ortaya çıkan söylentiler ve spekülasyonlar hakkında, ejderha Tintaglia ile yaptığımız orijinal sözleşmeye atıfta bulunarak yapılan bir soruşturma.

Detozi,

Amcan Beydon ile tanışmak çok keyifliydi. Senden çok övgüyle bahsediyor ve güvercinler hakkında çok bilgili olduğu belli. Ona iki çuval mükemmel kurutulmuş sarı bezelye gönderdim. Bu bezelyeyi düzenli olarak yedirmenin kuşlarımın tüylerini çok güzelleştirdiğini fark ettim. Ejderhaların bir hastalık nedeniyle kesilmesi gerektiği söylentilerinin yanlış olduğunu umuyorum!

Ereğ

BÖLÜM SEKİZ

RÖPORTAJLAR

Thymara yeni insanlarla tanışmaktan hiç hoşlanmazdı. Kaçınılmaz olarak, gözleri onun üzerinde dolaşır ve onun hayatta kalmaması gerektiğini anlardı. En saygın Yağmur Ormanı Tüccarlarından oluşan bir komitenin önünde tek başına durup kendisiyle ilgili soruları yanıtlamak daha da rahatsız ediciydi. Çoğu orta yaşlı erkeklerden oluşan sekiz kişi, hepsi resmi tüccar cüppeleri giymişti. Karanlık ahşaptan yapılmış sağlam sandalyelerde, uzun ve ağır bir masanın etrafında oturuyorlardı. Ayaklarının altındaki zemin kalın tahtalardan yapılmıştı. Odanın duvarları ve tavanı bile tahtadan yapılmıştı. Hiç bu kadar ağır ve sağlam bir yapının içinde bulunmamıştı. Babasıyla birlikte buraya ulaşmak için nehir gövdesinde uzun bir yolculuk yapmıştı. Babası dışarıda onu bekliyordu. Burası Rain Wild Tüccarları'nın toplantı salonu, o kadar eski ve yere yakın bir yapıydı ki, Rain Wild evlerinden çok Jamaillian konaklarına benziyordu. Sadece bu kadar aşağıya inince bu kadar büyük ve heybetli yapılar vardı. Yapının ne kadar büyük olduğunun her an garip bir şekilde farkındaydı; ama bu ona güven hissi vermek yerine, yapının sağlamlığı her an yere çöküp parçalanacakmış gibi geliyordu. Hatta hava bile içeride sıkışmış ve hareketsiz gibiydi.

Komiteden sadece ikisi onun bakışlarını karşılayabiliyordu. Diğerleri ya yana bakıyor, ya onun arkasını görüyor ya da önlerindeki uzun masadaki kağıtlara bakıyordu. Ona bakabilen ikisinden biri, komite başkanı Trader Mojoin'di. Onu baştan aşağı süzdü ve onun hakkında ne düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış attıktan sonra, "Doğumda nasıl ortaya çıkmadın?" diye sordu.

Böyle açık bir soru beklemiyordu. Bir an, onun karşısında sessizce durdu. Gerçeği söylerse, ailesine ne kadar sorun çıkaracaktı?

Ailesi için ne kadar büyük bir bela olurdu? Babası, tüm kuralları çiğneyerek ebeyi gizlice takip etmiş ve bebeğini hayvanların ve hava şartlarının insafına bırakmak yerine eve getirmişti. Derin bir nefes aldı ve lafı dolandırmaya başladı. "Kusurlarım büyüdükçe ortaya çıktı. Doğduğumda tamamen belirgin değillerdi."

Tüccar Mojoin inanamayan bir şekilde burnunu çekti. Diğer tüccarlardan biri onun için utanarak yerinden kıpırdadı. "İşe alım şartlarını anladın mı?" diye sordu Mojoin açıkça. "Ailen, ejderhalarla birlikte ayrıldıktan sonra güvenliğini ve hatta geri dönüşünü garanti edemeyeceğimizi kabul ediyor mu?"

Cevap verirken sesinin bu kadar sakin olmasına kendisi de şaşırdı. "Ailem de sizin önünüzde belgeleri imzaladı. Onlar anlıyor, daha da önemlisi ben anlıyorum. Bu taahhüdü verecek yaştayım." Mojoin kısa bir baş hareketiyle onaylayıp koltuğuna yaslanırken, kız ekledi: "Ama görevlerimin tam olarak ne olduğunu ve nihai misyonumuzun ne olduğunu daha net olarak bilmek istiyorum."

Mojoin kaşlarını çatı. "Sana verilen sözleşmeyi okumadın mı, kızım? Teklifte açıkça yazıyor. Ejderhalar, nehirde yukarıya, yeni evlerine kadar onlara eşlik edecek insanlar istediler. Sana bir veya birkaç ejderha atanacak. Ejderhaları nehrin yukarısına, onlara daha uygun bir yere taşımaya yardımcı olacaksın, ejderhaların isteği doğrultusunda veya sana verilen görevleri yerine getirerek. Avlanarak veya balık tutarak ejderhalarının ihtiyaçlarını karşılayacaksın. Ejderhalar yeni yerlerine yerleşip kendi kendilerine yetene kadar veya sana ihtiyaçları kalmayana kadar ejderhaların yeni yerinde kalacaksın."

Sonraki sözlerini soğukkanlılıkla söyledi. "Yani ejderham veya ejderhalarım ölürse, eve dönmekte özgürüm."

Mojoin dik oturdu. "Bu, bizim aradığımız türden bir tutum değil! Tüccarların ejderha Tintaglia ile imzaladıkları sözleşmeyi yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapmanı bekliyoruz. Görevin, ejderhan veya ejderhalarının yaşamak için daha iyi bir yer bulmasına ve kendi kendine yetebilecek hale gelmesine yardım etmek." Koltuğunda hafifçe kıpırdadı ve neredeyse isteksizce ekledi, "Ejderhaların seni, hatırladıklarını iddia ettikleri Elderling şehrine götürmelerini umduğumuz bir sır değil. Kelsingra."

Diğer sözleri ve soruları kendine saklayarak, "Gideceğimiz belirli bir yer var mı? Yolculuğumuzun ne kadar süreceğini bilmemiz için kimse orayı keşfe çıkmış mı?" diye sordu.

Mojoin'in ağız, kötü bir şey tatmış ve onu tükürmek istemiş gibi hareket etti. Konuştuğunda, sözleri kaçamakçaydı. "Ejderhaların kendileri, oranın nerede olabileceğine dair bazı kalıtsal anılara sahip gibi görünüyor. Kendilerine yerleşecekleri uygun bir yer bulmak için en iyi rehberleriniz onlar olacak. Eski şehir nihai hedefiniz olabilir, ancak ejderhalar için daha uygun başka bir bölge keşfedebilirsiniz."

"Anlıyorum," diye kısa bir cevap verdi. Ve anladı. Babası haklıydı. Bu bir göç değildi, sürgündü. Hem can sıkıcı ejderhaların hem de toplumdan dışlanmışların sürülmesiydi.

"Gördün mü? Harika!" Tüccar Mojoin'in yanıtı anında ve rahatlamış bir şekilde geldi. "O halde anlaştık." Yanındaki masadan bir mühür aldı ve belgeleri damgaladı. "İmzaladığın anda resmi olarak işe alınmış olacaksın. Bu odadan çıktığında, erzak çantan verilecek ve ejderhalarla tanıştırmak üzere aşağıya götürüleceksin. Maaşının yarısını peşin alacaksın. Ailenize veda edin, çünkü mümkün olan en kısa sürede yola çıkacaksınız." Masadan bir kağıt uzattı. "Yazabilir misiniz? Bunu imzalayabilir misiniz?"

Cevap vermeye tenezzül etmedi. Bekleyen kalemi aldı ve dikkatlice adını yazdı. Sonra dik durdu.

"Hepsi bu mu? Benimle işin bitti mi?"

"Öyleyiz," diğer adamlardan biri yumuşak bir sesle dedi. Başka biri rahatsız edici bir kıkırdama gibi bir ses çıkardı. Fark etmemiş gibi davrandı, ama başını eğdi ve damgalı anlaşıma kopyasını almak için bir adım öne çıktı. Ellerinin titrediğini fark edince şaşırdı. Odanın büyük ahşap kapısının ağır kolunu çevirmek için bir an uğraştı, sonra kapıyı çok sert itti ve neredeyse ön odaya düşüyordu. Dengede kalmayı başardı ve kapıyı o kadar sert kapattı ki, kapı gürültüyle kapandı. Sırasını bekleyen diğer başvuru sahipleri ona hafif bir şaşkınlık ve biraz da onaylamama ile baktılar.

"İyi şanslar," diye mırıldandı, onların bakışlarından kaçınarak ve odadan aceleyle çıktı. Dışarıya açılan kapılar daha da büyük ve ağırdı, ama bu sefer hazırlıklıydı. Kapıları açmayı başardı ve dışarı çıktı. Yine de, umduğu rahatlama gelmedi. Gövdelerin bu kadar aşağısında, toprağa ve nehre bu kadar yakın, hava daha yoğun ve kokulu gibiydi. Işık da daha loştu ve

gözlerini yeterince açıp net göremediğini hissetti. Concourse'u çevreleyen büyük ahşap güverte kenarında onu bekleyen babasını gördü. Sözleşmeyi sıkıca tutarak babasına doğru koştu. Kol mesafesinden daha uzakta, onu bekleyen ama babasıyla birlikte olmadığı belli olan Tats duruyordu.

İkisine de duyulacak şekilde konuştu. "Aldım. Damgaladılar. Ejderhaları yeniden yerleştirmek için yapılacak keşif gezisine katılacağım."

Tats ona gülümsedi ve gözleri buluştuğunda, kendi rulo halindeki sözleşmesini ona gösterdi. Babası, güverteyi çevreleyen eski moda korkuluğa sırtını dayamış duruyordu. Kızına yaklaşıncı ayağa kalktı ve gülümsedi. Ama babasının sesi ciddiye ve sessizce şöyle dedi: "Tebrikler. Bunu istediğini biliyorum. Umarım beklediğin gibi olur."

"Biliyorum, olacak!" Tats patladı ve babası ona bir bakış attı. Tats'ı gördüğünde pek memnun olmamıştı ve ona yeterince kibarca selam vermiş olsa da, her zamanki sıcaklığını göstermedi. Thymara, annesinin babasına Tats'ın önceki ziyaretinden bahsettiğini ve muhtemelen raporuna aslında olmayan bir anlam yüklediğini düşündü. Thymara, aralarındaki mesafeyi kapatmak için, aralarındaki korkuluğa yaslanarak üçünü bir grup haline getirdi. Sırtını Tüccarlar Salonu'na dönerek nehre ve nehrin kenarındaki bataklık araziye baktı. Yere bu kadar yakın olmak tuhaf bir duyguydu. Arkasından, Concourse'un kapısının açılıp kapanma sesi geldi. Bir erkek çocuğu, "Kaydoldu!" diye bağırdı. Komite üyeleri onay damgalarını basmak için fazla zaman harcamıyorlardı. Kimseyi reddedecekler mi diye merak etti. Sanmıyordu.

"Ne olacağını bilmek zor, baba. Ama biliyorum ki evden ayrılacak, kendi ayaklarımın üzerinde duracak ve bana ait bir hayat başlayacağım. Ne kadar zor olursa olsun, bu iyi bir şey olmalı."

"Ben ise ejderhaları görmek için sabırsızlanıyorum! Diğerleri de kaydolur kaydolmaz oraya gideceğimizi söylediler!"

Yabancı adamın sesiyle irkilen Thymara başını çevirip ona baktı. Tats'ın yanındaki korkuluğa yaslanmıştı. Onu daha önce, mülakata girmek için beklerken görmüştü. Rain Wilds'ta doğduğu belliydi ve neredeyse onun kadar ağır izler taşıyordu. Buna rağmen, tuhaf ve vahşi bir yakışıklılığı vardı. Gözleri, bir erkekte gördüğü en açık mavi renkteydi, saçları kalın ve parlak siyahtı. Siyah ayak tırnakları

sinirli bir şekilde ayağını yere vururken tahtaya tıklıyordu. "Her şey harika olacak!" diye Tats'a güler yüzle güvence verdi. Elini uzattı. "Ben Rapskal."

"Bana Tats derler," dedi Tats, elini sıkarak. Thymara, bunun muhtemelen onun gerçek adı olmadığını, küçükken kendisine takılan bir lakap olduğunu ilk kez fark etti. Yabancı şimdi ona gülümsüyordu ve babasına elini uzattı. Babası elini sıkarak, "Benim adım Jerup. Bu da kızım, Thymara," dedi.

Rapskal, babasının elini kuvvetle sıktı ve sonra kaba bir şekilde sordu: "Sen de ejderhalarla mı gidiyorsun, yoksa sadece o mu gidiyor? Sakıncası yoksa, bu gruba katılmak için biraz yaşlı görünüyorsun. Biraz yaşlı ve yeterince garip değilsin!" Kendi kaba şakasına içtenlikle güldü. Arkasında, Tats somurtarak baktı.

Babası soğukkanlılığını korudu. "Ben gitmeyeceğim. Sadece Thymara gidiyor. Ama senin gibi ben de gidenlerin çoğunun Rain Wilds'tan geldiğini fark ettim."

"Evet, öyle denebilir!" Rapskal neşeyle onayladı. "Ya bunun bizi daha güçlü yapacağını düşünüyorlar ya da ejderhaların ve nehrin, biz doğduğumuzda ailelerimizin yapamadığını yapacağını umuyorlar." Gözlerini Tats'a çevirdi. "Sen hariç tabii. Sen Rain Wilds'tan bile görünmüyorsun. Neden gidiyorsun?" Rapskal, kaba gibi görünen soruları doğrudan sormakta ustaydı.

Tats dikleşti ve diğer çocuktan yarım baş daha uzun oldu. "Çünkü maaşı iyi. Ve ejderhaları seviyorum, biraz macera yaşamak istiyorum. Ayrıca Trehaug'da beni tutan hiçbir şey yok."

Çocuk neşeyle başını salladı, dudakları gülümserken yanaklarında hafif pullar parladı. Dişleri güzeldi, ağzına göre biraz büyüktü. Sürekli gülümsediği için beyazlar görünüyordu. Thymara, çocuğun ani bir büyüme dönemine girmiş gibi görüldüğünü düşündü. "Evet, evet! O da benim. Aynen öyle." Parmaklıklara yaslandı, gürültüyle tükürdü ve sonra doğruldu. "Trehaug'da artık benim için bir şey yok," diye ekledi ve ilk kez iyimser görünmedi. Ama bir saniye sonra, soluk mavi gözlerine yeniden ışık geldi ve "Sadece kendim için daha iyi bir şey inşa etmeliyim. Hepsi bu. Geçmiş geçmişte kaldı. Bu yüzden kendime bir ejderha bulacağım ve onunla en iyi arkadaş olacağım. Birlikte uçacak, birlikte avlanacak ve her zaman, her zaman arkadaş olacağız ve birbirimize asla kızmayacağız. İstedğim şey bu."

Kendi hayaline şiddetle başını salladı. Tats inanamayan bir ifadeyle baktı. Thymara, onun çılgın hayallerinden değil, kendi özlemleriyle ne kadar benzer olduklarından dehşete kapılarak ağzını kapalı tuttu. Eski Elderlingler gibi bir ejderhayla uçmak. Onun ağzından çıktığında bu hayaller ne kadar aptalca geliyordu!

Rapskal gergin sessizliği fark etmedi. Gözleri aniden yeni bir ilgiyle parladı. "Şuraya bakın! Bahse girerim bizi arıyorlar. Tedarik çantalarımızı alıp ejderhalara saldırma zamanı geldi! Hadi!" Arkadaşlarının onu takip edip etmediklerini kontrol etmeden, sarı cüppeli, şişman ve resmi görünümlü bir

Tüccar'ın etrafında toplanan gruba katılmak için koşarak uzaklaştı. Elinde bir parşömen vardı. İsimleri okuyup fişler dağıtıyordu. "O

Rapskal'ı izlemek bile beni yoruyor," dedi Tats sessizce.

"Bana bir kertenkeleyi hatırlatıyor; bir dakikadan fazla yerinde durmuyor," dedi Thymara aynı fikirde. Yabancıya bakarak, onun daha çok ilgi çekici mi yoksa sinir bozucu mu olduğunu merak etti. Garip bir karışım, diye karar verdi. Derin bir nefes aldı ve ekledi, "Ama haklı. Sanırım şimdi ne yapmamız gerektiğini öğrenecek iyi olur." Güverteyi geçerken babasına bakmadı. Garip bir bölünmüşlük hissi vardı; babasının şimdi veda edip onu başına bırakmasını mı, yoksa bu süreçte yanında olmasını mı istediğine karar veremiyordu. Diğerleri yalnız görünüyordu. Tats ve Rapskal'ı izleyen hiçbir ebeveyn yoktu ve kalabalık gençlerin kenarında gizlenen tek bir yetişkin gördü. Çoğu gençti. Rain Wilders'lardan bir veya ikisi sözleşmelerini gösterip fişlerini alıyordu, yirmili yaşlarda görünüyorlardı, ama aynı sayıda genç de on dört ya da on beş yaşında görünüyordu.

"Bazıları daha çocuk," diye şikayet etti babası. Onu takip etmişti.

"Rapskal haklıydı. Hepimizin vücudu ağır izlerle kaplı. Tats hariç." Şimdi babasına bir bakış attı. "Bu da çoğumuzun genç olmasını açıklıyor," dedi basitçe. Ne o ne de babası, küçük yaşta ağır izlerle kaplananların otuzlu yaşlarına kadar nadiren yaşadıklarını hatırlatmaya gerek duymadı.

Babası bileğini tuttu. "Kuzular gibi kesime götürülüyorlar," dedi sessizce. Kız, babasının garip sözlerine ve onu ne kadar sıkı tuttuğuna şaşırdı. Sonra babası ekledi: "Thymara, bunu yapmak zorunda değilsin. Evde kal. Annenin sana zorluk çıkardığını biliyorum, ama ben..."

O daha fazla bir şey söyleyemeden sözünü kesti. "Baba, bunu yapmak zorundayım! Bir sözleşme imzaladım. Her zaman ne deriz? Bir tüccar sözünün değerindedir. Ben sadece söz vermekle kalmadım, üzerine imzam da attım." Bir ejderhanın kendisiyle bağ kurduğu hayallerini düşündü. Bunları söylemeyecekti. Rapskal'ın abartılı hayalleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. Derin bir nefes aldı ve pragmatik bir şekilde ekledi, "Ve ikimiz de bunu yapmam gerektiğini biliyoruz. Hayatımda bir adım atıp bir şeyler başardığımı söyleyebilmek için. Senin kızın olmayı seviyorum, ama hayatım bundan ibaret olamaz. Benim..." Sözlerini bulmaya çalıştı. "Kendimi dünyayla kıyaslamam lazım. Karşı koyabileceğimi ve bir şeyler başarabileceğimi kanıtlamam lazım."

"Sen zaten bir şeysin," diye ısrar etti, ama sesinde artık güç kalmamıştı. Kız elini babasının elinin üzerine koyunca, babası bileğini bıraktı. Kız olduğu yerde durdu. Önlerinde yürüyen Tats merakla geriye baktı. Kız ona hafifçe başını salladı ve o da yoluna devam etti.

"Burada vedalaşmalıyız," dedi kız aniden.

"Yapamam." Babası bu fikre dehşetle baktı.

"Baba, gitmeliyim. Ayrılmamız için iyi bir zaman. Benim için endişeleneceğini biliyorum. Seni özleyeceğimi biliyorum. Ama şimdi ayrılalım, maceramın başlangıcında. Bana 'iyi şanslar' de ve gitmeme izin ver."

"Ama..." dedi ve aniden ona sıkıca sarıldı. Kulağına boğuk bir sesle fısıldadı. "Git o zaman, Thymara. Git ve kendini kanıtla. Bana bir şey kanıtlamayacaksın çünkü ben senin değerini biliyorum ve senden hiç şüphe etmedim. Ama git ve öğrenmen gerekenleri öğren. Sonra bana geri dön. Lütfen. Bu seni son görüşüm olmasın."

"Baba, saçmalama. Tabii ki geri döneceğim," dedi, ama onun sözleri üzerine omurgasında bir ürperti hissetti. *Hayır, dönmeyeceğim.* Bu düşünce o kadar güçlüydü ki, sesli olarak söyleyemedi. Bu yüzden ona sıkıca sarıldı ve babası onu bıraktığında, küçük para kesesini eline sıkıştırdı. "Ben dönene kadar bunu sakla," dedi. Sonra, babası tepki veremeden, dönüp kollarından sıyrıldı. Seyahatte paraya ihtiyacı olmayacaktı. Ve belki de geri dönmezse, babası için faydalı olabilirdi. Bırakalım şimdi parayı alıp, geri döneceğine dair bir söz olarak düşünsün.

"İyi şanslar!" diye seslendi adam, "Teşekkürler!" diye cevapladı kız. Tats'ın babasına şaşkınlıkla baktığını gördü. Adam da veda etmek için geri dönecekmiş gibi döndü, ama o anda, parşömenli adam

Ona, "Çekini istiyor musun, istemiyor musun? Onsuz erzak paketini alamazsın!"

"Tabii ki istiyorum," dedi Tats, fişi elinden kaparcasına aldı.

Adam ona başını salladı. "Sen bir aptalsın," dedi sessizce. "Etrafına bak, evlat. Sen buradakilere ait değilsin."

"Sen benim nereye ait olduğumu bilmiyorsun," diye bağırdı Tats. Sonra Thymara'nın arkasından bakarak sordu, "Baban nereye gitti?"

"Eve," dedi kız. Gözlerinden kaçarak adama yaklaştı, sözleşmesini gösterdi ve "Tedarik çantamı şimdi almam lazım," dedi.

ERZAĞ PAKETLERİ adını hak etmiyordu. Kanvas çantalar kabaca dikilmiş ve hava koşullarına dayanması için bir tür balmumu ile kaplanmıştı. İçlerinde yeterli büyüklükte bir battaniye, bir su tulumu, ucuz bir metal tabak ve kaşık, bir kınılı bıçak ve kraker, kurutulmuş et ve kurutulmuş meyve paketleri vardı. "Evden kendi malzemelerimi getirdiğim için çok mutluyum," dedi Thymara düşüncesizce, sonra Tats'ın yüzündeki ifadeyi görünce yüzünü buruşturdu.

"Hiç yoktan iyidir," dedi Tats sert bir sesle ve onlara maymun sülükleri gibi yapışan Rapskal coşkuyla ekledi, "Battaniyem mavi. En sevdiğim renk. Ne kadar şanslıyım!"

"Hepsi mavi," diye cevapladı Tats ve Rapskal tekrar başını salladı. "Dediğim gibi. En sevdiğim renk mavi olduğu için şanslıyım."

Thymara gözlerini devirmemeye çalıştı. Rain Wilds'ta ağır izler taşıyan bazılarının zihinsel sorunları olduğu iyi biliniyordu. Rapskal biraz basit ya da sadece aşırı iyimser bir bakış açısına sahip olabilirdi. Şu anda, onun neşesi, gevezeliklerinden sinirlerini bozsa da cesaretini artırıyor. Onun kendisine ve Tats'a bu kadar kolay bağlanmasına şaşırmişti. İnsanların ona temkinli yaklaşp mesafeli davranmasına alışmıştı. Pazarda ailesini düzenli olarak arayan müşteriler bile onu uzak tutuyordu. Ama Rapskal, tam onun yanında duruyordu. Ne zaman ona bakmak için dönse, dal parçası gibi bir maymun gibi sırtıyordu. Dans eden mavi gözleri, aralarında bir sır olduğunu söylüyor gibiydi.

On iki Rain Wilders, çoğu genç, ve Tats, çıplak toprağın üzerinde daire şeklinde çömelmişlerdi. Tedarik paketlerini almak için yere kadar inmişlerdi. Paketlerin içeriğinin, yolculuklarının ilk birkaç günü için yeterli olacağı söylenmişti. Onlara eşlik edecek

Nehir yukarısına, bilinmeyen bölgeleri keşfetme deneyimi olan birkaç profesyonel avcı ve hem insanlar hem de ejderhalar için daha fazla erzak taşıyan bir mavna eşlik edecekti, ancak her ejderha bakıcısı kendi kaynaklarıyla geçinmeyi öğrenmeye ve ejderhasının sağlığını mümkün olduğunca çabuk yerine getirmeye çalışmalıydı. Thymara şüpheciydi. Arkadaşları olacak kişileri incelerken, ejderhayı beslemeyi düşünmek bir yana, kendi yiyeceklerini bulmak zorunda kalmış çok azının olduğunu tahmin etti. Karnında bir tedirginlik hissetti.

"Ejderhalarımıza yiyecek bulmamız gerektiğini söylediler. Ama burada avlanmak için kullanabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Tats endişeyle.

On iki yaşlarında bir kız, gruba biraz daha yaklaştı. "Ayrılmadan önce bize balıkçılık malzemeleri ve mızrak vereceklerini duydum," dedi utangaç bir şekilde.

Thymara ona gülümsedi. Kız zayıftı, pembe pullu kafasından ince sarı saçlar sarkıyordu. Gözleri bakır kahverengiydi, muhtemelen saf bakıra dönüşüyordu ve ağzında neredeyse hiç dudak yoktu. Thymara ellerine baktı. Tamamen sıradan tırnaklardı. Kalbi aniden kıza acıdı; muhtemelen doğduğunda neredeyse normal görünüyordu ve ergenliğe girerken değişmeye başlamıştı. Bu bazen olurdu. Thymara, her zaman kim olduğunu bildiği için minnettardı; büyüüp evlenip çocuk sahibi olacağına dair gerçek hayalleri hiç olmamıştı. Bu çocuk muhtemelen hayalleri vardı. "Ben Thymara, bu da Tats. O Rapskal. Senin adın ne?"

"Sylve." Kız, ona gülümseyen Rapskal'a baktı. Thymara'ya yaklaşarak daha da sessizce sordu, "Grupta tek kızlar biz miyiz?"

"Az önce başka bir kız gördüm sanırım. On beş yaşlarında. Sarışın."

"Sanırım kız kardeşimi görmüş olabilirsiniz. Bana cesaret vermek için benimle birlikte geldi." Boğazını temizledi. "Ve maaşımın avansını eve götürmek için. Gideceğimiz yerde paranın bir faydası olmaz, annem çok hasta. Bu parayla ihtiyacı olan ilaçları alabilir." Kız, kendinden emin bir gururla konuştu. Thymara başını salladı. Sylve ile birlikte tek kadınların kendileri olabileceği düşüncesi onu biraz tedirgin etti. Bunu gülümsemeyle gizleyerek, "En azından akıllı sohbetler için birbirimize varız!" dedi.

"Hey!" Tats itiraz etti, Rapskal ise ona bakarak "Ne? Anlamadım" dedi.

"Anlayacak bir şey yok," diye onu sakinleştirdi. Sonra Sylve'ye döndü ve Rapskal'ın yönüne gözlerini devirdi. Diğer kız sırttı.

Sylve aniden ayağa fırladı. "Bakın! Bizi ejderhaları görmeye götürmek için geliyorlar."

Thymara daha yavaş ayağa kalktı. Evden getirdiği sırt çantası zaten sırtındaydı. Kendisine verilen erzak çantasını omzuna astı. "Peki. Sanırım gitmeliyiz," dedi sessizce. İstemedi, gövdenin tepesine, evine doğru baktı. Babasının oyalanıp, ağacın devasa gövdesini saran geniş merdivenlerden onu izlediğini görünce şaşırdı ama şok olmadı. Ona son bir kez el salladı ve eve gitmesi için küçük bir hareket yaptı.

Tats, onun bakışlarının yönünü takip etmişti. Babasına çılgınca el salladı ve sonra ona doğru heyecanla bağırdı, "Merak etme, Jerup! Ben ona göz kulak olurum!"

"Bana göz kulak olacak mısın?" diye alaycı bir şekilde sordu, sesini babasının duyabileceği kadar yüksek çıkardı. Sonra son bir el sallayarak arkasını döndü ve diğerlerinin peşinden gitti. Nehir rıhtımına ve Trehaug'dan Cassarick'e ve ejderhaların yumurtlama alanlarına götürecek teknelere doğru ilerliyorlardı.

"O bana doğru gelmiyor."

Leftrin yanağını kaşıdı. Tıraş olması gerekiyordu, ama son zamanlarda yanak kemikleri ve çene köşelerinde derisi pul pul dökülmeye başlamıştı. Pullar çabuk büyürse sorun olmazdı. Sakal ve bıyıklar onu rahatsız ediyordu. Ne yazık ki, pulların olduğu yerleri tıraş etmeye çalışmak genellikle çok sayıda küçük kesikle sonuçlanıyordu.

"O artık eskisi gibi değil."

Arka arkaya gelen bu iki yorum, Swarge'ın konuşması kadar etkiliydi. Leftrin, dümenciye omuz silkti. "Değişmesi kaçınılmazdı. Bunu başından beri biliyorduk. O da biliyordu ve kabul etmişti. Bu, onun istediği şeydi."

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. Tarman benim gemim, ailemin hayat gemisi. Aramızda bir bağ var, Swarge. Ne istediğini biliyorum."

"Onun güvertesinde neredeyse on beş yıldır çalışıyorum. Onu iyi tanıyorum. Endişeli görünüyor. Bekliyor gibi."

"Sanırım bunun nedenini biliyorum." Leftrin nehrin üzerinde geminin bıraktığı izleri izledi. Yukarıda, yıldızlar geniş bir gökyüzünde parlıyordu. Her iki tarafta, Rain Wilds'ın uzun ağaçları merakla eğilmişti. Huzurlu bir andı. Nehir kıyılarından her zamanki gece sesleri geliyordu. *Tarman'ın* gövdesi nehrin akıntısıyla süzülürken, mavna nehrde ilerlemeye devam ediyordu. Güverte evinden sarı fener ışığı parlıyordu. Mürettebat akşam yemeğini yiyordu. Tabakların tıkırtısı, konuşma sesleri ve taze kahvenin kokusu ona kadar geliyordu. Bellin bir şey söyledi ve Skelly güldü, gecenin sessizliğinde sıcak ve nazik bir ses duyuldu. Big Eider'ın kıkırdaması, neşelerinin derin bir yankısı gibiydi.

Leftrin, Tarman'ın korkuluğuna ellerini yavaşça gezdirdi. Dümenciye başıyla selam verdi. "O iyi. Değişiklikler olacağını biliyordu."

"Rüyalar görüyorum." Leftrin

başını salladı. "Ben de."

Dümencinin yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Keşke uçabilseydim." "O da öyle," dedi Leftrin. "Biz de öyle."

"Neden *bu* gemiye bilet aldın?" diye sordu Sedric aniden.

Alise ona şaşkınlıkla baktı. Güvertede birlikte durmuş, korkuluğa yaslanarak devasa Yağmur Ormanı ağaçlarının kalın gövdelerinin sonsuz bir geçit töreni gibi yanlarından akıp gitmesini izliyorlardı. Bazı eski devler, gözetleme kuleleri kadar kalındı. Diğer devleri bu kadar küçük gösteren şey neydi acaba? Uzatılmış dallarından asma örtüleri ve dantelli yosun perdeleri sarkarak ağaçları birbirine bağlayarak geçilmez bir duvar oluşturuyordu. Yapraklar ve yosunlarla kaplı gölgeliklerin altında, orman zemini bataklık ve kasvetli görünüyordu, sonsuz gölgeler ve gizemli ışıkların ülkesi gibiydi.

Kısa gün ışığının tadını çıkarmak için güverteye çıkmıştı. Nehir geniş ve bataklık bir vadiden akıyordu, ancak Rain Wild Nehri'nin kıyılarını çevreleyen orman o kadar yüksekti ki, ağaçların tepeleri yapraklı bir ufuk çizgisi oluşturuyordu. Yukarıda görünen mavi gökyüzü şeridi, Alise'nin nehrin dolambaçlı gri akıntısı kadar geniş olduğunu bildiği halde dar bir şerit gibi görünüyordu.

Sedric ona katılmaya geldiğinde çok şaşırmıştı. Bingtown'dan ayrıldıklarından beri onu neredeyse hiç görmemişti. Yemeklerini bile kamerasında yiyordu. Yolculuk boyunca çoğunlukla sessiz ve içine kapanık, hiç görmediği kadar sakin

ve ciddi idi. Açıkçası, görevinden hiç hoşlanmıyordu. Onun için ise, kocasının ona ayarladığı yol arkadaşını görünce çok şaşırmişti. Bu hiç mantıklı gelmemiştir. Eğer kocası onun itibarını korumak istiyorsa, neden onu erkek sekreterinin eşliğinde göndermişti? Hest'in hayatı hakkında keyfi olarak aldığı birçok karar gibi, bunu da ona açıklamaya tenezzül etmemiştir.

"Rain Wild'daki çılgınlığın için Sedric'i emrine veriyorum," diye sertçe duyurmuştu, tartışmalarının ertesi sabahı kahvaltı odasına girerken. Ayağa kalkarak kendine yemek ve çay almıştı. "Onu istediğin gibi kullan," diye devam etmişti. Sedric içeri girdiğinde Hest ona bakmamış, sadece "Her emrine itaat edecek. Seni koruyacak. Eğlendirecek. Ne istersen yap. Eminim onu çok seversin." Son sözleri o kadar küçümseyici bir şekilde söylenmişti ki, Hest irkildi.

Sonra Hest odadan çıkmıştı. Kafası karışmış bir şekilde Sedric'e döndüğünde, onun ne kadar üzgün görüldüğünü fark edince şok olmuştu. Sedric kahvaltısını yaparken onunla konuşmaya çalışması başarısız olmuştu.

Hest, onun ayrılış tarihini bile beklemeden kendi ticaret gezisine çıkmıştı. Evi işleriyle doldurmuş ve iki genç arkadaşını da kendisine eşlik etmeleri için davet etmişti. Ayrılmadan önceki günlerde Sedric'i ayak işleriyle uğraştırmış, seyahat belgelerini ayarlamış, Hest'in sipariş ettiği yeni kıyafetleri almıştı ve yolculuk için mükemmel şarap ve yiyecek stokları temin etmişti. Sedric'in durumdan açıkça mutsuz olması ona acıttı ve ona biraz zaman ayırması için kendi seyahat hazırlıklarını yapmaya çalıştı. Yine de bu yolculuğa çıkma kararından pişman değildi. Hest'in kendisine eşlik etmesi için Sedric'i seçmesi garip olsa da, bu olasılıktan daha fazla sevinemezdi. Ejderhaları görmek için çıktığı macerada eski dostunu bir süreliğine kendine ait hissetme düşüncesi onu neşeyle doldurmuştu. Onun da kendisi kadar heyecanlı olmasını ummuştu.

Ancak ayrılmadan önceki haftalarda, özellikle de Hest ayrıldıktan sonra, Sedric kasvetli görünüyordu, hatta ona karşı alışılmadık bir şekilde ters davranıyordu. Hest'in talimatına uyarak her gün kahvaltıya zamanında gelip, tamamladığı seyahat görevlerini rapor ediyor ve günün görevlerini soruyordu. Konuşuyorlardı, ama sohbet etmiyorlardı. Yola çıkmadan birkaç gün önce, Hest'in Chalcedean ticaret ortaklarından biri ile akşam yemeği yemek için biraz yalnız kalmak istedi.

ortaklarından biriyle akşam yemeği yiyebilmek için biraz zaman dilemişti. Sedric'in moralinin düzelmesini umarak, akşamını kendisine ayırmasına sevinmişti. Ancak ertesi sabah, Begasti Cored ile görüşmesinin iyi geçip geçmediğini sorduğunda, Sedric hemen konuyu değiştirerek kendi yolculuğunun ayrıntılarına girmiş ve o gün yapacak bir düzine görev bulmuştu.

Paragon'a bindikten sonra, kadının umudu, adamın moralinin düzeleceğiydi. Ancak adam, yolculuğun ilk günlerini deniz tuttuğunu söyleyerek kamarasında geçirdi. Kadın bu mazerete inanmamıştı; Hest ile o kadar çok seyahat etmişti ki, artık deniz tutmaması gerekirdi. Yine de onu rahat bırakmış ve kendini gemiyi keşfetmekle ve mürettebatla tanışmakla meşgul etmişti. Bu yüzden Sedric o gün güverteye geldiğinde çok sevinmiş ve onunla konuşmasından memnun olmuştu, sorusu ilgi dolu olmasa da.

"İki yolcu için yer olan ve doğru zamanda kalkan tek gemi buydu," diye itiraf etti.

"Ah." Sedric bir an düşündü. "Yani Hest'e biletini ayırttığını söylediğinde yalan mı söyledin?"

Sözleri düz, suçlama niteliğinde değildi, ama yine de canını yakmıştı. Geri çekildi ama pes etmedi. "Tam olarak yalan sayılmaz. Biletleri almamış olsam da planımı yapmıştım." Dalgalı gri denize baktı. "Gideceğim demeseydim, yine beni görmezden gelirdi. Ya da ertelerdi. Bunu yapmak zorundaydım, Sedric." Ona döndü. Somurtkan ifadesine rağmen, beyaz gömleği ve mavi paltosuyla oldukça neşeli görünüyordu. Deniz rüzgarı, açık saçlarını alnında dans ettiriyordu. Ona gülümsedi ve içtenlikle, "Hest'le olan kavgama karıştığın için üzgünüm. Bu senin seçeceğin bir yolculuk olmadığını biliyorum." dedi.

"Hayır. Ben de bu lanetli gemiye binmeyi seçmezdim."

"Lanetli gemi mi? Bu mu?"

"Paragon mu?" Bana öyle bakma, Alise. Bingtown'daki herkes bu canlı gemiyi ve ününü bilir. Mürettebatının tamamını beş kez mi ne, yuvarlayıp öldürdü?" Sedric ona başını salladı. "Ve sen bizi Rain Wild Nehri'ne yolculuk için bu geminin yolcuları olarak kaydettirdin."

Alise ondan uzaklaştı. Aniden ellerinin altındaki korkuluğun farkına vardı. Korkuluk, geminin gövdesinin büyük bir kısmı ve geminin baş figürü gibi, eskiden büyücü ağacı olarak adlandırılan ağaçtan yapılmıştı. *Paragon*, uyanmış bir canlı gemiydi, yani kendi bilincine sahipti ve baş figürü, mürettebat, süper kargo ve liman işleriyle tıpkı bir insan gibi etkileşime giriyordu.

Canlı gemilerin, gemide söylenen her kelimeyi duyduğunu duymuştu ve elinin altındaki ahşabın hafif titreşmesi, gemiyi canlı gibi gösteriyordu. Bu yüzden sözlerini kararlı bir şekilde söyledi. "Olay oldu, ama beş kez olmadığından eminim. O çok uzun zaman önceydi, Sedric. Duyduğum kadarıyla, o artık değişmiş ve çok daha mutlu bir gemi." Arkadaşına sessiz kalmasını ya da konuyu değiştirmesini isteyen bir bakış attı. Adam ondan uzaklaşarak, şaşkınlıkla düzgün kaşlarından birini kaldırdı. Kız hızlıca devam etti: "Sözde büyücü ağacı hakkında şimdi bildiklerimizi düşünürsek, onun yaptıklarından dolayı onu suçlayamam. Aslında, yaşam gemilerinin nihayet ne olduklarını ve nasıl yaratıldıklarını tam olarak anladıktan sonra bu kadar iyi toparlanmaları bana bir mucize gibi geliyor. Biz tüccarların yaptığı şey affedilemezdi. Onların yerinde olsam, bu kadar merhametli davranır mıydım, şüpheliyim."

"Anlamıyorum. Neden bize kızsınlar ki?"

Alise her geçen saniye daha da rahatsız oluyordu. Sanki Sedric'e *Paragon'un* yararı için ders veriyor gibi hissediyordu. "Sedric! Kutusunda uyuyan ejderhaları bulan Rain Wilders, bazen yanlış bir şekilde koza olarak adlandırılan bu yaratıkların ne olduğunu bilmiyorlardı. Onlar, Rain Wild Nehri'nin asitli sularına dayanıklı tek ağaç türü olan, çok iyi kurutulmuş devasa kütükler bulduklarını sandılar. Bu yüzden o odunları keresteye çevirip gemiler yaptılar. Ve o 'kütüklerin' ortasında ağaç parçası olmadığı açık olan bir şey bulduklarında, onu basitçe attılar. Yarı oluşmuş ejderhalar kasalarından çıkarılıp ölüme terk edildi."

"Ama o kadar uzun süre soğukta ve karanlıkta kalmışlar, elbette çoktan ölmüşlerdir."

"Tintaglia öyle değildi. Yumurtadan çıkması için tek gereken biraz güneş ışığı ve biraz sıcaklıktı." Durdu ve istemeden boğazında bir yumru belirdi. Sözleri içtenlikle söylenmişti: "Keşke daha önce anlasaydık, ejderhalar dünyaya çok daha erken geri dönerdi! Ama biz onların gerçek şekillerini reddettik. Onun yerine, onların etlerinden yapılmış tahtaları gemilere çiviledik. Yeterli güneş ışığına maruz kalıp tanıdık zihinlerle yakın etkileşime girdiklerinde, bir tür dönüşüm yaşandı. Ve uyandılar, ejderhalar olarak değil, yelkenli gemiler olarak." İnsanların cehaletiyle yaptıklarına dayanamayıp sessizleşti.

"Alise, eski dostum, bence kendini gereksiz yere eziyetsizsin." Sedric'in sesi küçümseyici değil, nazikti, ama yine de onun, iptal edilen ejderhalara sempati duymaktan çok, Alise'nin tepkisine şaşırdığını hissetti.

. Buna şaşırdı. Sedric genellikle o kadar duyarlıydı ki, yaşam gemilerine ya da ejderhalara karşı empati duymaması onu şaşırttı.

"Hanımefendi?"

Adam arkasına o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, sesi ile irkildi. Genç güverteciye dönüp baktı. "Merhaba, Clef. Bir şey mi istemiştin?"

Clef başını salladı ve sonra kumlu, rüzgârla kurumuş saçlarını gözlerinden atmak için başını salladı. "Evet, hanımefendi. Ama ben değil, tam olarak. Gemi, Paragon. Sizinle konuşmak istiyor, dedi."

Sesinde, tam olarak anlayamadığı hafif bir aksan vardı. Gemide geçirdiği süre boyunca, Clef'in statüsünü tam olarak belirleyememişti. Ona güverte tayfası olarak tanıtılmıştı, ama diğer mürettebat ona daha çok kaptanın oğlu gibi davranıyordu. Kaptan Trell'in karısı Althea, ona acımasızca ama sevgiyle emirler yağdırıyordu ve kaptanın küçük oğlu, geminin güvertesinde ve halatlarında rastgele ve tehlikeli bir şekilde dolaşırken Clef'i büyük, hareket eden bir oyuncak gibi görüyordu. Sonuç olarak, ona sıradan bir hizmetçiye göstereceğinden daha sıcak bir gülümsemeyle, "Gemi benimle konuşmak istiyor musunuz? Geminin figürini mi kastediyorsun?"

Yüzünde bir anlık rahatsızlık ya da ona benzer bir ifade belirdi ve hemen kayboldu. "Gemi, hanımefendi. Paragon beni kış tarafına çağırdı ve sizi bulup onunla konuşmaya davet etmemi istedi."

Sedric dönmüş ve sırtını korkuluğa yaslamıştı. "Geminin baş figürü bir yolcuyla konuşmak mı istiyor? Bu biraz garip değil mi?" Sesinde sıcak bir eğlence vardı. Genelde insanları kendine çeken gülümsemesini gösterdi.

Clef nazik kalmaya devam etse de, rahatsızlığını gizlemeye çalışmadı. "Hayır, efendim, pek değil. Canlı gemilerdeki çoğu yolcu, gemiye bindiklerinde gemiyi selamlamak için biraz zaman ayırır. Bazıları onunla sohbet etmekten hoşlanır. Bizimle bir veya iki kez seyahat etmiş olanların çoğu, Paragon'u Kaptan Trell veya Althea gibi bir arkadaş olarak görür."

"Ama ben her zaman *Paragon'un* biraz, şey... tehlikeli değil, belki eskisi kadar değil, ama... açıkça tuhaf olduğunu duymuştum." Sedric konuşurken gülümsedi, ama çekiciliği genç denizciyi etkilemedi.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Clef sertçe mırıldandı, sonra dikleşti ve doğrudan Alise'ye seslendi. "Hanımefendi, Paragon sizi konuşmak için davet etti."

konuşmaya davet etti. İsterseniz, size gelmek istemediğinizi söylerim." Teklifini sert bir şekilde yaptı.

"Ama onunla konuşmak isterim!" diye haykırdı. Sözler ve coşku içten geldiği için kolayca döküldü. "Gemiye bindiğimden beri onunla konuşmak istiyordum, ama küstahlık etmek ya da mürettebatın işine engel olmak istemedim. Eğer izin verirseniz hemen gelirim! Sedric, rahatsız olacaksan bana eşlik etmene gerek yok. Clef'in bana eşlik etmeyi sorun etmeyeceğinden eminim." "Hiç sorun değil. Eminim çok ilginç olacak." Sedric, "O zaman hemen gidelim."

"O zaman hemen gidelim."

Clef rahatsız ama inatçı bir şekilde araya girdi: "Ama hanımefendi, geminin konuşmak istediği *sizsiniz*. O değil."

Kadın şaşırdı. "O zaman geminin onun orada olmasını istemediğini mi düşünüyorsun?"

Clef düşünerek ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Adamın dediği gibi, Paragon'umuz biraz tuhaf. Kırılabilir ya da gururu okşanabilir. Muhtemelen bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"O zaman bayanı eşlik edeyim," dedi Sedric rahatça. Kolunu uzattı ve kadın memnuniyetle tuttu. Onu kızdırmış olabilir, ama onu affetmek kolaydı.

"Paragon'a geldiğini haber vereyim," dedi Clef sessizce. Çıplak ayakla, bir kedi gibi hızlı ve sessizce güverteden uzaklaştı. Kadın onun arkasından bakarak Sedric'e sessizce, "Garip bir genç adam. Yüzündeki köle dövmesini fark ettin mi?" dedi.

"Sanki silmeye çalışmış gibi görünüyordu. Yazık. Yara izi olmasa daha yakışıklı olurdu."

"Sanırım onun mesleğinde bir iki yara izi olması normal. Limana gelip gemiye bindiğimizde, geminin başındaki fiğurin bile biraz yıpranmış olduğunu fark ettim. Sanki burnu kırılmış gibi oyulmuş."

"Ben fark etmedim," diye itiraf etti Sedric. Bir an sonra ekledi: "Senden zr dilemeliyim, Alise. Bu yolculukta seni çok ihmal ettim. Bingtown'a döndükten sonra hemen seyahate çıkmak istememiştim."

O gülümsedi ve onun nazık mazereti karşısında drstce cevap verdi. "Sedric, evde ne kadar uzun süre kalırsan kal, Rain Wilds'a gitmek isteyeceğini sanmıyorum. Hest'in beni sana yük olarak gönderdiği için özür dilerim. Böyle bir şeyin olacağını hiç beklemiyordum.

Yolculuk için bir refakatçiye ihtiyacım olacağını düşündüğünü öğrenince çok şaşırdım ve bir refakatçi olması gerektiğini söylediğinde, arkamda cıvıldaııp koşturacak saygın bir yaşlı kadın seçeceğini sandım. Seni değil! Beni eşlik etmek için senden zamanını ayırmanı hiç düşünmemiştim.”

"Ben de," diye cevapladı Sedric alaycı bir şekilde ve ikisi de güldü. Alise ona içten bir gülümseme attı. Bu daha iyiydi, çok daha iyiydi. Artık eski Sedric'e çok daha benziyordu.

Düşünmeden kolunu hafifçe sıktı ve "Biliyor musun, eski dostluğumuzu özledim. Bu yolculuğu sevmeyebilirsin, ama senin eşlik etmen ve sohbetin sayesinde ben daha çok keyif alacağım." dedi.

"Arkadaşlık ve sohbet," diye tekrarladı ve sesinde tuhaf bir ton belirdi. "Bence bunu kocanla yapmayı tercih edersin."

Yorumuyla havayı bozdu. Muhtemelen şakayla söylenmiş bir söze bu kadar derinden tepki vermesine kendisi de şaşırdı. Hest'le ne kadar az arkadaşlık ve sohbeti olduğunu ona söylemek üzereydi. Sadakati ya da belki de utancı dilini bağladı. Hest'in onu tamamen susturduğunun hoş olmayan farkına vararak tereddüt etti. O yokken bile, sözlerini kısıtlıyordu. Acılarını paylaşabileceği bir kadın arkadaşı yoktu; diğer kadınların sahip olduğu samimi arkadaşlıklarını hiç yaşamamıştı. Sedric ile konuşmak, gençlik yıllarında ne kadar arkadaş olduklarını hatırlamak, bir arkadaşına duyduğu korkunç özlemi uyandırmıştı. Ama o artık onun arkadaşı değildi. O, kocasının sekreteriydi ve Hest ile evliliğinin ne kadar kurumuş bir ilişki olduğunu açıkça söylemesi, onun için çifte ihanet olurdu. Hest'in sadakatsizliğinden şüphelendiğini bilmesi yeterince aşağılayıcıydı. Bu, Hest'e verdiği yemini ihlal etmek olurdu ve daha da kötüsü, Sedric'i savunulamaz bir duruma düşürürdü. Hayır. Ona bunu yapamazdı. Aniden susmasını fark etmiş miydi? Umarım fark etmemiştir. Elini kolundan çekip ondan uzaklaştı ve biraz önde durarak anlamsızca haykırdı: "Bu dev ağaçların sonu yok! Toprağı ve suyu nasıl gölgeliyorlar!"

Clef, ön güverteye çıkan kısa merdivenin yanında duruyordu. Ona elini uzattı, ama Alise hissetmediği bir özgüvenle neşeyle elini sallayarak reddetti. Ön güverteye tırmanırken eteği ve iç eteği direklerle yapıştı. En üstte, eteğinin kenarına basarak üst güverteye çıktı ve tökezleyerek düşmekten kıl payı kurtuldu.

"Hanımefendi!" Clef arkasında endişeyle bağırdı ve Alise, "Oh, ben iyiyim. Sadece biraz sakarlık. Benim bu!" Saçlarını okşadı, eteğini düzeltti ve etrafına umutla baktı. Güverte önündeki alan daraldı ve orada çok sayıda halat, kelepçe ve adını bilmediği şeyler vardı. Pruva'nın en ucuna doğru ilerlerken, paragonun başının arkasını pruva direğinin altında görebiliyordu. Saçları koyu ve kıvrıkcıktı.

"Lütfen, ileriye git ve onunla konuş," diye ısrar etti Clef. Arkasından, Sedric'in güverteye çıkarken mırıldandığını duydu. Ona bakmadı, ama ilerleyerek korkuluğa yaslanıp geminin kenarından aşağıya bakabildi. Biliyordu, ama yine de gerçek hayattan çok daha büyük olan geminin başındaki figürün çıplak olduğunu görmek biraz şaşırtıcıydı. Bronzlaşmış sırtı ona dönüktü. Kaslı kolları önünde kavuşturulmuştu.

"İyi günler," diye başladı ve sonra dilini yuttu. Bir yaşam gemisine böyle mi hitap ediliyordu? Ona "efendim" mi yoksa "Paragon" mu demeliydi? Onu bir insan mı yoksa bir gemi mi olarak görmeliydi?

O anda, adam gövdesini ve boynunu çevirerek ona baktı. "İyi günler, Alise Kincarron. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Gözleri soluk maviydi, yıpranmış yüzünde şaşırtıcıydı. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Bir erkeğin ten rengiydi ama yüzünde büyücü ağacının ince damarları görünüyordu. Cilt kadar esnek görünüyordu ama elbette değildi. Bakakaldığını fark etti ve yana döndü. "Aslında benim adım Alise Finbok," diye başladı ve sonra onun kızlık soyadını nasıl bildiğini merak etti. Rahatsız edici düşüncüyü bir kenara itti ve cesur ve açık sözlü olmaya karar verdi. "Ben de sizinle konuşmaktan çok memnunuz. Size yaklaşıp tanışmaya çekindim; protokolü tam olarak bilmiyordum. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Paragon ondan uzaklaşarak dikkatini tekrar nehre verdi. Çıplak omzunu silkti. "Bir yaşam gemisiyle konuşmak için bildiğim bir protokol yok, her geminin kendi kuralları dışında. Bazı yolcular gemiye binmeden önce hemen gelip beni selamlarlar. Bazıları ise bana tek kelime bile etmez. En azından kasıtlı olarak." Sanki sözleri onu rahatsız etmiş gibi, omzunun üzerinden ona anlamlı bir gülümseme attı. "Ve çok az sayıda yolcu beni o kadar meraklandırır ki, onları sohbet etmek için yanıma davet ederim." Bakışlarını tekrar nehre çevirdi.

Alise'nin kalbi daha hızlı atıyordu ve yanakları kızarmıştı. Gurur mu duyuyordu, yoksa korkuyor muydu, karar veremiyordu. Gemi, onunla konuşmak istediğini mi ima ediyordu?

Sedric'in ejderhalar hakkında konuştuklarını duymuş muydu? O, bir ejderha olması gereken bir yaratık tarafından "ilgisini çekmişti", bu büyük bir iltifattı. Ancak, böylesine muhteşem bir varlık tarafından fark edilmenin verdiği baş döndürücü hissin altında, Sedric'in ona hatırlatmaya zorladığı şeyin verdiği tedirginlik vardı. Bu, bir zamanlar *Pariah* olarak bilinen çılgın gemi *Paragon*'du. Bingtown'da onun hakkında her türlü söylenti dolaşıyordu, ama mürettebatını bir kez değil, birkaç kez öldürdüğü söylentisi değil, inkar edilemez bir gerçektir. Onunla konuşurken, nehrin yukarısına doğru yolunu tek başına belirliyor gibi görünmesini izlerken, onun gücünün ne kadar büyük olduğunu anladı. Bir yaşam gemisinin ne kadar gerçek bir canlı olduğunu ancak o anda fark etti. Bu, hem dikkatle hem de saygıyla davranılması gereken tehlikeli bir yaratıktı.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, *Paragon* başını çevirdi ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Bu, kadının omurgasında bir titreme yarattı. Orijinal çocuksu yüzünün parçalanmış olduğunu hatırladı; bazıları korsanların yaptığını söylerken, diğerleri kendi mürettebatının yaptığını düşünüyordu. Ama biri parçalanmış ahşabı yeniden oyarak, yaralı da olsa yakışıklı bir genç adamın yüzünü oluşturmuştu. O insan yüzünün gençliği, *Paragon*'un bilge ve kadim bir ejderha olduğu zihnindeki imajıyla çarpışıyordu. Bu kontrast onu tedirgin etti. Sonuç olarak, "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sorduğunda, sözleri istediğinden daha katı ve resmi oldu.

Adam sakın bir şekilde cevap verdi. "Ejderhalar hakkında. Ve yaşam gemileri hakkında. Söylentilere göre, benim rotamın son durağı olan Trehaug'a değil, derin sulardan öteye, Cassarick'e doğru yol aldığınızı duydum. Bu doğru mu?"

Söylenti mi? diye sormak istedi. Bunun yerine, "Evet. Doğru. Ben ejderhalar ve Elderlingler konusunda bir tür akademisyenim ve yolculuğumun amacı genç ejderhaları kendi gözlerimle görmek. Onları incelemek istiyorum. Onlarla röportaj yapıp Elderlingler hakkında atalarından kalan anılarını sorabilmeyi umuyorum." Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi ve ekledi: "Aslında benden önce kimsenin bunu düşünmemiş olmasına biraz şaşırdım."

"Muhtemelen düşünmüşlerdir, ama o sefil hayvanlarla konuşmanın zaman kaybı olduğunu fark etmişlerdir."

"Anlamadım?" Genç ejderhaları küçümsemesi onu şok etti.

"Onlar da benim kadar ejderha değiller," diye cevapladı *Paragon* umursamazca. Bu kez ona baktığında, gözleri fırtına bulutları gibi griydi. "Duymadın mı? Hepsi sakat."

ve zaman da onları iyileştirmemiş. Yılanlar denizde çok uzun süre kalmışlar, çok ama çok uzun. Ve sonunda göç ettiklerinde, yılın yanlış zamanında yetersiz beslenmiş olarak geldiler. Yaz sonunda nehirden çıkmalı, kabuklarına girmeli ve kış boyunca bol yağ depolamalıydılar. Bunun yerine zayıf, yorgun ve sayılamayacak kadar yaşlıydılar. Geç geldiler ve kabuklarında çok kısa süre kaldılar. Duyduğuma göre yarısından fazlası çoktan öldü, geri kalanlar da yakında ölecek. Onları inceleyerek gerçek ejderhalar hakkında hiçbir şey öğrenemezsiniz." O, kadından uzaklaşarak nehrin yukarısına bakıyordu. Başını salladığında, kıvrımlı siyah saçları hareketle dans etti. Daha alçak bir sesle ekledi: "Gerçek ejderhalar böyle yaratıkları hor görürler. Tıpkı beni hor gördükleri gibi."

Sözlerinin ardındaki duyguyu anlayamadı. Derin bir keder ya da onların yargısına karşı tam bir meydan okuma olabilir. Her ikisine de cevap verecek sözler bulmaya çalıştı. "Bu hiç adil değil. Sen de genç ejderhalar gibi, kendin olmaktan kurtulamazsın."

"Hayır. Bu doğru. Bana yapılanları engelleyemedim, insanların beni nasıl gördüklerini de değiştiremem. Ama ben ne olduğumu biliyorum ve olduğum gibi kalmaya karar verdim. Bu bir ejderhanın vereceği bir karar değil. Bu yüzden kendim için ejderha olmadığımı biliyorum."

"O zaman sen nesen?" diye sordu isteksizce. Konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. Adamın sözleri neredeyse bir suçlama gibiydi. Figüranın yaydığı gerginliği mi hissediyordu, yoksa hayal mi ediyordu?

"Ben bir yaşam gemisiyim," diye cevapladı adam, ve her ne kadar kin dolu bir ses tonuyla konuşmasa da, sesinde ayaklarının altındaki tahtaların titremesine neden olacak kadar derin bir duygu vardı. Sözlerinde kesin bir kararlılık vardı, sanki sonsuz, asla değişmeyecek bir kaderi anlatıyormuş gibi. Aniden fark etti ki, öyle de yapıyordu.

"Bize yaptıklarımız için bizi ne kadar nefret ediyor olmalısın." Arkasında Sedric'in dehşetle küçük bir çığlık attığını duydu. Onu görmezden geldi.

"Nefret etmek mi?" Paragon, onun sözlerini yavaşça sindirdikten sonra tekrar konuştu. Ona dönüp bakmadı, geminin akıntıya karşı ilerlerken gözlerini önündeki nehre dikti. "Neden nefretle zamanımı boşa harcayayım? Bana yapılanlar affedilemez, elbette. Tamamen affedilemez. Bunu yapanlar artık hayatta değiller, cezalandırılmak ya da özür dilemek için. Olsalar ve yapsalar bile, yaptıklarını geri alamazlar. Çektiğim acılar geri alınamaz. Benden çalınan gelecek bana geri verilemez. Kendi türümün dostluğu,

avlanma ve öldürme, savaşma ve çiftleşme, ne köle ne de efendi olarak yaşamama fırsatı... Bütün bunlar benim için sonsuza dek kayboldu."

Şimdi ona bir bakış attı; mavi gözleri buz gibi griye dönmüştü. "Bunu telafi etmek için yapılabilecek bir şey var mı? Yeterli bir tazminat olarak sunulabilecek bir fedakarlık?"

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında çınlama vardı. Bu yüzden mi o kadar çok kez dönüşüp o kadar çok insanın canını almıştı? Ona karşı işlenen günahın kefareti olarak yeterince insan öldüğünü mü düşünüyordu, yoksa daha fazlasını mı talep edecekti?

Kız onun sorularına cevap vermemişti. Adamın sesi biraz daha keskinleşerek, "Ee? Ne tür bir fedakarlık yeterli olur?" diye sordu.

"Aklıma gelmiyor," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Korkuluğa daha sıkı tutunarak, onun hemen ters dönüp hepsini boğacak mı diye merak etti.

"Ben de yapamam," diye cevapladı. "Hiçbir intikam bunu çözemez. Hiçbir fedakarlık bunun telafisini yapamaz." Bakışlarını nehre çevirdi. "Bu yüzden bunu geride bırakmaya karar verdim. Başka bir seçeneğim olmadığı için, bu enkarnasyonda şu an olduğum gibi olmaya karar verdim. Bu bedenin ömrü yettiği kadar, sahip olabileceğim hayatı yaşamaya karar verdim."

Kız duyduklarına inanamıyordu. "O zaman bizi affettin mi?"

Paragon sessizce burnunu çekti. "İki konuda yanılıyorsun. Ben hiçbir şeyi affetmedim. Ve intikam alabileceğimi düşündüğün 'biz'e inanmıyorum. Bunu bana sen yapmadın. Ama yapsan bile, seni öldürmek bunu geri alamaz."

Arkasında Sedric aniden konuştu. "Bu bir ejderhadan beklediğim tavır değil."

Paragon yarı küçümseme, yarı eğlenceyle homurdandı. "Sana söyledim. Ben ejderha değilim. Ziyaret edip incelemek istediğin yaratıklar da değil. Bu yüzden sizi çağırdım. Bunu söylemek için. Yolculuğunuzun bir anlamı olmadığını söylemek için. O zavallı yaratıkları incelemek size ejderhalar hakkında hiçbir şey öğretmez. Beni incelemekten daha fazla bir şey öğretmez."

"Onlar nasıl ejderha olmazlar?"

"Ejderhaların yaşadığı bir dünyada hayatta kalamazlardı." "Diğer ejderhalar onları öldürür müydü?"

"Diğer ejderhalar onları görmezden gelirdi. Ölürler ve yenilirdiler. Anıları ve bilgileri, onları yiyenler tarafından korunurdu."

onları yiyenler tarafından
korunurdu." "Bu çok
acımasızca."

"Onların şu anki halleriyle var olmalarına izin vermekten daha acımasız mı olurdu?"

Derin bir nefes aldı ve cesurca konuşmaya çalıştı. "Sen olduğu gibi devam etmeyi seçtin. Onlara da bu seçeneği sunmamalı mısın?"

Geniş sırtındaki kaslar gerildi ve kız korku duydu. Ama adam ona döndüğünde, mavi gözlerinde daha önce olmayan bir saygı kıvılcımı vardı. Yavaşça başını salladı. "Haklısın. Ama yine de, bu şeyleri incelerken, onların sana ejderhaların ne olduğunu öğretemeyeceğini unutma. Bana, yarısının atalarının anılarıyla doğmadıkları söylendi. Ejderhaların ne olduğunu bilmeden ortaya çıkanlar nasıl ejderha olabilirler?"

Onun sözleri, kızın düşüncelerini yeni bir yöne çekti. "Ama sen biliyorsun. Çünkü şu anki şekline rağmen, ejderha anıların hala sağlam." Kız, içindeki umutla geminin korkuluğuna sıkıca tutundu. "Oh, Paragon, benimle onlar hakkında konuşur musun? Ejderha araştırmacısı olarak, senin anılarını ilk ağızdan dinlemek benim için büyük bir fırsat olur! Ejderhaların önceki yaşamlarını hatırlayabilmeleri, insanlar için çok zor bir kavram. Bana anlatmak istediğin her şeyi dinlemek ve hatırladığın her şeyi kayda geçirmek isterim. Sırf bu konuşmalar bile yolculuğumu anlamlı kılar! Lütfen, kabul et!"

Sözlerinin ardından gergin bir sessizlik oldu. "Alise," dedi Sedric uyarıcı bir sesle, "Bence korkuluktan uzaklaşmalısın."

Ama o da gemiyi saran tedirginlik dalgasını hissetmesine rağmen oraya yapıştı. Geminin seyri düzgünlüğünü kaybetti; ayaklarının altındaki güverte hafifçe sallandı. Rüzgârın eskisine göre daha soğuk estiğini hissetmesi hayal gücüydü herhalde? Paragon gürültülü sessizliğe seslendi. "Hatırlamamayı seçiyorum," dedi. Alise, sözleri sanki bir büyüü bozmuş gibi hissetti. Sesler ve hayat aniden dünyaya geri döndü. Arkasında güvertede ayak sesleri duyuldu. Bir kadın sesi, önsöz yapmadan, "Gemimi sallıyorsunuz. Ön güverteden ayrılmanızı rica ediyorum," dedi.

"Beni üzüyor, Althea," diye araya girdi Paragon, Alise kaptanın karısının kendisine doğru ilerlediğini görünce. Alise, gemiye bindiğinde onunla tanışmış ve birkaç kez konuşmuştu, ama hâlâ onunla rahat hissetmiyordu.

Rahat hissetmiyordu. Küçük bir kadındı, saçları sırtına kadar uzanan uzun siyah bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Denizci kıyafeti giymişti; kıyafetleri iyi dikilmiş ve kaliteli kumaştan yapılmıştı, ama tüm bunlara rağmen, pantolon ve ceket giymiş bir kadındı. Alise daha az kadınsı bir kıyafet hayal edemiyordu, ama bu kıyafetin uygunsuzluğu, kadının kadınsı hatlarını daha da vurguluyor gibiydi. Gözleri çok karanlıktı ve şu anda öfke ya da korkuyla parıldıyordu. Alise bir adım geri çekildi ve elini Sedric'in koluna koydu. Sedric ise vücudunu neredeyse ikisinin arasına gelecek şekilde çevirdi ve "Hanımefendi kötü bir niyetle söylememiştir. Gemiden gelip onunla konuşmamızı istediler" dedi.

"Öyle yaptım," diye onayladı Paragon. Omzunun üzerinden hepsine bakmak için döndü. "Bir şey olmadı Althea, seni temin ederim. Ejderhalardan bahsediyorduk ve doğal olarak bana bir ejderha olduğum zamanları hatırladıklarımı sordu. Ben de hiçbir şeyi hatırlamamayı seçtiğimi söyledim."

"Ah, Ship," dedi kadın ve Alise sanki ortadan kaybolmuş gibi hissetti. Althea Trell, Alise'nin yerine pruvaya geçmek için ilerlerken ona bakmadı bile. Alise, tıpkı geminin düşüncelerini paylaşır gibi, korkuluğa yaslanıp nehrin ilerisini izlemeye başladı.

"Par'gon!" Arkalarından bir çocuk sesi duyuldu. Alise dönüp, üç ya da dört yaşlarında küçük bir çocuğun yükseltilmiş baş güvertesine tırmanmaya çalıştığını gördü. Çocuğun kolları ve bacakları çıplaktı ve güneşten yanmıştı. İleri koştu, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve başını geminin korkuluğunun altından dışarı uzattı. Alise, çocuğun her an denize düşeceğini düşünerek nefesini tuttu. Ancak çocuk, geminin dikkatini çekmek için yüksek sesle "Par'gon? İyi misin?" diye bağırdı. Bebek gibi sesi endişeyle doluydu.

Gemi başını çevirip çocuğa baktı. Ağzı tuhaf bir şekilde büküldü ve sonra aniden gülümsedi, yüzünü tamamen değiştiren bir ifadeyle. "Ben iyiyim."

"Yakala beni!" diye emretti çocuk ve annesi ona dönmeden, kendini geminin başındaki figürün bekleyen ellerine attı. "Uçur beni!" diye emretti cin gemiden. "Beni ejderha gibi uçur!"

Ve tek kelime etmeden, gemi ona itaat etti. Çocuğu iki dev eliyle kavradı ve onu yüksekçe kaldırdı. Çocuk korkusuzca geminin parmaklarına yaslandı ve küçük kollarını kanatlar gibi açtı. Figür başı ellerini havada nazikçe sallayarak çocuğu soldan sağa salladı. Neşe dolu bir çılgılık onlara doğru geldi. Havadaki gerginlik aniden kayboldu. Alise, Paragon'un onların orada olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

"Onları bırakalım mı?" diye Althea sessizce önerdi.

"Çocuk için güvenli mi?" diye Sedric dehşetle itiraz etti.

"Bu, çocuğun olabileceği en güvenli yer," diye cevapladı Althea kesin bir sesle. "Ve gemi için de en iyi yer. Lütfen." Güverteye inen merdiveni işaret etti. Merdivene yaklaşırken ekledi, "Sözlerimi yanlış anlama. Ama Paragon'la bir daha konuşmazsan sevinirim."

"Beni kendisi davet etti!" Alise, yanakları kızararak itiraz etti. "Eminim öyledir," Althea yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama yine de, ben... Diğer davetleri reddederseniz çok sevinirim." Sanki konuşmasını bitirmiş gibi bir an durakladı. Sonra Alise dönüp eteğini merdivenden inmek için kenara çekmeye çalışırken, daha alçak bir sesle ekledi: "O iyi bir gemi. Kalbi çok iyidir. Ama onu neyin üzeceğini önceden kimse bilemez. Kendisi bile."

"Onun ejderha anılarını gerçekten unuttuğuna inanıyor musun?" Alise cesaretle sordu.

Althea bir an dudaklarını sıkıca kapattı. Sonra şöyle dedi: "Gemimin kendisi hakkında söylediği her şeye inanmayı seçiyorum. Unuttuğunu söylüyorsa, ona o konuyla ilgili hiçbir şeyi hatırlamasını istemem. Bazı anılar unutulduğu halde kalması daha iyidir. Bazen bir şeyi unutursun, çünkü unutulması daha iyidir."

Alise başını salladı. Merdivene ayak basmak için dönüyordu ki, aşağıdan bir adam seslendi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Kaptan Trel, yukarı bakarak. Alise kızardı. Az kalsın güverteden merdivene basacaktı. Eteği adamın kafasının üstüne gelirdi.

"Şimdi iyi," diye güvence verdi Althea. Sonra Alise'nin ikilemini fark edince, nazıkçe önerdi: "Brashen, Finbok tüccarına merdivenden inmesine yardım eder misin?"

"Tabii," diye cevapladı ve elini uzattı. Alise, daha hanımefendi gibi bir şekilde merdivenden inebildi. Birkaç saniye sonra Sedric de güverteye çıktı. Kolunu uzattı ve Alise memnuniyetle tuttu. Son bir saatte yaşananlar onu telaşlandırmıştı ve ilk kez yolculuğunun akıllıca olup olmadığı konusunda ciddi şüpheler duymaya başladı. Geminin ona genç ejderhaları ejderha olarak düşünmemesini söylemesi ve onların atalarının hatıralarına sahip olmadıklarını ima etmesi değildi. Bu yeterince ürkütücüydü, ama birdenbire ayrıca hissetti ki belki de o çok hafife almıştı bu

korkutucu olabileceğini düşünmüştü. Paragon ile yaptığı konuşma, ejderhalar hakkındaki düşüncelerini tamamen değiştirmişti. Onları gençler olarak gördüğünü fark etti. Ama onlar genç değildi. Tintaglia, kabuğundan çıktığında genç değildi. Boyutları daha küçük veya sakat olabilirdi, ama ejderhalar genellikle kabuklarından tam olarak yetişkin olarak çıkarlardı.

Kaptan ondan uzaklaşmamıştı. Şimdi, karısı Althea da güverteye katıldığında, ikisi yan yana durarak Althea'nın uzaklaşmasını neredeyse engelliyorlardı. Kaptan nazik ama kararlı bir şekilde konuştu. "Belki gelecekte, gemiyle konuşmak isterseniz, birimiz size eşlik etse daha iyi olur. Bazen yaşam gemilerine veya Paragon'a aşına olmayanlar onu tedirgin edici bulabilir. Ve bazen biraz... heyecanlı olabilir."

"Hanımefendi geminizi korkutmak gibi bir niyeti yoktu," dedi Sedric, Kaptan Trell'e biraz sert bir şekilde. Elini Alise'nin elinin üzerine sıkıca koydu, bu koruyucu hareket Alise'ye garip bir şekilde güven verici geldi. "Gemi onu konuşmak için öne davet etti. Ve ejderhalar konusunu açan da oydu."

"Öyle mi?" Kaptan karısıyla bir bakış değiştirdi. Karısı hafifçe başını salladı ve kaptan ayaklarını yerinden oynattı. Alise, kaptanın onlara uzaklaşmaları için izin verdiğini hissetti. Kaptan, biraz daha nazik bir tonla, "Şaşırmadım. Trehaug'u her ziyaretimizde yavrularla ilgili rahatsız edici haberler alıyoruz. Sanırım bu konu onun kafasını meşgul ediyor. Paragon'a, kendisini üzen konulara takılmamasını söylüyoruz," dedi.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Alise zayıf bir sesle. Konuşmanın bitmesini diledi. Yabancılarla yüzleşmede pek iyi olmadığını aniden fark etti. Kendi kocasıyla bile, zar zor tavır alabilmiş ve bunu yaparken cesur hissedebilmişti. Ama burada, gerçek dünyada ve neredeyse tek başına, ilk zorluğuyla yüzleşmede pek başarılı olamadığını hissetti. Sedric'in desteğine minnettar olsa da, minnettarlığı onu utandırıyordu.

"Böyle bir duruma düşmeden önce yolcularınızı uyarmalısınız," dedi Sedric sert bir sesle. "Alarm durumuna geçecek tek gemi sizinki değil. İkimiz de onunla konuşmak istemedik. Aksine, o bizi davet etti."

"Öyle dediniz," diye cevapladı Kaptan Trell, sesinde sabrının taşmak üzere olduğu belliydi. "Hatırlayacağınız gibi, biz genellikle yolcu almayız, sadece kargo alırız. Genellikle bizimle seyahat edenler ailemiz veya

arkadaşlarımızdır. Paragon'un tuhaflıklarını çok iyi bilirler. Tüccar Finbok'un hemen bilet ayırtmak için ısrar ettiğini hatırlıyorum."

Alise, Sedric'in kolunu daha sıkı tuttu. Tek istediği, küçük kamarasına geri dönmekti. Yeni deneyimlere cesaretle atılan ve ejderhalar hakkında ilk elden bilgi edinen cesur bir kaşif olarak kendini gördüğü hayali kayboluyordu. Sedric yanında olmasaydı kaçacağına emindi. Ya da daha kötüsü, gözyaşlarına boğulacaktı. Bunu düşününce gözleri yaşaradı. *Hayır. Oh, hayır, lütfen, şimdi olmaz.*

Belki de yabancıların önünde yıkılma tehlikesi ona cesaret verdi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve tüm gücüyle, olmasını istediği kadar cesurmuş gibi davrandı. "Yavrular," dedi sessizce. Sonra sesini sertleştirip daha güçlü konuştu. Yüzüne bir gülümseme de zorladı. "Geminizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, efendim. Ama 'yavrular' dediğiniz şeylerle ilgili haberleriniz varsa, bunları bizimle paylaşırsanız çok sevinirim. Paragon, onları ejderha olarak düşünmememi söyledi. Bu çok ilginç bir ifade. Ne demek istediğini açıklayabilir misiniz? Onları kendiniz gördünüz mü? Onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" Kendini korumak için bir duvar örer gibi sorularını üst üste yığdı.

"Görmedim," diye itiraf etti kaptan.

"Ben gördüm," dedi karısı sessizce. Arkasını dönüp yavaşça uzaklaştı. Alise merakla arkasından bakarken, dönüp sessizce onlara gelmelerini işaret etti. Onları kaptanın odasına götürdü, içeri davet etti ve kapıyı kapattı.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

Alise sessizce başını salladı. Ani misafirperverlik biraz kafa karıştırıcıydı, ama aynı zamanda hoş da gelmişti. Kapalı oda, açık güverteden daha tanıdık bir ortamdı. Hemen kendini daha rahat hissetti. Kabin çok büyük değildi, ama yine de etkileyiciydi. Verimli bir şekilde tasarlanmış ve sade bir şekilde döşenmişti, ama odadaki her eşya mükemmel kalitedeydi. Parlak pirinç ve zengin bir şekilde ışıldayan ahşap onları karşıladı. Odanın ortasında bir harita masası vardı. Masa tablasına çeşitli ahşap tonlarından yapılmış bir pusula gülü işlenmişti. Ahşap panelli odanın bir köşesindeki yatağı ağır damask perdeler örtüyordu. Odanın dört bir yanına, Elderlinglerin yaptığı belli olan küçük eserler dağılmıştı. Pencerenin yanında küçük bir balık mobilesini asılıydı. Işık ona değdiğinde, balıklar havada "yüzüyor" ve renk değiştiriyordu. Parlak bakır ağızlı şişman yeşil bir tencere masanın ortasında duruyordu.

masanın ortasında duruyordu. Alise, bir geminin lüks kamarasına değil de zengin bir Bingtown ailesinin salonuna girmiş gibi hissetti. Kendisine sunulan koltuğa oturdu ve diğerlerinin masaya katılmasını bekledi.

Althea yüzünden birkaç saç telini geriye doğru düzeltti. Kocasına bir göz attı. Kaptan Trell masaya katılmamıştı, küçük bir pencerenin yanında duvara yaslanmış, kıyının kayboluşunu izliyordu. "Paragon, yılanları Rain Wild Nehri'ne kadar eşlik etti. Onlara elinden geldiğince eşlik etti ve onlar için büyük umutlar besledi. Onların, olması gereken ejderhaların acınası gölgeleri olarak ortaya çıkmalarına çok üzüldü ve hayal kırıklığına uğradı. Hiçbiri Tintaglia'nın büyüklüğüne yaklaşamadı. O zamandan beri büyüdüler, ama hala cılızlar."

Althea masadaki çayı aldı ve içinde su olup olmadığını kontrol etmek için kaldırdı. "Bir fincan çay ister misiniz?" diye sordu, sanki gerçekten Bingtown'da bir salondaymış gibi. Çaydanlığın yanındaki amblemi okşadı, taç takmış bir tavuğa benzeyen bir görüntüyü. Hemen ardından çaydanlık hafifçe gürledi ve ağızından buhar çıkmaya başladı.

"Paha biçilemez!" diye haykırdı Sedric. "Bu tür Elderling çaydanlıklarından birkaç tane bulunduğunu duymuştum, ama hiçbiri Bingtown pazarına gelmemişti. Bir servet değerinde olmalı."

"Ailemden düğün hediyesiydi," dedi Kaptan Trell. "Çok değerli bir eşya. Suyu ısıtmak için ateşe gerek yok. Ve tabii ki gemide ateş her zaman bir sorun." Bir büfeye gidip, fincanlar ve çaydanlık ile dolu bir tepsi getirdi. Althea ev sahibesi görevini üstlendi. Güvertede erkekçe becerilerini sergileyen kadının, çaydanlığa çay ölçüp fincanları masaya dizme gibi hassas bir işi yapmasını izlemek tuhaftı. Alise aniden, varlığından haberdar olmadığı bir hayatın ipuçlarını gördüğünü hissetti. Neden, diye merak etti, kendi yolunu çizmeyi hiç düşünmemişti ki? Neden evlilik ya da bekârlık tek seçenekleri gibi görünmüştü? Althea'nın ona biraz şaşkın bir bakış attığını fark edince, Alise'nin ona baktığını anladı. Alise hemen konuyu değiştirerek bir soru sordu.

"Ama Paragon yeni ejderhaları hiç görmedi mi?"

Althea ona tuhaf bir bakış attı. "Tabii ki görmedi. Nehir çok sığ, o kadar uzağa gitmesine izin vermez. Nehrin o kısmını ejderhaların geçebileceği hale getirmek için çok çaba harcandı. Beklenen kadar başarılı olamadı ve o zamandan beri kış fırtınaları ve seller

bu çalışmaları büyük ölçüde tahrip etti. Gördüğün gibi nehrin kıyıları bataklık ve yürümek zor. Orman yoğun ve o büyüklükteki yaratıklar için elverişsiz. Bu yüzden ejderhalar yumurtadan çıktıkları yerden hiç ayrılmadılar."

"Ama sen onları görmeye gittin?"

"Evet. Paragon'un isteği üzerine gittim. Ayrıca yeğenim Malta'yı da görmek istedim."

"Malta Khuprus mu? Yaşlı Kraliçe mi?"

Althea daha geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bazıları ona öyle diyor, ama o hiçbir şeyin kraliçesi değil. Reyn ve ona Elderlinglerin Kralı ve Kraliçesi unvanını vermek Jamaillian Satrap'ın bir hevesiydi. Gerçekte, ikisi de tıpkı sen ve ben gibi tüccar soyundan geliyorlar ve kraliyet ailesinden değiller."

"Ama onlar Elderling!"

Althea başını sallamaya başladı, sonra omuz silkti. "Ejderha Tintaglia onlara öyle ad verdi. Ve yıllar içinde fiziksel olarak da değişerek, antik Yağmur Vahası şehirlerinden ıkarılan Elderlinglerin görüntülerine gittikçe daha çok benzediler. Ama Malta benim gibi insan olarak doğdu ve Reyn de, Yağmur Vahası tüccarlarının çoğu gibi izler taşısa da, olağanüstü bir farklılığı yoktu. Tabii ki artık durum öyle değil. Ailemiz, ikisini ve yeğenim Selden Vestrit'i Tintaglia ile karşılaştıklarından beri büyük bir değişim geçirdiklerini gördü. Bence ejderhaya maruz kalmaları bu değişimin başlangıcı oldu. Üçü de boyları uzadı. Malta, ailemdeki kadınlara göre oldukça uzun boylu. Ve insan güzelliğiyle ilgisi olmayan bir şekilde daha da güzelleşti. rtsn ve peçesini çıkardığında, bana canlanmış mücevherli bir heykel gibi geliyor. Tintaglia onlara, sıradan insanlardan çok daha uzun ömürlü olacaklarını söylemiş. Ama tüm bunlara rağmen, Malta hala Malta. Althea bu gerçeği neredeyse pişmanlık duyuyormuş gibi konuşuyordu. Sessizce ekledi: "Ve bence o ve Reyn, tüm Elderling ihtiyaçlarını sağlıklı bir bebekle takas ederlerdi."

"Peki ya ejderhalar?" Sedric sözünü keserek sordu. "Gerçekten o kadar deforme ve zihinsel engelli mi? Bu kadar yolu boşuna mı geldik?"

Alise, Sedric'in Althea'nın tek yaşayan Elderlingler hakkındaki açıklamalarını kesmesinden ve keşif gezisinin sonuçsuz kalacağına dair umutlu konuşmasından iki kat daha fazla rahatsız oldu. Althea ellerini masanın kenarına koydu ve konuşmadan önce sert kahverengi parmak eklemlerine baktı.

"Onlar Tintaglia gibi değiller," dedi sessizce. "Hiçbiri uçamaz. Nehirden yüz yirmi dokuz yılanla yola çıktık. Yarısından azı başarıyla kozaya girip yumurtadan çıktı. Ve şimdi geriye ne kaldı? En son duyduğumda on yedi taneden azdı." Başını kaldırıp Alise'nin çaresiz bakışlarıyla karşılaştı. Bir an için gözlerinde sempati parladı. "Keşke öyle olmasaydı, sırf Paragon için bile olsa. Yılanların koza yapma alanlarına ulaşması onun için çok önemliydi. Sana söylediklerine rağmen, bu gemide hala bir ejderhanın kalbi olduğuna inanıyorum. Türünü gökyüzüne geri döndürmeyi çok istiyordu; bu, kendi kaderine büyük bir anlam katacaktı.

Ama Cassarick'i ziyaret ettiğimde gördüğüm yaratıklar acınacak, şekilsiz şeylerdi. Tintaglia'nın onları tamamen terk etmiş gibi görünmesi çok anlamlı. Ejderhalar zayıflara acımaz, kaderleriyle yüzleşmelerine izin verir. Onlara en yakın yaşayan Yağmur Vahşi halkı, onlara olan tüm sempatiyi hızla kaybediyor. Onlar asi ve tehlikeli, zeki ama mantıksız. Ama belki de mantıksız olmak, böylesine sefil bir hayat sürmenin tek mantıklı tepkisidir. İnsanlara ne saygı ne de minnettarlık duyuyorlar. Henüz bir insana saldırmadılar, ama birkaçını kovaladıkları söylentileri var. Ve bir aile cenazesi sırasında en az bir cesedi yediler. Yavaş yavaş yok olup ölmekten başka ne olacaklarını bilmiyorum." Durdu, iç geçirdi ve "Bence Paragon, onlar için daha az acı verici olduğu için onların ejderha olmadıklarına karar verdi. Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamaz. Bu yüzden, onlardan uzaklaşarak, belki de onlara duyduğu utanç biraz azalır. Gerçekten, hiçbirimizin onlar için yapabileceği bir şey yok."

Alise üç nefes boyunca hareketsiz ve sessizce oturdu. Sonra sessizce, "Bingtown'da bunlardan çok azı duyuldu," dedi.

Althea, tüccarlar arasında paylaşılan bir sır gibi gülümsedi. Kokulu çayı fincanlara döktü. Kaptan Trell masaya gelip fincanını aldı ama hemen pencerenin yanındaki yerine dönüp nehri izlemeye devam etti. "Rain Wild kardeşlerimiz her zaman kendi işlerini gizli tutmuşlardır. Ve nesiller boyunca, Bingtown halkı onlar hakkında dedikodu yapmamak için eğitilmiştir. Dış dünyanın artık onların varlığını bilmesi ve şehirlerini ziyaret etmek istemesi bana hala garip geliyor. Onları korumak için çok uzun süre gizli tuttuk."

Alise, Althea'ya doğrudan baktı ve kadının açık sözlülüğüne aniden minnettarlık duydu. "Sence ejderhalarla konuşabilir miyim?"

Onlardan bir şey öğrenebilir miyim?"

Althea sandalyesinde kıpırdadı. Alise, gözünün ucuyla Kaptan Trell'in pişmanlıkla başını salladığını gördü. "Sanmıyorum," dedi. "Onları gördüğüm kadarıyla, hayatın temel ihtiyaçlarına odaklanmışlar. Onlardan duyduğum tek şey yemek talepleri ve durumlarından şikayetlerdi. Tintaglia hakkında az bilğim var ama ejderhaların insanları düşünceli bir sohbet için layık görmediklerini söyleyebilirim. Cassarick'teki yavrular da bizi, sanki yetişkin ve güçlü ejderhalar gibi tamamen hor görüyorlar. Buna hissettikleri acı da eklenince..." Omuzlarını silkti. "Atalarının anılarını sana anlatacaklarını sanmıyorum. Tabii varsa."

Alise sessizce başını salladı. Boş ve hasta hissediyordu. Düşünmek için kendine zaman kazanmak amacıyla çayından bir yudum aldı, ama aklına hiçbir fikir gelmedi. "Kendimi çok aptal hissediyorum," dedi yumuşak bir sesle. Sedric'e baktı ve özür diledi, "Sizi buraya kadar getirdim, ama görünüşe göre boşuna. Hest'i dinlemeliydim." Önündeki masada parmaklarını birbirine geçirdi ve boğazındaki yumruyu bastırarak Althea'ya konuştu. "Geminizde sadece Trehaug'a kadar bilet aldım. Oradan küçük kargo mavnalarından biriyle seyahat etmeyi planlıyordum. Dönüş için bilet almadım, çünkü ejderhalardan öğrenmek için birkaç hafta, hatta birkaç ay kalmayı umuyordum." Kendi şakaklarını ovmak için elini kaldırdı. Kafasında şiddetli bir baş ağrısı başlıyordu. Sesinde gözyaşlarını tutmaya çalışarak sordu, "Hemen Bingtown'a dönmemizi ayarlayabilir misiniz?"

"Bizimle birlikte geri dönebilirsiniz." Kaptan pencereden uzaklaşmadan konuştu. Sesinde sempati vardı.

"Ama yükü boşaltıp erzak ve yeni yük almamız zaman alır, bunu anlamalısın." Althea onu uyardı. "Ayrıca buradayken Malta'yı ziyaret etmeyi planlamıştım. Bu yüzden Bingtown'a hemen dönemeyeceğiz. Bizim işimiz bitene kadar Trehaug'da birkaç gün kalman gerekecek."

"Anlıyorum," dedi Alise zayıf bir sesle. "Bingtown'a dönmeye hazır olana kadar Trehaug'da görecekle şeyler bulacağımızdan eminim."

"O zaman Cassarick'i ziyaret etmeyi bile düşünmüyor musun? İnanamıyorum! Alise, gitmelisin. Buraya kadar geldik, en azından ziyaret etmemek aptallık olur."

Sedric'in sesindeki hayal kırıklığı onu şaşırttı. Birkaç dakika önce, yolculuklarının boşa gitmediğine dair umutlu görünüyordu.

"Bunun ne anlamı var?" diye sordu ona donuk bir sesle.

"Şey..." Bir an için nedenini bulamış gibi göründü. "Şey, görmek için gittiğin şeyi gördüğünü söylemek için. Yapmak istediğin şeyi yaptığını. Genç ejderhaları kendi gözlerinle görmek istediğini söylemiştin. Git gör." Aniden sözlerine daha fazla güvenmiş gibi göründü. Masaya eğildi ve ellerini tuttu. Gözlerinin içine ciddiyetle baktı. "Yıllardır Hest'e istediğin şey bu değil miydi? Sadece kendi gözlerinle görmek?" Ona çarpık bir gülümseme attı. "Bingtown'a geri dönüp, bu kadar yolu gelip ejderhaları görmediğini itiraf etmek istemezsin, değil mi?"

Ona baktı. Aniden, Hest'in böyle bir itiraf karşısında sevinçle sırtıışını hayal edebildi. Boğazına kusmuk geldi. Hayır. Hayır. Onun zaferine tanık olmadan da hayal kırıklığı yeterince büyüktü. Gözyaşlarını geri tuttu ve aniden Sedric'e, onu düşünerek ve onu böyle bir utançtan kurtarmak için konuşarak gösterdiği şefkat için minnettarlık duydu. "Haklısın," dedi titrek bir sesle. Yıllarca özenle derlediği notları, birbiri ardına yazdığı parşömenleri, harf harf yazdığı sayfaları düşündü. Kararı kesinleşti ve kararlılığı arttı. "Haklısın, Sedric. Gitmeliyim. En azından onları kendi gözlerimle görmeliyim." Derin bir nefes aldı. "Çok ciddi bir hata yaptım, pek çok akademisyenin düştüğü bir hata. Beklentilerimin ve umutlarımın görüşümü etkilemesine izin verdim. Eğer gördüklerim deforme olmuş, neredeyse akılsız yaratıklarsa, o zaman onları gözlemlemeli ve belgelemeliyim. Çalışmalarım umduğum şeyi yansıtmıyor diye onlardan vazgeçmem için bir neden yok. Teşekkür ederim, Sedric." Oturdu, omuzlarını dikleştirdi ve Althea'nın ölçen bakışlarıyla karşılaştı. "Cassarick'e doğru yola çıkacağım."

Althea yavaşça başını salladı. Anlayışla dolu acı bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Ama uzun kalmayacağız," diye ekledi Sedric aceleyle. "Sanırım seninle birlikte nehirden aşağıya doğru yol almaya devam edeceğiz. Hatta, eve dönüş yolumuzu şimdiden ayarlamak istiyorum."

Althea ve Brashen, Sedric'e tuhaf bir şekilde bakıyordu. Alise nedenini anladı. Adamı tanımıyorsa, onun bu ani tavır değişikliğine o da şaşırırdı. Onu Cassarick'e gitmesi için ikna etmekten, çok kısa bir süre kalacaklarını ilan etmeye kadar çok hızlı bir dönüş yapmıştı. Ama Alise nedenini biliyordu. Sedric, kaptanla Bingtown'a ayrılma tarihlerini konuşurken sessizce oturdu. Tek kelime etmeden, dönüş biletleri için para çekme talebini imzaladı. Bu sırada Sedric'e bakıyordu,

yeni gözlerle değil, eski dostluklarının güzel anılarıyla baktı. O, Rain Wilds'a gelmek istememişti. Cassarick'e düz tabanlı bir mavna ile yapılacak rahatsız yolculuğu yapmak istemediğinden emindi. Ama onun için yapacaktı. Kendisine ne kadar rahatsızlık ve sıkıntı verse de, Hest'in önünde yüzünü kurtarmasına yardım edecekti.

İşleri bittiğinde ve masadan kalktığında, her zamanki gibi kolunu uzattı. Kolunu tutarken, ona baktı ve gülümsedi. O da gülümsedi ve güven verici bir şekilde elini okşadı. "Teşekkür ederim, dostum," dedi sessizce.

"Önemli değil," diye cevapladı.

Büyüyen Ayın 23. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Kuşların Koruyucusu Detozi, Trehaug
Kuşların Koruyucusu Erek, Bingtown

Cassarick ve Trehaug'daki Tüccarlar Konseylerinden Bingtown Tüccarlar Konseyi'ne, mühürlü bir parşömen kutusu içinde, ejderhaları sağlıklarına daha elverişli bir yere taşımak için beklenen masrafların hesabı ve Bingtown Tüccarlar Konseyi'nin masraflardaki payının ayrıntılı olarak belirtildiği bir belge.

Erek,

Aptalca dedikodulara kulak asma. Ejderhalar taşınacak, kesilmeyecek ya da satılmayacak! Söylentiler ne kadar da çarpıtılıyor. Bezelyeleri aldım ve kuşlarımın tüylerindeki fark şimdiden göze çarpıyor. Bu yem pahalı mı? Çok pahalı değilse, benim için yüz kiloluk bir çuval alabilir misin?

Detozi

BÖLÜM DOKUZ

YOLCULUK

Leftrin, korkuluğa yaslanmış duruşunu düzeltti ve *Tarman'a* doğru ilerleyen alayı izlemek için rıhtıma doğru eğildi. Trell'in gönderdiği şey bu muydu? Sakallı yanağını kaşdı ve kendi kendine başını salladı. İki liman işçisi, ağır sandıklarla dolu el arabalarını itiyordu. İki kişi daha, gardırop büyüklüğünde bir şey taşıyordu. Onların arkasında ise, Rain Wild Nehri'nde bir mavna yolculuğu için değil, Bingtown'da bir çay partisi için giyinmiş bir adam geliyordu. Güvercin grisi pantolon ve alçak siyah botların üzerine uzun koyu mavi bir ceket giymişti ve başı açıktı. Genel olarak formda bir adamdı, ancak belirli bir mesleğin gerektirdiği kasları gelişmemişti. Elinde bir bastondan başka bir şey yoktu. "Hayatında bir gün bile çalışmamış," diye düşündü Leftrin sessizce.

Koluna takılı kadın en azından pratik olmaya çalışmış gibi görünüyordu. Kenarları geniş bir şapka yüzünü gölgeliyordu; Leftrin, şapkaya tutturulmuş gevşek ağın onu böceklerden korumak için olduğunu düşündü. Elbisesi koyu yeşildi. Dar kesim korsaj ve bilek boyu kolları düzgün bir üst vücudu ortaya çıkarmıştı, ama eteğinin etrafında çan şeklinde açılan kumaşın, onun gibi yarım düzine kadını giydirmeye yetecek kadar olduğunu tahmin etti. Küçük beyaz eldivenler ellerini koruyordu. Kadının mavna doğru yürürken düzgün siyah botlu ayağını gördü.

O, mürettebatına Cassarick'e doğru nehir yukarıya doğru yola çıkmalarını emretmeden hemen önce koşucu ona ulaştı. "*Paragon'dan* Trell, Cassarick'e hızlı bir şekilde gitmek isteyen iki yolcu olduğunu söylüyor. Onların transferini beklerseniz size iyi para ödeyecekler."

"Trell'e yarım saat bekleyeceğimi söyle. Ondan sonra giderim," diye mesajı getiren çocuğa söyledi. Çocuk başını sallayarak onayladı ve koşarak uzaklaştı.

Aslında, onları beklemek için yarım saatten çok daha fazla beklemişti. Ve şimdi onları gördüğünde, onları gemiye almayı kabul etmenin akıllıca olup olmadığından şüphe duyuyordu. Eve gitmek için acele eden Rain Wild halkını bekliyordu, bagajlarıyla dolu Bingtown sakinlerini değil. Kenara tükürdü. Umarım beklemesi için iyi para ödeyecekleri konusunda ciddiydiler.

"Kargomuz geldi. Yükleyin," diye Hennesey'e emretti.

"Skelly. Hallet," ikinci kaptan emri genç güverte tayfasına ilettili.

"Efendim," kız ona cevap verdi ve hafifçe iskeleye atladı. Big Eider ona yardım etmek için harekete geçti. Leftrin olduğu yerde kalarak yolcularının yaklaşmasını izledi. İskelenin sonuna vardıklarında, adam onları bekleyen uzun, alçak mavna görünce gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Leftrin, adamın etrafına bakınarak, onları nehir yukarıya götürecek başka bir gemi olmasını umduğu belli bir şekilde, sessizce güldü. Dantel. Züppe adamın gömleğinin yakasında ve ceketinin manşetlerinde dantel vardı. Sonra adam doğrudan Leftrin'e baktı ve yüzünü düzeltti.

"Burası *Tarman* mı?" diye sordu, neredeyse çaresizce.

"Evet, burası. Ben Kaptan Leftrin. Sanırım sizler Cassarick'e hızlı bir şekilde ulaşmak isteyen yolcularım. Hoş geldiniz."

Adam bir kez daha etrafına çılgınca bakındı. "Ama... ben sandım ki..." Ağır valizlerinden birinin *Tarman*'ın korkuluğunda sallandığını ve sonra gürültüyle güverteye düştüğünü dehşetle izledi. Kadın arkadaşına döndü. "Alise, bu akıllıca değil. Bu gemi bir hanımefendi için uygun bir yer değil. Beklememiz gerekecek. Trehaug'da bir iki gün geçirmek zarar vermez. Bu şehri hep merak etmişimdir, henüz çok az görmüşlüğümüz var."

"Başka seçeneğimiz yok, Sedric. Paragon en fazla on gün Trehaug'da kalacak. Buradan Cassarick'e yolculuk iki gün sürer, geri dönüp Paragon'un gemisine binmeden önce onunla buluşmak için iki gün daha ayırmamız gerekiyor. Bu da Cassarick'te en fazla altı günümüz kalıyor demektir." Kadının sesi sakın ve boğuktu, içinde bir parça hüznün vardı. Şapkasının peçesi yüzünün çoğunu gizliyordu, ama Leftrin küçük, kararlı bir çene ve geniş bir ağız gördü.

"Ama, şey, ama Alise, Kaptan Trell'in ejderhalar hakkında söyledikleri doğruysa, altı gün fazlasıyla yeter. Burada bir gün, hatta gerekirse iki gün bekleyip nehirde daha uygun bir ulaşım aracı bulabiliriz."

Skelly, tartışan yolcularla hiç ilgilenmiyordu. İkinci kaptandan emir almıştı ve ona itaat etmek zorundaydı. Küçük bir yük vinciye geminin yan tarafına sallayan Hennesey'e el sallıyordu. Hennesey halatı bıraktı ve kız, sallanan kancayı ustaca yakaladı ve gardırop sandığına bağlamaya başladı. Eider ve Bellin, sandığı gemiye taşımak için hazır bekliyorlardı. Leftrin'in mürettebatı iyiydi; adam hala dudağını ısırırken yolcuların bagajlarını yüklemişlerdi. Her şeyi boşaltmak zorunda kalmaktansa, niyetlerini şimdi öğrenmek en iyisiydi.

"Bekleyebilirsiniz," dedi Leftrin adama. "Ama önümüzdeki birkaç gün içinde nehirde başka bir şey bulabileceğinizi sanmıyorum. Şu anda Trehaug ile Cassarick arasında fazla trafik yok. Ve olanlar da benden çok daha küçük olacak. Yine de karar sizin. Ama çabuk karar vermelisiniz. Zaten beklemem gerekenden fazla bekledim. Kendi randevularım var."

Ve bu doğruydı. Cassarick'teki Tüccarlar Konseyi'nden gelen acil mektup, bu şüpheli görevi üstlenirse kendisine güzel bir kazanç sağlayabileceğini ima ediyordu. Leftrin sırttı. Bu görevi kabul edeceğini çoktan karar vermişti. Yolculuk için ihtiyaç duyacağı malzemelerin çoğunu Trehaug'dan temin etmişti. Ama Tüccarlar Konseyi'ni son dakikaya kadar şüphe içinde bırakmak, fiyatı yükseltmenin bir yoluydu. Cassarick'e vardığında, ona her şeyi vaat etmeye hazır olacaktı. Bu yüzden bu yolcular için gecikmek o kadar da can sıkıcı değildi. Korkuluğa yaslanarak sordu: "Biniyor musunuz, binmiyor musunuz?"

Adamın cevap vermesini beklerken, kadın cevap verdiğinde şaşırdı. Konuşmak için başını geriye eğdi ve güneş, tül gibi peçesinden sızarak yüz hatlarını ortaya çıkardı. Duruşu, güneşe yüzünü çeviren bir çiçeği andırıyordu. Kalp şeklinde bir yüze yerleştirilmiş büyük gri gözleri vardı. Saçlarını başından çekmişti, ama görebildiği kadarıyla koyu kırmızı ve kıvrıkcıktı. Burnu ve yanakları çillerle kaplıydı. Başka bir erkek, ağzının yüzüne göre fazla büyük olduğunu düşünebilirdi, ama Leftrin öyle düşünmedi. Ona attığı tek bakış, gözlerine değil, kalbine bakıyor gibiydi. Sonra, yabancı bir erkeğin gözlerine bakamayacak kadar terbiyeli bir şekilde yana döndü.

"... gerçekten başka seçeneğimiz yok," diyordu ve o, kaçırdığı kelimeleri merak etti. "Sizinle gitmekten memnuniyet duyarız, efendim. Eminim tekneniz bize çok uygun olacaktır." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi ve dikkatini arkadaşına çevirdiğinde, Leftrin, başını eğip ona tatlı bir şekilde özür dilerken bir kayıp hissi duydu. "Sedric, özür dilerim. Seni bu karmaşaya sürüklediğim için üzgünüm ve sana bir fincan çay ya da karada birkaç saat dinlenmen için bile fırsat vermeden bir tekneden diğerine sürüklemek zorunda kaldığım için utanıyorum. Ama durumu anlıyorsun. Gitmeliyiz."

"Eğer bir fincan çay istiyorsan, mutfakta sana hazırlayabilirim. Kuru kara arıyorsan, Trehaug'da ya da Yağmur Ormanları'nın başka hiçbir yerinde pek yok. Öyleyse özlememiş oldun, zaten hiç yoktu. Gel, bin, hoş geldin."

Bu sözler kadının gözlerini tekrar ona çevirdi. "Kaptan Leftrin, ne kadar nazıksınız," diye haykırdı ve sesindeki içten rahatlama onu ısıttı. Şapkasının peçesini kaldırıp ona doğrudan baktı ve adam neredeyse nefesini tuttu.

Kaptan, korkuluğa tutunup kendini öne doğru salladı ve hafifçe iskeleye atladı. Kadına hafifçe selam verdi. Kadın şaşkınlıkla iki adım geri attı. Genç Skelly, kıkırdama gibi bir ses çıkardı. Kaptanı ona sert bir bakış attı ve kız hemen işine döndü. Leftrin dikkatini tekrar kadına verdi.

"Tarman, gördüğünüz diğer gemiler kadar şık görünmeyebilir, ama sizi nehrin yukarısına güvenle götürecektir. Onun kadar büyük gemilerin çok azının gidebileceği yerlere. Su çekmesi azdır. Ve akıntı yön değiştirdiğinde en iyi kanalı bulmayı bilen bir mürettebatı vardır. O küçük oyuncak teknelerin sizi taşımasını beklemek istemezsiniz. Tarman'ımdan biraz daha şık görünebilirler, ama rüzgarda kuş kafesi gibi sallanırlar ve mürettebatları akıntıya karşı mücadele eder. Bizimle çok daha rahat olursunuz. Binmenize yardım edebilir miyim, hanımefendi? Ona gülümsedi ve kolunu uzatarak ona tutunması için uzattı. Kadın tereddütle koluna baktı, sonra onaylamayan arkadaşına baktı. Adam kollarını kavuşturdu. O kadının kocası değildi, yoksa Leftrin onun itiraz edeceğinden emindi. Her şey yolunda gidiyordu.

"Lütfen," diye ısrar etti Leftrin, ve ancak kız pürüzlü, lekeli gömlek koluna pürüzsüz beyaz eldivenini koyduğunda, ikisinin sosyal konumları arasındaki bariz farkı hatırladı. Kız ona bakarken aşağıya indirdi gözlerini, ve Leftrin çilli yanaklarına değen kirpiklerini hayranlıkla seyretti. "Bu

böyle," dedi ve onu *Tarman'ın* iskelesi olarak kullanılan pürüzlü tahtalara götürdü. Rampada yürürken gıcırdadı ve yerinden oynadı, kız istemeden küçük bir çığlık attı ve koluna daha sıkı sarıldı. Tahtanın ucundan mavna güvertesine atlamak için biraz zıplamak gerekiyordu. Ellerini onun beline koyup onu aşağı indirmek isterdi. Bunun yerine, ona dengede durması için kolunu uzattı. Kız koluna ağır bir şekilde yaslandı ve sonra cesurca zıpladı. Kız güvenli bir şekilde yanına inmeden önce beyaz eteğinin bir kısmını gördü.

"İşte geldik," dedi adam neşeyle.

Bir an sonra, adam yanlarına gürültüyle indi. Skelly'nin diğer güverte yükleriyle bağladığı sandıklara göz attı. "Bunlar kabinlerimize götürülmeli," diye bağırdı.

"*Tarman'da* özel kabin yok maalesef. Tabii, Cassarick'e kadar bayan yolcuya kamaramı seve seve veririm. Sen ve ben güverte evinde mürettebatla kalırız. Çok geniş değil ama sadece birkaç günlüğüne, idare ederiz herhalde."

Sedric adındaki adam artık tamamen paniğe kapılmıştı. "Alise, lütfen tekrar düşün!" diye yalvardı.

"Yelken açalım ve yola çıkalım!" Leftrin, Hennesey'e söyledi.

Mürettebat, ikinci kaptanın emirlerine uymak için telaşla hareket ederken, geminin kedisi Grigsby ortaya çıktı. Kadına doğru yavaşça yürüdü, elbisesinin eteğini cesurca kokladı ve aniden arka ayakları üzerinde dikilip turuncu pençelerini kadının eteğine koydu. "Miyav?" diye sordu.

"İn aşağı!" Sedric kediye bağırdı.

Ancak Leftrin, kadın kedinin kendini tanıtmayı için çömeldiğinde, mantıksız bir şekilde sevindi. Eteği, çiçek açan bir çiçek gibi etrafında kıvrıldı. Elini Grigsby'ye uzattı, kedi elini kokladı ve çizgili kafasını eline sürttü. "Oh, ne kadar tatlı!" diye haykırdı kadın.

"Pireleri de öyle," dedi adam sessizce hayal kırıklığıyla.

Ama kadın sadece yumuşak bir kahkaha attı, Leftrin'e gemisinin pruvasından akan nehir suyunu hatırlatan sessiz bir kahkaha.

GECE ÇÖKMÜŞTÜ. Paslı teneke tabaklarda, yıpranmış tahta masada yenen kasvetli yemek nihayet bitmişti. Sedric, güverte evinin kenarındaki dar bir ranzanın ucuna oturdu ve kaderini düşündü. Mutsuzdu. Mutsuz ama kararlıydı.

Güverte evi, adından da anlaşılacağı gibi, adamları barındırmak için güverte üzerine inşa edilmiş alçak bir yapıydı. Üç odası vardı, tabii bu kelimeyle onurlandırmak isterseniz. Biri kaptanın kamarasıydı ve Alise şu anda orada saklanıyordu. Diğer mutfaktı, içinde odun sobası ve iki yanında banklar bulunan dar bir masa vardı. Üçüncü oda ise mürettebatın kalacağı yerd. Odanın ucundaki perde, Swarge ve iri yarı karısı Bellin'e paylaştıkları büyük ranzada biraz mahremiyet sağlıyordu. Sedric, bunun küçük bir lütf olduğunu düşündü.

Mümkün olduğunca ranzasından uzak durmuş, Alise ile birlikte güvertede kalarak ormanlık kıyıların geçip gitmesini izlemişti. Mavna akıntıya karşı nehirde ilerlerken şaşırtıcı bir hızla yol alıyordu. Mavna'yı iten mürettebat, bu işi hiç zorlanmadan yapıyordu. Big Eider ve Skelly, Bellin ve Hennesey, mavna'yı nehirde ilerletmek için sağlam sırtıklar kullanırken, Swarge dümeni kontrol ediyordu. Mavna, sanki büyülenmiş gibi, sığılıkları ve engelleri atlatarak nehirde istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Bu, denizcilik becerisinin etkileyici bir göstergesiydi ve Alise bundan oldukça etkilenmişti. Sedric, onların becerisini takdir etse de, onu izlemekten ve yorum yapmaktan çok daha önce sıkılmıştı. Alise'yi mavnanın kirli kaptanı ile heyecanlı sohbetine bırakarak, dinlenmek için sessiz bir yer aramak üzere kıç tarafına doğru yürüdü. Sonunda, yanında bağlanmış gardırop tarafından biraz gölgelenen kendi sandıklarından birinin üzerine oturdu. Mürettebat, akıllı bir sohbet vaat etmiyordu. Güverte tayfalarından biri, Eider, bir gardırop kadar büyüktü. Swarge kadar kaslı bir kadın, Bellin vardı. İkinci kaptan Hennesey, yolcularla sohbet edecek zamanı yoktu, Sedric bunun için minnettardı. Skelly, hem gençliği hem de cinsiyeti ile onu şok etti; ne tür bir gemi, genç bir kızdan bir tayfa işini yapmasını beklerdi? Kokuşmuş güverte evine bir kez gittikten sonra, sonsuz yolculuğu daha çabuk geçirmek için öğleden sonra kestirmeyi tamamen vazgeçti. Köpek kulübesinde kestirmek daha iyiydi.

Ama şimdi gece olmuştu ve böcekler uçuşuyordu. Onu içeriye sürüklediler ve yorgunluk onu ranzasına yatmaya zorladı. Etrafında, kalın karanlıkta, mürettebat uyuyordu. Swarge ve karısı perdeleri çekilmiş köşelerine çekilmişlerdi. Skelly ve kedi aynı yatağı paylaşıyordu, kız turuncu canavarın etrafına kıvrılmıştı. Skelly, kaptanın yeğeniydi; zavallı kız, en olası varisi olduğu için bu işi güverteden başlayarak öğrenmek zorundaydı. İkinci kaptan Hennesey, ranzasından taşarak uzanmıştı, kaslı kolu yan tarafına sarkmış, eli güverteye dayanmıştı. Ortam, mürettebatın teri ve yataklarından çıkan nemli horlama sesleri ve ara sıra duyulan homurtularla

mürettebatın teri ve yataklarında dönüp dururken çıkardıkları nemli horlama ve ara sıra duyulan homurtularla boğulmuş gibiydi.

Seçebileceği dört boş ranza vardı; belli ki Leftrin bir zamanlar gemisinde çok daha büyük bir mürettebatı vardı. Sedric alt ranzayı seçmişti ve Skelly, onun kullanabilmesi için ranzadaki dağınıklığı temizlemek konusunda fazla titiz davranmamıştı. Hatta onun için ranzaya iki battaniye bile atmıştı. Ranzalar dar ve sıkışık. Sedric, ranzasının kenarına oturdu ve pire, bit veya daha büyük haşaratları düşünmemeye çalıştı. Üzerine düzgünce katlanmış battaniye temiz görünüyordu ama onu sadece lamba ışığında görmüştü. Uyuyan mürettebatın seslerinin arasından, dışarıdaki suyun akışını duyabiliyordu. Nehir, o kadar gri, ıslak ve ekşi görünüyordu ki, yüksek ve görkemli yaşam gemisindeyken olduğundan daha yakın ve tehditkar geliyordu. Mavna daha alçakta ve suya daha yakındı. Suyun ve çevredeki ormanlık alanın olgun yeşil kokusu odaya sızıyordu.

Gece çöktüğünde ve karanlık ikinci bir nehir gibi suyun üzerine akarken, mürettebat mavna ile nehrin sığ kısmına doğru ilerledi ve oradaki ağaçlara bağladı. Kullandıkları halatlar kalın ve ağırdı ve düğümler de sağlamdı. Ancak nehir mavna'yı istiyordu ve onu açgözlülükle emerek, gemiyi hafifçe sallayıp, onu bağlayan halatlara gıcırdayarak çekiyordu. Mavna, sanki ayaklarını yere sabitleyip akıntıya kapılmayı reddediyormuş gibi, ara sıra garip bir şekilde sallanıyordu. Düğümler koparsa ne olacağını merak etti. Kendine, nöbet tutan bir adam olduğunu hatırlattı; Big Eider, Hennesey'i uyandırıp nöbeti devralana kadar gece yarısına kadar uyanık kalacak ve her şeyi gözleyecek. Sedric sonunda pes edip kokuşmuş güverte evinde uyumaya karar verdiğinde, kaptan da güvertede piposunu içiyordu. Açık güvertede uyumayı kısa bir süre düşünmüştü; gece yeterince ılık geçiyordu. Ama sonra sokan sivrisinekler uçmaya ve vızıldamaya başlayınca hemen içeri girmişti.

Botlarını çıkardı ve ranzanın kenarına koydu. Ceketini katladı ve isteksizce yatağının ayak ucuna koydu. Sonra, giyinik halde, ince şilte ve battaniyenin üzerine uzandı. Yastık, yatakta büyük bir yumru gibi görünüyordu. Bu ranzada en son uyuyan kişinin kokusu hala yatakta hissediliyordu. Oturup ceketini aldı ve başının altına koydu. "Sadece iki gün," diye fısıldadı kendi kendine. İki gün dayanabilirdi, değil mi? Sonra mavna Cassarick'e yanaşacak, karaya çıkacaklardı ve Alise, emin olduğu gibi, ejderhalarını incelemesine izin almanın bir yolunu bulacaktı.

eğer izin verilirse ejderhalarını inceleyebilmesini sağlayacak bir yol bulacağına emindi. O da orada, onun referanslarıyla gizlenmiş, fırsatını bekleyecekti. Ona da söylediği gibi, altı günden fazla kalmayacaklardı. Sonra Trehaug'a dönecek, *Paragon'a* binecek ve Bingtown'a geri döneceklerdi. Ve onun yeni geleceği.

Eve. Evini çok özlemişti. Temiz çarşafklar, geniş ve havadar odalar, iyi pişirilmiş yemekler ve temiz çamaşırlar. Hayattan çok mu şey istiyordu? Sadece her şeyin temiz ve hoş olmasını mı? Masadakilerin ağzı açık yemek yememelerini, kedilerin tabaktan et parçaları kapmamalarını mı? "Sadece her şeyin güzel olmasını istiyorum," diye karanlığa hüzünle söyledi. Sonra bu sözlerin uyandırdığı anı hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

O anı çok net hatırlıyordu. Omuzlarını dikleştirmiş, sertçe yutkunmuş ve yerinde durmuştu. "Gitmek istemiyorum."

"Bu seni erkek yapar!" diye ısrar etmişti babası. "Ve bu senin için büyük bir fırsat, Sedric. Sadece kendini kanıtlamakla kalmayacak, Bingtown'da seni ilerletebilecek bir adama kendini kanıtlama şansı da olacak. Bu fırsatı senin için ayarlamak için bazı bağlantılarımı kullandım; Bingtown'daki gençlerin yarısı bu fırsatı elde etmek için her şeyi yapar. Tüccar Marley'in yeni gemisinde güverteci için bir yer var. Yalnız olmayacaksın; gemide senin yaşında başka gençler de olacak ve güvertede çalışmayı öğrenecekler. Orada edineceğin arkadaşlar, ömür boyu dostun olacak! Sıkı çalış, kaptanın dikkatini çek, bu senin için daha büyük fırsatlara yol açabilir. Tüccar Marley zengin bir adam, gemileri ve parası olduğu kadar kızları da var. Eğer seni beğenirse, gelecekte seni neler bekleyebileceğini kim bilebilir?

"Tracia Marley çok güzel bir kız," diye annesi yardımcı olmak için ekledi.

İki ebeveyninin umut dolu bakışları arasında sıkışmış hissediyordu. Çok sayıda kız kardeşi çaylarını çoktan bitirmiş ve masadan aceleyle kalkmıştı. Bahçeye, müzik odasına ya da arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi. O ise burada, ebeveynlerinin onun için kurduğu hayallerle çevrili oturuyordu. Paylaşamadığı hayaller.

"Ama ben gemide çalışmak istemiyorum," dedi dikkatlice. Babasının ağzı daralırken ve gözleri kararırken, aceleyle ekledi: "Çalışmak istemiyorum demiyorum. Gerçekten, doğru. Ama neden bir dükkanda ya da ofiste olamıyor? Temiz ve aydınlık, hoş insanların olduğu bir yerde." Bakışlarını annesine çevirip çabucak ekledi, "Ailemden bu kadar uzun süre uzak kalmak istemiyorum. Gemiler Bingtown'dan aylarca, bazen yıllarca uzaklaşıyor. Sizi o kadar uzun süre görmemek nasıl dayanabilirim?"

Annesi dudaklarını sıktı ve gözleri nemlendi. Bu sözler onu ikna edebilirdi. Ama babası etkilenmemişti. "Artık biraz kendi başına yaşamana bakmanın zamanı geldi, oğlum. Okul iyi, okuma yazma bilen ve doğru hesap yapabilen bir oğlum olduğu için gurur duyuyorum. Son birkaç yılda servetimiz daha iyi olsaydı, belki bu yeterli olurdu. Ama mal varlığımız artmadı, bu yüzden dışarı çıkıp kendine ait bir şey bulmanın, mirasına ekleyecek bir şey bulmanın zamanı geldi. Gemide çalışırsan, iyi bir maaş alırsın. Kendine bir kenara para biriktirebilirsin. Bu senin için bir fırsat Sedric, kasabadaki neredeyse tüm erkek çocukların atlayacağı bir fırsat."

Cesaretini topladı. "Baba, bu benim kim olduğumla uyuşmuyor. Üzgünüm. Bu fırsatı benim için elde etmek için iyilik yaptığını biliyorum. Keşke önce benimle konuşsaydın. Gemilere bindim ve mürettebatın gemide nasıl yaşadığını gördüm. Kirli, kokulu ve ıslak, yemekler sıkıcı ve arkadaşlarının yarısı kaba, cahil hödükler. Güverte işleri güçlü sırt ve sert eller gerektirir, başka bir şey değil. Ben öyle biri olmak istemiyorum, başkasının gemisinde çıplak ayakla halat çekmek! Bir geleceğim olsun istiyorum ve çok çalışmaya hazırım. Ama öyle değil! Temiz ve düzgün bir yerde, iyi insanlarla çalışacağım. Her şeyin güzel olmasını seviyorum. Bu çok mu yanlış?"

Babası sandalyesinde aniden geriye yaslandı. "Seni anlamıyorum," dedi sert bir sesle. "Seni hiç anlamıyorum. Senin için bu teklifi almak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Eğer reddedersen ne kadar utanacağımı biliyor musun? Senin için yaptığım hiçbir şeyi takdir etmiyor musun? Bu senin için altın bir fırsat Sedric! Ve sen 'her şeyin güzel olmasını istediğin' için reddediyorsun!"

"Lütfen bağırma," diye annesi akılsızca araya girdi. "Lütfen Polon, bu konuda sakın ve kibar olamaz mıyız?"

"Ve 'güzel' de, sanırım!" diye babası hırladı. "Vazgeçiyorum. Bu çocuğa elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ama tek istediği evde dolaşp kitap okumak ya da işe yaramaz, tembel arkadaşlarıyla dışarı çıkmak. Onların babalarının işe yaramaz, tembel çocukları yetiştirecek paraları var, ama benim yok! Sen benim varımsın Sedric, ama yakında kendini toplamazsan mirasın ne olacak, bilmiyorum. Yere bakma! Ben seninle konuşurken gözlerime bak, oğlum!"

"Lütfen, Polon!" diye yalvardı annesi. "Sedric henüz buna hazır değil. O haklı, biliyorsun. Onun için bunu aramadan önce onunla konuşmalıydın. Bana bile bahsetmedin!"

“Çünkü böyle fırsatlar beklemez! Gelir ve onu yakalayan, içinde bir gelecek bulan kişidir. Ama bu Sedric olmayacak, değil mi? Hayır, olamaz. Çünkü o hazır değil ve bu onun için yeterince 'güzel' değil. Peki, çok iyi. Onu burada, evde tut. Ona olan hoşgörünle onu mahvettin. Mahvettin!”

Sedric dar ranzada kıpırdadı ve rahatsız edici anıyı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Anı, yeni bir soru şeklinde geri geldi. Babası hâlâ onun "mahvolduğunu" mu düşünüyordu? Sedric, Hest Finbok'un sekreteri olarak işe başladığını açıkladığında babasının hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Babasından çok daha sabırlı ve Sedric'in davranışlarına karşı daha hoşgörülü olan annesi bile, onun böyle bir pozisyonda çalışacağı fikrine burun kıvrırmıştı. "Bu, bir tüccarın oğlunun yapması beklenen bir şey değil, küçük oğul olsa bile. Bunun yükseliş yolu olduğunu biliyorum ve baban bile Hest'in ticaret seyahatlerinde ona eşlik ederek iyi bağlantılar kuracağını söylemişti. Ama bilirsin, sekreterlikten daha yüksek bir pozisyonda kariyerine başlayabilirdin."

"Hest bana iyi davranıyor, anne. Üstelik maaşım da iyi."

"Umarım birikim yapıyorsundur. Hest Finbok ne kadar yakışıklı ve ailesi ne kadar zengin olursa olsun, tutarsız biri olarak bilinir. Hayatının geri kalanında ona güvenebileceğini düşünme, Sedric."

Güverte evinin karanlığında, kadının sözlerini hatırlayarak hafifçe inledi. O zamanlar, kadının her zamanki endişeli sözleri gibi gelmişti. Şimdiyse kehanet gibi geliyordu. Hest'e bu kadar bağlanmakla aptallık mı etmişti? Eli yavaşça boynuna takılı küçük madalyonu okşadı. Karanlıkta, parmağı madalyonun üzerine kazınmış tek kelimeyi okşadı. *HER ZAMAN*. "Her zaman" onun için sona ermiş miydi?

Ranzasında kıpırdadı ama her yer sert ve sertti. Uyku gelmiyordu, sadece anılar ve endişeler vardı. Elbette aptalca davranıyordu. Bu, Hest ile arasında küçük bir tartışmaydı. O ve Hest daha önce de kavga etmişlerdi ve sonra gülerek unutmışlardı. Chalcedean kasabasında, Hest'in öfkeyle Sedric'i hanın önünde bırakıp Sedric'in geminin kalkmadan önce sokaklarda koşarak yetişmesi gereken bir olay olmuştu. Sedric'e sadece bir kez vurmuştu ve adil olmak gerekirse, Hest kavga etmeden önce içki içmişti ve çok sinirliydi. Birine vurmak Hest için alışılmadık bir davranıştı. Hakimiyetini ve kontrolünü başka şekillerde ifade ederdi. Alay ve aşağılama daha sık kullandığı

silahlarıydı. Fiziksel güç son çareydi ve öfkesinin doruk noktasına ulaştığı anlamına geliyordu.

Ama şu anki öfkesi farklıydı. Soğuktu. Sedric'e Alise'nin keşif yolculuğuna eşlik etmesini emrettikten sonraki günlerde, Hest Sedric'e karşı resmi ve soğuk davranmıştı. Her sabah ona uzun bir görev listesi verirken gülümsemişti. Ona kesinlikle doğru, efendi-uşak ilişkisi içinde davranmıştı. Her akşam Sedric'in görevlerini nasıl yerine getirdiğini dinledi. Alise'nin yolculuğunun sorumluluğunu Sedric'e vermiş olmasını umursamıyor gibiydi. Onun da normal görevlerini yerine getirmesini bekliyordu.

Bu nedenle, Hest, Wollom Courser ve Jaff Secudus'un Korsan Adaları'na giden bir gemiye biletlerini ayarlayan Sedric olmuştu. Son anda, uzun uzun düşündükten ve acımasız bir gülümsemeyle, Sedric'e Redding Cope'a da bir davetiye yazdırmıştı. Davet mektubu gönderildikten bir saat geçmeden sevinçle kabul edildi. Hest, Sedric'e mektubu yüksek sesle okumasını istedi ve Redding Cope'un ne kadar hoş bir arkadaş olduğunu, her yeni maceraya hevesli ve cana yakın birisi olduğunu söyledi.

Ertesi gün öğleden sonra yola çıktılar. Gemi rıhtımdan yavaşça uzaklaşırken Cope, Sedric'e neşeyle el salladı. Bu, Hest'in eskiden tehlikeli olan Korsan Adaları'nda ticaret bağlantıları kurmak için yaptığı ilk girişimdi. Aynı zamanda, Sedric ile neredeyse bir yıldır konuştukları bir yolculuktu. Hest, Sedric'in bu geziyi ne kadar beklediğini çok iyi biliyordu. Bu gezi için başka arkadaşlar seçmekle kalmamış, Sedric'e de yolcularına medeni bir insanın isteyebileceği her türlü konforu sunan bir gemiye bilet almasını söylemişti. Sedric, etrafındaki karanlıkta erkeklerin horlamalarını ve osurmalarını dinlerken, Hest ve arkadaşları muhtemelen güney yönündeki geminin loş ışıklı kart salonunda kaliteli porto şarabı yudumluyorlardı. Sedric rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve ensesini kaşındı. Sonra kaşıntının bir tahtakurusu ya da bit olduğunu düşünerek endişelendi. Ensesi yokladı ama parmakları hiçbir şeye dokunmadı. Sonra kendini esnerken buldu.

Eh, çok yorgundu. Alise bunun için çok uğraşmıştı. Tüm eşyalarını aceleyle toplamış, hamalları ayarlamış ve sonra *Paragon'dan Tarman'a* koşar adım gitmişlerdi. Efsanevi ağaç tepesi şehri Trehaug'u zar zor görebilmişti, çarşılarını gezmeye vakti hiç olmamıştı. Trehaug, Lanetli Kıyıları'da bir tüccarın makul fiyata Elderling malları bulabileceği en önemli şehirdi ve Alise, kokuşmuş, deforme olmuş ejderhalarını göremeyeceğinden korktuğu için

Alise, kokuşmuş, deforme olmuş ejderhalarını göremeyeceğinden korkuyordu.

Karanlıkta tekrar esnedi ve kararlı bir şekilde gözlerini kapattı. Bu berbat koşullarda uyuyabildiği kadar uyuyacak ve yarını iyi bir ruh haliyle karşılamaya çalışacaktı. Her şey yolunda giderse, Alise ejderhaları ziyaret etmek için bir davetiye kopardığında ve onlarla konuşmaya çalıştığında onun yanında olacaktı. Alise, konuşmaları yazmak, notlar almak ve hatta yapmayı planladığı eskizlere yardım etmek için onun da yanında olmasını istediğini açıkça söylemişti. O da orada, onların arasında, Alise'e bilgi toplamasına yardım edecekti. Şans yüzüne gerse, toplayacağı tek şey bilgi olmayacaktı. Karanlıkta kendine sarıldı ve battaniyeyi dikkatlice üzerine çekti. Nehirde geceler serindi, yazın bile. Geceler Hest kadar soğuktu. Ama Hest'e gösterecekti. Ona, hayatını sadece Hest'in sekreteri olarak yaşamayı planlamadığını gösterecekti. Sedric Meldar'ın da kendi pazarlıklarını yapabileceğini, kendi hırsları ve hayalleri olduğunu gösterecekti. Hepsine gösterecekti.

THYMARA çıplak toprağa oturdu ve ocaktaki alevlere bakakaldı. "Bir ay önce, herhangi birimiz böyle bir şey yapacağımızı düşünmüş müydü? Ejderhalarla karşılaşmaya ve onları nehirden yukarıya götürmeye hazırlanacağımızı? Ya da burada, yerde ateşin etrafında oturup böyle bir şey hayal edebilecek miydik?" diye yeni arkadaşlarına sordu.

"Ben düşünmemiştim," diye mırıldandı her zaman yanında olan Tats. Diğerlerinden birkaçı onaylayarak güldü. Sağında oturan Graft sadece başını salladı. Koyu renkli bukleleri ve çenesini çevreleyen etli çıkıntılar dans ediyordu. Gruba ilk katıldığında yüzü peçeyle örtülüydü. Kimse bir şey dememişti. Yağmur Vahşi'nde ağır şekilde dokunulmuş erkeklerin veya kadınların peçe takmayı tercih etmesi alışılmadık bir şey değildi, özellikle de Trehaug'un alt katmanlarında yaşıyor ve şehre yabancı birinin şok olmuş bakışlarıyla karşılaşma ihtimali varsa. Ejderha bekçileriyle geçirdiği ikinci gecesinde, sonunda peçesiz olarak aralarına çıktığında, Thymara bile ona bakakaldı. Graft, Thymara'nın gördüğü herkesten daha ağır şekilde işaretlenmişti. Yirmili yaşlarının ortalarında, Rain Wilds'ın en yaşlı insanlarında bile görmediği kadar çok boyun lifi ve çıkıntısı vardı. El ve ayak tırnakları pürüzsüzdü ama yanardöndü ve pençe gibi kıvrılmıştı. Gözleri doğal olmayan bir mavi renkteydi ve geceleri açıkça parlıyordu. Açıkta kalan cildinin her yeri yoğun pullarla kaplıydı. Ağzı neredeyse dudaksızdı ve dili maviydi. Sessiz ve yetkin bir şekilde hareket ediyordu

olgunluğu ve kararlılığı ona çekici geliyordu. Gruptaki diğer erkek çocukların aksine, güvenilir ve daha düşünceli görünüyordu.

Bu gece Graft, diğerleri gibi sessizdi. Heyecan ve gerginlik iç içeydi. Bir gün daha geçtikten sonra nihayet ejderhalarla karşılaşacaklardı. Komite, nehrin asitli sularına karşı iyi yalıtılmış sağlam kanolar sağlamıştı. Onlara iki rehber vermişlerdi, bir erkek ve bir kadın. Rehberler, görevlilerinden ayrı olarak yemek pişiriyor, yiyor ve uyuyorlardı. Şimdiye kadar yiyecekleri sağlanmıştı ve bazı bekçiler, yolculukları boyunca avcılık veya meyve ve mantar arama becerilerini denemek için bile zaman bulmuştu. Ancak battaniyelerinin yerde uyumak için zar zor ısındığını ve nehir seviyesinde sivrisineklerin ve ısırgan sineklerin her zaman söylendiği gibi çok yoğun olduğunu keşfettiler. Ağaçların altında gecelerin, ağaç tepelerinde geçirdiklerinden daha karanlık, yıldızsız ve uzun olduğunu öğrendiler. İçme suyunu tasarruf etmeyi ve her yağmurda taze yağmur suyu toplamayı çoktan öğrenmişlerdi.

fırsat. İsimlerini ve hikayelerini paylaşmışlardı.

Ve bir şekilde, birlikte geçirdikleri birkaç gün içinde, birbirlerine yakınlaşmışlardı.

Şimdi Thymara, ateşin ışığında parıldayan yüzlerin oluşturduğu çemberin etrafına bakarak şansına hayret ediyordu. Onun adıyla seslenecek, pençelerine bakmadan elinden yemek alacak ve Rain Wilds'ta o kadar deforme olmuş ki kardeşlerinin bile ona kolayca bakamadığı bir hayatın nasıl olduğunu açıkça anlatacak bu kadar çok insan olacağını hiç hayal etmemişti. Onlar, tüccar ailelerinden ve hangi tüccar soyundan geldiklerini bile hatırlamayan ailelerden, ormanın her katmanından gelmişlerdi. Bazıları zorlu bir hayat sürmüş, bazıları ise eğitim görmüş, kırmızı et ve daha kırmızı şarapla beslenmişti. Yüzlere bakarak hepsinin adını kendi kendine saydı, sanki bir hazine sandığındaki mücevherlermiş gibi. Onlar, onun arkadaşlarıydı.

Yanında en eski ve hala en yakın arkadaşı Tats vardı. Onun yanında, yaptığı bir şakaya hala gülerek Rapskal vardı ve onun yanında, çocuğun sonsuz ve temelsiz iyimserliğine başını sallayan Sylve vardı. Genç kız, onun ilgisinden ve bitmek bilmeyen sohbetinden neredeyse zevk alıyor gibiydi. Kase ve Boxtar, bakır gözlü ve bodur, ikisi de kuzenlerdi ve birbirlerine çok benziyorlardı. Ayrılmaz bir ikiliydiler, sık sık birbirlerine dirsek atıp, aralarında anladıkları şakalarla kahkahalarla gülüyorlardı.

Bu, onun yaşıtı erkekler hakkında keşfettiği bir şeydi. Şakalar ve aptalca espriler hiç bitmiyordu. Şu anda, gümüş gözlü Alum ve esmer Nortel, Warken'in yüksek sesle osurduğu için kahkahalarla gülüyorlardı. Uzun bacaklı ve uzun boylu Warken, alay edilmesinden rahatsız olmak yerine, bunun tadını çıkarıyor gibiydi. Thymara başını salladı; erkeklerin böyle şeyleri bu kadar komik bulması ona mantıklı gelmiyordu, ama yine de onların kıkırdamaları yüzüne bir gülümseme getirdi. Erkeklerin arasında oturan Jerd de sırtıyordu. Thymara, Jerd'i henüz iyi tanımiyordu ama balık tutma becerisine hayran kalmıştı. Jerd'in kız olduğunu fark ettiğinde ilk başta şok olmuştu. Sağlam yapılı vücudu bunu hiç göstermiyordu. Pullu kafasında kalan saçları kısa sarı bir fırça şeklinde kesmişti. Thymara ve Sylve, Jerd ile arkadaş olmaya çalışmışlardı ve Jerd de onlara karşı oldukça cana yakın davranmıştı, ama erkeklerin arkadaşlığını tercih ediyor gibiydi. Ayakları ve kaslı bacakları pullarla kaplı ve yaralıydı. Jerd çıplak ayakla dolaşıyordu, bu da Rain Wilders'larda çok az kişinin yapacağı bir şeydi.

Jerd'in yanında Harrikin ve Lecter vardı. Akrabalıkları yoktu, ama Harrikin'in ailesi, Lecter'ı yedi yaşında, anne babası öldükten sonra evlerine almıştı. Kardeş gibi yakındılar, ama biri uzun ve ince bir kertenkele gibiyken, Lecter Thymara'ya boynuzlu bir kurbağa hatırlatıyordu, bodur, boyunsuz ve dikenliydi. Harrikin yirmi yaşındaydı, Graft dışında grubun en büyüğüdü. Graft yirmili yaşların ortalarında idi. Tavırları ve davranışlarıyla diğerlerini çocuk gibi gösteriyordu. Ve parlak mavi gözlü Graft, arkadaşlarının çemberini tamamlıyordu. Onun kendisine baktığını fark etti ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. İnce dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu çemberin içindeki herkese bakıp hepsinin benim arkadaşım olduğunu fark etmek garip. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı," dedi kız sessizce.

Mavi dilini ağzının kenarlarında gezdirdi ve sonra ona yaklaştı. "Balayı," diye uyardı onu boğuk sesiyle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şöyle olur. Ben avcı olarak çok çalıştım. Bir grup arkadaşla dışarı çıkarsın, üçüncü gün herkesi arkadaşın olur. Beşinci gün, ilişkiler biraz zayıflar. Yedinci gün ise grup dağılmaya başlar." Gözleri ateşin aydınlattığı çemberin üzerinde dolaştı. Karşılarında Jerd, iki çocukla dostça boğuşuyordu. Warken, onu kucağına oturttarak kısa bir süre galip geldi. Ama bir saniye sonra kız ayağa fırladı, alaycı bir şekilde başını salladı ve çemberdeki yerine geri döndü. Graft, gözlerini kısarak bu sert oyunu izledi ve sonra

sessizce, "İki ya da üç hafta sonra, sevdiğin kadarından nefret edeceksin."

Onun alaycı tavrı onu ürpertmişti, o da ondan biraz uzaklaştı. Onu neredeyse kırdığını hissederek omuz silkti. "Ya da belki de değildir. Belki de her şey sadece benim için böyle gidiyordur. Ben pek kolay anlaşılan biri değilimdir."

Ona gülümsedi. "Anlaşılması zor birine benzemiyorsun."

"Doğru insanlar için değilim," diye onayladı. Gülümsemesi, onun doğru insanlardan biri olduğunu söylüyordu. Avucunu ona doğru uzattı, belki bir davet olarak. "Ama benim sınırlarım var. Neyin benim olduğunu biliyorum ve onu paylaşıp paylaşmamak benim kararım. Ve bir erkeğin paylaşmayacağı bazı şeyler vardır. Böyle bir grupta, bu kadar genç insanın arasında, bu bazen sert veya bencilce görünebilir. Ama bence bu sadece mantıklı. Şimdi, avlanıp başarılı olduysam ve kendime yetecek kadar avladım ve fazlası kaldıysa, paylaşmaktan çekinmem ve başkalarından da aynısını bekleme hakkım olduğunu düşünüyorum. Ama şunu bilmelisin ki, başkasına iyi davranmak için kendimi feda edecek biri değilim. Birincisi, bunun nadiren takdir edildiğini öğrendim. İkincisi, avlanma yeteneğimin gücümünden kaynaklandığını biliyorum. Bugün iyi biri olmak için kendimi zayıflatırsam, yarın avımı öldüremeyecek kadar yavaş veya dikkatsiz olursam, belki de yarın hepimiz aç kalırız. Bu yüzden bugün kendi çıkarlarımı koruyorum, yarın herkese daha iyi yardım edebilmek için."

Tats, Graft'le konuşmak için dizlerinin üzerine eğildi. Onun dinlediğini fark etmemişti bile. "Peki," diye sordu sohbet edercesine, "bugün ile yarını nasıl ayırt ediyorsun?"

"Anlamadım?" dedi Graft, sözünün kesilmesine sinirlenmiş gibi. Nezaketi bir anda kayboldu.

Tats kıpırdamadı. Neredeyse kucağına uzanmıştı. "Sahip olduklarını paylaşmak açısından, bugünün ve yarının farkını nasıl anlıyorsun? Ne zaman kendine, 'Dün paylaşmadım, bu yüzden güçlüydüm ve avlanabildim, bugün et buldum, bu yüzden bu eti bugün paylaşabilirim' diyorsun? Yoksa 'Yarın da güçlü olmak için hepsini kendim yemeliyim' diye mi düşünüyorsun?"

"Sanırım beni yanlış anladın," dedi Graft.

"Öyle mi? O zaman tekrar açıkla." Tats'ın sesinde meydan okuma vardı.

Thymara, Tats'ı hareket ettirmek için hafifçe dürttü. Tats oturdu, ama bir şekilde ona daha da yaklaşmıştı. Kalçası artık Thymara'nın kalçasına değiyordu.

"Sana açıklamaya çalışacağım." Graft eğlenmiş gibiydi. "Ama anlamayabilirsin. Sen benden çok daha gençsin ve bizimkinden farklı kurallara göre yaşamış olabileceğini düşünüyorum." Durdu ve ateşin ötesine baktı. Harrikin ve Boxter ayağa kalkmış, şakacı bir itişme yarışına girmişlerdi. Ellerini birbirlerinin omuzlarına dayamış, ayaklarını çamura gömmüş, her biri diğerini geri itmek için güç kullanıyordu. Kenarda duran diğer bekçiler, kavgacılara cesaret verici sözler söylüyordu. Graft, onların neşeli oyunlarından hoşnut değilmiş gibi başını salladı. "Hayat, var olma hakkın olmadığını düşünen insanlarla uğraşmak zorunda kalmadığında farklı görünüyor. Ben gençken, kimse benim hiçbir şeye hakkım olduğunu düşünmüyordu. Küçükken yalvarırdım, biraz büyüdüğümde ise ihtiyacım olan şey için savaşırdım. Ve kendimi geçindirebilecek ve belki biraz daha iyi bir hayat sürebilecek yaşa geldiğimde, bazı insanlar benim elde ettiklerimi paylaşma hakkına sahip olduklarını düşündüler. Sanki var olmama bile izin verdikleri için minnettar olmam gerektiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden, böyle kurallarla yaşamamışsanız, bizim nasıl hissettiğimizi anlayamazsınız. Bu keşif gezisini, eski kurallardan kurtulup kendim için kurallar koyabileceğim bir yerde yaşamak için bir fırsat olarak görüyorum."

"İlk yeni kuralın her zaman önce kendine bakmak mı?"

"Olabilir. Ama sana muhtemelen anlayamayacağını söylemiştim. Tabii ki, bunun dengesi olarak, senin hakkında anlamadığım bir şey var. Neden nehrin yukarısına gidiyorsun? Neden Trehaug'daki hayatını terk edip bizim gibi bir grup reddedilmiş ve uyumsuz insanla yola çıkıyorsun?" Graft sorusunu neredeyse dostça sordu.

Ateş çemberinin karşısında Boxter zaferini kutladı. Harrikin çamura düştü ve ondan uzaklaşmak için yuvarlandı. "Pes ediyorum!" diye bağırdı ve herkes kahkahalara boğuldu. İkisi de ateşin yanına oturmak için geri döndü. Kahkahalar kesildi ve herkes Tats ile Graft'ın birbirlerine baktığını fark edince sessizlik çöktü.

Tats konuştuğunda sesi her zamankinden daha derindi. "Belki ben öyle görmüyorum. Belki de senin hayal ettiğin gibi ayrıcalıklı bir hayatım olmadı. Belki Trehaug'dan uzaklaşıp kuralları kendine göre değiştirebileceğin bir yere gitmek istemenizi anlıyorum. Belki buradaki çoğumuz da öyle düşünüyor. Ama benim koyacağım ilk kural 'önce ben' olmayacak."

Tats konuştuktan sonra, üçünden daha büyük bir sessizlik çöktü. Ateş çıtırdadı. Sivrisinekler karanlıkta vızıldıyordu. Nehir her zamanki gibi akıyordu ve uzakta bir yerlerde,

bir yaratık tiz bir ses çıkardı ve sonra sessizleşti. Thymara çemberin etrafına bakındı ve ejderha bekçilerinin çoğunun konuşmaya odaklandığını fark etti. Aniden rahatsız ve Graft ile Tats'ın arasında sıkışmış gibi hissetti, sanki bir tarafın kazanması gereken bir bölgeyi temsil ediyormuş gibi. Ağırlığını Tats'tan biraz uzaklaştırdı ve vücudunun ona değdiği yerde daha serin bir hava hissetti.

Graft, öfkeyle cevap verecekmiş gibi nefes aldı. Sonra yavaşça nefesini verdi. Sesi düzgün, alçak ve hoştu. "Ben haklıydım. Sen benim söylediklerimi anlamıyorsun, çünkü benim yaşadıklarımı yaşamadın. Hepimizin yaşadıklarını." Son sözlerinde sesi yükseldi ve Tats'a söylemek istediklerini hepsine dahil etti. Bir an durdu ve ona gülümsedi, sonra ekledi: "Sen bizim gibi değilsin. Bu yüzden neden burada olduğumuzu gerçekten anlayabileceğini sanmıyorum. Benim *senin* neden burada *olduğunu* anlayamadığım gibi." Sesini biraz alçaltmış olsa da, sözleri hala duyuluyordu. "Konsey bizim gibi Yağmur Vahşileri arıyordu. Kurtulmak istedikleri kişiler. Ama bazılarına af teklif ettiklerini duydum. Suçlulara, örneğin. Bazılarına, yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek yerine Trehaug'dan ayrılma şansı teklif edildiğini duydum."

Graft, sözlerini ateşten yükselen duman gibi gecenin karanlığında asılı bıraktı. Tats, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dediğinde, sözleri pek inandırıcı gelmedi. "Sadece paranın iyi olduğunu duydum. Ve Trehaug'la güçlü bağları olmayan, şehirden ayrılırken hiçbir yükümlülüğü kalmayacak insanlar aradıklarını duydum. Bu da beni tarif ediyordu."

"Öyle mi?" diye sordu Graft kibarca.

Tats'ın etrafta onu izleyen diğerlerine bakma sırası gelmişti. Bazıları sadece konuşmayı takip ediyordu, ama birkaç tanesi artık ona şüpheyeye varan bir merakla bakıyordu. "Öyle," dedi Tats sertçe. Aniden ayağa kalktı. "Öyle. Beni hiçbir yere bağlayan bir bağım yok. Ve para iyi. Burada olmak için en az sizin kadar hakkım var." Onlardan uzaklaştı. "Sikim oldu," diye mırıldandı ve çevredeki karanlığa doğru yürüdü.

Thymara hareketsizce oturdu, onun oturduğu boşluğu hissederek. Az önce bir şey olmuştu, iki genç adam arasındaki sözlü atışmadan daha büyük bir şey. Ona bir isim vermek istedi ama başaramadı. *Dengeyi değiştirdi*, diye düşündü Graft'e bakarak. O öne eğilmiş, odunların uçlarını alevlerin içine itiyordu. *Tats'ı*

dı ş ladı. Ve sanki hakkı varmış gibi hepimiz adına konuştu.

Birdenbire, birkaç dakika öncesine göre biraz daha az çekici göründü.

Greft dairedeki yerine geri döndü. Ona gülümsedi, ama kızın yüzü hareketsiz kaldı. Dans eden ateşin ışığında, bekçiler acil meselelerini tartışırken diğer sohbetler de yeniden başladı. Yarın erken kalkacaklarsa, yakında uyumaları gerekiyordu. Rapskal battaniyesini sallamaya başlamıştı bile. Jerd aniden ayağa kalktı. "Yeşil dallar almaya gidiyorum. Ateş yeterince duman çıkarırsa, sivrisineklerin bir kısmını uzak tutar."

"Ben de seninle gelirim," dedi Boxter ve Harrikin çoktan ayağa kalkmıştı.

"Hayır, teşekkürler," diye cevapladı kız. Tats'ın gittiği yönde, kararan ormana doğru büyük adımlarla yürüdü.

Graft aniden Thymara'ya yaklaştı. "Özür dilerim. Sevgilini üzmem istemedim. Ama birisi ona gerçeği söylemeliydi."

"O benim sevgilim değil," diye patladı Thymara, Greft'in böyle bir şey düşüneceğine şok olmuştu. Sonra birdenbire, bu inkarla Tats'ı bir şekilde ihanet etmiş gibi hissetti.

Ama Greft ona gülümsüyordu. "Senin sevgilin değil, ha? Vay vay. Ne sürpriz." Sonra bir kaşını kaldırdı ve ona yaklaşarak sırtarak sordu: "O bunu biliyor mu?"

"Tabii ki biliyor! Kuralları biliyor. Benim gibi kızlar kur yapılmaz, evlenilmez. Çocuk sahibi olamayız. O yüzden sevgiliye sahip olmanın bir anlamı yok."

Greft ona sabit bir şekilde baktı. Parlak mavi gözleri aniden şefkatle yumuşadı. "Onların kurallarını çok iyi öğrenmişsin, değil mi? Ne yazık." Dar dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı ve hafifçe iç çekti. Bir süre ateşi izledi. Sonra ona tekrar baktığında, ince dudakları bir gülümsemeye gerildi. Ona yaklaşarak elini uyluğuna koydu ve kulağına fısıldadı. Nefesi kulağına ve boynuna sıcakça değdi. Sırtı titredi. "Gideceğimiz yerde kendi kurallarımızı koyabiliriz. Bunu bir düşün."

Sonra, yılan gibi yumuşak bir hareketle ayağa kalktı ve onu alevlere bakarken bırakıp gitti.

Tahıl Ayının 2. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Kim, Kuşların Bekçisi, Cassarick Erek,
Kuşların Bekçisi, Bingtown ve Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Bekçi Erek ve Bekçi Detozi,

Bu görev bana verildiğinde, haberci kuşların sadece Konsey'in resmi işleri için kullanılacağı, ancak tüccarların özel mesajlar için bunları ücret karşılığında kullanabilecekleri söylendi. Bekçilerin, ücretsiz mesaj gönderme ayrıcalığına sahip olmadıkları vurgulandı. Bana göre bu, resmi yazışmalara kişisel mesajlar eklemeyi de kapsıyor. Bu kuralları ihlal ettiğiniz için sizi rapor etmek istemiyorum, ancak bu sefer tesadüfen olduğu gibi kişisel yazışmaların kanıtı bana ulaşırsa, sizi üç Konsey'e de rapor edeceğim ve gönderdiğiniz tüm ücretsiz mesajların masraflarından sorumlu tutulacağınıza eminim.

*Saygılarımla
, Keeper
Kim*

ONUNCU BÖLÜM

CASSARICK

Cassarick'teki ana rıhtıma vardıklarında, hava neredeyse kararmıştı. Sivrisinekler bile geceyi pes etmişti. Mavnanın her köşesine asılan fenerler, onun önünden durmaksızın geçen kürekçilerin dalgın yüzlerini zar zor aydınlatıyordu. Güvertede dönen danslarını izlemek hipnotik bir etki yaratıyordu. Alise, onların mavna ile nehirde bu kadar kolay ilerlemelerine hala şaşıırıyordu. Bunu Kaptan Leftrin'e söylediğinde, o gülümseyerek çok sofistike bir gövde tasarımından bahsetmişti.

Alise, gece soğuşuna ve karanlıkla birlikte gelen böceklere karşı iyice sarınarak güvertede kalmıştı. Yıldızlar uzakta ama parlak bir şekilde görünüyordu. Kasabanın ışıklarını ilk gördüğünde hayranlıkla nefesini tutmuştu. Trehaug gibi, Cassarick'in yeni yerleşim yeri de nehrin üzerindeki ağaçların tepesine yayılmıştı. Sarı lamba ışıkları, dalların oluşturduğu dantelli ağdan pencerelerden sızıyordu. İlk başta ağa takılmış yıldızlar gibi görünüyordardı, ama mavna yavaşça yaklaşırken ışıklar büyüdü ve parlaklaştı.

"Artık çok uzun sürmez," diye söyledi Kaptan Leftrin, sık sık uğradığı yerde ona. "Normalde bir saat önce gece için mola vermiş olurduk. Ama buraya gelip ejderhalarını görmek için ne kadar sabırsız olduğumu biliyorum, bu yüzden bugün mürettebatımı biraz zorladım. Hala gün ışığı varken limana varınız diye ummuştum ama şansımız yaver gitmedi. Bu yüzden, bir gece daha bizimle kalıp yarın erkenden yola çıkmanızı öneririm."

Sedric güverteye çıkmış ve onlara katılmıştı. Karanlıkta, ikisi de onun sessizce yaklaştığını fark etmemişti ve Sedric konuşunca ikisi de irkildi. "O kadar yorgun olduğumuzu sanmıyorum. Sıcak banyo, yumuşak yataklar ve sıcak bir yemek sunan bir han bulmak için biraz daha çaba sarf etmenin

sıcak banyo, yumuşak yataklar ve sıcak bir yemekle birlikte hafif bir şarap sunan bir han bulmak için biraz daha çaba sarf etmek buna değer."

"Burada bunların hiçbirini bulamazsınız," diye uyardı Kaptan Leftrin. "Cassarick henüz genç bir yerleşim yeri; burada çalışanların çoğu burada yaşıyor ve ziyaretçiler azdır. Hanlara pek ihtiyaç yoktur. Güneş batmadan gelseydik, size gece kalacak bir oda verecek bir aile bulabilirdik. Ama karanlık çöktükten sonra, kapı kapı dolaşıp hiçbir şey bulamayabilirsiniz. Karanlıkta çok merdiven çıkmanız gerekecek. Ya da bir sepet asansörü bulabilir ve kullanacak birini bulabilirsiniz, ücretini ödeyerek kullanabilirsiniz."

Alise onun mantığına katılarak başını salladı. "Tüm eşyalarımızı toplayıp, misafirperver bir aile bulma umuduyla karanlıkta yola çıkmanın bir anlamı yok. *Tarman'da* bir gece daha kalmak bize zarar vermez, Sedric. Sabahleyin sen bizim için kalacak bir yer ararken, ben de yerel konseyle ejderhalar hakkında konuşurum." Bu ona mantıklı bir plan gibi geldi. Tekne saray gibi değildi, ama yeterince konforluymuştu. Yemekler sade ama besleyiciydi. Kaptan Leftrin biraz kaba saba biriydi, ama centilmenlik çabaları samimiyetiyle gurur okutuyordu. Sedric onu taşralı bulsa da, Alise onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. O gün Sedric, kaptanın ona yaptığı abartılı iltifatlara birkaç kez acı çeken bakışlar attı ve bir keresinde adamın çekici olmaya çalışırken kahkahasını zorla bastırdı. Sedric'in kaptanı eğlenceli bulması onu rahatsız etti. Bu, onun nezaketsiz ve küçük düşürücü bir davranış gibi geldi.

Ve gurur okşayıcı.

Bu düşünceye takılmamaya çalıştı ama kendini tutamadı. Leftrin'in ona gösterdiği ilgi onu tamamen şaşırtmıştı. İlk başta onu rahatsız etmiş, hatta şüpheye düşürmüştü. Ama son gün, onun hayranlığının samimi olduğuna ikna olmuştu. Bu sert, erkeksi nehir kaptanının onu çekici bulduğu düşüncesi, içinde bir heyecan uyandırıyor. O, tanıştığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Onunla birlikte olmak, bu yolculuğa çıkmanın gerçekten maceracı, hatta pervasızca bir şey olduğunu hissettiriyordu. Aynı zamanda, onun bariz gücü ve yetkinliği ona güven veriyordu. Kendini onunla birlikte olmanın tadını çıkarmaya bırakmıştı, bunun sadece kısa bir süre için olduğunu ve Hest'e sadakatsiz davranmak gibi bir niyeti olmadığını kendine söylüyordu. Sadece bir süreliğine bir erkeğin onu güzel bulmasının tadını çıkarmak istiyordu.

Sonra Sedric ona, onun koruyucu olduğunu düşünebileceği bir şekilde tepki vermişti. Bu onu şok etmişti. Ve çocukluğundan beri ona olan eski aşkını yeniden canlandırmıştı. O, bu kadar yakışıklı bir adama dönüşmeden önce bile onu büyülemişti. Kızıl saçları, kalın çilleri ve düz göğüsleriyle, başka hiçbir erkek ona bakmazken o ona ilgi göstermişti. Nazikti. En iyi arkadaşının ağabeyi olan ona karşı nazik olmaktan öte bir şey olmasını ne kadar da hayal etmişti. Ders kağıtlarına ikisinin baş harflerini yazmış, onun binicilik eldivenlerinden birini çalmıştı. Eldiven onun kokuyordu ve onu yastığının altına saklayıp her akşam yatmadan önce kokladığını hatırlayınca hem utanmış hem de gülmüştü. Şimdi ona ne olduğunu hatırlayamıyordu, ya da bir gün onun da ona dönüp onu sevdiğini itiraf edeceği hayallerinden ne zaman vazgeçtiğini. Bir zamanlar onu sevmiş olması mümkün müydü? Kalbinin bir köşesinde hala onu seviyor olması mümkün müydü?

Ah, bu aptalca bir hayaldi, kaptanla yaptığı çekingen flört kadar aptalca. Aptalca ve kesinlikle çok lezzetli. Ve bir iki günlüğüne, bu kadar farklı iki erkeğin onu çekici bulabileceğini hayal etmenin ne zararı olabilirdi ki? Hest, yıllardır onu kendinden emin, aptal ve sıkıcı hissettirmişti. Kaptanın ilgisi ve Sedric'in koruyuculuğunun ışığı ve sıcaklığında, yeniden hayata dönen bir çiçek gibi hissediyordu.

Tarman'da geçirdiği kısa sürede, Alise macerasının hayal ettiği gibi olduğunu hissetti. Büyük mavna suya o kadar alçaktı ki, nehrin üzerinde bir nefeslik mesafede gibi görünüyordu; bu da ağaçları daha da yüksekte görünmesini sağlıyordu. Kuşlar ve tehlikeli ve uysal nehir yaratıkları burada ona daha yakındı. Mavnanın güvertesinden, Leftrin'in bataklık geyiği ve nehir domuzu dediği hayvanları görebiliyordu. Büyük, dişli bir gallator, çamurlu kıyıda güneşlenirken kayarak mavna ile bir süre aynı hızda ilerledi, ta ki Skelly onu sopasıyla sertçe vurup kıyıya geri gönderene kadar. Alise, birkaç çeşit çok büyük su kuşu gördü; Leftrin onu günlüğüne çizim yaparken yakaladı ve onun büyük sanat yeteneğine hayran kaldı. Skelly'yi, nehirde geçirdiği günleri tekrar gözden geçirmeye ikna etti, böylece diğer çizimlerini de hayranlıkla inceleyebilecekti. Skelly, çizimlerinden birinde Kaptan Trell'i tanıdığında kızardı ve çizdiği egzotik bitkilerin Rain Wild'daki isimlerini söylediğinde, Skelly'yi çok mutlu etti.

"Böyle bir bilginize hizmet etmekten çok memnun oldum, hanımefendi!" demişti, o kadar içtenlikle ki kızarmıştı.

Ona verdiği bir bilgi onu dehşete düşürmüştü. Akşam serinliği nedeniyle güverte evinin üstündeki sandalyesinde oturmuş, şapkasının ağını böceklerden korumak için iğnelemişken onu bulmuştu. "Biraz size eşlik edebilir miyim?" Dikkatli resmi tavrı, kaba davranışlarıyla tezat oluşturunuyordu. "Size bilmek isteyebileceğiniz bir bilgi geldi aklıma."

"Tabii ki bana katılabilirsin! Bu senin gemin, değil mi?" diye cevapladı kadın, onun komplo kuran ses tonundan hemen etkilenerek.

Daha fazla laf etmeden, kadının sandalyesinin yanındaki güverteye oturdu ve onu şaşırtan bir rahatlıkla kendini katladı. "Şöyle ki," diye hemen başladı. "Cassarick Konseyi ejderhalar hakkında bir plan yaptı. Ejderhalar da bunu kabul etti, ancak çeşitli nedenlerden dolayı bu haber pek yayılmadı. Ama ejderhaların seninle konuşabilmen için ne kadar önemli olduğunu gördüğüm için, seni gizli bir şekilde buraya almaya karar verdim. Gerçek şu ki, Konsey ejderhaları oradan çıkarmaya hazırlanıyor. Aldığım bilgiye göre, bu çok yakında gerçekleşecek. Kesinlikle bu ay içinde."

"Taşımak mı? Ama nasıl? Ve nereye? Neden böyle bir şey yapsınlar?" Kız şok olmuştu.

"Nasıl olacaklarına gelince, tek gidebilecekleri yol kendi güçleriyle. Yürüyerek. Peki nereye? Bu konuda henüz tam bilgi almadım. Sadece nehrin yukarısına doğru olduğu söylendi. Nedeni ise oldukça basit; Rain Wilds'daki herkes ejderhaların Cassarick'te artık birer baş belası olmaktan öteye geçtiğini biliyor. Onlar, gömülü şehirdeki işçilere ve sakinlerine gerçek bir tehlike oluşturunuyor. Aç, huysuz ve bazıları pek akıllı değil. Onları besleyen eli ısırmamaları gerektiğini bile bilmeyecek kadar akıllı değiller, anlarsın ya. Ejderhaları nasıl ikna ettiklerini bilmiyorum ama ikna etmişler. Onları bir araya getirecek bir ekip bulurlarsa, mümkün olan en kısa sürede oradan çıkaracaklar."

Bayılacak gibi hissetti. Ya oraya vardığında ejderhaların çoktan gönderilmiş olduğunu öğrenirse? O zaman ne olacaktı? Korkusunu kelimelere dökebilecek sesi buldu. Kaptan, onu görünce pervasızca sırttı. "Hanımefendi, ben de size bunu söylemeye geldim. Bakın, ben de o mürettebatın bir parçasıyım. Ve anladığım kadarıyla, ben hayır dersem, bu iş olmayacak. Konsey bilmiyor olabilir, ama nehirde

nehirde benim eski Tarman kadar sığılara girebilecek başka bir mavna yok. Başka hiçbir mavna bu işi almaz. Şimdiye kadar kendi kendime konuşuyordum, ne kadar para isteyeceğimi düşünüyordum. Ama iş o noktaya gelirse, bir şart daha ekleyebilirim, o da ejderhalar ayrılmadan önce onlarla konuşma fırsatı vermeniz. Ee, ne dersiniz?"

Kadın şaşkına dönmüştü. "Böyle gizli bir konuyu bana emanet ettiğinize şaşırdım. Ve bunu neredeyse bir yabancı için yapmanıza daha da şaşırdım." Sandalyenin koluna yaslandı ve yüzündeki ağları kaldırarak adama baktı. "Neden?" diye sordu, gerçekten şaşkın bir şekilde.

Omuz silkti ve gülümsemesi utangaç bir hal aldı. Gözlerini ondan kaçırıldı. "Sanırım sizi seviyorum, hanımefendi. Ve bu kadar yolu gelip istediğinizi elde etmenizi istiyorum. Birkaç gün beklemelerinin ne zararı olabilir ki?"

"Onlara hiçbir zararı olmaz," dedi kadın. Minnettarlık ve rahatlama duygusu içini kapladı. "Kaptan Leftrin, bana Alise dersiniz çok sevinirim."

O da kadına baktı, yıpranmış yüzünde çocuksu bir mutluluk kızarıklığı belirdi. "Tabii, seve seve!" Sonra kadından gözlerini ayırdı ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Güzel bir gece, değil mi?" dedi.

Kız, kendi kızarmasını gizlemek için böcek ağını indirdi. "Uzun zamandır gördüğüm en güzel gece," diye cevapladı.

Adam izin isteyip güverte çatısından ayrıldığında, kendini bir kız çocuğu gibi heyecanlı hissetti. Adam ondan hoşlanıyordu. O kadar hoşlanıyordu ki, önemli bir sözleşmeyi riske atmıştı. Başka bir erkeğin ona "Senden hoşlanıyorum" dediği bir anı hatırlamaya çalıştı. Hiç hatırlayamadı. Hest, ona ilk "kur yaparken" böyle bir şey söylemiş miydi? Hatırlayamadı. Söylemiş olsa bile, onun için sadece amaçlarına uygun olduğu anlamına gelirdi. Leftrin'in söylediğinde ise, başka hiçbir neden olmadan, onun için kendini riske attığı anlamına geliyordu. Şaşırtıcıydı.

Ve birkaç dakika sonra, ağır toprak kaplarda kalın şekerli kahveyle geri döndüğünde, o kahveyi hayatında içtiği en lezzetli kahve olarak nitelendirmişti.

Mavna üzerindeki rustik yaşam koşulları onun için hala cazibesini kaybetmemişti. Kalın yün battaniyeler ve neşeli desenli yamalı örtülerle kaplı kaptanın yatağında uyumak egzotik ve biraz tehlikeli geliyordu. Oda, kaptanın tütün kokuyordu ve mesleğinin aletleriyle doluydu. Pencerede asılı olan kurnaz balık çanlarının sesiyle güneş ışığıyla uyandı. Ve

her an onun kapıyı tıklatıp piposunu, defterini veya temiz bir gömlek almak için izin isteyebileceği düşüncesi onu gizlice heyecanlandırıyordu.

Mavna akıntıya karşı yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Akıntının daha zayıf olduğu nehrin kenarındaki sığ sularda kalıyordu. Bazen mürettebat kürek çekiyor, bazen de uzun sırkılarla mavna ilerletiyordu. Geniş ve ağır geminin nehrin sürekli itişine karşı galip gelmesi ona sihir gibi geliyordu. İlk sabah, kaptan, yolculuğun tüm manzarasını ve seslerini izleyebilmesi için güverte evinin çatısına bir sandalye koymuştu. Bazen Sedric de ona katılırdı ve o zaman onun eşlik etmesinden büyük zevk alırdı, ama aslında Kaptan Leftrin onun yanında daha çok vakit geçiriyordu.

Kaptan Leftrin, nehir ve nehirde ticaret yapan gemilerle ilgili hikayelerle doluydu. Onun anlatımında Rain Wild'ın tarihi değişmişti ve artık Rain Wild Tüccarlarının kendilerini nasıl gördüklerini daha iyi anladığını düşünüyordu. Sevecen Grigsby'ye kadar, mürettebatın pitoresk üyelerinden hoşlanmaya başlamıştı. Hiç kedisi olmamıştı, ama bu hayvana hızla bağlanıyordu. Hest'in böyle bir isteğe ne diyeceğini merak etti, ama sonra birdenbire bunu yapmamaya karar verdi. Kendine bir kedi alacaktı. Hepsi bu kadar. Bu kadar zorlu bir yaşamın, hayatı üzerinde bu kadar kontrol sahibi hissetmesini sağlaması garipti. Kendi kararlarını verebilecek kadar yetenekli hissetmesi garipti.

Bu yüzden Leftrin'in *Tarman'da* bir gece daha kalma önerisi onu memnun etti. Sedric iç çekip gözlerini devirdi. Onun kederli ifadesine yüksek sesle güldü. "Bırak da yapabileceğim sürece maceramı yaşayayım Sedric. Çok yakında, benim için çok erken, her şey bitecek. İkimiz de Bingtown'a döneceğiz ve hayatımın geri kalanında yumuşak bir yatak, sıcak yemekler ve sıcak banyolarım olacağından şüphem yok. Ve heyecan verici başka pek bir şey de olmayacak."

"Sizin gibi asil bir hanımefendi, hayatı bu kadar sıkıcı ve sakın geçemez," diye haykırmıştı Yüzbaşı Leftrin.

"Oh, korkarım ki öyle, efendim. Ben bir akademisyenim, Kaptan Leftrin. Günlerimin çoğunu masamda geçiriyorum, eski parşömenleri okuyup çeviriyorum ve onların anlattıklarını anlamaya çalışıyorum. Gerçek ejderhalarla konuşma fırsatı, hayatımdaki tek gerçek macera olacaktı. Kaptan Trell ve karısının bana anlattıklarından sonra, korkarım ki bu macera düşündüğüm kadar tatmin edici olmayacak. Ama ne gülüyorsunuz? Benimle alay mı ediyorsunuz?"

Çünkü Kaptan Leftrin, onun sözlerine kahkahalarla gülmüştü. "Oh, sana değil, canım, emin ol. Althea Vestrit'in fikri komik geldi.

"Kaptan Trell'in karısı" olarak geçiştirilmesi benim için çok komik. O da Trell kadar kaptan, Paragon'un bugünlerde kaptana ihtiyaı yok zaten. Kendini yönetmeye karar vermiş bir yaşam gemisi var!

Sedric konuşmalarına müdahale etti. "Burada mutlaka kalacak bir yer vardır herhalde? Mütevazı bir yer bile olur."

"Bir hanımefendiye layık bir yer yok. Hayır, Sedric dostum, korkarım bir gece daha misafirliğime katlanmak zorundasın. şimdi izin verirsen, dmencimle konuşmam gerek. Cassarick'e varmadan önce nehrin zorlu bir bölümü var. O yıl nehirden deniz yılanları geldiğinde, onları engellemek için kilitler yapmaya çalıştılar. Zavallı yaratıklara pek faydası olmadı ve o günden beri gemilerin seyri için tehlike oluşturuyorlar." Böyle diyerek, korkuluktan indi ve güverteye ıktı. Karanlıkta hızla gözden kayboldu.

Alise, yaklaşan Cassarick'in ışıklarına baktı. Sedric ekşi bir sesle sessizce konuştu. "Bu kokuşmuş gemiden bir an önce çıkmak istiyorum."

Sesindeki kin onu şaşırttı. "Gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Mahremiyet yok, yemekler ilkel, yolcular sokak köpekleriyle arkadaşlık etmekten bir adım öteye geçemiyor ve 'ranzam' son uyuyan kişinin kokusuyla dolu. Banyo yapamıyorum, tıraş olmak imkansız ve bu yolculuk için hazırladığım tüm giysilerim artık geminin sintine kokuyor. Bu yolculukta seninle birlikte rahat olacağımı beklemiyordum ama bu kadar sefaletle dşeceğimizi de tahmin etmemiştim."

Alise, onun şiddetli sözleri karşısında şaşkına döndü. Sedric, onun sessizliğini kınama olarak algıladı ve öfkeyle devam etti: "Kendi başına kokuşmuş bir odan olsa bile, burada keyifliymiş gibi davranamazsın. O korsan sana hiç saygı göstermiyor. Ne zaman arkamı dönsem sana sarkıntılık yapıyor ya da seni tavernadaki bir fahişeymişsin gibi 'canım' diye çağırıyor. Gemisini yönetmekten çok burada senin yanında oturup vakit geçiriyor."

Kadın dilini buldu. "Bunu uygunsuz mu buluyorsun? Yoksa benim davranışım mı kınanacak?"

"Oh, Alise, sen daha iyi bilirsin." Sesindeki keskinlik kayboldu. "Senin onursuz bir şey yapmayacağını biliyorum, hele ki 'temiz gömlek'i son iki gündür giymediğı gömlek olarak gören kokuşmuş bir nehir adamıyla. Hayır, seni suçlamıyorum. Sen çok kararlı bir kadınsın ve hayal kırıklığına rağmen dragons, leaped to

onları gerçekten görmeye çalışmanın pratikliği. Bu gemide kendimi çok rahatsız hissediyorum. Aynı zamanda, karşı karşıya olduğumuz gerçekleri fark ettiğin ve Rain Wilds'a ziyaretimizin ilk planladığın kadar uzun sürmeyeceği için rahatladım.

"Sedric, çok üzgünüm! Hiçbir şey söylemedin. Bu kadar mutsuz olduğunu fark etmedim. Belki yarın bize uygun bir konaklama yeri bulabilirsin, evet, ve sıcak bir banyo ve iyi bir yemekle biraz zaman geçirebilirsin. İstersen uzun bir dinlenme bile alabilirsin. Yerel konseyle konuşursam sorun olmaz. Ejderhaları ziyaretim için bana rehber vermezlerse çok şaşırırm. Senin o yaratıkları görmem için hiçbir neden yok. Başlangıçta, uzun ve ayrıntılı konuşmalar yapacağımızı düşünmüştüm, senin de söylediklerimi not alıp benim için eskizler yapacağını ummuştum. Ama şimdi, bu deneyimin bir hayvanat bahçesi gezisinden fazlası olmayacağını bildiğim için, seni bu eziyete sokmanın bir anlamı yok." Bunu söylerken sesinden hayal kırıklığını kesinlikle belli etmedi. Ejderhalarla tanıştığında onun yanında olmasını istiyordu, sadece tanıdık bir yüzün rahatlığı için değil.

Orada onu göreceği biri olmasını istiyordu. İkisini Bingtown'da, havasız bir akşam yemeğinde, belki birinin ona ejderhalarla geçirdiği zamanı soracağını hayal etti. O, mütevazı bir şekilde bunun pek de maceralı bir deneyim olmadığını söylerdi, ama Sedric ona nazıkçe karşı çıkarak sesini yükseltir ve ejderhalarla geçirdiği zamanı esprili bir hikayeye dönüştürürdü. Kendini, ejderhalarla karşılaşmak için özel olarak aldığı siyah botları ve kanvas pantolonuyla, düzlüklerde yürüyerek pullu devlerle yüzleşirken hayal etti. Kendi kendine gülümsedi.

Ejderhalarla karşılaşmadan önce, yerel Tüccarlar Konseyi'ni ziyaret edip kendini tanıtmalı ve izin almalıydı. Orada da onun eşlik etmesini umuyordu. Konseyi ziyaret ettiğinde kiminle karşılaşacağını hiç bilmiyordu. Sedric'in kolunda girip, böylesine yakışıklı ve çekici bir eşlikçinin layık bir kadın olarak görülmek istiyordu. Ama o, onunla gelmek için zaten çok fedakarlık yapmıştı. Artık kibirini bir kenara bırakıp onun rahatını düşünmenin zamanı gelmişti.

Sedric daha dik oturdu. "Alise, öyle demek istemedim! Seninle birlikte olmaktan çok memnunum ve senin de ejderhaları görmekten benim kadar keyif alacağını düşünüyorum. Seni cesaretinden düşürdüğüm için özür dilerim. Biraz uyuyalım ve sabaha erken kalkalım. Benimle birlikte kalacak yer arıyım; seni yabancı bir şehirde asla yalnız bırakmam. Ve

Kaptan Leftrin ne derse desin, buranın ne kadar güvenli ya da tehlikeli bir yer olduğunu bilmiyoruz. Kalacak yerimizi bulalım, dediğin gibi yemek yiyip yıkanıp giyinelim, sonra birlikte Konsey'e gidelim. Sonra da ejderhalara!"

"O zaman benimle gelmek istemiyor musun?" Onun tavrındaki ani değişiklik onu şaşırttı. Yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı.

"Hiç de değil," diye ısrar etti. "Ben de senin kadar ejderhalara yaklaşmayı dört gözle bekliyorum."

"Hayır, değilsin," dedi Alise gülerek. Gece vakti, ona olan sevgisini gözlerinde belli etmesinden korkmasına gerek olmadığını bilerek, cesurca onun yüzüne baktı. "Ama bu çok nazık bir yalan, Sedric. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ve Bingtown'dan sürgün edilmeye çok iyi katlandın. Döndüğümüzde, sana bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağıma söz veriyorum."

Sedric aniden rahatsız oldu. "Alise, böyle bir şeye gerek yok. Sana söz veriyorum. Seni kabinine kadar geçireyim, sonra iyi geceler dilerim."

Kendi başına kabinine gidebileceğini söylemek istedi. Ama bunu yapmak, kaptanla yaptığı sessiz sohbetlerden hoşlandığını ve o gece tekrar ona eşlik etmesini umduğunu itiraf etmek anlamına gelirdi. Ancak Sedric, bu tür sohbetlere karşı çekinceleri olduğunu açıkça belirtmişti ve onu, ona eşlik etmek için uyanık kalmak zorunda bırakarak rahatsız bir duruma sokmak istemiyordu. Ayağa kalktı ve koluna girmesine izin verdi.

SINTARA KARANLIĞA UYANDI. Karanlık onu sarsmıştı, çünkü güneşli mavi gökyüzünde, mavi ve gümüş rengi geniş bir nehrin üzerinde parıldayan bir şehrin üzerinde uçtuğunu hayal ediyordu. "Kelsingra," diye mırıldandı kendi kendine. Gözlerini karanlığa kapattı ve kendini rüyasına geri dönmeye çalıştı. Şehrin merkezindeki uzun harita kulesi, geniş şehir meydanı, sıçrayan çeşmeler ve ana binalara giden geniş, alçak basamaklar aklına geldi. Duvarlarda freskler vardı, Elderling ve ejderha kraliçelerinin resimleri. Atalarından biri, o geniş merdivenlerde uzanmış, güneşin ve taşların ısıyla kavrulurken uyuduğunu hatırlıyordu. Orada uyuklamak ne kadar keyifliydi, işlerine koşturan insanları neredeyse hiç fark etmeden...

sesleri, uzaktaki nehrin kıkırdaması kadar müzik gibiydi.

Sintara gözlerini tekrar açtı. R yayı geri getiremiyordu ve anısı, zayıf ve parçalanmış bir yedeğiydi. Nehrin  amurlu kıyılardan mırıldandığını duyabiliyordu, ama aynı zamanda yakınlarda uyuyan bir düzine ejderhanın g r sesli nefeslerini de duyuyordu. Rüya ile gerçeklik arasında hiçbir benzerlik yoktu.

Mercor planını titizlikle uygulamaya koymuştu. S ylenti i hiçbir zaman bir insana doğrudan aktarmamıştı. Her zaman, insanlar yakınlarda olduğunda ejderhaların Kelsingra'nın harikalarından bahsetmelerini sağlardı. Bir keresinde, işçiler gömülü şehirden güzel bir ayna  er evesi taşırken bu olmuştu.  er evenin yapıldığı malzemeyi tanıdı, dokunduğunda ışık yayan tuhaf bir metaldi. Mercor ona bir göz attı ve Sestican'a dönerek, "Kelsingra'daki Kraliçe Sarayı'nın aynalı odasını hatırlıyor musun? Tavan aynalarına tek başına yedi binden fazla mücevher yerleştirilmişti. Kraliçe odaya girdiğinde ışık ve koku nasıl yayılırdı!" dedi.

Bir başka sefer, avcılar onlara yemek için bir geyik leşini getirmişlerdi. Mercor, acınacak kadar küçük payını alırken şöyle demişti: "Kelsingra'daki Kral Salonu'nda bir geyik heykeli vardı, değil mi? Altın kaplı fildişinden yapılmış, gözleri iki devasa siyah m cevherdi. Onu harekete geçirdiklerinde nasıl parladıklarını ve kralın odasına biri girdiğinde nasıl toprağı pen eleyip başını salladığını hatırlıyor musun?"

Yalan, hepsi yalan. Sintara, böyle bir hazinenin var olduğunu hatırlamıyordu. Ama her konuşmasında, insanlara bakmasa bile, onlar durup onu izliyorlardı. Ay değişmeden önce, insanlar karanlıkta, meşaleler olmadan yanlarına gelip Kelsingra hakkında sorular sordular. Ne kadar uzaktaydı? Yüksek bir yerde mi yoksa alçakta mı inşa edilmişti? Ne kadar büyük bir şehirdi? Binalar neyden yapılmıştı? Mercor da işine geldiği gibi yalan söylemişti, çok uzak olmadığını, yüksek bir yere inşa edildiğini ve tüm binaların mermer ve yeşim taşından yapıldığını söylemişti. Ama bundan fazlasını söylemedi, ne eskiden var olan yer işaretlerini ne de Cassarick'ten kaç gün uzaklıkta olduğunu. Bir insanın eskiden bulunduğu yeri gösteren bir harita yapmasına da yardım etmeyi kabul etmedi.

"Söylemek imkansız," diye nazıkçe açıkladı. "O zamanlar nehir yüzlerce kolla besleniyordu. Kelsingra'ya gelmeden önce büyük bir göl vardı. Bunu hatırlıyorum. Ama daha fazlasını söyleyemem. Eğer istersem ve kendimi besleyecek bir yol bulursam, oraya gidip tekrar bulabilirim, eminim. Ama hayır, bunu kelimelerle anlatamam."

Ertesi akşam, aynı soruları soran başka adamlar geldi ve iki gece sonra daha da fazlası geldi. Hepsi aynı alaycı cevapları aldı. Sonunda, gün ışığıyla birlikte Cassarick Tüccarlar Konseyi'nden yarım düzine üye, ejderhalara bir teklif sunmak için geldi. Onlarla birlikte, öfkeli ve korkmuş bir halde, başını beyaz ve kırmızı bir türbanla örtmüş, altın kumaştan giysiler giymiş Malta the Elderling de geldi.

Sadece Malta'nın isteği üzerine tüm ejderhalar Konsey'in teklifini dinlemek için toplandı. Konsey, en büyük ejderhayla konuşup onun onayını alırsa bağlayıcı bir anlaşma yapabileceklerini düşünüyor gibiydi. Malta buna yüksek sesle güldü ve herkesin çağrılmasında ısrar etti. Sonra Konsey'in başkanı, kemikleri o kadar zayıf ki yemeye bile değmeyecek kadar zayıf bir adam, uzun uzun konuştu. Konseyin ejderhaların içinde bulunduğu kötü koşullardan rahatsız olduğunu ve onların eski vatanlarına dönmelerine yardım etmek istediklerini söyleyerek, pek çok yağcı sözler ve vaatlerde bulundu.

Mercor, onlara insanların ellerinden geleni yaptığını ve ejderhaların "vatanları" olmadığını, ancak yeryüzü, deniz ve gökyüzünün üç aleminin hak sahipleri olarak hak ettikleri şekillerinde olduklarını söyledi. Konsey liderinin verdiği açık ipuçlarını anlamamış gibi davranmıştı, ta ki Malta onun aptallığını görerek açıkça şöyle diyene kadar: "Onlar senin onları Kelsingra'ya götürebileceğini ve orada büyük bir hazine bulacaklarını düşünüyorlar. Seni buradan ayrılmaya ve efsanevi şehri aramaya ikna etmeye çalışıyorlar. Ama sizi çok seven ben, onların sizi sadece ölüme gönderdiğinden korkuyorum. Onlara hayır demelisin."

Ama Mercor onun tavsiyesine kulak asmamıştı. Bunun yerine üzülererek şöyle demişti: "Böyle bir yolculuk imkansız bir girişim olur. Sizi Kelsingra'ya götürmeden çok önce açlıktan ölürüz. Her birimiz böyle bir yolculuğa çıkmaya hazırız. Ama aramızda küçük ve zayıf olanlar var. Onları besleyecek avcılar ve Elderlinglerin eskiden yaptığı gibi bize bakacak ve hizmet edecek hizmetkarlar lazım. Hayır. Korkarım bu imkansız. Hayır demek zorunda değilim, çünkü evet demek anlamsız olur."

Sonra Malta'nın sözlerini kesmesi, yalvarması ve hatta öfkeli bağırışlarına rağmen, bir anlaşma yaptılar. Konsey, onlara eşlik edecek, avlanacak ve her türlü ihtiyaçlarını karşılayacak avcılar ve hizmetkarlar bulacaktı. Karşılığında, ejderhaların tek yapması gereken onları Kelsingra'ya ya da eskiden bulunduğu yere götürmekti.

"Buna razıyız," demişti Mercor ciddiyetle.

"Sizi kandırıyorlar!" diye itiraz etti Malta. "Sizi başlarından savmak istiyorlar, böylece Cassarick'i daha kolay kazıp sizi beslemek zorunda kalmayacaklar. Ejderhalar, lütfen beni dinleyin."

Ama anlaşma yapılmıştı. Kalo, çamurlu, mürekkepli ayağını kendisine uzatılan bir parça parşömene bastırdı, sanki böyle saçma bir tören bir ejderhayı, hele ki hepsini bağlayabilirmiş gibi. Malta dişlerini sıktı ve yumruklarını sıktı, Konsey bunun gerçekten en iyi plan olduğunu ilan etti. Sintara, ejderhaların kendilerinin insanları manipüle ederek onlara sunmaya zorladıkları şeye bu kadar kararlı bir şekilde karşı çıkan genç Elderling'e bir parça acıma hissetmişti. Mercor'un onunla sessizce konuşmanın bir yolunu bulacağını ummuştu. Ama ya Mercor bunu umursamadı ya da planını tehlikeye atabileceğini düşündü. Konsey üyeleri ayrıldığında, Sintara da onlarla birlikte gitti, öfkeden hala yanakları kızarmıştı.

"Bu kesin karar değil!" diye uyarmıştı. "Bunu yasal hale getirmek için tüm Konsey üyelerinin imzası gerekiyor! Bunu yaparken ben boş boş durmayacağım!"

Malta'yı görmek onu üzmüştü ve şüphesiz rüyalarının sebebi de oydu. O genç bir Elderling'di, bu forma yeni dönüşmüş bir insandı. Eski Elderling'ler gibi olmak istiyorsa, önünde yıllarca büyüme ve değişim süreci vardı.

Ama olamayacaktı. Bazı insanlar ona hayranlıkla bakıyordu, ama çoğu onu hor görüyordu. Tintaglia, diğer ejderhaları terk ettiği gibi yeni Elderlingleri de terk ettiğine göre, Malta, Selden ve Reyn'in şimdi ne olacağını merak ediyordu. Tintaglia'nın gitmiş olmasını suçlamıyordu. Kendi ihtiyaçlarını önce düşünmek ejderhaların doğasıydı. Bir eş ve daha iyi avlanma alanları bulmuştu ve sonunda yumurtlayacak ve yumurtalarından yılanlar çıkacaktı. Ejderhaların döngüsü, gerçek ejderhaların döngüsü, o yılanlar denize girdiğinde yeniden başlayacaktı.

Ama o zamana kadar, Sintara ve diğer ejderhalar Rain Wilds'ta var olan tek canlılardı. Hepsi başka bir zamandan gelen yaratıklardı

artık onları hatırlamayan bir dünyaya yeniden doğmuşlardı. Ve ne yazık ki, bu dünyaya uygun olmayan, zayıflamış halleriyle geri dönmüşlerdi.

Bir zamanlar kendilerine Üç Diyarın Efendileri derlerdi. Deniz, kara ve gökyüzü ejderhalara ve onların soyuna aitti. Kimse onlara hiçbir şeyi reddedemezdi. Her şeyin efendisiydiler.

Ve şimdi hiçbir şeyin efendisi değillerdi, çamur ve leşlere mahkumdular ve Sintara, nehrin yukarısına doğru sürünerek yavaş bir ölüme mahkum olduklarından şüphe duymuyordu. Gözlerini tekrar kapattı. Zamanı geldiğinde gidecekti. Kalo'nun sözüne bağlı olduğu için değil, burada kalmanın bir geleceği olmadığı için. Eğer sakat ve kırık bir varlık olarak ölmek zorundaysa, en azından önce küçük bir parça hayat yaşayacaktı.

Alise uyandığında henüz şafak sökmemişti. Birkaç saatten fazla uyuduğunu sanmıyordu. Kabininin kapısının hafifçe açılma sesiyle gözlerini açtı ve nefesini tuttu. O anda, onu uyandıranın kapısına gelen yumuşak bir vuruş olduğunu fark etti. "Uyanık mısın?" diye sordu Kaptan Leftrin sessizce.

"Şimdi uyandım," dedi ve yorganı çenesine kadar çekti. Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Şafak sökmeden karanlıkta kabinine gelen bu adam ne istiyordu?

Kaptan, onun sormadığı soruyu cevapladı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama temiz bir gömlek almam gerekiyor. Yerel konsey benimle hemen görüşmek istiyor. Anlaşılan beni izliyorlar ve limana yanaşmamı bekliyorlar. Dün gece geç saatlerde bir ulak gemimize geldi ve bir mesaj getirdi. Ejderhaların taşınmasıyla ilgili sözleşmeleri bir an önce sonuçlandırmamız gerektiğini söylüyor." Kaptan, daha çok kendine, ona değil, başını salladı. "Bir şeyler dönüyor. Her şey, birinin bir başkasından bir ödülü kapmaya çalıştığını gösteriyor. Bu, Konsey'in tarzı değil. Her zaman, dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi davranıp, şartlarını kabul etmek zorunda kalana veya param bitene kadar pazarlık yapmamı isterler."

"Ejderhaları bir an önce taşımak mı?" Bu sözler üzerine zihni dondu. Ranzasında doğruldu ama battaniyeyi üzerine sıkıca sarıldı. "Nereye bu kadar aceleyle taşıyorlar? Neden?"

"Bilmiyorum, hanımefendi. Onlarla görüştüğümde öğrenirim herhalde. En kısa sürede beni görmek istediklerini söylediler. O yüzden yola çıkmam lazım."

"Ben de seninle geliyorum." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, ne kadar cüretkar konuştuğunun farkına vardı. Adamın söylediklerinde, onun eşlik etmesini isteyeceğine dair en ufak bir ima bile yoktu. O da eşlik etmek isteyip istemediğini sormamıştı, sadece kararını açıklamıştı. Kendisi için karar verme yeteneği, onu birdenbire belaya sokacak mıydı?

Ama o sadece, "İster misin diye düşündüm. Ben birkaç şey alıp kabinde çıkayım da mahremiyetin olsun. Sana fazladan iki dilim ekmek kızartıp kahve fincanını hazırlayayım." Konuşurken kabinde dolaştı, askıdan bir gömlek aldı ve tıraş bıçağı ile sabunun bulunduğu kutuyu aldı. Sedric'in söylediklerinin doğru olduğunu fark edemedi. Gömlek birkaç gün önce giydiği gömlekti ve onu hiç yıkanmış veya kurutulmuş görmemişti. Umursamadığını fark etti.

Kapı arkasında sessizce kapanır kapanmaz yataktan fırladı. Gününün merdiven tırmanmakla geçeceğini tahmin ederek, binicilik yapmaya gider gibi etekli pantolon ve botlarını giydi. Üstüne kalın pamuklu, pratik bir bluz giydi. Kahverengi, sağlam kumaştan yapılmış bir ceket giyip beline sıkıca bağladı. İşte. Biraz erkeksi bir görünüşü olabilirdi, ama günün getireceği her şeye hazırdı. Kaptanın küçük aynası, nehirde geçirdiği günlerin çillerini çoğaltıp koyulaştırdığını gösterdi. Güneş şapkası takmasına rağmen saçları turuncuya dönmüş ve saman gibi kurumuştur. Bir an için, kendi görüntüsünün sadeliği onu cesaretinden düşürdü. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve ağzını düzeltti. Buraya hayranlık uyandırmak için gelmemiştir, ejderhaları incelemek için gelmiştir. Şansı yüzünde değildi ve hiç olmamıştır. Önemli olan zekasıydı. Aynaya gözlerini kısarak baktı, çenesini öne çıkardı, dokunmuş hasırdan yapılmış sade bir şapka kapıp başına geçirdi.

Kaptan Leftrin'i mutfak masasında yalnız buldu. Masada iki buharlı kahve fincanı duruyordu. O içeri girdiğinde sırtı ona dönüktü ve mutfak ocağında kalın dilimlenmiş sarı ekmeği kızartıyordu. Yapışkan bir pekmez kabı ve iki ağır toprak tabak ekmeği bekliyordu. Leftrin dönüp her tabağa bir dilim ekmek koyarken ona gülümsedi. "Vay, çok hızlı oldun! Kız kardeşim bir şey yapmak için giyinmek için yarım gün harcardı. Ama sen hazırsın, hem de resim gibi güzelsin!"

Yanaklarının kızardığını hissedince şok oldu. "Çok nazıksınız," diyebilirdi ve bu cevabın çok resmi olduğunu düşünerek hoşuna gitmedi. Sedric'in ona bunun uygunsuz olduğunu söylemeseydi keşke diye düşündü.

Kaptanın rustik flörtünü teşvik etmek için. *Bu sadece onun tavrı*, diye kendine kararlı bir şekilde söyledi. *Benimle bir ilgisi yok*, ve masadaki yerine oturdu. Gemide hareket eden tek iki kişi onlar gibi görünüyordu. Kahveden bir yudum aldı. Kahve koyu ve siyahtı, muhtemelen bütün gece geminin ocağında bekletilmişti. Kahveyi yumuşatacak krema yoktu, bu yüzden denizcilerin önceki örneğini takip ederek bolca pekmez döktü. Artık sadece katran tadı değil, tatlı katran tadı vardı. Kızarmış ekmeğinin üzerine pekmez damlattı ve sıcakken yedi. Kahvaltılarını nezaketten çok verimlilikle yaptılar. Leftrin masayı temizledi, tabakları ve kupaları bulaşık kabına koyarken gürültü çıkardı. "Gidelim mi?" diye sordu ve o da

başını sallayarak cevap verdi.

Birlikte mutfaktan çıktılar ve adam, kadına gemiden inmek için elini uzattı. İskele köprüsü açılmadığı için, kayıktan rıhtıma atlamak gerekiyordu. Kadın güvenle ayak basınca, adamın uzattığı eli kabul etmek doğal geldi. Sabahın ilk ışıklarıyla rıhtımda yürürken, adam geçtikleri tekneleri işaret ederek isimlerini ve her biri hakkında biraz bilgi verdi. Tarman, açık ara en büyük gemiydi. "Ve en eskisi," dedi gururla. "Onu inşa ederken, sihirli ağaçtan hiç esirgememişler. O denize indirildiğinden beri nehir binlerce tekneyi yuttu, ama Tarman nehri, kayaları, asit akıntıları ve engelleri aşip yoluna devam ediyor."

Yüz en iskeleden ayrıldıklarında, geniş bir toprak yola çıktılar. Zemin ayaklarının altında garip bir şekilde çöküyordu. "Bu bir deri yol," dedi. "Eski bir teknik. Kütüklerin üzerine tabakalar halinde tabaklanmış deriler, üzerine kalın bir tabaka sedir dalları ve kabuğu, sonra yine deriler ve en son kül, ardından da hepsinin üzerine bir tabaka toprak. Çürüme süreci yavaşlar ve ahşap ve deri katmanları bir miktar yüzdürme özelliği kazanır. Sonsuza kadar dayanmaz, ama bir şey yapmazlarsa bu yol birkaç hafta içinde çamurla kaplanır ve kısa süre sonra su sızarak yolu doldurur. Çok önemli görünmeyebilir, ama Cassarick'e yapımı oldukça pahalıya mal oldu. İşte asansör istasyonuna geldik. Merdivenleri mi tercih edersin?"

Devasa bir ağacın dibinde, ağacın gövdesini saran spiral bir merdiven vardı. Başını geriye doğru uzattı ve Cassarick'in en alt katını gördü. Merdivenin yanında alternatif olarak, etrafı örgü korkuluklarla çevrili, dayanıksız görünümlü bir platform vardı. Yanında, saplı uzun bir örgü ip sallanıyordu. "Zili çekersen, operatör iş başındaysa

alışıyorsa, sizi yukarı çıkarmak için karşı ağırlığı indirir. Bir iki peni tutar, ama merdivenlerden daha hızlı ve kolaydır."

"Sanırım merdivenleri tercih ederim," diye karar verdi Alise. Ama daha yarıya bile gelmeden kararından pişman oldu. Tırmanış görüldüğünden daha dikti. Kaptan cesurca ona eşlik etti, her adımda hafifçe homurdandı. İlk sahanlığa ulaşıp etrafına baktığında, ağrıyan bacaklarını aniden unuttu.

Ağacın dev gövdesini geniş bir platform çevreliyordu. Gövdeye yaslanmış satıcı tezgahları, kanvas perdelerini yeni açıyordu. Gövdenin etrafındaki merkezi platformdan, diğerk ağaçlara ve gövdelerini çevreleyen platformlara doğru çeşitli yönlerere örülmüş bir örümcek ağı gibi asılı tahta yürüyüş yolları uzanıyordu. Tahta yürüyüş yollarının asma dallardan örülmüş korkulukları vardı, ama ortaları sarkmıştı ve tahtalarda gözle görülür boşluklar vardı. "Tüccar Salonu bu tarafta," dedi Leftrin ve elini koluna koyarak onu yürüyüş yollarından birine yönlendirdi.

Dört adım attıktan sonra başı dönmeye başladı. Tahtalar ayaklarının altında müzik gibi sesler çıkartıyordu. Leftrin, dayanıksız korkuluklarla ilgilenmedi ve köprünün hafif sallanmasından habersiz görünüyordu. Aşağıya baktı, çok aşağıda görünen toprağı görünce nefesini tuttu, sonra yana baktı ve aniden mide bulantısı hissetti. Köprü, ağırlıklarından dolayı sarkıyordu ve tahtaların üzerinde adımlarını atarken her an düşeceğini düşünüyordu. Leftrin, kolundaki elini onun elinin üzerine koydu. "Önündeki bir sonraki platforma bak," dedi alçak ve güven verici bir sesle. "Ritmini yakala, merdiven çıkmak gibi. Aşağıya bakma ve orada olmayan şeyleri düşünme. Rain Wilders bunları yüz yıldan fazladır inşa ediyor. Bunlar bizim sokaklarımız. Güvenebilirsin."

Alkışlayarak ya da küçümseyerek değıl, sadece olgusal bir şekilde konuştu. Korkması nedeniyle onu küçümsemiyordu; onun doğal olarak endişeli olmasını kabul ediyordu. Bu, onun tavsiyesini dinlemesini bir şekilde kolaylaştırdı. Koluna daha sıkı tutundu ve adımlarını onun adımlarına uydurdu, böylece kısa sürede ritmik bir şekilde ilerlemeye başladılar. Aniden, sanki bir dansa eşlik ediyorlarmış gibi oldular. Köprünün en alçak noktasına ulaştılar ve sonra hafif bir yokuşu tırmanmaya başladılar, tahtalar eğimli bir merdiven haline geldi ve aniden bir sonraki platforma ulaştılar. Kız nefes almak için orada durdu ve Kaptan Leftrin de onunla birlikte durdu.

"Sadece üç tane kaldı," dedi ona, ve kız biraz korkmuş hissetse de, bu durum onu yıldırmadı. Bu bir meydan okuma, diye düşündü.

Meydan okunmuş, ama bu meydan okumayı kabul etmekten korkmuyordu. "Hadi gidelim o zaman," dedi.

İkinci köprüde, karşıdan gelen bir grup işçiye rastladıklarında neredeyse cesaretini kaybediyordu. Leftrin'le birlikte kenara yaklaşarak onların geçmesini beklediler ve adımlarının ritmi, tüm yapıyı dostça okşanmış bir köpek gibi sallandırdı. Ancak üçüncü köprüyü geçerken, Leftrin'le dans ettiği hissini yeniden kazanmıştı. Son platforma vardıklarında, biraz nefes nefese kalmıştı ama zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Cassarick'in hırsı vardı. Bu, şimdiye kadar gördüğü en büyük ağacın gövdesinin etrafına inşa ettikleri Tüccarlar Salonu'nun büyüklüğünden belliydi. Salonu destekleyen ve çevreleyen platform, bir esplanade görevi görüyordu. Salon ve ağacı çevreleyen platformdan, bitişik ağaçlardaki platformlara dört merdiven uzanıyordu. Saat henüz erkendi ve ağaçların tepesinden bu kadar aşağıda ışık loştu, ama yine de yürüyüş yollarını titrek meşaleler aydınlatıyordu. Yolculukları onları nehir kıyısından uzaklaştırmıştı ve açık alandan yerleşime daha az ışık giriyordu. Alise, fantastik insanların yaşadığı bir alacakaranlık şehrine yolculuk yapmış gibi hissetti.

Bingtown'da, oraya yerleşen ilk Tüccar ailelerinin torunları arasında büyümüşü. Rain Wilds'daki akrabalarını her zaman bilmiş ve Rain Wilds ile Bingtown arasındaki bağlara saygı duymuştu. Sadece Rain Wilds'da, eski Elderlinglerin büyülü hazineleri ortaya çıkarılabilirdi. Ancak Rain Wilds'da yaşamak ve gömülü Elderling şehirlerinde çalışmak, oraya yerleşen halk için büyük bir bedel gerektiriyordu. Neredeyse tüm Rain Wilders'lar doğumda bir tür şekil bozukluğu ile doğar ve bu bozukluk her geçen yıl daha da artar. Bazen kafa derisinde veya dudaklarda hafif pullaşma, bazen de çene hattında sarkık çıkıntılar görülür. Yaşla birlikte göz rengi değişebilir ve tırnaklar kalınlaşabilir; bunlar Bingtown'u ziyaret eden Rain Wilder'larda sıkça görülen özelliklerdir. Kaptan Leftrin'in bile bu izlerden payına düşeni vardı. El sırtları ve bilek kemiklerinin üzerindeki deri mavimsi ve hafif pulluydu. Kalın kaşlarının arkasında ve boynunun arkasında daha fazla pul gördüğünü sandı. Bunları görmezden gelmek kolaydı.

Cassarick'te, Trehaug'da olduğu gibi, Rain Wilders'ların çoğu peçesizdi. Burası onların şehriydi ve burayı ziyaret edenler onlara saygı göstermezlerse, hızla gitmeleri için teşvik edilirdi. Daha önce yanlarından geçen işçilere bakmamaya çalışmıştı. Ellerinin sırtları ve

dirsekleri yoğun pullarla kaplıydı ve pullar ten renginde değil, mavi, yeşil veya çarpıcı kırmızı renkteydi. Bir adamın kafası tamamen kilsizdi, çıplak kafatası, kaşları ve dudakları ince zırh gibi pullarla kaplıydı. Bir diğeri çenesinin boyunca etli çıkıntılarla kaplıydı ve bazıları gözlerini gölgeliyordu, kalın ve sarkık, horoz ibiği gibi. Gözlerini onlardan kaçırdı, koşan köprüde dengede kalmak için tüm dikkatini vermesi gerektiği için minnettardı.

Ama şimdi sağlam bir platformun üzerindeydi ve bakışlarını nereye yönelteceğini bilemiyordu. Günün bu erken saatlerinde ortalıkta pek kimse yoktu, ama hepsi Rain Wilders'lardan olduğu belliydi. Birçoğu ona meraklı bakışlar atıyordu ve o, onların dikkatini çeken şeyin, giydiklerinden çok farklı olan kıyafetleri olduğunu kendine umutsuzca telkin etti. Erkekler neredeyse üniforma gibi ağır mavi pamuklu gömlekler, kalın kahverengi kanvas pantolonlar ve bol kanvas ceketler giyiyorlardı. Giydikleri botlar ağırdı ve önceki günkü işlerinden kalma kurumuş çamurla kaplıydı. Öğle yemeklerini kanvas çantalarda taşıyorlardı. Kalın eldivenler ve yün şapkalar pantolon ceplerinden çıkıyordu. "Kazıcılar," Leftrin yanlarından geçerken ona söylemişti. "Uzun bir günün işine gidiyorlar. Orada hava soğuk ve nemli, kışın da yazın da."

Şimdi, yumuşak deri pantolon ve kürklü deri yelek giymiş bir kadının yanından geçerken Leftrin, "O bir tırmanıcı. Daha iyi tutunmak için çıplak ayakla yürüdüğünü görmüyor musun? Bugün meyve toplamak veya kuş avlamak için ağaçların tepesine çıkacak," dedi.

Cassarick'teki kadınların zorlu ve yoksul bir hayat sürdürdüklerine karar vermek üzereyken, iki kız çocuğu sohbet ederek karşılarından geçtiler. Sabahlık giymişlerdi ve belki bir arkadaşlarını ziyaret etmeye ya da sabah pazarına gitmeye gidiyorlardı. Fırfırlı etekleri Bingtown'da giyilenlerden daha kısaydı ve yumuşak kahverengi ayakkabılarını gösteriyordu. Dantelli küçük şallar giymişlerdi ve şapkaları büyük, yumuşak katlanmış yapraklar gibi tasarlanmıştı. Kız, başını çevirip onlara baktı ve bir an tanıdık bir kıskançlık duygusu onu boğdu. Kızlar çok neşeli ve meşgul görünüyorlardı, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Bir köprüye geldiklerinde kol kola girdiler ve köprüyü geçtiler, karşıya vardıklarında yaramaz kızlar gibi çılgılık attılar.

"Neden iç çekiyorsun?" diye sordu Leftrin ve o, onları izlediğini fark etti.

Kafasını salladı ve kendi aptallığına gülümsedi. "Sadece, o yaşları atladığımı ve bunu hep pişmanlık duyacağımı düşünüyordum. Sık sık, bir kızıdan olgun bir kadına geçtim, aradaki o heyecanlı dönem hiç olmadı diye hissediyorum."

"Hayatını yaşamış yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun."

Boğazında ani bir yumru belirdi. *Öyleyim*, diye düşündü. *Birkaç gün sonra eve gidecek ve hayatımın geri kalanında yapacağım şeye yerleşecekti. Önünde macera yoktu, beklediği bir değişiklik yoktu. Düzgün bir hayat sürmekten başka bekleyebileceğim hiçbir şey yok.* Yutkundu ve konuşabilecek hale geldiğinde, daha uygun kelimeler bulmuştu. "Şey, ben evli ve düzenli bir hayatı olan bir kadıyım. Sanırım özlediğim şey belirsizlik hissi. Her an gerçekleşebilecek olasılıklar."

"Ve bunu hiç yaşamadın mı diyorsun?"

Gerçek bir şekilde aşağılayıcı olduğu için durakladı. "Hayır. Sanmıyorum. Hayatım başından beri aşağı yukarı belliydi. Evlenmek benim için sürpriz oldu. Hiç evleneceğimi düşünmemiştim. Ama evlendikten sonra hayatım, bekar olduğum zamankinden çok da farklı olmayan bir rutine girdi."

Her zamankinden daha uzun süre sessiz kaldı ve ona baktığında, sanki sözlerini içinde tutmaya çalışıyormuş gibi ağzı garip bir şekilde büzülmüştü. "Söyle hadi," dedi kadın, sonra da onun içinden geçen yargıyı duymaya cesaretinin olup olmadığını merak etti.

Ona gülümsedi. "Söylemesi pek kibar değil, ama ben bir erkek olsaydım ve senin gibi bir kadınla evli olsaydım, ve o başka bir erkeğe, benim karısı olarak hayatının bekar olduğu zamankinden pek farklı olmadığını söyleseydi, neyi yanlış yaptığımı merak ederdim." Kaşlarını kaldırdı ve müstehcen bir tonla fısıldadı, "Ya da neyi yapmadığımı!"

"Kaptan Leftrin!" diye bağırdı kadın, gerçekten şok olmuş bir şekilde. Sonra adam kahkahayı patlatınca, o da ona katıldığı için dehşete kapıldı.

İkisi de nefes almak için durakladığında, adam uyarıcı bir şekilde elini kaldırdı. "Hayır. Söyleme! Bir karının kocası hakkında asla söylememesi gereken şeyler var! Zaten geldik, sohbet zamanımız bitti."

Tüccarlar Salonu'nun kapılarına ulaşmışlardı. Her bir kapı, bir insanın iki katı yüksekliğinde, tek parça siyah ahşaptan yapılmıştı. Leftrin birine bastı ve kapı sessizce açıldı.

Salonda pencere yoktu. Portakal çiçeği kokan tek bir mum dalıyla aydınlatılmış bir antre vardı. Leftrin durmadan

Halı kaplı zemini geçip bir dizi yüksek kapıdan daha geçti. Alise onu takip etti ve kendini dairesel bir odada buldu. Geniş bir podyumun etrafında alçalan sıralar halinde banklar vardı. Podyumun üzerinde uzun, soluk renkli bir masa ve arkasında bir düzine ağır sandalye vardı. Şu anda sandalyelerin sadece yarısı doluydu. Sarı camdan yapılmış küreler gibi görünen asılı küreler, odaya altın rengi bir ışık yayıyordu. Dağınık ışıklar, odadaki gölgeleri tuhaf şekillerde büküyordu. Odanın duvarları duvar halıları ile kaplıydı. Bu halılar ya Elderling kökenliydi ya da çok ustaca yapılmış taklitlerdi. Gözleri halılara takıldı ve her birini ayrıntılı olarak incelemek için zaman istemek istedi.

Ancak ani girişleri, masada oturan altı Rain Wilders arasında bir kargaşaya neden oldu. Saatin erken olmasına rağmen, hepsi tüccar cüppeleriyle resmi kıyafetler giymişti. Her cüppe, tüccarın hangi yerleşim ailesini temsil ettiğini belirtmek için farklı renk ve tasarımıydı. Alise hiçbirini tanımadı. Bingtown'daki Tüccar aileleri, yıllardır aralarında çok sayıda evlilik olmasına rağmen, Rain Wilds'takilerden farklıydı. Oturma yerlerinin ortasına yakın bir yerde, kırışık yüzlü ve sert gri saçlı bir kadın onlara sert bir bakış attı. "Bu özel bir komite toplantısı," dedi. "Tüccar işiyle buradaysanız, randevu alıp daha sonra gelmeniz gerekecek."

"Bu toplantıya davet edildiğimizi sanıyoruz," diye yanıtladı Leftrin. Alise, "biz" kelimesini kullandığını fark etti ve kalbi hızla çarptı. Onu burada tutup ejderhalarla ilgili olan biteni öğrenmesini sağlamak için elinden geleni yapacaktı. "Ben *Tarman* gemisinin kaptanı Leftrin. Dün gece geç saatlerde limana yanaştığımda, bu sabah 'mümkün olduğunca erken' buraya gelmem istendi. Sanırım ejderhaların nehir yukarı taşınmasıyla ilgili bir görüşme için. Ama yanılıyorsam..."

Sözünü yarım bıraktı ve kadının elleri, önceki itirazını reddedici bir hareketle havaya kalktı. Ama kadın konuşmadan, Alise ve Leftrin'in arkasındaki kapı duyulur bir gürültüyle ve öfkeyle kapandı. Alise şaşkınlıkla döndü ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Gümüş ve mavi renkli bir cüppe giymiş yaşlı bir kadın duruyordu. Gözleri altın ışıktaki metalik bir parıltıyla parlıyordu ve yüzü taştan oyulmuş öfkeyle doluydu. "Bu meşru bir toplantı değil, Yüzbaşı Leftrin. Gördüğünüz gibi, herhangi bir karar alabilmek için yeterli sayıda komite üyesi yok."

"Aksine, Malta Khuprus." Daha önce konuşan kadın bir tomar kağıt kaldırdı. "Bugünkü toplantıya işleri nedeniyle katılamayan iki üyenin adına hareket etme yetkisi veren mektuplar var."

. Onların oylarını uygun gördüğüm şekilde kullanabilirim. Ve buradaki hepimiz aynı şekilde oy kullanırsak, diğerleri oy versin ya da vermesin, çoğunluk biz oluruz."

"Ama eminim ki kardeşim Selden Vestrit'ten böyle bir mektup almadınız. Ve Tüccar Polsk, o ejderha Tintaglia'nın çıkarlarını temsil ediyor, onun yokluğunda nasıl bağlayıcı bir oylama yapabilirsiniz, anlamıyorum."

"O sadece bir oy. Bizimle aynı fikirde olsa da olmasa da, oyu sonucu değiştirmez."

"O, Tintaglia'nın çıkarlarını temsil ediyor. Ejderhalar adına konuşuyor. Onunla görüşmeden onların kaderiyle ilgili kararları nasıl kesinleştirebilirsiniz? Basitçe, bunu yapamazsınız!"

Yaşlı kadın konuşurken onların yanından büyük adımlarla geçti. Alise bakmamaya çalıştı ama kendini tutamadı. Herkes Malta Vestrit'in hikâyesini biliyordu. Jamaillia Satrapı'na karşı başarısız bir kaçırma planına karışmıştı. Onunla birlikte korsanlar tarafından yakalanmış ve sonunda Jamaillia ile Korsan Krallığı arasında barışın sağlanmasına yardımcı olan güçlerden biri olmuştu. Ama herkes onu bununla hatırlamıyordu. Yumurtadan çıkmadan hemen önce ejderha Tintaglia ile yakın temas halindeydi. Bazıları, onun sıradan bir Bingtown tüccar kızından, açıkça bir Elderling'e dönüşen bir kadına dönüşmesinin nedeninin bu olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise bunun ejderhanın bir hediyesi olduğunu söylüyordu. Nişanlısı ve kardeşi de aynı şekilde etkilenmişti ve onlar da ejderhanın yumurtadan çıkmasına tanık olmuştu. Hepsi de benzer değişiklikler gösteriyordu.

"Selden Vestrit'i bu toplantıya dahil etmeye çalıştık, ancak o burada ya da Trehaug'da değil. En az dört ay boyunca dönmesini bekleyemeyeceğimiz söylendi. O zamana kadar, kötü hava koşullarına ve Cassarick çevresindeki toprağı çamur deryasına çeviren ejderhaların olduğu uzun ve yağışlı bir kışa gireceğiz. Hemen harekete geçmeliyiz. Sadece komite üyelerinden birinin fikrini duymak için daha fazla gecikemesiniz."

"Sadece o Rain Wilds'ta olmadığı ve Tintaglia adına müdahale edemediği için harekete geçiyorsunuz."

Masadaki gri saçlı kadın sıkıntılı görünüyordu. Arkadaşlarından birkaçı rahatsız görünüyordu, ama en azından biri masanın kenarına parmaklarını vurarak rahatsızlığını ifade etti. Yüksek elmacık kemiklerinde turuncu pullar görünen genç bir adam açıkça öfkeliydi. Dişlerini

dişlerini sıkarak öfkeli sözleri içinde tutmaya çalışıyordu. Komite başkanı konuştu. "Ejderhalarla konuşmaya gittiğimizde sen de bizimle birlikteydin. Onların teklifimizi anladıklarını duydun. En büyük ejderha, siyah olan, hepsini daha iyi bir yere taşımak için teklifimizi kabul etti. Sürüye eşlik edecek ekstra avcı talebini bile kabul ettik. Avcılar her an gelebilirler ve hemen yola çıkmak isteyeceklerdir. Aslında bu sabahki toplantımızın amacı, ejderhaların beklentilerini karşılayabileceğimizi garanti altına almaktır. Yüzbaşı Leftrin, sizi ve mavnanızı ejderhaları ve avcılarını nehirden yukarıya götürmek için buraya çağırdık."

Alise, kadının konuşmayı Malta'dan Leftrin'e ne kadar ustaca çevirdiğini hayranlıkla izledi. Hala tüm bunların nasıl bir araya geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ejderhalar Cassarick'ten taşınacak mıydı? Avcılar onlara eşlik edecek miydi? Ve muhtemelen Kaptan Leftrin'in mavnasında mı?

"Bu çok kısa bir süre," diye cevapladı Kaptan Leftrin. Derin bir nefes aldı ve konuşurken sözlerini yavaşça ve dikkatlice seçti. "Neredeyse imkansız bir süre. Size bir cevap vermeden önce neyi kabul ettiğimi tam olarak bilmem gerekiyor."

Alise, onun çekingen sözlerinin ardındaki spekülasyonları duydu. Malta'nın tiradı, ona Cassarick Konseyi'ni köşeye sıkıştırdığını göstermişti. Hızlı hareket etmeleri gerektiğini itiraf etmişlerdi. Leftrin'in ona gemisi hakkında söyledikleri doğruysa, onun mavna gemisi, ejderhaları nehir yukarıya götürebilecek tek büyük gemiydi. Ona ne isterse ödemek zorundaydılar, yoksa fırsatı kaçıracaklardı. Alise, kış gelmeden ya da Selden Vestrit dönmeden ejderhaları yola çıkarmak istediklerini çok iyi anlamıştı.

Konsey üyesi, Leftrin ile Malta arasında bakışlarını gezdirirken sıkışmış gibi görünüyordu. "Size bir teklifimiz var, Kaptan Leftrin. Sizinle bir sözleşme yapmak istiyoruz. Geminizi ejderhalar ve bakıcıları için eskort gemisi olarak kiralamak istiyoruz. *Tarman*, bakıcılar ve ejderhalar için ekstra erzak taşıyacak ve avcılarımız için ulaşım ve konaklama imkanı sağlayacak. Gerekirse, bakıcıların küçük tekneleri geceleri ana gemiye bağlanabilir. Size eşlik etmek üzere seçtiğimiz avcılardan biri deneyimli bir kaşif. Ejderhalara et sağlamakla kalmayacak, nehrin haritasını çıkaracak ve önemli olayları günlüğüne kaydedecek. Ayrıca Konseyi temsil edecek ve ejderhaların uygun bir şekilde yerleştirilip yerleştirilmediğine karar verme yetkisine sahip.

karar verdiğinde size haber verecek ve o noktada Cassarick'e geri döneceksiniz."

Malta keskin bir soruyla sözünü kesti: "Eğer bekçilerin tekneleri geceleri yüzen bir gemiye bağlanmak zorunda kalacaksa, o sırada ejderhalar nerede olacak, bilmek istiyorum, Tüccar Polsk?"

Kadın başını salladı. "Ana gemi ihtiyacı varsayımsal bir ihtiyaç, Malta. Biz sadece her türlü olasılığa karşı önlem alıyoruz."

"Peki ya Konsey temsilcisi? Neden gerekli? Ejderhalar 'uygun şekilde yerleştiklerinde' bunu bilmeyecekler mi ve bekçilerini görevden almayacaklar mı?"

Yaşlı kadının gözlerinde garip bir ışık belirdi. Alise, gözlerinin parladığını fark etti. Ağzının şekli öfkesini ele veriyordu, ama bunun başka belirtileri de vardı. Odayı aydınlatan parıldayan altın küreler yavaşça yerlerini değiştirmeye başladı. Onları sabit tutan şey neyse, ışık küreleri yavaş ama kararlı bir şekilde Malta'ya doğru süzölmeye başlayınca yerini bıraktı. Konsey üyelerinden biri kısa bir tedirginlik ifadesiyle burnunu çekti, ama diğerleri kayıtsızlık dolu taş suratlarını korudu.

Başkan sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Ejderhalar, onlar için elimizden gelen her şeyi yaptığımız noktaya geldiğimizi fark etmeyebilirler. Bu üzücü, ama gerçek. Bu yüzden ejderhalara eşlik edecek ve tarafsız bir değerlendirme yapacak birini ayarladık."

Malta konuştu. "Tarafsız mı? 'Tarafsız' bir Konsey temsilcisi mi? Belki de ejderhaların adil muamele gördüğünden ve sözleşmemize uyulduğundan emin olmak için ejderhalar için de bir temsilci atanmalı. Ejderha Tintaglia'ya verdiğiniz sözü tutmayı düşündünüz mü? İmzaladığımız sözleşmeye göre?" Uçan küreler şimdi onu çevreliyordu ve odanın geri kalanını karanlıkta bırakıyordu. Kürelerin ışığı, pullu yüzünde ve parlak kollarında parıldıyordu. Mücevherlerle süslenmiş bir heykel gibi parlıyordu. Gözleri, kesilmiş mücevherler kadar sert ve sert bakıyordu.

"Öyle mi?" Tüccar Polsk, Yaşlı'ya tıslayarak cevap verdi. "Tintaglia ortadan kayboldu ve bize bakmamız gereken aç ejderhalar sürüsü bıraktı! Ne yapmamızı istiyorsun? Onları Cassarick'in kapısında mı tutalım? Bu ne onlar için ne de bizim için iyi olmaz! Onları burada tutmak hiçbir şeyi çözmez. Ama onları nehrin yukarısına gönderirsek, kendilerine daha iyi bir yer bulabilirler. Kaç tanesi öldü, kalanlar da çok kötü durumda. Şimdi, bizi korkutmak için güçlerini sergilemenin zamanı değil.

güçlerini gösterip bizi korkutmanın zamanı değil. Zamanını, onların tahliyesine en iyi şekilde yardımcı olmak için plan yapmak için kullanmalısın. Onlara sunabileceğimizin en iyisi bu, Malta. Bunu mutlaka anlamalısın!"

"Ben öyle bir şey görmüyorum," diye karşılık verdi Malta alçak sesle, ama sesinde yenilginin izleri vardı. "Burada bilmediğim bir şey olduğunu görüyorum, bu seferin aciliyetini artıran bir şey. Aranızda bana dürüstçe konuşacak kimse yok mu?" Etrafındaki ışıklar çok hafifçe karardı.

Tüccar Polsk onun sözlerini duymazdan geldi ve avantajını kullandı. "Kardeşinden veya ejderha Tintaglia'dan haber aldın mı?"

"Kardeşim seyahatte ve yurt dışından postaların ne kadar düzensiz geldiğini herkes bilir. Aylardır Tintaglia'dan haber almadım, ona dokunamadım. Onun akıbetinin ne olduğunu bilmiyorum. Uzaklarda olabilir ya da başına korkunç bir kaza gelmiş olabilir. Bilmiyorum." Sesi kederliydi. Ama devam ederken sesi sertleşti: "Ama şunu biliyorum ki, birçok Bingtown Tüccarı, onun yardımına karşılık, onun çocuklarına yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklarına söz verdiler. Chalced ile savaşımız sırasında onun yaptıkları olmasaydı, Bingtown yok olabilirdi. O, Chalcedean gemilerini Rain Wild Nehri'nin ağzından uzak tuttu. En çok yardımına ihtiyacımız olduğunda, bizim için oradaydı. Ve şimdi o yokken, sırf onlara bakmak zorlaştı diye genç ejderhaları ölüme terk mi edeceğiz? Bu daha insancıl günlerde bir tüccarın sözü bizim için bu kadar değersiz mi oldu?" Konuşurken, etrafını saran ışık küreleri daha sıcak yanmaya başladı. Işık ondan yansıyarak, sanki ışığın kaynağı oymuş gibi göründü.

Soruya, belki de utançtan kaynaklanan bir sessizlik izledi. Konsey üyelerinden birkaçı birbirlerine bakiştılar.

Alise çekinerek sessizliği bozdu. "Ben oradaydım. Ejderha Bingtown Tüccarlar Çarşısı'na geldiği gece oradaydım. Anlaşma yapıldığı gece oradaydım. Tintaglia'nın konuşmasını duydum ve o zamanlar çok genç olmama rağmen, onunla anlaşmayı imzalayanlar arasındaydım." Sesi alçaldı ve ekledi: "Reyn Khuprus konuşup, anlaşmanın bir koşulu olarak Tintaglia'dan Malta'yı bulmasına yardım etmesini istediğinde bile oradaydım." Bakışları şaşkın Elderling'den Konsey'e kaydı. Kendini dikleştirdi ve içinde olduğunu bilmediği cesareti topladı. Sesini yükselterek salonun her yerine duyulmasını sağladı. "Benim adım Alise Kincarron Finbok. Ejderha Tintaglia ile anlaşmayı imzalayarak bu kararlarda kişisel çıkar sahibi olmanın yanı sıra, her iki konuda da en önde gelen uzmanlardan biriyim.

Bingtown'da bulunan ejderhalar ve Elderlingler. Bingtown'dan buraya, ejderhalarla konuşmak ve onların türü hakkında daha fazla bilgi edinmek amacıyla geldim.

Tintaglia aramıza ilk geldiğinden beri, tüm zamanımı Bingtown'da bulunan ejderhalar ve Elderlingler ile ilgili her parşömen ve tableti incelemeye ve çevirmeye adadım. Size gerçek adını bağlayıcı söz olarak veren bir ejderha ile anlaşmayı bozmaktan bahsettiğinizde, ne demek istediğinizi tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Bingtown'un ejderhalar konusunda en bilgili otoritesi olarak, ben anlıyorum."

Nefes alırken, Bingtown'da kimsenin önceki sözlerine katılmayacağına dair şüphelerini bir kenara itti. Bingtown'dan onu yalanlayacak başka kimse yoktu. Ve sözlerinin doğru olduğunu biliyordu, şu anda önemli olan tek şey buydu. Kararlı bir şekilde konuşmaya devam etti, kendi ağzından çıkan sözlere hayretle kulak verdi. "Cassarick Tüccarlar Konseyi'nin bu konuyla ilgili karar verme yetkisi olduğunu sanmıyorum..."

"Sen ejderhaları ve Yaşlılar'ı inceledin." Onu bu kadar ani bir şekilde kesen, Yaşlılar'dan Malta'ydı. "İncelediğin tüm eski yazıtlarda, Kelsingra adında bir yerden bahsedildiğini gördün mü? Sanırım orası bir Yaşlılar şehriydi."

Alise, yelkenleri aniden rüzgarı kesilmiş bir yelkenli gibi hissetti. Malta'nın sorusu o kadar beklenmedikti ki, Konsey'e sunmak istediği argüman zincirini kaybetti. Ejderhaları derhal "tahliye etmek" istedikleri haberi onu şaşkına çevirmişti. Leftrin'in teknede anlattıklarından, en azından birkaç gün onlarla birlikte olabileceğini sanmıştı. Şimdi ise o kısa süre bile elinden alınacak gibi görünüyordu. Bir an için, o birkaç günü geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya ya da söylemeye kararlıydı. Ancak Malta'nın sözünü kesmesiyle, sözlerinin akışını ve cesaretini kaybetti. Tüm cesareti bir anda kayboldu. Konsey üyelerine baktı, Malta'nın sorusuna kızacaklarını umuyordu. Ancak onlar da Malta kadar onun cevabına odaklanmış görünüyorlardı. Tüccar Polsk öne eğildi, gözleri ona sabitlenmişti. Alise yanındaki kaptanı neredeyse unutmuştu, ama kaptan uzanıp onu sakinleştirmek için koluna elini koydu. "Devam et. Söyle onlara."

Bu onu bir an için şaşırttı; kaptan, Kelsingra'yı bildiğini nasıl bilebilirdi? Sonra dün öğleden sonra ona nehir navigasyonu hakkında hikayeler anlattığını ve kullandığı bir kanalın

bir ay sonra bir sonraki ay içinde ne kadar çabuk dolduğunu anlatırken, kendini göstermek için akıllıca başını sallamış ve Kelsingra limanına giden geçidin ne sıklıkla temizlenmesi gerektiğini anlatan eski bir parşömenden bir hikaye anlatmıştı. O, böyle bir şehir duymadığını söylemiş, o da omuz silkerek, belki de nehir uzun zaman önce onu yutmuştur diye cevap vermişti.

Malta'ya baktı. Yaşlı kadın uçmaya hazır gibi görünüyordu; Alise'ye hafifçe eğildi, gözleri umutla parlıyordu. Etrafını saran ışık küreleri tekrar yayılmıştı, ama o hala odadaki tüm ışığın merkezindeymiş gibi görünüyordu. Alise, Kelsingra'nın onun için bir parşömende yazan bir isimden ibaret olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Çaresizce etrafına bakındı ve gözleri, kader ya da tesadüf eseri, Malta'nın solundaki bir duvar halısına takıldı. Garip bir heyecan onu sardı. Yavaşça elini kaldırdı ve halıyı işaret etti. "Kelsingra burada." Her adımında kalbi daha hızlı atarak halıya doğru yürüdü. "Buraya daha fazla ışık getirin lütfen," dedi, bulduğu şeyin heyecanı ile neredede olduğunu ve kiminle konuştuğunu neredeyse unutmuştu.

Malta, isteğine karşılık olarak ışık kürelerini onun peşinden gönderdi. Onlar onu takip etti ve o durduğunda onlar da durdu. Goblenin etrafında toplandıklarında, sanki dokunmuş bir dünyaya bakan bir pencereden dışarı bakıyor gibiydiler. Her şey oradaydı. Dokumacı, daha fazla simgeyi dahil edebilmek için perspektifi kasıtlı olarak çarpıtmıştı. "Orada." Elini kaldırıp konuşurken işaret etti. "O, Kelsingra'nın ünlü harita kulesi olmalı. Okuduklarıma göre, harita kuleleri birkaç büyük şehirde inşa edilmiş. Her kulede, çevredeki bölgenin büyük bir kabartma haritası var ve kulenin etrafını çevreleyen pencereler, haritada gösterilen bölgeye bakıyor. Bazen daha uzak yerleri gösteren semboller de vardı. Parşömenlerde, harita kulelerinin insanların hızlı seyahat etmesine yardımcı olduğu ima ediliyor, ancak nasıl olduğu belirtilmiyor. Kelsingra'daki harita kulesi birkaç parşömende bahsediliyor, bu da belki de diğerlerinden daha önemli olduğunu gösteriyor."

Uzaklardan kendi sesini duydu. Pedagojik bir üslup kullanmıştı, bursu kabul edildiğinde ve insanlar onun bilgisini paylaşmasını istediğinde bir gün kullanacağını hayal ettiği üslup. Cassarick gibi bir yerde ders vereceğini veya dinleyicileri arasında bir Elderling olacağını hiç hayal etmemişti. Eli hareket etti ve tekrar işaret etti. "Harita kulesinin çok etkileyici bir binanın kulesi üzerinde olduğunu görebilirsiniz. Önündeki dekoratif frizde, bir öküzün arkasında saban süren bir Elderling kadını gösteriliyor. Gördüğünüz gibi, bitişik duvarda

bir kraliçe ejderha tasvir ediyor. Bu ikisinin bir arada olmasının tesadüf olmadığını, ikisinin de bu ana şehir yapısını destekleyen iki duvar kadar şehir için önemli olduğunu gösterdiğini düşünüyorum. Binanın diğer iki yüzünde ne olduğunu sadece tahmin edebiliriz.

"Büyük giriş kapılarına yaklaşan merdivenlerin derinliğine ve genişliğine dikkat edin. İnsanlar ya da insan boyutundaki Elderlingler böyle merdivenlere ya da bu kadar büyük kapılara ihtiyaç duymazlar. Bir parşömende Kayıtlar Kalesi olarak tanımlanan bu yapının, duvarları içinde hem Elderlingleri hem de ejderhaları ağırladığı bana açık."

"Ama nerede? Kelsingra nerede?" Malta'nın endişeli sesi Alise'nin anlatımını böldü.

Bingtown kadını yavaşça Elderling'e döndü. "Bunu kesin olarak söyleyemem. Bildiğim kadarıyla, şu anda Rain Wilds olarak adlandırdığımız bölgenin haritası hiç bulunamadı. Ancak elimizdeki yazılı betimlemelerden, Trehaug ve Cassarick'in her ikisinden de nehrin yukarısında olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Şehri çevreleyen ve evcil sığırlarla yabani hayvanlar için iyi otlaklar sağlayan yemyeşil çayırılık alanların tanımları var. Ejderhalar her ikisini de özgürce yiyorlardı ve bunu yapmak onların hakkı olarak kabul ediliyordu. Ancak bu tür açık, dalgalı çayırlar, bildiğimiz ormanlık Rain Wilds'a uymuyor. Nehirle ilgili açıklamalar da öyle. Parşömenlere göre, Kelsingra'nın yanından geçen nehir derindi ve sel zamanlarında hızlı akıyordu ve tehlikeliydi. Parşömenlerdeki ve bu duvar halısındaki resimlerde, şehre yaklaşan ve limanına demirleyen omurgalı yelkenli gemiler açıkça görülüyor. Orada halihazırda demirlemiş oldukça büyük ticaret gemileri var. Yine, bu görüntüler şu anda bildiğimiz Rain Wild Nehri ile uyuşmuyor. Dolayısıyla, nehrin değiştiğini varsayabiliriz, ki bu, burada ortaya çıkarılan gömülü kalıntılar göz önüne alındığında açıkça doğru bir varsayımdır, ya da Kelsingra'nın önünde bulunan, başka bir nehir, bir kolu ya da belki de şu anda Rain Wild Nehri ile birleşmiş başka bir nehir olup olmadığını merak edebiliriz.

Nefesi ve sözleri aynı anda kesildi. Goblenin önünden dönüp dinleyicilere baktı. Malta'nın yüzünde zafer ve sefalet karışımı bir ifade vardı. Masadaki kıvrıkcık saçlı Rain Wild kadını başını şiddetle sallıyordu. "Mükemmel!" diye bağırdı, kimse konuşmadan. "Size minnettarız, hanımefendi. Kara ejderha, Kelsingra'nın ejderhalar için en iyi yer olduğunu söylemişti. Bize, buranın önemli bir Elderling şehri olduğuna dair ipuçları vermişlerdi. Ancak

şimdiye kadar varlığının teyidini alamamıştık. Siz bize sadece duvar halısının fiziksel kanıtını sunmakla kalmadınız, aynı zamanda böyle bir yerin var olduğunu ve muhtemelen hala var olduğunu gösteren bilimsel görüşünüzü de paylaştınız. Daha iyi bir haber olamazdı, hiçbirimiz için!"

"Ben isteyebilirdim," dedi Malta kesin bir şekilde. "Şehrin, daha önce bulduğumuz iki Elderling şehriyle ilişkili olarak nerede olduğunu açıkça gösteren bir harita isteyebilirdim." Sinirliymiş gibi parmaklarını şıklattı ve ışık küreleri ürkek kediler gibi dağıldı. Bankların birine doğru yürüdü ve yavaşça oturdu. Birdenbire sadece insan gibi değil, çok yorgun da göründü. "Onları çok hayal kırıklığına uğrattık. Tintaglia'ya bir söz verdik ve onlar için elimizden gelenin en iyisini yapmaya başladık. Yavaş yavaş standartlarımız düştü ve son iki yıl tam bir kabusla dönüştü. Çok sayıda insan öldü."

"Bizim yardımımız olmasaydı, hepsi ölürdü. Bizim yardımımız olmasaydı, çoğu kozaya bile girmezdi, yumurtadan çıkmayı bırak." Tüccar Polsk gerçeği basitçe ortaya koydu.

"Onları gemi yapmak için tahtaya kesmeseydik, deprem sırasında daha fazlası hayatta kalıp yumurtadan çıkabilirdi," diye karşılık verdi Malta.

"Hayat gemileri olmasaydı, sen orada olur muydun?" Alise cesaretini toplayarak soruyu sordu. Malta umutsuzluğa kapılmış gibiydi, ama Alise içinde heyecanlanmaya başladı. Hayal ettiği en harika fikir yavaş yavaş zihninde şekilleniyordu. Bunu söylemeye cesaret edemiyordu. Onların teklifini reddedebileceği korkusu ve kabul edebilecekleri dehşeti arasında gidip geliyordu. Sesini sabit tutmaya çalışarak sordu: "Ejderhalar ne kadar sürede taşınmalı?"

"Ne kadar erken o kadar iyi," diye cevapladı Tüccar Polsk. Gri saçlarını iki eliyle tarayarak ejderhanın yelesini andıran bir şekilde dikleştirdi. "Gecikme, ejderhalar da dahil olmak üzere hepimiz için durumu daha da kötüleştirecektir. Yarın ayrılmaları mümkün olsaydı, ben de öyle yapardım."

"Ama ben bu ejderhaları incelemek ve belki onlarla konuşmak için Bingtown'dan buraya kadar geldim," diye itiraz etti Alise. "Onların konuşmaya pek istekli olmadıklarını göreceksin," dedi Malta kasvetli bir sesle.

"Aylar önce gelseydin bile durum aynı olurdu. Onlar, olması gereken ejderhaların atalarının hatıralarını taşıyorlar. Kabul etmek istemem ama Tüccar Polsk haklı. Onlar, bulundukları yerde mutsuzlar ve hep öyleydiler.

Onları sık sık ziyaret etmek için elimden geleni yaptım ve Tintaglia ile yaptığımız anlaşmanın şartlarına sadık kalmaya çalışanların yaşadığı zorlukları biliyorum.

Bu konulara gözüm kapalı değil. Keşke daha iyi bir son olabilseydi. Keşke onlarla birlikte gidip daha iyi bir yere yerleştiklerini görebilseydim. Ama yapamam."

Kadının sesi o kadar yenilmiş gibiydi ki Alise, yaşlı kadının hasta olup olmadığını merak etti. Ama sonra ellerini karnına koydu, hamile bir kadının hayatındaki en önemli şeyin çocuğunun sağlığı olduğunu gösteren o belirgin hareketi yaptı. Sanki bir yapbozun son parçası yerine oturmuştu. Koşullar onun için tam olarak uygundu; kader değilse bile, ona çok yakındı.

"Sen gidemezsin, ama ben gidebilirim." Sözlerini net bir şekilde söyleyerek, kendini feda etti ve aynı anda kendisi için bir fırsat yakaladı. "Onlarla birlikte seyahat etmeye hazırım, onların türü hakkında sahip olduğum bilgileri kullanarak onlara elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Onlarla seyahat etmek, onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve Kelsingra yeniden keşfedildiğinde, onlarla birlikte olabileceğimi umarak, onların türünü gözlemlemek için can atıyorum. Bırak gidelim."

Sessizlik onu karşıladı, ama bu karışık bir sessizlikti. Malta ona kurtuluşun vücut bulmuş haliymiş gibi baktı. Tüccar Polsk merakla ona baktı. Komite üyelerinden ikisi ise ona tiksinti ve dehşetle bakıyordu. Sezgisel bir şekilde, bu ikisinin Kelsingra'nın gerçek olduğunu ve orada değerli Elderling kalıntılarının keşfedilebileceğini sezdiğini anladı. İstmeden bir tür gizli planı bozmuştu. Bu düşünce cesaretini ateşledi. Malta'ya yüksek sesle konuştu. "Kelsingra yeniden keşfedilir ve hiç zarar görmemişse, Elderlingler ve ejderhaların nasıl etkileşimde bulunduğunu anlamak için şimdiye kadarki en büyük kaynak olabilir. Trehaug ve Cassarick'te keşfedilen gizemler Kelsingra'da çözülebilir."

"Bu kesinlikle Rain Wild Tüccarları'nın tartışması gereken bir konu," masadaki adamlardan biri dedi.

"Bu kesinlikle Elderlingler ve ejderhaların tartışması gereken bir konu," diye karşılık verdi Malta.

"İlk adım, yeri bulmak. Ve ejderhaları güvenli bir yere götürmek." Leftrin kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyordu. Karanlık odayı geçerek ışığa çıktı ve kadının yanına durdu. "Hanımefendi ejderhalar üzerine araştırmasına devam etmek için bu yolculuğa çıkmaya razıysa, ben de onu götürmeye hazırım." Gri saçlı komite başkanı itiraz etmek istercesine öne eğildiğinde, sakın bir sesle ekledi: "Aslında, bunu şartlarımdan biri yapmaya hazırım." Cesurca Malta'ya döndü ve hafifçe eğildi. "Belki de Malta Khuprus'a danışmalıyız. O, ejderhaların

bir temsilci olması gerektiğini önerdi. Bana göre, bir ejderha uzmanı gemide olması, yapabileceğimiz en akıllıca şeylerden biri olabilir."

Malta yorgun bir gülümsemeyle komite masasına baktı. "Bu konuda Tintaglia adına konuşacağım." Bakışlarını Alise'ye çevirdi ve o bakış çok etkileyiciydi. Alise, Malta daha sözünü bitirmeden başını salladı. "Alise Finbok gitmeye razıysa, onu ejderhaların çıkarları için tarafsız bir yargıç olarak kabul etmeye hazırım."

Tahıl Ayının 4. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Detozi'den

Erek'e

O sinsî küçük piç! Kendi güvercinlerinin bile üzerine pislemeye tenezzül etmez! Sanki parşömenin köşesine yazdığımız mürekkebin ağırlığı güvercinlerin taşıyacağı ek bir yükmüş gibi! Kendini çok haklı görüyor ve her zaman beni itibarsızlaştırmanın bir yolunu arıyor, çünkü benim görevden alınmam durumunda yerine muhtemelen kardeşi işe alınacağını biliyor! Lütfen, benim için not eklediyseniz, hangi kuşları kullandığınıza dikkat edin. Benim kümesimde yaşayan tüm kuşların kırmızı bantlarla işaretlendiğini unutmayın. Kim bantlarını boyamıyor bile, tembel pislik, düz deri kullanıyor.

Detozi

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KARŞILAŞMALAR

Nehrin çamurlu kıyıları kuruyordu. Düz kahverengi ovada çatlaklar ve yarıklar açılmıştı. Sintara, gri çamurla kaplı sudan çıkarken, ıslak kıyı ayaklarının altında düzensiz bir şekilde çöküyordu. Yürürken sendeledi. Ejderhalar, diye düşündü, yerin yaratıkları değildi.

Mavi pullu derisi, banyo yapmaya çalıştığı için hâlâ damlıyordu; arkasında ıslak bir iz bırakıyordu. Cılız kanatlarını açtı, çırpı ve su damlacıkları saçarak salladı, sonra tekrar yanlarına katladı. Kuruyana kadar güneşlenebileceği geniş bir kumlu kıyı olmasını diledi, sonra pençelerini ve pullarını parlayana kadar cilalayacaktı. Bu yaşamında, kumalda güzelce tırmıklanmak bir yana, iyi bir toz banyosu yapma lüksüne hiç sahip olmamıştı. Toz ve kumun, onu ve diğer ejderhaları istila eden minik emici böceklerin çoğunu temizleyeceğinden emindi. Her ne kadar kendisi her gün tımar yapsa da, diğerlerinin çok azı bunu yapıyordu. Böcekler istila ettiği ve onlarla yakın mesafede yaşamak zorunda olduğu sürece, tımar yapmanın pek bir anlamı yoktu. Yine de bu ritüelden vazgeçmeyi reddediyordu. O bir ejderhaydı, akılsız bir çamur salamandrası değil.

Plaja dayanan orman, nehir kıyısının çoğunu sürekli gölgede bırakıyordu. Orada mahsur kaldıkları yıllar boyunca ejderhalar açıklığı genişletmişti. Çevrenin bazı ağaçları, ejderhaların pençelerini keskinleştirmek veya vücutlarını kaplayan pullarla omuzlarını ovuşturarak kendilerini rahatsız eden böceklerden kurtulmak için kazara öldürülmüştü. Ejderhalar, yaşamak zorunda kaldıkları alanı genişletmek için birkaç ağacı kasten öldürdüler. Ancak bir ağacı öldürmekle onu devirip yolun dışına itmek iki farklı işti. Ağacı öldürmek, yapraklarının

düşmesi ve az da olsa ek bir ışık almaları anlamına geliyordu. Ancak ara sıra yapılan çabalarla bile, birkaç ejderha bir araya gelse bile, devasa ağaçlardan birini deviremiyorlardı.

Güneş ışığı günün en sıcak saatlerinde nehir kıyısına ulaşır ve sadece birkaç saat boyunca güçlü bir şekilde kalırdı. Sintara, önünde yayılmış on dört ejderhayı inceledi. Çoğu uyuyor ya da en azından uyukluyordu, ellerinden geldiğince ışığı ve sıcaklığı içlerine çekiyorlardı. Bu öğleden sonra yapacak başka pek bir şeyleri yoktu. Büyük ejderhalar güneşlenmek için en iyi yerleri kapmıştı. Küçük ejderhalar ise bulabildikleri her yeri kaplamıştı. Çoğu gölgeli alanlarda uyukluyordu; en küçük ve en zayıf olanlar ise tamamen gölgede uyuyordu. En iyi yerler bile rahat etmek için zar zor yeterliydi. Nehir çamuru kuruyarak gözleri ve burunları tahriş eden ince bir toz haline gelmişti. Ama en azından hava ılık ve güneş vardı. Sintara'nın derisi ve kemikleri, karnının ete duyduğu açlık kadar ışık ve ısıya ihtiyaç duyuyordu.

Güneş ışığı, daha bakımlı birkaç ejderhanın üzerinde parılıyordu. Klanlarının en büyüğü olan Kalo, güneşin en güçlü olduğu yerde uzanmış, mavi-siyah renkte parlıyordu. Başı ön ayaklarının üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve her nefes verdiğinde yavaş nefesleri küçük bir toz bulutu oluşturuyordu. Dinlenirken sırtına katlanmış kanatları neredeyse normal görünüyordu. Kanatlarını nadiren açardı, ama açtığında zayıf kasları onu ele veriyordu.

Yanında, Ranculos tozlu kıyıyla keskin bir kontrast oluşturan kırmızı renkte parlıyordu. Gümüş rengi gözleri uykudan kapılmıştı. Vücudu orantısızdı, sanki biri üç farklı ejderhanın parçalarını oyup birleştirmiş gibiydi. Ön omuzları ve bacakları güçlüydü, ama arka bacakları zayıftı ve kuyruğu gülünçtü. Kanatları sarkmış ve düzgünce kapanmamıştı. Acınası bir manzaraydı.

Sintara gözlerini kısarak, masmavi Sestican'ın kanatlarını açarak uzandığını ve kendi yerinin yanı sıra onun yerini de işgal ettiğini gördü. Uzun, sıska bacakları uykusunda seğiriyordu. Onunla Sintara arasında, daha küçük ve daha zayıf birkaç ejderha uyuyordu. Donuk derileri çamurla kaplıydı ve bir ayağın parmakları gibi birbirine yapışmış halde uyuyorlardı.

Uyuyan yaratıkların arasından geçmek için onlara aldırış etmedi. Üzerlerine bastığında biri ciyakladı, ikisi homurdandı. Biri altında yuvarlandı ve dengesini bozdu. Ayakta kalmak için kuyruğunu savurdu ve hala kurumakta olan kanatlarını çırpı, hepsine soğuk damlalar yağdırdı. Bu harekete homurtularla karşılık verildi, ama hiçbir

gerçekten ona meydan okumak için zahmet etmedi. Yerine ulaştığında, kasıtlı olarak Sestican'ın açılmış mavi kanadının üzerine bastı ve onu yere sabitledi.

Sestican şaşkın bir kükremeye kurtulmaya çalıştı. Kız, sıkışmış kanadı daha sert bastırarak, narin kemikleri kasten bükdü. "Sen benim yerimde duruyorsun," diye homurdandı.

"Çekil üstümden!" diye karşılık verdi. O, yaralı kanadını ağırlığından kurtarması için ayağını yeterince kaldırdı. O kanadını vücuduna sıkıca yapıştırırken, kız çıplak toprağa çöktü. Hâlâ memnun değildi. Vücudunun ısısı ile toprağın sıcaklığı hissediliyordu, ama hayal ettiği gibi güneşin kavurucu sıcağı yoktu. Yine de yerine yerleşti ve kendine daha fazla yer açmak için Veras'a kabaca itti. Koyu yeşil dişi kıpırdadı, cılız dişlerini gösterdi ve sonra uyumaya devam etti.

"Bir daha benim yerimde uyuma," diye uyardı Sintara kocaman kobalt ejderhaya. Vücudunu düzeltti, kuyruğunu istediği gibi uzatmak yerine, öfkeyle etrafına doladı. Ancak başını ön pençelerinin üzerine koyar koymaz Sestican aniden ayağa kalktı. Gölgesi üzerine düştüğünde Sintara hırladı. Uyuyan ejderha sürüsünün kenarlarında, küçük ejderhalardan biri başını kaldırdı ve aptalca "Yiyecek?" diye sordu.

Onların beslenme zamanı değildi. Ejderhalar genel olarak başlarını kaldırdı, ardından yuvarlanarak ayağa kalktılar ve birbirlerinin üzerinden geçerek sahile gelen şeyi görmek için çabaladılar.

"Yiyecek mi?" diye sordu Fente öfkeyle.

"Ne kadar aç olduğuna bağlı," diye cevapladı Veras. "İnsanlarla dolu küçük tekneler. Tekneleri kıyıya çekiyorlar."

"Et kokusu alıyorum!" diye bağırdı Kalo ve daha sözünü bitirmeden sürü harekete geçti. Sintara, Veras'ı omzuyla itti. İğrenç yeşil dişi ona saldırdı. Sintara geçerken kuyruğuyla ona bir kamçı vurdu ama daha fazla misilleme yapmadı. Şu anda intikam almaktan çok, yemeğe ilk ulaşmak çok daha önemliydi. Sintara gücünü topladı ve Fente'nin üzerinden sıçrayarak atladı. Solmuş kanatları refleks olarak açıldı ama işe yaramadı. Sintara kanatlarını yanlarına kapatıp nehir kıyısına doğru ağır adımlarla koşmaya devam etti.

Kıyıda toplanan genç insanlar korkuyla birbirlerine sokuldu. Biri bağıarak karaya çekilmiş teknelere doğru koştu. Ejderhalar yaklaşıırken, üç kişi daha ona katıldı. Diğer insanlar, ormana ve ağaç yuvalarına çıkan dar patikadan çıkmaya başladı.

Sintara, avcılarından birinin tanıdık kokusunu aldı. Adam sesini yükselterek teknedekilere bağırdı. "Sorun yok. Sadece yiyecek kokusunu aldılar, hepsi bu. Yerinizden kıpırdamayın ve onlara karşı çıkın. Buraya bunun için geldiniz. Hepsine yetecek kadar etimiz var. Önce onları besleyelim, sonra aralarına girip selamlaşın. Yerinizden kıpırdamayın!"

Sintara, onların korkusunu koklayabiliyordu. Geçerken, teknelerdeki insanların çoğunluğunun gençler olduğunu fark etti. Sesleri birbirlerine yükselmiş, sorular soruyor ve uyarılar veriyorlardı. Sonra diğer avcılar da yoldan çıkıp el arabalarını iterek ortaya çıktılar. Her tahta el arabası et ve balıkla doluydu, normalde taşıdıklarından çok daha fazla. Sintara üçüncü el arabasını kendine seçti ve Ranculos'u iterek onu aldı. Ranculos kükredi, ama hemen dördüncü el arabasını seçti. Her zamanki gibi, el arabası itenler hızla oradan uzaklaşarak ağaçların arkasına saklandılar. Tüm ejderhalar yemeğini bitirince el arabalarını geri alıp uzaklaşacaklardı.

Sintara, burnunu yığılmış leşlerin içine daldırdı. Et hareketsizdi, kan kurumuş ve kaslar sertleşmişti. İçindeki geyik muhtemelen dün veya hatta önceki gün öldürülmüştü. Sakatatın kokusu iğrençti ama Sintara umursamadı. Parçaları kapıp yuttu, kapıp yuttu, olabildiğince hızlı yemeye çalıştı. Her ejderha için bir el arabası olsa da, başka bir ejderha payını bitirmişse, leşin son parçaları için kavgaya etmek alışılmadık bir durum değildi.

Aceleyle arabasını devirdi ve son et parçalarını döktü. Son nehir alabalığı parçası tozla kaplıydı: boğazına takıldı ve onu yutmak için başını sallamak zorunda kaldı. Hala boğazında takılı kalmıştı. Diğerlerini umursamadan içme deliğine gitti. Yanlardan sızan ve deliği dolduran su, nehirdeki sudan daha az ekşiydi. Ağzını suya daldırdı ve uzun bir yudum aldı. Başını gökyüzüne kaldırdı, burnunu yukarı doğru çevirdi ve yuttu. Balık hala boğazında takılı kalmıştı. Bir yudum daha aldı ve sonunda aşağı kayd. Rahatlayarak geçirdi. Biri ona "İyi misin? Boğulacak gibi görünüyordun" diye sorunca irkildi.

Sintara yavaşça başını aşağı çevirdi. Omzunun yanında ince bir Yağmur Vadi kızı duruyordu. Elmacık kemiklerinde hafif pul izleri güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu. Sintara insana hiçbir şey söylemedi, ama başını çevirip nehir kenarındaki çamurlu ovaya baktı. Bazı insanlar hala küçük teknelerinin yanında toplanmış duruyordu, ama birkaç kişi

ve ejderhalarla kaynaşmaya başlamıştı. Sintara, kendisiyle konuşan kıza dikkatini geri verdi. Kız, omzuna zar zor ulaşıyordu. Odun dumanı ve korku kokuyordu. Sintara ağzını açıp derin bir nefes aldı ve kızın kokusunu içine çekti. Sonra nefesini verdi ve nefesinin yüzünden geçerken kızın irkildiğini gördü. "Neden soruyorsun?" diye sordu.

Kız soruya cevap vermedi. Bunun yerine ormanı işaret ederek şöyle dedi: "Sen yumurtadan çıktığın gün ben oradaydım. Şu ağacın tepesinde. Seni izliyordum."

"Ben burada 'yumurtadan çıkmadım'. Kabuğumdan çıktım. Ejderhaların yaşam tarzını bilmiyor musun ki farkı anlayamıyorsun?"

Kızın yüzünün derisi, kanının daha güçlü atmasıyla sıcaklık ve renk değiştirdi. "Cahil değilim. Ejderhaların hayatlarına yılan olarak başladığını, buradan uzak bir kumsalda yumurtadan çıktıklarını biliyorum. Burada yumurtadan çıktığını söylemek sadece bir deyimdi."

"Dikkatsizce kullandın," diye düzeltti Sintara.

"Özür dilerim," diye özür diledi kız.

"ÖZÜR DILERİM," dedi THYMARA aceleyle. Bu ejderha çok sinirli görünüyordu. Belki de onu seçerken hata yapmıştı. Tats'a baktı. O, küçük yeşil bir dişi ejderhaya yaklaşmaya çalışıyordu. Dişi ejderha, Tats onun et yığınına çok yaklaşıncaya tehditkar bir şekilde tıslamak dışında ona hiç dikkat etmiyor gibiydi. Rapskal, cılız küçük kırmızı ejderhanın boynuna kolunu dolamıştı. Boynunun kenarındaki tüyleri kaşımaya başladı ve ejderha zevkle ona yaslandı. Bir saniye sonra, Thymara onun ejderhanın üzerindeki tüm parazitleri temizlediğini fark etti. Ejderha, ejderhanın pullarını özenle kaşırken, uzun bacaklı küçük böcekler yağmur gibi ejderhanın üzerine düşüyordu.

Diğer ejderha bakıcılarının çoğu hala teknelerin yanında toplanmış, onları izliyordu. Greft, tekne kıyıya değdiği anda hak iddia ettiğini açıklamıştı. "Büyük siyah olan benim. Herkes geri çekilsin ve diğerlerine yaklaşmadan önce onunla konuşmama izin verin."

Belki diğerlerinden bazıları Greft'in liderlik iddiasından etkilenmişti. Thymara etkilenmemişti. Bakmak istediği ejderhayı çoktan görmüştü. Dişi ejderha parlak mavi renkteydi ve küçücük kanatlarında gümüş rengi parlak izler vardı. Boynunu, zengin bir kadının elbisesindeki firfırlar gibi sıralı pullu firfırlar süslüyordu. Küçük kanatlarına rağmen, en güzel ejderhalardan biriydi. Thymara, onun bir hayatta kalan olduğunu düşünmüş ve

cesur davranarak ejderhaya hemen yaklaşmıştı. şimdi ise kötü bir seçim yaptığını düşünüyordu. Mavi ejderha pek dost canlısı görünmüyordu ve çok büyüktü. Et yığınınā saldırışından anlaşıldığı kadarıyla, onun iştahını bastırmak zor olacaktı. Hayır, imkansızdı, dehşetle fark etti. Trehaug'da mümkün gördüğü şey, şimdi ona umutsuz bir görev olarak görünüyordu. Eğer bir ejderhanın tek besleyicisi olacaktıysa, o ejderha çoğu zaman aç kalacaktı.

Bu ejderhanın mizacı, karnı etle dolu olmasına rağmen pek dostça görünmüyordu. Bir günlük yolculuktan sonra aç ve yorgun olduğunda nasıl olurdu acaba? Thymara isteksizce diğer ejderhaları tarayarak kendine daha iyi bir aday aradı. Bu ejderha onu hiç sevmemişti.

Ama diğer ejderha bakıcıları cesaretlerini toplamış ve ejderha sürüsünün arasına dağılmışlardı. Kase ve Boxter iki turuncu ejderhaya yaklaşıyordu. Thymara, iki kuzenin her zaman benzer seçimler yapıp yapmadığını merak etti. Sylve, ellerini utangaçça arkasında birleştirmiş ve başını eğmiş, altın rengi bir erkek ejderhayla sessizce konuşuyordu. Thymara izlerken, ejderha başını kaldırdı ve mavi-beyaz boğazını gösterdi. Jerd, altın benekli yeşil bir dişi ejderhanın yanında duruyordu. Diğer bakıcılar sürüye dağılırken, Thymara hızlıca saydı. Yeterli sayıda bakıcı yoktu. İki fazla ejderha olacaktı. Bu sorun yaratabilirdi.

"Neden buradasınız? Bu istila da neyin nesi?"

Ejderhanın sesinde, sanki Thymara ona hakaret etmiş gibi bir öfke vardı. Kız şaşırdı. "Ne? Geldiğimizi söylemediler mi?" "Kim söylemedi?"

"Komite. Ejderha sorununu çözmek için bir Rain Wild komitesi vardı. Ejderhaların nehrin yukarısına, daha iyi bir yere taşınmasının herkes için en iyisi olacağına karar verdiler. Açık çayırları, kuru toprağı ve sizin için bol av hayvanı olan bir yere."

"Hayır." Ejderha kesin bir şekilde reddetti. "Ama..."

"Onlar öyle karar vermediler. Hiçbir insan bizim hakkımızda bir karar vermedi. Bize bakan insanlara burayı terk edeceğimizi ve onların hizmetlerine ihtiyaçımız olduğunu söyledik. Yolculuğumuz için bize avcılar ve bakıcılar sağlamalarını söyledik. Kelsingra'ya dönmek istediğimizi söyledik. Orayı duydun mu, küçük yaratık? Orası bir Elderling şehriydi, güneş ışığı, açık tarlalar ve kumlu sahillerin olduğu bir yerdi. Orada yaşayan Elderlingler

kültür ve bilgeliğin yaratıklarıydı ve ejderhaları çok severlerdi. Oradaki binalar bizi barındırmak için yapılmıştı. Ovalar sığır ve yabani hayvanlarla doluydu. Biz oraya gitmek istiyoruz."

"Böyle bir yer duymadım." Kız, kırmak istemediği için tereddütle konuştu.

"Senin duymuş olman ya da duymamış olman benim için önemli değil." Ejderha ondan uzaklaştı. "Biz oraya gideceğiz."

Bu işe yaramayacaktı. Thymara umutsuzca etrafına bakındı. İki ejderha sahipsiz kalmıştı. Çamurla kaplı, donuk gözlü yaratıklar, boş arabaları aptalca kokluyorlardı. Gümüş rengi olanın kuyruğunda iltihaplı bir yara vardı. Diğer bakır rengi bir deriye sahipti ama o kadar kirliydi ki kahverengi görünüyordu. Kemikli ve zayıftı; Thymara onun solucanlardan muzdarip olduğunu düşündü. Soğukkanlı değerlendirmesine göre, ikisi de nehirden yukarıya doğru yolculuğu hayatta kalamayacaktı. Ama belki de bunun önemi yoktu. Eskort ettiği ejderhayla arkadaş olmak gibi kızca hayali, bundan öteye geçemeyeceği açıktı. Güçlü ve asil bir yaratıkla arkadaşlık kurmak ne kadar aptalca bir hayaldi. Keşif gezisinin nasıl olacağına dair tahminlerini şimdiden revize ediyordu ve bu gerçeğin yüküyle kalbi sıkışıyor. Onu sinir bozucu bulan ve tek bir darbeye onu öldürebilecek kadar büyük yaratıkları besleyecek ve onlara bakacaktı. En azından annesi ondan biraz daha kısaydı. Sinirli bir ejderhanın yerine annesinin arkadaşlığını tercih edebileceği düşüncesi, ağzını ekşi bir gülümsemeye çevirdi.

Ejderha kulağının yanından bir nefes üfledi. "Ee?"

"Hiçbir şey demedim." Sessizce konuştu. Uzaklaşmak istedi, ama ejderha onu izlerken yapamadı.

"Biliyorum. Demek Kelsingra'yı duymadın. Bu, onun var olmadığı anlamına gelmez. Bana öyle geliyor ki, onu bulma ihtimalimiz, senin 'açık çayırları, kuru toprağı ve bol av hayvanları'nı bulma ihtimalimiz kadar az. Çünkü bana öyle geliyor ki, Rain Wilder'lardan herhangi biri böyle bir yer duymuş olsaydı, orada çoktan bir Rain Wild yerleşimi olurdu."

"Doğru," diye kabul etti Thymara isteksizce ve neden daha önce bu şekilde düşünmediğini merak etti. Çünkü sözde daha yaşlı ve daha bilge Rain Wild Tüccarlarından oluşan komite ona böyle olacağını söylemişti. Ama onlar ne bilirdi ki? Aralarında avcı ya da hasatçı gibi görünen tek bir kişi bile yoktu. Çoğu, nehir kıyılarını keşfetmek bir yana, ağaçların tepesine bile çıkmamış gibi görünüyordu. Ya böyle bir yer

böyle bir yer yoksa? Ya hepsi ejderhaları ve bakıcılarını Cassarick'ten uzaklaştırmak için bir oynusa?

Bu düşünceyi kafasından attı. Bu onu korkutuyordu, sadece doğru olabileceği için değil, aynı zamanda sözleşme imzaladığı insanların ejderhaları ve bakıcılarını bataklık nehir kıyısında sonsuz bir yolculuğa sürgün etmeye fazlasıyla muktedir olduklarını aniden fark ettiği için. "Siz ejderhalar Kerlinger'in varlığından neden bu kadar eminsiniz?" diye sordu büyük mavi dişi ejderhaya.

"Kelsingra'dan bahsetmeye çalışıyorsan, en azından adını doğru söyle. Diline çok dikkat etmiyorsun. Senin kadar küçük beyinli yaratıkların bilgiyi hatırlamakta zorlandığını sanıyorum. Neden var olduğunu bildiğimize gelince, biz hatırlıyoruz."

"Ama siz bu sahilden hiç ayrılmadınız."

"Atalarımızın anıları var. En azından bazılarımızın var. Ve bu anıları birkaçımız hatırlıyoruz. Geniş ve güneşli nehir kıyısındaki şehir. Oradaki kuyudan akan tatlı gümüş rengi su. Yaşlılar ve ejderhaların ittifakını barındırmak için inşa edilmiş meydanlar ve binalar. Yağlı sığırların otladığı güzel tarlalar." Ejderhanın sesi hayalperest bir hal almıştı ve bir an için Thymara, yaratığın sıcak kanlı ve sıcak nemli etli şişman ineklere olan açlığını neredeyse hissetti. Ve ardından, yıkanıp beyaz kumlu nehir kıyısında uzun bir şekerleme. Thymara, hayalini silmek için başını salladı.

"Ne?" diye sordu ejderha.

"Şimdiye kadar keşfettiğimiz tek Elderling şehirleri çamur altında gömülü. Orada yaşayanlar çoktan öldü. Geride bıraktıkları duvar halıları ve resimler, bize buradan çok farklı bir yer gösteriyor. Bilginlerimiz, bunların bir zamanlar burada bulunan şehirlerin tasvirleri değil, çok daha güneydeki Elderling vatanını gösterdiğini uzun süredir tartışıyorlar."

"O zaman akademisyenleriniz yanılıyor." Ejderha kararlı bir şekilde konuştu. "Anılarımız eksik olabilir, ama size şunu söyleyebilirim ki, benim hatırladığım Cassarick, derin, hızlı akan bir nehrin kıyısında yer alıyordu. Nehrin sakin bir kolu ve gümüş çizgili kil ile kaplı geniş bir kumsalı vardı. Nehir, yılanların kolayca yukarıya göç edebilecek kadar derindi. Elderling gemileri de nehirden Cassarick'e kadar gelip, nehrin kıyısındaki diğer şehirlere de gidebiliyordu. Cassarick, harikalarıyla ünlü olmasına rağmen büyük bir şehir değildi. En çok, Trehaug dediğiniz yerdeki kumsallar dolduğunda yılanların kozalarını örmek için geldikleri ikinci bir yer olarak ünlüydü. Bu

Her göç döneminde olmazdı, ama bazı yıllarda olurdu. Bu nedenle Cassarick'te, yumurtaları korumak için gelen ejderhaları ağırlayabilecek odalar vardı. Cam panellerle örtülü Yıldız Odası vardı. Elderlingler buradan gece gökyüzünü incelemeye alışkındı. Yıldız Odasına giden uzun giriş salonunun duvarları, kendi ışığını yayan mücevher mozaikleriyle süslenmişti. Ziyaretçilerin mücevher sanatçılarının minik ışık noktalarından oluşturdukları manzarayı daha kolay görebilmeleri için salonda pencere yapılmamıştı. Elderlinglerin kendileri için yaptıkları bir eğlence yeri vardı, kristal duvarlı bir labirent. Ona Zaman Labirenti adını vermişlerdi. Tabii ki tamamen aldatmaca ve saçmalıktı, ama onlar çok seviyorlardı.

"O odalara benzer bir oda bulunduyorsa, ben duymadım," dedi Thymara üzülerek.

"Önemli değil," diye cevapladı ejderha, sesi birden sertleşti. "Kaybolan tek harikalar onlar değil. Siz insanlar, o zamanın enkazını tünel kazıcı bok böcekleri gibi kazıp duruyorsunuz. Bulduklarınızı anlamıyorsunuz ve onlara değer vermiyorsunuz."

"Gitmeliyim," dedi Thymara sessizce. Arkasını dönerken hissettiği hayal kırıklığı karnından yukarı doğru yükseldi. Sahipsiz kalan diğer iki ejderhaya baktı ve onlara acımaya çalıştı. Ama gözleri donuk ve neredeyse görmüyordu. Diğer ejderhalar bakıcılarıyla etkileşime girmeye başladığında bile onları izlemiyorlardı. Çamurlu kahverengi ejderha, yemeğini koydukları çukurun kanlı kenarını dalgın dalgın çiğniyordu. Yine de. O, muhteşem ve zeki bir yaratığın arkadaşlığını vaat eden bir sözleşme imzalamamıştı. Bu lanetli seferde bir ejderhaya eşlik etmek ve ona en iyi şekilde bakmak için elinden geleni yapacağını söyleyen bir sözleşme imzalamıştı. Belki de beklentisi olmayan bir ejderhayla başlamak daha akıllıca olurdu. Belki de en akıllıca olanı, kendisinin de beklentisi olmamasıydı.

Diğer tüm bakıcılar, seçimlerinde en azından orta derecede başarılı olmuş gibi görünüyordu. Rapskal ve kırmızı ejderhası birbirleriyle çok mutlu görünüyorlardı. Rapskal, kısa bacaklı küçük yaratığı ormanın kenarına götürmüş ve elinde tuttuğu yaprak dökmeyen iğnelerle pullarını temizliyordu. Küçük kırmızı ejderha, Rapskal'ın dokunuşlarıyla mutlu bir şekilde kıvrılıyordu. Jerd, benekli yeşil ejderhanın güvenini kazanmış görünüyordu. Yaratık ön ayağını kaldırmış ve Jerd'in pençelerini incelemesine izin veriyordu. Greft, siyah ejderhadan saygılı bir mesafede duruyordu, ama onunla derin bir sohbete dalmış görünüyordu. Sylve ve

altın rengi erkek güneşli bir yer bulmuş, nehir kıyısındaki çatlak çamur plakalarının üzerinde huzur içinde oturuyorlardı.

Tats ve onun yaklaştığı ince yeşil ejderhayı aradı. İlk başta ikisini de göremedi, sonra su kenarında fark etti. Tats balık mızrağını çıkarmış, yeşil ejderha ilgiyle onu izlerken nehir kenarında yürüyordu. Thymara, balık görse bile mızrağıyla vurabilecek kadar büyük bir balık bulabileceğinden şüpheliydi, ama ejderhanın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kendisinin aksine. Ejderha, son sözlerine bile cevap vermemişti.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim," dedi Thymara umutsuzca. Arkasını dönüp sessizce uzaklaştı. Gümüş olanı, diye karar verdi. Kuyruğundaki yara temizlenip sarılmalıydı. Thymara, nehir suyunda veya yakınında seyahat edeceklerini tahmin ediyordu ve tedavi edilmezse asitli su yarayı büyütüp ülser haline getirecekti. Sıska bakır ejderhaya gelince, ruskin yaprağı bulup balık yakalayabilirse, onu kurtarmaya çalışacaktı. Ruskin yapraklarının ejderhaların vücudunu temizlemeye yarayıp yaramadığını merak ediyordu. Ona doğru yürürken onu inceleyerek, zarar vermeyeceğine karar verdi. Ejderhaların sağlığı konusunda tavsiye alabileceği kimse yoktu. Daha da zayıflarsa, yakında ölecekti.

Aniden, sorabileceği biri olduğunu fark etti. Thymara'ya kötü gizlenmiş bir düşmanlıkla bakan mavi ejderhaya döndü. Thymara cesaretini topladı. "Ejderhalar ve parazitler hakkında bir soru sorabilir miyim?"

"Bu terbiyeni nereden öğrendin?" Sorunun ardından bir tıslama geldi. Nefesi Thymara'ya ulaşmadı, ama nefesindeki zayıf zehir sisi hafifçe görünüyordu.

Thymara irkildi. Dikkatlice sordu, "Böyle bir soru sormak kabalık mı?" Bir adım geri atmak istedi ama cesaret edemedi.

"Bana nasıl arkanı dönersin?"

Ejderhanın uzun boynunda, pullu plakalardan oluşan "fırfırlar" yükseliyordu. Thymara bunların ne işe yaradığını daha önce anlamamıştı, ama hayvanlar hakkında bildiği kadarıyla, böyle bir hareket saldırganlığı gösterirdi. Pullu kanatçıklar, sürüngen çiçeğinin açan yaprakları gibi yükselirken, parlak sarı bir alt tabaka ortaya çıktı. Ejderhanın büyük bakır gözleri ona sabitlenmişti ve Thymara bu bakışla karşılaştığında, gözler yavaşça dönüyor gibi göründü. Sanki erimiş bakırdan yapılmış ikiz girdapları izliyordu. Manzara, nefes kesici

güzel olduğu kadar korkutucuydu. "Özür dilerim," diye umutsuzca özür diledi. "Bunun kaba bir hareket olduğunu bilmiyordum. Gitmemi istediğini sandım."

Bir şeyler ters gidiyordu ve Sintara ne olduğunu bilmiyordu. Şimdiye kadar kız ona tamamen aşık olmalı, dizlerinin üzerine çökmüş, ejderhanın dikkatini çekmek için yalvarıyor olmalıydı. Bunun yerine, ona sırtını dönmüş ve uzaklaşmaya başlamıştı. İnsanlar, ejderhaların büyüüne kolayca kapılan avlar olarak biliniyordu. Sintara, yakanını daha da açtı ve başını sallayarak etrafına büyüleyici bir sis yaydı. "Bana hizmet etmek istemiyor musun?" diye sordu kızı. "Beni güzel bulmuyor musun?"

"Tabii ki güzelsiniz!" diye bağırdı insan, ama duruşu ve yaydığı korku kokusu, büyülenmiş değil, korkmuş olduğunu ele veriyordu. "Bugün sizi ilk gördüğümde, en çok bakmak istediğim ejderha olarak sizi seçtim. Ama konuşmamız..." Kızın sözleri kesildi.

Sintara onun düşüncelerine ulaşmaya çalıştı ama sadece sis buldu. Belki de sorun buydu. Belki de kız, onun büyüüne kapılmak için çok aptaldı. Ejderha anılarında böyle insanlar olduğunu gördü. Bazıları o kadar aptaldı ki ejderhaların konuşmasını bile anlayamıyorlardı. Bu kız ise onun sözlerini yeterince anlıyor gibiydi. Öyleyse sorunu neydi? Sintara, kızın kendisine karşı duyarlı olup olmadığını görmek için güçlerini küçük bir test etmeye karar verdi. "Adın ne, küçük insan?"

"Thymara," diye cevapladı anında. Ama Sintara, elindeki avantajı kullanarak sevinmeye başlamışken, kız ona sordu, "Peki senin adın ne?"

"Henüz benim adım öğrenmeye hak kazanmadın!" Sintara onu azarladı ve kızın korkarak geri çekildiğini gördü. Ama Thymara, böyle bir reddin onda uyandırması gereken umutsuzluğun izi bile olmayan, gerçek bir korku kokuyordu. İnsan hiçbir şey söylemeyince, adını öğrenmek için tekrar yalvarmayınca, Sintara ona doğrudan sordu: "Adımı bilmek istemiyor musun?"

"Seninle konuşmamı çok kolaylaştırırdı, evet," dedi kız tereddütle.

Sintara güldü. "Ama bana karşı güç sahibi olmak için istemiyorsun, değil mi?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Adın bana ne tür bir güç verir ki?"

Sintara ona baktı. Bir ejderhanın isminin gücünden gerçekten habersiz olabilir miydi? Bir ejderhanın gerçek ismini bilen biri, onu doğru kullanırsa

doğru kullanırsa ejderhaya doğruyu söylemesini, sözünü tutmasını, hatta bir iyilik yapmasını bile sağlayabilirdi. Bu Thymara böyle şeyleri bilmiyorsa, Sintara ona bunu öğretmeye niyetli değildi. Bunun yerine ona sordu: "Bana bir isim seçseydin, bana ne isim vermek isterdin?"

Kız artık korkmaktan çok meraklanmış görünüyordu. Sintara gözlerini daha yavaş çevirdi ve Thymara ona bir adım daha yaklaştı. İşte böyle. Daha iyiydi. "Ee?" diye tekrar sordu. "Bana ne isim verirdin?"

Kız bir an üst dudağını ısırđı, sonra şöyle dedi: "Sen çok güzel bir mavisin. Ağaçların tepesinde, ağaçların çatlaklarına kök salmış bir sarmaşık var. Çiçekleri koyu mavi ve ortaları parlak sarı. Böcekleri, küçük kuşları ve küçük kertenkeleleri büyüleyen harika bir kokusu var. Senin kadar güzel olmasa da, bana onu hatırlatıyorsun. Biz bu çiçeklere skymaw diyoruz."

"Bana bir çiçeğin adını mı vereceksin? Skymaw mu?" Sintara bundan hoşlanmamıştı. Ona aptalca ve kırılgan bir isim gibi gelmişti, ama kız istemişti. Belki bu konuda insanı memnun edebilirdi. Yine de sordu: "Bence daha güçlü bir isim hak etmiyor muyum?"

Kız, ejderha onu yalan söylerken yakalamış gibi ayaklarına baktı. Sessizce itiraf etti, "Skymaws'lara dokunmak tehlikelidir. Çok güzeller ve kokuları baş döndürücüdür, ama içlerindeki nektar bir kelebeği anında eritir ve bir sinekuşunu bir saatten az bir sürede yutar."

Sintara zevkle çenesini genişçe açtı ve "Demek beni hatırlamana neden olan sadece çiçeğin rengi değil? Tehlikeli olması mı?" diye sordu.

"Sanırım. Evet."

"O zaman bana Skymaw diyebilirsin. Şuradaki çocuk cılız kırmızı ejderhaya ne yapıyor, görüyor musun?"

Kız, Sintara'nın bakışını takip etti. Rapskal, bir ağaçtan iğneli dallar koparmış ve ejderhanın sırtını enerjik bir şekilde ovuşturuyordu. Çamur ve tozdan arındırılan o bodur ejderha bile güneş ışığında yakut gibi parlıyordu. "Kötü niyeti olduğunu sanmıyorum. Sanırım üzerindeki parazitleri temizlemeye çalışıyor."

"Aynen öyle. İğnelerdeki balmumu da deriye iyi gelir." Sintara nazıkçe, "Sen de benim için aynı şeyi yapabilirsin," dedi.

TARMAN çamurlu kıyıya yavaşça yaklaşıırken, Alise önündeki fantastik manzaraya baktı ve içini kıskançlık kapladı. Öğleden sonranın son saatleri geçerken, güneş ve sıcaklık çıplak nehir kıyısını kavuruyordu. Kıyıda, genç Rain Wilders'lar tarafından bakılan, hayal edilebilecek her renkte en az bir düzine ejderha dağınık bir şekilde duruyordu. Bazı ejderhalar huzur içinde uyuyordu. İkisi su kenarında durmuş, mızrakları ile nehir kıyısında balık arayan birkaç çocuğun yavaşça bir aşağı bir yukarı yürümelerini sabırsızlıkla bekliyordu. Güneşin yıkadığı çamurlu kıyının suların çekildiği kenarında, uzun, altın renkli bir ejderha uzanmış, mavi-beyaz karnını güneşin son öpücüğüne doğru çevirmişti. Ejderhanın yanına uzanmış, pembe pullu kafası, baktığı ejderha kadar parlak bir şekilde ışıldayan küçük bir kız uyuyordu. Uzun çamur kıyısının bir ucunda, en büyük ejderha duruyordu, uzun ve siyah. Güneş, ejderhanın uzattığı kanatlarından parlak koyu mavi kıvılcımlar saçıyordu. Neredeyse bir ejderha kadar pullu, çıplak göğüslü genç bir adam, yaratığın kanatlarını temizliyordu. Kumsalın diğer ucunda, sanki ona karşılık verircesine, sedir dallarından yapılmış bir süpürgeyle mavi bir ejderhayı özenle süpüren bir kız vardı. Kız çalışırken siyah örgülü saçları ensesinde dans ediyordu. Alise izlerken ejderha hareket etti ve kızın onu temizleyebilmesi için arka bacağını uzattı.

"Ejderhaların insan bakıcıları olduğunu bilmiyordum. Yani, onlara avcılar tarafından bakıldığını biliyordum, ama bunu bilmiyordum..."

"Yok. Ya da yoktu." Leftrin, onu kaba değil, dostça bir şekilde sözünü kesme konusunda ustaydı. "Hepsi yeni geldi. Onlar, duyduğun bakıcılar, ejderhaları nehrin yukarısına taşıyacak olanlar. En fazla bir, en fazla iki gündür buradalar."

"Ama bazıları daha çocuk!" Alise itiraz etti. Sesini keskinleştiren, onlar için endişelenmesi değildi. Sanırım, basit bir kıskançlıktı. Orada, sadece çocuklardı ve tam da kendisinin hayal ettiği şeyi yapıyorlardı. Nedense, kendini bir ejderhanın ilk arkadaşı olarak, ona şefkatle dokunarak güvenini kazanan kişi olarak hayal etmişti. Althea ve Brashen'in ejderhaları tarif edişinden, onların belki de onun anlayış ve sabrıyla doğuştan gelen zekalarını ortaya çıkaracak, yarı aptal sürüngenler gibi olacağını düşünmüştü. Sahilde gördüğü şey, rüya penceresindeki bir başka kırık camdı; ejderhaların kurtarıcısı, onları anlayan tek kişi o olmayacaktı.

Leftrin, onun yorumuna endişeyle karşılık verdi ve omzunu silkti. "Rain Wilds'da gençler çocukluklarını uzun süre yaşayamazlar,

özellikle de onlar gibi çocuklar. Onlara bir bak. Ailelerinin onları yanlarında tutması bile mucize. Bana bu gençlerin hepsinin geç gelişenler olduğunu söyleyemezsin. Pençeler doğuştan olmaz. Şuradaki genç adam var ya? Bahse girerim kafasında pullarla doğmuştur ve vücudunda tek bir saç teli bile yoktur. Hayır, hepsi birer hata, hepsi. Bu yüzden seçildiler."

Ejderhaların yardımcılarına yönelik keskin ve soğuk değerlendirmesi Alise'yi şok ederek susturdu.

"Peki sen ve *Tarman* da hata mısınız? Bu yüzden mi keşif gezisine seçildiniz?" Sedric'in sesi nehir kadar ekşiydi.

Ama Leftrin, sesindeki kasıtlı hoşnutsuzluğu fark etse de, buna tepki göstermedi. "Hayır, *Tarman* ve ben işe alındık. Ve sözleşme çok iyi, bir sözleşmenin olabileceği kadar sıkı. Koşullar da *Tarman* ve benim için iyi." Burada Alise'ye geniş bir göz kırptı ve Alise neredeyse kızardı. Sedric fark etmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Sadece başka kimse almadı diye değil, *Rain Wild Konseyi* bu işi başka kimsenin yapamayacağını biliyor. *Tarman* ve ben nehirde diğer büyük gemilerden daha uzağa gittik. Daha uzağa giden birkaç kişi olabilir, kano ile avcı izcileri gibi. Ama *Konseyin* istediği işi kano ile yapamazsın."

"Ve *Konsey'in* istediği şey, ejderhaları *Cassarick'ten* uzaklaştırmak."

"Bu biraz sert oldu, Sedric. Ama kendin bak. Durumlarının iyi olmadığı ortada. Sağlıklı değiller, avlayacak hayvan yok ve sahilin etrafındaki ağaçları kesiyorlar."

"Ve eski şehrin karlı kazı çalışmalarını engelliyorlar." "Evet, o da doğru," diye cevapladı Leftrin acımasızca.

Alise, Sedric'e yan gözle baktı. Son sözleri çok sivri olmuştu. Hâlâ kızgındı ve Alise, buna hakkı olduğunu düşünüyordu. *Cassarick'teki* Tüccarlar Salonu'ndaki görüşmesi, beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Leftrin'in komiteyle yaptığı sözleşmenin ayrıntılarını tartışmak, bu saatlerin çoğunu almıştı. Yaşlı Malta, uzun tartışma boyunca orada kalmıştı, ama geçen her saat, zarif ve güçlü bir Yaşlı'dan çok yorgun bir hamile kadına benziyordu. Alise onu göze batmadan ama açgözlülükle gözlemlemişti.

Alise, insanların Elderlinglere dönüştüğü fikriyle ilk kez karşılaştığında, gerçeklik algısı sarsılmıştı. Elderlingler, kızken onun için efsanelerden ibaretti. Hikayelerin ve mitlerin sınırlarında yaşayan gölgeli, güçlü yaratıklar; Elderlingler bunlardı. Efsaneler, onların zarafetinden ve güzelliğinden, bazen bilgelikle, bazen de kayıtsız bir acımasızlıkla kullandıkları güçlerinden bahsederdi. Rain Wild'ın ilk yerleşimcileri, eski yerleşim yerlerinin izlerini keşfettiklerinde ve bu kalıntıları neredeyse efsanevi Elderling'lerle ilişkilendirdiklerinde, çoğu kişi şüpheli davranmıştı. Yıllar geçtikçe, onların gerçek oldukları ve Rain Wild'da ortaya çıkarılan büyülü ve gizemli hazinelerin, bu dünyadaki varlıklarının son izleri olduğu kabul edildi. Onlar görkemli, büyülü bir ırktı ve şimdi sonsuza dek yok olmuştu.

Hiç kimse, Rain Wild yerleşimcilerinin talihsiz ve bazen grotesk şekil bozukluklarını, parşömenlerde, duvar halılarında ve efsanelerde tasvir edilen Elderlinglerin ruhani güzelliğiyle ilişkilendirmemişti. Pullu deri ve parlayan gözler her zaman hoş görünmüyordu ve Rain Wild'ın bu özelliklere sahip çocuklarının ömürleri, efsanelerde Elderlinglerin neredeyse ölümsüz olduğu söylenenin aksine, çok kısaydı. Akbabalar ve tavus kuşları hem tüyleri hem de gagaları olabilir, ama kimse bu iki yaratığı birbiriyle karıştırmaz. Ancak Bingtown'dan Malta ve Selden Vestrit ile Yağmur Vahası'ndan Reyn Khuprus, Yağmur Vahası'nın dokunduğu diğerleri gibi değişmişti, ama canavara değil, fantastik bir şeye. Bazıları, onları diğerlerinden ayırmak için artık onlara "ejderha dokunmuş" diyordu. Nedense, Tintaglia'nın kutusundan çıkışı sırasında orada bulunmaları ve sonrasında onunla çok zaman geçirmeleri, dönüşümlerinin farklı bir şekilde ilerlemesine neden olduğunu düşünüyordu.

Malta Khuprus'u izlemek, Leftrin'in uzun ve sıkıcı pazarlık saatleri boyunca ona düşünmek için çok şey vermişti. Leftrin, gecikmeyi sıkıcı bulmamış gibi görünüyordu, ancak bir boğa güreşinde boğayı yere devirmeye çalışan bir köpek gibi, anlaşılmaya hevesle girişmişti. Kim yemek masraflarını ödeyecek, *Tarman* ne kadar yük taşıyabilecek, bekçilerin küçük tekneleri onun sorumluluğunda mı olacak, bir ejderha gemisine zarar verirse kim ödeyecek ve daha yüzlerce değişkeni tartışırken, Alise gizlice Elderling kadını inceliyor ve merak ediyordu. Bir insanın geçirdiği fiziksel değişikliklerin, vücudunun bir ejderhanın bazı özelliklerini kazandığı gerçeği çok barizdi. Ya da bir sürüngenin, diye ekledi ihtiyatla. Pullar, olağandışı büyümeler, alnındaki Malta arması, hepsi ejderhalarla bir bağlantısı olduğunu gösteriyordu.

ejderhalarla bir bağlantı olduğunu gösteriyordu. Ama bulmacanın diğer parçaları uymuyordu. Örneğin, kemiklerinin garip uzaması.

Elderlingler, insanlardan Elderlinglere dönüşmelerine neden olan değişiklikleri tam olarak biliyorlarsa, bunu yazmamışlardı, en azından Alise'nin gördüğü hiçbir parşömende yoktu. Sonra Elderlinglerin insanlardan tamamen ayrı bir ırk olup olmadığını merak etti. İnsanlar her zaman Elderlinglere mi dönüşmüştü, yoksa Elderlingler ayrı bir ırk olarak var olmuş, ancak insanlarla karışmış mıydı? Alise düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Leftrin aniden "Peki, her şey kararlaştırıldı. Siz malzemeleri rıhtıma indirir indirmez yola çıkacağım" dediğinde, bir rüyadan uyanmış gibi hissetti. Etrafına baktı ve Konsey üyelerinin sandalyelerinden kalkıp Leftrin'in elini sıkmaya geldiklerini gördü. Her bir madde üzerinde anlaşılmaya vardıkça yazılmış ve herkes tarafından imzalanmış bir belge, mürekkebin kuruması için kumlanıyordu. Her zamankinden daha zayıf görünen Malta da sırayla imzalamış ve şimdi Alise'ye bakıyordu. Bingtown'lu kadın tüm cesaretini topladı ve kendini tanıtmak için yanına gitti.

Ancak Malta'ya ulaşmadan, kadın yorgun ama zarif bir şekilde ona doğru geldi. Alise'nin iki elini de kendi ellerine aldı ve "Size nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Keşke ben de gidebilseydim. Ejderhaları çok sevdiğimden değil; insanlarla neredeyse aynı derecede inatçı ve kendini haklı gören yaratıklar oldukları için başa çıkması zorlar."

Alise şaşırmıştı. Yaşlı kadının ejderhalara sonsuz bağlılığını ilan edip, Alise'den onları korumak için elinden geleni yapmasını isteyeceğini sanmıştı. Ancak kadın devam etti: "Onlara güvenme. Onları insanlardan daha asil ya da ahlaki olarak üstün görme. Öyle değiller. Bizim gibiler, sadece daha büyük ve daha güçlüler, her zaman kendi istediklerini elde ettiklerinin güçlü hatıralarına sahipler. Bu yüzden dikkatli ol. Ve onlar hakkında ne öğrenirsen, Kelsingra'yı bulsan da bulmasan da, her şeyi kaydedip bize getir. Çünkü er ya da geç, insanlık önemli bir ejderha nüfusuyla bir arada yaşamak zorunda kalacak. Ejderhalarla başa çıkma konusunda bildiğimiz her şeyi unuttuk. Ama onlar insanlar hakkında hiçbir şeyi unutmadı."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Alise zayıf bir sesle.

"Sözüne güveniyorum." Malta gülümsedi ve yüzü bir an için daha insan gibi göründü. "Sen, sözün ne anlama geldiğini bilen bir Tüccar gibi görünüyorsun. Bu zamanlarda, senin gibi insanlara ihtiyacımız var. Şimdi, maalesef eve gidip dinlenmem gerekiyor."

"Eve gitmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" Alise cesaretini toplayıp sordu. Ama Malta başını salladı. Alise'nin ellerini bırakıp yavaş ama zarif bir şekilde giriş kapısına çıkan basamakları tırmandı. Alise hâlâ ona bakarken Leftrin'in ağır elinin omzuna vurduğunu hissetti.

"Vay canına, ikimiz için de tam aradığımız kişi senmişsin! Brashen Trell seni bana gönderirken bana ne kadar büyük bir şans gönderdiğini biliyor muydu acaba? Sanmıyorum, ama işte böyle. Pekala, şans meleğim, anlaşma imzalandı, senin imzan kaldı, hepimiz onu bekliyoruz."

Şaşkınlıkla dönüp baktığında, öyle olduğunu gördü. Konsey üyeleri yerlerine oturmuşlardı. Kalem standında onu bekliyordu. Kaleme ve Konsey başkanına bakarken, Tüccar Polsk sabırsızca kalemi işaret etti. Alise Leftrin'e baktı.

"Hadi, bitir şunu," diye onu acele etti. "Gün uzamıyor!"

Sersemlemiş bir halde odayı geçti. Bunu yapmamalıydı. Yapamazdı. Daha önce kendisini bağlayacak bir belgeye imza atmış mıydı? Sadece Hest ile evlilik sözleşmesine imza attığında. O sözleşmenin tüm ayrıntılarını, her birine isteyerek adını yazdığını, bir kabus gibi hatırladı. İmzası onu bir Tüccar olarak bağlayan tek seferdi. O öğleden sonrayı defalarca hatırlamıştı. Şimdi Hest'in töreni ne kadar çabuk bitirdiğini düşündüğünde, bunu bir damadın sabırsızlığı olarak değil, bağlarını önemsizleştireceğinin bir başka işareti olarak görüyordu. Kendini bu şekilde bağladığını pişmanlık duyarak yaşamıştı. Başka bir belgeye elini nasıl atabileceğini bile düşünemiyordu. Gözleri, isminin üstündeki kelimelerin üzerinde dolaştı. Biri onun için bir ücret pazarlığı yapmıştı, gemide çalıştığı her gün için günlük bir ödeme. Bu işi yaparak para kazanacağını, kendi parasını kazanacağını düşünmek ne tuhaf. Eğer yaparsa. Ve sonra yapacağını biliyordu.

Çünkü bunu istiyordu. Çünkü Hest'in karısı olmasına rağmen, hala bir tüccarın kızıydı ve hala kendi kararlarını verebiliyordu. Kalemi kaldıran ve kağıda daldıran, onun eli, tanıdık çilli eli idi. Güçlü, eğimli el yazısıyla adının harflerini oluştururken, garip bir şekilde uzaklaşmış gibi izledi. "İşte. Bitti," dedi ve o büyük odada sesinin ne kadar küçük çıktığını duydu.

"Bitti," diye onayladı Tüccar Polsk ve kağıda bolca kum döktü. Alise, kumun silkelenip, imzasının sayfada güçlü ve siyah olarak kalmasını izledi. Az önce ne yapmıştı?

Kaptan Leftrin omzunun yanındaydı. Kalpten gelen kahkahası yankılandı, kolunu tutup onu döndürdü ve uzaklaştırdı. "İkimiz için de güzel bir sabah pazarlığı oldu. Bu seferde senin eşlik etmenin bana çok yakıştığını itiraf etmeliyim. Konsey, Tarman'ın öğleden sonraya kadar yüklenip denize açılmaya hazır olacağını ısrarla söylüyor. Aramızda kalsın, bu çok da zor olmayacak. Sözleşmeyi alacağımı biliyordum ve istediğim malzemeler için gerekli düzenlemeleri yaptım. Şimdi, yolculuğumuzun ilk durağına çok uzak değiliz. Ejderha arazisi şehir limanından bir saat uzaklıkta. Ama şimdilik, istediğimiz gibi vakit geçirebiliriz. Hennesey'e haber verecek bir ulak ayarladım. O iyi bir dostumdur, yükün yüklendiğini görmesi konusunda endişelenmiyorum. Öyleyse, gitmeden önce Cassarick'i biraz gezelim mi? Anlattıklarına göre Trehaug'u pek görme fırsatın olmadı.

Hayır demeliydi. Hemen gemiye dönmek için ısrar etmeliydi. Ama sabahki maceralardan sonra, titizlikle doğru davranmaya ve korkakça davranmaya geri dönmeye dayanamıyordu. Sedric'in gözlerine bakıp yaptığını itiraf etmeyi de hayal edemiyordu. Sedric. Oh, Sa merhamet et! Hayır. Henüz bu düşünceyle yüzleşemezdi. Cesurca elini Leftrin'in koluna koydu ve "Cassarick'i görmek hoşuma gider" dedi.

Ve böylece ona "şehri" göstermişti, ama Cassarick bu kelimeyi hak etmiyordu. Canlı, genç, ham ve büyümekte olan bir kasabaydı. Artık Kaptan Leftrin'in ona mümkün olan en maceralı turu göstermeyi kasten seçtiğinden emindi. Tur, baş döndürücü bir sepet asansörle başladı. Asansöre bindiler ve dayanıksız kapıyı sıkıca kapattılar. Sonra Leftrin bir ipi çekti ve yüksekte küçük bir çan sesi duyuldu. "Şimdi dengelenmesini bekle," dedi Leftrin ve Alise heyecanla kalbi çarparak ayakta bekledi. Bir süre bekledikten sonra, kabin bir sarsıntı yaptı ve sonra yavaşça ve istikrarlı bir şekilde havaya yükseldi. İçinde bulundukları araç hafif ama sağlam malzemelerden yapılmıştı ve o kadar küçüktü ki, vücutları neredeyse birbirine değecek şekilde ayakta durmak zorundaydılar. Alise, sepetin kenarından dışarıya bakıyordu ama Leftrin'in hemen arkasındaki iri vücudunu fark etmeden edemedi. Yolun yarısında, karşı sepetle aşağı inen asansör görevlisiyle karşılaştılar. Adam, balast taşlarının arasında duruyordu ve Alise'in göremediği bir şekilde, Leftrin'in asansör ücretini ödemesi için her iki sepeti de yolun ortasında durdurdu. Adam ödemeyi aldıktan sonra aşağı inmeye devam ederken, onların sepeti yükselmeye devam etti. Manzara muhteşemdi. Kalın

Üzerinde yürüyüş yolları olan dallar, ağaç dallarından süs gibi sarkan ev sıraları, çürümüş köprüler ve evindeki çamaşır iplerini andıran teller üzerinde hızla geçen küçük sepet arabaları. Nihayet varış noktasına ulaştıklarında ve asansör görevlisinin asistanı uçuşlarını durdurduğunda, ağaçların o kadar yükseklerindydiler ki, parlak sarı güneş ışınları kalın yaprakların arasından süzülerek aşağıya iniyordu. Asansör görevlisi kapıyı açtı ve Alise, ağır bir ağaç dalına sabitlenmiş dar bir balkona çıktı. Kenardan aşağıya baktı, nefesini tuttu ve Leftrin aniden kolunu sıkıca tuttuğunda neredeyse çığlık attı. "İlk kez bir ağaç gövdesine çıktığın için başın dönmesin," diye uyardı. Onu, kalın dal boyunca uzanan dar bir patikadan ağaç gövdesine doğru yönlendirdi.

Alise, her iki elini gövdenin pürüzlü kabuğuna koyarken rahat davranmaya çalıştı. Ağaca sarılmak istedi, ama bu duvara sarılmaya benzer bir şey olurdu. Yağmur Ormanları'ndaki bitki örtüsü ve yapraklar o kadar büyüktü ki, botanik özelliklerden çok coğrafi özellikler gibi görünüyordu. Leftrin'in hakkını vermek gerekirse, kız nefesini toplayıp kendine gelene kadar tek kelime etmedi. Kız ona dönünce, alaycı değil dostça bir gülümsemeyle, "Bu tarafta çok hoş bir çay ve kek dükkanı var," dedi.

Onu sağlam tahta kaldırımından geçerek ağacın gövdesinin etrafından dolaştırdı. Kasabanın daha büyük bir kısmı uyanmıştı ve kaldırımlar pazar günü Bingtown'un sokakları kadar kalabalık olmasa da, yine de önemli bir nüfus olduğu belliydi. Onların hayatlarını bu kadar doğal bir şekilde sürdürmelerini izlemek, Alise'nin onlara bakışını yavaş yavaş değiştirdi. Çay dükkanına varıp küçük bir yemek sipariş ettiklerinde, pullu yüzleri ve tuhaf kıyafetleri neredeyse sıradan gelmeye başlamıştı. Konuştular, güldüler ve yemek yediler ve bir süreliğine Alise kim olduğunu ve nerede olduğunu unuttu.

Kaptan Leftrin sert, neredeyse kaba bir adamdı. Yakışıklı değildi, bakımlı da değildi, hatta eğitilmiş bile değildi. Çayını fincana dökmesi umurunda değildi ve güldüğünde başını geriye atıp kükrerdi, dükkândaki tüm müşteriler ona bakmak için dönüyordu. Bu Alise'i utandırıyor. Yine de onun yanında, yıllardır, belki de hayatında hiç olmadığı kadar kadın gibi hissediyordu. Ve bu düşünce, ona sadece bekar değil, kendinden başka kimseye karşı sorumlu olmadığını fark etmesini sağladı. Bu düşüncenin şoku nefesini keserken, bir an sonra bu tür bir

talihsizliklerin, Hest'in Sedric'i ona eşlik etmesi ve iyi adını koruması için gönderme nedeni olduğunu hatırladı. Onun iyi adı, diye geç de olsa düşündü. Sedric onu bu konuda uyarmaya çalışıyordu. Çayını aceleyle bitirdi ve Leftrin yavaşça çayını yudumlarken neredeyse yerinde duramadan oturdu.

"Biraz daha etrafa bakalım mı?" diye sordu Leftrin, dükkandan çıkarken, gülümsemesi onun kabul edeceğinden emindi.

"Sedric'e geri dönüp plan değişikliğini açıklamam gerek. Bundan pek hoşnut olmayacak," dedi ve aniden bu sözlerin yetersizliği içini sızlattı. Sedric, *Tarman'da* geçirdiği birkaç gün bile çok mutsuz olmuştu. Kendisinin, günlerce, hatta haftalarca sürecek bir keşif gezisine gönüllü olarak katılacağını duyunca nasıl tepki verecekti? Yasaklayacak mıydı?

Bu düşünce onu dehşetle ürpertti ve ardından daha kötüsü geldi. Ona bunu yasaklayabilir miydi? Eğer çılgın planından vazgeçmesini söylerse, onun kararını kabul etmek zorunda mıydı? Eğer öyle yaparsa ne olurdu? Anlaşmayı imzalamıştı. Hiçbir Tüccar böyle bir şeyden vazgeçmeyi düşünmezdi. Ama ya o, onun bu hakkı olduğunu reddederse? Ona ne kadar itaat etmek zorundaydı? Sonuçta o, görünüşü korumak için ona eşlik eden refakatçisiydi. Onun vasisi ya da babası değildi. Hest, ona emir verebileceğini açıkça söylemişti. Yani gerekirse, konuyu zorlayabilirdi. Hest ona bunun için para vermiyor muydu? Kendisine söyleneni yapmak için? O, Hest'in hizmetkarıydı.

Ve arkadaşı.

Vicdanı rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. Son zamanlarda onu giderek daha çok öyle görmeye başlamıştı. Arkadaşı. Ve onun kendisine gösterdiği ilgi ve saygıdan hoşlanıyordu. Bugün, ona haber vermeden erkenden çıkarken, bunu yapmaya gerek olmadığını düşünmüştü. Çünkü arkadaşı olarak, onu anlayacaktı. Ama kocasının çalışanı, onun atadığı refakatçisi olarak, anlayacak mıydı? Düşünmeden onu zor bir duruma sokmuş muydu? Nehir kaptanının rehberliğinde Cassarick'te dolaşma isteğine kapılmadan önce hızlıca konuştu. "Hemen geri dönmem gerek. Sedric'e ne yaptığımı söylemeliyim..." Aniden duraksadı, ne söyleyeceğini bilemedi. Yapmaya karar verdiği şeyi mi? Böyle bir kelimeyi kullanıp, birkaç saat sonra Sedric onu tersine çevirdiğinde aşağılanmayacak mıydı? Çünkü aniden onun bunu yapacağından emin olmuştu.

"Sanırım haklısın," dedi Leftrin isteksizce. "İstediğin malzemelerin bir listesini yapman gerekecek. Burada iyi kaynaklarım var.

Onları senin için alırım, Trehaug'a döndüğümüzde ödersin."

"Tabii," Alise daha zayıf bir sesle kabul etti. Tabii ki seyahatini uzatmak için daha fazla masraf çıkacaktı. Neden bunu düşünmemiştir? Ve bu masrafları kim ödeyecekti? Hest. Oh, buna çok sevinecekti! Birkaç saat önce hissettiği kadar yetkin ve bağımsız hissetmiyordu. Sedric'in yasaklaması neredeyse bir rahatlama olacaktı. Şimdi gökyüzüne bakmaya çalıştı, ama bitki örtüsünün oluşturduğu sağlam şemsiye engel oldu. Ne kadar zaman geçmişti? Ejderhalarla geçirebileceği zamanın kaç saatini kaybetmişti? Konsey onları olabildiğince çabuk taşımak istiyor gibiydi. Bu Rain Wilds'a yaptığı ani yolculuktan elinde bir gün bile araştırma zamanı kalacak mıydı? Hest'in zaman ve para israfı için onu nasıl azarlayacağını ve alay edeceğini düşündü ve yanakları kızardı. Artık zaman kaybetmemeliydi.

Bu yüzden dişlerini sıkıp Leftrin'le birlikte sallanan köprülerden geri koştu. Zayıf sepetin içinde rahat edemeyecek kadar hızlı inerken, karnının dişlerinin arkasında süzülür gibi hissettiği o duyguyu daha önce hiç yaşamamıştı. Leftrin yavaş yürümek ve tanıdığı herkesle sohbet etmekten hoşlanıyordu. Limana dönerken onlarca kişiyle karşılaştılar ve o, sabırsızlıkla onun yanında durdu.

Leftrin, her tanıdığına onu "ejderhaları yerleşmeleri için nehir yukarıya götürecek Bingtown ejderha uzmanı" olarak tanıtıyordu. Bir zamanlar onu sevinçle dolduran bu unvan, şimdi onu tedirgin ediyordu. *Tarman'a* geri döndüğünde Sedric'in orada olmadığını görünce rahatsızlığı tam anlamıyla doruğa ulaştı.

Hennesey, bir dizi sandık ve varil dolusu erzak yüklemekle meşguldü. Onu görünce şaşırmış gibiydi. "Hepimiz biraz daha uyuyacağını sanmıştık. Sedric, ikiniz için 'uygun bir konaklama yeri' bulmaya gittiğini söylemeni istedi." Sedric'in konuşma tarzını taklit edişi, mürettebatın Sedric'in aristokrat tavırlarını ve titizliğini nasıl gördüğünü ona açıkça gösterdi.

Bir süre güvertede kalarak mürettebatın *Tarman'ın* ambarlarına ne kadar çok şey sığdırabildiğini hayretle izledi. Kaptanın kamarasına geri döndü ve bir hafta, hatta belki bir ay boyunca burada yaşayacağını hayal etmeye çalıştı. İlk bakışta eski moda ve denizci tarzında bir yer gibi gelmişti, ama daha uzun süre düşündüğünde klostrofobik hissetmeye başladı. Mürettebatın yaşam alanına bakmak için bir bahane uydurdu ve sonra

aceleyle geri çekildi. Hayır. Sedric'in orada daha fazla kalacağını hayal edemiyordu. Artık onun keşif gezisine katılmasını veto edeceğinden emindi. Güverteye geri döndü ve endişeyle nehrin yukarısına baktı. Leftrin birkaç kez onunla kendi ihtiyaçları hakkında konuşmaya çalıştı ve bir keresinde heyecanla ejderhaları ne zaman görebileceğini sorduğunda, ejderha plajının nehirde bir saatten az uzaklıkta olduğunu, ancak şehre geri dönüp köprüleri ve asansörleri kullanarak oraya gitmek isterse çok daha uzun süreceğini açıkladı. Bunu minnetle reddetti ve sabır ve soğukkanlılığını bulmaya çalıştı.

Sedric onu görmeden önce onu fark etmişti. Normalde hoş olan yüzü sert bir onaylamama ifadesiyle iskelede ilerliyordu. İskeleye başını kaldırıp güverte evinin üstünde oturan kıızı gördüğünde, derin bir nefes alıp tuttuğunu gördü. Sonra gemiye tırmandı ve hemen yanına geldi. Onu selamlamadı, sadece "Duyduğum bu saçma sapan söylentiler de neyin nesi? Bizim için oda kiralamaya çalıştım, ama ev sahibi, ejderhaları incelemek için gelen Bingtown'lu hanımefendinin gün bitmeden *Tarman Nehri'ne* doğru yola çıkacağını duyunca, odaları ne için istediğini sordu."

Alise titrediğini fark edince şok oldu. Hest, ona her ne kadar alaycı bir şekilde dalga geçse de, ona hiç sesini yükseltmemişti. Sedric'i tanıdığı onca yıl boyunca, onun bu kadar sert, sözlerinin altında öfkeyle konuşmasını hiç duymamıştı. Ellerini kucağında sıkıca birleştirdi ve sesini sabit tutmaya çalıştı. "Korkarım ki, evet, gönüllü olarak gitmeyi kabul ettim. Leftrin Kaptanıyla Cassarick Tüccarlar Konseyi'yle yapılan toplantıya katıldığım da, buradan tüm ejderhaları alıp nehrin yukarısına nakletmeyi planladıklarını öğrendim. Kimse tam olarak nereye yerleştirileceklerini bilmiyor, ama Konsey, ejderhaların derhal taşınması gerektiği konusunda oldukça kararlı. Yaşlı Malta da oradaydı ve ejderhalara eşlik edemeyeceği için çok üzgündü, ama ben gidebileceğimi söylediğim de, o..."

"İmkansız." Adam kadının sözünü keserek yüzü kıpkırmızı oldu. "Duyduklarına inanamıyorum! Yaptığına inanamıyorum! Benden haber almadan tekneyi terk edip o adamla gittin ve şimdi Rain Wild siyasetine bulaştın, bizim asla yerine getiremeyeceğimiz tekliflerde bulunuyorsun! Belirsiz bir tarihte geri döneceğin belli olmayan, adı bile bilinmeyen bir yere, bu çılgın maceraya atılmak yok. Alise, ne düşünüyorsun

? Bu bir tür oyun değil. Yerleşim yerlerinin ötesine, belki de keşfedilmemiş bölgelere gitmekten bahsediyorlar. Böyle bir yolculuğun rahatsızlığı ve ilkel koşulları bir yana, her türlü tehlikeyle karşılaşabilirler. Sen böyle şeylere dayanacak durumda değilsin. Ne önerdiğini hayal bile edemezsin. Ya da belki edebilirsin, ama 'hayal etmek' tek yapabildiğin şey. Gerçeklikten haberdar değilsin. Bir de zaman faktörü var. Yaz sonsuza kadar sürmez ve Rain Wilds'da uzun süre kalmak için giysi veya başka hazırlık yapmadık. Senin geri dönmek için gerçek bir sorumluluğun olmayabilir, ama benim var! Bu saçmalık! Ve vazgeçmek sonsuza kadar utanç verici olacak! Hest'in Rain Wilds'ta ticaret ortakları var. Karısı yapamayacağı bir şeyi kabul edip sonra vazgeçerse ne derler? Ne düşünüyordun?"

Konuşmasına başladığı andan bitirdiği ana kadar garip bir şey oldu. Alise'nin içindeki titreme durdu ve sonra sertleşti. Sedric'in öfkeli bakışlarında, birdenbire kendini onun gözünden gördü. Aptal ve korunaklı. Hayali bir macerayı yaşadktan sonra, "gerçek sorumlulukları" olmayan hayatına geri dönmek için evinden kaçan biri. Sedric ve Hest'in ustalıklı hareket ettiği gerçek dünyadan habersiz.

Belki de öyleydi, ama bu onun suçu değildi. Yetkin ve bağımsız olmak için ihtiyaç duyduğu deneyimleri edinmesine hiç izin verilmemişti. Hiçbir zaman. Bu düşünce, erimiş demir gibi içinde yanıp tutuşuyordu ve aniden soğuk bir kararlılığa dönüştü. Hiçbir şeye "izin verilmeyecekti". Bir daha asla "izin verilmeyecek" ya da "izin verilmeyecek" olmaya boyun eğmeyecekti. Kararlılığının peşinden gidecekti, bu onu öldürse bile. Çünkü bu karar yüzünden ölmek, eve dönüp hayallerinin peşinden gitmesine izin verilmediği için ölmekten kesinlikle daha iyiydi.

O, retorik bir şekilde ona ne düşündüğünü sorduğunda, o da kelimesi kelimesine cevap verdi. "Hest'in bana söz verdiği gibi, sonunda ejderhaları inceleyeceğimi düşünüyordum. Bu, onunla evlenmem için şartlardan biriydi, biliyorsun. Buraya gelip onları inceleyebilecektim. Eğer sözünü tutmuş olsaydı, yıllar önce buraya gelmiş olurum ve her şey çok daha basit olurdu. Ama o, anlaşmamızın şartlarını defalarca görmezden gelmeyi tercih etti, işte buradayız. Bana verdiği sözün yerine getirilmesinin tek yolu, ejderhaları nehir yukarı takip edip yol boyunca onları incelemek." Nefesi kesildi ve duraklamak zorunda kaldı.

Adam ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Konuşmak için nefes aldığını gördü ve ondan önce konuştu. "Öyleyse. Tüccarlar Konseyi ile bir anlaşma imzaladım. *Tarman* ile nehrin yukarısına gidip ejderhaların yeniden yerleştirilmesini göreceğiz. Bu öğleden sonra yola çıkacağız, bu yüzden Kaptan Leftrin'e bizim için alınması gereken malzemelerin listesini vermek gerekiyor. Trehaug'a döndüğümüzde hesapları onunla hallederim. Gemide maaş alacağım, tabii, kaptana ödemek için param olacak. Ve tabii ki uyku düzenini değiştirmek için onunla konuşacağım, böylece yolculuk sırasında ikimiz de daha rahat ederiz."

Son cümleyi barış teklifi olarak ona fırlattı, onun buna odaklanıp geri kalanını kabul etmesini umuyordu. İşe yaramadı.

"Alise, bu delilik! Hazır değiliz..."

"Sen hemen işe gidip o listeyi hazırlamazsan hazırlıklı olamayız! Hest için yaptığın iş bu değil mi? Bu yolculukta benim için yapmanı istediği şey bu değil mi? Öyleyse yap."

Sonra aniden ayağa kalkıp ondan uzaklaşmıştı. Aynen böyle. O, onun söylediğini gerçekten yaptığında şok olmuş ve o andan itibaren tedirgin olmuştu. Gemide kolay olmayan bir iş olan ondan uzak durmayı başarmıştı. Leftrin, odalarını değiştirmeleri konusunda şaşırtıcı derecede makul davranmıştı.

"Ben kararımı verdim, malzemeler yolda. Bir iki gece ranzamı vermek sorun değil, ama daha uzun süre olmaz. Ama göreceksin. Güvertede geçici barınaklar kurabiliriz. Daha önce sığırlar için yapmıştım, yolcular için de çok farklı olmayacaktır. *Tarman* çok amaçlı olarak inşa edildi. Oh, bana öyle bakma! Göreceksin, Dapperlad için bile yeterince konforlu hale getireceğim." Ve alaycı bir gülümsemeyle, somurtan Sedric'e başını salladı.

Leftrin sözünü tutmuştu. Güverteye yerleştirilmiş, duvarların dikilmesini sağlayan bağlantı parçalarını fark etmemişti. Oluşturulan odalar ne büyük ne de zarıftı, büyük bir ahırdan çok da geniş değillerdi, ama mahremiyetleri vardı ve hamaklar asılıp kendi eşyaları yerleştirildikten sonra, kutularını düzenleyerek kendine rahat bir köşe yapabileceğini fark etti. Oturup yazabileceği bir yeri ve kendi kullanımı için bir fener vardı, ancak Leftrin ona fenerle çok dikkatli olması konusunda sert bir şekilde uyardı. "Gemide dökülen yağ ve alev asla önemsiz bir şey değildir," diye uyardı.

Onun odası Sedric'in odasıyla aynı duvara bakıyordu ve duvarlar dikildikten sonra Sedric odasına girip hemen kapıyı kapattı.

Geminin Cassarick limanından ayrılmasına kadar orada kaldı, ancak bir saatten az bir süre sonra geminin güvertesi ejderha sahilinin çamurlu kıyılarına ulaştı. Sedric, önceki halinden çok daha iyi görünüyordu. Gardırobuna ulaşp temiz kıyafetler giymesi, mahremiyet, biraz uyku ve yalnız başına yemek yemesi, cazibesini geri kazanmasa da enerjisini geri kazanmasını sağlamış gibiydi. Alise'nin otoriter tavırları hakkında ona doğrudan bir şey söylememişti, ama dilinin sivri uçları, onu affetmediğini belli ediyordu. Alise kendi kendine başını salladı ve ondan uzaklaştı. Sedric'le daha sonra ilgilenecekti. Şu anda, genç ejderhaları ilk kez göreceği anı hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Çok büyükler!" Sedric korkmuş gibiydi. "Oraya inip aralarında yürümeye niyetli değilsin, değil mi?"

"Tabii ki gideceğim. Eninde sonunda." *Tarman'ın* güvertesinden onları izlerken kendini çok daha güvende hissettiğini itiraf etmek istemiyordu.

Sahilde, altın ejderha aniden başını kaldırdı. Yanındaki küçük figür kıpırdadı. Ejderha onlara doğru baktı, burun deliklerini genişletip sesli bir şekilde nefes verdi. Ayağa kalktı ve onlara doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

"Şimdi ne istiyor?" Leftrin tedirgin bir şekilde mırıldandı. Ejderhanın mavna yaklaşmasını izledi. Hayvan uzun boynunu çevirerek Tarman'a merakla baktı, parlak siyah gözleriyle onu süzdü. Birkaç adım daha yaklaştı ve sonra kafasını uzatarak mavna kokladı. Sedric korkuluktan geri çekildi. "Alise," diye uyardı, ama kaptan kıpırdamadı. Orada kalmayı tercih etti. Bir an sonra ejderha, geminin tahta yan tarafına başını hafifçe vurdu. Tarman kıpırdamadı, ama bir anda Swarge ve Hennesey Leftrin'in yanına geldi. Big Eider arkalarında dikilip ejderhaya kötü kötü bakıyordu. Geminin turuncu kedisi Grigsby de onlara katıldı. Parmaklığa atladı ve ejderhaya öfkeyle bakarak çizgili kuyruğunu salladı ve boğazından kedi küfürleri mırıldandı. "Bir şey olmaz," diye Leftrin onları yumuşakça uyardı. Öfkeli kedinin sırtına bir elini koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Henüz değil," diye cevapladı

Hennesey ekşi bir sesle. "Tehlike var mı?" diye sordu Alise.

"Bilmiyorum," dedi Leftrin. Sonra ejderhanın kız bakıcısı yaratığa yettiğinde sessizce ekledi, "Sanmıyorum."

Birkaç dakika sonra, devasa yaratık kızı sakın bir şekilde sahil boyunca takip ederek güneşlendikleri yere geri döndü. Alise tuttuğu nefesini bir iç çekişle bıraktı. "Güneşin üzerinde nasıl parladığını bak. Desenleri çok narin. Ne muhteşem yaratıklar. Kusurlu olsalar bile inanılmaz güzeller. Tabii ki, sahilin sonundaki kraliçe en görkemli olanı, ama bu beklenen bir şey. Bu türün dişileri her zaman en gösterişli renklere sahiptir. Araştırmalarım, onların iddialı, hatta belki de kibirli olabileceğini gösteriyor, ancak zeka seviyeleri göz önüne alındığında, bu tür bir 'kibir', belki de böylesine üstün bir zekanın alabileceği doğal bir tavidir. Ona bak. Güneş onu tamamen kaplıyor ve ondan geri yansıyor."

Mavi ejderha ve yavrusu en az yüz metre uzakta, oldukça uzak bir mesafedeydiler. Alise, sesinin o kadar uzağa ulaşmadığından emindi, ama mavi dişi aniden sert çamurun üzerine uzanmış olduğu yerden başını kaldırdı ve Alise'ye uzun bir süre bakarak bakır rengi gözlerini ona dikti. Sonra oldukça net bir şekilde, "Bingtown kadını, benden mi bahsediyordun?" dedi.

Tahıl Ayının 5. Günü

Yıl 6. Bağımsız Tüccarlar Birliği
***Detozî, Trehaug'un Kuş Bekçisi Kim,
Cassarick'in Kuş Bekçisi***

Erek'ten aldığın mesajda, güvercinlerin sağlığını ve ömrünü uzatabilecek özel bir yem hakkında bilgi olduğunu, o küçük beyninden kaçmış mı? Resmi bir meseleyle ilgili bu bilgiyi, zaten bir mesaj taşıyan bir kuşa ekleyerek, sadece daha verimli davranmak istediğini hiç düşünmedin mi? O ve benim kişisel yazışmalarımız olduğu fikri, birbirimizi hiç görmediğimizi düşünürsek, oldukça gülünç. Eğer bu mektubu Konseylerin dikkatine sunmak istiyorsan, lütfen yap! Bu, hepimize Cassarick'teki kümeslerin içler acısı durumunu, bir yılanın kümeslerine girerek yirmiyi aşkın umut vaat eden güvercinin ölümünü ve göreve geldiğinden beri güvercinlerin ailenin menüsünde tuhaf bir sıklıkla yer aldığına dair söylentileri tartışma fırsatı verecektir.

Detozi

ON İKİNCİ BÖLÜM

EJDERHALAR ARASINDA

Bunu yaptığına inanamıyordu. İnanamıyordu. Bu kadın, onun birlikte büyüdüğü Alise Kincarron değildi! Son beş yıldır sık sık yemek yediği Alise Finbok bile değildi. Bu otoriter kadının nereden çıktığını bilmiyordu, ama gitmesini çok isterdi. Ejderhaları ziyaret ederken ona eşlik etmesi bu kadar önemli olmasaydı, onun bu kadar uzağa gitmesine asla izin vermezdi.

Onun yanındaki korkuluğa yaslandı. Solunda, iğrenç Kaptan Leftrin, ona o kadar yakın duruyordu ki, neredeyse ona dokunuyordu, o ise ejderhalar hakkında hayranlık dolu saçmalıklarını sayıyordu. Neyse, bırakın bir iki gün olsun. Şu anda ona ne kadar kızgın olsa da, önündeki görevlerden hala korkuyordu. Onunla birlikte karaya çıkacak ve o aşağıdaki hantal canavarlarla "röportaj" yaparken sekreteri gibi davranacaktı. Yakında onların ne olduğunu anlayacak ve her şey sona erecekti. Kaçınılmaz hayal kırıklığını düşündü ve neredeyse ona acımaya başladı. Kaptan ve ejderhalarla nehir yukarı yolculuğuna eşlik etme hayaliyle ortaya çıktığında onunla tartışmak bile aptallıktı. Sadece başını sallayıp kabul etmeliydi. Trell ve karısının ejderhalar hakkında söylediklerini dinlemişti. Bu macera, Alise'nin hayal ettiği gibi gerçekleşmeyecekti. Ve bir iki gece sonra, morali bozuk ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ona geldiğinde, onu teselli etmeye ve ikisi için eve dönüş yolu bulmaya hazır olacaktı. Tek yapması gereken sabırlı olmak ve beklemektir. Ve Leftrin'in peşinden sümüksü bir şekilde yürürken kusmamaktır.

Onlara tekrar baktı. Alise, Leftrin'e bakıp gülümsüyordu. O yaşlı su faresine aşık mı olmuştu? Bu pek olası görünmüyordu

olası değildi. Belki de adamın gürültülü kahkahasını ve abartılı iltifatlarını rustik cazibenin doruk noktası olarak yorumluyordu. Ne de olsa Alise, çok çeşitli erkeklerle sosyal etkileşim kurma fırsatı pek olmamıştı. Belki de onun kaballığı ona çekici geliyordu. Hest'in onu kimseye kaptırma tehlikesi olmadığını bilecek kadar onu tanıyordu. Kocasıyla mutlu olmasa bile, onu aldatmayı düşünemeyecek kadar ahlaklı bir kadındı. Bırakın biraz flört etsin, bu kasvetli yolculukta kendini dünyayı bilen bir kadın sanmasına izin verin. Ama neden Leftrin gibi yaşlı bir morina balığıyla oyalanmak isteyebileceğini anlayamıyordu. O, zarif Hest'le nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Hest'i düşününce, ruhu yine çöktü. Şu anda neredeydi, ne yapıyordu? Masasını ve esprili yorumlarını kim paylaşıyordu? Hangi egzotik liman onu cezbetmişti, hangi abartılı ve sıradışı malları satın almıştı? Bir an gözlerini kapattı ve Hest'in mükemmel bir konaklamada güzel bir yemekten sonra piposunu doldurduğunu net bir şekilde hayal edebildi. Hest, Sedric'in sivrisineklerle dolu bir nehirde bataklık teknesinde ne çektiklerini merak ediyor muydu acaba? Muhtemelen ediyordu ve Sedric aklına her geldiğinde sevinçle kıkırdıyordu. Hest'in bu eğlencesini Wollom, Jaff ve sinsi Redding Cope ile paylaştığını hayal etmek daha da acı vericiydi. Cope'un sinir bozucu taklitlerinden birini yaptığını hayal etti. "Bu Sedric, sivrisineklerin tadını çıkarıyor." Sonra o şişko, adam adında adam kendini tokatlayıp zıplar ve Hest'in kahkahalarıyla ödüllendirilirdi. Bunu hayal etmek bile dayanılmazdı. Dişlerini gıcırdattığını fark etti ve zorlukla yüzünü sakınlaştırdı. Bütün bu talihsizlik Hest'in eseridir ve sadece aklındakileri söylediği için tamamen mantıksız bir cezadır. Tek istediği Hest'in Alise'ye biraz daha nazik davranmasıydı. Ve bunun karşılığında, Hest tarafından sürgün edilmekle kalmamış, şimdi de Alise tarafından kaçırılmış ve onunla birlikte bu medeniyetten uzak çorak araziye daha da derinlere götürülmüştü.

Sedric'in hoşnutsuzluğunu umursamayan Alise, sol dirseğinin yanındaki keçi adamla sohbet ediyordu. Bir an için zihnini onun sözlerine kaptırdı. "Ona bak. Güneş onu tamamen kaplıyor ve ondan parılıyor. Muhteşem."

Sedric hafifçe onaylayıcı bir ses çıkardı ve Alise'nin konuşmasına devam etmesine izin verdi. Plaj, bu ismi hak etmiyordu. Nehir kıyısına kadar uzanan, çiğnenmiş ve güneşin kavurduğu çamurdan oluşan bir eğimden ibaretti. Çok geçmeden, Alise'nin peşinden gidip onun için notlar almak zorunda kalacaktı. Etrafta dolaşp

ejderha dışkısı ve nehir enkazından oluşan yığınlar. Muhtemelen botlarını mahvedecekti. Adamlar bağlama işini ya da her ne yapıyorlarsa onu bitirir bitirmez, Alise karaya çıkmak isteyecekti. En iyisi "odasına" gidip aletlerini bulmaya çalışmalıydı.

"Evet. Evet, öyleydin! Sen kesinlikle muhteşemsin!" Alise bu sözleri haykırdı.

Sedric gözlerini açtı. Alise sevinçten kendinden geçmiş gibiydi. Çileklerle kaplı yanakları kızarmıştı. Göğsüne ellerini bastırarak, göğsünde çarpan kalbini tutmaya çalışıyor gibiydi. Ona döndü ve Sedric, heyecanından önceki tartışmalarını tamamen unuttuğunu gözlerinden anlayabildi. Sanki büyülenmiş gibi, "Sedric, benimle konuştu! Mavi ejderha. Benimle konuştu!"

Gözlerini çamurlu kıyıda uzanan ya da dolaşan sürüngen yaratıkların manzarası üzerinde gezdirdi. "Hangi mavi olan?" diye sordu sonunda.

"Kraliçe. En büyük mavi kraliçe." Nefes alamıyormuş gibi ses çıkardı. Sesini tekrar yükseltti. "Kıyıya çıkıp seninle konuşabilir miyim?"

"Kraliçe mi? Ejderhaların kral ve kraliçeleri mi var?"

"Büyük mavi dişi." Sesinde sabırsızlık vardı. "Şuradaki. Süpürgeli kızın yanında."

"Ah. Onun kraliçe olduğunu nereden biliyorsun?"

"*Onların* kraliçesi değil, *bir* kraliçe. Tüm dişi ejderhalar kraliçedir. Tıpkı dişi kedilerin kraliçe olması gibi. Şimdi lütfen sus! Sen konuşurken onu duyamıyorum!"

Yaratık, kötü akortlanmış bir nefesli çalgı gibi ses çıkarıyordu, ama Alise onun şarkısından büyülenmiş gibiydi. Ejderha möölemeyi bıraktığında, Kaptan Leftrin de aynı derecede büyülenmiş görünüyordu. "Hadi seni aşağıya indirelim," dedi.

Alise çoktan harekete geçmişti. Barjanın pruvasına doğru koşarken ona bir bakış attı. "Defterini getir lütfen Sedric. Konuşmamızı yazmak için ihtiyacın olan her şeyi getir. Acele et!"

"Peki. Hemen geliyorum." Sonunda ejderhaların arasında yürüyeceği düşüncesiyle kalbi biraz hızlandı. Leftrin'in onun için hazırladığı geçici kulübeye koştu. En azından sorunlarından biri çözülmüştü. Dört duvar arasında, az da olsa mahremiyeti ve tüm bagajlarına erişimi vardı. Gardırop sandığını açtı ve çekmecelerden birini çekti. Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak için her şeyi olabildiğince dikkatli bir şekilde hazırlamıştı. Dizüstü masasını çıkardı ve yatağa oturarak açtı. "Yatak"

yumuşatmak için yarı temiz yatak örtüleri serilmiş, yükseltilmiş bir tahtadan ibaretti, ama oturmak için bir yerdi ve onun için uyuması için derme çatma bir şekilde yaptıkları kanvas şalden çok daha iyiydi.

Diz masasının içindekileri aceleyle kontrol etti. Çeşitli renklerde mürekkep kapları vardı, bazıları boş, bazıları doluydu. Bazı tüy kalemler kesilmiş, bazıları ise bütün halindeydi. Küçük ve keskin çakısı da oradaydı. Çeşitli ağırlıklarda bol miktarda kağıt ve ciltli bir eskiz defteri vardı. Küçük bir kutuda kömür çubukları ve birkaç eskiz kalemi vardı. Başparmaklarıyla iki gizli mandalı itti ve kağıt kutusunun tabanı açıldı. Kutuyu çıkardı. Örnek şişeleri oradaydı. Daha büyük şişeler ve kaba tuz, gardırobunun tabanındaki başka bir bölmede saklıydı, ama ilk denemesi için bu kadarı yeterliydi. Belki, olağanüstü şanslı olursa, mavna geri döndüklerinde ihtiyacı olan her şeye sahip olacaktı.

Güverteye döndüğünde, diğerleri çoktan gitmişti. Ne kadar düşünceli! Sinirini bastırdı ve mavnanın kenarına gitti. Tekneye çıkmak için kullandığı, kaba bir ip merdiven vardı. Kucağında tuttuğu masayı aşağıya indirmek zordu, ama onu kurumuş çamurun üzerine atmak da istemiyordu. Ve tabii ki kimse ona yardım etmeyi teklif etmedi. Alise çoktan sahilde epey ilerlemiş, tek başına koşuyordu. O haydut Leftrin onu eşlik etmeyi bile uygun görmemiş, ejderhalarla dolu bir sahile bırakıp gitmişti. O adamı nasıl tahammül edebiliyordu?

Son birkaç metreyi atlayarak yere indi ve çarpmanın beklediğinden daha sert olduğunu fark etti, değerli çantasını neredeyse düşürüyordu. Pantolonunun paçalarını kıvrırmak için çömeldi, botlu bir leylek gibi ne kadar aptalca görüldüğüne kızarak. Eh, paçaları kokuşmuş çamurla ıslak kalarak günün geri kalanını geçirmekten iyiydi.

Ve gerçekten kötü kokuyordu. Dışkı kokusu çok belirgindi. Nehrin tuzlu kokusu ve ormanın keskin kokusu ile birleşerek havayı kokuşmuş bir çorba haline getirmişti. Neyse ki bugün fazla bir şey yememişti, yoksa midesi tamamen isyan ederdi. "Yürüyüş için ne güzel bir yer seçmişsin, Alise," diye alaycı bir şekilde kendi kendine mırıldandı. "Git, nehir faresi ile ejderha pisliği arasında eğlen."

Düşük bir hırıltı gibi bir ses duydu ve endişeyle etrafına baktı. Hayır. Yakınlarda ejderha yoktu. Yine de, oldukça büyük bir yaratığın

oldukça büyük bir yaratığın tehditkar hırıltısını duymuştu. Hatta şu anda bile izlendiğini hissediyordu. Sadece izlenmek değil, bir kedinin fareye baktığı gibi bakılıyordu. Tekrar etrafına bakındı ve iki büyük, parlayan gözle karşı karşıya kalınca irkildi. Kalbi göğsüne çarptı. Bir an sonra hatasını fark etti. Gözler, mavnanın burnundan ona bakıyordu. Onları daha önce hiç fark etmemişti. Hatırladığı kadarıyla, geminin yolunu bulmasına yardımcı olması için gemiye gözler çizmek eski bir batıl inançtı. Gözler ona küçümseme ve öfkeyle bakıyordu. Titreyerek o iğrenç şeyden uzaklaştı.

"Sedric! Acele et! Lütfen!"

Başını kaldırıp Alise'nin omzunun üzerinden ona baktığını gördü. Şimdi Kaptan Leftrin'in bir kenarda Rain Wilders'lardan oluşan bir heyetle bir şey hakkında konuşurken gördü. İçlerinden biri kalın bir parşömen tutuyordu ve kaptanla birlikte listeyi tek tek gözden geçiriyor gibi görünüyordu. Kaptan başını salladı ve gürültülü bir kahkaha attı. Parşömeni tutan adam hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu.

Alise ejderhaların hemen önünde durdu. Şimdi ona yürüyüşe çıkmak isteyen bir köpek gibi bakıyordu. Endişe ve heyecan birbiriyle yarışıyor. Ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Seçtiği ejderha ayağa kalkmış ve Alise'ye ilgiyle bakıyordu. Mavnaların güvertesinden görüldüğünden çok daha büyüktü. Ve mavi, çok maviydi. Yaratığın derisi güneş ışığında yanardöner bir şekilde parlıyordu. Alise'ye çevirdiği gözleri büyüktü, yaratığın kafasına oranla çok daha büyüktü. Bakır kahverengiydiler, kedilerin gözleri gibi yarık göz bebekleri vardı, ama kedilerin gözlerinden farklı olarak ejderhanın gözlerinin rengi eriyip irisin etrafında dönüyor gibiydi. Bu rahatsız ediciydi. Yaratık gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

Alise ona sırtını döndü ve ejderhaya doğru koştu. "Evet, elbette. Bekletmek için özür dilerim, güzel varlık."

Ejderha orantılı ve mükemmel bir vücuda sahip olsaydı, ödül boğa veya geyik gibi güzel olabilirdi. Ama öyle değildi. Uzun boynuna göre kuyruğu kısa, bacakları da kısa ve kalındı. Şu anda kaldırıp açtığı kanatları, onun büyüklüğüne göre gülünç derecede küçük ve sarkıktı, üstelik düzgün de değildi. Sedric'e, rüzgârın ters çevirdiği bir güneş şemsiyesini hatırlattı; aynı şekilde, kanatları da dayanıksız çubuklardan ve düzgün olmayan kumaştan yapılmış gibiydi. Ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı ve Alise'nin peşinden çamurun içinden ilerlemeye başladı.

Bir tarafta çıkan gürültü onu durdurdu. Sırtında bir çocuk asılı olan küçük kırmızı bir ejderha, sahil boyunca ağır ağır ilerliyordu. "Kanatlarını aç!"

Kanatlarını aç!" diye bağıırıyordu çocuk. "Kanatlarını aç ve ırıp. Denemelisin, Heeby. Çok dene."

Buna karşılık, şekilsiz yaratık, birbirine uymayan kanatlarını açtı. Bir kanat diğerinden daha büyüktü, ama ejderha koşarken itaatkar bir şekilde kanatlarını ırıptı. "Uçuşu" bir an sonra, doğrudan nehre dalmasıyla sona erdi. Çocuk dehşetle bağırdı ve sonra gülererek, "Nereye gittiğimize dikkat etmelisin, Heeby. Ama ilk deneme için iyiydi. Devam etmeliyiz, kızım."

Bu manzarayı izlemek için duran tek kişi o değildi. Ejderhalar ve bakıcılar da donakalmıştı. Bazı bakıcılar sırtıyordu, bazıları ise dehşete kapılmıştı. Ejderhaların yüzlerinde herhangi bir ifade okuyamıyordu. Sonuçta, bir ineğin eğlendiğini veya kırıldığını nasıl anlayabilirdi ki? Alise, şok içinde bir an bakakaldıktan sonra hedefine dönüp bir kez daha koşmaya başladı.

Uzun bacakları, Alise'nin inatçı koşusuna rağmen kısa sürede onu yakaladı. Alise ejderhayla konuşuyor gibiydi. "Sen kelimelerle tarif edilemeyecek kadar muhteşemsin. Sonunda buraya gelip seninle böyle konuşabilmek, en çılgın hayallerimin bile ötesinde!"

Ejderha ona karşılık verdi.

Ejderha, ilk kez ejderhanın yanındaki genç kızı fark etti. Kız, omzuna geçici çam dalından yaptığı süpürgeyi dayamıştı. Onları görmekten memnun görünmüyordu. Yüzündeki somurtkan ifade ve kısılmış gözleri onu daha da sürüngen gibi gösteriyordu. Bu, onun kız hakkında ilk izlenimiydi. Pullu yüzü için "kertenkele gibi" derdi. Ellerinin çamurla kaplı olduğunu sanmıştı, ama şimdi parmaklarının kalın siyah pençelerle bittiğini gördü. Örgülü siyah saçları dokunmuş yılanlara benziyordu ve gözleri doğal olmayan bir şekilde parlıyordu.

"Alise," dedi uyarıcı bir sesle, ama kız cevap vermedi, o da sesini daha emredici bir tona yükseltti. "Alise, dur bir dakika! Beni bekle."

"Hadi, acele et!"

Kız durakladı, ama Sedric onun uzun süre beklemeyeceğini hissetti. İki adımda ona yetişti. Kolunu tutuyormuş gibi yapıp onu yakaladı. "Dikkatli ol!" diye uyardı, sesini ejderhanın sesini bastırmak için alçaltarak. "Ejderha hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kız da hiç dostça görünmüyor. İkisi de tehlikeli olabilir."

"Sedric, bırak beni! Duymuyor musun? Benimle konuşmak istediğini söylüyor. Onu aşağılamak ve kızdırmak için en iyi yol, böyle bir isteği görmezden gelmektir. Ejderhalarla konuşmak için buraya geldim. Sen de bu yüzden buradasın! Beni takip et ve lütfen konuşmamızı kaydetmek için kalemimi hazırla."

Kız ondan kurtulmaya çalıştı. O ise onu sıkıca tuttu ve eğilip kızın yüzüne baktı. "Alise, ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiylim! Buraya kadar neden geldim sanıyorsun?"

"Ama... ejderha konuşmuyor. Tabii bir ineğin möölemesi ya da bir köpeğin havlaması sana bir anlam ifade etmiyorsa. Neyi kaydetmemi istiyorsun?"

Kız ona şaşkınlıkla baktı, sonra dehşete kapıldı ve ardından, nedenini anlayamadığı bir sempati duydu. "Oh, Sedric, onu hiç anlamıyor musun? Tek kelime bile?"

"Eğer bir kelime bile konuştuysa, ben anlamadım. Tek duyduğum, ejderha sesleri."

Sanki onun sözlerine cevap verircesine, ejderha gürültülü bir ses çıkardı. Alise başını ejderhaya çevirdi. "Lütfen, yalvarırım, arkadaşımınla biraz yalnız kalmama izin ver! Seni duyamıyor gibi görünüyor."

Alise, Sedric'in bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, kederle başını salladı. "Tintaglia'nın söylediklerini net olarak anlayamayanlar olduğunu duymuştum, hatta onun konuştuğunu bile algılayamayanlar olduğunu. Ama senin bu kadar etkilenmiş olacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi ne yapacağız, Sedric? Konuşmalarımızı nasıl kaydedeceğiz?"

"Konuşmalarımızı mı?" İlk başta, ejderhayla konuşuyormuş gibi davranan çocukça tavırları onu rahatsız etmişti. İnsanların köpeklerle "yaşlı dostum" diye hitap edip "nasılsın, yaşlı dostum" diye sorduklarında hissettiği rahatsızlık gibiydi. Kedileriyle konuşan kadınlar onu ürpertirdi. Alise, kural olarak, ikisini de yapmazdı ve ejderhayla konuşmasını, Rain Wild'da yeni ve hoş olmayan bir takıntı olarak görmüştü. Ama şimdi, ejderhanın onunla konuştuğunu ısrarla söylemesi ve sonra ona acımayı teklif etmesi... Bu çok fazlaydı. "Onları, senin bir inekle ya da bir ağaçla konuşmalarını kaydeder gibi kaydedeceğim. Alise, bu çok saçma. Tintaglia ejderhasının kendini anlaşılır kılma yeteneği olduğunu kabul ediyorum, çünkü kabul etmek zorundayım. Ama bu yaratık? Şuna bak!"

Ejderha dudaklarını kıvırdı ve düz, tıslayan bir ses çıkardı. Alise kıpkırmızı oldu. Ejderhanın yanındaki genç Rain Wilder ona konuştu. "O, onu anlamasan da, senin söylediğin her kelimeyi anladığını söylüyor. Ve sorunun onun konuşmasında ya da senin kulaklarında değil

kulaklarında değil, zihninde. Her zaman ejderhaları duyamayan insanlar olmuştur. Ve genellikle bunlar en kibirli ve cahil olanlardır."

Bu kadarı fazla oldu. "Büyüklerine hitap ederken diline dikkat et, kızım. Yoksa Rain Wilds'ta artık bunu öğretmiyorlar mı?"

Ejderha aniden nefesini verdi. Nefesinin gücü, onu sıcaklık ve az önce yediği yarı çürümüş etin kokusuyla vurdu. İğrenç bir ses çıkararak ondan uzaklaştı.

Alise dehşetle nefesini tuttu ve yalvardı, "O anlamadı! Hakaret etmek istemedi! Lütfen, hakaret etmek istemedi!" Bir saniye sonra Alise onu kolundan tuttu. "Sedric, iyi misin?" diye sordu.

"O yaratık yüzüme geçirdi!"

Alise boğuk bir kahkaha attı. Rahatlamaktan titriyor gibiydi. "Geçirdi mi? Öyle mi sandın? Öyleyse, sadece o kadar olduğu için şanslıyız. Zehir bezleri olgunlaşmış olsaydı, şu anda erimiş olurdun. Ejderhalar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Bingtown'a saldıran Chalcedean akıncılarının başına ne geldiğini hatırlamıyor musun? Tintaglia'nın tek yapması gereken onlara nefesini üflemektir. Ağzından çıkan şey neyse, zırhları delip geçti. Derileri ve kemikleri de delip geçti." Bir süre durakladı, sonra ekledi: "Onu istemeden aşağıladın. Bence gemiye geri dönmelisin. Hemen. Sana onu yanlış anladığını açıklamam için bana zaman ver."

Yağmur Vahşi kız tekrar konuştu. Sesi boğuktu, şaşırtıcı derecede zengin bir kontralto sesiydi. Gümüş rengi bakışları hem rahatsız edici hem de çekiciydi. "Skymaw, Bingtown'lu kadına katılıyor. Benim büyüklerimden olsan da olmasan da, ejderha topraklarından ayrılman gerektiğini söylüyor. Hemen."

Sedric daha da aşağılanmış hissetti. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye hakkın yok," dedi kıza.

Ama Alise onun sözlerini keserek konuştu. "Skymaw mu? Adı bu mu?"

"Ben ona öyle sesleniyorum." Kız düzeltti. Bunu itiraf etmekten utanmış gibiydi. "Bana ejderhaların gerçek isimlerinin kazanılması gereken bir şey olduğunu, verilmemesi gerektiğini söyledi."

"Tamamen anlıyorum," diye cevapladı Alise. "Bir ejderhanın gerçek adı, bilinmesi çok özel bir şeydir. Hiçbir ejderha gerçek adını kolayca söylemez." Ejderhanın bakıcısına, önemli bir yetişkin sohbetini kesen sevimli bir çocukmuş gibi davrandı. Sedric, "çocuğun" bundan hoşlanmadığını fark etti.

Alise devasa sürüngenine geri döndü. Yaratık o kadar yaklaşmıştı ki, artık üzerlerinde yükseliyordu. Gözleri parlak bakır gibiydi.

güneş ışığında parıltıyordu. Bakışları sabit bir şekilde ona odaklanmıştı. Alise yaratığa seslendi. "Yüce ve merhametli varlık, gerçek adınız bir gün kazanmayı umduğum bir onurdur. Ama o zamana kadar, size benim adımı vermekten memnuniyet duyarım. Ben Alise Kincarron Finbok." Ve yaratığa gerçekten reverans yaptı, neredeyse çamura kadar eğildi.

"Seni görmek ve konuşmanı dinlemek için Bingtown'dan buraya kadar geldim. Umarım uzun uzun sohbet ederiz ve senin ve türünün bilgeliği hakkında çok şey öğrenebilirim. İnsanlık, ejderhaların dostluğundan çok uzun zamandır mahrum kaldı. Türünüz hakkında bildiğimiz az şey de maalesef unutuldu. Bu eksikliği gidermek istiyorum." Sedric'i işaret etti. "Onu da yanımda getirdim, bizim yazmanımız olsun ve seninle paylaşmak istediğin bilgileri yazsın diye. Seni duyamadığı için üzgünüm, çünkü duyabilseydi, zekanı ve bilgeliğini hemen fark ederdi."

Ejderha tekrar kükredi. Genç bekçi Sedric'e baktı ve şöyle dedi: "Skymaw, sözlerini anlasanız bile, zekanızı ve bilgeliğinizi kavrayamayacağınızı düşünüyor, çünkü açıkça ikisinden de yoksunsunuz."

Onun "çevirisi" açıkça hakaret amaçlıydı. Kızın gümüş rengi gözleri, konuşurken Alise'ye doğru fırladı. Alise onun düşmanlığını fark ettiyse de, bunu görmezden geldi. Bunun yerine Alise ona dönüp sessiz ama kararlı bir şekilde, "Gemiye döndüğümde görüşürüz Sedric. Sakıncası yoksa, dizüstü masanı bana bırakır mısın? Konuştuklarımızdan bazılarını yazmaya çalışabilirim."

"Tabii," dedi ve sesinden acı ve kinini gizlemeye çalıştı. Uzun zaman önce, Hest onu herkesin önünde sözleriyle yerden yere vurmuş olsa bile, nazıkçe konuşmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. O kadar da zor değildi. Tek yapması gereken, gururunu bir kenara atmaktı. Bu yeteneğini Alise'ye karşı kullanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Dizüstü masasını ona uzattı ve Alise onu alırken, masanın ağırlığına şaşırmasına neredeyse sevindi. *Taşımakla uğraşsın*, diye düşündü intikamla. Onun için yapmaya hazır olduğu işi görsün. Belki onu biraz daha takdir eder. Ondan uzaklaştı.

Sonra, kalbi birden sıkışarak, o dizüstü masanın içinde Alise ile kesinlikle paylaşmak istemediği şeyler olduğunu fark etti. Aceleyle ona döndü. "Bütün sekreter masası senin için çok ağır olur.

kolayca kullanamazsın. Belki sana boş kağıt, kalem ve mürekkep bırakayım?"

Bu ani nezakete şaşırmış gibi göründü ve o anda, masayı ona yükleyerek kaba davranmak istediğini anladığını fark etti. Masayı ondan alıp açtığında, kız acınacak bir şekilde minnettar görünüyordu. Kaldırılmış kapak, kızın içine bakmasını engelliyordu, ama kızın meraklı olduğu da yoktu. Sedric, masanın içinde gerekli eşyaları ararken, kız sessizce, "Anlayışın için teşekkür ederim, Sedric. Bu kadar uzaklara gelip böyle büyük bir maceraya atılmanın, sonra da şansın seni en güzel kısminden mahrum bırakmasının senin için zor olduğunu biliyorum. Seni küçümsemediğimi bilmeni isterim; böyle bir eksiklik herkesi üzecektir."

"Önemli değil, Alise," dedi ve sesinin sert çıkmamasına dikkat etti. Kız, hayvanla iletişim kuramadığı için onun duygularının incindiğini düşünüyordu. Ve ona acıyordu. Bu düşünce neredeyse onu gülümsetiyordu ve kalbi ona karşı yumuşadı. Kaç yıldır ona acıyordu? Onun acımasına maruz kalmak garipti. Onun duygularının incinip incinmediğini umursaması garip ve tuhaf bir şekilde dokunaklıydı.

"Teknede yapacak çok işim var. Akşam yemeğine gelir misin?"

"Oh, muhtemelen çok daha önce. Karanlıkta burada durup ona sorular sormayacağım, emin ol. Bugün birbirimizi rahatça tanıyacak kadar iyi tanıyabilirsek mutlu olacağım. Teşekkür ederim. Mürekkebin boşa harcamamaya çalışacağım."

"Rica ederim. Gerçekten. Görüşürüz."

THYMARA, şık giyimli adam ile Bingtown'lu kadın arasındaki konuşmayı izledi ve merak etti. Birbirlerine çok aşına görünüyorlardı; belki de evliydiler. Aklı, her zaman birbirlerine bağlı ama aynı zamanda birbirlerinden uzak görünen anne babasına gitti. Bu ikisi de anne babası kadar iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

İkisini de şimdiden sevmemişti. Adamı, Skymaw'a saygısı olmadığı ve onu anlamayacak kadar aptal olduğu için, kadını ise ejderhayı gördüğü ve şimdi onu istediği için. Ve muhtemelen ejderhayı kazanacaktı, çünkü onu nasıl etkileyeceğini biliyor gibiydi. Skymaw, Bingtown'lu kadının onu çiçekli sözlerle ve abartılı nezaketle pohpohlamaya çalıştığını göremiyor muydu? Ejderhanın, ona iltifat etmek için bu kadar bariz bir girişimden kızacağını düşünürdü. Oysa Skymaw, kadının ona yağdırdığı abartılı iltifatlardan çok hoşnut görünüyordu. Kadına yalakalık yapıyordu, daha fazlasını açıkça istiyordu.

Ve karşılığında, kadın ejderhaya tamamen aşık olmuş gibiydi. Birbirlerini gördükleri ilk andan itibaren, Thymara aralarında karşılıklı bir çekim hissetmişti. Bu onu rahatsız etti.

Hayır. Bu sinirlenmekten daha fazlasıydı. Kendisini kıskançlıkla doldurduğunu itiraf etti, çünkü bu onu dışlıyordu. Skymaw'ın bakıcısı olması gerekiyordu, bu gülünç şehir kadını değil. Bu Alise ejderhayı besleyemez ya da ona bakamazdı. Yumuşak vücudu ve soluk tenli bu kadın, ejderhanın yanında nehirden yukarı, sığ sulardan ve yaklaşan ormandan geçerken yürüyebilecek miydi? Ejderhayı beslemek ve Skymaw'ın açıkça ihtiyaç duyduğu sıkıcı tımar işlerini yapmak için öldürebilecek miydi? Hayır, yapamazdı! Thymara günün çoğunu Skymaw'ın derisini her pul parlayana kadar ovmakla geçirmişti. Pençelerinden ve pençe kılıflarından kurumuş çamuru kazımış, ejderhanın gözlerinin ve burun deliklerinin kenarlarından bir sürü iğrenç küçük kan emici böcekleri toplamış, hatta Skymaw'ın tekrar kirlenmeden tımar için uzanabilmesi için kokuşmuş taze ejderha dışkısını temizlemişti.

Ama bu Bingtown'lu kadın ona bir iki iltifat attığı anda, ejderha sanki Thymara hiç var olmamış gibi tamamen ona odaklandı. Kadın, ejderhayı beş saat önce görseydi onu bu kadar "parlak ve güzel" bulur muydu? Muhtemelen hayır. Ejderha, Thymara'nın tüm emeklerini kullanarak kendine daha iyi bir bakıcı çekmeye çalışıyordu. Yakında kötü bir seçim yaptığını anlayacaktı.

Tıpkı Tats gibi.

Bu düşünce onu şaşırttı ve gözlerinin arkasında ani bir gözyaşı hissetti. Tats ve Jerd hakkındaki tüm düşüncelerini bir kenara itti. O gece Tats şömine başından ayrıldığında ve Jerd onu takip ettiğinde, bunun bir anlamı olmadığını düşünmüştü. Tats'ın yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama sonra, birlikte şömineye geri döndüklerinde, Thymara onun yalnız olmadığı çok açıktı. Graft ile olan konuşmasından tamamen kurtulmuş gibiydi. Jerd, Tats'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Ateşin kenarında yan yana oturmuşlardı. Jerd'in Tats'a hayatı hakkında sorular sorduğunu duymuştu. Thymara, Tats'ın onu çok meraklı bulmasından korktuğu için her zaman kaçındığı türden kişisel sorular soruyordu. Jerd gülümseyerek ve başını kaldırıp yüzüne bakarak sordu ve Tats derin, yumuşak sesiyle cevap verdi. Thymara ateşin yanında otururken Rapskal, yolculukla ilgili spekülasyonlarıyla, yarın kahvaltıda ne yiyecekleri ve...

Bir gallator'u sapanla öldürmek mümkündü. Greft, Tats ve Rapskal'a sert bir bakış attıktan sonra tek başına ormana doğru uzaklaştı. Nortel ve Boxter de keyifsiz görünüyordu ve birbirlerine iğneli sözler söylüyorlardı. Harrikin birden somurtkan ve huysuz bir hal aldı. Hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu; tek bildiği, daha önce hissettiği iyi niyet ve dostluğun, kamp ateşinin dumanından daha çabuk uçup gittiği idi. O gece Tats, yatak takımlarını serip Jerd'in yanına yatmış, Thymara'ya iyi geceler bile demeden uykuya dalmıştı. Onların arkadaş olduklarını, hatta iyi arkadaş olduklarını sanmıştı. Hatta o kadar aptalca düşünmüştü ki, Tats'ın ejderha bakıcısı olmaya, onun da gideceğini bildiği için karar verdiğini sanmıştı. Daha da kötüsü, Rapskal, o akşam yataklarını hazırladıktan sonra battaniyelerini onun yanına atmıştı. Ne kadar istese de kalkıp ondan uzaklaşamazdı. Trehaug'dan ayrıldıklarından beri her gece onun yanında uyumuştı. Uykusunda bile konuşup gülüyordu ve o gece gördüğü rüyalar rahatsız edici rüyalar idi.

babasının sisin içinde onu aradığı görüntüsü.

Boşuna, zihnini şimdiki ana geri getirmeye ve yanındaki konuşmaya odaklanmaya çalıştı. Bingtown'lu kadın Skymaw ile konuşuyordu. "Sevimli varlık, yakın atalarının yaşadıklarını, şanlı annenin hayatını hatırlıyor musun? Dünyaya ne oldu da ejderhalar neredeyse yok oldu ve insanlar bu kadar uzun süre yalnızlık içinde yas tutmak zorunda kaldı?" Cevap bekleyerek, kalemi kağıdın üzerinde duruyordu. Bu mide bulandırıcıydı.

Daha da kötüsü, Skymaw övgülerle boğulmuş, kadına ejderha bilmeceleriyle cevap veriyor ve hiçbir şey söylemiyordu. "Annem mi? O burada olsaydı, ona bu kadar kolay hakaret edemezdin! Bir ejderha, senin bildiğin gibi bir anne değildir, küçük süt üreten yaratık. Biz asla ağlayan bebeklerle uğraşmaz, çaresiz yavruların isteklerini yerine getirmekle günlerimizi boşa harcamayız. İnsanlar doğduklarında ne olduklarını, kim olduklarını bilmeden, bizim kadar çaresiz ve aptal değildirlere. Bu ironik değil mi? Ömrünüz çok kısa ve bunun çoğunu aptallıkla harcıyorsunuz. Biz ise sizin onlarca ömrünüz kadar yaşıyoruz ve her an ne olduğumuzu, atalarımızın kim olduğunu biliyoruz. Bir insanın ejderhaları anlamaya çalışmasının umutsuz olduğunu görebilirsiniz."

Thymara, ejderha ve Bingtown'lu kadından aniden uzaklaştı. "Gidip size yiyecek bir şeyler avlayayım," dedi, onların konuşmalarını böldüğünü umursamadan. Zaten

Zaten iğrenç bir konuşmaydı. Kadın Skymaw'a aptalca sorular sorup duruyor, dalkavukça, şekerli iltifatlarla konuşuyordu. Ejderha ise soruları geçiştirip, kadına gerçek cevaplar vermekten kaçınıyordu. Bütün ejderhalar böyle mi davranırdı? Yoksa Skymaw kendi cehaletini mi gizlemeye çalışıyordu?

Bu düşünce, Tats'ın aniden Jerd'i kendisinden daha ilginç bulduğu düşüncesinden neredeyse daha rahatsız ediciydi. Ve ne ejderha ne de Bington'lu kadın onun gittiğini fark etmemiş gibi görünmesi de neredeyse aynı derecede üzücüydü.

Çamurla kaplı kıyıdan küçük teknelerine doğru yürüdü. Eşyalarını sırt çantasına koyup teknelerden birinde bırakmıştı. Kıyı kenarındaki büyük siyah kayığa gelişigüzel bir bakış attı. *Tarman*. Garip bir tekneydi, gördüğü diğer teknelerden çok daha keskin ve kare şeklindeydi. Pruvasında gözler boyanmıştı; bunun Rain Wild yerleşimlerinden daha eski bir gelenek olduğunu duymuştu. Bu, teknenin kendine dikkat etmesini ve nehirdeki tehlikelerden kaçınmasını sağlamak için yapılmıştı. Kız, teknenin gözlerini sevdi. Gözler, sempatik bir gülümsemenin ardında bakan yaşlı ve bilge bir adamın gözleri gibi görünüyordu. Kız, Rain Wild Nehri'nde yol ararken bu gözlerin tekneyi yönlendirmeye yardımcı olmasını umdu. Görevlerini yerine getirmek için her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

Balıkçılık mızrağını buldu ve şansını denemeye karar verdi, her ne kadar diğer balıkçılar sığ kıyıda dikkatsiz balıklar için devriye geziyor gibi görünse de. Rapskal küçük bir başarı elde etmişti. Elinin büyüklüğünde bir balık yakalamıştı. Mızrağının ucunda çırpınan yaratıkla zafer dansı yaptı ve sonra küçük kırmızı ejderhasına döndü. Ejderha, Rapskal'ın arkasında bir çocuğun çekme oyuncağı gibi yalpalayarak yürüyordu. "Aç ağzını, Heeby!" diye bağırdı Rapskal ve ejderha itaatkar bir şekilde ağzını açtı. Rapskal, mızrağın ucundaki balığı çekip ejderhanın ağzına attı. Yaratık öylece durdu. "Hadi, ye! Ağzında yemek var, ağzını kapat ve ye!" Rapskal ona öğüt verdi. Bir süre sonra ejderha itaat etti. Thymara, bu yaratığın ağzına konulan yemeği bile yiyemeyecek kadar aptal mı olduğunu, yoksa balığın o kadar küçük olduğu için ejderhanın fark etmediğini merak etti.

Onlara başını salladı. Büyük nehir balıklarının açık gökyüzünün altındaki durgun, ılık suda oyalanacaklarını sanmıyordu. Ejderhalara ve arkadaşlarına sırtını dönüp, ağaçların yıpranmış köklerinin nehre uzandığı açıklığın uzak ucuna doğru yöneldi. Orada kaba kılıç otu, gri sazlar ve mızrak otu büyüüyordu.

Su seviyesinin yükselip alçalması, nehre uzanan ağaç köklerine düşen dalları ve ölü yaprakları dolaşmış ve sarkık halde bırakmıştı. Eğer bir balık olsaydı, güneş ışığından ve avcılardan korunmak için oraya sığınırdı. Şansını orada deneyecekti.

Kıvrımlı köklerin üzerinde tırmanmak, ağaçların tepesinde yaptığı yolculuğa hem benziyordu hem de benzemiyordu. Orada düşmek ölüm anlamına gelebilir, ama dalların katmanları, bir dala veya lianaya tutunup hayatını kurtarmak için yüzlerce şans sunuyordu. Aşağıda, ayaklarının altındaki karışık köklerde boşluklar vardı. Aşağıda, nehir akıyordu, gri ve acı verici, en iyi ihtimalle kızarıklık yapacaktı, en kötü ihtimalle derisini ve etini kemirip kemiğe kadar ulaşacaktı. Ayrıca, başının üstüne kadar suya düşme ve daha da kötüsü, karışık köklerin altına geri dönme ihtimali de vardı. Ağaçlar her zamanki gibi ayaklarının altındaydı, ama tehlikeler farklıydı. Bu durum, onun Rain Wilds için yaratılmış ve emin adımlarla yürüyen biri olduğunu hatırlamasını zorlaştırıyordu.

Çizmeli ayağı köklerde üçüncü kez kayınca durdu ve düşündü. Sonra oturdu ve iki çizmesinin bağcıklarını dikkatlice çözdü. Bağcıkları birbirine bağladı, çizmeleri boynuna astı ve ayak parmaklarının tırnaklarını kabuğa geçirerek ilerlemeye devam etti. Uygun bir yer buldu. Üstündeki yapraklar üzerine gölgeler düşürüyordu. Kalın bir kök, nehre açılan bir açıklık sağlarken, sığınacak enkazlara tutunacak bir yer de sunuyordu. Çimenler ve düşmüş dallar, çamurla dolu nehir suyunu süzüyordu, bu yüzden su neredeyse saydamdı. Gölgesi suya düşmeyecek bir yere oturdu, balık mızrağını hazırladı ve bekledi.

Gözlerinin suyu okumayı öğrenmesi zaman aldı. Balıkları göremiyordu, ama bir süre sonra gölgeler görmeye başladı, ardından bir balığın geçtiğini gösteren tortudaki girdaplar. Mızrağını hazır tutmaktan omzuna ağrılar girmeye başladı; mızrak bir ağaç gövdesi kadar ağır geliyordu. Ağrıyı zihninden uzaklaştırdı ve tüm varlığını tortudaki girdapları okumaya odakladı. *O kuyruk olmalı, yani başı da orada olmalı, hayır, çok geç, kökün altına geri girdi. Geliyor, geliyor, geliyor, hayır, kökün altına geri girdi. İşte orada, büyük bir balık, bekle, bekle ve*

Mızrağı fırlatmak yerine aşağı doğru sapladı. Mızrağın balığa çarptığını hissetti ve onu nehir yatağına sabitlemek için sertçe ve güçlüce itti. Ama su sandığından daha derindi ve aniden nehre düşmemek için köklerden tutunmak zorunda kaldı. Bu sırada çok büyük olan balık, mızrağın ucunda kıvranarak

kendini kurtarmaya çalışıyordu. Balık mızrağın ucunda sallanırken, dengede kalmak için mücadele etti.

Biri onu arkadan yakaladı.

"Bırak!" diye bağırdı ve mızrağın ucunu sertçe geri iterek, onu yakalayan kişiye sertçe vurdu. Nefesin çıkma sesini duydu ve ardından hafif bir küfür duydu. Dönmedi, çünkü o ses, balığı neredeyse elinden kaçırıyordu. Mızrağın ucunu yukarı kaldırdı, ucunu kalçasına dayadı ve nehirden çıkardığı balığın büyüklüğüne hayret etti. Çılgınca çırpınan balık, mızrağı daha da derine batırdı ve kendi vücudunu delip geçti. Avı, vücudunun neredeyse yarısı kadar uzunluğundaydı ve mızrağın sapından ona doğru kaymaya başladı.

"Onu kaçırma. Mızrağını sıkı tut!" Tats arkadan bağırdı. "Onu tuttum," diye homurdandı, onun yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmesine sinirlenerek. Sözlerine rağmen, Tats omzunun üzerinden uzanıp mızrağın diğer ucunu tuttu.

İkisi birlikte mızrağı yatay tutarken balık çılgınca debeleniyordu. Sonra Tats boş eliyle bir bıçak çıkardı ve bıçağın sırtıyla balığın kafasına sertçe vurdu.

Balık aniden hareketsiz kaldı. Kız rahat bir nefes aldı. Sanki omuzu yerinden çıkacakmış gibi hissetti.

yerinden çıkmış gibi hissetti.

Mızrağın ucunu hala sıkıca tutarak, ona teşekkür etmek için döndü ve yalnız olmadıklarını görünce şaşırdı. Bingtown'lu kadının arkadaşı, köklerden oluşan bir tümseğin üzerinde oturuyordu, elleri karnının üzerinde birleştirilmişti. Ağzı sıkıca kapalı ve beyaz olan yüzü kırmızıydı. Gözlerini kısarak ona baktı ve sonra gergin bir sesle konuştu. "Sana yardım etmeye çalışıyordum. Düşeceksin sandım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kız.

"Senin gittiğin ormana girdiğini gördüm ve seni takip ettiğini sandım. Ne yapmaya çalıştığını görmek için geldim." Tats, kızın sorusuna cevap verdi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye işaret etti ona.

Tats alınmamıştı. "Biliyorum. Onu dövdüğünde karışmadım. Sadece balığı kaçırmak istemediğim için sana yardım ettim."

Sabırsızca bir ses çıkardı ve yabancıyı dikkatle izledi. "Neden beni takip ettin?" Tats, mızrağı balığın iki yanından kavradı ve sırtıttı. Ağırlığı ona bıraktı ama yakaladığını matlaşmış köklerin üzerine koyarken dikkatle izledi.

"Nefesimi kesmiştin," diye şikayet etti yabancı, sonra daha derin bir nefes almayı başardı. Biraz gevşedi ve yüzündeki kızarıklık biraz geçti. "Sadece seninle konuşmak için takip ettim. Seni Alise'nin ilgilendiği ejderhayla görmüştüm. Sana birkaç şey sormak istedim."

"Ne gibi?" Kızın yüzü kızardı. Adam muhtemelen onu yarı vahşi bir Rain Wild ilkel insanı sanmıştı. Kız, onu yanlış yargıladığını düşünmeye başlamıştı ama henüz özür dilemeye niyeti yoktu. Aslında, onu yanlış yargıladığını ummaya başlamıştı. Daha önce ne kadar zarif olduğunu fark etmişti. Hiç bu kadar iyi giyinmiş bir adam görmemişti. Adamın rengi düzelince, onun çok yakışıklı olduğunu fark etti. Daha önce, Bingtown'lu kadınla konuşurken, onu kibirli ve kaba bulmuştu, ona karşı konuşurkenki kibir ve kabalığı da cabası. Güzelliği, ona küçümseme hakkı veren gücünün bir parçası gibi görünüyordu. Ama onu takip etmiş ve gerçekten yardım etmeye çalışmıştı. Bunun için o da mızrağın sapını karnına saplamıştı.

Ama şimdi, ona pişmanlık dolu bir gülümsemeyle, "Bak, kötü bir başlangıç yaptık. Seni korkuttuğumda da durumu daha iyi hale getirmediğim sanırım. Seninle ilk konuştuğumda seni aşağıladım, ama sen de bana pek nazik davranmadın, bunu kabul etmelisin. Ve şimdi beni balık mızrağının kör ucuyla neredeyse şişleyecektin, bu da senin lehine." Durdu, derin bir nefes aldı ve rengi neredeyse normale döndü. "Lütfen baştan başlayabilir miyiz?"

O cevap veremeden ayağa kalktı, belinden eğilerek selam verdi ve şöyle dedi: "Nasılsınız? Benim adım Sedric Meldar. Bingtown'dan geliyorum ve normalde Bingtown'daki Tüccar Finbok'un sekreterliğini yapıyorum. Ama bu ay, Tüccar Finbok'un eşi Alise'ye, ejderhalar ve Elderlingler hakkında yeni ve heyecan verici bilgiler toplamak için yaptığı yolculukta, tarihçisi ve koruyucusu olarak eşlik ediyorum."

Thymara, onun sözleri henüz yarıya gelmeden kendini gülümserken buldu. Çok resmi konuşuyordu, ama aynı zamanda işinin resmiyetini ve ihtişamını alaycı bir şekilde ortaya koyuyordu. Bir prens gibi giyinmişti, saçında tek bir tel bile bozuk değildi, ama gülümsemesi ve rahat tavırları Thymara'nın kendini onun yanında rahat hissetmesini sağladı. Sanki eşitlermiş gibi, diye düşündü.

"Kronikçi nedir?" Tats aniden sordu.

“Onun yaptıklarını yazıyorum. Nereye gittiğini, konuşmalarının özetini ve bazen araştırma yaparken öğrendiklerini ayrıntılı olarak yazıyorum. Daha sonra, yazdıklarımı okuyarak her ayrıntıyı doğru hatırladığından emin olabilecek. Ayrıca fena bir ressam değilim ve ejderhaların eskizlerini, gözlerini, pençelerini, dişlerini ve kısacası her parçasını ayrıntılı olarak çizmeyi planlıyordum. Ancak bugün, onun çalışmasının röportaj kısmında pek bir faydam olmayacağını fark ettim. Ejderhayı gücendirdim galiba, bu da Alise onu incelerken yanında olamayacağım anlamına geliyor. Olabilsem bile, Alise'nin sorularına hayvanın verdiği cevapların hiçbirini anlayamazdım.”

"Skymaw," diye yardım etti Thymara. "Ejderhanın adı Skymaw."

“Sana adını mı söyledi?” Tats hayretle sordu.

Thymara, sözünün kesilmesine sinirlendi. "Skymaw benim ona taktığım isim," diye düzeltti ve Tats'a sert bir bakış attı. "Ejderhaların gerçek isimlerini hemen söylemediklerini herkes bilir."

"Evet, benim ejderham da bana öyle söyledi. Ama bana ona bir isim vermemi istemedi." Tats aptalca gülümsedi. "O çok güzel, Thymara. Zümrüt gibi yeşil, yaprakların arasından sızan güneş ışığı gibi yeşil. Gözleri ise... nasıl anlatayım, kelimeler yetmez. Ama çok huysuz bir yaratık. Yanlılıkla ayağına bastım ve beni öldürüp yiyeceğini söyledi!"

"Durun, lütfen." Bu kez onları kesen yabancıydı. "Lütfen. İkiniz de. Ejderhalarla konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz? Tıpkı şu anda konuştuğumuz gibi mi?"

Sadece Sedric artık ona yabancı gibi gelmiyordu. Ona gülümsedi. “Tabii ki konuşuyoruz.”

“Ağızlarını hareket ettiriyorlar ve kelimeler çıkıyor ve siz onları duyuyorsunuz? Tıpkı şu anda bizim konuştuğumuz gibi? O zaman neden ben gürültüler, mөөlemeler ve tıslamalar duyuyorum da siz kelimeler duyuyorsunuz?”

"Şey..." Sedric, ejderhaları nasıl "duyduğunu" düşünmediğini fark edince tereddüt etti.

"Hayır, tabii ki hayır." Tats yine araya girdi. "Ağızları bizimki gibi kelimeleri şekillendirmek için uygun değil. Sesler çıkarıyorlar ve ben bir şekilde ne dediklerini anlıyorum. İnsan dili konuşmasalar bile."

"Onların dilini öğrenmen uzun sürdü mü? Buraya gelmeden önce çalışmış mıydın?" diye sordu Sedric.

"Hayır." Tats kararlı bir şekilde başını salladı. "Buraya ilk geldiğimde, bir ejderha seçtim ve ona doğru yürüdüm, onu anlayabiliyordum. Benimki yeşil dişi ejderha. Diğerleri kadar büyük değil, ama bence daha güzel. Ayrıca hızlı ve kanatları dışında neredeyse mükemmel bir vücuda sahip. Biraz hırçın; diğerlerinin ona kötü davrandığını ve ondan uzak durduğunu söylüyor. Bunun nedeninin neredeyse her zaman yemeğe ilk ulaşacak kadar hızlı olması olduğunu söylüyor. Kıskanıyorlar."

"Ya da belki de onu açgözlü buluyorlardır," diye önerdi Thymara. Bu konuşmayı kontrol altına almanın zamanı gelmişti. Sonuçta Sedric, Tats'ı ormana kadar takip edip onunla konuşmak için gelmemiştir, her ne kadar şimdi çocuğun söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyor gibi görünse de. "Ejderhaları yumurtadan çıktıklarından beri anlayabiliyorum," dedi Bingtown'lu adama. "O gün ben de oradaydım. Bana doğrudan bakmasalar bile, kütüklerden çıkarken bile ne düşündüklerini hissedebiliyordum. Ve onlarla iletişim kurabilirdim." Gülümsedi. "Yavrulardan biri babamın peşine düştü. Onun yemek olmadığını ısrarla söylemek zorunda kaldım."

"Bir ejderha babanı yemek mi istedi?" Sedric dehşete kapılmış gibiydi.

"Daha yeni yumurtadan çıkmışlardı. Kafası karışmıştı." Hatırlayarak zihnini geriye götürdü. "Yumurtadan çıktıklarında çok açlardı. Ve olması gerektiği kadar güçlü ya da iyi gelişmiş değillerdi. Sanırım deniz yılanları çok yaşlıydı ve olması gerektiği kadar şişman değildi, ayrıca yeterince uzun süre yumurtalarında kalmamışlardı. Bu yüzden bu ejderhalar sağlıklı değil ve uçamıyorlar."

"Henüz uçamıyorlar," diye düzeltti Tats. Sırıttı. "Rapskal'ı gördün. Ejderhasının uçağına kararlı. Tabii ki deli. Ama onları izledikten sonra, yeşil ejderhamın kanatlarına baktım. Şekli güzel, ama küçük ve çok güçlü değiller. Ejderhaların yaşadıkları sürece büyümeye devam ettiklerini söyledi. Boyunları, bacakları, kuyrukları ve evet, kanatları da dahil olmak üzere tüm vücutları büyür. Onu doğru beslersem ve kanatlarını kullanmaya devam ederse, belki kanatları büyür ve uçabilir diye düşünüyorum."

Thymara ona şaşkınlıkla baktı. Ejderhaları olduğu gibi kabul etmişti; büyüdükçe tam ejderhalara dönüşebilecekleri aklına gelmemiştir. Şimdi Skymaw'ın kanatlarını yeniden inceledi. Onları temizlerken kanatları sarkık görünüyordu ve Skymaw tımarlamak için kanatlarını açmada pek yardımcı olmamıştı. Skymaw'ın kanatlarını fazla hareket ettirebileceğini düşünmüyordu. İçinde bir kıskançlık dalgası yükseldi; Tats'ın yeşil ejderhası sonunda uçabilirken, Skymaw'ın

Tats'ın yeşil ejderhası sonunda uçabilirken Skymaw'ın yerde kalması mümkün müydü?

"Ama söylediklerini kelimesi kelimesine anlayabiliyorsun, değil mi?" Sedric, onları ejderhalarla ilgili endişelerine geri çekmeye kararlı görünüyordu. Thymara başını sallayınca, "Yani bana bunları söylerken uydurmuyordun, değil mi? Ejderhanın bana söylemek istediği şeyi gerçekten tercüme ediyordun?" diye sordu.

Ona karşı konuşma şekli yüzünden birdenbire utanç duydu. "Skymaw'ın söylediklerini aynen tekrarlıyordum," diye kendini affettirmeye çalıştı ve kabalığını ejderhaya yüklediği için biraz suçluluk duydu.

"Öyleyse, benim için tercüme edebilir misin? Onunla konuşmak istersem, özür dilemek için..."

"Gerek yok. Yani, onunla doğrudan konuşabilirsin. Söylediklerini tam olarak anlıyor."

"Evet, anladı, ve tam da bu yüzden onunla başım belaya girdi. Ama Alise ejderhanıza bir soru sorarsa ve ejderhanız cevap verirse, cevabı bana tercüme edebilir misiniz? Sessizce, kenarda, onların konuşmasını bozmamak için."

"Tabii ki. Ama Alise de yapabilir... Yani, hanımefendi. Herhangi bir bekçi de yapabilir."

"Ama bu Alise'nin işini yavaşlatır. Ejderha konuşurken biri benim için tercüme ederse, hepsini yazabilirim diye düşündüm. Çok hızlı yazarım. Ve sanırım herhangi bir bekçi bunu yapabilir." Tats'a baktı. "Ama o senin ejderhan olduğu için, mantıklı seçim sen olursun."

Skymaw'dan onun ejderhası olarak bahsetmesi hoşuna gitti. "Sanırım yapabilirim."

"Peki o zaman, yapar mısın?"

"Neyi yapayım? Onlar konuşurken orada durup sana ejderhanın söylediklerini mi aktarayım?"

"Aynen öyle." Tereddüt etti, sonra teklif etti, "İstersen sana ödeme yapabilirim. Zamanın için."

Bu cazip bir teklifti, ama babası onu dürüst bir kız olarak yetiştirmişti. "Zamanım için zaten ödeme aldım ve artık o ejderhanın malı. Zamanımı iki kez satamam, tıpkı bir eriği iki kez satamayacağım gibi. Bu yüzden paranızı kabul edemem. Ayrıca Skymaw'a sana yanına yaklaşmana izin verip vermeyeceğini ve sana söylediklerini sana aktarmamın sakıncası olup olmadığını sormam gerekir."

"Peki." Parasını kabul edemeyeceği düşüncesi onu şaşırtmış gibiydi. "O zaman ona sorar mısın? Sana minnettar kalırım."

Kadın başını ona doğru eğdi. "Aslında, bana borçlu olacak olan Alise Finbok olurdu. Sonuçta, bu işi yapman için senin zamanını satın alan o. Ve ben bunu yapmanı sağlarsam, o zaman..." Thymara kendi kendine gülümsedi. "Evet, aslında bana borçlu olacak olan o olurdu." Bu fikir hoşuna gitmişti.

"Öyleyse, ejderhaya benim yanında bulunabileceğimi soracak mısın? Ve onun söylediklerini bana tercüme edecek misin?"

Thymara eğilip avının iki yanına balık zıpkınını dayadı. Ağır balığı kaldırırken hafifçe homurdandı. Ona cevap verirken balığa doğru başını salladı. "Hemen soralım. Sanırım onu evet demeye ikna edecek bir şeyim var."

Tahıl Ayının 6. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı

Kim'den Detozi'ye

Korkarım ki basit bir kural hatırlatmasını kişisel bir azarlama olarak algıladınız. Detozi, birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz, kişisel mesajlarla ilgili kuralları hatırlattığımda sadece görevimi yerine getirdiğimi anlayabilirdiniz. Ben böyle önemsiz bir şikâyetle Konsey'e koşacak türden bir insan değilim. Sadece kuralları hatırlatırsam, bunları uygulamaya koyacak kadar dar görüşlü birinin dikkatini çekerek seni utanç ve sıkıntıdan kurtarabilirim diye düşündüm. Hepsi bu kadar. Sa'nın merhameti, tüm bunları bu kadar ciddiye almana şaşırdım! Arkadaşlığımız adına, son mektubundaki asılsız suçlamaları ve acımasız iddiaları görmezden geleceğim.

Kim

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ŞÜPHELER

Şafak sökmeden önce uyandı, sıcak bir mutluluk kozasında sarmalanmış halde. Hayat güzeldi. Leftrin karanlıkta hareketsizce yatarak, zihninde günün görevlerini sıralamaya başlamadan önce birkaç uzun dakika bu anın tadını çıkardı. Tarman, her zamanki gibi hareketsiz, burnunu çamurlu kıyıya dayamış halde yatıyordu. Bazen, nehir kıyısına çekildiğinde gemisinin daha düşünceli hale geldiğini hissedirdi, sanki başka günleri ve zamanları hayal ediyormuş gibi. Geminin kış tarafında nehrin durgun akıntısının hafif çekişini duyabiliyor ve hissedebiliyordu, ama çoğunlukla her şey hareketsizdi. Nehirde demir attığı veya bağlandığı zamankinden daha sessizdi, sanki Tarman kendisi güneşli kıyıda uyukluyormuş gibi.

Yatak, Alise Finbok'un kullandığı kolonyanın tatlı kokusunu taşıyordu, ama aynı zamanda Alise'in kokusunu da. Yüzünü yastığa gömdü ve onun kokusunu derin derin içine çekti. Sonra kendi aptallığına gülümsedi. Kadınların erkeklerden ne kadar farklı olduğunu yeni keşfetmiş sakalsız bir delikanlı kadar aşık olmuştu. Gençliğinde geçip giden baş dönmesi şimdi onu keyifle döndürüyor, gününün her anını etkiliyordu. Çilli, benekli yüzünü düşünmek onu gülümsetiyordu. Hummer kuşunun göğsü rengindeki saçları, tokalarından kurtulduğunda alnının etrafında minik bukleler oluşturuyordu. Bir şey onu korkutmuş ya da endişelendirmiş olduğunda uzanıp koluna tutunduğu anlar, ona hayatında hiç olmadığı kadar uzun ve güçlü hissettiriyordu.

Bunun bir geleceği yoktu. Özlemle dolu, acıyla çarpan kalbinin her köşesinde bunu biliyordu. Nasıl biteceğini düşündüğünde umutsuzluğa kapılıyordu. Ama şu anda, onu nehirden haftalarca, hatta aylarca sürebilecek bir yolculuğa çıkarmak üzereyken, mutlu ve heyecanlıydı. Bu ruh hali gemide yankılanıyor, mürettebatı da etkiliyordu. Tarman

yola çıkmaktan çok memnun olacaktı. Leftrin hâlâ bunu saçma bir görev, isteksiz ejderhaları sürerek hiçbir yere gitmeyen bir yolculuk olarak görüyordu. Ancak Konsey'in teklif ettiği ücret mükemmeldi ve gemisini ve mürettebatını keşfedilmemiş sınırların ötesine götürme fırsatı, her zaman hayalini kurduğu bir şeydi. Alise gibi bir kadının hayatına girmesi yetmezmiş gibi, birdenbire ona yolculuk arkadaşı olarak verilmesi, hayal bile edemeyeceği bir şansdı.

Onun kokusunu bir kez daha derinlemesine içine çekti, yastığına sarıldı ve oturdu. Güne başlama zamanı. Erken başlamak istiyordu, ancak onu daha rahat ettirmek için özel olarak sipariş ettiği malzemelerin teslimatını bekleyecekti. Göğsünü kaşıdı, ranzasının yanındaki askılardan bir gömlek seçti ve giydi. Hala dünkü pantolonunu giyyordu. Çıplak ayakla kamaradan çıkıp mutfığa girdi. Küçük sobanın içindeki közleri karıştırdı ve dünkü kahveyi ısıtmak için ocağa koydu. Bir kahve fincanını silip masanın üzerine koydu. Güverte evinin küçük pencerelerinin dışında, dünya tereddütle güne merhaba diyordu. Çevredeki ormanın derin gölgeleri hâlâ tekneyi ve kıyıyı loş bir örtüyle kaplıyordu.

Küçük bir titreşim hissetti ve ardından o iğneleyici farkındalık geldi. Tarman'ın tanımadığı biri, gemisinin güvertesindeydi. Leftrin sessizce durdu. Yakındaki bir ekipman kutusundan, en ağır halatları onarmak ve eklemek için kullanılan büyük, sert ahşap bir fid aldı. Elinde ağırlığını hissetti, kendi kendine gülümsedi ve bir kedi gibi sessizce kapıya doğru ilerledi. Kapıyı yavaşça açtı. Sabahın serin havası içeriye doldu. Ormanın üst kısımlarında kuşlar ötüyordu. Alt kısımlarda yarasalar hala yuvalarına dönüyordu. Güverteye çıktı ve gemisini sessizce dolaşmaya başladı.

Kimseyi görmedi, ama güverte evinin kapısına geri döndüğünde, güvertede küçük bir parşömen duruyordu. Eğilip onu almak için eğildiğinde kalbi bir an durdu. Parşömenin kağıdı yumuşak ve kalındı; yabancı bir ülkenin kokusu, acı baharat kokusu geliyordu. Onu kamarasına geri götürdü ve kapıyı kapattı. Mumla mühürlenmiş parça, sade kahverengi bir lekeydi; sahibini ele verecek bir mühür izi yoktu. Mum parçasını çıkardı ve küçük parşömeni açtı. Küçük pencereden sızan gri ışıktaki okudu.

*Tesadüf diye bir şey yoktur. Seni buraya getirdim.
Düzenlediğim plana destek ver.*

Orada ol. Onu yakında tanıyacaksın. Ne aradığını biliyorsun. Bu işin içinde bir servet ve ailemin kanı var. Her şey yolunda giderse, servet seninle paylaşılacak. Eğer yolunda gitmezse, yas tutacak olan sadece ailem olmayacak.

Mektup imzalanmamıştı, ama imzaya gerek yoktu. Sinad Arich. Aylar önce, yabancıya Trehaug'a geçiş izni vermişti ve tekne limana yanaşır yanaşmaz, Chalcedean tüccar ortadan kaybolmuştu. Nehirden geri dönmek için izin istememişti. İki gün sonra, *Tarman* yükle dolduğunda ve Leftrin adamdan veya adam hakkında hiçbir haber almadığında, yola çıktılar. Yabancı tüccar, *Tarman'da* çok az iz bırakmıştı. Leftrin'in denize attığı bir gömlek ve kendi kullanımı için aldığı bazı tütsü otları vardı. Mürettebat, yolcularından ne olduğunu hiç sormadı ve Leftrin de o gün Trehaug'dan ayrılmasıyla ilgili fazla gürültü yapmadı. Adamın belgeleri düzenliydi ve ona nehirde yolculuk için bilet satmıştı. Eğer biri ona tüccar hakkında soru sorarsa, böyle cevap verecekti. Ama kimse sormadı ve Leftrin bu talihsiz olayı geride bıraktığını umuyordu.

Boşuna umut etmişti. O lanet Chalcedalı tüccarı hiç duymamış olmayı, bir yıl önce onu denize atmanın bir yolunu bulmuş olmayı diledi. Sinad Arich, onu son gördüğünden beri kabuslarına giriyordu. Bunca zaman geçtikten sonra Leftrin, onu bir daha görmeyeceğini, adamın onu sadece bir kez kullanıp sonra bırakacağını neredeyse inanmıştı.

Ama Chalced'lerle ya da herhangi bir Chalcedeli ile uğraşmak böyleydi. Bir zayıflığınızı, herhangi bir sırrınızı öğrendikleri anda, size yapışır, sizi öldürene ya da onlara karşı dönüp onları öldürene kadar sömürürlerdi. Dişlerini sıktı. Sadece birkaç dakika önce, hayran olduğu kişiyle nehir yukarı seyahat etme düşüncesiyle aptalca mutluydu. Şimdi, onunla birlikte başka kimlerin seyahat edeceğini ve tehditlerinin ne kadar acımasız olacağını merak ediyordu. Bu yolculukta birini öldürmek zorunda kalacak mıydı? Eğer kalırsa, bunu nasıl yapacaktı ve Alise'den saklayabilecek miydi?

Bu onu üzdü. Hayatında yaptıklarının yarısını bilseydi, onunla hiçbir ilgisi kalmazdı. Onun arkadaşlığının tadını çıkarmak için kimliğinin bir kısmını gizlemek zorunda kalması hoşuna gitmiyordu, ama yapacaktı. Onunla geçirebileceği az zaman için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Böylesine zarif bir hanımefendi karşısında zaten büyük bir dezavantajdaydı. O, sahip olduğu tek şey bir tekne olan bir Rain Wild nehir adamıydı. *Tarman'ın* ne kadar eşsiz ve harika bir tekne olduğunu hayal bile edemezdi. Onun gemisini bir servet olarak göremezdi. Bu yüzden neden ondan hoşlandığını anlamıyordu. Çok çalışıyordu ve her zaman öyle olacağını umuyordu. Ona gösterecek güzel bir evi yoktu. Giysileri, kadının şık eşlikçilerinin kıyafetlerine kıyasla paçavra gibiydi; parmağında yüzük yoktu. Kadın gemisine ayak basmadan önce, her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam etmekten başka bir amacı yoktu: nehirde yük taşımak ve mürettebatına maaşlarını ödeyebilecek ve programı izin verdiğinde kasabada kalıp iyi bir yemek yiyebilecek kadar para kazanmak. O sihirli ağacı satarak servet kazanma şansı olmuştu. Şimdi Jamaillia veya Chalced'de saray gibi bir evi olan zengin bir adam olabilirdi. Aldığı karardan pişman değildi; yapabileceği tek doğru şey buydu.

Yine de, kendini nasıl bu kadar küçük bir hayata razı ettiğine şaşırıyordu. Bir gün böyle bir kadının hayatına gireceğini önceden bilseydi keşke, diye boşuna hayaller kuruyordu. Öyle olsaydı, belki onu etkileyebilecek kadar para biriktirebilirdi. Ama Bingtown'daki zengin kocasının ona sunduklarıyla kıyaslanabilecek neyi elde edebilirdi ki?

Küçük parşömene tekrar baktı. Chalcedean tüccarını öldürüp Trehaug'a varmadan denize atması gerekip gerekmediğini düşündü. Bu fikri hafife almıyordu; uzun zaman önce sadece bir adam öldürmüştü ve o da şans oyununda hile yaptığı suçlamasıyla sonuçlanan bir olaydı. Hile yapmamıştı ve adam ve arkadaşları, kazançlarıyla kaçmasına izin vermeden onu öldüreceklerini açıkça belirtince, bir adamı bayılttı, diğerini öldürdü ve üçüncüsünden kaçtı. Bunu yaptığı için gurur duymuyordu, sadece hayatta kaldığı için kendini yetenekli buluyordu. Bu da pişmanlık duymayı reddettiği bir başka karardı.

Şimdi geriye dönük cinayeti düşünürken, bunu sadece "ya olsaydı" diye düşünerek yapıyordu. Tüccarı öldürseydi, şu anda burada bu tehditkar parşömeni elinde tutuyor olmazdı, yolculuğunda kendisine eşlik edenlerden hangisinin Tüccarlara ihanet ettiğini merak etmek zorunda kalmazdı ve Sinad Arich'in bu tatlı sözleşmeyi kazanmasında gerçekten parmağı olup olmadığını tahmin etmek zorunda kalmazdı. Ve parşömeni parçalara ayırıp pencereden dışarı attığında, Alise'nin onu küçümsemesine neden olabilecek bir şey yapıp yapmayacağını düşünmek zorunda kalmayacaktı.

"KALKMA ZAMANI!"

"Kalkın, eşyalarınızı toplayın, ejderhalarınızı uyandırın!" "Kalkın. Yola çıkma zamanı."

Thymara, uzak şafak vakti gri gökyüzüne gözlerini açtı. Esnedi ve aniden tüm bunlara hiç razı olmamış olmayı diledi. Etrafında, diğer uyandırılan bekçilerin homurtularını duydu. Onları uyandıranlar, Trehaug'dan buraya kadar onlara eşlik edenlerdi. Görevleri bugün sona erecekti ve görünüşe göre bunun bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bekçiler ne kadar çabuk kalkar, ejderhalarını uyandırır ve ilk günün yolculuğuna başlarsa, onları buraya getiren eskortlar da o kadar çabuk geri dönüp evlerine gidebileceklerdi.

Thymara tekrar esnedi. Gün başlamadan bir şeyler yemek istiyorsa kalkması daha iyi olacaktı. Onlarla ortak bir tencereyi paylaşmak zorunda kalana kadar erkeklerin ne kadar çok ve ne kadar hızlı yiyebildiğini hiç bilmiyordu. Yavaşça oturarak battaniyesini üzerine çekti, ama soğuk sabah havası yine de ona ulaşıyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu Rapskal. Trehaug'dan ayrıldıklarından beri, Thymara'nın izin verdiği kadar ona yakın uyuyordu. Bir sabah uyandığında, Rapskal sırtına sokulmuş, kolunu beline dolamış ve başını omzuna yaslamış halde bulmuştu. Sıcaklık hoşuna gitmişti, ama kıkırdamalarla uyanmak hoşuna gitmemişti. Kase ve Boxter onları acımasızca alay etmişlerdi. Rapskal, çapkın ama emin olmayan bir gülümsemeyle gülümsemişti; kız, onun şakanın ne olduğunu tam olarak anlamadığını düşünmüştü. Kız onları kararlı bir şekilde görmezden gelmişti. Rapskal'ın ona yakın olma ihtiyacının, aşk dolu bir niyetten çok, bir yavru kedinin tanıdık bir şeye yakın uyumak istemesinden kaynaklandığını kendine söylemişti. Aralarında hiçbir çekim yoktu. Olsa bile, ona göre davranmazdı. Yasak olan yasaktı. Bunu biliyordu. Hepsini biliyordu.

Ama hepsinin bunu kendisi kadar derinden kabul edip etmediğini merak ediyordu.

Greft, kabul etmediğini açıkça ima etmişti. Kendi kurallarını koyacağını söylemişti. Peki ya Jerd? Hep birlikte büyüdükleri kurallara uyacak mıydı?

Thymara gözlerini ovuşturarak uykuyu silmeye çalışırken, kimin kimin yanında uyuduğunu fark etmemeye ve bunun ne anlama geldiğini merak etmemeye çalıştı. Sonuçta herkesin bir yerde uyuması gerekiyordu. Jerd her zaman battaniyesini Tats'ın yanına seriyorsa, bu sadece onun yanında uyumak kendini güvende hissettiği anlamına gelebilir. Ve Greft, diğerleri uyumaya hazırlanırken her zaman onu sohbete çekmek için bir bahane buluyorsa

uyumaya hazırlanırken onunla konuşmaya çalışıyorsa, bu sadece onu zeki bulduğu anlamına gelebilir.

Şimdi ona bir göz attı. Her zamanki gibi, ilk kalkanlardan biriydi ve çoktan yatak takımlarını katlamaya başlamıştı. Gömleksiz uyumuştı; birçok erkek çocuğun gömleksiz uyuduğunu görünce şaşırmıştı. Erkek kardeşleri olan Jerd, onun bunu bilmemesine şaşırmıştı, ama Thymara babasını yarı çıplak gördüğünü hatırlamıyordu. Greft'in pullu sırtını kaşırken onu izledi. O acımasız kaşıntı hissini çok iyi biliyordu. Pulların kalınlaşıp sertleştiği anlamına geliyordu. Greft'in sırtını hafifçe bükerek pulları yukarı doğru kıvrıp altını kaşıyışını izledi. Rain Wilds'ın üzerinde bıraktığı izlerden utanıyorsa da, bunu hiç göstermiyordu. Bu sabah sanki vücudunu gösteriş yapıyormuş gibi görünüyordu.

Aklı, Tats'ı neredeyse kovduğu gece söylediği sözlere geri döndü. Greft kendi kurallarını koymak istediğini söylemişti. Ve bunu yapmaya çoktan başlamıştı. Grubun lideri olmayı bu kadar kolay başardığına biraz şaşırmıştı. Tek yapması gereken, lidermiş gibi davranmaktı. Tüm gençler hemen ona katılmıştı. Sadece birkaç kişi onun büyüünün dışında kalmıştı. Tats da onlardan biriydi. Thymara, Greft bu kadar çabuk harekete geçip Tats'ı bir yabancı olarak damgalamasaydı, Tats'ın liderlik pozisyonuna yükselebileceğini düşünüyordu. Tats da muhtemelen bunun farkındaydı. Jerd de Greft'e şüpheyile, ya da en azından çekinceyle bakan biriydi. Thymara, *bunun ikisinin de kadın olmasından kaynaklandığını* düşündü. *Bize bakışlarından, sanki bizi sürekli değerlendiriyormuş gibi.* Sylve'ye ilk baktığında bile bunu fark etmişti; onu çok genç olduğu için reddettiğini neredeyse görebilirdi.

Onun bakışları garip bir şekilde gurur verici ama aynı zamanda biraz da korkutucuydu. Sanki düşüncelerini okuyabiliyor ya da bakışlarını hissedebiliyormuş gibi, aniden başını çevirdi. Thymara başını eğdi ama çok geçti. Onun kendisine baktığını fark etmişti. Gözünün ucuyla, Greft'in tekrar esnediği ve omuzlarını sıktığı sırada, ona gülümsediğini gördü. Greft onunla konuşmaya başlamadan önce Rapskal'a seslendi. "Uyandın mı? Bugün yolculuğumuza başlamamız gerekiyor."

"Uyanığım," dedi çocuk. "Ama neden bu kadar erken çıkmak zorundayız?"

Ejderhalar gün ısınmadan hareket etmekten hoşlanmazlar."

Greft, kız konuşmadan cevap verdi. "Çünkü Cassarick'in iyi insanları bizim gitmemizi çok istiyorlar. Biz taşındıktan sonra

Ejderhalar yok olunca, buraya kıyı boyunca rıhtımlar inşa edecekler. Muhtemelen yılanlar için inşa etmeye çalıştıkları kilitleri onaracaklar ya da belki de düzgün bir şekilde inşa edecekler. Doğru yapılırsa, Trehaug'dan buraya daha büyük gemiler getirebilecekler. Nakliye imkanlarının iyileşmesi, eski şehirden kazabildiklerini daha iyi değerlendirebilecekleri anlamına gelebilir. Ejderhalar ortadan kalktığında, buraya gelip gitmek ve daha derine ve daha yakına kazmak konusunda kendilerini daha güvende hissedecekler. Soruna daha doğrudan cevap vermek gerekirse Rapskal, mesele para. Ejderhaları buradan ne kadar çabuk çıkarırsak, tüccarlar ejderhalara para harcamayı bırakıp gömülü şehirden daha fazla para kazanmaya başlayabilirler.

Rapskal, kaşlarını çatıp hafifçe dudaklarını bükerek, derin düşüncelere dalmış bir şekilde karşılık verdi. "Ama... neden bizi bu kadar erken uyandırmak zorundalar? Bir sabah o kadar fark eder mi?"

Greft başını salladı, hoş olmayan bir şeyler mırıldandı ve çocuktan uzaklaştı. Rapskal'ın yüzünde bir anlık incinmişlik belirdi. Thymara, Greft'e karşı bir anlık mutlak nefret hissetti. Bu nefretin şiddeti onu şaşırttı.

"Gitmeden önce bir şeyler yiyelim," dedi Thymara çabucak. "Bugün ejderhaları besledikleri son gün olacak. Yarın itibaren onları biz beslemek zorunda kalacağız. Umarım kendileri de biraz beslenebilirler."

Rapskal'ın yüzü onun sözleriyle aydınlandı. Onu mutlu etmek için çok az şey gerekiyordu. Sözleri nazik olmak zorunda bile değildi, sadece acımasız olmamalıydı. Onun için tarafsızlık bile dostluk gibi görünüyorsa, onun çocukluğu nasıl geçmişti diye merak etmemeye çalıştı. Küçük bir iç çekerek battaniyelerini katlamaya başladı. Tabii ki, tarafsız yorumlar bile Rapskal'ın ilgisini çekiyordu. Onunla doğrudan konuşmak, muhtemelen bir gün boyunca onun yakın ve geveze arkadaşlığını kazanmasına neden olacaktı.

"Ejderhalarımızı nasıl besleyeceğimizi düşünüyordum. Bence ejderhalar kendilerine yiyecek bulabilirler. Ölü hayvanlar onlar için kolay olmalı, belki büyük balıklar da. Ya da büyük ölü balıklar, bu onlar için en kolayı olabilir. Heeby balık sever ve canlı ya da ölü olması umurunda değil."

"Heeby. Bu onun gerçek ejderha adı mı?" Tats aniden Rapskal'ın arkasında belirdi. Sırt çantasını çoktan yüklemişti. Tıraş da olmuştu. Demek bir süredir uyanıktı. Sık sık tıraş olmazdı, sadece haftada bir kez. Thymara, Trehaug'dan ayrıldıklarından beri onu bir kez tıraş olurken görmüştü. Tekniğinden pek emin görünmüyordu; dizinin üzerine küçük bir ayna koyup çömelmiş, katlanabilir bir jiletle dikkatlice tıraş oluyordu.

Tıraş bıçağıyla dikkatlice tıraş oluyordu. Onu tıraş olurken görmek onu şaşırtmıştı; o anda onu hala bir erkek olmaktan çok bir çocuk olarak gördüğünü fark etmişti. Rapskal'a baktı. Greft hariç, hepsini hala çocuk olarak gördüğünü düşündü. Rapskal'ın muhtemelen kendi yaşlarında olduğunu fark etti. Aslında hiç de çocuk değildi. Ta ki konuşana kadar.

"Hayır. Ben buraya gelmeden önce Heeby'nin bir adı yoktu sanırım. Ama beni seviyor ve ona verdiğim adı da seviyor, o yüzden sorun olmaz herhalde." Rapskal aniden durdu. Sonra hoşgörölü bir gülümsemeyle, "Hay aksi! Onu çok yüksek sesle düşündüm de uyandırdım. Çabuk yiyip oraya gitsem iyi olacak. Acıkmıştır. Ve ona bugün nehirden yukarı çıkacağımızı tekrar söylemeliyim. Çok çabuk unuttur."

Battaniyesini buruşturup sırt çantasına tıktırdı, sonra uyuduğu yeri etrafına baktı. Yedek gömleğini kapıp sırt çantasının üstüne tıktırdı ve "Yemek zamanı" diyerek ana kamp ateşine doğru yola çıktı. Tats ve Thymara onun arkasından baktılar.

"Bence Rapskal ve Heeby birbirlerine çok yaklaşıyorlar," dedi Tats gülümseyerek. Eğilip Rapskal'ın düşürdüğü bir çorabı aldı. "Keşke bu kadar dikkatsiz olmasa," diye ekledi daha ciddi bir tonla.

"Ver bana. Ben ona veririm."

"Hayır, ben hallederim," diye Tats kolayca cevap verdi. "Zaten o tarafa gidiyordum."

Haklısın. Son rahat yemeğimizi tadını çıkaralım."

Thymara düzgünce katlanmış battaniyesini sırt çantasına koydu ve kamp alanını hızlıca kontrol etti. Hayır. Hiçbir şey unutmamıştı. Diğerleri uyanmaya başlamıştı. Greft'in yulaf lapası tenceresinin başında ilk sırada olduğunu fark etti. Onun nasıl yediğini izlemişti; hızlı yiyordu ve diğerleri ilk porsiyonlarını almadan ikinci porsiyonunu alıyordu. Onun kötü tavırları onu rahatsız ediyordu, ama onu taklit etmediği için aptal mı olduğunu merak ediyordu. Son bir iki gündür birkaç çocuk da onu taklit etmeye başlamıştı. Kase ve Boxter'ın çoğu şeyi taklit ettiğini fark etmişti. Şimdi onların, yemek kaseleri ağzına kadar dolu halde onun peşinden gitmelerini görmek onu tedirgin ediyordu. Greft oturup yemeğe başladığında, onlar da onun iki yanına çömeldi. Nortel'in gözünün morardığını ve yüzünün yaralı olduğunu görünce şaşırdı. "Ne oldu ona?" diye sordu.

"Diğer çocuklardan biriyle kavga etti," dedi Tats kısaca. "Sahipsiz ejderhalara ne olacak?" Tats'in sorusu, Nortel'e bakmaktan dikkatini dağıttı.

"Ne?"

"Sahibi olmayan iki ejderha var. Fark etmişsindir."

Elinde yemek kaseleriyle Nortel ve Sylve'nin arkasına dizildiler. Kız hemen dönüp sohbete katıldı. "Gümüş olan ve kirli olan," diye ekledi.

"Bence biraz temizlenirse bakır rengi olur," diye düşündü Thymara. Onları fark etmişti. Skymaw onu reddedecek gibi görünce neredeyse birini seçmişti. "İkisi de kötü durumda," diye ekledi ve sonra hepimizin düşündüğünü söylemek için kendini zorladı. "Onlara yardım edecek sahipleri olmadan bu yolculukta uzun süre dayanamazlar. Biz ayrıldığımızda bizi takip edeceklerinden bile emin değilim. İkisi de pek zeki görünmüyor."

"Haklısın. Dün gece gümüş rengi olanı, sanki başka bir ejderha gibi mavna'ya sokulmuş halde gördüm. Bu sabah yok, belki fark etmiştir. Yine de pek zeki değiller. Ama Cassarick Konseyi'nin ejderhaları geride bırakmamıza izin vereceğini sanmıyorum," dedi Tats. "Eğer bırakırsak, bir hafta içinde ikisi de ölür. Biz gittikten sonra onları beslemeye devam edeceklerini sanmıyorum."

"Bu çok acımasız," dedi Sylve. "Uzun zamandır bu ejderhalara cimri ve zalim davranıyorlar. Zavallı Mercor, ejderhaların insanlar ya da Yaşlılar tarafından bu kadar kötü muamele gördüğünü hatırlamadığını söylüyor."

Nortel sessizce başını salladı. Yulaf lapasını dağıtan adam, kaşığıyla bir kepçe dolusu lapasını kasesine koydu. Nortel, adam isteksizce biraz daha ekleyene kadar kasesini sabit tuttu. Sylve öne çıkıp kasesini yulaf lapasının bulunduğu kazanın üzerine tuttu. Kase, lapasını alırken sallandı.

"Şey," dedi Tats isteksizce, "eğer bu ikisini peşimizden gelmelerine izin verirsek ve onlar için hiçbir şey yapmazsak, onları burada açlıktan ölmeye terk etmiş olacağız."

"Onlar hayatta kalmaya uygun değiller," dedi Alum. Tats'ın arkasında sırada bekliyordu. "Arbuc'um zeki olmayabilir, ama hızlı ve fiziksel olarak sağlıklı. Bu yüzden onu seçtim. Bu yolculukta hayatta kalma şansı en yüksek olanın o olduğunu düşündüm."

"Ebe benim hayatta kalmaya uygun olmadığımı söyledi," dedi Thymara, kasesine yulaf lapası doldurulurken sessizce. Sylve'nin peşinden temiz bir havlu üzerine dizilmiş sert ekmek rulolarının olduğu yere gitti. Her kız bir tane seçti ve sonra ilerledi.

"Zor bir ülkede yaşıyoruz. Zor bir ülke, zor kurallar gerektirir," dedi Alum, ama birkaç dakika önceki kadar emin değildi.

"Ben bakır olanı alacağım," dedi Tats sessizce. Bekçiler yemek yemek için daire şeklinde oturuyorlardı. "Onu biraz temizleyip, bu sabah ayrılmadan önce parazitlerin bir kısmını temizleyeceğim."

"Sana yardım ederim."

"Sana yardım ederim." Thymara, Jerd'i fark etmemişti, ama o, Tats'ın yanına dikkatlice oturmuştu. Ekmeğini bir dizinin üzerine koydu, sonra bir elinde kasesini, diğer elinde kaşığı tutup yemeğe başladı.

"Ben gümüş olanı alacağım," dedi Thymara pervasızca. Nedense Skymaw'ın bunu hoş karşılamayacağını düşünüyordu. Ejderhanın, o yaratığa gösterdiği ilgiden kıskanacağını tahmin ediyordu. *Peki, bırak da nasıl bir his olduğunu görsün*, diye düşündü, neredeyse intikamcı bir şekilde.

"Kuyruğunu sarmaya yardım edeyim," dedi Sylve.

"Ben de ona balık getirebilirim," dedi Rapskal, Tats ve Thymara'nın arasına sıkışarak, rahatsızlık verdiğinin farkında olmadan. Yulaf lapasını hevesle yemeye başladı. "Evde hiç yulaf lapası yemedim," dedi aniden ağzı doluyken. "Tahıl ailem için çok pahalıydı. Kahvaltıda hep çorba içeriz. Ya da kabak keki."

Neredeyse tüm bekçiler oradaydı, hepsi çömelmiş ya da oturmuş, kâseleri ve ekmekleri ile. Birkaç kişi başını salladı.

"Bazen bal ile yulaf lapası yerdik," dedi Sylve. "Ama çok sık değil," diye ekledi, sanki ailesinin böyle şeyleri alabilecek durumda olduğunu itiraf etmekten utanıyormuş gibi.

"Genelde meyve yerdik, babamla ben önceki gün topladığımız ve satamadığımız ne varsa," dedi Thymara ve aniden evini özleme daldı. Aniden etrafına bakındı. Burada ne yapıyordu, sert zeminde oturmuş, yulaf lapası yiyip nehir yukarıya doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu? Bir an için hiçbir şey anlam vermedi ve evinden ve ailesinden ne kadar uzak olduğunu fark edince dünyası başının etrafında dönmeye başladı.

"Thymara?"

Arkasından gelen adamın sesiyle kaşığı düşürdü. Dönüp baktığında Sedric'in çemberin kenarında garip bir şekilde durduğunu gördü. Kusursuz bir şekilde tımarlanmıştı ve havada neredeyse parfüm gibi bir koku yayılıyordu. "Evet?" diye aptalca cevap verdi.

"Yemeğinizi aceleye getirmek istemem, ama kalkış zamanının yaklaştığı söylendi. Şimdi gelip benim için çeviri yapabilir misiniz diye merak ettim. Alise zaten ejderhanın yanında..."

Sözlerini yarım bıraktı. Muhtemelen kadının yüzündeki ifade onu susturmuştu. Kadın yana dönüp, aniden hissettiği kıskançlığı yatıştırmaya çalıştı. Alise çoktan kalkmış ve Skymaw ile konuşuyor muydu? Günün bu saatinde mi? Dün,

o ve Sedric döndüklerinde, gün batmak üzereydi. Günün sıcaklığı kayboldukça ejderhalar daha uyuşuk hale gelmişti. Thymara ve Sedric Alise ve Skymaw'a ulaştığında, ejderha açıkça yalnız kalıp uyumak istiyordu. Ancak, Thymara'nın alaycı bir şekilde hatırladığına göre, ona getirdikleri balığı yutacak kadar yorgun değildi. Alise'nin balığın büyüklüğüne duyduğu gizleyemediği şaşkınlık ve ejderhanın onu ne kadar çabuk yediğine duyduğu hayranlık, ona büyük bir tatmin duygusu vermişti. Skymaw yemek yerken, Thymara, Alise onunla konuşurken Sedric'in de orada bulunmasına izin vermesini zorla kabul ettirmişti. Sonra Skymaw hemen ejderhaların uyku alanına gitmişti. Thymara, Sedric ve Alise'ye iyi geceler dilemiş ve onların sahile çekilmiş mavna teknesine dönmelerini izlemişti.

Alise'nin Sedric'in koluna girmesini ve onun tüm eşyalarını taşımasını fark etti ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Sedric, Alise'nin asistanı olduğunu söylemişti, ama Thymara aralarında bundan daha fazlası olduğunu hissediyordu. Gizlice sevgili olup olmadıklarını merak etti. Bu düşünce ona garip bir heyecan verdi, sonra da kendinden utandı. Onların ilişkisi onu ilgilendirmezdi. Bingtown halkının kendi kurallarına göre yaşadığı herkes tarafından biliniyordu.

"Çeviri mi yapıyorsunuz?" Greft ayağa kalktı, yumuşak ve rahat bir hareketle, ama yine de bir şekilde zorlayıcı bir şekilde. Bu, Sedric'in dikkatini ona çekti.

Bingtown'lu adam bu soruya şaşırmış gibiydi. Thymara da öyle. "Ejderhanın söylediklerini anlamama yardım edip not almama sağlayabileceğini söyledi." Greft ona bakmaya devam edince Sedric ekledi, "Sanırım alışılmadık bir engel var. Ejderhalar konuştuğunda onları anlamıyorum. Sadece hayvan sesleri duyuyorum. Thymara dün bana yardım edebileceğini söyledi. Yoksa onu diğer görevlerinden mi alıyorum?"

Thymara, Greft'in tavrının Sedric'e onu bir şekilde kontrol ettiğini ve Sedric'in onunla gitmesi için izin alması gerektiğini düşündüğünü anlaması biraz zaman aldı. Bitirmediği ekmeği cebine soktu ve boş kasesiyle ayağa kalktı. "Şu anda başka görevim yok, Sedric. Kaseyi ve kaşığı kaldırıp hemen geliyorum."

"Az önce gümüşleri halledeceğini söylemedin mi? Birinin kuyruğunu sarmalı ve onunla bağ kurmaya çalışmalı."

Greft, sanki onun üstüymüş gibi konuşarak, ihmal ettiği bir görevi hatırlattı.

O, ona doğru dönerek net bir şekilde konuştu. "Söylediğimi yapacağım, ama kendi zamanımda, Greft. Kimse seni benim veya

genel olarak ejderhaların sorumluluğunu vermedi. Fazladan bir ejderha almayı gönüllü olarak kabul ettiğini duymadım. Sadece Tats."

Bunu ona azarlamak için söylemişti. Tats ve Graft'i tekrar doğrudan karşı karşıya getirdiğini fark ettiğinde çok geçti. Tats ayağa kalktı ve omuzlarını gevşetir gibi salladı. Belki de çok uzun süre hareketsiz oturmuştu, ama Thymara'ya göre olası bir kavgaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. "Doğru. Öyle. Sylve, gümüş ejderhanın kuyruğuyla ilgili yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Rapskal, ona bir balık ya da fazladan yiyecek bulabilirsen iyi olur. Ben yeşil ejderhamı selamlamaya gidiyorum, sonra kirli bakır ejderhaya bakıp onun için ne yapabileceğime bakacağım. Sen Sedric'le git, Thymara. Şimdilik sensiz idare ederiz."

Sedric'in gözlerinin Graft'ten Tats'a kaydığını gördü ve aniden onun burada kimin sorumlu olduğunu merak ettiğini anladı. Onun. İkisine de öfke duydu. Bu onu keskinleştirdi. "Teşekkürler, Tats, ama yapacağımı söyledim ve yapacağım. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Ya da iznine."

Yüzündeki ifade, ona istemeden sert konuştuğunu fark ettirdi. Tek yapmak istediği, kendisinden başka kimseye hesap vermeyeceğini belirtmekti. Graft'in kendini beğenmiş bakışları durumu daha da kötüleştirdi. Dişlerini sıktı. İki günden az bir sürede, Graft'e hafifçe aşık olmuş ve onun ilgisinden gurur duymuşken, onu aktif olarak sevmez hale gelmişti. Onun durumu manipüle ettiğini biliyordu, ama onun kukla iplerinden kurtulamıyordu. Artık herkes onun Tats ile kavgalı olduğunu düşünecekti, oysa öyle değildi. En azından öyle olmak istemiyordu. Jerd yere bakıyordu, ama Thymara onun gülümsediğini biliyordu. Tats ondan oldukça sert bir şekilde uzaklaşıyordu ve Sedric'i takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu. O da, onunla birlikte uzaklaşırken bu garip durumun farkında gibiydi.

"Sana sorun çıkarmak istemedim," diye özür diledi.

"Sorun yaratmadın," dedi kısaca. Sonra nefes aldı ve başını salladı. "Özür dilerim. Yanlış çıktı. Gerçekten, sen sorun yaratmadın. Sorun Graft, bazen de Tats. Graft ejderha bekçilerinin lideri olmak istiyor, bu yüzden öyle davranıyor ve herkesin ona uymasını umuyor. Bazılarının uyması da çok sinir bozucu! Gerçek şu ki, aramızda kimse sorumlu değil; hepimiz kendi işimizi yapmakta özgürüz. Ama Graft, kendisine boyun eğmeyenler arasında anlaşmazlık çıkarmakta çok başarılı. Tats ve benim gibi."

"Anlıyorum." Gerçekten anladığını gösterircesine başını salladı.

"Genelde Tats ve ben çok iyi anlarız. Sonra Gref geldi ve sanki sorun çıkarmaktan zevk alıyor gibi. Ve insanları manipüle etmekten. Bazen, istediğini yapmamızı sağlayamayınca, bizi olabildiğince mutsuz etmeye odaklanıyor gibi görünüyor. İlk başta benden hoşlandığını sanmışım. Sanki benim bir arkadaşım olmasına tahammül edemiyormuş gibi davranıyor, sanki bu onu daha az önemli yapıyormuş gibi. Sanki Tats ile aramı bozmaya çalışıyor gibi. Neden bazı insanlar böyledir?"

Ondan bir cevap beklemiyordu, ama sanki çok önemli bir şey sormuş gibi şaşkın görünüyordu. Cevap verdiğinde, sözleri yavaşça çıktı. "Belki de biz öyle olmalarına izin verdiğimiz içindir."

SEDRIC, kafasının arkasına iki kez vurulmuş gibi hissetti. İlk olarak, Thymara'dan kendisi için tercüme yapmasını isteme hakkını sorgulamış gibi görünen olağanüstü genç adamın bakışları. Hiç böyle birini görmemişti, en azından peçesiz ve başlıklı değil. Gref gibi Rain Wilds'ta bu kadar güçlü bir iz bırakmış çoğu insan peçeli giyinirdi. Ama Gref giymiyordu. Bu geleneklere karşı bir başkaldırı mıydı, yoksa Rain Wild Nehri'nde o kadar uzağa gitmişlerdi ki, yerliler artık yabancılar ne düşündüğünü umursamıyor muydu?

Yüz hatlarında belirgin bir sürüngen izi vardı, ama bu onun varlığına bir şekilde güç katıyordu. Mavi gözleri, ince kaşlarının altında cilalı lapis lazuli gibi parlıyordu. Yüzünün sert hatları Sedric'e bir heykeli hatırlattı, ama bu soğuk bir taş değildi. Sedric'in tanıştığı herkesten daha çok bir hayvana benziyordu. Gref'in göstermeye çalıştığı hakimiyet, sanki ondan yayılan bir misk kokusu gibi, neredeyse koklayabiliyordu. Sesi bile insanlık dışı bir tonda, Sedric'e karanlık tellerden çekilen bir yay sesini anımsatan bir uğultu vardı. Pulları onu itiyor, sesi ise çekiyordu. Yanındaki kızın onun varlığından bu kadar tedirkin olmasına şaşmamalı. Herkes olurdu.

Hest bile. O ve Hest, bölge için savaşıyor boynuzlu geyikler gibi çarpışıyorlardı. Bu düşünce aklına gelir gelmez, kız o anlamlı soruyu sordu. Bu, zihninde acı bir farkındalık yarattı. Hest, onun Alise ile arkadaş olmasını istemiyordu. Hest, onunla konuşmasını ya da onun hakkında fikir sahibi olmasını istemiyordu. Alise, Hest'e teslim ettiği bir şeydi, Hest'e, onunla evlenmesinin ailesiyle olan sorunlarına son vereceğini söylediğinde ona verdiği geçmişinin bir parçasıydı. Bunun tüm sonuçlarını düşünmekten hoşlanmıyordu. Hest için ihmal ettiği diğer arkadaşlıklarını, kendi başına yola çıkmak ya da babasının işine girmek yerine Hest'in işine girerek babasını kendinden uzaklaştırdığını düşünmekten kendini alıkoydu.

Hest için ihmal ettiği diğer arkadaşlıklarını, kendi başına bir hayat kurmak ya da babasının işine girmek yerine Hest'in yanında çalışmayı seçerek babasını kendinden uzaklaştırdığını düşünmekten kendini alıkoydu.

Kendini elindeki işe odaklanmaya zorladı. Yanında sinirli bir şekilde yürüyen kıza baktı. "Sana sorun çıkardığım için üzgünüm."

Kız eğlenerek burnunu çekti. "Oh, sen yaratmadın. Bunlar benim kim olduğumdan kaynaklanıyor ve bu işi yapmak için sözleşme imzaladığımda çoğaldılar. Hepsi bu." Boğazını temizledi ve konuyu bir kenara attığını neredeyse görebiliyordu. "Alise neden bu saatte uyanık?"

"Sanırım çok heyecanlı. Seyahate başladığımızda ejderhalarla sohbet etmek için pek vakti olmayacaktır." Bu doğru değildi. Alise'yi uyandırmış ve günün seyahati başlamadan önce bir röportaj yapmasını önermişti. Alise çok istekliydi ve birkaç dakika sonra giyinmiş olarak ortaya çıktı. Ejderhalar yola çıkmadan önce ikisinin de ihtiyaçları olan her şeyi halletmelerini umuyordu. Bu umut şimdi azalıyordu, ama bu onun son şansıydı. Bu sabahki "röportaj"ın sonuçları, Alise'in dün gece ona anlattıkları kadar sönük çıkarsa, belki onu birkaç gün Cassarick'te kalıp oradaki kalıntıları inceleyerek daha çok şey öğrenebileceğine ikna edebilirdi. Şans yüzüne gerse, belki Kaptan Trell ile bağlantı kurup *Paragon* ile eve dönmenin bir yolunu bulabilirlerdi.

"Ya da aslında dolduramayacağı kadar çok zamanı olduğunu fark edebilir. Bu seferin bize söylediklerinden çok daha uzun süreceğini sanıyorum. Kimse nereye gittiğimizi bilmiyor ve bizimle gelmeyenler de, ayrılırken ejderhaları da götürdüğümüz sürece pek umursamıyor."

Sedric bunun durumu güzel özetlediğini düşündü, ama bunu söylemek pek nazik gelmedi. Konuşmayı daha önce kulak misafiri olduğu bir konuya çevirmenin bir yolunu aradı. İlham gelmeyince, konuyu oraya yönlendirdi. "Demek mavi ejderhanın yanı sıra gümüş bir ejderhaya da bakacaksın?"

"Öyle dedim," diye itiraf etti. Sesi şimdi pişmanmış gibi geliyordu. "Tats ejderhanın yaralı olduğunu mu söyledi? Kuyruğuyla ilgili bir şey mi?"

"Yakından bakmadım, ama orada bir tür yara var ve enfeksiyon kapmış gibi görünüyor. Ejderhalar, su kuşları ve balıklar gibi nehir suyunun asitliğine karşı oldukça bağışıklardır. Derileri sağlam olduğu sürece bir sorun olmaz. Ama su açık yaraları aşındırır. Bu yüzden yarayı temizlememiz,

, iyice sarmalı ve suya girmemiz gerekirse kuyruğunun suya değmemesini sağlamalıyız. Ve bunun çok muhtemel olduğunu düşünüyorum."

Alise ve mavi ejderha nehir kenarında yürüyorlardı. Ejderha onu çok küçük gösteriyordu. Sedric, Thymara'nın da onları gördüğünü biliyordu, çünkü kızın adımları hızlandı. Bilerek daha yavaş yürüdü ve onu geride tuttu. Alise'nin duymaması gereken bir şey söyleyecekti. "Hayvanlara ve tıbbı, özellikle de ejderhalara her zaman ilgi duymuşumdur. Belki bu zavallı yaratığa yardım edebilirim."

Thymara ona şaşkın bir bakış attı. "Sen mi?" Bu söz onu oldukça incitti. "Neden ben olmasın ki?"

"Ben sadece... Sen onların konuşmalarını bile anlamıyorsun. Ve sen çok, şey, titizsin. Temiz, demek istiyorum. Enfekte olmuş kuyruğu olan çamurlu bir ejderhayla uğraşmanı hayal edemiyorum."

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Sen beni daha yeni tanıyorsun, Thymara. Sanırım beni tanıdıkça, görüldüğümünden çok daha fazlasını göreceksin." En azından bu doğrudu!

"Peki, yardım etmek istiyorsan edebilirsin. Ama önce Alise Skymaw ile konuşurken ben tercüme edeceğim. Uzun sürmez, ejderhaların yemeği yakında gelecek ve Skymaw da diğerleri kadar yemek isteyecektir. Ama onlar yemeklerini yedikten sonra gümüşü kontrol edip onun için ne yapabileceğime bakmak istiyorum."

"Mükemmel. Ekipmanlarımı toplayıp seninle gelirim."

"Ekipman mı?"

"Bu yolculuk için yanımda bazı temel tıbbi malzemeler getirdim. Tüy ve bandaj. Gerekirse keskin bıçaklar. Yaraları temizlemek için alkol." Ve örnekleri korumak için. Biraz şansla, sahilden ayrılmadan önce bir şişe ejderha pulları elde edebilir. Sedric ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

Ejderhalarla işler yolunda gitmiyordu. Alise bunu biliyordu ve yaklaşan başarısızlık hissi onu bunaltıyordu. Ejderhalarla konuşmanın bu kadar kolay olacağını neden hayal etmişti ki? Oysa rüyalarında, Yağmur Ormanları'na vardığında, bu yaratıklar onunla bir akrabalık hissetmiş ve ona kalplerini ve anılarını açmışlardı. Ama bu fantezi kesinlikle gerçek olmuyordu.

"Atalarının anılarını benimle paylaşabilir misin?" diye sordu ejderhaya. Umutsuzluktan öyle söylemişti. Skymaw, bakıcısı tarafından böyle çağrılan ejderha, ona sorduğu her soruyu ustaca geçiştirmişti.

"Sanmıyorum. Sen sadece bir insansın, ben ise bir ejderha. Büyük olasılıkla, bir ejderha olmanın ne demek olduğunu en ufak bir şekilde bile anlayamazsın, benim anılarımı anlamak ise imkansız."

Skymaw, umutlarını bir kez daha yıkmıştı. Ve bunu, nezaket ve şefkatle dolu, iyi ayarlanmış bir sesle yapmıştı. Alise'ye konuşurken güzel gözleri dönüyordu ve Alise'nin kalbi bu yaratıkla bir bağ kurmak için can atıyordu. Ejderhanın büyüüne kapıldığını biliyordu; ejderhaya duyduğu karşılıksız hayranlığın umutsuzluğunun farkındaydı. Yine de kendini engelleyemiyordu. Ejderha ona ne kadar küçümseyici ve aşağılayıcı davrandıkça, o da onun saygısını kazanmak için o kadar çok arzuluyordu. Eski parşömenlerinde bu tür şeyleri okumuş olması da yardımcı olmuyordu. Bağımlılık hakkında okusanız da yine de onun kurbanı olabilirsiniz.

Son bir çaresiz girişimde bulundu. "Sorumun hiçbirine cevap vereceğini düşünüyor musun?"

Ejderha ona sessizce baktı. Hareket etmeden, Alise'ye yaklaşmış gibi görünüyordu. Alise, bu yaratığa karşı duygusal bir sevgiyle doldu. Keşke tüm günlerini ejderhaya hizmet ederek geçirebilseydi, o zaman mutlu olurdu. Rain Wilds'a gelmekle doğru kararı vermişti ve bu ejderhaya nehirde eşlik etmezse, tüm hayatı anlamsız bir trajedi olacaktı. Skymaw onun kaderiydi. Başka hiçbir ilişki onu bu kadar tatmin edemezdi...

Düşen bir oyuncak bebek gibi aniden, Alise nehir kıyısındaki yaz gününe geri döndü. "Yiyecekleri getiriyorlar," dedi ejderha aniden ve Alise, yaratığın onu kovduğunu hissetti. Her şey bir illüzyonmuş. Ejderha onunla oynamıştı. Bunu inkar edemezdi ve onun büyüüne bu kadar kolay kapıldığı için utanması gerekirdi. Bunun yerine, Skymaw'ın dikkatini yeniden çekmek için içinden gelen acınası bir özlem hissetti. Bu, Hest'in ona bir zamanlar hissettirdiklerini hoş olmayan bir şekilde yankıladı ve o utanç verici anı sonunda büyüü bozdu. İçinde bir şey sertleşti ve ejderhadan uzaklaştı. Uzun zamandır arzuladığı şey asla gerçekleşmeyecekti, Hest ve Bingtown'daki hayatıyla, ejderhalarla seyahat etme hayalleriyle asla. Aniden vazgeçip eve gitmek istedi.

Ejderha, hayranını kaybettiğini biliyor muydu? Neredeyse öyle görünüyordu, çünkü leş yığınlarına giderken Skymaw aniden durdu ve ona baktı. Alise kararlı bir şekilde başka yere baktı. Hayır. Bir daha onun büyüüne kapılmayacaktı. Her şey bitmişti.

"Oh, hayır. Geç kalmışsınız galiba."

Sedric'in sesi onu ürküttü. Daha da şaşırtıcı olan, Skymaw'ın bekçisiyle birlikte gelmiş olmasıydı. Kız her zamanki gibi onu onaylamıyor gibi görünüyordu; ya da belki de bu Alise'nin varsayımıydı. Rain Wilds'ta geçirdiği zamanın onu çirkinleştirdiği için kızın ifadelerini okumak zordu.

"Skymaw acıkmış ve soruları cevaplamak yerine yemeğe gitmeye karar verdi," diye gereksiz bir açıklama yaptı. Kızın orada olmamasını dileyerek ona bir bakış attı, sonra yine de konuştu. Boğazındaki yumru tüm ses tonunu bozmuşçasına, sözleri sertçe çıktı. "Sedric, haklı olduğumu anladım. Brashen Trell ve karısı haklıydı. Hest bile haklıydı. Ejderhayla konuşmada hiçbir ilerleme kaydedemedim. Beni engellemekten zevk alıyor." Son ve en zor kelimeleri telaffuz etti. "Buraya gelmek için ikimizi de çok zorladım. Ne aptallık da ne aptallık, nehir yukarı gitmek için bir anlaşma imzaladım. Şimdi ise bu deneyimden ejderhalar hakkında gerçek bir bilgi edinebilecek miyim diye merak ediyorum. O yaratık çok, çok..."

"Sinir bozucu," dedi Thymara sessizce, küçük bir gülümsemeyle.

"Aynen!" diye cevapladı Alise. Ve kendi şaşkınlığına, kızın gülümsemesine karşılık verdiğini fark etti.

"En azından tek ben değilim." Thymara başını Alise'ye doğru eğdi ve utangaç bir şekilde sordu, "Bu, vazgeçip Bingtown'a geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Alise, Sedric'in yüzünde beliren karışık duyguları kaçırmadı. Umut güçlü görünüyordu, ama endişe de vardı. O konuşmadan önce Sedric konuştu. "Yolculuğa çıkmamaya karar verdiysen, Alise, bunu gayet iyi anlarım. Leftrin'in mavnasından eşyalarımızı çok kısa sürede toplayıp boşaltabilirim. Ama bunu yapmadan önce, Thymara'ya diğer ejderhalardan birine yardım edeceğime söz verdim. Yaralı bir ejderha."

"Gümüş olan," dedi Thymara sessizce.

Alise, Sedric'ten Thymara'ya, sonra tekrar Sedric'e baktı, onun sözlerini anlamaya çalıştı. Onun hayvanlara karşı sevgisi veya ilgisi olduğunu hiç bilmiyordu. Evet, ejderhalara olan akademik ilgisini paylaşıyordu, ama onu hiç köpeği okşarken veya atıyla konuşurken görmemişti. Ve şimdi

bu kıza ejderhayı tedavi etmesinde yardım etmeye mi gidiyordu? Burada bir şeyler dönüyordu ve Alise kendini garip ve belki de karanlık bir akıntının kenarında hissetti. Sedric bu kıza ilgi duyuyor olabilir miydi? Kız çok genç ve çok tuhaf görünüyordu. Bu çok uygunsuz olurdu. Alise düşünmeden konuştu.

"Ben de gelirim. Belki de sadece Skymaw bu kadar zor biridir. Haklısın Sedric. Bu kadar kolay pes etmemeliyim, özellikle de Konsey'e söz verdikten sonra. Hemen gidelim mi?"

O rahatsız görünüyordu. "Belki daha sonra. Yemek yerken onu rahatsız etmemeliyiz."

"Aslında, bu iyi bir fırsat olabilir," dedi Rain Wild kızı. "Yemekle meşgulken, yaralarına bakabiliriz."

"Ama hayvanlar yemek yerken rahatsız edilmemesi gerektiğini duymuştum!" Sedric itiraz etti.

"Sıradan hayvanlar için belki," dedi Thymara. "Ama gümüş bir ejderha. Çok aptal görünüyor ama belki de zekası vardır. Nehir yukarısındaki yolculukta ona bakacağımsa, onu ne kadar erken tanırsam o kadar iyi."

"Hadi gidelim o zaman," dedi Alise.

"Tabii ki," diye cevapladı Sedric zayıf bir sesle.

Tahıl Ayının 6. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Detozi, Kuşların Koruyucusu, Trehaug Erek,
Kuşların Koruyucusu, Bingtown

Cassarick Yağmur Vahşi Konseyi ile *Tarman* gemisinin kaptanı Leftrin arasında imzalanan sözleşmenin bir kopyası, Bingtown'un Ejderha Bilgini Alise Kincarron Finbok ile ilgili bir dosya dahil, bu belgenin bir kopyasının Alise Kincarron Finbok için Konsey Kayıtlarında saklanması önerisi ile birlikte. İlgili masrafların ayrıntılı bir hesabı daha sonra gönderilecektir.

Erek,

Trehaug'un Kuş Bekçisi olarak resmi sıfatımla, kendi dışkısını yedikten sonra kusmaya başlayan son derece çirkin kuşun kendini iyileştirdiğini bildirmekten memnuniyet duyarım. Bulaşmanın bizim sürülerimize yayılma tehlikesi yoktur. Sa hepimize merhamet etsin!

Detozi

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sintara, Veras'ı iterek geçip yeşil cücenin gözünü diktiği bataklık geyiğinin leşini kapladı. Daha küçük olan dişi, tuttuğu etin etrafında tıslayarak ona yarı yürekli bir hamle yaptı. Sintara onu görmezden geldi. Yiyecek varken kavgaya ederek zaman kaybetmeyecekti. El arabalarından dökülen et, aylardır gördüğü en fazla miktardı. Tüm ejderhalar etin etrafında toplanmış, büyük, aç yaratıklardan oluşan yarım daire oluşturmuştu. Son parçası kalana kadar yemeyi bırakmaya niyeti yoktu. Sonra güneşte uyuyup sindirecekti. İnsanlar gitme zamanı geldi diye telaşlanıp bağırırlar; o hazır olduğunda gidecekti, daha önce değil.

Etrafında ejderhaların yemek sesleri vardı. Kemikler çıtırdıyor, et parçalanıyor ve ejderhalar en çok yemeği yemek için yarışırken homurdanıyorlardı. Daha büyük ejderhalar ortadaki alana itilmiş ve en büyük parçaları kapmıştı. Daha küçük ejderhalar bir tarafa itilmiş, kuşlar, balıklar ve hatta tavşanlarla yetinmek zorundaydı.

Bataklık geyiğinin ön çeyreğini yutmak için başını geriye attığında, diğer ejderhalardan birinin etrafında toplanan insanları fark etti. Deforme olmuş gümüş renkli ejderha, yemek yemeye çalışıyordu. Kuyruğunu yakalayıp etkileyici olmayan uzunluğuna kadar çeken insanları görmezden geliyordu. Anlaşılan o kadar açtı ki, hiçbir şey onu yemeğinden alıkoyamıyordu. Sintara, onunla uğraşan iki insanın kendisine ait olduğunu fark etmeseydi, çok benzer bir nedenden dolayı bu manzarayı görmezden gelirdi.

Yutkundu ve sonra hoşnutsuzluğunu gösteren düşük bir homurtu çıkardı. Müdahale etmeyi düşündü, ama bu konuda düşünürken beslemeye devam etmeye karar verdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, insanların ilgisinden hoşlanmaya başlamıştı. Hizmetkarları olması gururunu okşuyordu, onlar sadece insan olsalar bile. Çok cahillerdi. Onu nasıl övmeleri gerektiğini bilmiyorlardı ve ona hiçbir hediye getirmediler, ama genç olanı bakım becerileri kazanmaya başlamıştı. Sintara geçen gece derin bir uyku çekmişti, burnundan ve kulaklarından kan emen parazitleri tırmalamak için bir kez bile uyanmamıştı. Kız ona bir balık da getirmişti, büyük ve taze bir balık. Ve Bingtown'lu kadın en azından ona uygun saygı ve iltifatlarla hitap etmeye çalışıyordu. Ejderhalar, diye düşündü, iltifatlarla etkilenebilecek kadar aptal değildi, ama övgü ve sevgi sözlerini dinlemek hoştu ve bu sözler, insanın ona uygun saygı gösterdiğinin işaretiydi.

Etrafında iki hizmetçisi olan tek ejderha olmak da onu memnun etmişti. Şimdi ise ikisi de akılsız gümüş ejderhaya geçmiş gibi görünüyordu, bu da ona çok hoş olmayan bir ihtimaldi. İki kadın onun dikkatini çekmek için rekabet ederken aralarındaki kıskançlığın titreşimlerini hissetmek hoşuna gitmişti. Thymara, ona o balığı getirmekten büyük zevk almıştı, bu zevk sadece ejderhaya hizmet etmekten değil, Alise'den daha iyi hizmet etmekten de kaynaklanıyordu. Sintara, onları daha keskin bir rekabete itmeyi dört gözle bekliyordu. Şu anki işbirliklerini hoşnutsuzlukla izledi ve artık ona olduğu kadar gümüş ejderhaya da özen gösteriyor gibi görünmelerinden dolayı hakarete uğramış hissetti. Alise'nin işe yaramaz erkek arkadaşı da onlara katılmıştı.

Kalo, Sintara'nın dikkati dağılmışken, ona daha yakın olan keçi leşine dişlerini geçirdi. Sintara hoşnutsuzluğunu belli ederek tısladı ve leşin diğer ucunu yakaladı. Büyük bir ganimet değildi. Neredeyse çürümüş ve Sintara onu çekmeden ikiye ayrılmıştı. Kalo çaldığı parçayı yuttu ve "Hizmetçinize daha fazla saygı öğretmelisiniz, yoksa onu kaybedersiniz," dedi.

Kızın kaçtığını fark etmesi çok aşağılayıcıydı. Sintara, ona ve diğer kadına yetişmek üzereydi. Ama gururu onu engelledi. "Bekçiye ihtiyacım yok," dedi.

"Elbette yok. Hiçbirimizin yok. Yine de, kimsenin benimkini benden almasına izin vermem. O çok tatmin edici. Elbette, insanların liderinin beni bakıcı olarak seçtiğini fark ettin. Bunun, beni ejderhaların lideri olarak tanıdıkları için olduğunu söylüyor."

"Öyle mi? Ne güzel. Ne yazık ki ejderhaların hiçbiri öyle değil!" Bir kertenkele göz kırpmadan daha hızlı bir hareketle başını dışarı çıkardı, tam önündeki genç bir nehir domuzu leşini yakaladı ve kendi yerine sürükledi. Ona karşı tüyleri diken diken oldu, yarı oluşmuş yelelerinin dikenleri dikilmeye çalıştı. "Acınası," dedi kız sessizce, sanki onu duymasını istemiyormuş gibi. Dişlerini domuzun üzerine geçirdi, onu ezip püre haline getirdi ve bütün olarak yuttu. Yutkunup, "Bana bakan dişilerden biri, ejderhalar ve Elderlingler hakkında oldukça bilgili ve şehrinde çok saygı duyulan biridir. Bana hayranlığından bizimle gelmeyi seçti. Ve o, geçmişte ejderhaların bir lider olarak kabul ettiği kişinin her zaman bir kraliçe olduğunu biliyor. Benim gibi."

"Senin gibi bir kraliçe mi? Yani o zamanlar da kanatsız ejderhalar mı vardı?" "Dişlerim var." Dişlerini göstererek ona hatırlattı.

Onların karşısındaki dairede Mercor yavaşça başını kaldırdı. Temizlendiğinden beri altın pulları güneş ışığında parlıyordu. Boynunun yanlarında, yılan olduğu günlerde sahte gözleri olabileceğini gösteren ince benekler vardı. İki kadar büyük değildi, ama başını kaldırdığında otorite yayıyordu. "Kavga yok," dedi sakın bir sesle, sanki onları denetleme hakkı varmış gibi. "Bugün olmaz. Bu yerden ayrılıp eski halimize, olmamız gereken yere dönmek üzereyken olmaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ona. Gizlice, dikkatinin dağılmasına sevindi. Yemek varken kavga etmek istemiyordu.

Mercor onun bakışlarını karşıladı. Gözleri sert, parlak siyahtı, göz çukurlarına yerleştirilmiş obsidiyen gibiydi. Orada hiçbir şey okuyamazdı. "Demek istediğim, bugün Kelsingra'ya geri dönme yolculuğumuza başlıyoruz. Hafızanı ara, belki anlarsın."

"Kelsingra," diye şüpheyile karşılık verdi Kalo. Sintara, onun da Mercor'un konuşup kavgadan uzaklaştırdığı için rahatladığını düşündü. Ama bunu itiraf edemedi ve küçümsemesini altın saçlı erkeğe yöneltti.

"Kelsingra," diye onayladı Mercor, başını eğip yere koklayarak kalan yiyecek parçaları aradı. İnsanlar her zamankinden daha fazla yiyecek getirmişti, belki veda hediyesi olarak, belki de sakladıkları fazlalıkları bitirmek için. Yine de ejderhalar her şeyi çabucak yiyip bitirmişti ve Sintara, aç kalan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Doymuş olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabilmeyi diledi; bu hayatta o hissi hiç tatmamıştı.

"Kelsingra," Veras aniden Mercor'un sözlerini tekrarladı ve çemberin etrafındaki diğer ejderhalar da başlarını kaldırdı.

"Kelsingra!" Fente aniden böğürdü ve gerçekten zıpladı, ön iki bacağı yerden kalktı. Kanatlarını açtı ve spazmodik ve boşuna çıırttı. Utanmış gibi kanatlarını vücuduna geri çekti.

"Kelsingra!" Turuncu ejderhalar, sanki bu kelime onlara neşe veriyormuş gibi, hep bir ağızdan cevap verdiler.

Mercor başını kaldırdı, hepsine baktı ve sonra ağır bir sesle şöyle dedi: "Bu yerden gitme zamanı geldi. Çok uzun zamandır burada tutulduk, insanlar et hayvanlarını ağıla kapatır gibi. Bize bıraktıkları yerde uyuduk, bize verdiklerini yedik ve bu gölge hayatlara mahkum olduğumuzu kabul ettik. Ejderhalar böyle yaşamaz ve ben böyle ölmeyeceğim. Ölmek zorundaysam, ejderha olarak öleceğim. Gidelim." Sonra dönüp nehrin sığ kısmına doğru yöneldi. Bir süre tüm ejderhalar onu izledi. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, bazı ejderhalar onu takip etmeye başladı.

Sintara kendini onların peşinden giderken buldu.

Gümüş ejderhanın kuyruğundaki YARIK, sanki başka bir ejderhanın pençesiyle açılmış gibiydi. Düzgün bir kesik değildi; daha çok yırtık gibi görünüyordu. Thymara, bunun kasıtlı mı yoksa günlük yiyecek mücadelesinde kazara mı olduğunu merak etti. Ayrıca ne kadar zaman önce olduğunu da merak etti. Yara, kuyruğun vücuda bağlandığı yere yakındı ve yaklaşık olarak onun ön kolu kadar uzunluğundaydı. Yırtığın her iki yanında yükselen et parçaları, yırtığın kapanmaya ve iyileşmeye çalıştığını, ancak tekrar açıldığını gösteriyordu. Kötü görünüyordu ve kokusu daha da kötüydü. Bazıları büyük ve vızıldayan, diğerleri ise minik ve sayısız sinekler yırtığın üzerine üşüşmüş ve yerleşmişti.

Alise ve Sedric, her ikisi de yaşlılar, çekingen çocuklar gibi orada durmuş, onun bir şey yapmasını bekliyorlardı. Gümüş, onlara hiç aldırmış etmiyor gibiydi; atılmış etlerin ve beslenen ejderhaların oluşturduğu hilalın en ucunda, ulaşabildiği her şeyi kapıp diğerlerinden yarım adım geri çekilerek yiyordu. Ona daha büyük bir şey yedirebilmeyi, onu yerinde durup ağzını meşgul edecek bir şey olmasını diledi. Onun büyük bir kuşu alıp havaya fırlatmasını, yakalamasını ve yutmasını izledi. Çabuk harekete geçmeliydi; yiyecek bittiğinde onu oyalamak için hiçbir şey kalmayacaktı.

Sedric bandaj ve merhem setini getirmişti. Set, açık ve kullanıma hazır halde yerde duruyordu. Thymara daha sıradan malzemeler getirmişti: bir kova temiz su ve bir bez. Hepsi birinin başlamasını beklerken, kendisine söylenmesi gereken sözleri unutmuş bir haberci gibi hissediyordu. Onlardan uzaklaşıp, beklediği gibi burada tek başına olsaydı ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Hayır, diye itiraf etti kendi kendine. Tats'ın burada olmasını bekliyordu, ya da en azından Sylve ya da Rapskal'ın. Şimdi, bu talihsiz gümüş ejderhayla başa çıkmaya gönüllü olduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Skymaw başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi. Bu aptal yaratığı da bakamazdı. Bu düşünceyi kafasından attı ve iki Bingtownlu'nun önünde öfkeyle kendinden şüphe duymayı bastırdı. Bir elini gümüş ejderhanın kirli derisine, kuyruğundaki yaradan uzak bir yere hafifçe koydu. "Merhaba?" dedi sessizce.

Dokunmasıyla hafifçe seğirdi ama cevap vermedi. Arkadaşlarına bakmaya izin vermedi. Onların onayı ya da rehberliğine ihtiyacı yoktu. Elini derisinin üzerinde daha sıkı tuttu. Ejderha geri çekilmedi. "Dinle ejderha, sana bakmaya geldim. Yakında hep birlikte nehrin yukarısına çıkıp sana daha iyi bir yer arayacağız. Ama yola çıkmadan önce kuyruğundaki yaraya bakmak istiyorum. Enfeksiyon kapmış gibi görünüyor. Temizleyip sarmak istiyorum. Biraz acıtabilir ama bence yapılması gerekiyor. Aksi takdirde nehir suyu yarayı çürütür. Yapmama izin verir misin?"

Ejderha başını ona doğru çevirdi. Çenesinde yarısı ölmüş bir hayvan asılıydı. Ne olduğunu anlayamadı, ama kokusu çok kötüydü ve onu yememesi gerektiğini düşündü. Ama uyarısını yapamadan, ejderha başını yukarı kaldırdı, çenesini açtı ve hayvanı yuttu. Midesi bulandı. Birçok hayvan leş yer, diye kendini sertçe hatırlattı. Bununla üzülmemeliydi.

Ejderha ona tekrar baktı. Gözleri maviydi, gökyüzü ve deniz salyangozu renginin karışımıydı ve ona bakarken yavaşça dönüyordu. Ona sorgulayıcı bir şekilde homurdandı, ama o kelimelerin anlamını anlayamadı. Bakışlarında zeka kıvılcımı, onun varlığını sığ bir kabullenme ötesinde bir şey bulmaya çalıştı. "Gümüş ejderha, yarana yardım etmeme izin verir misin?" diye tekrar sordu.

Başını eğdi ve ağzının kenarından sarkan bir bağırsak parçasını temizlemek için burnunu ön bacağına sürttü. Burnunu kaşıyarak homurdandı ve kalbi sıkışarak, burun deliklerinin ve kulaklarının sıkıca yapışmış parazitlerle dolu olduğunu fark etti. Onları da temizlemesi gerekecekti

. Ama önce kuyruk, diye kendine sertçe hatırlattı. Ağzını açtı ve parlak, sivri dişlerle dolu uzun çenesini ortaya çıkardı. Çok sakın görünüyordu, farkında bile değildi, ama onu incitip kızdırırsa, o dişler onun hayatını sonlandırabilirdi.

"Şimdi başlıyorum," dedi ejderhaya ve arkadaşlarına. Kendini zorlayarak Bingtownlular'a dönüp ekledi, "Hazır olun. Söylediklerime hiç tepki vermiyor. Sıradan bir hayvandan daha zeki olduğunu sanmıyorum. Kuyruğuna bakmaya çalıştığımda ne yapacağı belli olmaz. Bana saldırabilir. Ya da hepimize."

Sedric oldukça korkmuş görünüyordu, ama Alise kararlılıkla dişlerini gösterdi. "Onun için bir şey yapmalıyız," dedi.

Thymara bez parçasını suya batırdı ve yaraya sıkarak sildi. Bezden yaraya su damladı ve ejderhanın kuyruğundan kirli bir dere gibi akıp gitti. Birkaç kurtçuk ve büyük küçük böcekleri de beraberinde götürdü. Böcekler havaya uçtu, vızıldadı ve hemen yeniden yerleşmeye çalıştı. Yüzdeki kiri temizlemekten başka bir işe yaramadı, ama en azından ejderha dönüp ona saldırmadı. Cesaretini topladı ve bezi yaraya nazikçe bastırdı. Ejderha yaralı bölgenin etrafındaki derisini kıvrımladı ama kükremedi. Kız, yarayı nazikçe sildi, bir kat pislik ve böcekleri temizledi ve ortasında çıplak bir şerit ortaya çıktı. Bez parçasını kovaya daldırdı, duruladı, sıktı ve daha sıkı bastırarak yaraya uyguladı. Kabuklu yara kabuğu çıktı ve yaradan aniden kokuşmuş bir sıvı damladı.

Ejderha aniden homurdandı ve başını çevirerek onlara ne yaptıklarını görmek için baktı. Başını Thymara'ya doğru çevirdiğinde, Thymara öleceğini sandı. Çıglık atacak nefes bile alamıyordu.

Bunun yerine ejderha, kanayan yaraya burnunu soktu. Burnunu şişmiş yaraya bastırarak irin akmasını sağladı. Bir süre yarayı temizlemeye çalıştı, yarının üstünden başlayarak burnunu yaraya doğru iterek ilerledi. Kokusu korkunçtu. Sinekler heyecanla vızıldıyordu. Thymara burnunu olabildiğince kapattı ve elini kaldırarak bileğinin arkasını burnuna bastırdı. "En azından temizlemeye çalışıyor," dedi dişlerini sıkarak.

Aniden, ejderha ilgisini kaybetti ve tekrar yemeğine döndü. Thymara bu fırsatı değerlendirerek bezi tekrar ıslattı ve yaradan irinleri sildi. Bezi üç kez yıkayıp temizledi, ta ki kovadaki su, silmeye çalıştığı şey kadar pis olmaktan korkana kadar.

"Al. Bunu kullan."

Dönüp baktığında, Sedric'in ona ince bıçaklı bir bıçak uzattığını gördü. Bıçağa baktı; ondan merhem veya bandaj bekliyordu. "Ne için?" diye sordu.

"Şişmiş eti kesmen gerekiyor. Sonra yarayı kapatmalıyız. Hatta dikmemiz gerekebilir. Aksi takdirde iyi iyileşmez." "Şişmiş et mi?"

"Yaranın kenarlarında şişmiş, sert görümlü şey. Bandajlayabilmen için kesip almalısın, taze kesik üzerine taze kesik. Böylece etler birbirine yapışıp iyileşebilir."

"Ejderhanın etini mi keseceğim?"

"Kesmek zorundasın. Bak şuna. Hepsi kurumuş ve kalınlaşmış. Aslında çoktan ölmüş. Bu şekilde iyileşemez."

Ona baktı ve midesinin bulandığını hissetti. Adam haklıydı. Avucunun içindeki temiz bir bezin düz kısmında, parlak bıçağı ona uzattı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Hiçbirimizin bilmediğini sanmıyorum. Ama yapılması gerektiğini biliyoruz."

Ona uzattığı bıçağı aldı ve sıkıca kavramaya çalıştı. Serbest elini ejderhanın kuyruğuna düz bir şekilde koydu. "Başlıyorum," diye uyardı ve bıçağı yarının kenarındaki çıkıntılı ete dikkatlice dayadı. Bıçak çok keskindi. Neredeyse hiç çaba harcamadan ete girdi. Kendi elinin hareketini izledi, yarının kenarındaki sertleşmiş deriyi oydu. Kurumuş bir meyvenin buruşuk kabuğu gibi çıktı. Kir ve pullarla kaplıydı; bıçak hareket ettikçe koyu kırmızı et ortaya çıktı. Yavaş, parlak damlalar halinde kan sızıyordu, ama ejderha sanki hissetmiyormuş gibi yemeğini yemeye devam etti.

"İşte böyle," dedi Sedric alçak ve heyecanlı bir sesle. "Doğru. O parçayı kes, ben de onu çıkarayım."

Kadın onun dediğini yaptı, onun eldivenli eliyle parçayı ustaca yakaladığını neredeyse fark etmedi. Alise sessizleşmişti, ya hayranlıkla izliyordu ya da dikkatle izlememeye çalışıyordu. Thymara ona bakıp hangisi olduğunu anlamaya cesaret edemedi. Yaradan bir kenarındaki şişmiş eti temizledi. Nefes aldı, kendini tekrar hazırladı ve bıçağı diğer tarafa koydu.

Ejderhanın vücudu titredi. Donakaldı, jilet gibi keskin bıçak, yarasının lastiksi kenarına değmişti. Kafasını ona doğru çevirmedi. Düşük bir sesle tısladı. "Savaş." Kelime kulağına zar zor ulaştı; çocukça bir tonla, güçsüzce söylenmişti.

Korku kelimenin ucunda hissediliyordu. Alise bunu hayal mi etti diye merak etti.

"Savaş?" Alise ona nazikçe sordu. "Neyle savaş?" "Ne?" Sedric sordu, şaşkın bir şekilde. "Savaşın... birlikte, savaşın. Hayır. Hayır."

Thymara hareketsizce durdu. Gümüşün hayvan içgüdülerinden öte bir zekası olmadığını düşünmeye başlamıştı. Onun konuşmasını duymak neredeyse şok ediciydi.

"Savaşmak yok mu?" Alise bir bebeğe konuşur gibi dedi. "Neyle savaşacağız?" Sedric sordu. "Kim savaşacak?"

Bu hoş olmayan bir dikkat dağınıklığıydı. Thymara öfkelenmeden önce nefesini tuttu ve sessizce, "Sana konuşmuyor. Ejderha bir şeyler mırıldandı ve onun konuştuğunu ilk kez duyuyoruz. Alise onunla konuşmaya çalışıyor," dedi. Nefes aldı, görevini hatırladı ve keskin bıçağı yaraların kenarındaki sertleşmiş etin içinden sabit bir şekilde geçirdi.

"Yaptığına konsantre ol," dedi Sedric ve Thymara onun desteğine minnettar oldu.

"Adın ne?" diye sordu Alise sessizce. "Güzel gümüş rengi, yıldızların ve ayın rengindeki ejderha, adın ne?" Sesinde ikna edici bir ton vardı. Thymara ejderhada ince bir değişiklik hissetti. Ejderha konuşmadı ama sanki dinliyormuş gibi geldi.

"Ne yapıyorsun?" Tats, Thymara'nın arkasından sordu. Thymara irkildi ama elinin titremesine izin vermedi.

"Söylediğim şeyi yapıyorum. Gümüşleri temizliyorum." "Bıçakla mı?"

"Bağlamadan önce şişmiş eti kesiyorum." Doğru terimi bildiğini bilmek ona küçük bir tatmin verdi. Tats onun yanına çömeldi ve işini dikkatle inceledi.

"Hala çok fazla irin var."

Ona karşı bir anlık kızgınlık hissetti, sanki onu eleştirmiş gibi, ama sonra Sedric, "Tekrar temizleyelim. Ben su getireyim," dedi.

"Lütfen," dedi ve onun ayrıldığını hissetti. Dikkatlice oydu ve kurumuş et parçaları ve yapışmış pullar düşerken Sedric onları yakalayıp kenara attı. Bıçağı ona geri verirken ellerinin titrediğini fark etti. "Biraz daha yıkayana kadar başka bir şey yapmamalıyız," diye önerdi.

O, ejderhaya bakmaktan daha önemliymiş gibi, hızlı ve dikkatli bir şekilde eşyalarını çantasına koyuyordu. Güçlü bir

sirke kokusu aldı ve camın cama çarpma sesini duydu. "Muhtemelen," diye kabul etti.

Alise'nin mırıldanan sesini bilincinin arkasına itmişti. Şimdi kadının sözlerini dinliyordu: "Ama bir yere gitmek istersin, değil mi? Güzel bir yere. Nereye gidelim, ufaklık? Nereye?"

Ejderha bir şey söyledi. Bir kelime değildi ve Thymara aniden, duyduğu şeyin hiçbir zaman "kelime" olmadığını fark etti. Zihni bu anlamı yüklemişti. Ejderha ona hiçbir şey "söylememişti", ama o güçlü bir şekilde bir şeyi hatırlıyordu. Sırtındaki pulların üzerine vuran sıcak güneş ışığını hatırladı; toz ve narenciye çiçeklerinin kokusu, uzaktaki davulların ve yumuşak bir uğultu çıkaran borunun sesiyle havada uçuşuyordu.

Geldiği gibi aniden, duysal görüntü kayboldu ve onu yalnız bıraktı. Bir yer vardı, sıcaklık, yemek ve dostluğun olduğu nazik bir yer, adı zamanla kaybolmuş bir yer.

"Kelsingra."

Gümüş konuşmamıştı. Bu isim en az iki ejderhadan gelmişti. Ama sanki bir resmin etrafına düşen bir çerçeve gibiydi. Gümüşün aktarmaya çalıştığı görüntüleri yakalayıp içinde tutuyordu. Kelsingra. Burası onun özlemle beklediği yerin adıydı. Üzerinde bir titreme geçti ve titreme geçince, ona karşı farklı hissetti. Onaylanmış gibi. Neredeyse teselli edilmiş gibi.

"Kelsingra," diye tekrarladı Alise alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Kelsingra'yı biliyorum. Sıçrayan çeşmelerini ve geniş şehir meydanlarını biliyorum. Taş basamaklarını ve binalarının geniş kapılarını biliyorum. Çimenli çayırlarla çevrili nehir kıyısını ve gümüş su kuyusunu biliyorum. Akıcı cüppeleri ve altın gözleri olan Yaşlılar, nehre inen ejderhaları karşılamaya gelirdi."

Alise'nin sözleri gümüş ejderhanın birleşen bilincini besledi. Düşünmeden, Thymara yaratığın sırtına elini uzattı. Kısa bir an için, pazar kalabalığında bir yabancıyla ellerinin sürtündüğünü hissetti. Kelimelerle konuşmadılar, ama bir yere olan özlemini paylaştılar.

"Ama burada değil!" dedi o kederli bir sesle, Alise ise mırıldandı, "Hayır, canım, elbette burada değil. Kelsingra. Senin ait olduğun yer orası. Seni oraya götürmeliyiz."

"Kelsingra!"

"Kelsingra!"

Diğer ejderhaların onaylayan bağırışları Thymara'yı şaşırttı. Gümüş ejderhanın kuyruğunun yanında çömelmiş duruyordu. Ayağa kalktı ve ejderhaların yemeyi bitirdiklerini fark etti. Bir diğeri aniden arka ayakları üzerinde kısa bir süre dikildi, "Kelsingra!" diye kükredi ve gürültüyle yere indi.

Sedric'e baktı ve onun yine konuşmanın yarısını duyduğunu fark etti. Aceleyle tercüme etti. "Ejderhalar Kelsingra'ya gitmek istiyor. Alise'nin gümüş ejderhaya bahsettiği yer. Hepsi hatırlıyor gibi görünüyor, bir şehir adı, Elderling şehri."

Havada bir huzursuzluk hissetti ve başka bir ejderhanın başını kaldırıp dönerek aniden nehir kenarına doğru ilerlediğini gördü. "Yemeği bitirdiler. Bu adamın kuyruğunu saralım ve eşyalarımızı toplayalım. Eminim mavnamız yakında ayrılmamız için işaret verecektir. Bu sabah bize mümkün olduğunca erken ayrılmamızı söylediler."

Sanki onun sözleri kıvılcımı çakmış gibi, ejderhalar birbiri ardına beslenme alanını terk edip nehre doğru ilerlemeye başladı. Ejderhaların bu kadar uyumlu bir şekilde hareket ettiğini ilk kez görüyordu. Sanki onu alıkoyabilecekmiş gibi elini gümüşün üzerinde tuttu. Tats'ın temiz su dolu bir kova ile geldiğini gördü. "Sadece su içmeye mi gidiyorlar?" diye sordu, sanki o cevabı biliyormuş gibi. Ejderhaların nehir suyunda yuvarlandığını ve hatta içtiğini görmüştü, bu bir insan için ölüm anlamına gelirdi.

Ama o da, ayrılan ejderhalara aynı şaşkınlıkla bakıyordu. "Belki," dedi.

Ama ağzından başka bir kelime çıkamadan, gümüş ejderha başını yüksekçe kaldırdı. Diğerlerini izledi ve Thymara, onun heyecanının tüm vücuduna yayıldığını hissetti. "Kelsingra!" diye bağırdı aniden, ses ve duygu dolu bir patlama onu sersemletti. Sedric bile geri çekildi, sendeledi ve ellerini kulaklarına götürdü. İyi ki öyle yapmıştı, çünkü ejderha Thymara'nın dokunuşundan uzaklaşarak aniden ayrılan arkadaşlarının peşinden fırladı. İnsanları hiçe sayarak onların üzerinden geçti, Tats bir yana atlayarak kıl payı kurtuldu ve Alise'yi omzuna aldı. Bingtown'lu kadın yere düşerek sert bir şekilde yere çarptı. Thymara onun acı içinde çığlık atmasını bekledi. Ancak kadın nefesini toplayarak bağırdı, "Kuyruğu! Bandajlamadık. Sedric, önünü kes! Nehre girmesine izin verme!"

"Delirdin mi? Acele eden bir ejderhanın önüne çıkmam!" Alise'nin arkadaşı, ilaç çantasını göğsüne sıkıca bastırarak ayakta duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Thymara, yanına koşarak. Tats çoktan oraya varmış, sırtüstü yatan kadının yanında diz çökmüştü. Sedric aceleyle diz çöküp malzeme çantasını açtı. Thymara onun bandaj sunmasını bekliyordu, ama o çantanın içindeki malzemelerin zarar görmediğini kontrol ediyor gibiydi. Yüzü endişeliydi.

"Sedric, lütfen, peşinden git. Onu durdur. Nehir suyu kuyruğunu yiyecek!" Alise ona emretti.

Çantayı birden kapattı ve uzaklaşan ejderhalara baktı. "Alise, o yarattığı kimse durduramaz. Ya da hiçbirini. Şu hallerine bak. Uçan kuş sürüsü gibiler."

Ejderhaların ani ayrılışından şok olan sadece onlar değildi. Thymara, diğer bekçilerin alarm ve şaşkınlıkla yükselen seslerini duydu. Çamurlu arazinin her yerinde, insanlar büyük yüklerinin peşinden koşarak onlara ve birbirlerine bağırıyorlardı. Mavnalarda, bir adam kıyıdaki başka bir adama uyarıda bulunarak ejderhaları işaret etti.

Alise inleyerek doğruldu ve omzunu ovuşturdu. "Yaralandın mı?" diye sordu Thymara tekrar.

"Yaralandım ama daha fazlası değil, sanmıyorum. Ne oldu ona? Hepsinin neyi var?"

"Bilmiyorum."

"Durmuyorlar," dedi Tats hayretle. "Şunlara bak."

Thymara, nehre vardıklarında orada duracaklarını düşünmüştü. Uzun zamandır hayatları, açıklığın arkasındaki orman ve ormanın önünden akan nehirle sınırlıydı. Ama şimdi öndeki ejderhalar sığ sulara girip nehrin yukarısına doğru ilerlemeye başladı. Daha küçük ve daha zayıf olanlar tereddüt etmeden onları takip ederek suya girdi. Gümüş ve kirli bakır renkli ejderhalar bile sürüyle birlikte bulanık gri sulara daldı.

"Yardım et!" Alise Sedric'e bağırdı. "Onları takip etmeliyiz." "Sence buradan öylece gidecekler mi? Şimdi? Hiç düşünmeden, hazırlık yapmadan?"

"Eh, yanlarına alacakları pek bir şey yok," dedi Bingtown'lu kadın ve kendi zayıf şakasına güldü. Oturdu, sonra nefes nefese kaldı ve omzuna yapıştı. Nefesini düzensizce alıp verirken, "Sedric, bana bakmayı bırak

. Evet, gidiyorlar. Hissetmedin mi? 'Kelsingra!' diye bağırdılar ve aniden yola çıktılar. Acele etmezsek bizi burada bırakacaklar."

"Bu çok trajik olurdu," dedi Sedric alaycı bir şekilde, ama Alise'ye elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Sence yolu biliyorlar mı?" Tats merakla sordu. "Yani, şehrin adını duydum, ama sanki hayali bir yermiş gibi. İnsanlar hakkında şu bunu söylüyor, ama kimse Kelsingra hakkında gerçekten bir şey bilmiyor."

"Evet," dedi Alise sessiz bir güvenle. "Aslında oldukça fazla, ama tam yerini bilmiyorum, sadece buradan nehrin yukarısında, muhtemelen Rain Wild Nehri'nin bir kolunda olduğunu biliyorum. Ama ejderhalar daha fazlasını bilir. Atalarının hatıralarına güvenebilirler. Sanırım en iyi rehberlerimiz onlar olacak."

"Ne kadarını hatırladıklarını bilmiyorum," dedi Tats sessizce. "Benim küçük yeşil ejderham pek çok şeyden habersiz görünüyor."

"Mesela?" diye sordu Alise.

Tats, Alise'in bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Oh, tuhaf şeyler. Onu tımar ederken onunla konuşuyordum, ama pek bir şey söylemiyordu, ben de herhangi bir şey hakkında konuşuyordum. Ona yılan olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sordum, hayır dedi. Sonra ona okyanusu görmeyeli yıllar olduğunu söyledim, o da bana okyanusun ne olduğunu sordu. Çok garipti. Bir yılanın yavrusu olduğunu biliyor, ama hatırladığı tek su kaynağı nehir gibi görünüyor." Sanki bir şeyi itiraf etmekten korkuyormuş gibi durakladı ve sonra ekledi, "Bence burada geçirdiği hayat dışında hiçbir şeyi hatırlamıyor."

"Bu... rahatsız edici," dedi Alise. Kaşlarını çatarak ejderhaların arkasından baktı.

Thymara huzursuzca kıpırdanıyordu. "Onları takip etmeliyiz."

Mavna adamı, Kaptan Leftrin, çamurlu zeminde koşarak onlara doğru geldi. "Alise!" diye bağırdı. "Sedric! Gemiye binin. Bir an önce yola çıkıp ejderhaları takip etmeliyiz. Gemi kalkmaya hazır."

"Hemen geliyorum," diye söz verdi Alise, ama Sedric yorgun bir şekilde başını salladı. "Aceleye ne gerek var? Nehrin yukarısına gidiyorlar. Nehir kıyısında o kadar ejderhayı gözden kaçırmamız zor olur gibi geliyor bana."

"Rain Wild Nehri tek bir nehir olsaydı, bu doğru olabilirdi," dedi Thymara. "Ama öyle değil. Nehre akan kolları var. Bazıları mevsimsel

ve sığ, ama diğerleri kendi başlarına nehirler. Ejderhaların hangisini takip edeceği belli değil."

Thymara konuşmasını bitirir bitirmez Kaptan Leftrin onlara katıldı. Nehir adamı çamurlu arazide koştuğu için nefes nefeseydi. Thymara onunla sadece kısa bir süre tanışmıştı, ama onu şimdiden sevmişti. Çalışkan bir adamdı. Bu, yıpranmış yüzünden, yetenekli ellerinden ve hatta eskimiş giysilerinden bile belliydi. Onunla konuşurken gözlerine bakıyordu ve ejderha bekçileriyle ilk tanıştığında bile onlardan korkmamıştı. Ona güvenip güvenemeyeceğini söylemek için henüz çok erkendi, ama onun kasten birini aldatacağını sanmıyordu. Bu özelliğini takdir ediyordu. Cebinden parlak turuncu bir mendil çıkardı ve terli yüzünü sildi. "Kız haklı. Bu seferin tüm zorluğu da bu. Cassarick'ten 'nehir yukarısı' bir adamı bir düzine farklı yöne götürebilir. Ne yazık ki, bunlardan sadece üç veya dördü haritalanmış ve bu haritalar da güvenilir değil. Bir yıl düz teknelerle geçilebilen kanallar ve sular, ertesi yıl kumla doluyor."

"Ama Rain Wild Nehri'nin haritalarını gördüm. Chalced'deki çarşılarında satılıyorlardı. Çok pahalılar ve herkese satılmıyorlar, ama varlar."

"Öyle mi?" Leftrin, Sedric'in yorumuna gülümseyerek baktı. "Aynı tezgahlarda, Korsan Igrot'un hazine adasının haritalarını ya da Baharat Adaları'nın en iyi limanlarının haritalarını da satıyorlar herhalde. Ne yazık ki, hepsi sahte ve sahtecilik ürünü. İnsanlar bu tür şeylere talep olduğunu biliyorlar, bu yüzden sahip olmadıkları şeyleri yaratmaya hazırlar. Ama üzülme. Tecrübeli denizcilerin bile bunlara kandığını gördüm."

Bingtown'lu adam ona baktı. "O zaman nereye gittiğimizi nasıl bileceğiz?"

Kaptan Leftrin'in gülümsemesi genişledi. "En iyi şansımız ejderhaları takip etmek."

SEDRIC'İN ELLERİ TERLİYORDU. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Çantasında iki şerit ejderha eti ve derisi vardı, pulları da üzerindeydi. Birini sirke ile hazırladığı bir şişeye koyup sıkıca kapatmıştı. İkinci parçayı ise iri tuzla çevirip küçük bir tahta kutuya koymuş ve kapağını sıkıca kapatmıştı. Her iki yöntemin de işe yarayacağına inanıyordu. Her iki saklama kabı da haftalar öncesinden hazırlanmıştı.

önce, bu yolculuğa çıkmadan önce. Hest'in ciddi olduğunu, onu Alise'nin arkadaşı olarak Rain Wilds'a gitmeye zorlayacağını anladığında, bu yolculuğun kendisine artık yük olmaya başlayan hayatından kaçmak için bir yol sağlayacağına karar vermişti. Herkes, çaresiz Chalced Dükü'nün, hastalıklarını iyileştirecek ve ömrünü uzatacak malzemeler için istenen bedeli ödemeye hazır olduğunu biliyordu. Sedric, bu malzemeleri temin edecek kişinin kendisi olacağına karar vermişti.

Ve başarmıştı.

Şimdi zafer ve dehşet arasında kalmıştı. Kaderini değiştirmek için tam da ihtiyacı olan şeye sahipti. Bingtown'a döner dönmez Begasti Cored ile iletişime geçebilirdi. Sedric ona bu fikri açtığında, adam aracılık yapmaya hevesliydi. Begasti, yolculuğunu ve Chalced Dükü ile görüşmesini ayarlayacaktı. Bu et parçalarının ona getireceği sadece zenginlik değildi. Yaşamında tam bir değişim yaşamayı arzuluyordu.

İlk kez parası olacaktı, tamamen kendi çabalarıyla kazandığı, kendisine ait para. Babasının parası değil, ailesinin parası değil, Hest'in hizmetleri karşılığında ödediği şişirilmiş maaşı bile değil. Kendi parası, istediği gibi harcayabileceği para. Tam olarak istediği gibi. Son dört yıldır kalbinde yavaşça şekillenen hayaller, özgür olmak için haykırıyordu. Bu parayla Hest'i alıp Bingtown'dan ayrılabilirdi. Güneye, Jamaillia'ya gidebilirdi, hayır, Jamaillia'nın ötesine, sadece egzotik isimlerle bildiği topraklara. İki erkeğin istedikleri gibi yaşayabilecekleri, sorgulanmadan, kınanmadan, skandal olmadan yaşayabilecekleri yerler vardı. Bu ejderha eti parçalarının getireceği para, ikisini ailelerinden ve geçmişlerinden uzak, o yerlere götürecekti. Onlara sırları olmayan bir gelecek satın alacaktı.

Ardından gelen düşünceyi düşünmeye cesaret edemedi. Bu para, ona Hest ile eşit bir gelecek satın alacaktı. Çok uzun zamandır maddi olarak tamamen Hest'e bağımlıydı. Bu eşitsizlik, ilişkilerine giderek daha acımasız bir şekilde girmişti. Hest artık sadece iddialı değildi; son zamanlarda acımasızca baskın hale gelmişti. Sedric'in kendi serveti olsaydı, belki Hest ona daha fazla saygı gösterirdi.

İhtiyacı olan her şeye sahipti; geriye tek yapması gereken hazinesini Bingtown'a sağ salim ulaştırmak ve Begasti ile temasa geçmekti. Ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Chalced'e uzun bir deniz yolculuğu vardı, ama bu malları kendinden başka kimseye emanet edemezdi; mallarını ne kadar çabuk teslim ederse

o kadar iyi olurdu. Sirke ve tuz, birçok sebze ve eti korumak için mükemmel yöntemlerdi, ama ejderha etinde hiç denenmemiştir. Kızın ejderhadan kestiği et de pek kaliteli değildi. Sakin ve yalnız bir an bulduğunda, iki şeridi kurtçuklardan temizleyip biraz düzeltmeyi planlıyordu. Pulları koparıp etten ayrı olarak saklayacaktı. Ama önemli olan, bunları bir an önce Bingtown'a geri götürmektir. Aptal ejderhaların peşinden nehir kıyısında uzun bir yolculuk yapmak planlarında yoktu.

"Alise," dedi ve adı istediğinden daha keskin çıktı. Kaptan Leftrin'den uzaklaşarak kaşlarını merakla kaldırdı. Diğerleri onları izliyordu ama o sanki yalnızlarmış gibi konuştu. "Bu çılgın macerayı sürdürmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Artık ejderhaları takip ederek hiçbir şey kazanamayacağını anlamış olmalısın. Seninle neredeyse hiç konuşmadılar ve söyledikleri de işe yaramazdı. Alise, burada öğrenebileceğin her şeyi öğrendiğini kabul etmenin zamanı geldi. Kaptan Leftrin'in teknesine binip buradan ayrılamayız. Bunu yaparsak, haftalarca, belki aylarca seyahat etmek zorunda kalırız. İkimiz de bunu yapamayız. Bu yaratıklarla yapabileceğimizin hepsini yaptığımızı kabul etmenin zamanı geldi." Sesi yumuşadı. "Yapmak istediğini yaptın. Onların umduğun gibi olmaması senin suçun değil. Üzgünüm, Alise. Eve gitme zamanı geldi."

Kız ona baktı. Tek bakan o değildi. Leftrin de sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu. Rain Wild'dan gelen iki genç birbirlerine baktılar ve Tats aniden, "Thymara ve ben ejderhalarımızın peşinden gidelim," dedi. Sedric'in duyduğu en garip kavgadan kaçma bahanesiydi. Ama kız buna açıkça minnettardı, çünkü şiddetle başını salladı. İkisi hemen kararlı adımlarla yola koyuldu.

Alise bir süre daha sessiz kaldı, belli ki onların duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşmalarını bekliyordu. Sedric, itirazlarını kibar sözlerle dökmeye çalıştığını neredeyse görebiliyordu. Kavga edeceklerdi, evet, ama medeni insanlar gibi kibarca ve sakin bir şekilde.

Leftrin'e böyle incelikler öğretilmemiştir belli ki. Yüzü kızardı. Derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmeye çalıştı ve sonra patladı: "Ona nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Artık geri dönemez. Kelsingra'yı bilen tek kişi o. Üstelik söz verdi. Sözleşmeyi imzaladı! Sözünden dönemez."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Sedric sertçe. Ses tonu istemeden yükselmişti. Leftrin'in bu konuda ona karşı çıkmaya cüret etmesi ve Alise'nin tarafını tutması onu gücendirmişti. Onu Bingtown'a sağ salim geri götürmek zaten yeterince zor olacaktı; Leftrin'de bir müttefiki olduğunu düşünürse, görevi daha da zorlaşacaktı.

"İlgili," dedi yüzbaşı sertçe. "Konsey ile anlaşma yaptığımda o da oradaydı. O yerin varlığını ve oraya gittiğini duymamış olsaydı, bu yolculuğa çıkmayı kabul eder miydim sence? Bu işi kabul ettim çünkü onun sadece olası yere değil, ejderhalara da rehberlik edeceğini sanıyordum."

Sedric, Alise'ye baktı ama kız, Leftrin'in kendisi adına konuşmasına izin vermekten memnun görünüyordu. Sedric yine de sözlerini ona yöneltti. "Şehri duymuş olabilirsin ama bu yolu bildiğin anlamına gelmez. Hadi Alise, sakın ve mantıklı davran. Sen bir akademisyensin, maceracı değil. Seninle konuşabilen ejderha bile sana hiçbir şey söylemedi, bunu kendin söyledin. Gümüş ve Tats'ın ejderhaları da umut verici bilgi kaynakları gibi görünmüyor. Dürüst olursan, Trehaug'da bir hafta geçirip yeraltı şehrini gezerek daha çok şey öğreneceğini kabul etmelisin. Orada inceleyip çevirebileceğin bir hazine var. Neden benimle oraya dönüp, zamanını sadece Elderlingler ve ejderhalar hakkındaki bilgimizi artırmakla kalmayıp, bu yaratıklar hakkında en çok şey bilenlerin sana hak ettiği saygıyı kazanmak için harcamıyorsun? Onu yatıştırmak için Trehaug'da birkaç gün geçirmek zorunda kalsalar bile, bilinmeyen yerlere aptalca bir yolculuğa çıkmaktan iyidir. O mavna binip nehirden yukarı doğru yola çıktıklarında, mavna dışında geri dönmek kolay bir yolu olmayacağını biliyordu. Ve o inatçı yaşlı kaptan, görevi dürüstçe denemeden geri dönmeyecek gibi görünüyordu. "Alise, bu güvenli değil," diye devam etti çaresizce. "Bu yolculuğa nasıl seninle gelebilirim, gitmene nasıl izin verebilirim? Hepiniz nereye gittiğinizi, oraya varmak için ne kadar süreceğini, hatta şehrin hâlâ var olup olmadığını bilmediğinizi itiraf ettiniz. Bu saçma bir yolculuk." Kararını kesinleştirdi ve nutkunu şöyle bitirdi: "Gitmiyoruz. Konu kapanmıştır."

Ona hiç bu kadar sert konuşmamıştı. Uzun bir süre sessizce ona baktı. Ağzı kıpırdadı ve Sedric ağlayacağından korktu. Onu ağlatmak istemiyordu, sadece mantıklı davranmasını istiyordu. Alise, Leftrin'e baktı. Nehir adamı kollarını göğsünde kavuşturmuştu; yüzü taş gibi sertleşmişti.

taş gibiydi. Tıraşsız yanaklarında bile sakalları sertçe belirgindi. Sedric, onun öfkeli bir bulldog gibi göründüğünü düşündü.

Alise'nin bakışları ona geri döndüğünde, çillerinin etrafı pembeye dönmüştü. Sesi alçak, tiz değildi. İnatla şöyle dedi: "İsteddiğini yapabilirsin, Sedric. Dediğin gibi, bu aptalca bir arayış. Seninle tartışmayacağım, çünkü tartışamam. Haklısın. Bu delilik. Ama ben gidiyorum."

O, Alise'den uzaklaşırken şaşkınlık içinde kalakaldı. Alise, kör gibi elini uzattı ve aniden Leftrin ortaya çıkıp ona kolunu uzattı. Alise, Leftrin'in kirli ceketinin koluna elini koydu ve Leftrin onu uzaklaştırırken Sedric, Alise'nin arkasından bakakaldı. Sedric, içinde ejderhanın parçalarının saklı olduğu değerli çantasını sıkıca kavradı ve seçeneklerini değerlendirdi. Öfkesinden, kadının önerdiği gibi davranmak istedi; onu orada bırakıp eve gitmek. Onu aptalca kararının başına bırakıp, hevesle peşinde koştuğu felaketi bulmasına izin vermek.

Ama yapamadı. Onsuz Trehaug'a, hele Bingtown'a geri dönemezdi. Hest'e de dönemezdi, çantasında bir servet değerinde ejderha eti ve pulları olsa bile. Bunları paraya çevirmek zaman, zaman ve gizlilik gerektirirdi. Hest'in karısı olmadan Bingtown'a dönmek, yapabileceği en düşüncesizce şey olurdu. Bunu açıklaması imkânsızdı. Dikkatler üzerine çekilirdi ve şu anda dikkatleri üzerine çekmeyi göze alamazdı.

Alise ve Leftrin'in mavna'ya neredeyse ulaştıklarını fark etti. Halatlar çözülüyordu ve kürekçiler mavna'yı nehre itmek için hazır bekliyorlardı. Çamurlu kıyıları yukarıdan aşağıya doğru baktı. Ejderhalar gitmişti. Nehir kenarında, bekçiler küçük tekneleri suya indiriyorlardı. Çok kısa bir süre içinde bu bölgenin terk edileceğini düşündü. "Alise!" diye bağırdı, ama kız başını bile çevirmedi. Nehrin sesi ve sonsuz rüzgâr, sesini uzaklara taşıdı. Lanet okudu ve cesaretini toplayarak mavna doğru yürümeye başladı. Kızın mavnanın kış tarafında sallanan merdivene tırmanmaya başladığını görünce, "Alise, bekle!" diye bağırdı. Sonra koşmaya başladı.

Tahıl Ayının 7. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Detozi, Trehaug Kuş Bekçisi'nden Erek,
Bingtown Kuş Bekçisi'ne

Trehaug ve Cassarick Ticaret Konseyleri tarafından mühürlü bir parşömen kutusunda gönderilen, ejderhaları taşımak için düzenlenen seferin ilk masraflarının hesabı, Bingtown Konseyi'nin söz konusu masraflardaki payı ayrı olarak belirtilmiştir.

Erek,

Trehaug'daki sürünün sağlığını iyileştirmek için yüz kilo bezelye çuvalının maliyeti ve temini ile ilgili mektubunuz hala bana ulaşmadı. Lütfen bilgileri tekrar gönderin.

Detozi

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AKINTILAR

Ejderhalar nehir kenarında durmamışlardı. Bazıları sığ sulara dalmıştı. Diğerleri, nehir kenarındaki çöp yığınlarının ve nehir enkazının onları suya itene kadar, çöp yığınlarıyla kaplı kıyıda yürümeye çalışmıştı. Ancak hepsi kararlı ve azimli bir şekilde nehir yukarı doğru ilerliyordu.

Thymara da dahil olmak üzere bekçiler, küçük teknelere binip peşlerinden gittiler. Thymara, Tats ile eşleşmeyi ummuştı. Bu bencilce bir umuttu; Tats kaslı ve küçük teknelerde deneyimliydi ve Thymara onun üzerine düşen işi yapacağını, hatta belki daha fazlasını yapacağını biliyordu. Jerd, küçük teknelerden birinin yanında kıyıda bekliyordu. Tats ve diğerleri geldiğinde neşeyle el salladı ve ona seslendi: "Sırt çantanı yükledim, yavaşlık. Gidelim! Yeşil ejderhan suya ilk girenlerden biriydi."

"Üzgünüm, Thymara," diye mırıldandı Tats, yüzü kızarmış.

"Neden özür dilerim?" dedi kız, ama Tats onu duymak için çok geç kalmıştı. Jerd'in teknesini suya itmek için acele ediyordu. Diğer teknelerin neredeyse hepsi yüklenmiş ve kıyıdan uzaklaşıyordu, her birinde iki veya üç ejderha bakıcısı vardı. Rapskal, kalan tek teknede yalnız ve kederli bir şekilde oturuyordu. Onu gördüğü anda yüzü aydınlandı. "O zaman ortak olacağız," diye selamladı onu. Durumdan ne kadar rahatsız olsa da, yine de başını salladı. Tats'ın "üzgünüm" sözleri hâlâ göğsünde yankılanıyordu. Yaptığının ona özür dilemeyi gerektirecek kadar kaba olduğunu biliyordu, ama yine de yapmaktan vazgeçmemişti. Pis sıçan.

"Eşyalarımı alayım," dedi Rapskal'a ve terk edilmiş kamp alanına koştu. Sırt çantasını alıp kanoya geri döndü.

Rapskal, kürekleri hazır bir şekilde oturmuş, onu nehre itti. Suyu atladi ve dar tekneye indi, tekne şiddetle sallandı ama ayakları ıslanmadı. Ağır cilalı küreklerini kaparak, daha derin sulara doğru ilerledi. Yedek kürekler ayaklarının altındaydı. İlk kez değil, küreklerinin nehre ne kadar dayanacağını ve teknenin ne kadar süre dayanacağını merak etti. Nehir son zamanlarda sakin ve suyu koyu gri renkteydi. Rain Wilds'da büyüyen her çocuk gibi, o da suyun en tehlikeli olduğu zamanın süt beyazı renkte olduğu zamanlar olduğunu biliyordu. O zaman suya düşen herkes tek bir dalışta yanabilir ve kör olabilirdi. Bugün küreklerinin yanından akan koyu gri su sadece acı verecekti, ama yine de dokunmamak gerekiyordu.

Rapskal ile ilk kez aynı kayıkta birlikteydi. Rapskal'ın yetenekli olduğunu görünce şaşırdı, küreklerini onunla aynı ritimde sallıyordu. O kayığı ilerletmek için çoğu gücü kendisinden alırken, Rapskal onları engellerin ve çamurlu yerlerin etrafından ustaca geçirdi. Nehrin kenarında ve eğik ağaçların gölgesinde kalarak akıntının en yavaş olduğu yerlerden ilerlediler ve kısa sürede diğerlerine yetişti. Greft'in Boxter ve Kase'nin daha büyük teknelerinden birine katıldığını fark etti. Kürek çekişleri düzensizdi; Greft küreğini çoğunlukla dümen olarak kullanıyordu. O ve Rapskal kolaylıkla yanlarına yaklaştılar ve sonra onları geçtiler. Bu durum ona küçük bir tatmin duygusu verdi. Rapskal ona komplo kurar gibi sırttı ve o, mantıksız bir şekilde neşelendi.

Diğer bekçilerin tekneleri önlerinde dağınık bir sıra halinde dizilmişti. Sylve ve Lecter bir kanoyu paylaşıyordu, Warken ve Harrikin de öyle. Alım ve Nortel kürek çekmek için birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Tats ve Jerd, liderlik gerekmesi de, hepsinin önüne geçmişti. Ejderhaların bıraktığı izler, nehirdeki sığ sulara hem de bataklık kıyıda çok belirgindi. Çalılıkları nehrin çamurlu kıyısına ezmişlerdi ve sığ sulara derin ayak izleri, yavaş akan suya daha koyu gri bir renk katıyordu.

"Oldukça hızlı ilerliyorlar, değil mi?" Rapskal heyecanla gözlemledi.

"Şu anda öyle. Uzun süre bu hızla devam edebileceklerini sanmıyorum," diye cevapladı, inatla kürek çekmeye devam ederken. Ejderhalar, hızla ve istikrarlı bir şekilde arayı açtılar. Onların bu kadar hızlı hareket etmelerine şaşırmıştı. Küçük, hızlı teknelerin onlara kolayca ayak uyduracağını düşünmüştü, ama her baktığında ejderhalar daha da uzaklaşmışlardı. Gümüş ve bakır ejderhalar bile diğerlerinin peşinden yavaşça ilerliyorlardı.

gümüş ejderhanın kuyruğunu suyun üzerinde tuttuğunu fark etti ve öyle devam etmesini umdu. Yarasına bandajı tamamlayamamış olması onu rahatsız ediyordu. Skymaw'ın ona tek kelime etmeden gitmiş olması daha da rahatsız ediyordu. Görünüşe göre mavi kraliçe için o önemsiz biriydi.

"Bugün ejderhanı gördün mü?" diye sordu Rapskal'a. Tekrar kürek çekme ritmine alışmaya başlamıştı. Önce kaslarının ağrıyacağını biliyordu. Sonra kasları egzersize alışacak ve bir süre her şey yolunda gidecekti. Korktuğu şey, kaslarının tekrar ağrımaya başlamasıydı, çünkü ne kadar ağrılar da, gece karaya çıkana kadar kürek çekmeyi bırakamazlardı. Birkaç günlük tekne yolculuğu, tüm ejderha bekçilerini sertleştirmiş ve onlara tekne kullanmanın temellerini öğretmişti, ama bu işe tamamen alışana kadar vücudunun çok daha fazla ağrıyacağını hissediyordu. Kürek çekmeye daha fazla güç verdi.

"Tabii ki yaptım." Rapskal, sözlerini çabalarına göre zamanladı. "Yedikten sonra Heeby'yi tımar ettim. Sonra uçma egzersizlerimizi yaptık. Sonra Heeby'nin yemeğini izledim. Bu beni çok kızdırdı. Büyük ejderhalar en iyi yiyecekleri alıyor. O, onlar kadar yemek yiyemiyor. Bu gece durduğumuzda, ona balık falan yakalamam lazım. Ama bu sorun olacak galiba. Ejderhalar bu hızla giderlerse, onlara yetişmek için sürekli kürek çekmemiz gerekecek, o zaman onlara yiyecek avlamak için ne zaman vaktimiz olacak?"

"Mavnalarda bizim için biraz yiyecek ve ejderhalar için kurutulmuş et olması gerekiyordu. Bu hızda ne kadar devam edeceklerini bilmiyoruz. Belki birkaç saat sonra dururlar ve avlanmak için zamanımız olur." Kız başını salladı. "Henüz bilmediğimiz çok şey var. Sanırım yol alırken öğreneceğiz."

"Avcıların mavnaya bindiğini gördüm. Her gün ejderhalar için et bulmamıza yardım edecekler."

"Onları görmedim. Ejderhalar ayrılmaya karar vermeden önce buraya geldiklerine sevindim. Ama avcılar arkadaki mavnada ise, nasıl avlanacaklar?"

"Çok iyi bir soru. Önümüzde ne var?"

Nehirden yansıyan güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. "Suya çıkmış büyük bir dal gibi görünüyor, etrafında bir sürü dal parçası birikmiş."

Rapskal sırttı. "Onu geçmek için akıntıya girmemiz gerekecek." "Hayır.

Kıyıya yakın kalalım. Gerekirse, onu taşıyarak geçeceğiz. Akıntıya girmek istemiyorum."

"Korkuyor musun?" Rapskal bu olasılıktan çok memnun görünüyordu. Kız omzunun üzerinden ona baktığında, Rapskal geniş bir gülümsemeyle ona döndü. Gülümsediğinde, tüm tuhaflığı yok olmuş gibi görünüyordu ve sadece çok yakışıklı bir Rain Wild genci haline gelmişti. Kız, onun meydan okumasına yine de başını sallayarak cevap verdi.

"Evet. Korkuyorum," diye cevapladı kararlı bir şekilde. "Ve akıntıya çıkmayacağız. Bu tekneyi daha iyi kullanmayı öğrenene kadar."

Ama aniden, Tats yerine Rapskal ile ortak olmak o kadar da kötü bir fikir gibi gelmedi.

LEFTRIN, Alise mavna binene kadar merdiveni tırmanmaya başlamadı. Mavnanın son yüklemelerine ve *Tarman*'ı akıntıya geri itmeye odaklanması gerektiğini biliyordu. Kimse ejderhaların öyle bir anda kaçışa geçeceğini beklemiyordu. Plan, mavnanın önden gitmesi, ardından kano içindeki bakıcıların ejderhaları yönlendirip cesaretlendirmesiydi. Şimdi ejderhalar tamamen gözden kaybolmuştu ve son kanolar da dolambaçlı nehrin bir virajında kaybolmak üzereydi. O ise hala kıyıda oturmuş, kurutulmuş et, galeta, tuzlu domuz eti ve turşu ekmek yaprakları yüklenmeye devam ediyordu. Genç bakıcılardan herhangi biri kanolarını devirirse, onlara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve gençleri gördüğüne göre, kazalar olasılıktan çok daha azdı.

Şu anda yapabileceği tek şey, tüm malları güvenli bir şekilde yerleştirene kadar onlar için endişelenmektir. Sonra mavnasını tekrar suya indirip nehir yukarı doğru yola çıkması gerekecekti. Alise'yi düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Şu anda onu mutfağa oturtup, sessizce bir fincan çay ikram edip sohbet etmek için zaman yoktu. Sedric, onu maceradan vazgeçirmeye çalışırken ona karşı koyduğu için onunla gurur duymuştu. Alise, mavnaya kadar yüzünde hiçbir ifade olmadan ve kararlı bir tavırla yol almıştı. Ona ne kadar etkilendiğini söylemek için zamanı olacak mı diye merak ederek merdivenlerden yukarı çıktı.

Ama güverteye adımını attığında, sadece istiflenmemiş bir yığın yükle değil, ona yaslanmış üç yabancı ile karşılaştı. Alise, merdivenin hemen yanında, sırtını mavnanın korkuluğuna dayamış, olduğu yerde donakalmıştı. İçgüdüsel olarak, onu adamların arasına girdi. Dağınık eşyalarına bir bakışta göz attı. Mızraklar ve yaylar, biri uzak mesafeden atış için ağır bir yay. Dikkatlice katlanmış bir ağ. Birkaç ok kılıfı. Avcı teçhizatı. Bunlar

Onlar, Konsey tarafından tutulan avcılar, bekledikleri adamlardı. Biri ona dönüp sırttı ve o zaman Carson'ı tanıdı. Sakal bırakmıştı. İri adam nasırlı elini ona uzattı ve "Beni burada gördüğüne şaşırdın, değil mi? Ya da belki de tam da beklediğin kişi benimdir. Bu tür talihsizlikler hep başımıza gelir, ikimizin de bu işe girmiş olması tesadüf değil."

Eski dostlar arasında söylenen basit sözlerdi, ama Leftrin'in kalbi birdenbire sıkıştı. Bu selamın altında başka bir anlam olmadığını, bu sözleri kullanmasının gerçek bir tesadüf olduğunu umut etti. Notta kendisine karşı dikkatli olması gerektiği söylenen kişinin Carson olmasını istemiyordu. Carson olamazdı. Yüzüne zorla bir gülümseme takındı ve ona sordu, "Neden temiz güvertemde senin gibi sarhoş bir ayyaş bekliyordum ki?"

"Sarhoş ya da ayık, ben bu nehirde gördüğün en iyi avcıyım ve bu iş bitmeden ejderhaların birbirlerini ya da seni yememesi için tam da sana ihtiyacın olan kişiyim. Bu Davvie, gelecek vaat eden bir okçu, ama hâlâ ara sıra kışına tekme yemesi gerekiyor. O benim yeğenim, ama kış tekmeleme zamanı geldiğinde bu seni engellemesin. Ve bu da Jess, onu daha bu sabah tanıştım, ama benimle boy ölçüşebileceğini sanıyor. Ona yakında dersini vereceğim."

İlki, Bingtown'lu bir gencin taze yüzlü, ama iyi bir okçuya yakışır geniş omuzlu bir delikanlıydı. Amcasına çok benziyordu, aynı asi kahverengi saçları ve koyu renk gözleri vardı. Leftrin'in elini sıktı ve dürüst bir gülümsemeyle gözlerine baktı. Carson kötü bir şey planlıyorsa, Davvie'nin bundan haberi olmadığına Leftrin emin olabilirdi. Yine de çocuğa ciddi bir bakış attı ve sert bir sesle şöyle dedi: "Şu Skelly'yi görüyor musun? Sırtında uzun siyah örgülü güverteci kız? Kız gibi görünebilir ama değil. O benim güvertecim ve yeğenim. Bu da demek oluyor ki, senin için o bir kız değil."

Davvie oldukça korkmuş görünüyordu, ama Carson sadece başını salladı ve ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Sana garanti ederim Leftrin, Davvie'nin o konuda hiçbir sorunu olmayacak," dedi, çocuk başını eğip kızarıırken.

Jess, gri gözlerinin üstünde gri saçları olan yaşlı bir adamdı. Carson'ın aşağılayıcı tanıtımına kaşlarını çattı ve Leftrin'e sadece kısa bir baş selamı verdi. Leftrin ondan hemen hoşlanmadı ve içinde bir güvensizlik hissi uyandı. Adama elini uzatmadı ve Jess bu nezaketsizliği fark etmemiş gibi görünüyordu.

Carson aniden sordu, "Beni tanıtmayacak mısın ve bu kadar taze bir çiçeğin senin kokuşmuş eski mavnanın içinde ne işi olduğunu açıklamayacak mısın?"

İmkansız gibi görünüyordu ama Alise'in arkasında durduğunu kısa bir an için unutmuştu. Ona bir bakış attı, sonra Carson'a dönerek sırttı. "Pis mavna mı? Sen gelene kadar değildi, Carson. Alise Finbok, korkarım seni eski bir dostumla tanıştırmam gerek. Carson Lupskip. Avcı, palavracı ve ayyaş, sırasıyla değil. Carson, bu Alise. Ejderhalar ve Elderlingler konusunda uzmanımız olarak gemide. Bingtown'dan yeni geldi ve bu yolculukta bize danışmanlık ve bilgi vermekten mutluluk duyacak."

Sözlerinin onu güldüreceğini düşünmüştü. Bunun yerine, başını eğdi ve boğuk bir sesle aniden, "İzninizle. Kalkmadan önce yapmam gereken birkaç iş var," dedi. O bir kelime daha söyleyemeden, odasına koştu, içeri girip kapıyı arkasında sıkıca kapattı. Orada karanlık ve sıcak olacağını tahmin ediyordu, ama yine de gitmişti. Kadınlar hakkında çok az şey bildiği halde, ağlamak için yalnız kalmak istediğini düşündü. Kendine lanet etti. Sedric ile olan yüzleşmenin onu üzeceğini bilmeliydi. Adamın onlara eşlik etmeyecek olmasına sevindi. Adam yokken şüpheleri daha çabuk giderilirdi. Onu takip edip, izin verirse onu sakinleştirmek için can atıyordu. Ama yapamazdı, güvertede üç kişinin eşyalarıyla ve kendileriyle dolup taşmışken yapamazdı. Carson'a döndüğünde, eski dostunun onu anlamış bir şekilde baktığını gördü.

"O, ejderhalardan başka konuda da uzman mı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Bilemem," diye tersledi Leftrin. Sonra utanarak, "Hoş geldin Carson. Belki bu gece eski haberleri konuşmak için zaman buluruz. Şimdilik, lütfen üçünüz güvertede kendinize bir yer bulun ve eşyalarınızı ayak altında olmayacak bir yere koyun. Swarge! Kalan yükümüz gemide mi? Ejderhaların bu hızla gidersen, peşlerine düşsek iyi olur."

"O hızla uzun süre devam edemezler," diye tahmin etti Carson. "Öğleden sonra..."

Avcı aniden konuşmayı kesti ve Leftrin'in arkasını izlemeye başladı. Kaptan dönüp baktığında Sedric'in garip bir şekilde mavnanın korkuluğundan tırmanmaya çalıştığını gördü. Bir eliyle erzak çantasını göğsüne sıkıca bastırırken diğer eliyle tırmanmaya çalışıyordu. "Burada

burada ne var?" diye sordu Carson sessizce. Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Ah, o mu?" Leftrin sesinde tarafsızlık için çabaladı. Carson'a tek başına, "Alise nereye giderse oraya gider. Ona göz kulak olması gerekiyor." dedi.

"Bu çok zahmetli olmalı," diye mırıldandı Carson.

"Kapa çenenı," diye cevapladı Leftrin sertçe.

Davvie merdivene koşarak Sedric'e yardım etmek için çantasını almaya çalıştı. Adam çocuğa ters ters baktı ve merdivenden beceriksizce tırmanırken çantayı sıkıca tuttu. Ayağa kalkarken giysilerini silkeledi ve doğrudan kaptanın yanına gelerek "Alise nerede?" diye sordu.

"Kamarasına gitti. Yakında denize açılacağız. Eğer kıyıya çıkmak istiyorsan eşyalarını toplanana." Leftrin sesini düz tuttu.

Bingtown'lu adam durdu ve ona baktı. Dişlerini gıcırdatmadı ama bir an için sıkıldı. "Karaya çıkmayacağım," dedi sertçe. Leftrin'den uzaklaşarak omzunun üzerinden anlamlı bir şekilde, "Alise'i bu mavna üzerinde yalnız bırakamam," dedi.

Seninle birlikte, diye ekledi Leftrin içinden ve gülümsememek için kendini zor tuttu. *O iğrenç herif, Alise'i benimle yalnız bırakmayacağını söylemek istedi, ama cesareti yoktu.* Yüksek sesle, "Yalnız kalmaz ki, biliyorsun. Bizimle bir şey olmaz ona," dedi.

Sedric ona bir bakış attı. "O benim sorumluluğum," dedi düz bir sesle. Sonra küçük kabininin kapısını açtı ve içine girip, Alise'nin yaptığı gibi kapıyı neredeyse aynı sertlikle kapattı. Leftrin hayal kırıklığını bir kenara atmaya çalıştı.

"Bir bekçi köpeği için çok yüksek sesle havlamıyor," dedi Carson kurnazca. Leftrin ona ters ters baktığında, sadece daha geniş bir gülümsemeyle ekledi, "Bence koruduğu şeye gönül vermiş değil. Bana öyle geliyor ki, aklında başka şeyler var."

"Eşyalarını güvertemden al. Şimdi seninle uğraşacak vaktim yok. Tekneye dönmem lazım."

"Gerçekten öyle," diye onayladı Carson. "Gerçekten öyle."

Kabin içinde hava boğucuydu ve loştu. Alise yere oturdu ve pürüzlü tavana bakakaldı. Mum yakmak çok zahmetliydi ve hamakına tırmanmak da çok zordu. Daha önce

rahat ve cesurca antika gibi gelen küçük oda, şimdi bir çocuğun ağaç evi gibi görünüyordu. Ve o da, er ya da geç başına gelecek cezadan saklanan bir çocuk gibi hissediyordu.

Neden Sedric'e karşı gelmişti? Bu cesurca cesaret patlamaları nereden geliyordu ve tehditlerini yerine getiremeyeceğini bildiği halde neden onlara boyun eğmeye devam ediyordu? Onsuz gidecekti. Elbette gidecekti! Nehrin yukarısına, denizciler ve diğer kaba insanlarla dolu bir gemiye binip, kimsenin bilmediği bir yere gidecekti. Ve geri döndüğünde ne olacaktı? Leftin, Hest'in, ona karşı gelerek yaptığı borçları ödemeyecek olduğunu öğrenecekti ve herhangi bir bilgi edinmiş olsa bile, Bingtown ve Trehaug'da rezil olacaktı. Artık gidecek bir evi olmayacaktı. Hest'in kaçtığını öğrendiğinde çalışma odasına ve kağıtlarına ne yapacağını düşündü. Onları yok ederdi. Ne kadar kindar olabileceğini biliyordu. Değerli eski parşömenleri satardı, muhtemelen Chalced'de. Ve çevirilerini yakardı. Hayır, diye düşündü aniden acı bir şekilde. Onları parşömenlerle birlikte müzayedeye çıkarırdı. Hest ne kadar kızgın olursa olsun, kâr elde etme fırsatını asla kaçırmazdı.

Hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı ve gözleri yaşlarla doldu. Çalışmalarının ve notlarının ne kadar değerli olduğunu o zaman anlayacak mıydı? Yoksa bir koleksiyoncu hazinelerini satın alıp, ne olduğunu bilmeden kütüphanesinde saklayacak mıydı? Daha da kötüsü, başka biri onun çalışmalarını kendine mal edecek miydi? Elderlingler ve ejderhalar hakkında özenle öğrendiklerini kendi çıkarları için kullanacak mıydı?

Bu düşünce dayanılmazdı. Çalışmalarının böyle bir sonla bitmesine izin veremezdi. Hayatını bu kadar inatçı ve çocukça bir şekilde mahvedemezdi. Eve gitmesi gerekiyordu. Yapabileceği tek şey buydu.

Bu düşünce onu boğdu ve bir süre çılgınca ağladı. Yıllardır ağlamadığı kadar ağladı, derin hıçkırıklar boğazından çıkıp onu boğarken kendini bırakıverdi. Acısı dünyayı salladı. Sonunda öfkesi geçtiğinde, sanki korkunç bir kaza, sert bir düşme ya da dayak yemiş gibi hissetti. Ter saçlarını başına yapıştırmıştı ve burnu akıyordu. Başı dönüyordu. Karanlıkta ayağa kalktı, vücudu ağrıyordu. Dolapta bir gömleğini bulana kadar el yordamıyla aradı, çıkardı ve yüzünü silerek gömleği kirletmeyi umursamadı. Artık ne önemi vardı ki? Hiçbir şeyin önemi var mıydı? Yüzünü kuru bir yerle tekrar sildi ve sonra somurtarak gömleğini yere attı.

Yerden bir ses duydu. Elleri yüzüne gitti. Refleks olarak yanaklarını okşadı ve saçlarını düzeltti. Böyle görünmemeliydi. Boğazını temizledi ve uykulu gibi davranmaya çalıştı.

Kapısı çekinerek çalındı. Elleri yüzüne gitti. Refleks olarak yanaklarını okşadı ve saçlarını düzeltti. Bu halde görülmemeliydi. Boğazını temizledi ve uykulu gibi konuşmaya çalıştı. "Kim var orada?"

"Sedric. Alise, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Şimdi olmaz." Reddetme sözleri, düşünmeden ağzından çıkmıştı. Derin üzüntüsü alevlendi ve aniden yine umursamaz bir öfkeye dönüştü. Başında bir baş dönmesi daha hissetti. Elini uzattı ve asla kullanmayacağı masaya tutunarak dengede kaldı. Bir süre kapının dışında donmuş bir sessizlik hakim oldu. Sonra Sedric'in sesi tekrar duyuldu, sert ve düzgün bir tonda.

"Alise, korkarım ısrar etmek zorundayım. Kapıyı açıyorum."

"Yapma!" diye uyardı, ama o kapıyı açarak öğleden sonra ışığının küçük odaya girmesine izin verdi. İçgüdüsel olarak kapının ulaşamayacağı bir yere çekildi ve yüzünü yarı yarıya kapıdan çevirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu ve hemen ardından, "Giysilerimi gardıroba geri koyuyorum," diye yalan söyledi. "Yakında çıkmaya hazır olacağım."

Adam acımasızdı. Kapıyı sonuna kadar açtı. Kız, yere düşen bluzunu almak için eğildi ve ona sırtını dönmeye çalıştı. Bu sırada dengesini kaybetti ve neredeyse düşüyordu. Adam iki adımda odaya girdi, kızın kolunu yakaladı ve onu tuttu. Kız minnetle ona sarıldı, iki eliyle adamın koluna tutunarak omzunun üzerinden arkasına baktı. "Başım dönüyor," diye itiraf etti nefes nefese.

"Nehirdeki mavnanın hareketinden," dedi. Aynı anda, mavnanın tekrar hareket ettiğini fark etti. Arkasında, gemi nehirde ilerlerken devasa ağaç gövdelerinin görkemli geçit törenini gördü. Baş dönmesi aniden ayaklarının altındaki zeminin hafifçe sallanmasına dönüştü. Geçti.

"Yola çıktık," dedi hayretle. Kendini onun koluna tutunmuş, omzunun üzerinden geçen nehir kıyısına bakarken buldu. Buna inanamıyordu. Ona karşı gelmişti ve kazanmıştı. Mavna onu nehirde yukarıya doğru taşıyordu.

"Evet. Öyle." Adamın cevabı kısa ve kesindi.

"Özür dilerim," dedi ve sonra kendi sözlerine şaşırdı. Üzgün değildi, hiç de değil, ama yine de özür dilemekten kendini alamadı. Ne zaman

kendisi için bir şey istediğinde özür dilemek bu kadar içselleşmişti?

"O zaman ikimiz de aynıyız," diye cevapladı Sedric. Derin bir nefes aldı ve kız aniden ona ne kadar yakın durduğunu fark etti. Neredeyse sarılmışlardı. Onun kokusunu alabiliyordu, kullandığı baharatlı parfümün ve sabunun kokusunu. Bu kokuları tanıdığına şaşırdı. Hest'i aniden hatırlattı ve geri adım attı. Aniden iki adamın aynı parfüm yağını kullanıp kullanmadığını merak etti. Bunu düşünerek kaşlarını çatı.

Onun düşüncelerini keserek, derin ve pişmanlık dolu bir sesle, "Alise, bu delilik. Henüz başlangıç noktası belli olmayan, hiç keşfedilmemiş bir yolculuğa çıktık. Haftalarca, hatta aylarca yok olacağız! Bunu nasıl yapabilirsin? Bütün hayatını böylece bırakıp gidebilirsin?" dedi.

İçinde bir sessizlik yükseldi, ardından mavna hafifçe sallanırken başını döndüren bir neşe. O haklıydı. Her şeyi geride bırakmıştı. Bir an sonra sesini buldu. "Hayatımdan uzaklaşmak mı, Sedric? Eğer yapabilseydim, senin hayatım olarak gördüğün şeyden kaçardım. Masamda oturup kalemle yazarak, yüzyıllar önce olan olaylara dayalı bir hayat sürerek geçirdiğim saatler. Yalnız başına yemek yemek. Yalnız başına yatmak."

Sertliği onu şok etmiş gibiydi. "Yalnız yemek yemek zorunda değilsin," dedi beceriksizce.

Ağzı acıdan kurumuştı. "Yalnız yatmak zorunda da değilim herhalde. Ama evlenen bir kadın, bu tür şeylerde eşinin kendisine eşlik etmesini bekler. Hest bana evlenme teklif ettiğinde, aptalca bir şekilde bir daha yalnızlık endişesi yaşamayacağımı düşünmüştüm. Orada, benimle birlikte olacağını sanmıştım."

"Hest, olabildiğince seninle birlikte." Sedric'in sesi kararsızdı, muhtemelen yalan söylediğini bildiği için. "O bir tüccar, Alise. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Seyahat etmesi gerekiyor. Seyahat etmezse, sana bu hayatı sunmasını sağlayan özel malları bulamaz."

"Anlamıyorsun, Sedric." Evliliğinin ilk yıllarında Hest'ten defalarca duyduğu sözleri keserek sözünü bitirdi. Her gece, her hafta evde yalnız kalmaktan şikayetçi olmasının ne kadar bencilce olduğunu kanıtlayan, boğazını sıkan sözler. "Onun çok fazla uzakta olması değil. Artık bunun umurunda değil. Onu özlemiyorum. Şimdi neyden nefret ediyorum biliyor musun, Sedric? Onun gitmesine sevindiğim için kendimden nefret ediyorum. Yalnız kalmayı sevdiğim için değil; buna karşı büyük bir hoşgörü geliştirdim. Aslında

bunda çok iyiyim. O yokken onu düşünmüyorum. Kiminle olduğunu veya ona nasıl davrandığını merak etmiyorum." Aniden durdu. Hest'e bir söz vermişti, onu bir daha yalan söylemekle suçlamayacağına, ona böyle şüphelerle saldırmayacağına. Sedric oradaydı ve sözünü biliyordu. Dudaklarını sıkıca kapattı.

Sözleri onu rahatsız etmişti. Sanki ondan uzaklaşmak istiyor ama nasıl nazikçe ayrılacağını bilemiyormuş gibi hafifçe kıpırdadığını hissetti. Kesin bir şekilde, şüphelerinin yersiz olmadığını anladı. Hest'in artık başka biri vardı ve Sedric bunu biliyordu. Onu biliyordu ve Hest'i koruduğu için suçluluk duyuyordu. Aniden onu bu suçluluk duygusundan kurtarmaya karar verdi. "Endişelenme, Sedric. Bir daha sormayacağıma söz verdim ve sormayacağım. Bingtown'daki diğer kadınların onun yatağına ne kadar değer vermediğini biliyorlar mı diye merak etmiyorum artık. Onu seviyorlarsa, alabilirler. Onun sert sözlerinden, sert kalbinden ve sert ellerinden bıktım."

Kaslarının gerildiğini hissetti. "Sert eller mi?" dedi boğuk bir sesle. "O... Alise, o hiç... Hest sana hiç vurdu mu?" Dehşete kapılmış gibiydi.

"Hayır," diye itiraf etti alçak sesle. "Hayır, bana hiç vurmadı. Ama bir erkeğin bir kadına sert davranmasının, ona vurmak dışında birçok yolu vardır." Akşam eğlencesinden ayrılmak istediğinde ve eve gitme zamanının geldiğini kibarca söylediğinde, o hemen yanıt vermediğinde kolunu tutup sıkıca tuttuğunu düşündü. Bazen ondan bir şeyleri almadan önce, sanki yaramaz bir çocukmuş gibi elinden alıp uzaklaştırdığını düşündü. Omuzlarına veya kollarının üst kısmına koyduğu ellerini düşünmek istemedi. O kadar sıkı tutardı ki bazen morluklar oluşurdu, sanki onu hamile bırakma girişimlerine hiç direnmemiş olmasına rağmen ondan kaçacakmış gibi.

Sedric boğazını temizledi ve ondan uzaklaştı. "Hest'i uzun zamandır tanıyorum," dedi sert bir sesle. "O kötü biri değil, Alise. O sadece..." Durdu ve bir kelime ararken onu gördü.

"O sadece Hest," diye onun yerine cümleyi tamamladı kız. "Sert bir adam. Sert elli. Sert kalpli. Bana vurmaz. Vurmasına gerek yok. Karşı çıkıldığında ağzı sert ve acımasızdır. Bir bakışıyla beni küçük düşürebilir. Beni sözleriyle dövüp, bunu yaparken sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi gülümseyebilir.

ama farkında. Artık bunu kendime itiraf etmeye hazırım. Beni ne kadar incittiğini ve ne sıklıkla incittiğini çok iyi biliyor."

Şaşkın bakışlarından uzaklaşarak, hareket eden nehir kıyısına bakmaya devam etti. "Üzgün değilim," dedi sonunda. "Sana karşı geldiğim için üzgün değilim, nehir yukarı doğru gittiğimiz için üzgün değilim. Aptalca ve tehlikeli olduğumu biliyorum. Korkuyorum. Gitmekten korkuyorum ve eve döndüğümde karşılaşacaklarımdan korkuyorum. Ama bunu yaptığım için pişman değilim. Hayatımdan kaçmıyorum Sedric. Kısa bir süreliğine kendi hayatımı yaşı ama şansına koşuyorum.

"Seni de bu işe bulaştırdığım için üzgünüm, Sedric. Bunun senin seçeceğin bir şey olmadığını biliyorum. Keşke Hest seni bana yüklemeseydi. Ama itiraf etmeliyim ki, tekneye geri dönüp buraya geldiğin için mutluyum. Eğer böyle aptalca bir şey yapacaksam, yanımda olabilecek daha iyi bir arkadaş düşünemiyorum."

Onun bir cevap bulmaya çalıştığını hissetti. Onu rahatsız edecek şeyler söylemişti, işvereni hakkında muhtemelen asla duymaması gereken şeyler. Pişman olmaya çalıştı ama başaramadı. Sadece aralarındaki bağın kopmamasını umuyordu. Neredeyse onu kollarına alıp, bir anlık da olsa, arkadaş olarak sarmasını diledi. En son ne zaman birinin onu sevgiyle kucakladığını hatırlamaya çalıştı. Annesinin veda için hızlıca sarılmasını hatırladı. Bir erkek onu ne zaman kucaklamıştı?

Hiç.

Onun ellerini iki eliyle tuttu, hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. Sonra, onun dokunuşundan uzaklaşırken, garip bir şekilde neşeli davranmaya çalıştı. "Eh, sanırım bu benim için bir teselli olmalı. Ama değil."

Sözleri sert olsa da, kadının yukarı bakıp gördüğü hüzünlü gülümseme öyle değildi. Ancak gülümseme, sanki onu orada tutacak gücü yokmuşçasına, yüzünden çabucak kayboldu. Kadına başını salladı ve "Odama gidip eşyalarımı yerleştiresem iyi olacak. Görünüşe göre burada düşündüğümünden daha uzun kalacağım," dedi.

Onu terk etti, olabildiğince hızlı ve nazikçe, ve onunla kaçıyormuş gibi görünmemeye çalışarak, hızlı adımlarla kompartımanına geri döndü. Aslında kaçıyordu ama.

Arkasından küçük odanın kapısını kapattı. Daha önce, üst duvardaki havalandırma deliklerini açmıştı. Onları pencere olarak görmek istemiyordu. Herhangi bir manzara görebilmek için çok yüksek ve çok dardı. Ama nehir kokusuyla karışık da olsa hava akımını içeri alıyor ve odasına loş bir ışık girmesini sağlıyorlardı. Nehrin yansıması küçük kabinin tavanında dalgalanıyordu. Sandığının üzerine oturdu ve kapalı kapıya bakakaldı. İçinde değerli yükü bulunan çantası yerde duruyordu. Ejderha parçalarından oluşan bir servet ve o, onlarla nehrin yukarısına doğru gidiyordu. Tüm kârdan ve kâr elde etme hayallerinin tüm nedenlerinden uzaklaşıyordu. Tuz ve sirkenin parçalanmış eti koruyacağını umuyordu. Onlar, dürüst bir hayat için son ve en iyi şansıydı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hareketsizce oturdu.

Hest. Ah, Hest. Ona ne yaptık? Ben ne tür bir zulme ortak oldum?

Hest'in sert elleri.

Bunu düşünmek istemiyordu, ama kendini düşünmekten alıkoyamıyordu. Hest'in ellerinin Alise'nin üzerinde olduğunu hayal etmek istemiyordu. Hest'in onunla birlikte olması gerektiğini, onunla bir çocuk sahibi olmak için elinden geleni yapması gerektiğini biliyordu. Bunun nasıl olacağını asla düşünmemeye, Hest'in ona karşı şefkatli ve tutkulu olup olmadığını asla merak etmemeye karar vermişti. Bilmek istemiyordu, bu tür şeyler hakkında duygularının karıştırılmasını istemiyordu. Ne önemi vardı ki? Bunun Hest ve onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama Hest'in ona sert davranacağını, ona karşı kaba olacağını hiç düşünmemişti. Ama elbette öyle olacaktı. Hest böyleydi. Adamın güçlü elleri, uzun parmakları ve kısa, bakımlı tırnakları vardı. Sedric, o ellerin Alise'nin omuzlarını kavradığını, tırnaklarının etine battığını düşünmek istemiyordu. Orada yarım ay şeklinde küçük çukurlar bırakacaklardı ve sabaha kadar küçük morluklara dönüşeceklerdi. Sedric bunu biliyordu. İsteyerek ya da istemeyerek, elleri yüzünden ayrıldı ve kendi omuzlarını dokundu, sonra sıktı. Hest'in üzerinde küçük morluklar bırakmasının üzerinden haftalar geçmişti. Onları özlemişti.

Hest'in onu hiç özleyip özlemediğini düşünerek kederle doldu. Muhtemelen özlemiyordu. Son günlerinde Sedric'i acımasızca reddetmişti. Aynı zamanda, sekreterinin Hest'in son ticaret macerasına kimi davet edeceği konusunda tüm ayrıntıları hallettiğinden emindi. Hest şu anda yalnız değildi ve neredeyse kesin olarak Sedric'i düşünmüyordu. Redding. Lanet olası Redding, Hest'e olan ilgisini her zaman açıkça gösteriyordu. Redding,

Şişko küçük ağzı hep kıvrımlı, küçük elleri hep kıvrıcık saçlarını düzeltmek için arkaya atıyor. Redding onunla birlikteydi.

Boğazında kalın bir yumru yükseldi. Ağlamak rahatlatıcı olurdu, ama yapamadı. Şu anda hissettiği şey ağlamaktan öte bir şeydi. *Hest. Hest.* "Hest." Adamın adını yüksek sesle söyledi ve bu, bıçak gibi kesen bir rahatlama sağladı. Sedric'i gerçekten tanıyan tek kişi oydu, onu anlayan tek kişi. Ve onu bir kenara itmiş, sevmediği karısıyla bu saçma göreve göndermişti. Sert elleriyle sımsıkı tuttuğu karısı, onu omuzlarından tutup kendine çekerek ilk kez çırpınan ve çaresizce sarılmış olduğu o kucaklamada tutan aynı güçlü eller.

Sedric, daha çocuk sayılırdı, sakalları yeni çıkmaya başlamıştı, son derece mutsuzdu, babasıyla arası bozuktu, annesine veya kız kardeşlerine artık güvenemiyordu. Kimseye güvenemiyordu. Acı bir şekilde, Hest'in onu bir zamanlar parçaladığı o yalnızlığa geri döndürmede ne kadar başarılı olduğunu düşünüyordu. Sedric'e kanıtlamak istediği şey bu muydu? Onu yıllar önce olduğu yere geri döndürebileceğini mi?

İlk karşılaşmaları bir tüccar toplantısında, kış düğününde olmuştu. Gelin on yedi yaşındaydı ve genç damat, babasının öğrenmesini ısrarla istediği Chalcedean dilini öğretene, yaşça büyük komşusu ve arkadaşı Prittus'tu. Prittus, Sedric'e her zaman nazik ve sabırlı davranmıştı. Dersleri, diğer öğretmeninin verdiği şifre çözme, tarih ve temel navigasyon derslerinden çok daha sosyal ve eğlenceliydi. Diğer öğretmen, bir grup tüccar ailesi tarafından oğullarına ders vermek için tutulan ortak bir ustaydı. O adam bir canavardı ve diğer öğrenciler, birbirlerine kaba alaylar ve Sedric'in kusursuz ezberleri ve raporları hakkında alaycı yorumlar yaparlardı. O derslere gitmekten nefret ediyordu, diğer öğrencilerin küçümsemesi ve alaylarından korkuyordu. Orada bir şey öğrenmiş olması bile şaşırtıcıydı. Ama Prittus farklıydı. Öğrencisine değer veren, onun ilgisini çekecek kitaplar bulan bir öğretmendi. Sedric, Prittus'la geçirdiği saatlere çok değer veriyordu.

Bu yüzden Prittus'un hayal kırıklığıyla dolu somurtkan bir yüzle evlilik yemini etmesini izledi. Artık Sedric'e ders vermeye vakti olmayacaktı; babasının izinden gidip baharat ticaretine girecek ve kendi evini geçindirmekle uğraşacak bir genç adamın tüm endişelerini yaşayacaktı. Sedric'in tek arkadaşlık adası, yalnızlık denizine geri batıyordu.

Prittus, basit yeşil tüccar cüppesiyle dimdik duruyordu, mum ışığı parlak siyah saçlarında ışıltılar yaratıyordu. Yeminler edildikten sonra, yanındaki kıza döndü ve Sedric'in çok iyi bildiği o gülümsemeyle kızın yüzüne baktı. Kızın yüzü sevinçten pembe bir kızarıklıkla aydınlandı. Ellerini uzattı ve kız küçük parmaklarını onun parmaklarının arasına koydu; Sedric, asla sahip olamayacağı şeylerin kıskançlığıyla boğulup yana dönmek zorunda kaldı. Çift konuklara döndü ve alkışlar, yumuşak bir denizin dalgaları gibi etraflarını sardı.

Sedric alkışlamamıştı. Alkışlar sona erdiğinde, elindeki şampanya kadehini bitirmiş ve kadehi, yüklü ziyafet masalarından birinin kenarına koymuştu. Oda, genç çifte mutluluklar dilemek için can atan, gülümseyen ve konuşan insanlarla doluydu. Kapının yakınında, bir avuç genç adam, neşeli seslerle birbirleriyle konuşuyorlardı. Prittus'u bekleyen geceye dair alaycı bir söz ve ardından gelen müstehcen kahkahaları duydu. Bir bahane uydurarak onların arasından geçip kapıya doğru ilerledi ve kalabalık Tüccarlar Salonu'ndan çıkıp dışarıda biraz hava almaya karar verdi. Ceketini bile giymedi; yüzünde rüzgarı hissetmek istiyordu. Üşümek istiyordu. Bu, ruh haline uyuyordu.

Fırtına yaklaşıyordu, buzlu yağmur mu, ıslak kar taneleri mi olacağına karar verememiş bir fırtına. Rüzgâr esti, sonra durdu ve tekrar karla karışık yağmur yağmaya başladı. Kalın bulutlar öğleden sonrayı akşamüstüye çeviriyordu. Umursamadı. Concourse'un geniş sundurmasının sığınağından çıktı, bekleyen arabaların ve sıkı giyinmiş şoförlerin önünden geçerek yürüdü. Concourse'u çevreleyen özenle bakımlı bahçelerde, giderek koyulaşan alacakaranlıkta yürüyüşe çıktı.

Bahçeler bu mevsimde ıssız ve terk edilmişti. Ağaçların çoğu yapraklarını dökmüştü ve engelsiz rüzgâr sertçe esiyordu. Düşen yapraklar çakıl yolları kaplamıştı. Ot bahçesinin kenarında, tohum vermiş yaprak dökmeyen ağaçlar vardı. İçgüdüsel olarak korumanın sağlayacağı koruya doğru yöneldi. Korunun içinde rüzgâr onu zar zor bulabiliyordu. Gözlerini soğuk kış gökyüzüne çevirdi ve bulutların arasından tek bir yıldız bulmaya çalıştı. Bulamadı. Yüzünü eğdi ve yanaklarından yağmur damlalarını sildi.

"Düğünde ağlamak mı? Ne duygusal bir aptalsın."

Şok içinde dönmüştü. Bu havada başka kimsenin dışarıda olacağını tahmin etmemişti. Adamın Hest olduğunu ve onu takip etmiş olabileceğini fark etmek daha da şok ediciydi. O, kapının yanındaki adamların grubunun bir parçasıydı.

Sedric onun adını ve ününü biliyordu, ama bundan fazlasını bilmiyordu. Zengin ve popüler genç tüccar, Sedric'in çevresinden birkaç basamak daha yüksek bir sosyal çevrede hareket ediyordu. Onun neden gece yarısı peşinden geldiğini merak etti. Uzun, koyu mavi pelerini, loş ışıktaki neredeyse siyah görünüyordu. Yakası yüksekçe dikilmiş, yüzünü çerçeveliyordu.

"Sadece yağmur. Biraz fazla şarap içtiğim için kafamı dinlemek için dışarı çıktım."

Hest onu sessizce dinledi, başını alaycı bir şekilde eğdi. Yalanına tepki olarak, heykel gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ağlamıyorum," diye savunmaya geçti Sedric.

"Öyle mi?" Hest ıslak karın içinde Sedric'e doğru yürüdü. Artık kar yağdığı kesindi. Büyük kar taneleri uzun adamın koyu saçlarına yapıştıyordu. "Mutlu çifti izlediğini gördüm ve kendi kendime, işte reddedilmiş bir aşık, hayallerinin onsuz uzaklaşmasını izliyor, dedim."

Sedric onun yaklaşmasını dikkatle izledi. "Onu pek tanımıyorum," dedi. "Prittus benim öğretmenimdi. Sadece ona iyi dileklerimi sunmaya geldim."

"Hepimiz öyle," dedi Hest yumuşak bir sesle. "Sevgili dostumuz Prittus hayatının yeni bir aşamasına giriyor. Bir çiftçinin görevlerini üstleniyor. Ve onu seven dostları, ona mutluluklar dilemekle birlikte, artık onu çok daha az görecek." Gökyüzündeki ışık azalıyordu ve yaprak dökmeyen ağaçların gölgeleri kış öğleden sonrasını daha da karartıyordu. Sönük ışık renkleri de beraberinde götürüyordu; Hest'in yüzü düzlükler ve gölgelerden ibaretti. Gülümsüyordu. Dar dudakları ince bir gülümsemeye bürünmüştü ve ona sordu: "Prittus sana ne öğretti?"

"Chalcedean. Babam, her tüccarın aksansız Chalcedean konuşması gerektiğini söylüyor. Prittus bu dili ana dili gibi konuşuyor; Chalcedean öğretmeni vardı."

Hest, bir kol mesafesi bile uzaklaşmadan durdu. "Chalcedean mı?" Gülümsemesi genişledi, dişleri bile göründü. "Evet. Babanıza katılıyorum. Her tüccar Chalcedean dilini bilmeli. Bazıları onların her zaman düşmanımız olacağını söylüyor. Bence bu, onlar hakkında olabildiğince çok şey öğrenmemiz için iyi bir neden. Sadece dillerini değil, geleneklerini de. Eski düşman olsun ya da olmasın, mal alıp sattığımız sürece bizim ortaklarımız olacaklar. Kendilerine karşı savunmasız olanları aldatacaklar. Ama dil öğrenmek yetmez. Bir insan bir yerin dilini konuşabilir, ama geleneklerini bilmezse, her zaman bir yabancı olarak kendini ele verir. Ve böylece kabul edilmez. Katılmıyor musun?"

"Sanırım. Evet." Sedric, uzun boylu tüccarın sarhoş olduğuna karar verdi. Sedric, nefesinden alkol kokusunu alabilecek kadar yaklaşmıştı.

Karanlık gözleri Sedric'in yüzünde rahatsız edici bir şekilde dolaştı. Dudaklarını yaladı ve "Öyleyse. Aksanını duyalım. Chalcedeanca bir şey söyle." dedi.

"Ne?"

"Bu Chalcedean değil." Hest sırtıttı. "Tekrar dene."

"Ne dememi istersin?" Sedric kendini kapana kısılmış hissetti. Adam onunla alay mı ediyordu, yoksa tanışmak mı istiyordu? Konuşması alaycılık ve dostluk arasında ince bir çizgideydi.

"Bu iyi olur. Evet. 'Lütfen, efendim, ne istersiniz?' de."

Bunu zihninde anlaması biraz zaman aldı. Konuştuğunda kelimeler akıcı bir şekilde çıktı, ama Hest başını salladı ve üzgün bir ifadeyle "Oh, canım. Öyle değil. Ağzını daha fazla açmalısın. Onlar çok konuşkan bir halktır." dedi.

"Ne?"

"Tekrar söyle, ama ağzını daha fazla aç. Dudaklarını dışarı çıkar."

Bu alaycı bir tavidir. Sedric artık bundan emindi. Sözlerini hızlıca söyledi. "Üşüdüm. Şimdi Tüccarlar Salonu'na geri dönüyorum."

Ama yanından geçerken, Hest'in eli aniden uzandı ve Sedric'in sol omzunu kavradı. Onu sertçe çekti ve Sedric neredeyse ona çarpacaktı. "Tekrar söyle," diye nazikçe ısrar etti. "İstediğin dilde söyle. 'Lütfen, efendim, ne istersiniz?' de."

Parmakları, Sedric'in bu özel gün için giydiği resmi Tüccar cüppesinin üzerinden omzuna batıyordu. Sedric kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni! Ne istiyorsun?" diye bağırdı Sedric, ama Hest diğer omzunu da yakaladı. Ani bir hareketle Sedric'i neredeyse yere düşürdü. Bir anda göğüs göğüse geldiler ve Hest, Sedric'in yüzüne bakıyordu.

"Ne mi istiyorum? Hmm. Bana ne *istediğimi* sormakla aynı şey değil, ama olsun. Kendine ne istediğini sormalısın, Sedric. Bu soruyu sormaya cesaretin oldu mu hiç, cevaplamayı bırak da. Çünkü cevap benim için çok açık. Sen bunu istiyorsun." Bir eli aniden Sedric'in boğazının hemen altındaki cüppesini avuçladı. Diğer eli ise başının üstündeki saçlarını kavradı. Hest başını eğdi ve ağzını Sedric'in ağzına sertçe yapıştırdı, dudakları onu yutacakmışçasına hareket ediyordu.

sert elleriyle onu kendine çekti. Sedric, Hest tutuşunu değiştirip Sedric'in vücudunu kendine sıkıca çekse bile, şaşkınlıktan mücadele edemedi. Aniden içini bir sıcaklık kapladı, gizleyemediği ve inkar edemediği bir şehvet. Hest'in ağzı likör tadı vardı ve Sedric ondan uzaklaşmaya çalıştığında, tıraşlı yanağı Sedric'in yanağına sürtündü. Sedric nefes almaya çalıştı, öpücük ve bunu ne kadar çok istediğinin gerçeği arasında boğulmuştu. Ellerini Hest'in göğsüne koydu ve itti, ama reddetmek için hiç güç bulamadı. Hest onu kolayca tuttu ve Sedric'in zayıf mücadelesine derin, sessiz bir kahkaha attı, göğüsleri birbirine değdi. Hest sonunda öpücüğü kesip Sedric'e sıkıca sarılmaya devam etti. Kulağına fısıldadı. "Merak etme. İsteddiğin kadar, ya da ihtiyaç duyduğun kadar mücadele et. Seni yenmene izin vermeyeceğim. Bu sana olacak. Tıpkı her zaman hayal ettiğin gibi. Sadece birinin sana sert davranması gerekiyor."

"Bırak beni, dostum! Deli misin, sarhoş musun?" Sedric'in sesi belirsiz bir şekilde titriyordu. Rüzgâr daha şiddetli esiyordu ama o bunu neredeyse hissetmiyordu.

Hest, Sedric'in kollarını kolayca yanlarına sabitledi. O daha uzun ve daha güçlüydü ve Sedric'i yerinden kaldırmadı ama kaldırılabileceğini belli edecek şekilde kaldırdı. Vücudunu ona bastırdı ve dişlerini sıkarak konuştu. "Ne deli ne de sarhoşum, Sedric. Sadece senden daha dürüstüm. 'Ne istiyorsunuz, lütfen, efendim?' diye sormama gerek yok. Mutlu çifti izlerken yüzünden okunuyordu. Arzuladığın gelin değildi. Prittus'tu. Kim arzulamaz ki? Çok yakışıklı bir adam. Ama artık ona sahip olamayacaksın, ben de olamayacağım. O yüzden belki de sahip olabileceğimizle yetinmeliyiz."

"Ben yapmadım," Sedric yalan söylemeye başladı. "Bilmiyorum..." Sonra Hest'in ağzı tekrar indi, onu derin ve sertçe öptü, Sedric pes edip dudaklarını açana kadar dudaklarını morarttı. Sedric istemeden küçük bir ses çıkardı ve Hest onun açık ağzına gülerek güldü. Sonra aniden kucaklaşmayı bozdu ve Sedric'ten geri çekildi. Neredeyse düşüyordu. Hest'ten geriye doğru sendeledi ve gece ormanındaki ağaçlar geniş bir daire dansı yapar gibi etrafında dönüyor gibiydi. Sedric elinin tersini ağzına götürdü ve acıyan dudaklarından kanın tuzunu tattı. "Anlamıyorum," dedi zayıf bir sesle.

"Anlamıyor musun?" Hest tekrar gülümsemişti. "Anladığımı düşünüyorum. Anladığımı kabul ettiğinde her şey daha kolay olacak." Ona yaklaştı ve Sedric geri çekilmedi. Sedric'e tekrar uzandı ve Sedric kaçmadı. Hest'in elleri

sert, güçlü ve bilgiliydi, onu yakalayıp kendine çekti.

Sedric gözlerini sıkıca kapatmıştı, ve bunu hatırladığında yine kapattı. Soğuk ve fırtınalı gökyüzünün altındaki o çılgın gecenin her anı hafızasında net bir şekilde duruyordu. Ona kazınmıştı, onu tanımlıyordu. Hest haklıydı. İstedliğini itiraf ettiğinde her şey daha kolay olmuştu.

Hest acımasızdı. Onunla alay etti, onu incitti, sonra yatıştırdı ve sakinleştirdi. Sert davrandı, sonra nazik, sertçe talep etti, sonra tatlı bir şekilde ısrar etti. Fırtına etraflarını sarmış, ağaçları eğip dans ettirmişti, ama soğuk onlara ulaşamıyordu. Alçaktan sarkan yaprak dökmeyen dalların altındaki karanlıkta, derin iğne yatağı, ağırlıklarıyla ezildiklerinde tatlı bir koku yayıyordu. Hest'in pelerini ikisini de örtmüştü. Zaman, aile ve dünyanın geri kalanının beklentileri fırtınanın nefesi ile uçup gitmişti.

Şafak sökmeden kısa bir süre önce, Hest onu ailesinin evinin önündeki yolun sonunda bırakmıştı. Çamurlu ve yırtık giysilerle, saçları dağınık, ağzı morarmış bir halde eve topallayarak gitmişti. Babasının izin verdiği kadar geç saatlere kadar uyumuştı. O günün ilerleyen saatlerinde, babasının çalışma odasında, sarhoş olduğunu, karanlıkta dere yamacından düştüğünü ve eve uzun bir yürüyüş yaptığını söyleyerek uzun bir yalan anlattı. Her kemiği ağrıyordu, dudakları şişmiş ve şişmişti. Üç gün boyunca acı içinde, babasının evinde sessizce dolaştı. Çoğunlukla odasında kaldı, karanlığa bakıp her anı yeniden yaşamadığında utançtan kaynıyordu. Pişmanlık ve şehvet içinde savaşıyordu.

Dördüncü günün sabahı, Hest'in binicilik partisine davet mektubu gelmişti. Üzerinde kalın harflerle adı yazılı büyük güvercin grisi zarfın içinde, Hest'in el yazısıyla yazılmış daha açık gri bir kağıt vardı. Babası, oğlunun böyle sosyal açıdan prestijli bir bağlantı kurmasına şaşırılmış ve sevinmişti. Annesi, ceketinin ve pantolonunun düzgün olup olmadığını kontrol etmek için aceleyle gönderilmişti. Babası, ailenin sahip olduğu tek saygın at olan kendi atını ona ödünç verdi. Sedric ayrılmadan hemen önce, babası ona toplantıdan ilk ayrılan kişi olmaması konusunda uyardı ve Hest bu fikre sıcak bakarsa oyalanmasını söyledi.

Hest, onun kalması fikrine gerçekten de sıcak bakmıştı. Sedric, "binicilik grubu"nun tek diğer üyesiydi ve Hest'in ailesine ait küçük, terk edilmiş bir çiftliğe kadar gitmişlerdi.

küçük, harap evin tüm odaları tozlu ve dağınıktı, sadece lüks bir yatak odası ve içkilerle dolu bir bar dolabı hariç.

Takip eden haftalarda, Hest'in "binicilik partilerinin" atlarla pek ilgisi olmadığını çabucak öğrendi. Bir süre Hest, onun tüm dünyası oldu. Işık, renkler ve sesler onun yanında daha parlak görünüyordu. Hest onu bir cazibe ve doygunluk dünyasına sürükledi, korkularını ve çekingenliğini ortadan kaldırdı ve ona, hiç cesaret edemediği yarı oluşmuş özelemlerinin yerine geçecek yeni arzular öğretti. Sedric, o günleri hatırlayarak sevgiyle gülümsedi. Birlikte akşam yemekleri yediler, sonra Hest'in arkadaşlarıyla dışarı çıktılar. Hest'in arkadaşları... İşte bu, onun için gerçek bir eğitim olmuştu! Zengin tüccarlar, bazıları genç, bazıları yaşlı, bazıları bekar, bazıları evli, ama hepsi paranın satın alabileceği en büyük zevkleri içeren bir hayata adanmışlardı. Onların kendilerini şımartmalarına şaşırmış, her türlü zevkin peşinde koşmalarına dehşet duymuştu. Hest'e onlar hakkındaki çekincelerini dile getirdiğinde, adam gülmüştü. "Biz tüccarız Sedric, doğma büyüme. Başkalarının en çok istediği şeyleri keşfedip, en iyi fiyatları alarak geçimimizi sağlıyoruz. Dolayısıyla en çok arzu edilen şeyleri keşfedip, kendimiz için istiyoruz. Kazandığımız parayla da onları satın alıyoruz. Yaptığımız her şeyin amacı bu: para kazanmak ve onu kullanmak. Bunda ne var? Kazandıklarımızla keyif almayacaksak neden bu kadar çok çalışıyoruz?"

Buna cevap verememişti.

Hest, Sedric'i baştan yaratmıştı; saçını nasıl tarayacağını, hangi renkleri giyeceğini, ceketini nasıl kesim yapacağını ve botlarını nereden alacağını söylemişti. Sedric'in mütevazı bütçesi Hest'in zevklerine yetişemeyince, Hest önce ona gerekli kıyafetleri hediye etti, sonra Sedric'in babası bu cömertliğe şüpheyile bakınca, Sedric'in kendisiyle yaşaması gereken bir iş uydurdu. Hest, Sedric'in hayatını değiştirmişti; hayır, Sedric'in kendisini değiştirmişti. Sedric sadece kaliteli şarabın ve iyi pişirilmiş etin tadını öğrenmekle kalmamış, artık sofrada bu tür şeyleri bekler hale gelmişti. Kötü kesilmiş bir ceket artık kabul edilemezdi. Peki şimdi ona ne olacaktı? Döndüğünde Hest'in yerine birini bulursa ne olacaktı? Sedric gözlerini sıkıca kapattı ve Hest'in olmadığı bir hayatı hayal etmeye çalıştı. Hest'in serveti ve yaşam tarzı olmadan bir hayat, evet, bunu hayal edebiliyordu. Ama Hest'in dokunuşu olmadan bir hayat?

Mavna akıntıda düzensiz bir şekilde sallanıyordu. Sedric kendini teknenin farkına verdi. Mürettebat kürek çekiyordu. Rüzgar uygunsa yelken açmış olabilirdi. Mavna ve nasıl hareket ettiği ona bir muamma idi; bu kadar büyük bir nesnenin nehirde kürekle ilerlemesi imkansız görünüyordu, ama yine de istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı.

Sedric'in de yapması gerektiği gibi.

Vazgeçmeyecekti. Alise'nin inatçılığını örnek alıp üzerine ekleyecekti. Alise bu fırsatı kendisi için kaçırmamaya kararlıydı. O da öyle yapabilirdi. Hest nerede olduklarını ve neden planlandığı gibi dönmediklerini merak etsin. Hayatında biraz şüphe ve rahatsızlık olması ona iyi gelirdi. Sedric, Hest'in hayatının, kaçınmak istediği tüm hoş olmayan ayrıntıları halledecek bir karısı ve sekreteri olmadan çok daha rahatsız olacağından şüphe duymuyordu.

Kendi hırslarına gelince, onlar da daha iyi bir şekilde yerine getirilebilirdi. Ejderha bekçileri ve onların sorumlulukları ile birlikte kalmak zorunda kalırsa, daha fazla mal toplamak için fırsatlar bulabilirdi. Yavaşça oturdu ve yere indi. Gardırop sandığının altında gizli bir çekmece vardı. Hest, bu sandığı özel olarak yaptırmıştı, böylece çok değerli mallar ve nakit paralar güvenle taşınabilirdi. Sedric'in bu sandığı bu şekilde kullanacağını asla tahmin edemezdi.

Çekmeceyi açtı ve bugün doldurduğu iki cam kabı inceledi. Loş ışıktaki pek bir şey göremiyordu. Çekmecede başka cam ve çömlek kaplar vardı, bazıları boştu, bazıları ise koruyucu sıvılar ve tuzlarla doluydu. Hest'in kendisine verdiği cezayı kendi lehine çevirebileceğini anladığı ilk andan itibaren her şeyi titizlikle planlamıştı.

Hatta elde etmeyi umduğu çeşitli örneklerin ve bunların tahmini değerlerinin düzgünce yazılmış bir kontrol listesi bile vardı. Kan. Diş. Tırnak. Pul. Karaciğer. Dalak. Kalp. Kızın ejderhanın yarasından dokuyu keserken ne kadar mide bulandığını düşündü. Bunu aşması gerekecekti. Hayvanlardan biri yaralanırsa veya ölürse, ona çabucak yaklaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Sürgünü, servetinin temeli olabilirdi.

Örneklerini dikkatlice sakladı ve çekmeceyi kapattı. Pişmanlık yok, diye tekrar söyledi kendine. Pişmanlık yok, tereddüt yok.

SINTARA diğerk ejderhaları nehrin kıyısına kadar takip etti ve onların hemen arkasına girdi. Mercor onlara öncülük ediyordu. Tüm ejderhaların onun liderliğini kabul etmesine şaşırmıştı, özellikle de Kalo'nun. Daha birkaç saat önce sadece büyüklüğü nedeniyle bu rolü üstlenmek istememiş miydi? Onları saran heyecan, hepsini harekete geçirecek kadar güçlüydü. En azından şimdilik.

Bütün sabah nehrin kenarındaki sığ sularda yürüdüler. Burada akıntı daha yumuşaktı ve su daha az direnç gösteriyordu. Kıyıya kalmayı tercih ederdi, ama Yağmur Ormanı'nın yoğun bitki örtüsü nehrin kenarına kadar uzanıyordu ve bazen sarkan kökler veya devrilmiş ağaçlar şeklinde suya giriyordu. Ejderhalar çoğunlukla bu engelleri aşacak kadar büyük ve güçlüydü, ama öğleden sonra, nehre uzanan devasa bir dalgıç dalgayı aşmak için daha derin sulara girmek zorunda kaldılar.

Ağacın gövdesi o kadar büyüktü ki, kız onun üzerinden bile göremiyordu. Nehrin asitli suları, devrilmiş ağacı çoktan yutmaya başlamıştı, ama ağacın etrafından dolaşmak için bile suya o kadar derin girmek gerekiyordu ki, su onu ayaklarından kaldırmaya çalışıyordu. Bu çok rahatsız edici bir duyguydu. Bu ilk kez olduğunda, çırpınarak ve çırpınarak, çılgınca su sıçratarak yüzdü. Küçük yeşil ejderhalardan biri olan Fente, çığlık atarak onun tehlikesini haber verdi. Akıntı Fente'yi yakaladı ve bir an için çılgınca çırpındıktan sonra devrilmiş ağacın yanından geçmeyi başardı. Panik içinde sığ sulara doğru koştu. Nehirde tekrar istikrarlı bir şekilde ilerlemeye başladığında, nefesi hala yüksek sesle çıkıyordu. Sintara, Fente'den daha uzun ve daha güçlü olduğu için mutluydu. Nehir onu kaldırmamıştı. Ejderhalar yüzebilirdi, ama sadece mecbur kaldıklarında.

Yüzmeyi düşündü ve yavaş yavaş hafızasında canlanan anılar uyandı. Bunlardan biri korkunç bir kazaydı; bir uçurumun kenarı çökmüş ve bir ejderha derin, soğuk bir fiyorda düşmüştü. Yüzmek zorunda kalmıştı ve fiyordun etrafını çevreleyen dik uçurumlar, dışarı çıkma girişimlerini boşa çıkarmıştı. Sudan çıkabilecek kadar geniş bir yer bulduğunda, o kadar üşümüşü ki, kanatlarını açıp kurutmak için zar zor kanat çırpabilmişti.

Su altında olduğu başka anılar da vardı ve zihninde bir takılma ve sarsılma ile bunları Kelsingra ile ilişkilendirdi. Bir an için bunu düşündü, parçaları birleştirmeye çalıştı. Kıyıda bir şehir vardı, güneşte parıldayan güzel bir şehir ve onun önünde geniş, derin bir nehir. Akıntının göğsüne baskı yapması hatırlamasına yardımcı oluyor gibiydi.

Evet. Biri şehrin üzerinde uçtu ve bir, iki, üç kez daireler çizdi. Bu sadece gösteriş için değildi, ancak alçaktan uçmak veya yavaşça dönmek, şehri dolduran Yaşlılar'dan hayranlık çığlıkları alabilirdi. Bu, herkese, ejderhalara ve Yaşlılar'a, varış niyetini bildirmek içindi. Küçük balıkçı tekneleri de yolundan çekilsinler diye uyarıyordu. Kelsingra'ya iniş yapmanın en iyi yolu, suya alçaktan yaklaşıp kanatlarını sıkıca kapatmak, boynunu uzatmak ve su yüzeyinin altına dalmaktı. Nehir inişi yumuşatıyordu. Suyu girdikten sonra ejderhalar yüzmez, kıyıya doğru yürür, yukarı çıkar ve pullu derileri parıldayarak ve ışıldayarak sudan çıkar. Sudan çıktıktan sonra onları zevk bekliyordu. Ejderhaları karşılamak için her zaman Elderlingler bekliyordu, görevi...

Nehir yatağındaki büyük bir kaya ayağının altında dönünce tökezledi ve kırılğan hafıza ipi koptu. Umutsuzca onu aramaya başladı. Çok tatlı bir şeydi, hatırlanması harika bir şeydi ve şimdi yok olmuştu. Etrafında diğer ejderhalar nehirde ilerliyor, akıntıya karşı yüzme için çaba sarf ederek homurdanıyor ve homurdanıyordu. Kıyıya yaklaştıkça su daha sık ve akıntısı daha yavaştı, ama dipteki çamur ilerlemeyi zorlaştırıyordu. Yapışkan zeminin derin sudan daha az rahatsız edici olduğuna karar verdi. Diğer ejderhaların yanından geçtikten sonra, Mercor ve Ranculos hariç tüm ejderhaları geçene kadar hızını kasten artırdı.

Altın ejderha kararlılıkla ilerliyordu. Kalo ve Sestican kadar büyük değildi, ama nehirde daha uzun görünüyordu. Belki de boynunu gererek, uzun kuyruğunu suyun üstüne kaldırarak ilerlemesi yüzündendi. "Mercor!" diye seslendi. Onu duyduğunu biliyordu, ama başını çevirmedi ve hızını kesmedi. Scarlet Ranculos sadece bir iki adım gerisindeydi.

"Mercor!" diye tekrar seslendi ve onu görmezden gelmesine rağmen, "Kelsingra'ya vardığımızda Elderlinglerin bizi nasıl karşıladığını hatırlıyor musun? Onlara geldiğimizi haber vermek için şehri üç kez dolaştığımızı biliyorum..."

"Bizi gördüklerinde şehir kulelerinden trompet çaldıklarını hatırlıyorum. Gümüş trompetler ve pirinç kornalar, balıkçı tekneleri nehrin derinliklerinden uzaklaşsınlar diye uyarıyorlardı." Bu sözler Mercor'dan değil, Ranculos'tan geldi. Kırmızı ejderhanın gümüş rengi gözleri aniden zevkle parladı. "Şehri üç kez dolaştığını söylediğinde aklıma geldi."

"Bunu hatırlıyorum!" Veras aniden sudan fırladı ve onlara yetişmek için çabaladı. Yeşil vücudundaki altın benekler, çamur ve tozla kaplıyken şimdi parlıyordu.

"Ben hatırlamıyorum," diye itiraf etti Sintara sessizce. "Ama nehre indiğimi ve karanlık olana kadar suya daldığımı hatırlıyorum. Dip kumluydu. Ve kıyıya çıkarken de hatırlıyorum. Vardığımızda her zaman bizi bekleyen Elderlingler vardı."

Durdu, başka biri bir şey söylemesini umarak. Ama kimse bir şey söylemedi ve Mercor stoik bir şekilde yürümeye devam etti.

"Sonra hoş bir şey olduğunu hatırlıyorum. Özel bir karşılama ..." Düşüncesini davetkar bir şekilde yarım bıraktı. Kimse konuşmadı. Tek ses, nehrin sonsuz hışırtısı, ejderhaların su sıçratmaları ve nehre karşı ilerlerken çıkardıkları ağır nefesleriydi. Önlerinde, ilkinden biraz daha küçük bir engel belirdi. Sintara derin bir cesaretsizlik anı yaşadı. Zaten yorgundu.

Aniden Mercor başını kaldırdı. Burun delikleri genişledi ve sonra adımlarını durdurdu. Etrafına bakındı, sağındaki geniş nehri ve solundaki yoğun ormanı inceledi. Sonra aniden nefesini verdi. Boynundaki zehirli dikenler, vücudunun altın rengi üzerinde mavi beyaz renkte belirginleşti.

"Ne oldu?" diye sordu Veras. Sonra o da durdu ve etrafına bakındı. "Nehir domuzu," dedi Sestican. "Nehir domuzu pisliği kokusu alıyorum."

Sanki adlarını söyleyerek onları çağırmış gibi, yaratıklar aniden sudan fırladılar. Derileri nehir suyu kadar gri, saçları kökler gibi uzun ve dağınıktı. Köklerin rüzgardan koruduğu yerde, güneşe dönük tüylü, yuvarlak sırtlarıyla toplanmışlardı.

Sintara bilinçli bir karar vermedi. Sayısız çağları geride bırakmış başka bir ejderha onu harekete geçirdi. Başını boynunun ucuna doğru uzattı, ağzını genişçe açtı. Ulaşabileceği en büyük olanı hedef aldı. Nehir domuzu, dişleri ona batmadan bir an önce tepki verdi. Suyun altına dalmaya çalıştı. Dişleri ona battı ve çeneleri kapandı, ama onu istediği kadar derinden ısırmaıştı. Doğru bir ısırık, dişlerini omurgasına batırıp onu felç ederdi. Bunun yerine, bir kat yağ, kalın deri ve kılları kavradı. Ağzındaki taze, sıcak kanın baş döndürücü lezzeti onu neredeyse sersemletti.

Sonra çenesindeki nehir domuzu, hayatı için vahşi bir mücadeleye başladı.

Etrafında diğ er ejderhalar da benzer şekilde savaşıyordu. Bazıları hala domuzları kovalıyordu, ciyaklayan avlarının peşinden başlarını uzatarak b    rerek. Suda hızlı olan yuvarlak g  bekli yaratıklar, sığ sularda ve yapraklarla kaplı nehir kıyısında o kadar  evik değıildi. Ejderhalar kendi avlarını ararken ona çarptı ve    nehir domuzu onu daha derin sulara geçmek için ona çarptığında neredeyse ayakları yerden kesildi.

Bu olaylar zihninde neredeyse hiç yer etmedi. Daha önce hiç canlı bir avı di leriyle yakalamamı tı. Atalarından kalan avcılık anıları çoğunlukla sı ırlara veya diğer avlara dalmak, onları yere vurarak yarı baygın hale getirmek ve sonra kafasını uzatıp öldürücü ısırı ı vermekten ibaretti.  enesindeki yaratık çaresizdi, çok canlıydı ve kendi ortamındaydı.  ılgınca mücadele etti, uzun boynunun ucundaki kafası bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Vücudunun ağırlığı kafasını suya çekti. İ    sel olarak burun deliklerini kapattı ve gözlerini kapattı.  n ayaklarını çamurlu nehir tabanına dayadı ve avını sudan çıkarmak için mücadele etti. Bir an için başardı. Di lerinin arasında sallanarak  ı lık atıyordu, keskin tırnakları çılgınca ona vuruyordu. Küçük di leriyle kafasını ona doğru salladı ama ona ulaşamadı. Nefes aldı.

Ama onu zar zor tutabiliyordu.

Daha g    l olmalıydı. Boynu, avcı bir yırtıcı hayvanın geli mi  kaslarıyla kalın olmalı, omuzları ağır olmalıydı. Bunun yerine, tiksintiyle d    nd , tahıl beslenen bir inek kadar gevşek kaslıydı. Bu b    kl kteki bir avla hiçbir sorunu olmamalıydı. Ama daha iyi tutmak için çenesini a arsa, o kurtulur ve onu tutarken, o da mücadelesiyle onu dövüyordu. Onu sersemletmesi gerekiyordu. Adam, kızın başını nehrin yüzeyinin altına çekti ve kız, burun deliklerini kapatacak kadar hızlı olamadı. Suyun içine bo uldu.

Refleks olarak, onu sudan çıkarmak için g   buldu. G  c  t kendi inde, onu nehrin içindeki devrilmi  k t   e çarpmayı başardı. Bu kısmen kaza, kısmen de kasıtlıydı. Bir an için adam kadının elinden kurtuldu. Adam aniden tekrar mücadele etmeye ve  ı lık atmaya başlayınca, kadın onu k t   e sertçe çarptı. Adamın bir an için hareketsiz kalan vücudunu k t   e dayadı ve bir saniye içinde ağzını geni  e açıp kapattı. Adam son bir kez kasılınca, kadının ağzında cansız bedeni sallanmaya ba ladı.

O  ld rm  t ! İlk avını yakalamı tı!

Et parçalarını n ayağıyla ktge sıkıştırırken, parçalamaya başladı. Hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştı. Kan sıvı ve sıcağı, et taze ve yumuşaktı. Yutkunarak bağırsakları parçaladı ve kemikleri kırdı. Domuzun parçaları nehre düştüğünde, onları almak için başını suya daldırdı.

Hayvanın son parçası da yutulduğnda, etrafındaki manzarayı fark etti. Birçok ejderha avını yakalamıştı. Veras domuzunu kıyıya kadar takip etmiş ve orada ldrmştı. En kk iki ejderha, aralarında gergin bir domuzu tutmuş, yaratığın vücudu aniden pes edene kadar onu çekip duruyorlardı. Kalo, bir domuzun son parçalarını yutarken, diğerini büyük pençeli ayağının altında tutuyordu. Bu manzara, onu daha fazla domuz aramaya yöneltti.

"Sürü dağıldı," dedi Mercor sessizce. Altın ejderhayı pençelerini temizlerken buldu. Pençelerini yaladı ve ardından birinin altından bir parça et kopardı. Belli ki avı başarılı olmuştu. Tıpkı onun gibi. Bu anı onu yine sarsmıştı. O ldrmştı! Sintara, kendi etini ldrmştı. Ve onu yemişti. Bunun ne kadar önemli olduğunu nasıl bilmezdi? Bir anda her şey değişti. Nehre ve diğer ejderhalara baktı. Neden diğerlerini, sürüdeki bir inek gibi akılsızca takip ediyordu? Ejderhalar böyle yapmazdı. Ejderhaların bakıcıları yoktu ve avlanmak için insanlara bağımlı değillerdi. Ejderhalar yalnız avlanır ve kendileri için ldrrlerdı!

İçgüdüsel olarak omuzlarını gerdi ve kanatlarını kaldırdı. Buradan uçup gitme, avlanmaya dönme, başka bir av yakalayıp onu yiyip bitirme ve sonra güneşli bir tepe ya da iyi bir kayalık bulup uzun bir şekerleme yapma arzusu onu doldurdu. Onu uyandıran et değildi, et çok lezzetliydi ama. Onu uyandıran, avlamak için verdiği mücadeleydi ve her şeyden öte, nehir domuzunu avlayıp yemenin verdiği zaferdi. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

Ama açtığı kanatları, sırtına ıslak bir şekilde çarpan acınası şeylerdi. Kanatlarında hiç g yoktu. Öfkeyle, nehir domuzu gibi aptal bir avla bile savaşmanın ne kadar zor olduğunu hatırladı. Onu öldürmek, olması gerektiği gibi hissettirmemişti, ejderha olarak öldürdüğü avların hiçbirine benzemiyordu. O zayıf biriydi, yaşamaya layık değildi. Bir ağılda inek gibi tutulmuştu. O hayatı sona erdirmenin zamanı gelmişti.

"Ve işte bu yüzden," dedi Mercor, sanki tüm düşüncelerini duymuş ve takip etmiş gibi sakın bir sesle, "oradan ayrılmak zorunda kaldık. Bu yüzden

birlikte seyahat edip Kelsingra'yı bulmamız gerekiyor. Böylece yol boyunca ejderhalara dönüşebiliriz. Ya da denerken ölebiliriz."

Başını kaldırdı ve bir boru sesi gibi bağırdı. "Yola devam etme zamanı!" Sonra, diğerlerinin onu takip edip etmediğini beklemeden, nehrin derinliklerine doğru ilerledi ve uzun dal parçalarının etrafından dolaştı. Sintara onu takip etti.

Tahıl Ayının 7. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Trehau'dan, Kuşların Bekçisi Detozi
Bingtown'dan, Kuşların Bekçisi Erek

İçinde, balmumu ile kaplanmış çift mühürlü bir parşömen kutusu içinde, Jess'ten Bingtown'daki Sailpoint Inn'de bulunan tüccarlar Begasti Cored ve Sinad Arich'e gönderilen bir mektup bulunmaktadır. Hızlı ve gizli teslimat için ücret ödenmiştir. Mesajın gönderilme tarihinden itibaren dört gün içinde teslim edilmesi halinde ek ücret ödenecektir.

Erek,

Bu görev için Kingsly'yi seçtim! Eğer bir kuş bize ikramiyeyi kazandırabilecekse, o da o!

Detozi

P.S. Kingsly'nin soyundan bir iki güvercin alabilir miyim? Speckle'ın yavrularından birkaçını veririm. Kingsly kadar hızlı değil ama benim için birçok fırtınayı atlattı.

ON ALTINCI BÖLÜM

TOPLULUK

Gece çöktüğünde, tüm bekçiler *Tarman'ın* güvertesinde arka arkaya uyuyorlardı. Thymara geminin korkuluğunun yanında bir yer seçmişti. Başını kollarına dayadı ve nehir kıyısına doğru bakakaldı. Kıyıda sönmek üzere olan kamp ateşi ve mavna penceresinden gelen tek ışık dışında, karanlık tamdı ve alışması zordu. Her gece mola verdiklerinde durum aynıydı. Cassarick'i çok geride bırakmışlardı. Büyük ağaçların altında, ağaçlardan yapılmış bir şehrin dostça ışıkları gecenin karanlığını delip geçmiyordu, komşu evlerden ses gelmiyordu. Thymara uykuya dalmak üzereydi ama bir türlü uyuyamıyordu. Son birkaç günde çok fazla şey çok hızlı olmuştu. Kulağının yanında vızıldayan bir sivrisineği kovdu ve karanlığa sordu: "Neden bunu yapıyoruz? Bu delilik. Nereye gittiğimizi ya da bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Sonu görünmüyor. Neden bunu yapıyoruz?"

"Para için," diye fısıldadı Jerd. Thymara memnuniyetle iç geçirdi ve battaniyesinin içinde döndü. "Yeni bir şey yapmak için."

"Daha iyi bir şey yapacağımız yok diye mi?" Rapskal solundaki karanlıktan sordu. "Ve çünkü hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum." Gününden çok memnunmuş gibi geliyordu.

"Her şeyden uzaklaşıp yeni bir şeye başlamak için," dedi Grefit gururla. Thymara dişlerini sıktı.

"Uyumam lazım!" Tats şikayet etti. "Sessiz olabilir misiniz?" Bu gece battaniyesini Rapskal'ın yanındaki güverteye atmıştı. Bir şeye çok kızgın görünüyordu.

Birisi, muhtemelen Harrikin, kıkırdadı. Yine sessizlik çöktü. Nehir mavna'ya çarptı. Kıyıda, ejderhalardan biri uykusunda yüksek sesle homurdandı

ve sonra tekrar sessizleşti. Thymara, sivrisinekleri engellemek için battaniyesini başına çekti ve daha küçük bir karanlığa bakakaldı.

Hiçbir şey Thymara'nın beklediği gibi değildi. Bu yolculukta bk bir macera yoktu. Günler çok çabuk bir rutine dönüştü. Erken uyanırlardı ve bekçiler birlikte kahvaltı yaparlardı, genellikle gemi ekmeği ve kurutulmuş balık ya da yulaf lapası. Su şişelerini önceki gece kazdıkları kum kuyularından doldururlardı. Avcılar her gün şafak sökmeden kampı terk edip nehir yukarı kürek çekerek yola çıkarlardı. Ejderhaların gürültüsü ve hareketliliği av hayvanlarını korkutmadan yola çıkmaları gerekiyordu. Ejderhalar uyanır uyanmaz onlar da yola çıkarlardı; ardından bekçiler kk teknelerle yola çıkar, onları da mavna izlerdi.

Diğerleri teknelerindeki ortaklarını değiştirdiler, ama kimse Rapskal'a ortaklık teklif etmedi. Diğer bekçilerden birkaçı onunla tekneyi paylaşmak istediklerini söylemişlerdi. Warken ona ve Harrikin'e sormuştu. Sylve, ertesı gün birlikte seyahat etmeyi iki kez önermişti. Ama her sabah Rapskal, kıyıdaki teknede onu bekleyerek oturuyordu. Başka biriyle ortak olmayı dşnmşti, çünkü bunu yaparsa birinin onunla tekneyi paylaşmak zorunda kalacağını biliyordu. Ama şu ana kadar yapmamıştı. Bunun bir nedeni, birlikte çok iyi tekne kullanmalarıydı. Bir diğer nedeni ise, kendini çok yalnız hissettiği bir dönemde, onun iyi huylu ve iyimser tavırlarının ona moral vermesiydi. Onunla sohbetleri tuhaf ve dağınık olabilirdi, ama o, diğerlerinin düşündüğü gibi aptal bir adam değildi. Sadece hayata farklı bir açıdan bakıyordu. Hepsi bu kadar.

Ve sonuçta, bakması da oldukça hoştu.

Vücudu, bütün gün tekne kürek çekmeye alışmaya başlamıştı, ama her gece hala ağrıyordu. Ellerindeki kabarcıklar nasırlara dönüşüyordu. Güneş ışığı, glgeliklere alışmış gözlerine artık ilk başta olduğu kadar sert gelmiyordu. Saçları her geçen gün daha çok saman gibi oluyordu ve ağaçlarda yaşadığı zamankinden daha hızlı pul pul döküldüğünü hissediyordu. Ama bu beklenen bir şeydi. Rain Wilders'lar yaşlandıkça pulları daha fazla dökülürdü. Bunları kabul edebilirdi, ama her gün kürek çekmenin fiziksel monotonluğu ruhunu yıpratmaya başlamıştı.

Bugün de bir istisna değildi. Sabah, nehir kıyısındaki sonsuz yeşilliklerde çok az değişiklikle yavaşça geçmişti. Öğleden sonra, bekçiler önlerindeki ejderhaların çığlıklarını duyunca dehşete kapıldılar. Onlara yetiştiğinde, bir tür felaket başlarına gelmiş gibi görünüyordu

çocuklar için bir felaket yaşanmış gibi görünüyordu, çünkü ejderhalar çılginca su sıçratıyor ve bazen tamamen suya dalıyorlardı.

Kano içindeki bekçiler birkaç kez felakete ramak kala kurtulduktan sonra, ejderhaların sadece kalın bir balık sürüsünü yakaladığını ve bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirerek karnını doyurduğunu fark ettiler. Kısa bir süre sonra ejderhalar kendilerini uzun, alçak, sazlık bir kıyıya çıkardılar ve hemen uykuya daldılar. Bakıcılar onlara yettiğinde, günün büyük bir kısmı hala aydınlıktı. Daha yukarıya doğru ilerleyebildiler, ama uyuyan ejderhalar kendilerini kışkırtmaya izin vermediler. Bakıcıların, küçük teknelerini sığ sulara çekip günün geri kalanında mola vermekten başka çareleri yoktu.

Skymaw payına düşen balıkları açıkça almıştı. Karnı balıklarla şişmişti ve uykulu hali, doymuş bir avcınıninkine benziyordu. Temizlik ve tımar ile uğraşmak istemiyordu. Uyanmayı reddetmekle kalmadı, uykusunda hırladı ve ağzındaki taze kanla daha uzun ve keskin görünen dişlerini gösterdi.

Fente, onlara bunu anlatacak kadar sosyal olan tek ejderhaydı. Çok heyecanlıydı ve Tats onu tımarlarken hikayeyi defalarca anlatmakta ısrar etti. Övünmeye daldıkça, Tats için bu süreci daha da heyecanlı hale getirdi ve kafasında nasıl fırladığını, kocaman bir balığı yakaladığını ve tek bir ısırıkla omurgasını kıldığını canlandırdı. "Ve onu yuttum, bütün olarak yuttum. Artık benim, kötü etle beslenen, kafese kapatılmış bir inek değil, dikkate alınması gereken bir ejderha olduğumu anladınız. Ben öldürebilirim. Bir nehir domuzu öldürdüm ve kendi avladığım yüzlerce balığı yedim. Artık benim bir ejderha olduğumu ve hiçbir insanın beni beslemesine ihtiyacım olmadığını anladınız!"

Thymara ve diğerleri, onun sözlerini dinlemek ve Tats'ın canlı küçük yeşil ejderhayı temizlemeye çalışmasını izlemek için etrafında toplanmıştı. Küçük ejderhanın yüzünde kan lekeleri vardı ve çenesine ve boğazına yapışmış birkaç uzun yapışkan bağırsak parçası vardı. Tats, pullu yüzünü enerjik bir şekilde ovuştururken, ejderhaların insan müdahalesine ihtiyacı olmadığına dair övünmelerine ve ısrarlarına hoşgörüyle gülümsüyordu. Ona açıkça aşık olmuştu. Thymara, ejderhaların karizmatik oldukları için ün salmış olduğunu biliyordu; her zaman pragmatik olan Tats'ın bu yaratığın cazibesine kapıldığından şüphe duymuyordu.

Kendisinin bile Skymaw'ın büyüüne kapıldığını düşünüyordu. Skymaw'ın uyanıp ona zaferini anlatacak kadar bile uyanmamış olması onu çok üzmüştü. Kendini ejderhaların hayatından dışlanmış ve Tats'ı biraz kıskanmış hissediyordu.

ve Tats'ı biraz kıskanıyordu. Aynı zamanda, zihninin derinliklerinde, kabul etmek istemediği bir algı netleşirken, içini tedirgin eden bir his vardı. Tats, Fente'nin yüzündeki kanı ve bağırsakları yıkarken ne kadar gülümserse gülsün, o sevimli ya da uzaktan bile olsa kontrol edilebilir bir yaratık değildi. O bir ejderhaydı ve övünmesi çocukça gelse de, ejderha olmanın ne demek olduğunu hızla keşfediyordu. İnsanlara ihtiyacı olmadığı yönündeki açıklamaları boş laf değildi. Ejderhalar şimdilik bakıcıları ve ilgilerini tolere ediyorlardı, ama belki sonsuza kadar değil.

Nedense, tüm ejderhaların birbirine benzeyeceğini düşünmüştü. Yeni kariyeriyle ilgili ilk hayallerinde, onları asil, zeki ve cömert yaratıklar olarak hayal etmişti. Belki Sylve'nin altın ejderhası bu hayaline yakışırdı, ama diğerleri bakıcıları kadar farklıydı. Tats'ın yeşil ejderhası, istediği zaman çok huysuz olabiliyordu. Nortel'in lavanta rengi ejderhası utangaçtı, ama biri ona çok yaklaşırsa aniden saldırıyordu. İyi huylu Lecter ve onunla arkadaş olan büyük mavi erkek ejderha, boyunlarında büyüyen dikenlere kadar birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Kuzenler Kase ve Boxter'in turuncu ejderhaları da sahipleri gibi birbirine benziyordu.

Thymara, ejderhaların yumurtadan çıkmasına tanık olduğundan beri, onları hayatta kalmak için insanlara ihtiyaç duyan yaratıklar olarak görmüştü. Onlara karşı bu algısı, ne kadar ölümcül olabileceklerini görmesini engellemişti. Elbette, her birinin bir insanı kolayca öldürebilecek kadar büyük olduğunu her zaman biliyordu. Bazıları o kadar hızlı ve zekiydiler ki, insan yiyiciler olmak isteselerdi, ölümcül ve kurnaz düşmanlar olurlardı. İnsanlara karşı duydukları küçümseme ve üstünlük duygusu, bugüne kadar can sıkıcı ama sadece ejderhalara özgü bir özellik gibi görünüyordu. Şimdi bakışları, canlı ve ara sıra iyi huylu Fente'den, kendi uyuyan Skymaw'ından geçerek Kalo'ya kaydı.

Ejderhaların en büyüğü ve en saldırganı, sert sazlıkların arasında kendine kaba bir yuva yapmıştı. Büyük pençeleriyle nemli toprağı ve orada büyüyen sazlıkları kazıp uyku yeri yapmıştı. Orada uyukluyordu, devasa başını ön ayaklarının üzerine dayamış, kanatlarını sırtına katlamıştı. Tüm ejderhalar gibi o da uçma yeteneğinden yoksundu, ama diğer her bakımdan tamamen gelişmiş görünüyordu. Gözlerini ve düşüncelerini ona odakladığında, sanki devasa mavi-siyah vücudu içinde kaynayan bir öfke kazanını gizliyormuş gibi, öfke ve hayal kırıklığıyla kaynıyor gibi göründü. Graft, onun bakıcısı, Kalo'dan çok uzak olmayan bir yerde yere oturmuştu. Büyük ejderha

temizdi, pulları parlıyordu. Thymara, bunu bakıcısının mı yaptığı yoksa Kalo'nun kendi kendini mi temizlediğini merak etti. Greft'in gözleri neredeyse kapalıydı. Thymara, onun ateşte ısınan bir adam gibi görüldüğünü düşündü. Bir an için, Greft'in Kalo'nun saldırganlığı ve öfkesinin kaynayan sıcaklığının tadını çıkardığını hissetti. Bu görüntü aklına gelir gelmez, Greft gözlerini açtı. Gözlerinde parıldayan mavi bir ışık gördü ve bakışlarını başka yere çevirerek, onu izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Onu izlediğini bilmesi onu rahatsız etmişti.

Yine de Greft gülümsedi ve ona yaklaşması için küçük bir işaret yaptı. Kız bunu fark etmemiş gibi davrandı. Greft'in gülümsemesi daha da genişledi. Uyuyan ejderhasını okşamak için elini uzattı. Eli, ejderhanın omzunda yavaşça, şehvetle hareket etti, sanki ona bu yaratığın ne kadar güçlü olduğunu göstermek istemiş gibi. Tüm bu sahne onu tedirgin etti; Rapskal'ın söylediği bir şey dikkatini dağıtmış gibi hızla başını çevirdi. Greft gülmüş olabilir.

Aslında dikkatini çeken Sylve'nin yorumuydu. "Avlanmada şansları yaver gitmesine sevindim. En azından biraz yemek yemişler. Biz de burada avlanmaya ya da balık tutmaya çalışsak iyi olmaz mı? Sanırım onlar geceyi burada geçirecekler."

Elbette haklıydı. Teknede biraz erzak vardı, ama taze et her zaman hoş karşılanırdı. Avcılar şimdiye kadar günlük avlarını iyi yapmıştı. Her gün ejderhalar için taze et vardı, her ne kadar onları doyurmaya yetmese de. Bakıcılar ise o kadar başarılı değildi. Her akşam kıyıda geçirdikleri kısa saatlerin çoğunu ejderhaları tımarlamak veya balık tutmakla geçiriyorlardı. Bugün öğleden sonra ve akşamın erken saatleri de vardı. Thymara, diğerlerinin de bunu fark ettiğini gördü. Çoğu balık avlamayı tercih etti; Thymara, bu kıyı kesiminin sazlık ve kamışlıklarının çok sayıda balığa yaşam alanı sağladığını tahmin ediyordu, ancak bunların ejderhaları beslemeye yetecek kadar büyük olacağını sanmıyordu. Ayrıca sudan ve çamurlu nehir kıyılarından bıkmıştı. Ormanda ve ağaçların tepesinde yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Yayı, ok kılıfı, bıçağı ve biraz ipi alıp dev ağaçların gölgesine doğru yola çıktı. Rastgele hareket etmiyordu, yerde de uzun süre kalmıyordu. Nehir boyunca kısa bir mesafe paralel ilerleyerek hayvan izleri aradı. Bir iz bulduğunda, kısa bir süre inceledi. Ormanın daha küçük sakinlerinin pençe izleri

Çift tırnaklı hayvanların derin izleri tarafından ezilmişti. İzlerin çoğu küçüktü; Rain Wilders'in dansçı geyik dediği hayvanlara ait olduğunu biliyordu. Küçük ve hafif ayaklı bu yaratıklar, ormanda hızlı ve sessizce hareket eder, alçak çalıları ve ağaçların altında bulabildikleri kuru toprakları kullanırlardı. Bazıları alçak dallara tırmanıp üzerinde koştukları görölmüştü. Bunlardan biri bir ejderhanın iştahını pek kabartmazdı ve o kadar temkinliydi ki, uyuklayan bir grup bulsa bile, diğerleri kaçmadan bir tanesini bile öldüremezdi.

Ancak birkaç iz daha geniş ve derindi, çatallı toynaklar daha geniş açılmıştı. Bu mevsimde bataklık geyikleri tek başlarına dolaşırdı. Eğer şanslı olup bir tanesini öldürebilirse, belki dörtte birini kampa taşıyabilirdi. Ama belki Tats, payına karşılık geri kalanını taşımaya yardım ederdi. Bugün, Jerd yerine Warken ile tekneyi paylaşmıştı. Belki bu, bu gece oturup Jerd'in konuşmasını dinlemekten başka bir şey yapmaya vakti olacağı anlamına geliyordu. Thymara, onu düşünmekten vazgeçmek için başını salladı. O, arkadaşlık için seçimini yapmıştı. Bunun onu rahatsız etmesine gerek yoktu.

Bir dansçı bulabilmek bile şans sayılırdı, ama yine de bir geyik bulmayı umuyordu. Nehir kıyısında yaşayan pençeli omnivorlardan birine rastlama olasılığı daha yüksekti. Etleri yenilebilirdi, ama Thymara pek sevmezdi. Skymaw'ın burnunu kıvırmayacağını umuyordu.

Fırsatını bulur bulmaz, Thymara yerden havalandı ve ağaçların alt dallarına ıktı. Burada pençeli ayakları, verimli ve sessizce hareket etmesine yardımcı oluyordu. Av hayvanlarının izlediği yolu doğrudan takip etmedi, yanından geçerek onları izleyebilecek ve umarım hiçbir yaratığın dikkatini çekmeyecek bir yere gitti.

Nehir kenarındaki açık alandan uzaklaştıkça ışık azaldı. Nehrin akıntısının sesi, yaprakların arasında boğularak ormanın sesini değiştirdi. Kuşlar birbirlerine sesleniyordu ve yukarıda sincapların, maymunların ve diğer küçük yaratıkların hışırtılı sesleri duyuluyordu. Üzerine huzur gibi bir şey çöktü. Babası her zaman haklıydı; o bunun için yaratılmıştı. Ağaç yaratıklarının tanıdık seslerine gülümsedi ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Avını taşıyabileceği kadar ormanın içine girecekti; o noktada hala şanssızsa

gördüğü ve duyduğu küçük hayvanlara ölümcül becerilerini kullanacak ve av çuvalını onlarla doldurmayı umacaktı. Et, büyük ya da küçük olsun, etti.

O dönüm noktasına neredeyse ulaşmışken, önce kokuyu aldı, sonra da geyiğin sesini duydu. Yaşlı bir geyikti, enerjik ve gürültülü bir şekilde sarkık bir dala sırtını sürterek keyifle kaşınıyordu. Türünün çoğu gibi, tehlikeye karşı başını kaldırmaya alışık değildi; büyük bir hayvandı ve onu tehdit edebilecek çoğu yaratık, kendisi gibi karada yaşıyordu. Thymara, sessizce ağaçtan ağaca manevra yaparak onun tam üzerine gelene kadar neredeyse ona acımişti. Sessizce hareket ederek, onu net bir şekilde görebileceği bir pozisyona geldi. Okunu geri çekti, nefes aldı ve tuttu, sonra okunu fırlattı. Okunu, sırtının hemen arkasındaki bir noktaya nişan alarak, kalbi olmasa bile kaburgalarına girip ciğerlerine ulaşmasını umarak, dümdüz aşağı doğru attı. Ok, kalın bir davul derisine vurmuş gibi bir ses çıkararak sağlam bir şekilde hedefe çarptı.

Avı, sanki vuruş bir sinek onun kürküne konmuş gibi, aniden sarsıldı ve titredi. Sonra acı onu sarınca, sendeleyerek av hayvanlarının izinden nehre doğru kaçmaya başladı. Kız acı bir gülümsemeyle, en azından doğru yöne gittiğini düşündü! Ve ağaçların arasında onu takip etti. Onun öldüğünden ya da ölmek üzere olduğundan emin olana kadar onun seviyesine inmeyecekti.

Erkek elk daha da beceriksizce koşmaya devam etti ve bir kez düştü, ön bacakları altında büküldü. Kız onun işinin bittiğini sandı, ama erkek elk sendeleyerek ayağa kalktı ve ağzından ve burnundan kan fişkırlarak acı içinde koşmaya devam etti. İkinci kez düştüğünde, bu sefer kalkamadı. Kız bıçağını çekip yaklaştı ve onun yanına çöktü. Erkek elk'in büyük kahverengi gözleri ona kötücül bir şekilde baktı. "Ben son vereceğim," dedi kız. Bıçağı çenesinin açılı kısmının arkasındaki oyuya saplamak için tüm gücünü kullandı. Bıçak kalın deriyi ve kasları delip geçti, ama bıçağı çekince, karşısına fişkıran kanla karşılaştı. Elk gözlerini kapattı; her kan fişkırması bir öncekinden daha azdı ve kan akışı yavaşlayınca, kız onun öldüğünü anladı. Bir an pişmanlık duydu ama bu duyguyu bir kenara itti. Ölüm, yaşamı beslerdi. Artık o, etti ve tamamen ona aitti.

Skymaw ondan memnun kalırdı. Ama sadece eti ejderhaya geri götürürse; Skymaw'ı bu avın yanına getirmek imkansızdı. Kalın orman ve çalılıklar ejderha büyüklüğünde bir yaratığın geçemeyeceği kadar yoğundu. Eti geri götürmenin tek yolu Thymara'nın onu paketleyip taşımaktı.

Hayvanı ölçüp biçti. Muhtemelen ön bacağını ve omzunu tek başına sürükleyebilirdi. Sonra Tats'ı bulur ve geri dönüp geri kalanını kesip sürüklerlerdi. Tats, Fente'nin payını alabilir ve kamp ateşinde diğer bekçilerle paylaşacak etleri olurdu. Bu düşünceyle gurur duydu. Başka kimsenin avda onun kadar başarılı olabileceğini sanmıyordu.

Bataklık geyiğinin derisi tahmin ettiğinden daha kalındı. Bıçağı bu iş için küçük kalmıştı ve çabuk körelmişti. İki kez durup bıçağını bilemek zorunda kaldı ve her seferinde gün ışığının geçip gittiğini düşündü. Yağmur ormanında hava çoktan kararmıştı. Karanlık basmadan geri dönüp etin geri kalanını almazsa, gece onu bulmak imkansız olacaktı. Sabaha kadar leşçiller onu kemiklerine kadar yiyip bitirmiş olacaktı. Karıncalar ve vızıldayan böcekler şimdiden ziyafete akın etmeye başlamıştı.

Sonunda sert deriyi tamamen kesip eti kemiğe kadar ayırdıktan sonra, ön bacağı leşten ayırmak için tüm gücünü kullanarak bıçağını hayvanın omuz eklemine sapladı. Bacak aniden yerinden çıkınca, bacağı yarısı üstüne düşerek yere oturdu. Bıçağını pantolonunun paçasına silip kınına koydu, sonra ellerini sildi. Terli saçlarını pullu alnından geriye itti. Pullar daha sıkı ve daha eksiksiz hissediliyordu; büyüyorlardı. Birkaç ay sonra, o bölgede ter bile dökmeyebilirdi. Bir an için nasıl görüldüğünü merak etti, ama sonra bu endişeyi bir kenara attı. Görünüşünü değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu; en iyisi bunu düşünmemekti.

Bacağını bir kenara itip ayağa kalktı, sırtının ne kadar ağrıdığından inleyerek. Çalılıkların arasından nehir kıyısına geri dönmek için can atmıyordu. Öldürdüğü hayvanına tekrar baktı. "Bir bacak gitti, üç kaldı," dedi alaycı bir şekilde.

"Ve kafası. Kafasını unutma." Greft'in sözleri, onun yanına çömelip bir kertenkele kadar hafifçe yere inmeden sadece bir saniye önce onu uyardı.

Avına baktı ve şaşkınlıkla tısladı. Gözlerini ona çevirdiğinde, hayranlıkla parıldıyordu. "Avcı olduğunu söylerken övünmüyordun. Tebrik ederim,

Thymara! Bana sorsalardı, senin gibi bir kız için bunun imkansız bir görev olduğunu söyledim." "Teşekkür ederim," diye cevapladı kız, emin olamadan.

Ona iltifat mı ediyordu, yoksa bunun şans eseri olduğunu mu ima ediyordu?

Biraz sinirli bir şekilde ekledi: "Yay, ipi çekenin kim olduğunu bilmez.

Yayı çeken kişiyi bilmez. Yeterince güçlü ve düzgün atış yapabilen herkes bir hayvanı vurabilir."

"Doğru. Şüphesiz doğru, kanıtı burada, gözlerimizin önünde. Tek söylediğim, seni daha önce bu şekilde görmediğim." Dar dudaklarını yaladı ve gülümserken gözleri mavi parladı. Bakışları onaylayıcıydı, ama onu rahatsız edici bir şekilde süzdü. Sesi hem sıcak hem de hüzünlüydü. "Thymara, bu avla gurur duymaya hakkın var." Kalçasını işaret etti. Taşıdığı av çantasından kuyruk tüyleri çıkıyordu. "Keşke ben de senin kadar başarılı olabilseydim. Ama günün sonu yaklaşıyor ve elimde sadece iki kuş var."

"Hala birkaç saat gün ışığı var," diye cevapladı Thymara. "Ve bu zamanı en iyi şekilde kullanmalıyım, yoksa eti bozulur. Kampta görüşürüz, Graft." Diz çöküp, geyiğin toynaklarının hemen üstüne bir ip sardı ve omzuna geçecek kadar büyük bir ilmek attı. Bu sırada, onun orada sessizce onu izlediğini hissediyordu. Ayağa kalkarken kolunu ipin ilmeğinden geçirdi. "Kampta görüşürüz," diye tekrarladı.

Ama iki adım bile atamadan, "Kalan eti bırakıp gidiyor musun?" diye sordu.

Ona bakmak istemiyordu, ama ondan biraz korktuğunu bilmesini de istemiyordu. Ondan daha iriydi ve kaslıydı. Hiç tehdit etmemişti, ama ilgisinin ağırlığı onu tedirgin ediyordu. Onunla yalnız kalmaktan rahatsız olduğunu fark etti. En kötüsü, korkusunun altında ona karşı daha karanlık bir çekim hissetmesiydi. Rain Wilds'ın dokunduğu bir yakışıklılığı vardı. Gözlerinin parıltısı ve soluk ışığın pullu yüzünde nasıl değiştiği, ona bakmak istemesine neden oluyordu. Ama onun bakışları her zaman yasak şeyleri anlatıyordu. Varlığı onu tehlikeli bir şekilde heyecanlandırıyordu. Ondan uzaklaşması en iyisiydi.

Gözlerinde ya da sesinde hiçbir şey belli etmemeye çalışarak, "Tats ve ben geri gelip alacağız" dedi.

Graft hafifçe doğruldu ve çevredeki ormana hızlıca baktı. "Tats da seninle avlanıyor mu? Nerede?"

"Tats muhtemelen nehirde kalmıştır." Sorusuna cevap vermemeliydi, diye düşündü, çünkü bu onu aniden daha yalnız hissettirdi. "Et bulduğumu söyleyince gelip bana yardım eder."

Greft gülümsedi ve rahatladı, ama bu ifade onu daha da gerdi. "Neden zahmet ediyorsun? Sana şimdi yardım edebilirim. Sana yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Thymara'nın ejderhasıyla konuşmam LAZIM."

Alise, kesintiye şaşkın ve sinirli bir şekilde başını çevirdi. Skymaw'ı konuşturmak çok zordu. Her şey çok iyi gidiyordu, Skymaw Kelsingra'da üç ejderhanın gerçek boyutlu heykelinin etrafına bir çeşme yapan birinden bahsediyordu. Onu konuşturmak için Alise, ejderha başını ön pençelerine dayayıp gözlerinin etrafındaki pulları dikkatlice temizlerken yanında duruyordu. Çamurlu nehirde balık avlamak, ejderhanın gözlerine ve kulaklarına su sıçratıyordu ve kuruduktan sonra gözlerinin yanında ince toz kalıyordu. Bunu temizlemek dikkatli ve gıcıklayan bir işti, ejderhanın pençelerinden çok insan parmaklarıyla yapılması daha iyiydi. "Anlamadım?"

Ejderha bakıcısı bir anlığına ona baktı. *Rapskal*, diye düşündü. Adı buydu. Onunla daha önce iki kez konuşmuştu ve her seferinde bu deneyimi biraz rahatsız edici bulmuştu. Gözleri çok açık maviydi ve bazen, şu anda olduğu gibi, gözlerini kırptığında, gözlerinin rengi ve içlerinden yayılan soluk ışık aynı gibi görünüyordu. Rain Wild tarzında çok yakışıklıydı ve olağanüstü bir adam olacaktı. Şu anda yüzünde, erkekliğe adım atan bir gencin bitmemiş hali vardı. Çenesi sertleşmeye başlamıştı. Vahşi saçları, onu gerçekte olduğundan daha çocuk gibi gösteriyordu.

Sedric, çocuğun sessizliğine karşılık konuştu. "Skymaw ile neden konuşman gerekiyor? Alise'ye Kelsingra hakkında çok önemli bilgiler veriyordu."

"Thymara'yı bulmalıyım. Yemeği kaçırarak."

"O burada değil," dedi Sedric, neredeyse sabırla. Elinde tuttuğu kalemi baktı. *Tarman'dan* aşağı indirdiği sandığın üzerine oturmuş, dizlerinin üzerine dizüstü masasını koymuştu. Önündeki kalın kağıt, ince el yazısıyla neredeyse tamamen dolmuştu. Ejderhanın söylediği her kelimeyi çevirmek için durmak zorunda kalmasına rağmen, seans iyi gidiyordu; hatta şimdiye kadarki en iyi seanslarıydı. Sedric kalemini tekrar mürekkebe batırdı ve yazdığı cümleyi bitirdi. Ona umutla baktı.

Sabırsızlık sinirlerini bozarken genç adama, "Thymara'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Kampın her yerini aradın mı?" dedi.

Genç adam, sanki kadını aptal yerine koyar gibi başını eğdi. "Buraya gelmeden önce baktım. Skymaw, lütfen Thymara'nın nerede olduğunu söyle."

Ejderha tek kelimeyle cevap verdi. "Avlanıyoruz. Burada işimiz var." Alise'ye ona baktığını hatırlatmak için başını hafifçe eğdi. Alise işine geri döndü.

"Nerede avlanıyorsunuz?" Rapskal ısrar etti. "Ormanda. Git buradan."

"Orası büyük bir orman." Rapskal, mavi ejderhayı kızdırmamanın akıllıca olmayacağını anlamamış gibiydi. Alise ejderhanın gerildiğini hissetti ve pençelerinin ıslak çamura gömüldüğünü anladı. Onun dikkatini dağıttı. "Gözünün köşesinde gevşek bir pul var. Ben onu çıkarırken gözünü kırpma." Alise'in sürprizine, Skymaw itaat etti. Alise onu parmağının ucunda tutarak hayranlıkla inceledi. Hem balık puluna hem de tüye benziyordu. Üzerinde, muhtemelen nasıl büyüdüğünü gösteren çizgiler vardı, ama kenarlarında ince dallara ayrılıyordu. Derin, çok derin bir maviydi, gördüğü en güzel safirden bile daha koyu. Öne eğildi, tüyün çıktığı yeri inceledi ve aniden tüylerin kenarlarının sonraki pullarla birleşerek pürüzsüz bir yüzey oluşturduğunu gördü. "Bu inanılmaz," diye hayranlıkla mırıldandı. "Sedric, bunu benim için çizebilir misin?"

"Çok isterim!" diye cevapladı Sedric coşkuyla. Masasını bırakıp omzunun arkasına geldiğini görünce kız şaşırdı. "Ama bunu hakkıyla yapmak için sabit bir yüzey, parlak bir lamba ve renkli mürekkeplerim lazım. Hepsini *Tarman'da* bıraktım. Güvenli bir yere koyayım."

Elini uzattığı anda Skymaw'ın başı aniden kalktı. Tıpkı bir kertenkele gibi uzun ve çatallı dili, vücuduna oranla oldukça büyüktü ve dışarı çıktığında, Alise ile Sedric'in arasında havada büyük, etli bir kırbaç çakmış gibi oldu. O kadar hızlı oldu ki, pul aniden kayboldu, Alise'nin parmak ucundan ustaca ve onu şaşırtacak bir isabetle kaldırıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Sedric, dehşet içinde.

"Benim bir parçam olan şey bana aittir." Ejderha sert bir sesle konuştu.

"Oh, Skymaw," diye ağladı Alise kederle. "Sadece çizmek istedik. Toplamak istediğim bilgilerin bir kısmı senin fiziksel bedenine ilgili. Dün Sedric'in pençeni çizmesine izin verdin." Diye iç geçirdi. "Pullardan doğru ve gerçek boyutlu bir çizimim olmasını çok isterdim."

"Ölçek mi?" dedi Rapskal. Alise, onun hala orada durduğunu görünce biraz şaşırdı. "Belki bende bir tane var... burada." Eğilip pantolonunun sert kumaşını silkeledi.

Pantolonunun sert kumaşını silmek için eğildi. Doğrulduğunda, ona parlak bir yakut uzattı. Skymaw'ın mavi göz pulundan çok daha büyüktü, büyük bir gül yaprağı kadar, ama hiçbir gül bu kadar kırmızı parlamamıştı. Onu görünce nefesini tuttu. Öylece uzattığı hazineyi eline aldığı anda, ağırlığına şaşırdı. Pulun büyüklüğüne rağmen, küçük bir madeni paradan daha hafifti. Büyüme halkaları ve tüyleri Skymaw'ın pulundan çok daha belirgindi.

"Bugün Heeby'nin uçuş antrenmanı sırasında düşmüş.

Sanırım dizim sürtünerek çıkmış, ama o acımadığını söyledi."

"Onu sürdün mü? Bir ejderhanın sırtında mıydın?" Alise hayretler içindeydi.

"İğrenç!" Skymaw öfkelenildi. Başını dikleştirdi ve Alise bir an için ona vuracağından korktu. Sedric'in refleksi olarak geri çekildiğini gördü.

Rapskal hiç aldırış etmedi. "Heeby umursamıyor. Yakında uçacak ve beni geride bırakmak istemiyor. Her gece antrenman yapıyoruz ve ben kayaları ve kütükleri gözetliyorum ki o koşmaya ve kanat çırpmaya konsantre olabilsin."

"İkiniz de aptalsınız. Ejderhalar uçmak için koşmazlar ve kimseye binmesine izin vermeyiz. Onun bunu yaptığını düşünmek bile aşağılayıcı. O hepimiz için bir utanç kaynağı. Sen bir moronsun ve o da yarım akıllı bir kertenkele!"

"Ne dedi?" diye sordu Sedric.

Rapskal yumruklarını sıktı ve ejderhanın yanına yaklaştı. "Sözlerini geri al! Heeby hakkında böyle konuşamazsın! O güzel ve akıllı, ve uçacak. Çünkü denemeye cesareti var ve onu sevdiğim için ona yardım ettiğimi anlayacak kadar akıllı."

"Neler oluyor?" Sedric titrek bir sesle sordu.

"Skymaw! Lütfen! Öfkemi dizginle, güzel kraliçe! O sadece aptal bir çocuk, senin öfkemi hak etmiyor!" Alise, öfkeli ejderha ile hedefi arasına kasten girerken sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı. Değerli pulları yumruğunun içinde sıkıca tuttu ve konuşurken bakmadan çantasına attı. Gözlerini ejderhadan ayırmadı. Skymaw'ın gözleri, kaynayan bir erimiş cevher kazan gibi kızıl ve bakır renginde parlıyordu. Kocaman kafası, saldırıp saldırmayacağına karar veren bir yılanı andırarak onların üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Skymaw'ın ne kadar büyük bir hayvan olduğunu nasıl unutabilmişti? Çenelerini bir kez kapattığında çocuğu ikiye bölebilirdi. Omzunun üzerinden ona seslendi. "Rapskal.

Hemen gitmelisin. Thymara burada değil. Pulunu ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Sedric çizimini bitirdikten sonra Heeby'ye geri vereceğim."

"Ama..." Sedric başladı.

Kız, abla otoritesiyle konuşarak sözlerini onun üzerine sürdü. "Rapskal. Git şimdi! Thymara'yı görürsem, onu aradığını söylerim. Şimdilik, sevimli, zarif, en güçlü ve muhteşem Skymaw'ı rahatsız etme."

Belki de sesinin sertliği, sonunda içinde bulunduğu tehlikenin farkına varmasını sağladı. "Gideceğim," dedi somurtarak. Topuklarını dönüp uzaklaştı. Ama güvenli bir mesafede durdu ve Skymaw'a dönerek bağırdı, "Heeby, sen o büyük, mavi, güçlü ve zarif kışını yerden kaldırmadan çok önce uçacak, Skymaw! O senden çok önce gerçek bir ejderha olacak, kışına sopa sokmuş kraliçe!" Sonra döndü ve Skymaw ona öfkeli ama zehirsiz bir sis püskürtürken akıllıca kaçtı.

BİR ŞEKİLDE, GREFT ona yaklaşmıştı. Ona bakıyordu ve kız da onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin arkasında, tıpkı kendisinininki gibi mavi Yağmur Vahşi ışıkları vardı. Sessiz bir sesle konuşurken gülümsemesi ve gözleri değiştı. "Sana yardım etmek istiyorum, Thymara."

"Oh, Tats'a soracağım. Ama teklifin için teşekkür ederim." Reddetmekten rahatsız olan ama teklifini kabul ederse daha da rahatsız olacağından emin olan Thymara, aceleyle ondan uzaklaştı. Onunla burada yalnız kalmak istemiyordu.

O, onu reddetmesini kabul etmedi. "Sana ya da ejderhasına kimin yardım ettiği senin için fark etmez," dedi, sırtına doğru konuşurken sesi sertleşti. "Ben buradayım. Tats'tan daha güçlüyüm. Birlikte, bu eti ejderhalara, senin oraya gidip onu alıp buraya dönüp taşımaya başlamaktan çok daha hızlı bir şekilde ulaştırabiliriz. Bizim gibi iki avcının birbirine yardım etmesi mantıklı değil mi? Neden onu bana tercih ediyorsun?"

Cevap vermek zorunda değildi. Cevap vermek istemiyordu, ama sözler ağzından çıkıverdi. "Tats ve ben uzun zamandır arkadaşız. Eskiden bazen babam için çalışırdı."

"Anlıyorum. Ortak geçmişinizden dolayı ona sadakat duyuyorsun." Sesinde öğüt verici bir ton vardı. Onun gülümsemesi hoşuna gitmedi.

. Onun, böyle bir tonda konuşma hakkına sahip olduğunu varsayması, gitmek istediği halde onu burada tutması hoşuna gitmemiştir. "Seninle onun arasında geçmişte bir bağ vardı. Ve sen bu bağın hala sizi birbirinize bağladığını düşünüyorsun. Ama gördüğüm kadarıyla, o aynı şekilde hissetmiyor. Şimdi girdiğin bu hayat senin geçmişin değil ve geçmişine hiç benzemiyor. Sen geleceğine doğru ilerliyorsun, Thymara. Bazen kendi özgürlüğünü bile anlamadığını düşünüyorum."

Ona birkaç adım yaklaştı. "Her zaman doğal kabul ettiğin her şeyden kurtulabilirsin. Seni bağlayan ve kendi başına düşünmeni engelleyen kuralları bir kenara bırakabilirsin, istediğini yapmanı engelleyen kuralları, aslında senin için en iyisini yapmanı engelleyen kuralları. Tats, babanın seçtiği biriydi, Thymara. Kendi çapında çok iyi bir adam olduğuna eminim, ama o bizden biri değil ve asla da olmayacak. Suçlu annesi onu terk ettikten sonra onu yanına alıp iş vermiş olması babanın nezaketi. Muhtemelen bu sayede kendisi de hırsız olmaktan kurtulmuştur. Ama bunların hepsi geçmişte kaldı, Thymara. Babanın iyi bir adam olduğuna eminim. Ama sen, Tats'a karşı babamın iyiliğini sürdürmek zorunda değilsin. Ailen onun için yeterince şey yaptı, değil mi? Eğer şimdiye kadar kendi başının çaresine bakamadıysa, ona daha fazla çaba harcamak zaman kaybıdır. Babamın da rızasıyla eski hayatını geride bıraktın, Thymara.

Konuşurken ona yaklaştı. O geri adım attı. O olduğu yerde durdu, onu düşündü. Yüzüne baktı, düz çizgideki dudaklarına ve kısılmış gözlerine baktı ve sanki onu ikna etmek istercesine başını hafifçe çevirdi. Sonra gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Henüz değil belki, Thymara, ama eninde sonunda. Sen ve benim diğerlerinden daha çok birbirimize benzediğimizi göreceksin. Bunu keşfetmen için sana zaman vereceğim. Önümüzde çok zaman var."

Sonra, düşmüş geyiğin yanına diz çöktü ve bıçağını çekti. İznini almadan, etli arka bacağını kesmeye başladı. Çalışırken ona konuşmaya devam etti, sesi derin ve bazen kesme çabasıyla daha da derinleşiyordu. Kızgınlığı artmaya başladı, ama o ona bakmadı ve sözlerine devam etti, sesi çok mantıklıydı. "Kendi başına yola çıktın, kendine yeni bir hayat kurmak için. Hepimiz öyle yaptık! Ailen gibi bir evin ve malın yok. Bu dünyada kendi yolunu çiziyorsun. Kendi geleceğini yaratıyorsun. Eninde sonunda, kendi payına düşeni yapabilecek bir ortağa ihtiyacın olacak

Payını alabilecek bir ortağa ihtiyacın olacak. Her zaman yarım akıllı ve yabancılarla zamanını boşa harcayamazsın. Yeni geleceğine ölü yük olarak birini sürükleyemezsin. Şu anda söylediklerime kızgın olduğunu biliyorum. Ama bunu sana kanıtlamak zorunda değilim. Yağmur Ormanları bunu yapacak. Tek yapmam gereken beklemek."

Sözlerini zorla çıkardı ve istediğinden daha sert çıktı. "O benim avım ve etim. Çekil ondan."

Bıçağı hareket etmeyi bırakmadı. "Thymara, söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Artık bize ait olmayan bir geçmişe tutunmak yerine geleceğe doğru ilerlemeliyiz. Kendine dürüstçe sor. Neden Tats'a geri dönüp onun yardımını almaya bu kadar kararlısın?"

"Onu seviyorum. Geçmişte bana yardım etti. O benim arkadaşım. Böyle bir av yakalarsa, benimle paylaşırdı."

Hâlâ bıçağıyla kesmeye devam ediyordu. Kalın geyik derisinde bıçağın köreldiğini anlayabilirdi. Bir anlığına ona baktı; yüzünde öfke yoktu, sadece ilgi vardı. "Paylaşırdı mıydı? Yoksa Jerd ile mi paylaşırdı? Gözlerini aç. Burada bir seçimin var. *Beni* sevebilirsin. Sana Tats'tan çok daha fazla yardım edebilirim, çünkü sonuçta sen ve ben, sen ve o kadar asla olamayacağınız kadar birbirimize benziyoruz. Arkadaşın olabilirim. Arkadaşından daha fazlası olabilirim." Gözlerini kadının gözlerine dikti. Son kelimeleri daha derin ve yumuşak bir sesle söyledi.

Thymara, tepkisine, karnının kasılmasına ve sırtında bir titreme hissetmesine nefret etti. Yakışıklı, yaşlı bir adam az önce onu istediğini söylemişti. Bir erkek, bir çocuk değil. Güçlü bir adam, bekçiler arasında liderlik rolünü üstlenen bir adam. "Tats benim arkadaşım," diye söylemeyi başardı. Onun onu dinleyip dinlemediğini görmek istemeden arkasını döndü. "Ve o benim etim. Ondan uzak dur." Adamın sözlerini, tek bir kelimesini bile düşünmek istemiyordu. Jerd? *Greft, Tats ve Jerd hakkında onun bilmediği bir şey mi biliyordu? Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.* Av silahlarını bir elinde sıkıca tutarak, ip halkasını omzuna geçirdi ve adamdan uzaklaşmak için ağır adımlarla yürüdü. Adam başka bir şey söylemeden onu bırakıp gitti. Hızlı hareket edemiyordu; alçak çalılırların ve sarkan dalların arasından geçmek için zorlanıyordu. En bataklık yerlerden kaçınarak, tümseklerden tümseklere atlamaya çalıştı. Kolay değildi.

Kısa bir süre sonra, ip omzunu sürtmeye başladı. Sürdüğü et, geçtiği her kütük veya kök yumağına takılıyor gibiydi ve onu kurtarmak için kuvvetlice çekmesi gerekiyordu. Nehrin yaklaştığını gösteren daha açık renkli yaprakları gördüğünde, terli, çizik ve böcek ısırıklarıyla doluydu.

nehirinin yakınına geldiğini gösteren yaprakları gördüğünde, ter içinde, çiziklerle ve böcek ısırıklarıyla doluydu. Uzun, sert nehir otlarının arasında ortaya çıktı ve Skymaw'ı uyuduğu yere doğru ilerledi. Önce ejderhasına eti verecek, sonra Tats'ı bulup geri kalanını taşımak için yardım isteyecekti. Skymaw'ın bir günde ikinci kez doyurucu bir yemek yediğine şaşırmasını hayal ederek kendi kendine gülümsedi.

Ama ejderhasını gördüğünde, yalnız değildi. Skymaw uyanmıştı, ama hala derin çimlerin üzerinde rahatça uzanıyordu. Kafasının yanında, geniş pantolon ve pratik bir pamuklu bluz giymiş Bingtown'lu kadın oturuyordu. Sedric, SALT FISH (Tuzlu Balık) yazılı tahta bir sandığın üzerinde rahatsız bir şekilde oturuyordu. Dizlerinin üzerinde dizüstü masası vardı. Önünde kağıt ve mürekkep şişesi vardı; kalemi kağıt üzerinde hızla hareket ediyordu. Dar kesim ceketinin rengi mavi sinek rengindeydi. Giydiği beyaz gömleğinin yakası açıktı. Gömleğinin manşetlerini ceketinin manşetlerinin üzerine katlamış, ince bileklerini ve yetenekli ellerini çalışmaya serbest bırakmıştı. Düzgün alnında tek bir çizgi vardı. Ağzı hafifçe büzülmüş, kaşları konsantrasyondan çatılmıştı. Alise görünüşe göre bir sonraki cümleyi dikte ediyordu. Thymara "... omurgasını kırarak veya keserek hızlıca öldürmek" dediğini duydu.

Etin kokusunu alan Skymaw başını çevirdi ve ayağa fırladı. Bu hareket Sedric ve Alise'nin de Thymara'ya dönmesine neden oldu. Skymaw ona selam vermedi, sadece üç adım attı ve etin üzerine atlayarak yemeye başladı. Alise'nin ağzı şaşkınlıktan "O" şeklinde açıldı ve sonra en sevdiği çocuğunun tatlıya dalmış gibi neşeyle güldü. "Yine acıktı!" diye Thymara'ya seslendi, sanki kızın da onun zevkini paylaşmasını beklermiş gibi.

"O her zaman açtır," diye cevapladı Thymara, sesinin ekşi çıkmamasına çalışarak. Yemek yiyen ejderhanın onaylayan bir yankısı duydu. En azından Sedric onu gördüğüne sevindi. Gözleri parladı ve büzülmüş dudakları hoş geldin gülümsemesine dönüştü.

"Sonunda geldiğine çok sevindi m . Seni her yerde aradım. Sen tercüme edersen bu iş çok daha hızlı ilerler."

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Yapamam. Yani, etin sadece bir kısmını getirdim. Tats'ı bulup geri kalanını almam lazım, yoksa çöpçüler kapar." İki ayaklı bir çöpçünün avının bir kısmını kesip aldığını hayal etmemeye çalıştı. *Cesaret edemez*, dedi kendi kendine. Onlar, başkalarından açıkça çalacak kadar büyük bir grup değildi. Kimse buna müsamaha göstermezdi.

Acaba?

Sedric başka bir şey daha söylemişti. Ona umutla bakıyor, cevap bekliyordu. Karnındaki endişe, onu ve endişelerini bir anda unutturdu. "Tats'ı bulup geri dönüp etin geri kalanını almam lazım," dedi aceleyle ve bunun Sedric'in sorusuna cevap olup olmadığını düşünmeye bile tenezzül etmedi. Onları bırakıp kıyıya ve diğer ejderhalara doğru yola çıktı.

Arkasından Alise ona seslendi, "Rapskal seni arıyor!" Thymara başını salladı ve yoluna devam etti.

Tats, Fente'nin yanında değildi. Küçük yeşil ejderha hâlâ uyukluyordu ve Thymara onu uyandırıp Tats'ın nerede olduğunu biliyor mu diye sormaya çalıştığında, yaratık ona doğru içten bir ısırık attı. Thymara yaralanmadan geri atladı ve hızla uzaklaştı. Kanını akıtmış olsaydı ejderha onu yer miydi diye endişeyle düşündü. Skymaw'dan, yeşil kraliçenin kışkırtıldığında acımasız olduğu konusunda bir üzü olduğunu biliyordu. Bu konuyu Tats ile konuşması gerekiyordu. Tabii onu bulabilirse.

Onu ve Sylve'yi küçük gümüş ejderhayla birlikte buldu. Thymara'yı suçluluk ve kızgınlık kapladı. Gümüş ejderhaya bakacağını söylemişti ve Sylve de ona yardım edeceğini söylemişti. Tats ve Jerd bakır ejderhayla birlikte ilgileneceklerini söyledikleri için o da kabul etmişti. Ama her gece gözlerinin ve burun deliklerinin etrafında parazit olup olmadığını kontrol etmekten başka bir şey yapmamıştı. Getirdiği etten ona bile ikram etmeyi düşünmemişti. Sylve kuyruğuyla uğraşıyordu. Yakınlarda, bir ot yığını üzerinde küçük bir ateş yanıyordu. Üzerinde kötü kokulu bir çorba tenceresi duruyordu.

"O nasıl?" diye sordu rahatsız bir şekilde yaklaşırken.

"Korktuğumuz gibi," dedi Sylve. "Görünüşe göre kuyruğunu nehir suyuna batırmış, hem de birden fazla kez. Yara iltihaplanmış." Yarayı sarmaya çalıştığı bezi açtı ve Thymara yüzünü buruşturdu. Daha önce yaptığı tedavinin ona yarardan çok zarar vermiş olabileceğini düşündü. Çiğ etin asitli nehirle temas etmesi çok acı verici olmalıydı. Kaşlarını çattı: Onun çılgılık attığını duymadığını hatırlamıyordu. Olumlu bir gelişme olarak, ejderha derin uykudaydı; ön pençelerinin altındaki bağırsak parçalarından, en azından balıkların bir kısmını yediği belliydi.

"Keşke kuyruğundaki bandajı su almaması için kapatmanın bir yolu olsaydı," dedi umutsuzca.

Tats ona sırtıttı. "Belki vardır. Kaptan Leftrin'den biraz katran veya zift istedim, bana küçük bir kavanoz verdi. Şu anda ısıtıyorum. Bize branda da verdi." Sırtışı daha da genişledi. "Sanırım Kaptan Leftrin o Bingtown'lu kadını seviyor. O malzemeleri isterken, beni kovacağını sandım. Ama o kadın, Alise, 'zavallı küçük ejderha' diye heyecanlandı ve kaptan hemen bir çözüm buldu."

"Oh," dedi kız. Sylve, Tats'ın söylediklerine onaylayarak başını salladı.

"Kaptan, onu iyice sarmamızı, sonra da kanvasın ve pullarının her iki tarafını katranla kaplamamızı söyledi. Pullarına yeterince yapışıp su geçirmez bir bağ oluşturmalarını umuyoruz."

Böyle bir yamanın tuhafılığı, bir an için aklındaki tüm endişeleri silip süpürdü. Tats'a baktı. "Sence işe yarar mı?"

Omuz silkti ve sırtıttı. "Denemekten zarar gelmez. Katran yeterince sıcak. Onu yakmak istemem. Aslında, onu uyandırmadan yapmayı umuyorum."

"Bu işe nasıl karıştın?"

Sylve cevap verdi. "Ona sordum." Yüzündeki pullar rağmen, yanakları kızardı. "Mecburdum," diye ekledi savunmacı bir tavırla. "Seni bulamadım ve ona ne yapacağımı bilemedim." Ejderhanın yaralı kuyruğuna baktı. "Bu yüzden Tats'ı bulmaya gittim."

Thymara, kızın dövmeli çocuğa aşık olduğunu, sanki yüksek sesle söylemiş gibi açıkça gördü. Bu durum onu güldürmek üzereydi, ama çok rahatsız edici olduğu için gülmedi. Sylve, pembe pullu kafası ve bakır rengi gözleri onu daha büyük gösterdiği halde, on iki yaşından büyük olamazdı. Onun gibi bir kızın Tats gibi birine aşık olmasının ne kadar umutsuz olduğunu bilmiyor muydu? Onu asla elde edemezdi; Thymara'nın elde edemeyeceği gibi, kimseyi elde edemezdi. Ne düşünüyordu?

Ama Thymara bunun cevabını da biliyordu. Hiç düşünmüyordu. Sadece ona nezaket gösteren ve farklılıklarını önemsemeyen yakışıklı bir genç adama özlem duyuyordu. Thymara onu suçlayamazdı. O da bazen aynı şeyi hissetmemiş miydi?

Şimdi de öyle hissetmiyor muydu?

Ona tuhaf bir şekilde bakıyor olmalıydı, çünkü Tats aniden kızardı ve "Yardım etmek istedim. Zaten küçük bakır için yapabileceğim pek bir şey yoktu. O yüzden zamanımı burada geçirmeye karar verdim" dedi.

"Bakır olanın nesi var?"

Tats'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Yumurtadan çıktığından beri aynı şey. Akli yavaş alışıyor. Vücudu da pek iyi değil. Gözlerinin, burnunun ve diğer yerlerinin etrafındaki parazitleri temizledim. Kıpırdamadı bile. Sanırım bugün diğerlerine yetişmeye çalışmaktan yorgun düştü. Aç olup olmadığını bile anlayamıyorum. O kadar yorgun ki."

Sözleri bir kehanet gibi yankılandı. "Bir geyik öldürdüm," diye patladı.

Sözlerinin ardından gelen şok edici sessizlikte, çabucak ekledi: "Eti geri getirmek için yardıma ihtiyacım var. Her bir ejderhamız için ve biz bakıcılar için de biraz olur. Ama karanlık basmadan kampa dönme istiyorsak, hemen yola çıkmalıyız. Eti buraya getirmek için birkaç kez gidip gelmemiz gerekecek."

Tats, katran kabına, sonra Sylve'nin yüzüne baktı. "Önce bunu bitirmeliyiz," diye karar verdi. "Sonra Sylve ve diğerleri etleri almamıza yardım edebilir. Böylece tek seferde halledebiliriz."

"Ne kadar çok kişi olursa, her ejderha için o kadar az et kalır," diye açıkça belirtti.

Tats, onun böyle düşünmesine şaşırdı. Sylve ise onun başka türlü düşünmesine şaşırdı. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Sylve sessizce, "Gümüş ejderhanın kuyruğunu tek başıma halledebilirim. Sen etini almaya git," dedi.

Thymara pes etti. "Hadi bitirelim, sonra hep birlikte gidelim."

Sylve gözlerini yere indirdi ve çocuksu sesi kalınlaşarak, "Teşekkür ederim. Mercor bugün avladı ve açlık çekmedi, ama sanırım bu onu gerçekten doyurmadı. Balık tutmaya çalıştım, ama çocuklar en iyi yerleri kapmıştı. Yüzbaşı Leftrin yarın sabah her ejderhaya et payı verileceğini söylediğinde, onun için yeterli olacağını ummuştum," dedi.

"Peki, bu ejderhayı tedavi edelim, sonra diğerleri için et getirelim," dedi Thymara pes ederek.

Sıcaklık katranı yumuşatmıştı. Sylve ve Thymara gümüş ejderhanın kuyruğundaki bandajı sıkıca tutarken, Tats bir çubukla katranı sürüyordu. Tats dikkatlice çalışıyordu ve Thymara'ya tüm bandajın katranla kaplanıp ejderhanın kalın kuyruğuna yapıştırılması bir ömür gibi geldi. Sa'ya şükürler olsun ki gümüş ejderha gözünü bile kırpmamıştı. Bu düşünce onu bir an endişelendirdi. En yeteneksiz iki ejderha, her gün daha da

her gün daha yorgun görünüyordu. Bu tempoyu ne kadar sürdürebilirlerdi? Sürdüremezlerse onlara ne olacaktı? Buna bir cevabı yoktu. Zihnini bugünün sorununa geri döndürdü.

Tats, ormanın içinden geçerken neredeyse ona yetişiyordu, yerde değil ağaçların arasında ilerliyordu. Sylve onun arkasında kalmıştı, ama çok da geride değildi. Geri dönüş yolu kolaydı; Skymaw'a etleri sürüklerken bıraktığı izleri takip etmesi yeterliydi. Aşağıdan sesler duyduğunda yolun yarısını kat ettiklerini düşündü. Kalbi sıkışarak ağaç gövdesinden aşağı indi. En kötü korkuları gerçek olmuştu. Graft onun altındaydı. Elk'in arka bacağını sürüklüyordu. Arkasında Boxter ve Kase vardı. Boxter elk'in diğer ön bacağını tutuyordu ve Kase arka bacağın bir kısmını almıştı ama bütün bacağı değil. Birbirleriyle bir şey hakkında konuşuyorlardı, sesleri zaferle doluydu. Sylve ağaçtan atlayıp önlerine çıktığında Graft onun önünde durdu.

O, lafını esirgemedi. "Benim avımı ne yapıyorsun?" Tats'ın ağaçtan hızla indiğini duydu. Graft de duydu. Tats'ın inişini izlemek için yukarı baktı, yüzü aldatici bir şekilde yumuşaktı. "Onu ejderhalara geri götürüyorum . Senin istediğin de bu değil miydi?" Sesinde hafif bir azarlama vardı.

"Ben *kendi* ejderham için geri götürmek istiyordum. Seninki için değil."

Hemen cevap vermedi. Tats'ın yere ulaşış Thymara'nın arkasında pozisyon alması için zaman tanıdı. Bir çırpı yağmuru, kısa bir çılgılık ve ardından Sylve'nin yarı düşüp yarı kayarak yere ulaşmasıyla bir gürültü duyuldu. Sylve yere ulaştığında, Graft ağaçlara bakarak grubun tamamının orada olduğundan emin olmak istercesine başını kaldırdı. Arkasında Boxter ve Kase durmuştu. Boxter şaşkın, Kase ise meydan okurcasına bakıyordu.

Graft'in gözleri onların üzerinde dolaştı. Sanki bir oyun tahtasını inceliyormuş gibi, kim olduklarını ve her birini en iyi şekilde nasıl kullanabileceğini zihninde hesaplıyor gibiydi. Konuştuğunda sesi sakindi, sözleri mantıklıydı. "Öldürdüğünüz canavarın dörtte birini ejderhanıza verdiniz ve geri kalanını burada bıraktınız. Tats'ı almaya gideceğinizi söylemişsiniz. Ama bir bakışta, sizin ve Tats'ın tek seferde taşıyabileceğinizden daha fazlası olduğunu anladım. Sylve'yi de yanınıza alsanız bile bu değişmez! Ben de geri dönüp Boxter ve Kase'yi aldım ve işe koyuldum. Neden kızgın olduğunu anlamıyorum, Thymara. Tats uzun zaman önce bunu savunmuyor muydu? Bana, eti geri getirenlere pay vereceğini söylemiştin. Bana adil gelmişti."

O ise kararından vazgeçmedi. "Ben öyle demedim. Tats'ı da getireceğimi ve avladıklarımızı ikimizin ejderhalarına taşıyacağımızı söyledim. Etin bir kısmını diğer bekçilerin bu akşam yemesi için ayırmayı düşünüyordum. Ama avladıklarımı seninle ya da arkadaşlarınla paylaşmayı teklif etmedim."

Greft şaşırmış, neredeyse incinmiş görünüyordu. "Ama hepimiz arkadaşız, Thymara! Bu kadar küçük bir toplulukta arkadaş olmamamız imkansız. Bir akşam kamp ateşinin başında, daha önce hiç böyle arkadaşların olmadığını söylemiştin! Seni ciddiye almıştım."

Tats arkasında sessizce duruyordu. Ona bakmak istemiyordu; onun kendisinden tavsiye istediğini düşünecekti. Sylve'nin yüzünü de görmek istemiyordu. Greft'in her şeyi çarpıttığını görmüyorlar mıydı? Önce arkadaşlarına bakmak istemek bencillik değildi. Açıkça konuşursa her şey yoluna girecekti. Nefes aldı. "O geyiği kendi başıma öldürdüm, Greft. Etini kiminle paylaşacağıma da ben karar veririm. Tats'ı seçtim. Ve Sylve'yi, çünkü bana yardım etti. Seni, Boxter'ı ya da Kase'yi seçmedim. Etin size yok."

Greft gökyüzüne bakıyormuş gibi yaptı. Kanopiden göremezdi, ama hepsi o akşamın yakında onları karanlığa gömeceğini biliyordu. "Etin çürümesini ya da leşçiller tarafından yenilmesini mi tercih ediyorsun? Orada hala yarıdan fazla geyik eti var, Thymara, üçünüzün bir seferde taşıyabileceğinden fazla, bahse girerim. Ve bir sefer daha gidip getirecek vaktiniz yok. Mantıklı olun, bencil olmayın. Paylaşmak size bir şey kaybetmez. Boxter'ın ejderhası bugün avlanamadı ve Kase'nin bir balığı var ama büyük değil. Hepsi aç."

Sözlerini dikkatli seçmesi gerektiğini biliyordu, ama onun bunu gösterme şekline çok kızmıştı. "O zaman onlar da benim yaptığım gibi ejderhaları için avlanmalılar! Bekleyip benimkini almamalılar! Benim de beslemem gereken bir ejderham var, biliyorsun. Aslında, beslemem gereken iki ejderham var."

"Son gördüğümde ikisi de şişkin karınlarıyla uyuyorlardı," diye cevapladı Greft, sakın bir sesle.

"Benimki öyle değil!" Sylve aniden patladı. "Mercor yemek yedi, ama iyi beslenmedi, şikayet etmeyecek kadar cesur ve asil olmasına rağmen. Tats'ın küçük bakır arkadaşı muhtemelen hiçbir şey yemedi. Onun ete ihtiyacı var, bu tartışmaya değil! Lütfen, eti kampa geri götürüp orada halledemez miyiz?"

"Bana da en akıllıca çözüm gibi görünüyor," dedi Greft aniden. Kase ve Boxter'a baktı. "İkiniz de kabul ediyor musunuz?"

Boxter başını salladı. Kase, bakır rengi gözleri karanlıkta parıldayarak omuzlarını çöktü. Graft tekrar Thymara'ya döndü. "O zaman her şey halloldu. Nehre döndüğünüzde görüşürüz."

"Henüz her şey hallolmadı!" diye bağırdı Thymara, ama Tats sıcak elini omzuna koydu. Elinin ağırlığını hissetti, ama onu yanında olduğunu söylemek için mi, yoksa aptalca bir şey yapmasını engellemek için mi elini koyduğunu merak etti. Tats, Thymara'nın arkasından Graft'e seslendi.

"Nehre döndüğümüzde her şey hallolacak. Hepimiz gece yaklaşıyor ve şu anda tartışarak zaman kaybedemeyiz. Ama her şey hallolmadı, Graft. Etin paylaşılması gerektiğine katılıyorum, ama senin yaptığın şekilde değil."

Graft'in ince dudakları kıpırdadı. Bir gülümseme ya da alaycı bir sırıtış olabilir. "Elbette, Tats. Elbette. Nehirde görüşürüz." Aniden çektiği yükün üzerine eğildi ve Thymara, onun geçmesi için kenara çekilip arkasındaki sıkı çalılırlar arasına girdi. Boxter ve Kase onun arkasında geliyordu ve ikisi de açıkça sırıtiyordu. Kase, yanından geçerken alçak sesle konuştu. "Eğer çalıştıysan etin payını almak adil," dedi.

"Kimse senden iş yapmanı istemedi!" diye bağırdı arkasından. O yürümeye devam etti. "Bu, evini soymak için çok çalıştığı için hırsıza para vermek gibi bir şey!" Sesini yükselterek sözlerini arkasından bağırdı.

"Hayır! Bu, işçilerine hasadın bir payını vermek gibi bir şey!" diye bağırdı. Tats tekrar konuşmadan önce, sadece hasadı almak çalışmak değil, diye belirtmek için nefes aldı. O anda, Tats'ın omzunu hiç bırakmadığını fark etti, çünkü "Şimdi değil, Thymara. En önemli şeye odaklan. Gece çökmeden o eti nehre geri götürmeliyiz. Ve böcekler daha da kötüleşmeden."

"Parazitler!" diye bağırdı arkalarından ve sonra arkasını döndü. "Et bu tarafta. Ya da ondan geriye kalanlar!" Öfkeyle ormanın içinden yürüdü.

Tats haklıydı. Acı veren küçük haşereler çoktan etraflarını sarmaya başlamıştı. Yağmur Ormanı'nda ısırğan böcekler hiç eksik olmazdı, ama akşamları her zaman sürü halinde ortaya çıkarlar. En azından hırsızlar, takip etmeleri için daha iyi bir iz bırakmışlardı. Yürürken bağırp çağırmak istedi, ama nefesini sakladı.

Cesede vardıklarında, birkaç küçük leşçilin kaçıştığı seslerini duydu. En küçük olanlar, karıncalar ve böcekler, çoktan ziyafete akın etmişlerdi ve insanların gelişinden hiç etkilenmemişlerdi.

insanların gelişinden hiç etkilenmemişlerdi. Elk'in cesedinin üzerine üşüşerek, çiğ etin açıkta olduğu her yerde siyah, parıldayan yığınlar oluşturdular.

Tats küçük bir balta getirmeyi düşünmüştü. Her vuruşta bıçak kan ve et parçaları sıçradığı için iş çok pis oldu, ama balta ve bıçağıyla, geyiğin geri kalanını tek başına yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde parçalara ayırdılar. Bunu yaparken homurdandı. Graft ve arkadaşları geyiğin en kolay parçalarını almışlardı. Başını ve boynunu kesip ayırdılar, sonra gövdeyi kaburga kafesi ve butlara böldüler. Gövdeyi keserken koku yayıldı. Bağırsaklar dökülüp sarkıyordu; bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Onları bırakabilirlerdi, ama Thymara, ejderhalar için bunların bir lezzet olduğunu biliyordu.

Tats da daha fazla ip getirmişti. Her zaman bu kadar hazırlıklı olması neredeyse can sıkıcıydı. Az konuşup hızlı çalışıyorlardı. Thymara, içinden kaynayan öfkesinin işine engel olmasına izin vermemek için yaptığı işe odaklanmaya çalıştı. Tats her zamanki sessiz ve yetkin haliyle, sadece işiyle ilgili konuşuyordu. Sylve, operasyonun kenarında duruyor, istendiğinde yardım etmek için araya giriyor, ama Thymara'yı rahatsız etmeye başlayan bir şekilde sessiz kalıyordu. Kan ve koku kızı rahatsız ediyor mu diye merak etti.

"Sylve, iyi misin? Bazı insanlar bu tür şeyleri yapamaz. Mideleri bulanır. Eğer geri çekilmek istersen, söyle yeter."

Sylve'nin başını salladığını gördü, saçları pembe kafa derisinin etrafında çılgınca uçuşuyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı, sanki orada olmak istemiyor ama kendini oradan koparamıyormuş gibi.

"Bence," dedi Tats, her bir et parçasına ip kayışları bağlarken homurdanarak, "Gref'in sözleri... Sylve'yi rahatsız etti. O, etin bir kısmını almasına kızdın mı diye merak ediyor. Ben bu düğümü bağlarken şunu tutar mısın?"

Kız aniden yüzünü çevirdi, incinmişliği o kadar belliydi ki Thymara'yı derinden etkiledi. "Sylve! Tabii ki hayır! Seni bu işe yardım etmeye ben davet ettim ve elbette etin bir kısmını hak ediyorsun. Gümüşü halledeceğimi söylemiştim ama bu görev sana kaldı. Gelmesen bile, ejderhanın ete ihtiyacı olduğunu söyleseydin sana yardım ederdim. Bunu biliyorsun."

Sylve kanlı ellerini yanağına götürüp sildi, sonra Thymara'ya döndü. Thymara yüzünü buruşturdu. Yüzü o kadar pul pul olmuşken ağladığında canının acıdığını biliyordu. Sylve burnunu çekti. "Onların hırsız olduğunu söyledin," dedi boğuk bir sesle. "Peki ben onlardan ne farkım var?"

"Farklı çünkü sen istemeden almadın! Farklı çünkü sen bana gümüş ejderhayla yardım ediyordun, başka bir nedenin yoktu, sen böylesin. Farklı çünkü sen almadan önce veriyorsun. O üçü kendi ejderhalarından başka hiçbir ejderhayı umursamıyor."

Sylve tuniklerinin ön kenarını kaldırıp dağınık yüzünü sildi. Tuniklerin koruyucu altından konuştu. "Bu bizim durumumuzdan ne farkı var? Biz sadece kendi ejderhalarımızı beslemekten bahsediyoruz."

"Ama anlaşma böyleydi!" Thymara neredeyse patlayacaktı. "Hepimizin imzaladığı anlaşma böyleydi. Her birimiz bir ejderhadan sorumlu olacağımızı söyledik. Ve şimdi buradayız, her birimizin endişelenecek *iki* ejderhası var. Bilgisiz serseriler gelip, zor kazandığımız eti çalmadan. Onlar bunu yanlarına bırakmayacağız!" Konuşurken Thymara, Tats'ın yaptığı geçici koşum takımına kollarını soktu. O, göğüs kafesi olan cesedin ön kısmını aldı. Tats ise ağır arka kısmı kendine aldı. Tek kelime etmeden, küçük Sylve'nin baş ve boynu sürükleyeceğini kararlaştırdılar. Onların taşıdıklarından daha hafifti, ama yine de çalılık ve bataklık içinden nehre geri götürmek kolay bir yük değildi.

"Aslında, bence muhtemelen yapacaklar." Tats yüküne yaslanarak onu takip ederken konuştu. Sylve, çalılıkların arasında açılan patikadan yararlanarak en son geldi.

"Ne olacak?"

"Bundan paçayı sıyracaklar. Az önce konuştuğumuz şey. Greft, Kase ve Boxter senin etini alıp paçayı sıyracaklar."

"Hayır, yapmayacaklar! Herkese anlatacağım!"

"Biz geri dönene kadar, herkese kendi hikayelerini anlatmış olacaklar. Ve bugün ejderhalarından avlanamayan herkes, senin de herkese anlatmanın mantıklı olacağına inanacak." Daha yumuşak bir sesle bir şey daha ekledi.

"Ne?" diye sordu kız, durup ona bakmak için geri döndü.

"Dedim ki," dedi meydan okurcasına, kulakları biraz kızararak, "bir bakıma bu mantıklı olurdu."

"Ne? Ne diyorsun? Avlanıp öldürme işinin hepsini ben yapayım, sonra da herkese dağıtayım mı?"

"Çekmeye devam et. Gece yaklaşıyor. Evet, dediğim şey bu. Çünkü sen iyi bir avcısın, muhtemelen en iyisi. Eğer avlanmakta özgür olsaydın ve herkes eti kesip taşımak zorunda olsaydı,

çok daha fazla av yakalayabilirdin. Ve tüm ejderhalar gerçek bir yemek yeme şansına sahip olurdu."

"Ama Skymaw daha az alır! Çok daha az. Bugün neredeyse bir elk'in yarısını almalıydı. Senin yöntemine göre, on beşinde birini alır. O kadarla açlıktan ölür!"

"Herkesin avladığının on beşinde birini alır. Sen en iyi avcımız olabilirsin, ama tek avcımız değilsin. Bir düşün, Thymara. Sen varsın, üç profesyonel avcı var, geri kalanlarımız da balık tutmakta ve küçük avlarda fena değiliz. Her ejderha her gece en azından bir şeyler yiyebileceğinden neredeyse emin olur."

Etleri ormanda sürüklerken terlemeye başlamıştı. Hava kararmaya başlamıştı ve sivrisinekler ve tatarcıklar onu bulmuştu. Öfkeyle alnını silip boynunun arkasını tokatladı ve ısrarcı kan emicilerin yarısını ezdi. "Graft'ın tarafını tuttuğuna inanamıyorum," dedi acı bir şekilde.

"Ben tarafını tutmuyorum. Kendi tarafımı tutuyorum. Temelde, bana teklif etmeye hazır olduğun anlaşma, sadece herkesi kapsayacak şekilde genişletilmiş hali."

Sessizce yükünü çekmeye devam etti, eğilmiş dalları iterek ilerledi ve ayağı kayıp çamura batık her seferinde dişlerini sıktı. Sylve'nin her kelimesini duyabildiğinin acı farkındaydı. Tats'a bunun farklı olduğunu, onun arkadaşı ve müttefiki olduğunu ve onunla paylaşmanın sorun olmadığını söyleyemezdi. Bu gece Sylve ile paylaşmaktan rahatsız olduğu için değil; kız, yaralı gümüş ejderhaya bakmak için elinden geleni yapmıştı. Bir bakıma, Thymara, ikisi de yaratık için ellerinden geleni yapmaya karar verdikleri için artık onun ortağı olduğunu düşünüyordu. Bir an sonra, Sylve'nin tek bir ejderhayı bile hayatta tutma şansının çok az olduğunu, gümüş ejderhaya yardım etmeye gönüllü olmasının ise imkansız olduğunu bildiğinin farkına vararak rahatsız oldu. Belki de kıza yardım borcu vardı. Bu düşünce onu rahatsız etti. Kimsenin kendisine bağımlı olmasını istemiyordu, yardım borcu olduğu birini ise hiç istemiyordu. Peki ya Rapskal? Eğer küçük Heeby için et isterse, hayır diyebilir miydi? Her gün teknesinde ona yardım ediyordu ve işin en az yarısını o yapıyordu. Ona ne borcu vardı? Tats tam da yanlışı anda konuştu.

"Bir süre liderliği ben alayım mı?"

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi. Hayır, kimsenin onun için bir şey yapmasını istemiyordu. Çünkü o zaman onlara ne borçlu kalacağını kim bilebilirdi?

Daha fazla bir şey söylememesi gerektiğini bilmeliydi. Ama birkaç saniye sonra, alçak sesle sordu: "Peki, kampa döndüğümüzde ne yapacaksın?"

O da bu soruyu kendi kendine düşünmüştü. Onun bu soruyu sorması, kararsızlığını gidermesine yardımcı olmadı. "Ya hiçbir şey yapmazsam? Bu beni korkak yapar mı?"

Bir süre sessiz kaldı. Kız, boynunun arkasındaki sivrisinekleri kovmak için ellerini kulaklarına vurdu ve ısrarla vızıldayan sivrisinekleri uzaklaştırmaya çalıştı. "Bence mantıklı olanı yaparsın," dedi adam sessizce.

Sylve'nin konuşması Thymara'yı şaşırttı. "Bir şey söylersen seni bencil gösterir. Herkesi sana düşman eder. O gece Tats'a yaptığı gibi. Onun bizden biri olmadığını söyledi. Kız nefes nefeseydi. Sözleri kısa ve kesik kesikti. Thymara, Sylve'nin sandığı gibi küçük bir kız olmadığını hızla fark ediyordu. Daha küçüktü, ama dinliyor ve duyduklarını düşünüyordu. "Ah! Aptal dal!" diye şikayet etti aniden ve devam etti, "Graft de öyle. Çok iyi biri gibi görünebilir, ama içinde kötü bir tarafı var. Herkes için iyi şeyler istiyor gibi konuşur. Değişiklik diyor. Ama sonra başka halleri var. Ve onun içinde kötü bir taraf olduğunu görüyorsun. Beni korkutuyor. Bir keresinde benimle uzun uzun konuştu ve, şey, bazen ondan uzak durmanın en güvenli yol olduğunu düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise onun arkadaşlarından biri olmanın bir yolunu bulamazsam, bunun en tehlikeli şey olacağını düşünüyorum."

Nefes alıp verme sesleri, yüklerinin çarpma ve sürtünme sesleri ve ormanın normal gece sesleri dışında sessizlik hakim oldu. Böcekler Thymara'nın başının etrafında vızıldıyordu, neredeyse kafasının içinde vızıldayan düşünceler kadar çıldırtıcıydı. Thymara, Graft'in Sylve ile "konuşmasında" ne söylediğini merak etti. Bildiğinden korkuyordu ve yeni bir öfke hissetti. Tats, ikisinin hayallerini bozdu. "Ben de aynı nedenlerden dolayı ondan korkuyorum. Bir neden daha var. Onun planları var. O sadece para için ya da macera gibi görüldüğü için kötü bir işi kabul eden biri değil. Tüm bunlar hakkında bir şeyler düşünüyor."

Thymara başını salladı. "Kuralları değiştirebileceği bir yer yapmak istediğini söylüyor."

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler, her ikisi de bunu düşünerek. Sonunda Tats yumuşak bir sesle, "Kurallar bir nedeni için vardır," dedi.

"Bizim kuralımız yok ki," diye araya girdi

Sylve. "Tabii ki var!" diye itiraz etti Thymara.

"Hayır, yok. Evimizde anne babamız vardı. Ya da Yağmur Vahşi Konseyi ve Tüccarlar, her birinin ne yapılacağına ya da yapılmayacağına dair oy hakkı vardı. Ama biz hepsini geride bıraktık. Sözleşmeler imzaladık, ama gerçekte kim sorumlu? Kaptan Leftrin değil. O sadece gemiden sorumlu, bizden ya da ejderhalardan değil. Öyleyse kuralları kim koyuyor? Kim uyguluyor?"

"Kurallar her zaman olduğu gibi," diye cevapladı Thymara inatla, ama kızın olayları kendisinden daha net gördüğüne dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Graft değişikliklerden bahsederken, hayatları boyunca kabul ettikleri kuralları değiştirmekten başka neyi kastetmiş olabilirdi? Ama bunu yapamazdı. Yapabilir miydi?

Önlerinde ağaçların arasından ışık sızıyordu, Yağmur Vahşi Ormanı'nın solan akşam ışığı. Bir şekilde bacakları hızlanmak için güç buldu.

"Hey! Hey! Nereye gittin? Hepimiz senin için endişelenmeye başlamıştık! Avcılar geldi ve bir sürü nehir domuzu getirdi. Görmelisin, Thymara! Herkesin paylaşması için bir tanesi şişte pişiyor ve ejderhalar da yarım domuz aldılar. Hey! Neyi sürüklüyorsun? Bir şey mi öldürdün?"

Rapskal, yaşının yarısı kadar bir çocuk gibi zıplayıp hoplayarak gelmişti. Thymara'nın yanına gelince aniden durdu ve onun sürüklediği eti izlemeye başladı. "O şey neydi?"

"Bir geyik," diye kısa bir cevap verdi.

"Bir geyik. Çok büyük! Şanslıymışsın. Graft de bir tane yakaladı. Eti herkesle paylaşmak için getirdiğini söyledi, ama et kirli ve parçalanmıştı, sonra avcılar nehir domuzunu getirip büyük bir ateş yaktılar, Graft'in geyiği ejderhalardan birine yem oldu. Heeby'yi görmelisin! Bugün o kadar çok yedi ki, sanki karnına bir ejderha dolanmış gibi. Doyduğunda horluyor. Duyman lazım, inanamazsın!" Rapskal neşeyle güldü. Thymara'nın omzuna vurdu. "Döndüğüne sevindim, açlıktan ölüyorum. Seni bulup payına düşeni aldığından emin olana kadar yemek yemek istemedim!"

Ormanın içinden çıkıp, uzun sazlıkların bulunduğu çamurlu kıyıya vardılar. En azından Thymara oradan ayrıldığında sazlıklar uzundu. Ejderhalar ve bakıcılarının faaliyetleri çoğunu ezip geçmişti. Bulundukları yerden, hoş geldiniz lambalarıyla barge kolayca görünüyordu. Bir kamp ateşi yanıyordu; alevlerin silüetinde nehir domuzu parçaları şişlere geçirilmişti. Tats takdirle kokladı ve sanki

cevap olarak midesi guruldadı. Hepsi güldü. Thymara'nın öfkesi azaldı. Öfkesini bir kenara bırakabilir miydi acaba? Eğer bırakırsa, bu Graft'in ondan bir şey kazandığı anlamına gelir miydi?

"Hadi gidip yemek yiyelim!" Rapskal onları acele ettirdi.

"Yakında," diye söz verdi Thymara. "Önce bu eti hala aç olan ejderhalara vermeliyiz. Ve Tats'ın bakır ejderhasını da kontrol etmeliyiz. Fazla yemediğini söylemişti."

"Ben ateşe gidiyorum. Sizi bulmak için ayrılmıştım. Hey, avcılardan biri, Carson, arp çalıyor ve mavnalardan bir kadın da flüt çalıyor. Az önce birlikte müzik yapıyorlardı. Yemekten sonra müzik dinleyebiliriz. Çamur izin verirse dans bile edebiliriz." Aniden durdu ve yüzünde yavaşça geniş bir gülümseme yayıldı. "Bu, hayatının en güzel anı değil mi?"

"Git tadını çıkar, Rapskal," diye onu teşvik etti Tats.

Rapskal, Thymara'ya baktı. "Açlıktan ölüyorum," itiraf etti, ama sonra sordu, "Sen de yakında geliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki gelirim. Git yemek ye."

Başka bir uyarıya gerek yoktu. Onları bırakıp koşarak uzaklaştı. Thymara, ateşin etrafında toplanan bekçilerin arasına karışan onun kaçan gölgesini izledi. Birinin yorumuna kahkahalar yükseldi. Ateşe bir parça odun atıldı ve karanlık gökyüzüne göz kamaştırıcı bir kıvılcım fişkırdı.

"Harika bir gece olabilir," dedi Sylve sessizce. "Bu gece, sohbet, yemek ve müzikle."

Thymara içini çekip pes etti. "Bunu mahvetmeyeceğim, Sylve. Bu gece kimseye geyik eti ve Graft hakkında bir şey söylemeyeceğim. Sadece tartışmacı ve bencil gibi görünürüm. Bu gece, bol yemek ve müzikle geçireceğimiz ilk gecemiz. Graft'le olan kavgam başka bir zamana kalır."

"Öyle demek istemedim," dedi kız aceleyle.

Ama ne demek istediğini söylemeyince Tats, "Bu eti ejderhalara götürelim ve ateşin başına diğerlerinin yanına gidelim," diye ekledi.

Skymaw karnı şişmiş, derin uykundaydı. Fente uyandı, Tats'ın getirdiği eti aldı, ama sonra çenesini etin üzerine koyarak uykuya daldı. Mercor uyanıktı. Altın ejderha tek başına durmuş, ateşe ve onu bulan bekçilere bakıyordu. Sylve'nin ona et getirdiği için memnun görünüyordu. Ona teşekkür etti, bu Thymara'yı şaşırttı, sonra da herkesi memnun ederek

. Büyük çeneleri ve keskin dişleri, hayvanın kafatasını parçaladı. Ağzını kapattı ve geyiğin kafası ıslak bir sesle ezildi. Onu çiğnemek üzere bırakıp bakır ejderhayı aramaya gittiler.

Onu gümüş rengi ejderhanın yakınında buldular. Gümüş rengi ejderha uyuyordu, bandajlı kuyruğu şişmiş karnının etrafına kıvrılmıştı. Bakır rengi ejderha onun yanında uzanmıştı. Ama Thymara'ya onun duruşu normal gelmedi. Tats bunu dile getirdi. "Uyumak için kıvrılmak yerine düşmüş gibi görünüyor." Ejderhalar arasında tek başına, zayıf ve boş görünüyordu. Başı ön ayaklarının üzerinde yatıyordu. Nefesi hırıltılıydı, gözleri yarı kapalıydı. "Hey, Copper," dedi Tats yumuşak bir sesle. Ejderha ona tepki vermedi. Elini ejderhanın başına koydu ve kulak deliklerinin etrafını nazikçe kaşıdı. "Daha önce bunu seviyor gibiydi," diye açıkladı Tats. Ejderha küçük bir homurtu sesi çıkardı ama kıpırdamadı.

Thymara geyik parçasını sürükleyerek bakırın önüne getirdi. "Aç mısın?" diye sordu küçük ejderhaya ve kendini bu düşüncüyü ona bilerek aktarırken buldu. "Burada et var. Hepsi senin için. Geyik eti. Kokla. Kan kokusu alıyor musun?"

Ejderha daha derin bir nefes aldı. Gözleri daha da açıldı. Etin üzerine çekinerek yaladı ve sonra başını kaldırdı. "İşte böyle. Et senin için," diye cesaretlendirdi Tats. Thymara, ejderhadan bir yanıt yankısı duyduğunu sandı. Tats geyiğin yanına diz çöktü ve kemer bıçağını çekti. Eti birkaç kez kesti. Sonunda bıçağını kınına soktu ve geyiğin göğüs kafesinin içine uzandı. Bağırsakları çıkardı ve kanlı elini ejderhanın burnuna sürdü. "İşte. Kokluyor musun? Bu senin için et. Ye."

Ejderhanın dili hareket etti ve burnunu temizledi. Sonra bir titreme onu sardı. Tats, ejderha başını uzatıp sarkan bağırsakları ağzına almak üzereyken elini geri çekti. Yemek yerken küçük homurtular çıkardı ve her lokmada güçleniyor gibiydi. Onlar yanından ayrıldıklarında, ön ayaklarını geyik leşine dayamış, et ve kemikleri ağzına tıkıyordu. Hepsini bir lokmada yutuyor gibiydi.

"En azından şimdi yiyor," dedi Thymara, ateşin yanına doğru uzaklaşırken. Kızaran etin kokusu ağzını sulandırıyordu. Aniden çok acıkmış ve çok yorgun hissetti.

"Hayatta kalacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Tats onu suçladı.

"Bilmiyorum. Ejderhalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Benim Mercor'um yaşayacak," dedi Sylve ciddiyetle. "Bu yolculukta ölmek için çok uzaklara geldi ve çok şey yaşadı."

"Umarım haklısındır," dedi Thymara teselli edici bir şekilde. "Ben haklıyım," diye ısrar etti Sylve. "Bana öyle söyledi."

"Keşke benim ejderham da benimle böyle konuşsa," dedi Thymara kıskançlıkla.

Sylve cevap veremeden, Rapskal karanlıktan ortaya çıktı. Yüzü yağdan parlıyordu ve elinde kalın bir et parçası vardı. "Bunu sana getirdim, Thymara. Denemelisin! Çok lezzetli!"

"Geliyoruz," diye onu rahatlatmıştı Tats.

"Kaptan Leftrin, bu gece hepimizin güvertede uyuyabileceğimizi söyledi!" Rapskal onlara haber verdi. "Kuru yatak, sıcak yemek... Bu gece daha iyi ne olabilir ki?"

Ateşin etrafındaki çemberde, kıvılcımlar gibi ani ve parlak bir müzik birdenbire geceye yayıldı.

Dua Ayının 2. Günü

Tüccarların Bağımsız İttifakının 6. Yılı
Erek, Kuşların Koruyucusu, Bingtown Detozi,
Kuşların Koruyucusu, Trehaug

Detozi,

Son zamanlarda yaşadığınız zorluklar için özür dilerim. Yüz kilo sarı bezelye gönderiyorum. Nemden uzak tutun, ıslandığında çabuk bozulur. Kuşlarınıza daima kuru olarak verin. Aynı gönderide, Kingsly'nin soyundan gelen, bir erkek ve bir dişi olmak üzere iki tane iyi gelişmiş yavru gönderiyorum.

Erek

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KARARLAR

Üç gün boyunca, nehir yukarı doğru yolculukları Leftrin'in umabileceğinden çok daha iyi geçmişti. Başlangıçları biraz zorlu olmuştu, doğru, ama işler kısa sürede yoluna girmişti. Ejderhalar ilk avlarını yakalamışlardı ve bu, canavarların davranışlarında belirgin bir değişiklik yaratmıştı. Hâlâ avcılar ve bakıcılarının avladıklarıyla besleniyorlardı, ama artık avlanabildiklerini bilen ejderhalar her gün avlanmaya çalışıyorlardı. Başarıları düzensizdi, ama kendi başlarına yakalayıp öldürdükleri her av, insan arkadaşlarının yükünü hafifletiyordu. Genç bakıcıları her av için onları bolca övüyordu ve ejderhalar bu övgülerle kendilerini şımartıyorlardı.

Tarman'ın korkuluğuna yaslanarak gemisini ve onu okşayan nehri dinledi. Sert elleriyle ağır bir sabah çayı bardağını tutuyordu. Alise'nin odasından gelen küçük seslerden, onun uyanık olduğunu ve giyindiğini anladı. Aklını bu sürecin ayrıntılarına takmak istemiyordu. Kendini işkence etmeye gerek yoktu. Yakında ortaya çıkacağını umuyordu. İkisi de erken kalkardı ve o, bu şafak anlarını, akşamları geçirdikleri samimi sohbetlerden neredeyse daha çok seviyordu. Akşamlar yemek, kahkaha ve müzikle harikaydı, ama onu her zaman avcılarla ve her zaman ortalıkta olan Sedric ile paylaşmak zorundaydı. Bellin flütünü, Carson da arpını çaldığında, Alise'in gözleri sadece ikisindeydi. Carson'ın büyük üzüntüsüne, Jess, Leftrin'in eski dostu kadar iyi bir avcı olduğunu kanıtlamıştı. Leftrin'e göre, Jess'in de Alise'ye gözü vardı. Adam harika bir hikâye anlatıcısıydı, çünkü sert ifadesinin ardında kendini her hikâyenin kahramanı yapma ve herkesi, hatta ekşi suratlı Sedric'i bile güldürme yeteneği vardı.

Sedric'i bile güldürmeyi başarabiliyordu. Akşamlar şarkılar ve hikayelerle keyifli geçiyordu, ama Alise'nin ilgisini paylaşmak zorundaydı.

Sabahları ise Alise'ye tamamen kendisinin oluyordu, çünkü ekibi o saatlerde en acil sorular dışında ona yaklaşmamayı öğrenmişti. Kısa bir nefes aldı, iç geçirdi ve kendini gülümserken buldu. Doğrusu, onu bekleme heyecanı bile hoşuna gidiyordu.

Dün gece kamp yeri önceki geceler kadar ıslak değildi ve o, bekçilerin ejderhalarıyla birlikte karada uyuyabileceklerini önermekten çekinmemiştir. Yıllar önce şiddetli bir sel felaketinde nehir, çakıl ve kumu bir araya getirerek kompakt bir kumsal oluşturmuştu. Orada uzun otlar ve genç ağaçlar büyümüş, bekçilerin ve ejderhalarının keyif alabileceği alışılmadık derecede güneşli bir ormanlık alan oluşturmuştu. Yıllar geçtikçe ağaçlar büyüyecek ve burası yağmur ormanlarının bir parçası haline gelecekti. *Ya da, bir sonraki fırtına seliyle tamamen yok olabilirdi.* Şu anda, nehrin seviyesinin biraz üzerinde bulunan çimenli bir alana bakıyordu. Ejderhalar orada uzanmış, derin uykudaydılar. Bakıcıları mavi battaniyelere sarılmış, aralarında dağılmışlardı. Dün geceki odun ateşinin kalıntıları, masmavi gökyüzüne ince mavi dumanlar gönderiyordu. Henüz hiçbir kırıdamıyordu.

Ejderhalar ve bakıcıları, tanıdığı kısa sürede büyük bir değişim geçirmişti. Bakıcılar, uyumsuz bir topluluk olmaktan çıkmış, uyumlu bir topluluk oluşturmaya başlamıştı. Çoğu zaman coşkuluydular, erkek çocuklar küstah ve vahşiydi. Birbirlerine su sıçratıyor, birbirlerine meydan okuyor, erkek çocukların yapacağı gibi gülüyor ve bağırıyorlardı. Kısa yolculukları boyunca bile, erkekler her gün kürek çekerek kaslarını geliştiriyorlardı. Kızlar, geçirdikleri değişimler konusunda daha az gürültücü ve gösterişçiydi, ama aynı belirtiler onlarda da vardı. Erkekler onların dikkatini çekmek için rekabet ediyordu ve bazen bu rekabet gerçekten sertleşiyordu. Kızlar ise ejderhalar gibi erkeklerin ilgisinden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Çok farklı şekillerde de olsa, kendilerini süsleyip flört ediyorlardı.

Sylve hâlâ çocuk sayılırdı. Tats'ın dikkatini çekmeye kararlıydı. Onun peşinden bir oyuncak gibi takılıyordu. Dün, saçlarına kırmızı çiçekler örmüştü, sanki onların parlaklığı pembe pullu kafa derisini gizleyebilecekmiş gibi. Leftrin genç adama hak verdi. Ona karşı nazikti, ama bu kadar genç bir kıza yakışır şekilde onu uygun bir mesafede tutuyordu.

Buna karşılık, Jerd her saat başı hoşlandığı genç adamı değiştiriyor gibiydi. Greft ona ilgisiz bir şekilde kur yapıyordu. Leftrin, onun teknesini Jerd'in teknesinin yanına yanaştırıp sohbet ederek onun dikkatini çekmeye çalıştığını izlemişti. Ancak gün boyunca Jerd, önlerindeki ejderhalara yetişmek için acele etmekle kalmamış, küçük teknesini yakalayabildiği kadar balıkla doldurmaya da odaklanmış gibiydi. Veras'a kendini adamıştı, her akşam onu tımarlıyordu, ta ki küçük yeşil ejderhanın altın benekleri koyu yeşil bir kumaş üzerinde parılayan altın parçacıkları gibi görünene kadar. Akşamları, çobanlar nehir kıyısındaki ateşin etrafında toplandığında, Jerd diğer kızlarla birlikte oturur ve genç erkeklerin onun yanındaki yeri kapmak için yarışmasına izin verirdi. Leftrin, bunun nereye varacağını merakla düşünürken, onları izlemek onu gülümsetiyordu.

Rain Wilds'ta doğan insanlarla pek ilgisi olmamıştı. Çoğu, doğdukları gün ormana geri veriliyordu, çünkü Rain Wild tüccarları, bu kadar deforme doğanların ya erken ölümleriyle ebeveynlerinin kalbini kıracaklarını ya da hayatta kalamayacak ikinci nesil deforme çocuklar doğuracaklarını uzun zamandır fark etmişti. Yağmur Vahası sert bir yerdi. Aile soyunu devam ettiremeyecek bir çocuğa sevgi ve yiyecek vermektense, onu hemen bırakıp yeni bir hamilelik denemek daha iyiydi. Son zamanlarda dövme insanlarının gelmesi, Yağmur Vahası nüfusuna yeni bir soluk getirmişti, ancak on yıllar boyunca doğum oranları ölüm oranlarını sadece biraz aşmıştı.

Alise hâlâ ortalarda yoktu. Nehir kıyısında Lecter ayağa kalkmıştı. Battaniyesine sarılmış, ateşin közlerine doğru yürümüş ve dün geceki odunların uçlarını ateşe atıyordu. Küçük bir alev sıçradı ve çocuk çömelerek ellerini ateşe uzattı. Warken gözlerini ovuşturup pullu boynunu kaşıyarak ona katıldı. Son birkaç gün içinde cildi bakır rengi bir parıltı almıştı, sanki kırmızı ejderhasına yakışır gibi. Lecter'a sıcak bir şekilde selam verdi. Lecter, Warken'ı güldüren bir şey söyledi, Leftrin'in kulaklarına net bir şekilde ulaşan, içten bir çocuk kahkahası.

Leftrin, bebekken terk edilmesi gereken gençleri izlerken, eski geleneklerin bilgeliklerinden neredeyse şüpheye düştü. Garip görünseler de, yeterince dinç görünüyorlardı. Erkekler ve kızlar için de iyi dileklerde bulundu, ancak aralarında aşkın filizlenmesini istemiyordu. Böyle insanların üremesine izin vermek, Rain Wild geleneklerine aykırı olurdu. Şu ana kadar,

suç. O, bu durumun böyle kalmasını umuyordu, ancak Rain Wild kurallarını onlara karşı uygulamakla yükümlü olup olmadığını tedirgin bir şekilde merak ediyordu. "Tarman, kimse bana bunun sözleşmenin bir parçası olduğunu söylemedi. Bizi hayatta tutan kurallara uymak herkesin görevi olduğunu biliyorum. Ama büyükbabam bana herkesin görevi kimsenin görevi değildir derdi. O yüzden bu görevi üstlenmezsem belki suçlanmam."

Gemiden cevap gelmedi. Beklememişti. Güneş ılık, nehir sakın akıyordu. Tarman da kaptanı kadar bu kısa molanın tadını çıkarıyor gibiydi. Leftrin tekrar Alise'nin odasına baktı. Sabır. Sabır. O bir hanımefendiydi ve hanımefendiler her sabah güne başlamadan önce hazırlanmak için zaman ayırırlardı. Sonuç buna değirdi.

Arkasından bir ses duydu ve ona günaydın demek için döndü. Hoş geldin sözleri dudaklarında dondu. Sedric, her zamanki gibi şık, güvertede sessizce ona doğru yürüyordu. Leftrin onu kıskançlık ve nefret arasında gidip gelirken izledi. Sedric'in saçları kusursuzca taranmıştı, gömleği beyaz, pantolonu fırçalanmış ve botları temizdi. Tıraş olmuştu ve sabah havasında hafif baharatlı bir koku vardı. O, bir erkeğin hayal edebileceği en kötü türden bir rakipti. Her gün kusursuz bir şekilde bakımlı olmasının yanı sıra, tavırları da kusursuzdu. Onunla karşılaştırıldığında, Leftrin kendini domuz gibi ve cahil hissediyordu. İşte bu yüzden ondan nefret ediyordu. İkisi Alise'nin yanında olduğunda, Alise ikisini karşılaştırıyordu ve Leftrin her zaman onun gözünde yetersiz kalıyordu. Bu tek başına o adamdan nefret etmek için yeterli bir sebepti. Ama dahası da vardı.

Sedric'in Leftrin ve adamlarına karşı gösterdiği kusursuz nezaket, onlara duyduğu küçümsemeyi gizleyemiyordu. Leftrin bunu daha önce de görmüştü; her gemi faresi görmüştü. Her zaman denizcileri gördükleri anda, denizcilerin geleneksel olarak sahip olduğu kötü şöhretle damgalayan insanlar olurdu. Sonuçta, tüm denizciler sarhoş, cahil serseriler değil miydi? Gemiye bindikten sonra, yolcular Leftrin ve adamlarının kaba ve bazı yönlerden eğitimsiz olsalar da, işlerinde becerikli ve yetkin olduklarını fark edince bu küçümseme genellikle ortadan kalkardı. Yolcular gemide var olan kardeşlik duygusunu görürlerdi ve genellikle yolculuk bitmeden ilk küçümsemeleri kıskancağa dönüştürdüler.

Ama Sedric'in onlardan biri olmayacağını çoktan anlamıştı. Adam, üstün konumuna ve Leftrin hakkındaki kötü düşüncelerine, sanki fırtınadan sonra denizde yüzen tek enkaz parçasıymış gibi sıkı sıkı sarılmıştı. Ama sert ifadesi ve

soğuk bakışları, denizciler hakkındaki genel görüşüne dayanmıyordu. Leftrin çenesini sıktı. Bu züppe, onunla erkek erkeğe konuşmak niyetindeydi. Kaptan kahvesinden bir yudum daha aldı ve kıyıya bakakaldı. Giderek daha fazla gardiyan hareketlenmeye başladı. Yakında yola çıkma vakti gelecekti. Bugün Alise ile özel bir konuşma yapamayacaktı, sadece Sedric ile hoşuna gitmeyecek daha fazla konuşma yapacaktı.

Korkuluğa doğru yürüdü. "Günaydın, Kaptan." Ses tonu, buna pek inanmadığını gösteriyordu.

"Günaydın, Sedric. İyi uyudun mu?" "Aslında, hayır."

Leftrin iç çekmeyi bastırdı. Bu adamın her türlü nezaketi fırsat bilip şikayetlerini dile getirmek için kullanacağını bilmeliydi. Leftrin, "Öyle mi?" diye cevap verdi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Hala biraz sıcaktı ama aniden kahveyi olabildiğince çabuk bitirip yeniden doldurmak için bahane uydurarak adamdan uzaklaşmaya karar verdi.

"Evet, öyle," diye cevapladı Sedric, neredeyse alaycı bir şekilde, sözlerine aristokrat bir telaffuz ekleyerek.

Leftrin kahvesinden bir yudum daha aldı ve saldırmaya karar verdi. Pişman olacağından emindi, ama burada durup Sedric'in saçmalıklarını dinlemekten daha az pişman olacaktı. "Sıkı çalışmayı denemelisin. İnsana uyku gelir."

"Belki de vicdanını temizlemelisin. Ama belki de vicdanın olmadığı için iyi uyuyabiliyorsundur."

"Vicdanımda hiçbir şey yok," diye yalan söyledi Leftrin.

Sedric, tükürmek üzere olan bir kedi gibi görünüyordu. Omuzlarını kaldırdı. "O zaman bir kadının evlilik yeminini hiçe saymak seni rahatsız etmiyor mu?"

Bu sözleri cevapsız bırakamazdı. Sedric'e döndü, omuzlarının ve boynunun şişmeye başladığını hissetti. Sedric geri adım atmadı, ama hızla hareket etmeye hazır olmak için ağırlığını kaydırdığını gördü. Leftrin sakın konuşmaya zorladı kendini. "Sen, senin hor görmene layık olmayan bir hanımefendiyi aşağılıyorsun. Alise evlilik yeminini ihlal edecek hiçbir şey yapmadı. Ben de onu yanlış bir şey yapmaya ikna etmeye çalışmadım. O yüzden, az önce söylediklerini bir daha düşünsen iyi olur. Böyle sözler büyük zarar verebilir."

Sedric gözlerini kısarak ama sakın bir sesle konuştu. "Sözlerim gördüklerime dayanıyor. Alise'ye uzun yıllara dayanan dostluğumuzdan dolayı derin bir sevgi besliyorum. Böyle şeyleri hafife almam. İkiniz de masum olabilirsiniz, ama artık öyle görünmüyor. Sabahın erken saatlerinde yapılan toplantılar ve gece geç saatlere kadar süren konuşmalar

- evli bir kadının davranması gereken şekilde mi? Ben hafif uykulu ve çok keskin kulakları olan biriyim. Alise ve ben size iyi geceler diledikten ve odalarımıza çekildikten sonra, onun tekrar dışarı çıkıp sizinle buluştuğunu biliyorum. Sizin konuşmalarınızı duyabiliyordum."

"Gece yarısından sonra konuşmayacağına dair yemin mi etti?" diye sordu Leftrin alaycı bir şekilde. "Çünkü eğer ettiyse, itiraf ediyorum, yeminini bozdu ve ben de ona yardım ettim."

Sedric ona sert bir bakış attı. Leftrin, fincanın kenarından ona bakarak kahvesini içmeye devam etti. Sedric kendini tutmaya çalışan bir adam gibi görünüyordu. Sonunda konuşmaya başladığında, sesindeki sonsuz nezaket gergin görünüyordu. "Alise gibi, Bingtown'un önde gelen ve zengin bir tüccarının karısı olan bir hanımefendi için görünüş, gerçekler kadar önemli olabilir. Eğer dün gece geç saatte yataktan kalkıp seninle görüşmeye geldiğini biliyorsam, bu gemideki diğerlerinin de bunu bildiğine eminim. Bingtown'da bu tür bir davranışın söylentisi bile onun itibarını zedeleyebilir."

Sedric konuşmasını bitirip bakışlarını nehir kıyısına çevirdi. Daha fazla bekçi uyanıyordu. Bazıları ateşin etrafında toplanmış, gece soğğundan ısınmak ve yemeklerini ısıtmak için ateşin etrafında toplanmıştı. Diğerleri ise önceki gece kazdıkları sığ kum çukurunun etrafında, yıkamak ve yemek pişirmek için topraktan süzölmüş suyu alıyordu. Leftrin, ejderhaların henüz uyanmadığını fark etti. Onlar güneşi ve sıcaklığı seven yaratıklardı ve bekçileri izin verdiği sürece uyurlar, kendi başlarına bırakılırlarsa öğle vakti uyanırlardı. Onlara bakarak, hayatının da onlarınki kadar basit olmasını diledi. Ama değildi.

Leftrin, kupayı kırmadan önce kendini zorlayarak kupanın sapını bıraktı. "Sana açıkça söyleyeceğim, Sedric. Hiçbir şey olmadı. O güverteye çıktı, ben de gece devriyesini yapıyordum. Biraz konuştuk. Benimle birlikte gemide devriyeye çıktı. Bağlama halatlarını ve çapayı kontrol ettik. Ona bazı takımyıldızları gösterdim ve bir denizcinin yıldızları kullanarak nereye gittiğini nasıl anlayabileceğini anlattım. Duyduğı bazı gece kuşlarının isimlerini söyledim. Bunlardan herhangi biri senin ahlak anlayışını rahatsız ediyorsa, bu senin sorunun. Benim ya da Alise'nin değil. Utanacağım hiçbir şey yapmadım."

O haklı olarak konuşuyordu, ama suçluluk duygusu içinde bir yılan gibi kıvrılıyordu. Ona bowline düğümünü öğretirken ellerinin altına olduğu anları düşündü. Ellerini onun sıcak omuzlarına koymuş ve onu güneydeki gökyüzündeki Sa'nın Çapa'sına doğru çevirmişti. Ve çok geç ya da daha doğrusu erken, nasıl baktığına bağlı olarak, ona iyi geceler dilediğinde ve

kendi kompartımanına doğru yürüdüğünde, kapısının dışındaki korkuluğa yaslanıp nehre bakmış ve olabilecekleri düşünmüştü. Oradan, cesaretini toplayıp teklif etse ve kız da kabul edecek kadar tutkulu olsaydı, hala olabilecekleri düşünmeye kendini kaptırmıştı. Ellerinin altında, korkuluk nehrin akıntısı ve geminin buna verdiği tepkiyle titriyordu. O anda kendisine bir nehir, Alise ise onun akıntısına girmiş bir gemi gibi geldi. Onu kendisiyle birlikte götürecek kadar güçlü müydü?

Sedric konuştu ve sesinin yumuşak tonu Leftrin'i hazırlıksız yakaladı. "Bak, dostum. Ben kör değilim. Bu gemide senin ona olan aşkından haberi olmayan bir adam varsa, o adamın ne hissi ne de kalbi vardır. Mürettebatın biliyor, avcı arkadaşların biliyor. Alise'yi benim kadar iyi tanıyan biri olarak, onun tehlikeli bir yola girdiğini de görebiliyorum. Sen dünyayı görmüş, her türden kadınla tanışmış bir adamsın. Ama belki de Alise kadar korunaklı biriyle hiç tanışmamışsındır. O, babasının evinden kocasının evine gitti. Kocas, onun ilk ve tek sevgilisiydi. Bazı yönlerden, o ve Hest birbirlerine çok yaklaşıyorlar. O zengin, Alise'in tüm ihtiyaçlarını karşılıyor ve buna Alise'in değerli çalışmaları için gerekli malzemeleri ve zamanı sağlamak da dahil. Alise senin gibi bir adamla hiç tanışmamıştı. Bingtown'lu bir hanımefendiye, sen muhtemelen biraz abartılı birisi gibi görünüyorsundur. Ona olan hayranlığın onu toplumun sınırlarını aşmaya teşvik ederse, bedelini sen değil, o ödeyecek. Onun için utanç ve dışlanma. Muhtemelen onu geri dönülmez bir utançla babasının evine gönderecek bir boşanma. Babası zengin bir adam değil. Onu takip etmeye devam edersen, sana aşık olmasa bile, insanlar bunu duyacaktır. Hayatını mahvedebilir, onu sevdiği akademik uğraşlarından mahrum bırakarak yoksul bir hayata geri gönderebilirsin. Sert konuşmak istemem, ama buna değer misin? Onu mahvetmek için bu oyuna devam edecek misin? Sen gideceksin; bu konularda denizcilerin tavrını herkes bilir, bunu söylediğim için beni affet. Ama o mahvolacak.

Sedric sözlerini söyledi ve Leftrin'e düşünmesi için zaman vermek istencesine arkasını döndü. İki ejderha uyanmıştı ve ağır adımlarla suya doğru ilerliyordu. Sedric, yanındaki adamı unutmuşçasına, büyülenmiş gibi onlara bakıyordu.

Leftrin'in göğsünde öfke ve dehşet birbiriyle yarışlıyordu. Yüzü önce kızardı, sonra kanı çekildi. O, kalbi ya da bedeni zayıf bir adam değildi, ama Sedric'in sözleri onu hasta etti. Sedric haklı mıydı? Bu işin onun için felaketle sonuçlanmaması için bir yol var mıydı? Duygularını kontrol altına aldı ve konuştu.

“Bu gemide Bingtown'a giden bir adam olduğunu sanmıyorum, bir bayan hakkında dedikodu yapacak bir adamı hiç sanmıyorum. Tek istisna sensin ve eğer onun arkadaşıysan, dediğin gibi, onun hakkında çirkin, doğru olmayan şeyler söylemezsin. O kadını küçük düşürmek gibi bir niyetim yok. Ve kocasına ihanet edeceğini düşünerek ona haksızlık ediyorsun.” Son cümle doğrudu, ama keşke bunu en azından düşünseydi.

"Ben Alise'in arkadaşıyım. Öyle olmasaydım, sözümü tutar ve onu bu gemide bırakıp Bingtown'a dönerdim. Ama bunu yaparsam, onun hayatının mahvolacağını biliyordum. Buradaki tek nedenim, onun itibarını korumak. Bu küçük maceradan zevk aldığımı düşünemezsiniz! Hayır. Burada olmamın tek nedeni Alise. Onu korumak istiyorum. Kocasını hem yakın arkadaşım hem de işverenim. Bu yüzden, bir an için beni ne kadar zor bir duruma soktuğunuzu düşünün. Alise'nin onuruna saygı gösterip onu azarlamayayım mı? Yoksa işverenimin onuruna saygı gösterip size meydan okuyayım mı?"

"Bana meydan okumak mı?" Leftrin şok oldu.

Sedric hızlıca konuştu. "Tabii ki öyle bir şey yapmıyorum. Buna gerek olduğunu da düşünmüyorum. Size gelip durumu medeni bir şekilde açıkladım, eminim tek bir çözüm olduğunu anlayacaksınız."

Leftrin'in sessizliğini doldurmasını beklermişçesine durakladı. Leftrin denedi. Kendini kontrol etmeye çalışmasına rağmen, sesi öfke ve çaresizlikle kalınlaştı. "Onunla konuşmamı istiyorsunuz, değil mi?"

Sedric çenesini içeri çekip gözlerini genişletti, Leftrin'in bariz olanı görmemesine şaşırıyordu. "Korkarım ki, bu aşamada ve bu kadar yakın mesafede, bu yetersiz kalır. Avcılarından birine, bekçinin küçük teknelerinden birini alıp Alise ve beni nehirden aşağı Trehaug'a götürmesini emretmelisin."

"Cassarick'ten neredeyse otuz gün uzaktayız," diye hatırlattı Leftrin. "O küçük teknelerden biri, senin ve Alise'nin ve tüm eşyalarınızın yarısını bile alamaz."

"Her ikisini de biliyorum," diye cevapladı Sedric sertçe. Leftrin onun yüzünü izliyordu. Ağzının köşesinin neredeyse gülümsemeye başladığını düşündü. "Nehir aşağı doğru, akıntıyla birlikte küçük tekneler çok daha hızlı gider. Dün avcılarını bunu konuştuğunu duydum. Alise ve benim Cassarick'e varmadan önce bir düzine gece kamp yapmak zorunda kalacağımızı tahmin ediyordum. Oradan Trehaug'a ve sonra da eve ulaşmak için uygun seyahat düzenlemeleri yapabiliriz. Eşyalara gelince, onlar şimdilik gemide kalmak zorunda kalacak."

gemide kalacak. Hafif seyahat edeceğiz ve sen Trehaug'a döndüğünde eşyalarımızı Bingtown'a göndermeni rica edeceğiz. Sana güvenebiliriz.”

Leftrin ona bakakaldı.

"Bunun doğru şey olduğunu biliyorsun," diye Sedric sessizce ısrar etti ve sonra bıçak saplar gibi ekledi, "Alise için."

Kıyıdan uzun, acı dolu bir çığlık yükseldi ve gökyüzünü yırttı.

"Dün gece daha iyiydi!" Sylve ısrar etti. Kırmızımsı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Thymara, bu gözyaşlarının ne kadar acı verdiğini çok iyi bildiği için yüzünü buruşturdu. Belki de bu acıyı hissetmemek, kendi gözlerinin yaşarmamasını sağlayan tek şeydi. Küçük bakır ejderhanın yanına diz çöktü. Dün gece yemek yemişti, birkaç gece önce ona geyik eti verdiklerinden beri yediği ilk büyük öğündü. Ancak yolculuklarının başlangıcından beri kilo alıp kas yapan diğer ejderhaların aksine, bakır ejderha zayıf kalmıştı. Karnı dün gece yediğinden dolayı hala şişkin olsa da, Thymara onun kaburgalarını sayabilirdi. Omuzlarının üst kısmında ve omurgası boyunca bazı pulları derisinden kopmak üzereydi.

Tats, ejderhanın ağzını incelemekten kalkarak Sylve'nin omuzlarına rahatlatıcı bir şekilde kolunu attı. "O ölmedi," diyerek kızın korkusunu yatıştırdı. Ama bir saniye sonra, onu rahatlatmış olduğu hissini yok etti. "Ama gün bitmeden ölecek gibi görünüyor. Bu senin suçun değil!" Sylve hıçkırarak nefes alırken, Tats aceleyle ekledi. "Bence sen onun hayatına çok geç girdin. Sylve, onun başından beri pek şansы yoktu. Bacaklarının vücudunun geri kalanına ne kadar orantısız olduğuna bak! Geçen gece onu taş ve çamur yerken yakaladım. Sanırım bağırsaklarında kurt var; vücudunun geri kalanı zayıfken karnının ne kadar şişmiş olduğuna bak. Parazitler hayvanlara bunu yapar."

Sylve boğulur gibi bir ses çıkardı. Tats'ın dokunuşunu omuzlarından silkeledi ve gruptan uzaklaştı. Diğer bakıcılar da onlara katılmak için geliyordu ve yere düşen ejderhanın etrafında bir daire oluşturdular. Thymara konuşmamak için dudaklarını sıkıca ısırды. İçindeki duygusuz bir kısmı, Tats'a Jerd'in nerede olduğunu sormak istiyordu. Sonuçta, bu ejderhaya yardım etmek için gönüllü olan oydu. Sylve gümüşü bulmaya yardım edeceğine söz vermişti, ama yufka yürekli kız

sonunda iki başarısız ejderhanın da işine karışmıştı. Ve bu bakır ejderha da ölürse, bu onu mahvederdi.

"Nesi var?" Lecter aceleyle yaklaşırken sordu.

"Parazitler," diye cevapladı Rapskal bilgece. "Onu içten içe yiyorlar, bu yüzden besinleri vücuduna ulaşamıyor."

Thymara, onun sözlerinin mantıklı olmasına biraz şaşırdı. Rapskal, onun kendisine baktığını fark etti ve yanına geldi. "Ne yapacağız?" diye sordu, sanki karar ona kalmış gibi.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Ne yapabiliriz?"

"Bence en iyisi bunu kabullenip yolumuza devam etmeliyiz," dedi Graft. Sesi yüksek değildi, ama sözleri herkesin kulağına ulaştı. Thymara ona öfkeyle baktı. Hala onu geyik için affetmemişti. Bu konuda ortalığı velveleye vermemişti ama Graft, Kase ve Boxter ile konuşmaktan kaçınıyordu. Onları izledi, Graft'ın liderliği ele alıp diğer bekçileri itip kakmasını izledi ama açıkça bir şey söylemedi. Şimdi başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve onunla yüzleşmeye hazırlandı.

Sylve aniden geri dönüp hepsine baktı. Gözyaşları durmuştu ama yüzünde kırmızı izler bırakmıştı. "En iyisi mi?" dedi boğuk bir sesle. "Bu ne anlama geliyor? Bunun en iyi yanı ne olabilir ki?"

Topluluğun üzerine battaniye gibi bir sessizlik çöktü. Sylve ayakta durdu, omuzları dik ve küçük yumrukları sıkı sıkıya bağlıydı. Herkes Graft'ın ne diyeceğini bekliyordu. Thymara onu tanıdığından beri ilk kez tereddüt ettiğini gördü. Dinleyicilerini süzdü. İnsan dilinin dar pullu dudaklarını yalamak için dışarı çıkması garipti. Ne arıyordu? Thymara merak etti. Liderliğini kabul etmelerini mi? Onlar için "yeni kurallar" koyarken onu takip etmeye istekli olmalarını mı?

"O ölecek," dedi sessizce. Thymara, Sylve'nin yüzünde bir çığlık belirdiğini gördü; ama Sylve çığlığı bastırdı.

"Ve öldüğünde, bedeni boşa gitmemeli."

"Tabii ki hayır," Rapskal, diğerlerinin sessizce kabul ettiği sessizliği bozdu. Graft'ın kontrollü ve olgun konuşmasının aksine, gerçekçi ve çocuksu sesi, herkesin düşündüğünü dile getirirken onu aptal gibi gösterdi. "Ejderhalar onun anılarını almak için onu yiyecekler. Ve yemek için. Bunu herkes biliyor." Rapskal diğer bekçilere bakarak başını salladı ve gülümsedi. Yavaşça gülümsemesi yüzünden kayboldu; onların hareketsizliğine şaşırmış gibiydi. Thymara dikkatini tekrar Graft'e verdi; yüzünde sinirli bir ifade vardı, sanki Rapskal'ın önerisi

ama konuşmaya başladığında, sanki başka biri onun yerine konuşsun istermişçesine, sözlerinde bir ihtiyat vardı.

"Onun bedeni daha iyi bir şekilde kullanılabilir," dedi ve bekledi. Thymara nefesini tuttu. Neden bahsediyordu? Etrafındaki herkese baktı ve cesaretini toplayarak konuşmaya başladı. "Bir teklif var..."

"Ejderha eti ejderhalara aittir." Konuşan bir insan değildi. Büyük boyutuna rağmen, altın ejderha sessizce hareket edebiliyordu. Onların üzerinde yükselmiş, başını Greft'e bakmak için yukarı kaldırmıştı. Bekçiler, nehrin akışına yol veren sazlıklar gibi, onun ilerlemesine izin vermek için ayrılıyorlardı. Mercor, heybetle onların yanından geçti. Thymara, onun muhteşem görüldüğünü düşündü. Yolculukları başladığından beri kilo ve kas kazanmıştı. Bir ejderhanın olması gerektiği gibi görünmeye başlamıştı. Kasları sayesinde bacakları daha orantılı görünüyordu. Kuyruğu uzamış gibiydi. Sadece kırık uçurtma kanatları onu ele veriyordu. Hâlâ çok küçüktü ve onu havaya kaldıramayacak kadar zayıf görünüyordu.

Uzun boynunu eğip bakır ejderhanın vücudunu kokladı. Sonra başını çevirip Greft'e baktı. "O ölmedi," dedi soğuk bir sesle. "Onun etini satmayı planlamak için biraz erken."

"O mu?" Tats şaşkınlıkla sordu.

"Etini satmak mı?" Rapskal dehşete kapılmıştı.

Ancak Mercor, ne yorumlara ne de onları takip eden bekçilerin fısıltılarına cevap vermedi. Başını eğip bakırı tekrar kokladı. Kadına sertçe dürttü. Kadın tepki vermedi. Ejderha, tüm bekçileri incelemek için başını yavaşça çevirirken, pulları güneşte parladı. Parlak siyah gözleri, Thymara için okunamazdı. "Sylve. Yanımda kal. Geri kalanlarınız gidin. Bu sizi ilgilendirmez. İnsanları hiç ilgilendirmez."

Thymara, kızın ejderhaya çekildiğini neredeyse görebiliyordu. Ejderhanın sesi, karanlık kadar derin ve krema kadar zengin, insanı kendine çeken bir sesiydi. Sylve ona doğru yürüdü ve sanki ondan rahatlık ve güç almak istercesine ona yaslandı. Utangaç bir şekilde konuştu. "Tats ve Thymara kalabilir mi? Copper'a bakmama yardım ettiler."

"Ve ben," dedi Rapskal, her zamanki gibi pervasızca. "Ben de kalmalıyım. Onların arkadaşayım."

"Şimdi olmaz," dedi ejderha kesin bir sesle. "Burada yapacakları bir şey yok. Sen benimle kal. Ben bu ejderhaya göz kulak olurum."

Sözlerinde ince bir güç vardı; Thymara sadece kovulmuş değil, itilmiş gibi hissetti, sanki hasta odasından çıkarılan bir çocuk gibi. Karar vermeden döndü ve kendini uzaklaşırken buldu. "Skymaw'a bakmam lazım," diye Tats'a, sanki ayrılışını mazur gösterircesine açıkladı.

"Ben de hissettim," diye fısıldadı.

"Sintara." Arkasında Mercor bu ismi söyledi. Thymara'nın omurgasından bir titreme geçti, inkar edemeyeceği bir şey aniden kafasına dank etti. Mercor'un zengin sesi içinden geçerek titredi. "Hizmet ettiğin ejderhanın adı Sintara. Onun gerçek adını biliyorum ve bu adı sana borçlu olduğumu da biliyorum. O yüzden al."

Thymara olduğu yerde durdu. Yanında Tats da durdu ve ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Kulakları tıkanmış, gözleri bulanıklaşmış gibi hissediyordu. Duyularının ötesinde bir yerde fırtına kopuyordu. Sintara, Mercor'un yaptığından memnun değildi ve bunu ona belli ediyordu.

Mercor gülmeden güldü. "Her ikisini birden elde edemezsin, Sintara. Geri kalanımız bunu hemen anladı. Uygun ejderha isimlerini hatırlayamayan zavallı ruhlar dışında, hiçbirimiz isimlerimizi saklamadık."

Her zamanki gibi aceleci davranan Rapskal, sessizliğin ardından konuştu. "Heeby'nin ejderha adı var mı?"

Thymara'nın sürprizine, büyük altın ejderha çocuğun sorusunu ciddiye aldı.

"Heeby artık Heeby. O isim sana verdiği isimdir. Bu isme layık olup olmayacağı ya da bu isim tarafından sınırlandırılıp sınırlandırılmayacağı zamanla belli olacak." Thymara yaralı gümüş ejderha hakkında soru sormak için can atıyordu ama cesareti yoktu. Bazen, diye düşündü, hiçbir şeyin anlamı olmadığı bir ejderha olmak daha kolay olabilirdi.

Rapskal olmak, hiçbir şeyden korkmamak daha kolay olabilirdi.

Mercor burnunu bakır ejderhanın üzerine eğdi. Onu hafifçe itti, sonra daha güçlü bir şekilde itti. Bakır ejderha kıpırdamadı. Mercor başını kaldırdı ve parlak siyah gözleriyle düşmüş ejderhaya baktı. "O ya ayağa kalkana ya da ölene kadar burada kalmalısınız," dedi. Etrafına ciddiyetle baktı ve gözlerini Greft'te durdurdu. "Onu burada yalnız bırak. Ben hemen dönerim." Sonra, "Gel, Sylve," diye onu çağırdı ve suya doğru büyük adımlarla yürüdü. Ağır pençeli ayakları derin izler bıraktı. Yakında su sızarak izleri dolduracaktı.

SABAH GELMİŞ ve güneş güçlenmişti. Alise, duvarın yüksek kısmındaki küçük pencerelerden küçük odasına düşen güneş ışığından bunu anlayabilirdi.

Yine odasından çıkmak için cesaretini toplamaya çalıştı, ama yine küçük masasına oturdu. Yakında dışarı çıkması gerekiyordu. Aç ve susuzdu, ayrıca lazımlığını boşaltması gerekiyordu. Bunun yerine, önündeki masanın üzerine kollarını katlayıp alnını kollarının üzerine koydu. Kollarının oluşturduğu küçük karanlığa bakakaldı. "Ne yapacağım?" diye sordu kendine.

Kolay bir cevap bulamadı. Dışarıda, tayfalar yakında halatları çözüp mavna çamurlu kıyıdan iteceklerdi. Şu anda ejderhalar çoktan yola çıkmış olmalıydı ve küçük teknelerden oluşan filolarıyla onları takip ediyorlardı. Nehirde geçireceği bir gün daha onu bekliyordu. Önünde açık nehir, uzun ağaçlar ve bazen farklı bir nehir gibi görünen gökyüzünün bir parçası uzanıyordu. Her gün onun için yeni bir maceraydı. Tanımadığı kokularla mis gibi kokan yeni çiçekler, nehrin kıyısına gelen ya da derinliklerinden yükselip güneş ışığına parıldayarak sıçrayan garip hayvanlar olacaktı. Yağmur Ormanları'nın bu kadar zengin bir yaşam barındırdığını hiç hayal etmemişti. Nehirden ve bazen asitle beyazlara boyandığından bahsedildiğinde, nehrin iki yanındaki toprakların çorak çöller olacağını düşünmüştü. Aksine, hayal bile edemeyeceği türlü türlü ağaçlar, bitkiler ve hayvanlarla karşılaştı. Suyun değişken asitliğine uyum sağlamış balıklar ve diğer canlılar onu hayrete düşürdü. Sadece kuşların sayısı bile yüzleri buluyordu. Leftrin, onları görünüşlerinden ya da şarkılarından tanıyor gibiydi...

Ve yine, düşünceleri onu, tüm sorunlarının kaynağı olan adama geri döndü.

Hayır. Bu adil değildi. Onu suçlayamazdı. Ona bu kadar kapılmak kendi hatasıydı. Onun kendisine aşık olduğunu biliyordu; o dürüst biriydi. Ondan hiçbir şey saklamıyordu. Ona olan sevgisi ve ilgisi, her bakışında, ona söylediği her kelimedede kendini gösteriyordu. Elinin eline kazara değmesi, yeryüzünden gökyüzüne bir şimşek çakması gibiydi. Hayatından çoktan kaybolduğunu sandığı duygular, fiziksel hisler şiddetle uyanıyor ve yer sarsan bir gök gürültüsü gibi içinden geçiyordu.

Dün gece, ona bowline düğümünü nasıl bağlayacağını gösterirken, o basit düğümü bilmiyormuş gibi davranmıştı. Bu bir okul kızının numarasıydı, ama zavallı, dürüst adam tamamen aldatılmıştı. Arkasında durmuş, onu kollarıyla sarmış ve ellerini tutup kolay hareketleri yapmasını göstermişti. Vücudu ateş gibi yanmış, dizleri

onun yakınlığından gerçekten titremeye başlamıştı. Başı dönmüştü; güverteye çöküp onu üstüne çekmek istemişti. Onun gevşek kollarında hareketsiz kalmış, duyduğu tüm tanrılara, onun bu ateşli arzusunu anlayıp ona göre davranması için dua etmişti. İşte, bu, evlendiği adama karşı hissetmesi gereken duyguydu ve o bunu hiç hissetmemişti!

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu adam kısık bir sesle. Elleriyle onun ellerini sıkıca tuttu.

"Anlıyorum," diye cevapladı. "Şimdi tamamen anlıyorum." Düğümlerden bahsetmiyordu. Cesaretini toplayarak yarım adım geri çekildi ve vücudunu onun vücuduna bastırdı. Cesaretini toplayarak onun kollarının içinde dönerek sakallı sevgili yüzüne baktı. Korkaklık onu felç etti. Tek kelime bile edemedi. Sonsuz kadar kısa ve sonsuz kadar uzun bir süre, o orada durdu, onu sıcak ve güvenli bir yerde sardı. Etrafında, Rain Wilds'ın gece sesleri, su, kuş ve böcek seslerinden oluşan yumuşak bir müzik oluşturuyordu. Onun kokusunu alabiliyordu, erkek kokusu, Sedric'in alay edeceği türden "terli" bir koku, ama ona inanılmaz derecede erkeksi ve çekici geliyordu. Onun kollarında, onun dünyasının bir parçası olduğunu hissetti. Ayaklarının altındaki güverte, geminin korkuluğu, başının üzerindeki gece gökyüzü ve sırtındaki adam onu büyük ve harika bir şeye, vahşi ama aynı zamanda onun evi olan bir şeye bağlıyordu.

Sonra kollarını indirip ondan uzaklaşmıştı. Gece sıcak ve nemliydi, böcekler cırcır cırcır vızıldıyordu ve bir sivrisinek avcısının gece çağrısını duydu. Ama o anda her şey ondan ayrılmış gibi geliyordu. Dün gece, tıpkı şimdi olduğu gibi, kendini şüphesiz olduğu gibi, çekingen, bilgili, küçük bir Bingtown kadını olarak görüyordu. Kendini Hest'e satmış, onun sunduğu güvenlik ve konum için çocuk doğurma yeteneğini fahişeliğe satmıştı. Anlaşmayı yapmış ve imzalamıştı. Bir tüccar sözünün kadar değerlidir, derlerdi. O da sözünü vermişti. Bunun değeri neydi?

Şimdi sözünden dönse, sadakatsizce sözünü tutmasa bile, yine de çekingen, küçük bir Bingtown kadını olacaktı, olmak istediği kişi değil. Olmak istediği kişiyi düşünmeye bile tahammül edemiyordu, sadece çok uzak olduğu için değil, aynı zamanda çocukça ve abartılı bir hayal gibi görüldüğü için de. Kollarının karanlık çemberinde gözlerini kapattı ve *Paragon'un* kaptanının karısı Althea'yı düşündü. O kadını güvertede çıplak ayakla, erkekler gibi bol pantolonlar giymiş, koştururken görmüştü. Geminin baş figürünün yanında dururken, rüzgâr saçlarını dalgalandırırken ve gülümserken

gölümsüyordu. Sonra Kaptan Trell kısa merdiveni tırmanarak ön güverteye çıkmış ve onlara katılmıştı. Kaptan ve Althea birbirlerine bakmadan hareket etmişlerdi, mıknaatısın çektiği iğne gibi, kollarını kaldırmışlardı sanki tanrı Sa'nın iki yarısı yeniden birleşiyormuş gibi. Kıskançlıktan kalbi parçalanacak sandı.

Birkaç saat önce aynı yataktan kalkmış olsan bile, seni gördüğü anda sana sarılan bir erkeğin olması nasıl bir şey olurdu acaba? Kendini, *Tarman'ın* güvertesinde çıplak ayakla koşan Althea kadar özgür hayal etmeye çalıştı. Gemiye tamamen kendine ait ve güvenilir bulduğunu gösteren bir şekilde korkuluğa yaslanabilir miydi? Leftrin'i düşündü ve onu tarafsız bir şekilde görmeye çalıştı. O kaba ve eğitimsizdi. Masada şakalar yapardı ve denizcilerinden birinin kaba bir şakasına o kadar çok güldü ki, çayı ağzından fıskırdı. Her gün tıraş olmazdı ve bir beyefendinin yapması gerektiği kadar sık yıkanmazdı. Gömleğinin dirsekleri ve pantolonunun dizleri işten yıpranmıştı. Geniş ellerinin kısa tırnakları kırık ve pürüzlüydü. Hest uzun boylu, zayıf ve zarıfken, Leftrin belki ondan bir santim daha uzundu, geniş omuzlu ve iri yapılıydı. Bingtown'daki kız arkadaşları, sokakta böyle bir adam onlarla konuşsa yüzlerini çevirirlerdi.

Sonra onun sevdiği nehir kadar gri gözlerini düşündü ve kalbi eridi. Tıraşsız yanaklarının kızarık üst kısımlarını ve dudaklarının Hest'in sofistike gülümsemesinden daha kırmızı ve dolgun göründüğünü düşündü. O ağzı öpmek ve o nasırlı ellerin onu sıkıca sarmasını hissetmek için can atıyordu. Onun ranzasında uyumayı, odada ve yatak örtülerinde onun kokusunu özlemişti. Onu, daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Onu düşündüğünde, gözleri yaşlarla dolarken vücudu ısındı.

Dik oturdu ve gözlerinden gereksiz suyu sildi. "Sahip olabileceğin şeyi, sahip olabileceğin kısa süre için al," diye kendine sertçe öğüt verdi. Geminin neden henüz sahilten ayrılmadığını merak etti. Gözlerini daha iyice kuruladı, dağınık saçlarını düzeltti ve kapıya doğru yürüdü. Hest'e verdiği sözü tutacaktı. Birbirlerine sadık kalacaklarına dair anlaşmışlardı. O da bu anlaşmaya sadık kalacaktı.

Odanın loşluğundan sonra günün parlaklığı göz kamaştırıcıydı. Güverteye çıktı ve Sedric'in Leftrin ile birlikte korkulukta durduğunu görünce şaşırdı. İkisi de kıyıya doğru bakıyorlardı. "Neler olup bittiğine bakacağım," dedi Leftrin ve pruvaya doğru yöneldi. Alise, Sedric'in yanına koştu.

Ne olup bitiyor bir bakayım," dedi Leftrin ve pruvaya doğru yöneldi. Alise, Sedric'in yanına koşarak gitti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bekçiler arasında bir tür kargaşa var. Kaptan ne olduğunu görmeye gitti. Sabahın nasıl, Alise?"

"İyiym, teşekkürler." Kıyıda endişeli sesler yükseliyordu. Genç bekçilerin bazılarının koştuğunu gördü. Uykulu ejderhalar başlarını kaldırıp gürültünün geldiği yere doğru çeviriyorlardı. "Gidip ne olduğunu baksam iyi olacak," diyerek izin isteyerek ayrıldı. Leftrin'in peşinden güverteye indi. Leftrin onun geldiğini fark etmemişti. Onu izlerken, Leftrin pruva korkuluğundan atladı ve kıyıya inen ip merdivene tırmandı.

"Bence gitmesen daha iyi olur," dedi Sedric sert bir sesle.

İsteksizce durdu ve ona dönerek yüzünü inceledi. Bir an sonra ona sordu, "Bir sorun mu var?"

Bakışları onunla buluştu ve yüzünü inceledi. "Emin değilim," dedi sessizce. "Umarım yoktur." Gözlerini ondan ayırdı ve bir an için ikisi de rahatsız edici bir sessizliğe büründü. Kıyıda, bekçiler küçük bakır ejderhanın etrafında toplanıyor gibi görünüyordu. Son zamanlarda iyi olmadığını biliyordu ve aniden bir korku duydu. "Beni korumana gerek yok, Sedric. Ejderha öldüyse, ölmüştür. Diğerlerinin onu yiyeceğini biliyorum. Ve inan ya da inanma, buna şahit olmam gerektiğini hissediyorum. İnsanların iğrenç bulacağı ejderha davranışları olabilir, ama bu onları öğrenmekten kaçınmam gerektiği anlamına gelmez."

Gitmek için döndü, ama onun sesi onu yine durdurdu. "Benim endişelendiğim şey o değil. Alise, açıkça konuşmam gerektiğini hissediyorum. Ve gizli olarak. Lütfen, bu konuyu sessizce konuşabileceğimiz bir yere gel."

O istemiyordu. "Neyi tartışmak?"

"Sen," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ve Kaptan Leftrin."

Bir süre donakaldı. Kıyıda bir gürültü vardı. O tarafa baktı ve Leftrin'in gruba doğru aceleyle yürüdüğünü gördü. Sonra geri döndü ve en sakın ifadesini takınarak Sedric'e doğru yürüdü. "Anlamıyorum," dedi, şaşkınmış gibi davranmaya çalışarak. Nefes almaya çalıştı, kanının yüzüne hücum etmesini engellemeye çalıştı.

O aldanmadı. "Alise, anlıyorsun. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, bunu benden saklayamazsın. O adama aşıksın. Nedenini anlayamıyorum. Onu Hest'le, senin sahip olduklarınla karşılaştırıyorum ve..."

"Kapa çeneni." Kendi sesinin sertliği ve sözlerinin keskinliği onu şok etti. Hiç kimseye böyle konuştuğunu hatırlamıyordu. Önemli değildi. Onu susturmak için işe yaramıştı. Ağzı hafifçe aralık, ona bakıyordu. Sözler dudaklarından dökülüyordu, selin sürüklediği kayalar gibi. "Sedric, benim sahip olduğum şey hiçbir şey. Bu, Hest'in uydurduğu bir aldatmaca, daha iyisinin olacağını hayal edemediğim için kabul ettiğim bir aldatmaca. Evliliğimiz bir trajedi. Ama bunu kabul ettiğimin farkındayım. Onun lanet pazarlığını kabul ettim; iyi tüccarlar gibi el sıkıştık ve ben üzerime düşeni yaptım. Onun yaptığından çok daha fazlasını, eklemeliyim. Ve sözümün arkasında duracağım. Ama sakın, sakın, Leftrin'i Hest'le karşılaştırma. Asla."

Sesindeki şiddet boğazını kuruttu. Daha söyleyecek çok şeyi olduğunu sanmıştı, ama onun şok olmuş yüzü, sözlerini ve düşüncelerini boğdu. Kaderine karşı kimseye bağırmanın yararsızlığı birdenbire onu yordu. "Sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim, Sedric. Bunu hak etmiyorsun." Ondan uzaklaşmak için döndü.

"Alise, hala konuşmamız gerek. Geri gel." Sesi titriyordu, sözleri emirden çok yalvarış gibiydi.

Ona bakmadan durdu. "Konuşacak bir şey yok, Sedric. Her şeyi söyledik. Sevmediğim, hatta sevmediğim bir adamla evlilik hapisanesindeyim. Onun da benim için aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Kaptan Leftrin'e aşığım. Beni güzel ve çekici bulan bir adamın ilgisinden zevk alıyorum. Ama hepsi bu. Buna göre davranmayacağım. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Leftrin'e gitmemiz gerektiğini söyledim. Bugün. Ondan, küçük teknelerden birini alıp bizi Trehaug'a geri götürecek gönüllü avcılar bulmasını istedim. Akıntıyla gideceğiz, bu yüzden çok uzun sürmez. Birkaç gece kamp yapmak zorunda kalabiliriz, ama idare ederiz."

Onun sözleri onu ona döndürdü. Kalbi, onu çevreleyen kaburgalarına çarptı. İçinde umutsuzluk yükseldi. "Ne? Neden bunu yapalım?"

"Sen baştan çıkmadan seni baştan çıkaran şeyden uzaklaştırmak için. Kaptan, dürtülerine yenik düşmeden onu baştan çıkaran şeyden uzaklaştırmak için. Beni affet Alise, ama sen erkekleri pek tanımıyorsun. Aşık olduğunu öylece itiraf ediyorsun ama bana buna göre davranmayacağını söylüyorsun. Kaptan Leftrin senin hislerini biliyor. Eğer sana baskı yaparsa, ona hayır diyebileceğini gerçekten söyleyebilir misin?"

"O bunu yapmaz." Sesi alçak ve tizdi. Onu ne kadar isterse de, kaptan ona baskı yapmazdı. Bunu biliyordu.

"Alise, bu riski göze alamazsın. Burada kalarak sadece kendini değil, Leftrin'i de mahvetmiş olursun. Senin flörtün hala masum. Ama insanlar seni görüyor ve konuşacaklar. Sadece kendini düşünerek bu kadar bencil olamazsın. Böyle bir dedikodunun babana ne kadar utanç vereceğini ve anneni ne kadar üzeceğini bir düşün! Ve Hest için, boynuzlu bir koca olmak ne anlama gelir? O bunu asla affetmez! Onun konumundaki bir adam, kurnaz ve güçlü olarak görülmeli, aldatılmış bir aptal olarak değil. Bunun nereye varacağını bilmiyorum... Leftrin'den intikam mı isteyecek? Ve sonra, bu akılsızca romantizmi tamamlamasan bile, sana ne faydası olacak? Alise, benim çözümümün tehlikeli olsa da tek çözüm olduğunu anlamalısın. Trehaug'dan daha fazla uzaklaşmadan bugün gitmeliyiz.

Kendi kendine bile sakın görünüyordu. "Leftrin bunu kabul etti mi?"

Sedric dudaklarını sıktı ve sonra iç geçirdi. "Kabul etsin ya da etmesin, bu olmalı. Sanırım kabul etmek üzereydi, ama bekçilerden bir tür haykırış duyunca onları kontrol etmeye gitti."

Yalan söylediğini biliyordu. Leftrin hiçbir şeye razı olmak üzere değildi. Onları yakalayan akıntı onları birbirinden uzaklaştırmıyor, birbirine yaklaştırıyordu. Konuyu değiştirmek için fırsatı kaçırmadı. "Bağırışlar neydi?"

"Bilmiyorum. Bekçiler sanki hep birlikte toplanıyor gibiydiler..."

"Gidip bakacağım," dedi ve konuşmasının ortasında ondan uzaklaştı. O şaşkınlığını atlatamadan, kız başın dibine kadar gelmişti.

"Alise!"

Onu duymazdan geldi.

"ALISE!" Tüm gücünü toplayarak bağırdı. Omuzlarının titrediğini gördü. Onu duymuştu. İki eliyle pruva korkuluğuna tutunup bacağını üzerinden atmasını izledi. Yürüyüş eteği dolanıp karışmıştı. Sabırla eteğini silkeledi, sonra korkuluğun üzerinden tırmandı ve ip merdivenden çamurlu kıyıya indi. Gözden kayboldu, ama birkaç saniye sonra çiğnenmiş çimlerin ve çamurlu yerlerin üzerinden, kalabalık bekçilere doğru koştuğunu gördü. Bir ejderha

yavaşça onlara doğru ilerliyordu. Sedric'in nefesi bir an için kesildi. Anlayabilecek miydi?

Onların toplanmasını izledi; seslerini duyabiliyordu ama kelimeleri anlayamıyordu. Endişesi arttı ve aniden korkuluktan döndü ve basit kabinine koştu. Kapıyı açtı, loş, dar odaya girdi ve kapıyı arkasında sıkıca kapattı. Kapıyı sabitlemek için tek yol olan basit kancayı taktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Dolabının altındaki "gizli" çekmece birdenbire acınacak kadar bariz göründü. Çekmeceyi açtı ve dışarıdaki güvertede ayak sesleri olup olmadığını dinleyerek çekmeceyi açtı. Hazinesini saklamak için daha iyi bir yer var mıydı? Hepsini bir arada mı tutmalı yoksa eşyalarına dağıtmalı mıydı? Dudaklarını ısırarak düşündü.

Dün gece, hazinesine iki eşya daha eklemişti. Kabinin loş ışığına bir cam şişeyi tuttu. Şişe ejderha kanıyla doluydu, ışığa tuttuğunda dumanlı kırmızı renkte ve girdaplar oluşturuyordu. Dün gece bu hareketi hayal ettiğini düşünmüştü, ama hayal değildi. Şişedeki sıvı hala koyu kırmızıydı, sanki canlıymış gibi hareket ediyordu.

Birkaç gündür küçük kahverengi ejderhayı izliyor ve harekete geçmeye cesaret edemiyordu. Her sabah, avcılar şafak sökmeden yola çıkıyor, ejderhalar avlarını korkutup kaçırmadan önce onları yakalamak umuduyla nehirde yol alıyorlardı. Güneş yükselip hava ısındığında ejderhalar uyanıyordu. Genellikle altın rengi olan ilk su kenarına geliyordu. Diğerleri de hemen arkasından geliyordu. Bekçiler küçük teknelerle onları takip ediyor, arkalarından da mavna geliyordu.

Dün ve önceki gün, küçük kahverengi ejderha çok geride kalmıştı. Diğer ejderhalara yetişememiş, onların ve onları takip eden bakıcıların arasında tek başına ilerlemişti. Dün, bakıcılar bile onu geçmişti. Kahverengi ejderha, mavna'nın önünde zar zor kalabilmişti. Sedric, Alise ve Leftin'i pruvada onu izlerken ve onun acınası haline üzülürken gördüğünde dikkatini ona çevirdi. Onlara katıldı, pruva korkuluğuna yaslanarak, cılız ejderhanın nehrin solgun akıntısına karşı hüznle kürek çekişini izledi. Bir an için suyun rengi dikkatini çekti. *Paragon'un* nehir yukarı yolculuğu sırasında olduğu kadar beyaz değildi. Neredeyse sıradan nehir suyu gibi görünüyordu. Kaptan Alise'ye bir şey söyledi; Sedric sadece onun cevabını duydu.

"Onun için daha zor. Bacaklarının ne kadar kısa olduğuna bak. Diğer ejderhalar suda yürüyor ama o neredeyse yüzüyor."

Leftrin onaylayarak başını salladı. "Zavallı şeyin hiç şansı olmadı, gerçekten. Yumurtadan çıktığı günden beri kaderi belliydi. Yine de bu şekilde ölmesini görmek istemiyorum."

"Cassarick yakınlarındaki çamurda ölmektense, hayatında bir şey başarmaya çalışırken ölmesi daha iyi." Alise o kadar tutkuyla konuşmuştu ki Sedric ona dönüp baktı. O anda, Alise'nin Leftrin'e olan ilgisinin derinliğini fark etti ve biraz endişelendi. Alise'nin sözlerinin kendi hayatına da uygulanabileceğini anlamak zor değildi. *Alise, içgüdülerine göre hareket etmeye cesaret ediyordu.* Alise hakkında bildiği her şeyi göz önüne alırsak, Leftrin'e kendini teslim etmesi an meselesi, olacağı kesin. Hest'in buna nasıl tepki vereceği düşüncesi, omurgasında soğuk bir ürperti yarattı. Hest, Alise'ye aşık olmayabilirdi, ama onu tüm malı gibi görüyordu, kıskanç bir sahip gibi. Leftrin onu "alırsa", Hest öfkelenenecekti. Ve Sedric'i neredeyse Alise kadar suçlayacaktı.

Her geçen gün onları vahşi doğaya daha da sokan ve evlerinden uzaklaştıran rahatsızlık aniden baskın hale geldi. Alise'yi ve kendini buradan alıp Bingtown'a geri dönme zamanı gelmişti.

Sonra, sefil ejderha parçaları koleksiyonunu düşündü ve kaşlarını çatı. Onları her gün kontrol ediyordu. İlaç veya tonik yapmaya değer hiçbir şey gibi görünmüyorlardı. Thymara'nın gümüş ejderhanın yarasından kestiği et, başlangıçta yarı çürümüş durumdaydı. Korumaya çalışmasına rağmen, örnekler kötü kokuyordu ve çürümüş et gibi görünüyordu. Onlara son baktığında, neredeyse çöpe atıyordu. Bunun yerine, daha iyi bir şeyle, satabileceğini bildiği ejderha eşyaları listesinden özel bir şeyle değiştirebilene kadar saklamaya karar verdi.

Bir şekilde, zayıf kahverengi ejderhanın önlerinde kalmak için çabalarken, bu düşünce tekrar aklına geldi. Ve aniden, o geceden daha iyi bir fırsatın asla olmayacağını anladı.

Geceleri gemiden kaçmak o kadar da zor olmamıştı. Her akşam Leftrin, *Tarman'ı* ejderhaların uyuduğu yere olabildiğince yakın, nehrin çamurlu kıyısına yanaştırırdı. Bazı geceler bakıcılar gemide uyurdu, bazen de ejderhalarının yanında yatarlardı. O şanslıydı. Ejderhalar geceyi çimenli bir kıyıda geçirmeye karar vermişlerdi ve bakıcıları da odun toplamaya ve onların yanında uyumaya karar vermişlerdi.

. Leftrin nöbeti üstlenmişti. Alise, kaptanın dikkatini o kadar dağıttı ki Sedric gemiden gizlice ayrılmakta hiçbir sorun yaşamadı.

Bekçilerin şenlik ateşinin sönük ışığı ve neredeyse dolunay, yolunu aydınlatmaya yetmişti. Çiğnenmiş çimlerin ve su birikintilerinin üzerinden elinden geldiğince zorlukla ilerlemişti, geri döndüğünde botlarının ve pantolonunun sıırıslıkam ve çamurla kaplı olacağını kabullenmişti. Akşamın erken saatlerinde ejderhaların yerleşmesini izlemeye özen göstermişti, bu yüzden yorgun kahverengi ejderhanın yaklaşık olarak nerede uyduğunu biliyordu. Saat geç olmuştu ve bekçiler ile ejderhalar, o aralarında dikkatlice ilerleyip yanlarından geçerken derin uykudaydılar. Hasta ejderha, grubun kenarında tek başına uyuyordu. Yaklaştığında hiç kıpırdamadı. İlk başta, onun çoktan öldüğünü düşünmüştü. Hiçbir hareket algılayamadı ve nefes aldığıının işaretini duymadı. Cesaretini topladı ve dikkatlice yaratığın kirli omzuna elini koydu. Hiçbir tepki vermedi. Hafifçe itti, sonra daha sertçe itti. Hırıltı sesi çıkardı ama kıpırdamadı. Sedric bıçağını çıkardı.

İlk amacı birkaç pul almak olmuştu. Omuz mükemmeldi; Alise ejderhalarla konuşmaya çalışırken, ejderhaları gözlemlene fırsatını iyi değerlendirmişti. Büyük pulların genellikle omuzlarında, kalçalarında ve kuyruklarının en geniş kısımlarında olduğunu biliyordu. Ay ışığının zayıf parıltısında, bıçağının ucunu bir pulun altına kaydırđı, başparmağıyla bıçağı sıkıca bastırdı ve birden çekti. Pul kolayca çıkmadı; yığının altından bir tabak çekmek gibiydi. Ama çıktı, kenarları parlak kanla kaplıydı. Ejderha bir an kıpırdadı ama uyumaya devam etti, görünüşe göre çok zayıftı.

Yaratıktan üç pul daha çıkardı, her biri avucunun büyüklüğündeydi, onları dikkatlice bir mendile sardı ve gömleğinin göğsüne sıkıştırdı. Neredeyse mavna geri dönmüştü, çünkü pulların bir tanesinin bile ona zengin bir bedel getireceğini biliyordu. Ancak yüksek bir fiyat, özgürlüklerini kazanmak için yeterli olabilir, ama Hest'in uzun süre yanında kalacağını sanmıyordu. Hayır. Riski çoktan almıştı. Bu kumardan ya kral gibi yaşamak için yeterli parayı kazanacaktı ya da hiç uğraşmayacaktı. Servetine bu kadar yaklaşmışken şimdi vazgeçerse aptal olacaktı.

Aletlerini dikkatle seçmişti. Şimdi çıkardığı küçük bıçak, domuzları kesmek ve puding için taze kanını akıtmak için kullanılan bir kasap aletiydi. Böyle bir aletin var olduğunu görünce şaşırmıştı, ama

onu gördüğü anda satın almıştı. Kısa ve keskindi, bıçağın sert ahşap sapındaki bir tünelden geçen ve kanın akması için geçit görevi gören bir oluk vardı.

Ejderhanın vücudunda, çenesinin hemen arkasındaki boynuna yeni bir yer buldu. Kendisini bulan ve şimdi kulaklarının ve boynunun etrafında aç bir şekilde vızıldayan sivrisinekleri eliyle kovdu. "Sadece çok büyük bir sivrisinek," diye komada olan ejderhaya söyledi. Boynundaki ağır pullarından birini kaldırdı, aletini sıkıca tuttu ve ejderhanın etine sapladı.

Alet, bileme taşıyla kesilebilecek kadar keskindi. Yine de kolayca girmedi. Ejderha uykusunda bir ciyaklama çıkardı, böylesine büyük bir yaratıktan komik bir ses. Pençeli ayakları çamurlu zeminde seğirdi ve Sedric bir anlık korku yaşadı ve neredeyse kaçacaktı. Bunun yerine, ellerini titreyerek küçük çantasından bir cam şişe çıkardı ve cam tıpa çıkardı. Bekledi. Bir süre sonra kan damlaları parıldayarak düşmeye başladı. Şişenin ağzını düşen damlaların altına tuttu ve tek tek yakaladı.

Elleri çok titriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve hayal ettiğinden çok daha zor buldu. Bir damla kan şişenin ağzını ıskaladı ve parmaklarından yağ gibi akıp gitti. Yüzünü buruşturdu ve şişenin boynunu bıçağın ucuna dayadı. O anda damlalar bir akıntıya dönüştü ve ardından ani bir kan akışı başladı. "Merhametli Sa!" diye haykırdı korku ve sevinçle. Flask elinde ağırlaşmaya başladı ve sonra aniden taşı. Onu hızla uzaklaştırdı. Tıpa takılmadan önce kanın bir kısmını dökmesi gerekiyordu ve ikinci bir flask getirmediğine pişman oldu. Kanlı ellerini pantolonuna sildi ve flaski dikkatlice çantasına koydu. Bıçağı ejderhanın etinden hızlıca çekip çıkardı ve çantasına koydu.

Ama kan akmaya devam ediyordu.

Sürüngenlere özgü ve tuhaf bir şekilde yoğun kokusu burnunu doldurdu. Başının etrafında vızıldayan böcekler, bu akan ziyafete atılmak için onu terk etti. Yaraya üşüşerek açgözlülükle beslendiler. Kan damlaları ejderhanın omzunda kırmızı bir dereye dönüştü. Hayvanın vücudundan ezilmiş toprağa damladı. Küçük bir su birikintisi oluşmaya başladı. Ay ışığında siyah renkteydi, ama derinleşen su birikintisine bakarken kırmızıya döndü. Kırmızı ve koyu kırmızı renkte parıldıyordu, iki kırmızı renk, sadece gümüş kenarlarıyla ayrılmış, suya karıştırılmış boyalar gibi

sadece gümüş kenarlarla ayrılmıştı. Kendini ona çekildiğini hissetti ve renklerin büyüüne kapılarak su birikintisinin yanına çömeldi.

Bakışları, su birikintisini besleyen ince kan akıntısına yöneldi. Elini uzattı ve iki parmağıyla akıntıya dokundu. Akıntı ikiye ayrıldı ve ipek iplik gibi parmaklarının üzerinden aktı. Parmaklarını geri çekip engelsiz akıntıyı izledi, sonra kanlı parmaklarını ağzına götürüp yaladı.

Dilinde hissettiği ejderha kanının tadından geri çekildi, hatırlamadığı bir dürtüye uyduğu için şok olmuştu. Kan tadı ağzını doldurdu ve tüm duyularını kapladı. Kokuyu sadece burnunda değil, boğazının arkasında ve damağında da hissetti. Kulakları kokuyla çınladı, dili karıncalandı ve acıdı. Parmaklarındaki kalan kanı silkelemeye çalıştı, sonra elini gömleğinin önünden sildi. Artık kan ve çamurla kaplıydı. Ve ejderha hala kanıyordu.

Eğildi ve bir avuç çamur ve kan aldı. Elinde hem sıcak hem de soğuktu ve sanki elinde kıvrılan ve açılan sıvı bir yılan varmış gibi hissetti. Yaraya sürdü. Elini kaldırdığında, küçük bir kırmızı damla yeniden fişkırdı. Bir avuç daha çamur, bir avuç daha, ve sonuncusunu ejderhanın boğazına sıkıca bastırdı, korku ve çabadan nefes nefese kalmıştı. Ağzında ve boğazında sadece ejderha tadı ve kokusu vardı. O bir ejderhaydı. Boynunda ve sırtında pullar vardı, pençeleri çamura batmıştı, kanatları açılmıyordu ve uçamayan bir ejderha ne işe yarardı ki? Ayakları üzerinde sendeleyerek sallandı ve ejderhadan geriye doğru sendelediğinde kan akışı sonunda durdu.

Bir süre orada durdu, ellerini dizlerinin üzerine dayadı, gece havasını soluyarak kendine gelmeye çalıştı. Kafası biraz netleştğinde, doğruldu ve baş dönmesi yerine, bu işi ne kadar kötü yaptığının dehşetini hissetti. Gizliliği ve "iz bırakmama" niyeti ne olmuştu? Çamur ve kanla kaplıydı ve ejderha bir kan gölünün içinde yatıyordu. Ne kadar da kurnaz!

Kuru çamuru kanın üzerine attı, bataklık otlarını koparıp oraya serpti, sonra üzerine daha fazla çamur attı. Saatler sürmüş gibi geldi. Ay ışığında, çabalarının sonucunda yerde veya ejderhanın boynunda kırmızı bir iz kalıp kalmadığını anlayamadı. Yaratık uyumaya devam ediyordu. En azından onu hatırlamayacaktı.

Mavna geri döndü ve tekrar binmeye çalıştı. Pruvanın gölgesinde neredeyse bir saat acı içinde bekledi. Yukarıda Leftrin ve Alise, herhalde düğümler hakkında fısıldaşıyorlardı. Sonunda uzaklaştıklarında, ip merdiveni tırmanıp kabinine kaçtı. Orada aceleyle temiz giysiler giydi ve değerli kanını ve pulları çantasına sakladı. Mavnanın güvertesindeki çamurlu, kanlı izlerini temizlemek için üç kez gizlice denedi. Leftrin ve Alise, kirli giysilerini ve mahvolmuş botlarını denize atarken onu neredeyse yakalıyorlardı. Birbirlerine o kadar dalmamış olsalardı, onu kesinlikle fark ederlerdi.

Ama yakalayamadılar. Yakalayamadılar ve şimdi elinde tuttuğu kan şişesi, yaşadığı onca şeyin karşılığıydı. Şişeye baktı, içindeki kırmızı sıvının yavaşça hareket edip birbirine karışmasına baktı. *Birbirine dolanan yılanlar gibi*, diye düşündü ve denizaltı dünyasının loş mavisinde birbirine dolanan deniz yılanlarının hayalet gibi görüntüsü zihnini doldurdu. Kafasından bu hayali silip attı ve şişenin kapağını açıp içindekini koklama dürtüsüne direndi. Çantasında mühür mumu vardı. Şişenin boynuna biraz eritip sıkıca kapatmalıydı. Yapmalıydı. Daha sonra yapacaktı.

Hazinelерinin görüntüsü onu garip bir şekilde sakinleştirdi. Matara'yı gizli çekmeceye geri koydu ve sedir ağacından yapılmış küçük, sık bir kutu aldı. Kayar kapağı açtı ve içine baktı. Pullar, tuzla kaplı sık bir yatak üzerinde duruyordu. Kabinin loş ışığında hafifçe yanardönerdi. Kapağı kapattı, kutuyu gizli çekmeceye geri koydu, çekmeceyi kapatıp kilitledi. Muhtemelen kahverengi ejderhayı ölü bulacaklardı. Onu şüphelenmeyeceklerdi, aniden bunu anladı. İzlerini iyi kapatmıştı. Kanı silmişti ve bıçağının bıraktığı yara o kadar küçüktü ki kimse fark edemezdi. Canavarı öldürmemişti, gerçekten değil. Herkes onun zaten ölmek üzere olduğunu görmüştü. Ejderhanın kanaması ölümünü hızlandırmışsa, bu onu öldürdüğü anlamına gelmezdi. Alise ona ne kadar hayran olursa olsun, o sadece bir hayvandı. Ejderha, tıpkı inek veya tavuk gibi, insanın uygun gördüğü şekilde kullanabileceği bir hayvandı.

Aslında tam tersi.

Bu düşüncenin aklına gelmesi o kadar ani ve yabancıydı ki, onu şok etti. Tam tersi mi? O adam ejderhalar tarafından istedikleri gibi sömürülmeli miydi? Saçma. Böyle aptalca bir fikir nereden gelmişti?

Ceketini düzelitti, kapısını açtı ve
Tarman'ın güvertesine çıktı.

Dua Ayının 5. Günü

Bağımsız Tüccarlar Birliği'nin 6. yılı
Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug

Tüccar Kincarron'dan Trehaug ve Cassarick Konseylerine gönderilen mektupta, Konseylerin kızı Alise Kincarron Finbok ile yaptıkları sözleşmeyle ilgili kafa karışıklığı ve endişeleri dile getirilmekte ve açıklama istenmektedir. Hızlı bir cevap rica olunur.

Detozi,

Tüccar Kincarron bunu bırakırken, sorusu ve yanıtı hızlı bir şekilde ulaşırsa cömert bir ikramiye vaat etti. Konsey'den birine gün bitmeden yanıt göndermesini sağlayabilir ve en hızlı güvercininizi kullanırsanız, borcunuzu ödemiş sayarım.

Erek

Karakterler

YAĞMUR ORMANLARI KRONİKLERİ

KEEPERS VE DRAGONS

ALUM: Soluk tenli, gümüş grisi gözlü. Çok küçük kulakları var. Burnu neredeyse düz. Ejderhası ARBUC, gümüş yeşili bir erkek ejderha.

BOXTER: Kase'nin kuzeni. Bakır rengi gözleri, kısa boylu, tıknaz yapılı. Ejderhası turuncu renkli erkek SKRIM'dir.

COPPER: Sahipsiz, hastalıklı kahverengi bir ejderha.

GREFT: Bekçilerin en yaşlısı ve Rain Wilds'ın izlerini en çok taşıyanı.

Ejderhası mavi-siyah KALO, en büyük erkek ejderhadır.

GRESOK: Büyük kırmızı ejderha, koza alanını terk eden ilk ejderha.

HARRIKIN: Uzun ve ince bir kertenkele gibi, yirmi yaşında, diğer bekçilerin çoğundan daha yaşlı. Lecter onun üvey kardeşi. Ejderhası RANCULOS, gümüş gözlü kırmızı bir erkek ejderha.

JERD: Yağmur Vahşi'nin izlerini en çok taşıyan sarışın bir dişi bekçi. Ejderhası VERAS, koyu yeşil ve altın benekli bir dişi ejderhadır.

KASE: Boxter'in kuzeni. Bakır gözlü, kısa boylu, geniş ve kaslıdır. Ejderhası turuncu renkli erkek DORTEAN'dır.

LECTER: Yedi yaşında yetim kalmış, Harrikin'in ailesi tarafından büyütülmüştür. Ejderhası SESTICAN, turuncu pullu ve boynunda küçük dikenleri olan büyük mavi bir erkektir.

NORTEL: Yetkin ve hırslı bir bakıcı. Ejderhası, lavanta rengi erkek TINDER'dır.

RAPSKAL: Vücudu yoğun izlerle kaplı bir bakıcı. Ejderhası, küçük kırmızı dişi HEEBY'dir.

GÜMÜŞ: Kuyruğu yaralı ve bakıcısı yok.

SYLVE: On iki yaşında bir kız, koruyucuların en küçüğü. Ejderhası altın rengi MERCOR'dur.

TATS: Köle olarak doğan tek bakıcı. Yüzünde küçük bir at ve örümcek ağı dövmesi vardır. Ejderhası en küçük kraliçe olan yeşil

FENTE'dir.

THYMARA: On altı yaşında; tırnakları yerine siyah pençeleri vardır ve ağaçlarda yaşamaktadır. Ejderhası mavi bir kraliçe olan SINTARA, SKYMAW olarak da bilinir.

TINTAGLIA: Yetişkin bir kraliçe ejderha, yılanların nehirden yukarıya kozaya doğru yolculuklarında onlara yardım etti. Yağmur Ormanları'nda görülmeyeli yıllar oldu.

WARKEN: Uzun boylu, uzun bacaklı bir bekçi. Kırmızı erkek ejderhası BALIPER'e sadıktır.

BINGTOWN SAKİNLERİ

ALISE KINCARRON FINBOK: Fakir ama saygın bir Bingtown tüccar ailesinden gelir. Ejderha uzmanıdır. Hest Finbok ile evlidir. Gri gözlü, kızıl saçlı, çilli bir kadındır.

HEST FINBOK: Yakışıklı, saygın ve zengin bir Bingtown tüccarı.

SEDRIC MELDAR: Hest Finbok'un sekreteri ve Alise'nin çocukluk arkadaşı.

TARMAN'IN MÜRETTEBAT

BELLIN: Güverteci. Swarge ile evli. BIG

EIDER: Güverteci.

CARSON LUPSKIP: Keşif gezisinin avcısı. Leftrin'in eski arkadaşı.

DAVVIE: Carson Lupskip'in avcı çırağı. Yaklaşık on beş yaşında. GRIGSBY: Geminin kedisi. Turuncu renkli.

HENNESEY: Birinci kaptan yardımcısı.

JESS: Keşif gezisi için kiralanmış avcı.

LEFTRIN: Kaptan. Sağlam yapılı, gri gözlü, kahverengi saçlı.

SKELLY: Güverteci. Leftrin'in yeğeni.

SWARGE: Dümenci. *Tarman'da* on beş yıldan fazla süredir çalışıyor.

TARMAN: Uzun ve alçak bir nehir mavnası. Mevcut en eski yaşam gemisi.
Ana limanı Trehaug.

ÇEŞİTLİ KARAKTERLER

ALTHEA VESTRIT: Birinci kaptan, Bingtown'dan *Paragon*. Malta
Khuprus'un teyzesi.

BEGASTI CORED: Chalcedean tüccar; kel, zengin, Hest Finbok'un ticaret
ortağı.

BRASHEN TRELL: Bingtown'dan gelen *Paragon*'un kaptanı.

CLEF: *Paragon*'da gemici, eski köle.

DETOZI: Trehaug'da haberci kuşlarının bakıcısı.

CHALCED DÜKÜ: Chalced'in diktatörü, yaşlı ve hasta. EREK:
Bingtown'da haberci kuşların bakıcısı.

MALTA KHUPRUS: Trehaug'da yaşayan Elderling "kraliçesi". Reyn Khuprus
ile evlidir.

PARAGON: Bir canlı gemi. Deniz yılanlarını nehirden yukarıya, kozlanma
alanlarına kadar eşlik etti.

SELDEN VESTRIT: Genç bir Elderling; Malta'nın kardeşi ve Althea'nın
yeğeni.

SINAD ARICH: Leftrin ile anlaşma yapan Chalcedean tüccarı.

Saban Ayının 2. Günü

*En Asil ve Muhteşem Satrap Cosgo'nun hükümdarlığının 6.
yılı*

***Erek, Kuşların Bekçisi, Bingtown Detozi,
Kuşların Bekçisi, Trehaug***

Bu gece size, Rain Wild Konseyi tarafından onaylanmak üzere ejderha Tintaglia ile yaptığımız anlaşmanın iki bölümünü içeren dört kuş gönderdik. Bingtown Tüccar Konseyi lideri Tüccar Devouchet, anlaşmanın iki kopyasının gönderilmesini önerdi. Bu kopyalar, Tüccarlar ile ejderha arasındaki resmi anlaşmayı özetlemektedir. Tüccar şehirlerini ve su yollarını Chalcedean işgalcilerinden koruması karşılığında, ejderhanın yılanlarının Rain Wild Nehri'nde yukarıya doğru seyahat etmesine yardım edeceğiz.

*BU MESAJIN ALINDIĞINI ONAYLAMAK İÇİN LÜTFEN
EN KISA SÜREDE BİR KUŞ GÖNDERİN.*

Detozi,

Kendi yazdığım kısa bir mesaj, çok küçük bir alana aceleyle yazdım. Burada her şey kaos içinde. Kuş kafesim işgalcilerin çıkardığı yangında yandı, birçok kuşum dumanlardan öldü. Bu gece Kingsly'yi haberci kuşlardan biri olarak gönderiyorum. Onu anne babası öldükten sonra kendi ellerimle büyüttüğümü biliyorsun. Lütfen onu orada güvende tut ve her şeyin yoluna girdiğini öğrenene kadar geri gönderme. Bingtown düşerse, ona iyi davran ve kendi evlatın gibi bak. Buradaki bizim için dua et. Bingtown'un bu istiladan kurtulup kurtulmayacağını bilmiyorum, ejderha olsun ya da olmasın.

Erek

TELİF HAKKI

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

DRAGON KEEPER. Telif hakkı© 2010 Robin Hobb.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesi ile, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya saklanamaz.

İLK BASKI

Eos, HarperCollins Publishers'ın federal olarak tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri Hobb,

Robin.

Ejderha Bekçisi / Robin Hobb. — 1. baskı.

s. cm — (Yağmur Ormanı Günlükleri; cilt

1) ISBN 978-0-06-156162-7

1. Ejderhalar—Kurgu.

I. Başlık.

PS3558.O33636D73 2010

813'.54—dc22

2009

10 11 12 13 14 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

EPub Sürümü© EYLÜL 2010 ISBN: 9780061966149

Sürüm 11012013

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

